FUTURA

ROSALIND MILES

RETURN TO EDEN

A man's betrayal... a woman's revenge

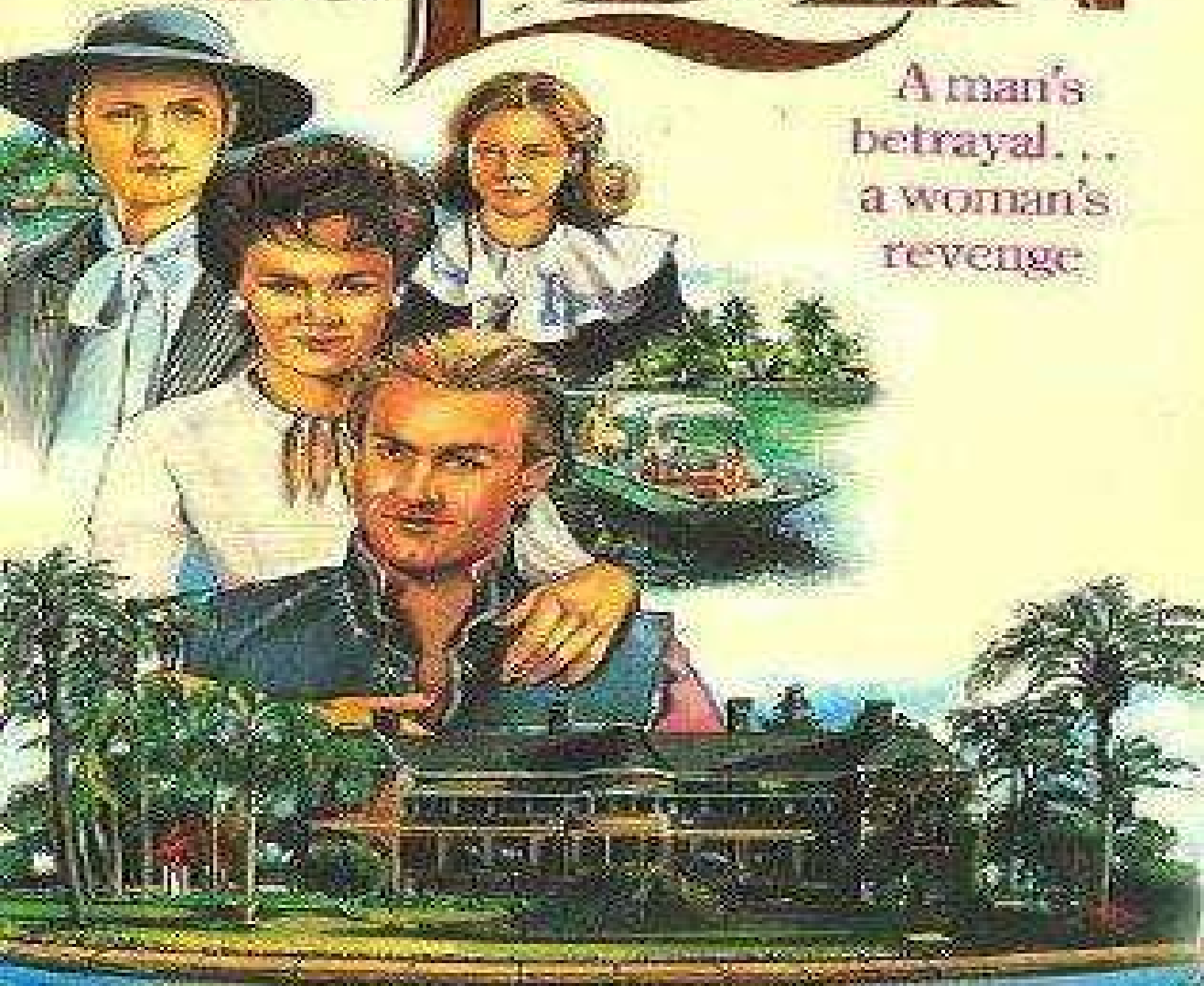

Trở về Eden

Rosalind Miles

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

https://thuviensach.vn

Mục lục

Lời giới thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

https://thuviensach.vn

Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58

https://thuviensach.vn

Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Lời giới thiệu

Nguyên tác: Return to Eden

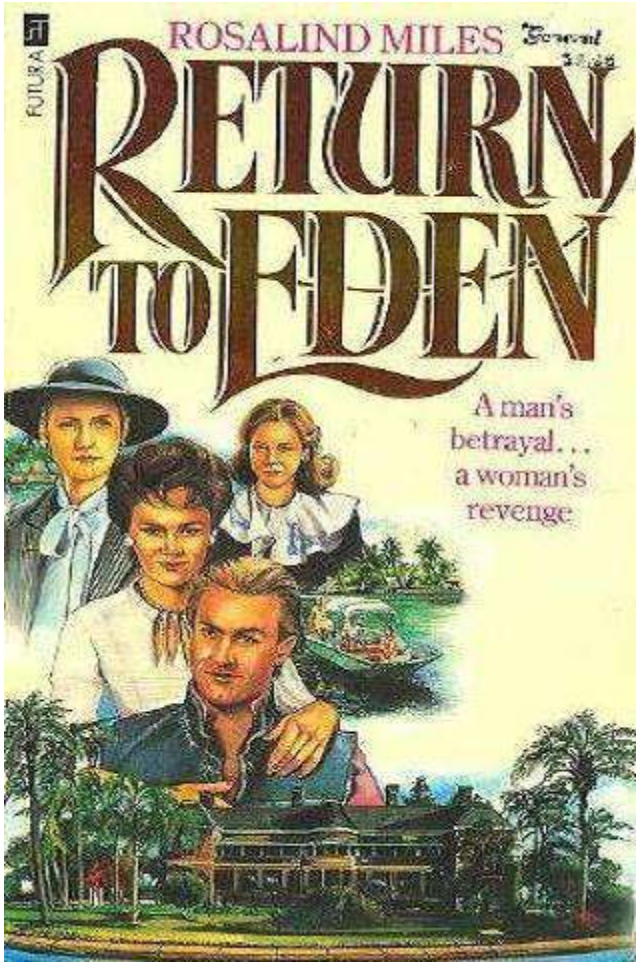

Eden – cái thiên đường hoang dã mà Stephany Harper được thừa hưởng cùng với gia tài khổng lồ của người cha là nơi cô muốn xây dựng một thiên đường thực sự cùng với người chồng mà cô yêu say đắm là Greg Marsdan – một ngôi sao quần vợt hào hoa. Nhưng cũng chính ở Eden, trong tuần trăng mật, khi đã nằm trong hàm cá sấu, cô mới nhìn thấy bộ mặt thật của chồng và người bạn gái thân thiết nhất – Jilly, họ đã đồng lõa và thản nhiên

https://thuviensach.vn

nhìn cô giãy giụa...

Với gương mặt bị cá sấu cắn nát và một trái tim còn tan nát hơn thế Stephany đã trở lại với Eden để phục thù. Quyến rũ lại chính người chồng bội bạc, làm cho trái tim hắn phải đau đớn, điên dại vì một tình yêu bị lừa dối.

Cuộc vật lộn giữa cái thiện và cái ác, giữa tình yêu và dục vọng, giữa thù hận và lòng cao thượng dữ dội trên từng trang sách của Rosalind Miles – nữ văn sĩ Úc.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 1

Khi bình minh ửng hồng trên Eden (1), ông già mơ giấc chiêm bao cuối cùng trong đời. Nằm trên chiếc giường gỗ sồi to, ông mơ thấy chiến thắng mà suốt đêm ông hướng tới. Giờ đây, ông đang lẩm bẩm điều gì đó một cách hài lòng. Đối với Max Harper, người cựu chiến binh của hàng ngàn chiến thắng trong các cuộc vật lộn với thiên nhiên, với con người và với máy móc thì đây là một cách từ giã cuộc đời xứng đáng. Gương mặt thư giãn, trở nên bình thản, cái vẻ ông chưa từng có trong đời.

Đối với cô gái đang ngồi bên mép giường, những điều khủng khiếp mới chỉ bắt đầu. Những giờ dài đằng đẵng của đêm tối thoáng đãng đã qua đi đầy cảm giác sợ hãi lên tới cực điểm và những cơn sóng hoảng loạn đang ập xuống đầu cô.

- Cha đừng bỏ con, con xin cha, cha đừng bỏ con, đừng bỏ con… - Cô van vỉ.

Nước mắt ròng ròng trên má. Cô lẩy bẩy run sợ bởi lòng yêu thương khôn cùng đối với ông già:

- Không có cha con biết làm gì? Không có cha con chẳng còn gì cả. Bởi cha là tất cả của con mà! Lúc nào con cũng khao khát nụ cười của cha, đôi cánh tay âu yếm của cha chứ không phải là của Katie… Con biết rõ gương mặt cha hơn chính gương mặt con. Cha đừng đi trong khi con đang cần cha như thế này…

Bác sĩ nhìn đồng hồ và lặng lẽ gật đầu với người y tá. Bà ta lặng lẽ ra ngoài để nói với mọi người chuẩn bị cho các thủ tục hành lễ. Từ khắp các vùng của lãnh thổ Bắc Úc mênh mông, bạn bè vội vàng về tới nhà trùm tư bản đang hấp hối. Người đi ô tô, kẻ đi trực thăng hoặc bằng những chiếc máy

https://thuviensach.vn

bay nhỏ. Giờ đây, họ tụ tập trong thư viện của tòa dinh thự rộng mênh mông, cảm thấy sự hồi hộp khi người ta chờ cái chết của ai đó đang đến gần.

Bên ngoài tờ nhà, toàn bộ những thổ dân làm việc trong khu dinh thự túm tụm lại chờ đợi, bất chấp cái nóng nực mỗi lúc một tăng của ngày mới. Lovi – vị thần báo cái chết đã báo cho một trong những người của bộ lạc có khả năng tiếp xúc với thế giới thần linh. Bởi thế, họ tụ tập ở đây để đưa tiễn ông già đang hấp hối. Họ chằm chằm nhìn vào tòa dinh thự cổ tuyệt đẹp, những chiếc máy bay và những dãy ô tô dài.

Sự im lặng bao trùm khắp nơi. Mặt trời thiêu đốt không thương tiếc. Nhưng ngay cả những chàng trai trẻ nhất trong đám người này là Cris và Sam vẫn tiếp tục ngồi trong sự chờ đợi nhẫn nại. Họ biết những gì đang diễn ra trong nhà và sẵn sàng chờ đợi điều không tránh khỏi. Nhớ mối liên hệ đặc biệt với thiên nhiên, họ đoán đúng thời điểm mà linh hồn của Max Harper rời thể xác để bay vào cõi vô tận của vũ trụ, tới ngôi nhà của đức Thống phụ Tối thượng để bắt đầu một cuộc sống mới ở phía bên kia.

Trong phòng ngủ, chỉ có tiếng thở khò khè của ông già vang lên giữa tĩnh lặng. Bỗng ông thở một hơi sâu, cổ họng giật giật nuốt không khí rồi tắt thở. Bác sĩ bước nhanh lại gỡ bàn tay nặng nề của ông già ra khỏi tay cô gái. Với vẻ thành thạo, ông ta sờ tay để tin chắc là mạch không còn nữa rồi thận trọng đặt bàn tay không còn sức sống của ông già xuống giường. Bắt gặp cái nhìn của cô gái, ông lặng lẽ gật đầu để trả lời câu hỏi câm lặng trong đó.

Cô gái tiến lên phía trước, như đang đi trong mơ rồi quỳ xuống cạnh giường. Cầm lấy bàn tay của người chết, cô hôn lên đó, nhẹ nhàng đưa nó lướt trên gương mặt mình, giữ lại ở má một thoáng. Cảm thấy bàn tay gân guốc còn nóng ấm, từ mắt cô lại tuôn ra hai dòng nước. Nhưng gương mặt cô vẫn bất động: giờ đây cô không thể cho phép mình nức nở nữa.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, cô đứng dậy chùi nước mắt. Nhìn người chết bằng cái nhìn vĩnh biệt, cô bước ra hành lang. Ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy một nhóm lớn người tụ tập. Một phụ nữ thổ dân ngồi trên đất bụi bật kêu lên và ôm lấy đầu, sau đó bằng một giọng trầm trầm cất tiếng hát một bài hát chậm rãi mà những người còn lại lập tức cất giọng hòa theo:
- Ninnana kombea, innara karkania… Ô, Đấng Linh thiêng vĩ đại, Đức Thống Phụ, Tối thượng, những cây sồi thở than và nức nở, những cây khuynh diệp nhỏ những giọt nước mắt mau, bởi bóng tối vĩnh hằng vừa buông xuống một trong những tạo vật của người…

Được âm thanh của bài hát trấn tĩnh, cô gái định thần lại rồi bước vào trong thư viện. Sự xuất hiện của cô được những người ở đây tiếp nhận như tín hiệu mà họ đang chờ đợi và các câu chuyện ngừng bặt. Mỗi người trong đám người này đều là những tính cách lớn khiến họ nổi bật trong bất kỳ đám đông nào. Nhưng nổi bật nhất trong họ là Bill Macmaster người điều hành hãng "Harper Mining" và các công ty vệ tinh của nó. Ông bước lại chỗ cô gái bất hạnh cầm lấy tay cô, miệng thầm thì những lời an ủi và dắt lại chỗ các quan khách.

Katie từ trong bước ra tay bê một chiếc khay bạc, trên có những cốc sâm banh sủi bọt. Bà là quản gia ở Eden. Trên gương mặt của bà không còn dù chỉ là một nét vui thường nhật. Không đủ sức nhìn sự đau khổ của Stephany mà bà chăm bẵm từ nhỏ, bà chỉ còn biết bưng đồ giải khát mời các vị khách. Nén một hơi thở dài, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, cô gái nhìn lướt qua một lượt những người có nét mặt, nâng ly sâm banh lên, nói:
- Vì Max Harper. Vì cha tôi. Cầu cho linh hồn của người bằng an.

Khi tất cả đã cạn cốc, Bill bước ra giữa phòng, quay mặt về phía bức chân dung khổng lồ của Max ngự trên đầu tất cả mọi người và nâng cốc.
- Vì Max Harper! – Ông nói – Vị bạo chúa già ấy là một sếp tuyệt vời và là một chàng trai tốt. Những người như ông là của hiếm, triệu người mới có

https://thuviensach.vn

một. Chúng ta biết ơn ông vì tất cả những gì nhờ ông mà chúng ta có được. Tất cả những gì chúng ta từng làm cho ông thì giờ đây chúng ta cũng sẽ làm cho cô con gái của ông. Chúng ta sẽ ủng hộ cô. Khi còn một người trong dòng họ Harper đứng lái ở hãng "Harper Mining" thì công việc của chúng ta còn tốt đẹp. Nào các bạn, chúng ta hãy nâng cốc một lần nữa, lần này vì Stephany Harper, quả táo từ cây táo già ấy, và chúc cho hãng "Harper Mining" tiếp tục phát đạt khi Stephany đứng ra cầm lái.
- Vì Stephany Harper! Vì Stephany! – Tiếng chúc tụng vang lên khắp nơi trong phòng. Ngây dại vì đau khổ, Stephany nghe những lời ấy nhưng ý nghĩa của chúng không tới được ý thức của cô – "Hoàng đế đã chết, Nữ hoàng muôn năm!". Ở đâu? Ở đây! Eden! Cha tôi là Hoàng đế ở đâu?". Cô hoảng sợ ngước mắt nhìn chân dung cha ánh lên những màu sắc rực rỡ bắt gặp cái nhìn diều hâu của ông, cô hoàn toàn rối trí.
- Không! – Cô bật ra tiếng kêu man dại, làm sững sờ tất cả khách khứa và làm chính cô sợ hãi.
- Tôi không thể! Tôi không thể! Không thể!

Toàn thân run lên, gạt tất cả những cánh tay chìa ra an ủi, cô lùi lại, quay ngoắt lao ra khỏi nhà. Mắt không nhìn thấy gì, đi như mộng du, cô tới thẳng chuồng ngựa. Những người thổ dân thờ ơ nhìn cô phi như điên trên lưng con ngựa dọc theo con đường trồng cây ra khỏi cổng Eden rồi khuất dạng sau những làn đồi bất tận đầy các bụi cây thấp. Chỉ ở đó cô mới có thể để cho nỗi đau của mình tự do. Khi sức lực của con ngựa ô khổng lồ và nữ kỵ sỹ đã gần như cạn kiệt thì cô dừng lại ở giữa sa mạc mênh mông. Bức tranh màu nâu nóng bỏng dưới mặt trời trải tới tận chân trời. Giữa chúng, con ngựa và cô gái nhìn thật bé nhỏ. Ghì cương cho ngựa đứng dựng lên trên hai chân sau, cô nức nở và cất lời khóc than:
- Cha ơi, cha, sao cha lại có thể… Cha cần cho con thế kia mà… Làm sao cha nỡ đối xử với con như thế. Nỡ nào cha có thể để một mình con lại côi cút...

- Stephany! Stephany! Cậu ở đâu?

https://thuviensach.vn

Giật mình, Stephany quay lại. Cô nghe tiếng bước chân vang lên trên cầu thang và liền đó Jilly bước vào phòng ngủ của cô.
- Jilly, thật tuyệt vời là cậu đã đến với mình!
Cảm thấy nước mắt đang dâng lên, cô vội ôm lấy bạn gái.
Jilly gỡ ra, dùng hai tay giữ Stephany ở một khoảng cách và nhìn bạn bằng cái nhìn thấu suốt.
- Có vẻ như là cậu phải tươi tỉnh lên chút nữa – Cô âu yếm nói – Có chuyện gì xẩy ra vậy, cô bé?
- Chẳng có gì cả - Stephany hơi ngượng – Chăng qua tớ đang nghĩ về…

Jilly thấy bạn nhìn lên bức ảnh rất to của Max lồng trong chiếc khung bạc tuyệt đẹp trên chiếc bàn con đặt cạnh giường ngủ, cô bật cười:
- Stephany Harper! Tớ ngượng thay cho cậu đấy! Ai lại đi nghĩ về cha mình trong ngày cưới cơ chứ!
- Mình nghĩ về cha mình hằng ngày – Stephany trả lời ngắn gọn.
Đó là sự thật. Sự có mặt của Max và ảnh hưởng của ông đối với cuộc sống của Stephany vẫn hệt như mười bảy năm về trước khi ông chưa chết. Jilly gật đầu:
- Bác ấy đã chỉ đạo toàn bộ cuộc đời cậu. Đôi khi, tớ có ý nghĩ là bác ấy đã không cho cậu đủ điều kiện để tự do phát triển. Trong cậu còn tiềm ẩn nhiều hơn nhiều những cái mà cậu đã có dịp thể hiện. Có thể giờ đây cậu sẽ có cơ hội để bộc lộ chúng.
Stephany mỉm cười. Tốt hơn rồi đấy – Jilly nghĩ – giá mà cậu biết nụ cười làm cậu đẹp lên bao nhiêu. Chắc lúc đó cậu sẽ mỉm cười không ngừng.
- Này, cậu kể cho mình nghe về chàng rể số đỏ đi. Anh ta giống Max không? Có phải đó chính là nguyên nhân khiến cậu si mê đến thế phải không? Chắc anh ta phải đặc biệt lắm một khi giữa hai vị bùng nổ một mối tình dữ dội như vậy.
Stephany linh động hẳn lên:
- Đúng thế đấy, Jill ạ. Anh ấy thật tuyệt vời. Dĩ nhiên, anh ấy hơi giống cha mình: cũng mãnh mẽ và kiên quyết như thế. Nhưng anh ấy lại còn tốt bụng và ân cần nữa. Ở bên cạnh anh ấy mình thấy rất hạnh phúc…

https://thuviensach.vn

Jilly chăm chú nhìn cô. Rõ ràng là Stephany nói sự thật. Cô đang tràn ngập yêu thương và hạnh phúc. Gương mặt bị những nỗi lo toan thường trực làm cho xấu đi giờ đây thay đổi hẳn. Mắt cô sáng lấp lánh, còn đôi môi thường mím lại thành một đường kẻ chỉ bây giờ nở thành nụ cười để lộ những chiếc răng trắng muốt đều tăm tắp. “Trời đất, thì ra cậu cũng có thể là người đẹp đấy chứ!” Jilly sửng sốt nghĩ. Trong cô hơi gợn lên sự ghen tị. Cảm thấy ngượng và một nỗi lo âu mơ hồ nào đó, cô cố gắng mỉm cười.

- Nếu cậu không mặc xống áo cho xong ngay bây giờ đi thì một tuần nữa cậu cũng không mặc xong đâu. Nào, để tớ giúp cậu.

Stephany cầm lấy bàn tay của Jilly xiết trong tay mình. Jilly luôn luôn tốt với cô, ngay từ khi cả hai còn là những đứa trẻ. Thật may là cô có người bạn gái tốt như thế! Bỗng cô bừng tỉnh.

- Trời đất, mình đoảng quá, Jilly, quên cả hỏi cậu là công việc ra sao và cậu đi đường như thế nào?

- Rồi chúng ta sẽ có thời gian để nói chuyện đó. Bây giờ cậu kể chuyện mình đi cái đã Jilly vui vẻ nói và bước lại giường cầm chiếc áo vét nữ lên. Chiếc áo vải lụa được may theo mẫu của hãng Chanel màu xanh nước biển này kết hợp tuyệt diệu với màu mắt của Stephany có lẽ sẽ tôn thêm đường nét của thân hình cô. Jilly quay lại bàn trang điểm giúp Stephany mặc áo.

- Này, Stephany, kể cho mình nghe mọi chuyện đi.

Stephany cười vang hạnh phúc.

- Cậu muốn biết cái gì mới được chứ?

- Tất cả! – Jilly thốt lên với vẻ hào hứng thái quá – Trời đất, khi nhận được điện, chút nữa thì tớ xỉu. Tớ chỉ mới đi nghỉ có đôi tuần mà cậu đã kịp yêu và đi lấy chồng.

- Sáu tuần – Stephany đính chính lại – Tớ đã quen anh ấy được sáu tuần.

- Nhưng dù sao thì như thế cũng là quá nhanh, Stephany này, cậu tin chắc là cậu hành động đúng đấy chứ?

- Chưa lần nào trong đời tớ vững tin như lần này.

- Thế cậu làm quen với anh ta ở đâu?

- Dĩ nhiên là ở sân quần vợt.

https://thuviensach.vn

Jilly cười châm biếm:
- Ừ dĩ nhiên rồi, làm quen với vô địch quần vợt thì còn ở đâu nữa!
- Đó là một trận đấu từ thiện – Stephany hào hứng tiếp – Mình có mặt ở đó vì hãng "Harper Mining" là một trong những hãng bảo trợ cho trận đó. Sau trận đấu, anh ấy đề nghị mình chơi với anh ấy vài séc để anh ấy thư giãn. Và cậu có tin được không, anh ấy để cho mình thắng! Kinh khủng không? Mà chuyện của tớ có làm hỏng chuyến đi của cậu không?
- Ô không. Ở New York buồn lắm. Tớ đến đấy không đúng mùa. Tớ đi chỉ vì Philip phải đến đấy vì công việc.
- Và Philip cũng không phản đối việc cậu phải quay lại Sidney bất chợt như thế chứ?
- Bạn thân mến, bạn biết đấy, Philip chẳng bao giờ cãi lại mình cả! Anh ấy cho rằng điều đó không xứng đáng với anh ấy. Vả lại, anh ấy cũng đã xong việc ở đó rồi. Chúng tớ đã sửa soạn đi nghỉ ở Akapuco, nhưng ở đó làm sao sánh được với cái mà báo chí gọi là đám cưới của năm!
Stephany cười ngượng ngập rồi lại tìm ở bạn sự ủng hộ:
- Ừ, mình có đọc báo. Mình biết rằng họ viết Greg lấy mình vì tiền. Nhưng chúng mình đã dự tính những dư luận như thế ngay từ đầu nên chẳng sao. Họ còn viết rằng anh ấy trẻ hơn mình nhiều, rằng sự nghiệp thể thao của anh ấy đã kết thúc và với anh ấy, mình là một thứ bảo hiểm hưu trí, rằng anh ấy có nhiều chuyện tai tiếng với đàn bà…
- Đúng thế, đúng thế - Jilly nói nhỏ.
- Nhưng mình không bận tâm đến điều đó, Jilly ạ.
Cô dừng lại một chút để thoa son lên môi rồi nói tiếp:
- Vả lại, mình mà có quyền phán xét anh ấy cơ chứ! Với hai đời chồng bất hạnh, mình không có quyền phán xét anh ấy. Chắc cậu còn nhớ mình đã đau khổ như thế nào sau hai lần li dị ấy. Và mình không còn là một cô gái trẻ trung nữa. Chúng ta đều gần bốn mươi rồi, ở lứa tuổi ấy, phía trước chúng ta chẳng còn nhiều nhặn gì…
Trong gương, Stephany thấy Jilly biến sắc mặt và lại bàn rượu rót thêm cho mình một ly sâm banh nữa.
- Tớ không có ý nói cậu – Cô vội vàng nói – Cậu trẻ hơn tớ, và hơn nữa cậu

https://thuviensach.vn

đã có Philip. Với lại cậu luôn luôn hấp dẫn hơn tớ, tự tin hơn, thanh tú hơn…
Stephany ngắc ngứ rồi sửa lại hai vạt áo khoác như cố che lấp bớt bộ ngực nặng trĩu làm cô luôn luôn ngượng ngùng. Sau đó, cô tiếp:
- Dù thế nào đi nữa thì cậu cũng vẫn luôn luôn đẹp. Còn mình, mình không thuộc loại phụ nữ mà càng có tuổi càng đẹp lên. Cho dù anh ấy cưới mình vì động cơ gì đi nữa thì mình cũng biết ơn anh ấy vô hạn. Thế thôi.
Jilly nghiêm nghị nhìn cô, sau đó mỉm cười với vẻ thông cảm:
- Hiểu rồi, anh ta khác với hai người chồng trước của cậu. Sự lựa chọn của cậu quả cũng kỳ khôi: thoạt tiên là một gã quý tộc Anh, sau đó là một lão bác học Mỹ! Và bây giờ Stephany ạ, cậu có hiểu không, lần đầu tiên cậu chọn một người Úc, một người Úc chính thống. Bạn thân mến, cuộc đời bạn thật phong phú.
Stephany cau mặt ngượng ngùng và tập trung vào việc đeo hoa tai. Đôi hoa tai này có những viên ngọc bích lớn nạm kim cương. Không biết nó có hợp với chiếc áo xanh nước biển không. Cô muốn hỏi Jilly, nhưng Jilly vẫn thao thao:
- Cậu biết không, cậu là một người lạ lùng. Thoạt tiên, cậu đi Anh, mặc dù trước đó hầu như chưa lần nào bước chân ra khỏi Eden, để rồi trở về với một gã chồng Anh và cô con gái còn bú mẹ. Sau đó, khi tớ còn chưa kịp cãi nhau lần đầu với Philip, cậu đã chia tay với hắn và lấy chồng mới. Cái tay bố của Dennis ở với cậu được bao lâu nhỉ?
- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa Jilly. Mình đang bắt đầu một cuộc sống mới kia mà.
Jilly tiếc rẻ phải ngừng đề tài hấp dẫn bậc nhất với cô ta là quá khứ của Stephany. Đặt ly rượu xuống, cô giúp bạn đeo hoa tai vào.
- Nghĩa là lần thứ ba này cậu sẽ gặp may? Khi nào thì anh ta tới?
- Đúng như thế đấy Jilly ạ - Stephany rạng rỡ lên – Cậu hãy tin tớ, Greg rất tốt. Cậu sẽ thích anh ấy cho mà xem, rất thích nữa là khác.
Trong thời gian đó, một chiếc Rollse – Royse mui trần đang lao về hướng Darling-Point của Sidney. Người lái xe sôi lên vì giận dữ.
- Có thằng ngốc nào lại đến đám cưới của chính mình chậm giờ? – Anh ta

https://thuviensach.vn

rít qua kẽ răng.
- Thằng ngốc ấy chính là anh đấy Greg ạ - Người ngồi bên cạnh anh ta bình thản nói. Trước đó, anh ta đã ngồi trong phòng Greg một tiếng rưỡi đồng hồ để chờ anh ta trang điểm cho xong.
- Anh cố ý đến chậm để người ta phải đợi anh và chọc tức cô ta một tí, đúng không? Anh hãy công nhận là tôi nói đúng đi. Anh không muốn đến đó trước cô nàng Stephany Harper ấy như một con chó với vòng dây trên cổ đứng trên hai chân sau để đợi cô ta cho phép trở thành chồng, chỉ bởi một lẽ là cô ta đủ sức mua và bán hàng tá người như bọn ta.
- Cậu câm miệng đi! – Greg rít lên, tay xiết chặt vô lăng vì chiếc xe sắp tới một khúc quành nguy hiểm – Tớ thật không tin vào tai mình nữa, đúng vào ngày cưới của mình lại phải nghe cái điều khốn nạn đó từ miệng một kẻ còn hơi sữa còn chưa biết chơi quần vợt cho phải cách…
- Nhưng tôi vừa thắng anh trong tuần này!
- Lần đầu tiên trong đời.
- Nhưng có thể không phải là lần cuối cùng.
Greg im lặng. Đó là sự thật. Trận thua làm anh ta chấn động. Trước đó, anh ta thắng Lou Jackson không mấy khó khăn. Thua một thằng cha ít hơn mình năm tuổi và còn chưa thạo cách cầm vợt… Greg thoáng rùng mình. Thời của anh ta đã hết rồi. Đã đến lúc rời sân một cách đẹp đẽ.
Có lẽ hơi ân hận là làm chàng rể bực mình trong ngày cưới, Lou nói xoa dịu:
- Đó là tại cái chân anh, chứ không phải tôi thắng. Anh thật không may với cái đầu gối của mình, Greg ạ.
“Có thể đó là điều may mắn ấy chứ!” – Greg nghĩ. Bởi như thế anh ta có thể giải thích bất cứ trận thua nào bằng cái đầu gối đau của mình, còn các trận thắng thì càng kỳ diệu hơn.
- Thôi chúng mình đừng cắn nhau nữa, anh bạn – Anh ta tỏ ra rộng lượng – Trận thắng của cậu là không thể chối cãi. Cậu là một ngôi sao đang lên kia mà. Nếu không tôi chẳng chọn cậu làm phù rể cho mình.
Lou cười, nét cổ điển trên gương mặt trông nghiêng, mái tóc dày sáng màu, đôi tay mạnh mẽ rám nắng của Greg. “Trời đất, nếu mình là con gái, chắc

https://thuviensach.vn

mình cũng mất hồn vì Greg Marsdan mất. Chẳng có gì ngạc nhiên khi tất cả các nữ cổ động viên quần vợt đều điên dại vì anh ta. Đấy, cái con bé người Pháp kháu khỉnh ấy nóng lòng nhảy vào giường anh ta đến nỗi sẵn lòng bạt cả núi. Lou mỉm cười – May cho Greg là còn những dịp như thế, bởi với Stephany Harper thì tương lai của anh ta trong lĩnh vực này thật ảm đạm! Nói gì thì nói, đó là một phụ nữ tuy dễ chịu, nhưng để làm bạn tình với một người đàn ông có sắp trở thành vô địch Ôlempích, về khoản làm tình thì…”
Biết rất rõ đường phố Sidney, Greg điệu nghệ cho xe phóng với tốc độ nguy hiểm qua các phố, nhờ đó, gỡ lại được một ít thời gian đã để lỡ. Khi phóng đến những dặm cuối cùng, anh ta tươi tỉnh lên và còn tăng thêm tốc độ khi xe đã chạy trên con lộ lớn dẫn đến khu biệt thự của nhà Harper. Max Harper đã cho xây cất khu biệt thự tráng lệ này vào thời điểm “Harper Mining” và các công ty vệ tinh đã chiếm lĩnh được lãnh thổ sát đến khu Bắc và ông ta cần có mặt nhiều hơn ở Sidney.
Giờ đây, khu biệt thự nằm ven biển này là một trong những biệt thự tư nhân lớn và sang trọng nhất Sidney. Greg hình dung những cảnh xa hoa trong đó và thầm kêu: thế mới là cuộc sống chứ? Anh ta có quyền có một cuộc sống như thế và có quyền có nhiều thứ khác nữa. Giờ đây, tất cả chúng đã là của anh ta. Anh ta cảm thấy phấn chấn.
Tuy nhiên, khi rẽ để quành vào khu biệt thự, tâm trạng vui vẻ của Greg lập tức tan biến khi trông thấy rất nhiều phóng viên tụ tập ở ngoài cổng. Ngoài những tay nhà báo quen mặt còn có nhiều người lạ - chắc là phóng viên của các báo và hãng tin quốc tế. Và dĩ nhiên là có cả một đám đông những nữ cổ động viên tụ tập để đưa tiễn danh thủ ưa thích của mình, mà trong số họ có…
- Mẹ kiếp! Không biết có phải con bé Pháp mặc áo đỏ đứng phía sau kia không? – Greg vã mồ hôi lạnh và lại cảm thấy tức điên lên.
- Bình tĩnh Greg – Lou nhắc – Không nên gây sự với báo chí.
Greg nén mình nghe theo lời khuyên đó và khi xe tiến lại gần đám đông đang đợi thì trên gương mặt anh ta đã thường trực sẵn một nụ cười rất dễ thương.
Các phóng viên lập tức quây lấy chiếc Rolls – Royse.

https://thuviensach.vn

- Greg, anh có cảm tưởng gì khi cưới người phụ nữ giàu nhất nước Úc?
- Những cảm tưởng tuyệt vời nhất.
- Thế tại sao báo chí không được phép có mặt tại lễ cưới?
Greg nhún vai vui vẻ bất lực:
- Biết làm sao được! Tôi biết các bạn thất vọng, nhưng vấn đề là ở chỗ Stephany chỉ muốn bạn bè và người thân có mặt tại lễ cưới. Khác với tôi, cô ấy không quen tiếp xúc với giới báo chí. Vả lại cô ấy lấy tôi chứ không phải lấy các cổ động viên của tôi…
Các phóng viên ảnh rối rít quanh chiếc Rolls – Royse trắng bóng lộn mà trên biển xe thay vì các con số là hàng chữ TENNIS.
- Một cái xe tuyệt đẹp – Một người hỏi – Quà cưới của cô dâu tặng đấy à?
- Đúng thế - Greg trả lời.
Liếc mắt, anh ta thấy một nữ phóng viên đang len tới cửa xe. Lần đầu tiên, anh ta cảm thấy tiếc là chiếc xe mui trần không ngăn cách được anh ta với những người quây chung quanh. Trời ơi, giá như quay được kính xe lên ngay trước mũi cô ả này nhỉ!
Nữ phóng viên hỏi bằng giọng hơi hắc:
- Người đọc của tôi trên khắp thế giới muốn biết câu trả lời của ông đối với những người cho rằng ông cưới Stephany chỉ vì tiền của bà ấy?
Câu hỏi không mới, Greg đáp lại không hề chớp mắt:
- Chúng tôi không quan tâm đến điều đó. Mặc kệ người ta nói những gì người ta thích. Điều chủ yếu là với tôi, Stephany cảm thấy hạnh phúc.
- Có nghĩa cuộc hôn nhân này vì tình yêu?
- Hoàn toàn đúng.
- Đây là cuộc hôn nhân đầu tiên của ông phải không?
- Vâng – Greg trả lời dứt khoát – Tôi sẽ tới hôn lễ chậm mất nếu cứ lần chần với các bạn ở đây. Tôi phải đi thôi. Chào các bạn nhé!
Anh ta mở máy, nhưng trước khi cho xe rời chỗ, anh ta không cưỡng nổi ý muốn sỉ nhục cô phóng viên trẻ vừa ghi tất cả những câu trả lời của anh ta vào máy ghi âm.
- Thân hình cô chán quá – Anh ta nói với nụ cười nhếch – Nên chăm chút nó gọn gàng hơn chút nữa!

https://thuviensach.vn

Khoan khoái thấy cô ta đỏ mặt lên, Greg cho xe leo theo con đường trồng cây vào khu biệt thự.

Bên cạnh cửa biệt thự, một chú bé mười ba tuổi đang loay hoay với chiếc máy quay phim trong tay ghi hình tất cả những người tới dự đám cưới từ hơn một giờ nay đổ vào khu biệt thự thành một dòng không dứt. Jilly đứng trên ban công nhìn nó làm việc. Một lúc sau, cô quay vào phòng ngủ, nơi Stephany đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ và đang sửa sang lại mái tóc dày màu hạt dẻ của mình. “Anh ta đến muộn – Jilly nghĩ – Có lẽ Stephany sốt ruột lắm”.

- Thế các con của cậu phản ứng trước việc này như thế nào?

Stephany hơi sầm mặt.

- Với Dennis thì mọi chuyện đều ổn – Cô đăm chiêu nói – Nó rất thích khi biết cha mới của nó là vô địch Wimbledon. Hơn nữa Greg lại mua tặng nó một cái máy quay phim tuyệt vời.

- Còn Sara?

Stephany thở dài:

- Với nó thì mọi chuyện khó khăn hơn. Có thể ở lứa tuổi mười lăm, nó cảm thấy buồn khi mẹ nó lại yêu một lần nữa. Và lại yêu một người trẻ tuổi hơn.

Jilly nhướng mày tỏ ý hỏi.

- Mình không nghĩ là nó sẽ bỏ qua cho sự chênh lệch tuổi giữa mình và Greg –Stephany nói.

- Nhưng sự chênh lệch đó có lớn lắm đâu – Jilly nói giọng an ủi – Thời nay, khoảng cách tuổi tác đó không thành vấn đề.

- Nhưng đối với đứa con gái mười lăm tuổi thì khoảng cách đó là khổng lồ. Vả lại mình cũng có lỗi. Với Greg, mình quên hết mọi thứ trên đời, quên cả đến dự buổi biểu diễn ca nhạc ở trường mà Sara có một tiết mục độc tấu. Có lẽ là hàng năm nay mình không chơi đàn dương cầm với nó, không nghe nó tập. Vậy nên nó ghen tức và giận mình.

- Thôi, không sao đâu – Jilly an ủi – Mọi chuyện rồi sẽ qua đi. Cậu đã câu được một anh chàng độc thân thích hợp nhất ở nửa bán cầu nam. Vậy thì hãy vui sống đi. Cậu lấy chồng có phải để cho các con vui thích đâu, đúng

https://thuviensach.vn

không?
Jilly cầm lấy tay bạn gái kéo lại trước tấm gương to choán gần hết một bức tường phòng ngủ. Họ đứng cạnh nhìn vào hình ảnh của nhau. Thân hình cao, vẻ ngượng nghịu và sự duyên dáng như một chú ngựa non mà Stephany có, đã che giấu tuổi tác của cô. Kiểu cách của một cô gái khiến cho người ta dễ đoán cô mới vào khoảng hai mươi tuổi. Mặc bộ áo màu xanh nước biển dịu, duyên dáng làm cho đôi mắt của cô giống như những đóa hoa chuông mùa xuân, trông Stephany xinh đẹp hơn bao giờ hết.
"Lẽ ra Stephany phải thấy rằng đôi hoa tai đó hoàn toàn không ăn nhập gì với màu áo – Jilly nghĩ với cảm giác khó chịu mỗi lúc một tăng – Dù cô ả có cao thì lẽ ra vẫn phải đi giày cao gót – những dịp thế này nhất thiết phải vậy. Và không hiểu tại sao cô ta lại không làm một kiểu tóc thật đẹp thay vì những lọn tóc quắn ngu ngốc kia nhỉ… Chúng không hợp chút nào. Chúa ơi, giá mà con có được tiền của cô ta!"
Thình lình Jilly bắt gặp ánh mắt của Stephany trong gương nhìn mình. Đó là một cái nhìn vui sướng, dịu dàng.
- Trông cậu thật tuyệt vời, Jilly ạ! Cậu mặc đẹp thật đấy. Cái này mua ở Đại lộ Năm có phải không?
Jilly lập tức cảm thấy lương tâm cắn dứt. Cô vội nói:
- Trông cậu cũng tuyệt vời lắm.
- Thật không?
- Thật.
Vẻ không thật tin tưởng, Stephany ngồi xuống giường.
- Jilly này, vấn đề không chỉ ở bọn trẻ. Chính mình cũng sợ là mình sẽ không giữ được anh ấy, không bảo vệ được tình yêu của anh ấy. Anh ấy là "ngôi sao" mà mình thì quá tầm thường. Anh ấy là vô địch quần vợt mà mình thì đến bơi cũng còn không biết…
- Vậy thì bạn thân mến ạ, cậu hãy bắt anh ta lên ngựa. Lúc đó thì anh ta sẽ nhanh chóng chẳng còn lấy một manh quần.
Jilly nói và ngừng một lúc đầy ngụ ý, mắt nhìn Stephany láu lỉnh:
- Theo mình thì đó là nhiệm vụ chính đấy.
Stephany đỏ bừng mặt. Rõ ràng là cô không thích bước ngoặt của câu

https://thuviensach.vn

chuyện. Cô mỉm cười làm trên má xuất hiện hai lúm đồng tiền rồi đứng dậy chạy sang phòng để quần áo mang lại một cái hộp lớn rất đẹp, mở nó ra. Trong hộp là một bộ quần áo ngủ bằng lụa đen với nhiều đăng ten và đường tua. Jilly tròn mắt nhìn cái vật tuyệt đẹp ấy.

Miệng cười và mặt đỏ ửng lên vì thích thú Stephany lấy chiếc áo ngủ ra và ướm vào người mình. Vải lụa mỏng và trong còn có xẻ trước ngực rất sâu. Với vẻ hân hoan của một cô gái cô quay quanh phòng trong một điệu van.

- Ôi, Jilly, Jilly, mình yêu anh ấy quá.

- Anh ta tặng cậu đấy à?

- Đúng thế. Trong đời mình chưa bao giờ mặc thứ gì giống như cái này. Chỉ nghĩ về nó thôi mình cũng đã thấy là mình quá gợi tình.

Jilly gật đầu, tay lướt lướt trên lần vải trơn láng, cảm thấy một cơn hưng phấn dâng lên trong mình.

- Anh ta chắc phải là một chàng trai tuyệt vời. Tuy nhiên, cậu hơi vội vã đấy Stephany ạ. Quan hệ… gần gũi giữa cậu và anh ta diễn ra nhanh quá. Cậu đã làm gì để nhận được sự hâm mộ nhường này.

- Chẳng làm gì cả - Stephany trả lời vẻ thách thức.

- Chẳng làm gì? Cậu muốn nói là giữa các cậu còn chưa…

- Đúng thế đấy – Stephany trả lời tỉnh bơ, mặc dù má cô nóng rực. – Tớ muốn nói là giữa chúng tớ chưa có chuyện gì cả. Một phần là vì chúng tớ có ít thời gian quá khi biết chắc là thoát khỏi sự săn lùng của cánh nhà báo. Còn nếu đề nghị "đến chỗ anh hoặc đến chỗ em đi" với mình thì mình không chấp nhận. Mình cũng không thích hợp cho việc giải trí trên nệm sau của xe hơi. Nhưng điều chủ yếu là sau hai cuộc hôn nhân, mọi việc đối với mình phải diễn ra đúng như cần thiết, Jilly ạ. Tớ không còn là một cô bé ngốc nghếch nữa. Tớ là một người đàn bà và tớ cảm thấy là mình sẽ tìm được người đàn ông cho người đàn bà vẫn tồn tại trong mình.

Hai người phụ nữ nhìn nhau không chút vờ vĩnh, Jilly hiểu rất rõ điều mà bạn mình muốn nói. Stephany là hình mẫu của dạng phụ nữ mặc dù lấy chồng mấy lần đi nữa, nhục cảm vẫn không thức dậy. Cô được nuôi dưỡng ở Eden hoang vắng, tách biệt với thế giới bên ngoài, người đàn ông duy nhất mà cô biết chính là người cha. Và người cha đó lại là nhà tư bản

https://thuviensach.vn

thường phải đi khắp thế giới, để con gái một mình hoàn toàn đơn độc, nên cô khát tình yêu. Nhưng bên cạnh một con người mạnh mẽ như cha cô thì những người còn lại dường như yếu ớt và thảm hại. Không có gì đáng ngạc nhiên khi cô yêu ngay người đàn ông đầu tiên tỏ ra để ý tới cô. Đó chính là cái tay quý tộc người Anh mà cô đã quen trong chuyến đi London. Quan hệ gần gũi của họ thật là thảm hại. Người chồng là một chàng trai trẻ chưa dạn giày kinh nghiệm nên Stephany cứ ngơ ngác trước những đòi hỏi của anh ta muốn cô làm những động tác kỳ quặc mà cô không thể hiểu nổi.

Tuy nhiên, do bản tính của mình, Stephany vẫn tiếp tục đối xử tốt với người chồng quý tộc cao lớn hấp dẫn và đạo mạo. Cuộc hôn nhân của họ duy trì được cho đến khi đứa con gái ra đời. Thất vọng vì Steaphany không sinh ngay được một đứa con trai để nối dõi tông đường và hiểu rằng đối với dòng họ quý tộc của họ, ông già Max không phải là một cái mỏ dễ đào, gia đình nhà chồng hoàn toàn thất vọng về cô gái Úc thô kệch. Đối với Stephany thì cuộc sống ở cái nước Anh ảm đạm và bẩn thỉu là không thể chịu nổi. Kết quả là cuộc hôn nhân ngắn ngủi của họ kết thúc một cách êm thấm và Stephany trở về nhà với rất nhiều kinh nghiệm mới về cuộc sống (có điều không phải trong lĩnh vực tình dục).

Cô chẳng cần nhiều thời gian để lại lấy lần nữa. Ba tháng sau, cô trở thành vợ của một nhà bác học Mỹ làm việc trong một chương trình nghiên cứu khoáng vật của Liên hợp quốc. Thời gian đó, ông ta được cử đến công tác tại Hãng "Harper Mining". Là người có tuổi, tốt bụng, đáng tin cậy, ông ta là bản sao của Max nhưng thiếu đi cái uy quyền, sức sống và tính quyết đoán của người cha quá cố. Đối với ông ta, sinh hoạt tình dục cũng chả quan trọng hơn việc tắm táp mà ông ta làm mỗi tháng một lần sau khi trở về từ những cuộc dò tìm, nơi mà tâm trí ông ta giành nhiều thì giờ cho những vỉa quặng hơn là cho người vợ trẻ. Jilly ghê tởm ông ta và không thể nào hiểu tại sao Stephany lại có thể để cho ông ta đụng chạm được vào người mình. Tuy nhiên ông ta luôn luôn vắng nhà nên Stephany cũng không cảm thấy khó chịu lắm. Rồi cô sinh con trai. Khi chương trình

https://thuviensach.vn

nghiên cứu kết thúc, người chồng trở về Mỹ và thế là họ chia tay nhau.

Từ đó, Stephany sống một cuộc đời bình lặng, những mối quan tâm của cô chỉ bó gọn cho việc chăm sóc con cái và giải quyết công việc của hãng "Harper Mining". Có vẻ như cô hoàn toàn không quan tâm đến đàn ông, điều mà một người như Jilly không thể nào hiểu nổi. Giờ đây, khi tuổi đã gần bốn mươi, sự ham muốn tình dục của Jilly mạnh mẽ, liên tục hơn bao giờ hết và cô thường cảm thấy những cơn thỏa mãn tột đỉnh. Không lẽ rốt cuộc Stephany cũng bắt đầu nghe được tiếng nhạc của vũ điệu bất diệt tuyệt diệu đó? Jilly ngạc nhiên nhìn người bạn gái mà hồi còn ở trường trung học ai cũng gọi là cục băng. Jilly tìm được câu trả lời trong ánh mắt nhìn thẳng và nụ cười rạng rỡ của Stephany.

- Jilly, hãy cầu chúc cho mình được mãn nguyện. Greg… Mình rất cần anh ấy.

- Ồ, cứ nhìn bộ áo ngủ thì cũng đủ thấy là anh ta sẵn lòng trở thành huấn luyện viên của cậu – Jilly cười duyên dáng.

Đúng lúc đó họ nghe có tiếng động cơ của chiếc Rolls – Royse đang tiến lại cửa.

- Chúc may mắn – Jilly nói - Chàng rể đã đến.

Chú thích:

(1) Eden: vườn trên thiên đường, nơi Đức Chúa Trời tạo dựng Adam, Eva và cho họ sống hạnh phúc tới khi họ phạm tội ăn trái cấm.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 2

Bill Macmaster chờ đợi chàng rể trong phòng chờ của dinh thự với vẻ của một người đang đứng trước một sự kiện quan trọng. Nhưng ông vốn không ưa và không quen chờ đợi. Hôm nay, Bill, người điều hành hãng "Harper Mining", người mà sau cái chết của ông già Max đã thay cho vai trò người cha đối với Stephany, phải chăm lo tất cả. Ông là người đến sớm nhất và làm mọi việc sao cho đám cưới của Stephany phải thật đàng hoàng. Nhưng điều làm ông bất ngờ nhất chính là sự đến muộn của chàng rể. Gương mặt nhăn nheo rám nắng của ông – dấu tích những năm xa xưa khi ông theo Max lăn lộn ở những vùng hoang vu của nước Úc – vẫn giữ được vẻ cởi mở. Ông vẫn trò chuyện thân mật với khách khứa đến dự lễ cưới. Nhưng trong lòng không biết đã bao nhiêu lần, ông tự nguyền rủa mình là đã không cử một vài chàng trai lực lưỡng đi lôi cổ cái thằng cha Greg ấy tới đây ngay.

Cho đến bây giờ, mọi việc trong nhà đều được đám gia nhân và những người được thuê thêm làm rất trôi chảy dưới sự giám sát của Maytie – người cai quản gia nhân trong nhà Harper. Theo một số người thì Max Harper đã cuỗm ông ta từ chiếc du thuyền của một gia đình dòng dõi danh giá. Một số người khác lại bảo ông ta vốn là người hầu trong nhà một người châu Âu quyền cao chức trọng nào đó. Thế nào đi nữa thì Maytie cũng không phải là người gốc Úc. Tên thật của ông ta đã bị lãng quên ngay từ khi Max dẫn ông ta về nhà, đặt cho ông ta cái tên Maytie và cho ông ta toàn quyền hành động để tổ chức cuộc sống trong dinh thự sao cho ra đầu ra đũa. Cũng như mọi lần, Max không lầm. Maytie đã đóng vai trò quan trọng trong quá trình biến Max thành một huyền thoại.

- Chào ông Maytie – Bill chào và thân mật bắt tay ông già.

- Ồ chào ngài Macmaster. Ngài có khỏe không? Công việc đằng ấy thế nào.

https://thuviensach.vn

Maytie luôn luôn hỏi như vậy về tòa dinh thự ở Eden, nơi mà ông chưa hề và chẳng hề có ý định đặt chân đến. Bill mỉm cười
- Cảm ơn Maytie, tốt đẹp cả thôi. Hôm nay là một ngày quan trọng đấy.
- Đúng vậy, thưa sếp. Chúng tôi làm đúng theo các chỉ dẫn của ngài và cô Stephany. Xin phép ngài cho tôi được báo cáo về một số bổ sung mà tôi đã đánh bạo làm trước. Để đề phòng, tôi đã cho đặt gấp đôi số lượng sâm banh mà hãng dự định đặt cho hôn lễ hôm nay – chúng ta chả việc gì phải hà tiện! Và tôi cũng cho chuyển buổi lễ vào sâu trong vườn để buổi trưa, khách khứa khỏi bị nắng. Còn về những công việc chuẩn bị khác thì tôi nghĩ rằng ông hoàn toàn có thể hài lòng.
- Ông đúng là thiên thần, Maytie ạ, thiên thần thật sự!
- Cảm ơn sếp. Đã lâu, chúng ta chưa có dịp nào như thế này phải không ạ? Cần phải giữ gìn truyền thống và uy tín của gia đình Harper. Xin lỗi sếp, tôi phải chạy đây…

Ông già vội vã bước đi. Bill đứng hồi tưởng lại những sự kiện quan trọng trong cuộc sống của gia đình Harper. Không, đó không phải là hai cuộc hôn nhân trước của Stephany. Ông nhớ tới tang lễ của Max, khi mà những người có máu mặt ở miền Bắc Úc đổ về đây ở lại mấy ngày liền.

Đã mười bảy năm trôi qua, nhưng Bill vẫn nhớ rất rõ cái chết của Max, cứ như nó vừa xẩy ra hôm qua. Ông nhớ những thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, nhớ cảnh Stephany xuất hiện ở cửa thư viện như thế nào và thần kinh của cô không chịu đựng nổi ra sao.

Hôm đó, Stephany lên ngựa phóng đi như điên và mãi không về làm mọi người lo lắng. Viên cảnh sát trưởng có mặt tại tang lễ đã định phái một toán lính đi tìm. Nhưng khi hoàng hôn vừa buông xuống Eden thì đã thấy Stephany bước vào nhà với vẻ bình thản cứ như cô vừa ra khỏi phòng để lấy một chiếc khăn tay. Sau này, cô không hề nhắc lại và cũng không giải thích tại sao lúc đó cô lại hét lên và lao ra khỏi phòng. Bill cũng chẳng bao giờ hỏi. Cô bước vào thư viện với cái đầu ngẩng cao hệt như cha cô. Bill

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ là người đa cảm, nhưng lúc đó ông cứ muốn khóc nức lên vì mừng, không phải chỉ bởi Stephany đã trở về lành lặn mà vì hiểu rằng "Harper Mining" lại có một Harper mới dẫn dắt. Một Max – mini.

Dĩ nhiên công việc của Stephany không trôi chảy ngay. Cô là một cô gái nông nổi và dễ nhát sợ. Mặc dù Max dự định để cho Stephany nối nghiệp, nhưng ông không hề huấn luyện cô. Bởi vậy, Stephany đã phải gò lưng trên các cuốn sách, các cột số, các báo cáo về lời lãi và thâm hụt cho đến khi cô xỉu xuống, mặt trắng bệch ra vì kiệt sức. Cô kinh hoảng khi nhận thức được quy mô công việc mà cô đang bắt tay vào. May mà bên cạnh cô luôn có Bill mạnh mẽ và nhẫn nại. Giờ đây, nghĩ về thành công của cô gái mà mình dẫn dắt, Bill rạng người lên vì tự hào và hạnh phúc. Stephany đã tỏ ra có năng khiếu kinh doanh giống như người cha.

Ở Stephany còn có một điểm hơn, đó là giác quan thứ sáu. Thoạt đầu Bill thấy thật khó công nhận và giải thích nó. Stephany được trời phú cho một bản năng tự nhiên cảm thấy trước được khi nào thì giá cổ phiếu trên thị trường giảm và vụ làm ăn nào không chắc chắn. Khi Bill hỏi làm sao cô biết, Stephany chỉ trả lời ngắn gọn: "Cháu cảm thấy như vậy". Bill gọi đó là "linh cảm đàn bà", nhưng trong thâm tâm, ông cho rằng cô có được khả năng đó vì cô sinh ra ở Eden. Chính ở nơi mênh mông, hoang vắng ấy, Stephany đã học được nghệ thuật ẩn mình vào sự cô đơn tuyệt đối, mà đó là cánh tay duy nhất để con người có thể nghe thấy được những tiếng nói thần bí báo trước những bí mật của cuộc đời. Ở đó tiếp xúc nhiều với thổ dân, chơi thân với một số người trong họ và tiếp nhận được của họ mối liên hệ thần bí với thiên nhiên, với các vật sống, cô hòa mình vào thế giới đó, thở hơi thở của chúng. Cô sử dụng một số khả năng có được từ nơi hoang dã ấy vào cuộc sống thành thị, mặc cho một số người nông nổi cho đó là thô kệch, tầm thường.

Cô chỉ có một yếu điểm. Bill thở dài khi nghĩ về nó. Stephany hoàn toàn mù tịt về đàn ông. Ông hơi rùng mình khi nghĩ lại hai cuộc hôn nhân trước

https://thuviensach.vn

của cô và những thiệt hại mà chúng có thể gây ra cho hãng. May mà trong cả hai trường hợp "Harper Mining" đều thoát ra được. Gia đình nhà quý tộc Anh mừng rỡ về việc giũ bỏ được cô và việc cô không đòi chu cấp tiền nuôi con nên đã quên bẵng chuyện chia các tài sản. Còn ngài giáo sư thì đúng là một nhà bác học từ cái gọng kính sừng cho đến mười đầu ngón tay. Ông ta khinh miệt tất cả những tiện nghi trong cuộc sống, đặc biệt là sự giàu sang. Ông ta thậm chí đã hoảng sợ khi biết mình vừa cưới được người đàn bà giàu nhất nước Úc. Cả hai gã ấy – Bill nghĩ – nếu đầu óc sáng sủa một chút thì đã có thể đòi được của "Harper Mining" bất cứ khoản tiền nào.

Còn bây giờ, Bill thật sự kinh ngạc trước quyết định lấy chồng vội vàng của Stephany. Ông lập tức cảm thấy những nghi ngại. Là người dày dặn kinh nghiệm sống, ông thấy Stephany chỉ là một người đàn bà đã gần bốn mươi tuổi, chẳng hiểu biết gì về cuộc sống tình dục, thân hình đã hơi đẫy ra và rất tự ti trong bất kỳ mối quan hệ nào với đàn ông, ngoại trừ quan hệ công việc thuần túy. Cái thằng cha vô công rồi nghề ấy mưu đồ gì đây? Ông chia xẻ nỗi niềm của mình với vợ là Rina, một phụ nữ chu đáo và nhạy cảm mà ông rất tin cậy.

- Nhưng cũng có thể là anh nghĩ không đúng đâu, Bill ạ - Rina nói – Hãy cho anh ta một cơ hội. Anh cũng biết Stephany là một phụ nữ biết yêu, mạnh mẽ, trung thực và thủy chung. Anh ta không thể không nhận thấy những phẩm chất đó của cô ấy.
Bill không tin lắm vào điều đó. Ông linh cảm một điều chẳng lành…

Giờ đây, nghe tiếng máy của chiếc Rolls – Royse đang tiến lại gần, ông cảm thấy nhẹ người hơn nhưng không hết cảm giác khó chịu. Maytie vội vàng ra cửa để đón chào ông chủ mới của mình và dẫn anh ta vào trong vườn, nơi một vị linh mục đang đợi đôi tân hôn. Bill bước qua phòng đợi tới chân cầu thang, chỗ chú chó Kaizer trung thành của Stephany nằm để bảo vệ cô chủ.
- Chào anh bạn – Bill nói với nó – Hình như Stephany sắp xuống rồi nhỉ?

https://thuviensach.vn

Kaizer nhỏm dậy khi nghe có tiếng chân trên gác. Stephany và Jilly đang xuống thang.
- Stephany, cháu yêu của chú, hôm nay cháu đẹp quá. Thật là một bức tranh!
- Cảm ơn chú Bill – Lần này, Stephany không cảm thấy ngượng khi có người khen mình.
- Jilly, cô cũng thật là đẹp. Chúc mừng cô đã trở về. Cô đi đường thế nào?
- Cảm ơn ông, bình thường thôi ạ.
Stephany khoác tay Bill và dẫn ông ra một góc phòng, cách xa chỗ Jilly đứng.
- Bill, chú có mang các giấy tờ đến để cháu ký không?
- Có – Bill ngừng một lát rồi tiếp – Nhưng chú phải nói để cháu biết là các thành viên hội đồng quản trị chẳng thích thú gì việc này đâu.
- Cháu cũng chẳng chờ đợi là họ sẽ thích thú – Trong những thời điểm như thế này, Stephany rất cứng rắn và kiên quyết – Cháu hi vọng là chú đã thu xếp xong việc đó.
- Tất nhiên. Bao giờ cháu cũng có thể tin tưởng ở chú, Stephany ạ… - Ông lại ngập ngừng. Stephany thản nhiên tiếp tục câu chuyện:
- Chú lo ngại điều gì mới được chứ? Chú nghĩ cháu là một con ngốc ư?
Họ đang đứng dưới tấm chân dung của Max, bản sao của tấm treo ở Eden. Bill rùng mình cảm thấy cái nhìn diều hâu của Max sau lưng. Ông mỉm cười buồn bã rồi trả lời Stephany:
- Gia đình Harper chẳng bao giờ có người ngu ngốc cả. Cháu có thể điều hành “Harper Mining” và tất cả các công ty con của nó theo ý cháu muốn. Cháu đã học được tất cả những gì chú truyền đạt và cháu lại có những khả năng bẩm sinh. Chỉ cần cháu, chính cháu phải tin tưởng vào chúng. Cháu không cần sự giúp đỡ của chú nữa.
- Chú nói không đúng, cháu cực kỳ cần chú – Stephany nhiệt thành phản bác – Chú cũng biết là ngần ấy năm cháu không thể xoay xở gì được nếu thiếu chú.
Rồi cô mỉm cười ngượng nghịu:
- Nhưng cháu vẫn cần một người đàn ông mà cháu có thể trông cậy hoàn

https://thuviensach.vn

toàn.
- Thôi được, có thể là cháu đúng. Nhưng chú nghĩ sẽ hợp lý hơn nếu… hừm… nếu cháu tách cho anh ta một khoản từ số tài sản riêng của cháu chứ đừng kéo hãng vào. Hội đồng quản trị rất phản đối việc kết nạp anh ta vào hãng.
Stephany thở dài nặng trĩu:
- Ôi, Bill, lẽ nào chú vẫn không hiểu là một người sẽ cảm thấy nặng nề thế nào khi phải sống ăn bám vào vợ? Tiền của cháu đủ buộc bất kỳ người nào cũng phải từ bỏ ý định cưới cháu.
“Chỉ ngoại trừ hắn – Bill nghĩ – Stephany, cháu ngốc nghếch và tin người quá!”.
- Trước đây, chính vì điều đó mà cháu gặp bao rắc rối – Stephany tiếp – Cháu không định lặp lại những sai lầm cũ đâu. Cháu muốn ngay từ đầu, chồng cháu phải được độc lập về mặt tài chính. Anh ấy phải có thu nhập và tài sản riêng. Và cháu không muốn anh ấy cảm thấy đó là của bố thí.
Bill nhận thấy dấu hiệu dông tố trong ánh mắt và cách quay ngoắt đầu của cô.
- Thôi, cháu bình tĩnh lại đi. Chẳng có vấn đề gì đâu. Từ giờ phút này, Greg được kết nạp vào hãng chúng ta.
Stephany dịu lại:
- Cảm ơn chú Bill.
- Stephany, điều chủ yếu đối với chú là cháu được hạnh phúc. Nếu cháu cần giúp đỡ, cháu hãy nói với chú.
- Cháu biết như vậy.
Bill cúi xuống hôn cô, đúng lúc đó, Stephany nói thêm làm Bill sững người:
- Còn một điều nữa chú Bill ạ. Cháu đã nghĩ nhiều và coi điều sau đây không hề ảnh hưởng gì: Cháu muốn Greg có chân trong Hội đồng quản trị của “Harper Mining”. Chúng ta phải trả cho anh ấy quyền hạn và trách nhiệm thực tế chứ không chỉ là một tập cổ phiếu và một mớ danh hiệu hão. Cháu hi vọng là chú sẽ thu xếp xong chuyện này.

https://thuviensach.vn

Bill chằm chằm nhìn cô, cố gắng trấn tĩnh và nén cơn tức giận. Nhưng rồi ông nhớ ra rằng trước mặt mình là con gái của Max và cô ta vừa ra một tối hậu thư. Còn ý kiến riêng của ông thì rõ ràng trong trường hợp này cô ta cho là không cần thiết phải tham khảo. Ông nặn ra một nụ cười, gật đầu và hôn vào má cô.

- Cháu cứ để việc đó chú lo. Chúc cháu hạnh phúc.

Jilly bước tới, tay cầm hai bó hoa, bó nhỏ cho mình và bó lớn cho Stephany. Ngoài vườn, khách khứa và chàng rể đang đợi cô dâu. Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi. Bill cảm thấy cảm giác bất lực trước các sự kiện đang tuột ra khỏi tầm kiểm soát của ông. Ông đành nhắm mắt buông xuôi theo số phận. Ông khoác lấy tay Stephany nói:

- Cháu yêu, chúng ta ra làm lễ cưới cho cháu nào.

Trong vườn là cái không khí nóng nực của mùa hè. Trước đó không lâu, một trận mưa rào đã trút xuống. Tưởng như sẽ phải chuyển buổi lễ vào trong nhà. Nhưng trận mưa cũng kết thúc bất ngờ như khi nó bắt đầu, làm cho cây cối và hao cỏ trong vườn tươi tắn hẳn lên.

Greg đang đứng trước cái bàn thờ được làm cách điệu đặt trong vườn. Bên phải anh ta, phía xa là vịnh biển. Vườn nhà Harper trải thoai thoải đến tận sát mép nước. Trên vịnh biển, những chiếc du thuyền đi lại nhộn nhịp và còn rất nhiều chiếc khác đang neo đậu sát bờ. Xa hơn nữa là vòm cuốn của cầu Harbor – Bridge và thành phố trải rộng hai bên cầu. “Thật là một cảnh tuyệt mỹ!” – Greg hài lòng nghĩ. Anh ta yêu Sidney. Mặc dù đã đi khắp thế giới để tham dự vào các giải tennis, nhưng anh ta chưa thấy có thành phố nào thích như Sidney. Anh ta nhìn xa ra phía mặt vịnh biển lấp lánh và cảm thấy sự bực dọc thường xuyên trong mình dịu đi.

Vị linh mục bé nhỏ đứng nhìn Greg. Trong những đám cưới mà ông ta làm lễ, không ít trường hợp cô dâu đến muộn, nhưng đây là lần đầu tiên ông chứng kiến việc chàng rể chậm giờ. Ông kiên nhẫn chờ đợi với vẻ nhẫn nại của một người thiên chúa giáo, bởi tin tưởng rằng mọi việc diễn ra đúng như chúa đã sắp đặt. Bây giờ chàng rể đã đến. Cô dâu và những vị đi cùng

https://thuviensach.vn

cũng sắp ra. Ông rất muốn biết cái anh chàng đẹp trai khinh mạn đang nhẹ nhàng đi lại trên thảm cỏ xanh kia quả thực đã sẵn sàng để lập gia đình chưa. “Lạy chúa lòng lành. Xin chúa hãy thức tỉnh anh ta, dẫn dắt anh ta trên con đường đúng đắn!”.

Trong lúc đó, Greg đang nghĩ đến Venice. “Venice là thành phố duy nhất trên thế giới khả dĩ có thể so sánh được với Sidney về phương diện các công dân của nó có thể tận hưởng mặt nước thỏa thích. Nhưng ở Venice, các kênh đã bốc mùi hôi thối và đọng lại đủ thứ. Dẫu sao đó cũng là nơi thích hợp nhất cho tuần trăng mật. Lẽ ra phải đến đó. Paris cũng được…”. Vẻ cau có hơi thoáng qua gương mặt đẹp đẽ của anh ta. Anh ta đã đề nghị Stephany đi hưởng tuần trăng mật ở châu Âu. Nhưng Stephany đã làm hỏng hết kế hoạch của anh ta khi nói:

- Em có một nơi tuyệt vời cho anh. Đó là Eden. Ngay khi đám cưới cử hành xong, chúng ta sẽ đến đó và ở cùng nhau, chỉ riêng hai ta thôi, bao nhiêu lâu tùy thích. Ôi, điều đó thật là tuyệt diệu, Greg ạ.

Eden ư? Greg cảm thấy chán chường. Cái khe nứt ở rìa quả đất ấy tách biệt với tất cả những gì tạo thành cuộc sống của người thành phố: Những đường phố nhộn nhịp, những ánh đèn rực rỡ, những thú vui… Tuy nhiên, anh ta xua xảm giác chán chường ấy đi. “Không sao, thời gian đâu có thiếu. Mình đã đến châu Âu nhiều lần và sẽ còn đến nữa!”. Anh ta biết cưỡi ngựa và sử dụng súng săn không tồi: những khả năng mà anh ta có từ cái thời đến Sidney với cây vợt tennis trong tay. Về mặt hình thức thì giờ anh ta là kẻ mồ côi. “Ở Úc thật dễ trở thành kẻ mồ côi” – Anh ta nhếch mép nghĩ. Về phía nhà trai, sẽ không có ai tới dự đám cưới. Anh ta không phải lo khoản đó. Anh ta là con người không biết từ đâu tới. Anh ta mong không ai biết gì về quá khứ của mình. Thôi được, sống một tháng ở Eden, cuộc sống trước kia của anh ta, sẽ chẳng phải là một điều đáng sợ lắm. Stephany sẽ hài lòng. Stephany. Greg lại sầm mặt. Anh ta dự định không những sẽ chiều ý cô mà còn làm cho cô cảm thấy thực sự hạnh phúc. Ngay từ đầu, anh ta sẽ cố gắng làm điều đó. Greg là loại đàn ông cho rằng hạnh phúc của người vợ chỉ có thể có khi chính anh ta cảm thấy hạnh phúc. Và bởi một thực tế là cả hai người sẽ nỗ lực để phục vụ một con người duy nhất là anh ta nên anh ta

https://thuviensach.vn

không thấy có điều gì phải bận tâm trong tương lai. Stephany đã hàng nghìn lần tỏ ý cho anh ta hiểu rằng cô rất hàm ơn việc anh ta cưới cô làm vợ. Thâm tâm anh ta tin rằng thực tế đúng như vậy bất chấp số tiền khổng lồ mà cô có. Stephany không thuộc loại phụ nữ mà Greg có thể tự hào khi chinh phục được. Cô chất phác, vụng về và rất tự ti. Thành ra đôi khi cô làm anh ta khó chịu bởi Greg thích loại đàn bà độc lập, táo tợn và cương quyết.

Ý nghĩ của anh ta chuyển qua cô ả người Pháp mà anh ta đã giấu bạn bè bí mật gặp gỡ. Anh ta coi đó là cách để chia tay với cuộc sống độc thân. Greg hồi tưởng lại ánh mắt khêu gợi thách thức, những chiếc răng trắng nhọn, những đường nét cơ thể lồ lộ của cô ta dưới ánh trăng. Anh ta hình dung lại cảnh anh ta tụt chiếc áo mỏng tang khỏi vai ả, lột trần bộ ngực mềm mại có hai núm vú nặng sẫm màu, cảm thấy làn da, đôi môi và cái lưỡi của cô ả. Trời ơi, cái lưỡi mới tuyệt vời làm sao. Những ý nghĩ ấy khiến anh ta cảm thấy một sự kích thích nhẹ nhàng và dễ chịu. Thôi thì Stephany không thuộc loại đàn bà như vậy. Nhưng cô ta cũng có sự đam mê, có một thân hình cực kỳ quyến rũ và sẵn sàng học tập khóa học tình yêu – Greg nhếch mép cười. Anh ta đang nóng lòng chờ đợi thời điểm anh ta có thể bắt tay vào huấn luyện cô. Anh sẽ giành cho việc ấy một sức lực mà không một ông chồng nòng nàn nào sánh nổi. Nghĩ như vậy, tâm trạng của anh ta nhẹ nhàng hẳn đi.

Mọi chuyện đều tốt đẹp.

Từ trong nhà vẳng ra tiếng nhạc của Bach. Tất cả những người có mặt đều hướng sự chú ý vào cánh cửa của ngôi nhà mở ra vườn. Một đám rước nhỏ từ đó đi ra. Dẫn đầu là Stepahny, khoác tay Bill Macmaster. Sau cô là Jilly đi cạnh Sara. Tiếp theo là Dennis mà mọi người phải vất vả lắm mới thuyết phục được cậu rời chiếc máy quay phim quý giá. Đi cạnh cậu là Maytie – nhân vật không thể thiếu được trong bất cứ dịp lễ lạt nào của gia đình Harper. Kết thúc đám rước là chú chó Kaizer đường bệ.

Trong lúc trang trọng đi qua thảm cỏ, Stephany trông rất xinh đẹp. Mắt cô rạng ngời lên vì hạnh phúc. Tâm hồn cô đang ca hát, đang bay bổng như một chsu chim nhỏ trên những ngọn cây. Trong đầu cô cứ vang vọng một

https://thuviensach.vn

điệp khúc bất tận: Greg, Greg, Greg… Đấy, anh ấy đang đợi cô kia. Anh ấy mỉm cười với cô. Bỗng cô nghĩ với chút buồn trong sáng: "Giá mà mình chết ngay bay giờ nhỉ, bởi mình đang ở tột đỉnh của hạnh phúc…".

Vị linh mục đón Stephany bằng nụ cười tươi tắn. Ông ta thích những đám cưới có sự kết hợp của hạnh phúc con người với sự ưng thuận của chúa Trời. Cô dâu đang run bắn lên vì sung sướng, còn chú rể có thể đang đắm mình trong những suy nghĩ về ý nghĩa của sự kiện long trọng ngày hôm nay. Tất cả đều diễn ra đúng như ông ta đã hình dung. Sự việc phải như vậy. Có thể bắt đầu làm lễ được rồi.

- Các con của chúa! Hôm nay, chúng ta họp mặt ở đây để dưới sự chứng giám của Đức chúa liên kết người nam và người nữ này bằng những mối ràng buộc thiêng liêng của hôn nhân và cầu xin chúa Trời ban phước lành cho họ…

Đứng cạnh Stephany, Jilly cúi đầu để vành mũ rộng che lấy khuôn mặt bừng bừng của cô. Trước đó ít phút thôi, cô bước thản nhiên cùng đoàn rước trong vườn, không mảy may để ý đến chung quanh. Bỗng cô như bị điện giật khi nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh bàn thờ. Đó là người đàn ông đẹp nhất mà Jilly gặp trong đời. Anh ta cao lớn, gân guốc, mạnh mẽ; mái tóc sáng màu cháy nắng và đôi mắt xám rực lửa trên gương mặt có những đường nét đẹp cổ điển. Nhưng chưa tả hết. Dưới cái vỏ ngoài tuyệt diệu ấy ẩn giấu một cái gì đó hoang dã, thú vật. Từ người anh ta toát ra sự nguy hiểm mà Jilly không thể không cảm thấy. Chỉ sự có mặt của anh ta thôi cũng đã tác động mạnh đến Jilly hệt như cô vừa bị ai đó bất ngờ đấm một cú vào ức đến nghẹt thở. Máu dâng lên mặt cô và chảy giần giật trong huyết quản. Thân thể cô rung lên và cô kinh hoàng nhận thấy chỗ trung tâm của con người cô trở nên mềm và ẩm ướt. Mặt cô nóng bừng. Cô cúi đầu và làm như đang cầu nguyện. Nhưng ngay cả lúc đó, cô vẫn có cảm giác là cô đi đứt. Trong con người đó có một sự điên rồ. Và nó lại khơi gợi sự điên rồ tiềm ẩn sâu thẳm trong cô. Cô biết rằng mình sẽ lao theo tiếng gọi đó. Nhưng tại sao lại như thế, tại sao anh ta lại là chồng của Stephany?!

Đứng cạnh Jilly, Sara cũng đang đấu tranh tuyệt vọng với những tình cảm đang vò xé mình. Đôi mắt đau khổ nhìn xuống đất, con gái của Stephany

https://thuviensach.vn

đang bất hạnh ngang mức hạnh phúc mà cô cảm thấy. Ở lứa tuổi mười lăm Sara đủ là đàn bà để căm ghét hai kẻ đang đứng trước bàn thờ. “Làm sao mẹ có thể, làm sao mẹ lại có thể… Cô bé sôi sục tự hỏi – Làm sao mẹ lại có thể… Mà với ai cơ chứ, với cái gã ấy! Khi không cười, đôi mắt ông ta lạnh lẽo như mắt rắn. Ông ta trẻ hơn mẹ quá nhiều. Trời ơi, trông ông ta mới tởm làm sao!”. Đứng đằng sau chị, cậu Dennis với sự nhạy cảm không bình thường đối với lứa tuổi mười ba, cảm thấy vai và cổ chị cứng lại vì căng thẳng. Cậu với tay nắm lấy bàn tay của chị Sara và âu yếm xiết nó. Nhưng Sara giận dữ giật phắt ra. Trong khi đó, bay bổng trong hạnh phúc, không hề biết gì về những tình cảm sôi sục sau lưng mình, Stephany trở thành bà Greg Marsdan.

Sau đó tiếng nhạc vang lên, sâm banh được đưa ra và tiệc cưới bắt đầu. Jilly đi tìm ông chồng Philip của mình, hi vọng sự có mặt của ông ta sẽ giúp cô bình tâm lại. Cô thấy ông trong bếp, đang giúp Sara và Dennis nấu thức ăn.

- Thế nào, Dennis – Ông lấy vào đĩa cho cậu bé một miếng thịt gà và hỏi bằng giọng thân mật – cháu nghĩ thế nào về người chồng mới của mẹ cháu?

- Ồ, hầu như cháu không biết gì về dượng ấy – Dennis trả lời – cho đến giờ cháu mới gặp có một đôi lần.

- Ta cũng có thể nói như vậy về những người có mặt, đúng không nào? – Jilly góp lời, cố gắng lái câu chuyện khỏi đề tài nguy hiểm. – Cô hi vọng là các cháu không gặp phải khó khăn gì khi xin nghỉ buổi học ngày hôm nay đấy chứ?

Hai con của Stephany học trong những trường cổ kính và tốt nhất ở Sidney. Mỗi khi cô có việc phải đi xa thì chúng được gửi sống nội trú trong đó.

- Chẳng có vấn đề gì đâu cô Jilly ạ - Sara nói bằng giọng khinh miệt – Mẹ cháu vẫn thường cho chúng cháu nghỉ mỗi khi mẹ cháu muốn. Có lẽ hôm nay chúng cháu phải vui mừng vì thay vào việc phải đi học lại được có mặt tại một trong những đám cưới của bà ấy!

- Sara! - Philip bị sốc. Còn Sara không thèm nói thêm lời nào nữa, bỏ ra khỏi bếp.

- Chúng cháu rất hay được nghỉ nhờ học hành ngoan ngoãn – Dennis đùa

https://thuviensach.vn

để làm dịu bầu không khí căng thẳng mà chị cậu gây nên. Sau đó cậu xin lỗi rồi lao theo chị, miệng kêu: Sara! Sara! Đợi em với!
- Những đứa trẻ bất hạnh – Philip nói vẻ thương hại – Đối với Stephany thì đây có lẽ là mối tình của thập kỷ, nhưng đối với chúng chẳng có gì tốt đẹp cả. Nhưng anh hi vọng là sau khi đôi tân hôn đi nghỉ tuần trăng mật về, mọi chuyện sẽ ổn thỏa.
Jilly không trả lời. Philip lo lắng nhìn cô.
- Hôm nay em lặng lẽ thế nào ấy. Em đói à? Đúng là em đói rồi. Để anh lấy cho em chút gì đó ăn nhé. Em muốn uống một chút không? Sâm banh đầy ra kia kìa. Để anh mang lại cho em một cốc.
- Đừng rối lên, Philip – Thần kinh của Jilly căng lên như những sợi dây đàn – Em chẳng sao đâu. Dó chẳng qua là ảnh hưởng của chênh lệch mấy múi giờ sau chuyến bay ấy mà!
- Hừm – Philip nghe lời giải thích với vẻ nghi ngờ, nhưng thấy không nên nói ra thì hơn. Mặc dù đã gần sáu mươi tuổi, trông ông vẫn hấp dẫn với dáng vẻ cao lớn, gọn gàng và duyên dáng trong bộ complê may rất khéo. Tuy vậy, những năm dài sống chung với người vợ trẻ không còn yêu ông, mà ông vẫn tiếp tục yêu, ông đã học được tính thận trọng. Ông thử tiếp cận vợ bằng cách khác:
- Buổi lễ thật là tuyệt, phải không em? Đám cưới này phải nói là vui.
- Ha, thế anh đợi cái gì khác? Anh cũng biết là Stephany có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này.
Jilly lục lọi lung tung trong xắc để tìm thuốc lá. Philip bật lửa châm thuốc cho vợ.
- Em yêu, anh nghe trong giọng em có cái gì đó nghiêm trọng.
- Xin lỗi anh. Em mệt quá đấy thôi – Jilly vuốt má ông vẻ cảm ơn.
- Chúng ta sẽ không ở lại lâu đâu.
- Vâng.
Lại im lặng, Jilly gắng hết sức không nghĩ về…
- Em nghĩ thế nào về cái anh chàng Greg Marsdan ấy? Jilly rít một hơi thuốc dài, suy nghĩ một lát trước khi trả lời:
- Về anh ta ấy à? Em sẽ không giao ví tiền cho anh ta, ngay cả khi trong dó

https://thuviensach.vn

có vài xu lẻ.

Dennis tìm thấy Sara chỗ sát mép nước. Ở đó có một cây to. Cành lá sà xuống sát đất tạo thành những chỗ ẩn nấp tự nhiên. Sara trốn trong đó. Cậu vụng về an ủi chị:
- Chị Sara, tươi tỉnh lên nào! Đây có phải là ngày tận thế đâu. Ít ra chị vẫn còn có em.
Sara tiếp tục im lặng. Dennis lại thử một lần nữa:
- Chủ yếu là mẹ được hạnh phúc. Mẹ có quyền đó.
- Được – Sara vẫn nhìn về phía chân trời – Nhưng tại sao lại cứ phải cái lão đó?
- Thế tại sao lại không nào? Trông ông ta cũng được đấy chứ.
- Lão ta mua chuộc được mày rồi mà! – Sara trút giận lên đầu em – Chỉ bằng cái máy quay phim đáng nguyền rủa đó.
- Làm gì có chuyện. Có thể là em cũng hơi bị xiêu lòng. Nhưng chị không thích cái gì ở ông ta mới được chứ?
- Chị không biết. Chị chỉ biết… - Sara cố gắng diễn đạt những ý nghĩ rõ ràng là vượt khỏi phạm vi kinh nghiệm và vốn từ ngữ của cô – Chị chỉ biết là trong lão ta có một cái gì đó…
“Dù sao thì trong anh ta vẫn có một cái gì đó” – Bill nghĩ thầm. Ông không thể không công nhận là hôm nay Greg xử sự rất khá. Anh ra xin lỗi mọi người về sự chậm trễ của mình một cách dễ thương, tỏ ra rất lịch sự với các bà các cô và chừng mực với cánh đàn ông. Anh ta rất chú ý săn sóc Stephany và luôn mỉm cười với mọi người.
- Em đã nói với anh là cứ để cho anh ta có cơ hội mà – Rina nói với Bill bằng giọng tự mãn. Phấn khởi với vẻ hạnh phúc của Stephany, lòng thư thái vì thời tiết đẹp và được uống loại rượu sâm banh ướp lạnh tuyệt vời, Bill nói rằng ông rất mừng là đã không quá vội vàng trong những suy nghĩ của mình về Greg. Khách khứa tản ra khắp vườn, đi dạo dưới những rặng cây nở đầy hoa. Bên cạnh chúng, những phụ nữ xinh đẹp mặc những bộ váy áo sặc sỡ trông cứ như những bông hoa. Hương thơm ngào ngạt khắp nơi. Đã đến lúc đôi tân hôn rời cuộc vui. Bill đi qua bãi cỏ tới chỗ neo chiếc du

https://thuviensach.vn

thuyền của Stephany. Nó đã sẵn sàng để đưa cô dâu chú rể vào một cuộc chu du đầy thú vị.
- Bill! – Greg bước phía sau cất tiếng gọi – Ông thấy thế nào? Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp đấy chứ?
- Rất tốt. Tôi nghe Stephany nói là cô ấy với ông sẽ không đi du lịch châu Âu mà bay về Eden phải không?
- Vâng, nhưng không bay ngay đâu. Chúng tôi nghĩ trước tiên phải nghỉ ngơi chút ít trên du thuyền đã. Tháng vừa qua thật mệt mỏi với chuyện chuẩn bị cho đám cưới, lại phải luôn luôn chạy trốn đám nhà báo… Greg mỉm cười vẻ buồn bã: - Sau đó, chúng tôi sẽ về Eden – góc yêu thích của Stephany. Ở đó tôi sẽ làm quen với những niềm vui của cuộc sống bình thường.
Trong đầu Bill lập tức nảy ra một dự định tốt đẹp:
- Trong trường hợp đó, trước khi đi ông giành thời giờ rẽ qua văn phòng của tôi một lát nhé.
Greg lập tức đề phòng.
- Tất nhiên, tôi sẽ đến vào bất cứ thời gian nào mà ông cảm thấy tiện.
- Thế thì hay quá. Thế này nhé, ta hẹn nhau vào lúc mười một rưỡi. Một trong những ngày tới, ngày nào cũng được. Chúng ta sẽ cùng đi ăn trưa. Tôi sẽ giới thiệu anh với hãng “Harper Mining”, anh sẽ phải giành nhiều thì giờ cho nó hơn Eden đấy. Với lại chúng ta cũng cần phải hiểu nhau hơn.
- Tôi rất sung sướng được gặp ông Bill ạ. Đúng là tôi và ông cần phải hiểu nhau hơn. Cảm ơn lời mời của ông.
Họ bắt tay nhau.
- Hẹn sớm gặp lại – Bill nói, gật đầu chào rồi bước đi.
Greg cố kìm một nụ cười rạng rỡ, anh ta muốn nhảy cẫng lên vì vui sướng. “Thế đấy, cậu bé. Lại thành công nữa rồi – Anh ta tự chúc mừng mình – Chuyện ấy dễ dàng, nếu đừng vội vàng quá…”.
Mỉm cười một mình, Greg quay lên theo những bậc đá dẫn lên phía nhà. Đúng lúc đo, từ nhà ăn, một người đàn bà bước ra chỗ sân đầu cầu thang. Bám vào tay vịn cầu thang, cô ta ngẩng đầu lên và hít thở rất sâu như đang chống chọi lại với cơn chóng mặt. Greg lập tức để ý đến cô ta. Mắt anh

https://thuviensach.vn

nhìn lướt đánh giá thân hình ngon lành, ngực đẹp, tuổi chắc phải ba lăm, nhưng không vì điều đó mà anh ta đuổi cô ta ra khỏi giường đâu… Bỗng cảm thấy cái nhìn hướng vào mình, người đàn bà nhìn xuống. Đôi mắt cô ta! Trời ơi, một đôi mắt kỳ diệu làm sao: hệt như mắt mèo, sáng màu, gần như vàng. Khi chúng nhìn anh ta bằng cái nhìn khêu gợi trắng trợn, đồng tử của chúng thu hẹp lại thành những điểm thẫm màu. Một giây sau, người đàn bà quay ngoắt đi như chạy vào trong bếp. Ai thế nhỉ?... Sao lại thế?... Greg từ từ lên thang, cảm thấy từng sợi thần kinh trong người run lên.

Philip giật mình khi thấy Jilly vừa mới ra ngoài đầu cầu thang cho thoáng bỗng lại chạy ngược trở vào cứ như bị ma đuổi. Ông vội theo cô, nhưng không kịp. Cô đã khóa trái cửa buồng tắm và không chịu ra, mặc cho ông van nài.

- Philip, em có bị sao đâu – Cô ta nói ra – Do máy nóng quá thôi mà. Em muốn rửa nước lạnh một tí rồi sẽ ra ngay. Anh cứ xuống vườn đi. Em sẽ xuống ngay.

Không còn cách nào khác, Philip đành đi xuống.

Ngồi trong phòng tắm, Jilly lắng nghe tiếng bước xa dần của Philip đợi cho đến khi lặng hẳn. Sau đó, cô từ từ lại gần gương và nhìn bóng mình trong đó. Cô hầu như không nhận ra người đàn bà thở hổn hển, mặt bừng bừng đang nhìn mình bằng cái nhìn điên dại. Jilly biết rằng sẽ không tránh được các cuộc gặp gỡ với anh ta, nhưng lúc đó cô hoàn toàn chưa sẵn sàng để đối mặt. Cảm giác sự có mặt của anh ta lại ùa đến với cô…

Philip buồn rầu một mình trong vườn thì gặp Stephany và Dennis. Một tay Dennis cầm cái máy quay phim, tay kia cầm ly sâm banh vẻ tự hào.

- Philip – Stephany gọi – Anh quay hộ mẹ con tôi một cảnh nhé.

- Rất sẵn lòng. Thế còn Sara? Ba mẹ con phải quay một cảnh chứ? Stephany nhăn mặt trả lời:

- Hình như giờ đây tôi không được cô con gái hâm mộ lắm. Buộc phải tìm cách làm lành với nó sau khi tôi trở lại thôi.

- Mẹ đừng lo. Rồi chị ấy sẽ nghĩ lại.

- Mẹ hi vọng như vậy. Còn con thì sao?

- Con thì bình thường. Thôi nào, bác Philip, bác quay đi. Philip nâng máy,

https://thuviensach.vn

nói:
- Nào, chuẩn bị.
Stephany cười ôm lấy Dennis, kéo sát nó vào mình vuốt tóc cho con.
- Mẹ rất yêu con – cô nói!
Dennis nhìn mẹ bằng cái nhìn rạng rỡ. Tiếng máy quay xè xè.
- Con nói cái gì đi, Dennis, kẻo mẹ con ta cứ đứng sừng sững như hình nộm trong tủ bày quần áo ấy!
Dennis nâng ly sâm banh lên nói:
- Năm nay thật là một năm tốt lành, đúng không mẹ?
- Con sẽ uống chỗ sâm banh ấy à? Mẹ lại cứ tưởng là con làm ra vẻ thế thôi. Ông hiệu trưởng sẽ nói sao nếu mẹ đưa con trở lại trường trong tình trạng lơ mơ?
- Ông ấy chẳng buồn để ý đâu. Ở trường bọn nó đứa nào chả uống rượu.
Stephany cười vang và cốc vào cái đầu bù xù của Dennis.
- Một cảnh rất hay – Philip nói.
- Cảm ơn Philip, quay thế là đủ rồi.
Khi Philip trả lại máy cho Stephany ông vui mừng thấy Jilly đang bước lại chỗ họ. Trông cô đã khá hơn nhiều: bình thản và tươi tỉnh hơn. Cô bước lại chỗ Stephany với nụ cười âu yếm trên môi:
- Chào cô bạn! Mọi việc thế nào, thưa bà Marsdan? Trôi chảy cả chứ?
- Tuyệt vời, Jilly ạ. Mình hạnh phúc quá! Mình có cảm tưởng là chưa từng có hai cuộc hôn nhân trước!
Nghe mẹ nói vậy, Dennis đờ người ra vì giận dữ và đau đớn. Cậu lập tức bỏ đi về phía ngôi nhà, mắt không thèm nhìn mẹ. Jilly nắm tay Stephany:
- Nó biết là cậu chỉ nói đùa thôi mà.
- Tai họa là ở chỗ mình nói thật – Stephany nhìn thẳng vào mắt Jilly, sau đó cô nhìn qua vai bạn, gương mặt rạng lên và nói:
- Không sao, mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Cậu xem ai đang đến với chúng ta đây này.
Greg đang thong thả đi trên thảm cỏ, mắt chăm chú nhìn tất cả những phụ nữ mà anh ta gặp. Sau khi lùng khắp nhà để tìm người đàn bà bí ẩn, anh ta sực nhớ là đã để Stephany ở lại một mình quá lâu nên vội quay trở ra với cô

https://thuviensach.vn

để đóng vai một anh chồng chung thủy. “Lo gì – Anh ta tự nhủ - Thế nào mà mình chả tìm được cô nàng”. Khi thấy Stephany đang đứng nói chuyện với một phụ nữ đội chiếc mũ rất rộng vành, anh ta chuẩn bị sẵn một nụ cười dễ thương rồi bước lại.

- Anh yêu! – Stephany nói – Anh còn chưa làm quen với anh Philip Stuart.

- Rất vui mừng được làm quen với anh, anh Philip – Greg nói, xiết chặt tay Philip.

- Xin giới thiệu, đây là Jilly yêu quý của tôi.

Greg quay lại và nụ cười lịch thiệp ngưng đọng lại trên mặt anh ta: trước mặt là đôi mắt mèo của người đàn bà trên cầu thang đang nhìn anh ta không hề chớp.

- Chào anh Greg, xin chúc mừng hạnh phúc.

- Cảm ơn.

Hoàn toàn không nhận ra hai luồng điện vừa phóng ngay trước mặt mình, Stephany sung sướng nói:

- Hai vị là những người yêu quý nhất của tôi. Nếu không kể hai đứa con thì các vị là những người tôi yêu nhất trên đời… Tôi rất muốn hai người sẽ trở thành bạn của nhau. Hai người sẽ là bạn của nhau chứ? Ít ra là vì tôi.

Sự lố bịch của tình huống làm hai người ngượng ngập. Jilly muốn hét lên. Cô không nhìn Greg mặc dù cảm thấy anh ta không rời mắt khỏi mình.

- Nào, Jilly, Greg hai người đứng vào cạnh nhau đi. Tôi muốn quay cho các vị một cảnh – Stephany lùi mấy bước và chuẩn bị máy.

- Stephany, tớ vừa xuống máy bay mà, người đang muốn xỉu vì mệt đây này.

- Bạn thân mến, trông bạn vẫn tuyệt vời, như mọi khi – Stephany thích thú.

Jilly cảm thấy Greg đang lại gần, tuy nhiên cô vẫn cố gắng tập trung sự chú ý vào Stephany.

- Đứng sát vào nhau nữa đi – Stephany yêu cầu.

Greg đưa tay ôm lấy eo và kéo sát Jilly vào mình. Sự đụng chạm đầu tiên ấy của hai cơ thể trong khu vườn ngát hương sẽ được Jilly nhớ suốt đời. Trong cô dâng lên một niềm ham muốn mạnh mẽ đến nỗi người run lên

https://thuviensach.vn

như trong cơn sốt. Đầu cô quay cuồng vì hương hoa quá đậm đặc. Những lời vui sướng của Stephany vọng tới tai cô: “Ôi, cảnh này sẽ đoạt giải Oscar cho mà xem!”, nhưng ý thức của cô chỉ cảm nhận bàn tay của Greg đặt trên hông và cái đùi nóng ấm đang cọ sát vào đùi cô. Cô chỉ còn cảm thấy sự gần cận của người đàn ông này. Jilly nhìn Greg và trông qua mắt anh ta, cô biết rằng anh ta hiểu tất cả.

Đêm xuống. Đôi tân hôn hạnh phúc lên chiếc du thuyền dài sáu mươi pút neo ở bến nhà để bắt đầu tuần trăng mật. Để từ biệt, các vị khách tập trung lại thành một cụm đứng vẫy theo rồi ra về. Tại nhà mình ở Harters – Hill, Jilly kiên quyết từ chôi những vuốt ve của Philip lấy cớ rằng cô quá mệt mỏi để có thể làm tình. Rồi suốt đêm cô nằm không chợp mắt, đau đớn hình dung cảnh Stephany lên đến tột đỉnh của khoái lạc, mệt lả sau những âu yếm của chồng. Cùng lúc đó, trên chiếc du thuyền, Stephany cũng đang nằm với đôi mắt mở chong chong. Cô cảm thấy ngượng ngùng, đau khổ và cô đơn vô hạn. “Hãy tha thứ cho em! Tha thứ cho em – Cô lặp đi lặp lại trong đầu, mắt nhìn Greg nằm cạnh cô trong bóng tối – Trời ơi, không hiểu sao em lại không cảm thấy gì cả? Em yêu anh đến thế kia mà!. “Em đừng bận tâm – Greg nói trước khi ngủ thiếp đi – anh yêu em, và chúng ta còn vô khối thời gian”. Nhưng lòng tràn đầy nỗi tuyệt vọng do thất bại của mình, Stephany không mấy tin tưởng rằng nọi chuyện rồi sẽ thay đổi cùng với thời gian.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 3

Ngày thứ sáu, khi đã xế trưa, Philip rời văn phòng của mình ở cuối phố Mackuori – Street, rẽ sang tay phải leo lên đồi. Sau lưng ông là dải bờ hình vòng cung với rất nhiều bến thuyền, là Bennelong – Point với nhà hát Ôpêra ốp đá lấp lánh. Mặc dù Philip vốn là người ưa ngắm phong cảnh, nhưng hôm nay ông chẳng trông thấy gì quanh mình cả. Tuần vừa rồi với ông thật nặng nề. Sau khi dự đám cưới Stephany, Jilly bỗng trở nên cáu bẳn đến mức ông bắt đầu lo ngại về cô. Khi trở về từ New York, lấy cớ là để dự đám cưới bạn gái, cô đã mua cho mình vô số áo quần. Lúc đó, cô tỏ ra rất vui sướng và hồi hộp chờ đợi sự kiện quan trọng trong đời bạn gái mình. Nhưng có điều gì đó đã xảy ra với Jilly ở đám cưới Philip nghĩ như vậy. Ông rẽ vào vườn thực vật hoàng gia để suy nghĩ.

Suốt đám cưới ông luôn để mắt đến vợ, bởi vậy, chắc chắn nguyên nhân không phải là một vụ va chạm hay xì – căng – đan nào cả. Hôm đó, hầu như mọi người nói chuyện với Jilly đều khen ngợi sắc đẹp và quần áo của cô. Quả thật Jilly được mọi người trầm trồ vì vốn dĩ là một phụ nữ hấp dẫn đang ở tuổi rực rỡ, cô lại rất biết cách ăn mặc.

Nhưng dù sao đi nữa thì cũng vẫn có chuyện gì đó đã xảy ra. Philip buồn rầu rảo bước, không hề thấy gì quanh mình. Từ hôm đó, Jilly xử sự rất lạ lùng, luôn luôn bực bội, cáu bẳn. Ông biết đêm đêm cô không ngủ được, còn sáng ra lại nằm ườn lâu trên giường. Tuần qua, cô cũng bỏ các buổi tập thể dục và thôi không đi uống cà phê với mấy người bạn gái nữa. Cô hút thuốc nhiều hơn bình thường rất nhiều và hầu như chẳng ăn gì cả. Không còn nghi ngờ gì nữa, đã xảy ra chuyện gì đó phá vỡ sự cân bằng trong tâm hồn cô.

https://thuviensach.vn

Philip đến bìa vườn thực vật và nhìn xuống vịnh. Điều duy nhất làm bất ngờ tại đám cưới là sự thay đổi của Stephany. Philip nghĩ rằng chính sự thay đổi trong cuộc sống của Stephany là nguyên nhân tâm trạng nặng nề của Jilly.

Philip rất hiểu những chuyện thường xảy ra giữa những đôi bạn gái thân. Trong quan hệ giữa Jilly và Stephany luôn luôn có sự ghen tị ít ra là từ phía Jilly. Nó xuất hiện ngay từ khi tình bạn của họ bắt đầu. Cả khi đã chín chắn, Jilly cũng không dẹp được cảm xúc đó. Stephany chẳng có lỗi gì ở đây cả, bởi trong quan hệ với Jilly, cô ấy rất tốt và chân thành. Nhưng Jilly không thể tha thứ cho Stephany việc cô được sở hữu số tài sản khổng lồ của Harper, mặc dù Philip bảo đảm được cho vợ một cuộc sống dư thừa. Khi cưới nhau, Philip đã ở tuổi bốn mươi và là một luật sư rất thành đạt. Bây giờ, công việc của ông còn tốt đẹp hơn. Hãng của ông có rất nhiều triển vọng làm ăn ở Mỹ. Mặc dù Jilly tiêu pha rất phung phí, họ vẫn luôn luôn có đủ tiền để có thể sống cuộc sống giàu sang, nhất là họ lại không có con.
"Không có con" – Ý nghĩ ấy như ngọn roi quất vào Philip, cái đau lan khắp mặt. Từ lâu, ông đã yên phận với việc họ không thể có con do chứng bệnh mãn tính nào đó của Jilly liên quan đến tuyến học môn. Nhưng Jilly thì không bình tâm lại được. Tuy nhiên, Philip không tin rằng Jilly có thể trở thành một người mẹ tốt; cô ta không phải sinh ra cho một nghĩa vụ tận tụy như vậy. Ngay bản thân ông trước khi lấy vợ cũng đã sống hạnh phúc suốt bốn mươi năm mà không hề nghĩ đến chuyện con cái và không hề cảm thấy sự thiếu vắng của chúng trong cuộc đời mình. Nhưng với Jilly thì kết luận về bệnh vô sinh là một đòn nặng nề và cô không hồi phục lại được. Khác với cô, Stephany có một trai, một gái. Giờ đây lại lấy chồng, cô ấy có thể sinh thêm không chỉ một đứa con. Liệu có phải Stephany đã chia xẻ ước muốn bí mật ấy với Jilly khi họ ngồi với nhau trên buồng ngủ chuẩn bị cho lễ cưới? Có phải vì vậy mà Jilly đau khổ không?

Mà cũng có thể mọi chuyện đơn giản hơn nhiều. Jilly là một phụ nữ nổi bật với đôi mắt to khiêu khích, mái tóc dày màu mật ong, thân hình chắc lẳn

https://thuviensach.vn

rám nắng tuyệt đẹp. Cô rất tự hào vì sự hấp dẫn của mình đối với đàn ông (tim Philip nhói đau nghĩ đến mấy chuyện xẩy ra liên tục gần đây mà ông buộc phải nhắm mắt làm ngơ để cố gắng giữ lấy chút tình cảm cuối cùng của cô đối với ông). Vậy mà trong ngày cưới! Stephany nhờ bộ quần áo đẹp và niềm hạnh phúc đã trở nên dễ thương hấp dẫn hơn bình thường rất nhiều. Phải nói là rất đẹp. Nhờ cái vẻ bề ngoài đó, cô ấy đã chinh phục được trái tim của không chỉ đơn giản là một "ngôi sao tennis" mà còn là một người đàn ông đẹp. Có thể Jilly cảm thấy ghen tỵ với Stephany chăng? Chẳng lẽ cô đón nhận sự lột xác của bạn gái từ một con vịt xấu xí thành một con thiên nga tuyệt vời như sự bất hạnh của mình?
"Em tội nghiệp của anh – Philip nghĩ với sự thương cảm – làm sao anh giúp em vượt qua được sự đau khổ đây?". Philip vẫn vậy. Ông luôn luôn nghĩ đến Jilly đầu tiên sau đó mới đến mình. Thỏa mãn mọi ý muốn của cô là điều quan trọng nhất trên đời với ông. Không thể nói là ông không nhìn thấy những yếu điểm trong con người cô, nhưng ông không coi đó làm trọng. Ngược lại, chúng khiến ông thấy thương cô hơn. Ngay từ buổi đầu quan hệ, ông đã gánh lấy trách nhiệm chăm lo cho cô gái Jilly đáng thương, công việc mà ông vẫn làm tận tụy cho đến hôm nay.

"Nếu nguyên nhân chỉ là vậy thì mình có thể giúp cô ấy bình tâm lại được – ông nghĩ. Có lẽ nên đưa cô ấy đi nghỉ ở vùng bờ Đông nước Mỹ. Hay là một chuyến du lịch thú vị tới Papua? Hay Bali?". Bỗng ông sực nhớ là vợ chồng Stepahny đã trở về từ du thuyền và trong hai ngày nghỉ cuối tuần họ sẽ tổ chức một ngày tennis. Jilly rất thích quần vợt. Chắc là cô ấy sẽ rất vui khi được suốt ngày ăn uống, cười đùa và chơi quần vợt. "Đúng, ông nghĩ, ngày quần vợt chính là cái mà cô ấy cần. Nếu toàn bộ vấn đề là ở chỗ phải quen dần với vị trí mới của Stephany thì đó là một khởi đầu rất tốt". Tới đây, Philip vội vàng đến chỗ mà ông đã hẹn một người cùng ăn trưa để bàn công việc.

Trong lúc Philip Stuart lang thang trong vườn thực vật Hoàng gia với những suy nghĩ lo âu thì Greg Marsdan đang ngồi ở trụ sở hãng "Harper

https://thuviensach.vn

Mining” ở đầu kia Mackuori – Street và cảm thấy rất hài lòng với bản thân và cuộc sống. Trước khi cưới, anh ta đã biết là Stephany sẽ giành cho anh ta một khoản tiền lớn để bảo đảm cho sự độc lập về kinh tế và giúp anh ta giữ được tự trọng. Chỉ sau đám cưới, anh ta mới biết thêm rằng cô còn giành cho anh ta những vai trò quan trọng và bổ nhiệm anh ta làm một trong những giám đốc của hãng. Greg sướng phát điên. Giờ đây chẳng cần phải lo trước cái tuổi già chết tiệt ấy nữa. Anh ta giận dữ nhớ lại vẻ không đồng tình trong thái độ của tay giám đốc tài chính hãng “Harper Mining” khi biết phải trích một khoản ngân quỹ cho Greg. Giờ đây thì họ sẽ phải đối xử với anh ta như người trong bọn.

Greg đến gặp Bill Macmaster với tâm trạng phấn chấn. Anh ta đến trước giờ hẹn, đỗ chiếc Rolles – Royse ở góc đường rồi lên tận đỉnh tòa nhà cao ngất của “Harper Mining” nơi bộ não của hãng làm việc. Giờ đây, anh ta đang ngồi trong phòng chờ rộng rãi sang trọng đợi Bill, mắt nhìn quanh vẻ hài lòng. Nhưng anh ta cố gắng không đưa mắt về phía cô thư ký khá xinh ngồi ở cửa ra vào phòng làm việc của Bill, tự nhủ đây không phải là lúc cho những quan hệ bất chợt, mặc dù biết rằng cô ta đang nhìn mình và hễ có dấu hiệu nào từ phía Greg là cô ta sẵn lòng vào chuyện. Anh ta vờ tập trung sự chú ý vào tờ Finaeial Times: Anh ta sẽ trở thành một nhà doanh nghiệp cỡ bự mà!

- A, chào Greg! Mời anh vào, mời vào – Bill Macmaster không phải là loại sếp quen bấm chuông để thư ký mời khách vào. Ông luôn thân hành ra cửa đón khách.

- Mọi việc thế nào, Greg?

- Tuyệt vời. Cám ơn. Thế còn ông?

- Cũng tuyệt vời – Bill dẫn Greg vào chốn linh thiêng của mình và hài lòng nhận thấy vẻ thán phục trên mặt Greg khi anh ta vừa bước qua cửa. Từ căn phòng trên tầng thứ bốn mươi tòa nhà chọc trời của “Harper Mining” mở ra một trong những cảnh đẹp nhất nước Úc. Từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ cảng Sidney, cầu Harbor và nhà hát Opera. Bên phải, hai lá cờ của khối Liên hiệp Anh và của nước Úc tung bay trên tòa nhà Hiệp hội những người

https://thuviensach.vn

chăn nuôi và sản xuất ngũ cốc bang Nam Wates mới.

Sâu hút phía dưới là những chiếc xe nhỏ xíu chạy trên đại lộ Cahill. Một chiếc tàu đang chậm rãi đi ngang qua vịnh.
- Anh thấy phong cảnh thế nào? – Ông hơi mỉm cười hỏi Greg lúc này không rời mắt nổi khỏi bức tranh trải rộng.
- Thật kinh khủng!
- Đó là mặt hấp dẫn nhất của người điều hành hãng đấy. Phòng làm việc này thuộc về ai giữ chức giám đốc điều hành. Tôi không biết khi tôi về hưu, thiếu cảnh này thì tôi sẽ sống như thế nào.
- Ai dám nói đến chuyện về hưu của ông. Tôi cho rằng "Harper Mining" còn cần ở sự lãnh đạo của ông trong nhiều năm nữa.
- Tất nhiên, mời anh ngồi, Greg.
Bill mở cánh tủ gỗ sồi ra, trong đó có một chiếc tủ lạnh.
- Anh uống một chút gì nhé.
- Vâng, xin cho bia, nếu có.
Họ im lặng uống bia ướp lạnh. Sau đó Bill chuyển qua công việc.
- Bây giờ chúng ta sẽ thảo luận về công việc của anh, Greg ạ. Về việc anh sẽ làm gì trong hãng ấy mà, giờ đây anh đã là thành viên của gia đình rồi. Anh đã từng làm một công việc gì đó… - Bill suýt nói "công việc gì đó thực sự", nhưng vội lái – một công việc gì đó ngoài quần vợt chưa?
- Ồ, chưa. Nhưng quần vợt bây giờ cũng là một ngành kinh doanh cơ mà. Mặt yếu của nó là toàn bộ vốn liếng luôn luôn nằm hết trong cơ thể anh, chỉ cần một rủi ro nhỏ, một chấn thương là có thể sập tiệm.
- Nhưng anh cũng kiếm được khá tiền đấy chứ?
- Tất nhiên. Nhưng những giải thưởng như Wimbledon là không đáng kể. Giải vô địch Pháp mở rộng cũng vậy. Chỉ có người Mỹ là khá hơn cả, mặc dù lấy tiền của họ không phải dễ.

Bill ngồi im lặng khá lâu nghe Greg ba hoa về đề tài này. Ông nhanh chóng hiểu rằng tất cả tiền không phải là ít mà Greg kiếm được đã bị anh ta phung phí sạch vào các cuộc ăn chơi và cuộc sống ca hoa. Là một người rất sành

https://thuviensach.vn

rượu, Bill chỉ cần nghe Greg nói về tên các loại rượu ngoại là hiểu tiền của anh ta tan biến như thế nào.

Nhưng Bill nghĩ dù sao anh ta cũng còn đủ trẻ để học được nhiều thứ, nếu chọn đúng cho anh ta vị trí thích hợp. Hiện tại, anh ta đang có lợi cho hãng nhờ tên tuổi của mình: Ban tuyên truyền của hãng đang nóng lòng muốn đưa lên mặt báo một bài với đầu đề: "Nhà vô địch Wimbledon trở thành thành viên của Harper Mining" và muốn Greg có mặt tại các hoạt động từ thiện và xã hội của hãng. Anh ta sẽ là cái đinh của các chương trình đó và sẽ làm tăng uy tín của hãng. Nhưng chuyện đó không thể kéo dài được. Cần phải giành cho anh ta một vai trò gì đó chắc chắn hơn một "ngôi sao". Đã mấy năm trôi qua kể từ ngày anh ta bất ngờ trở thành vô địch Wimbledon.
- Greg này, anh có ý định sẽ làm gì trong hãng chúng tôi chưa? Chúng tôi có rất nhiều công việc. Hàng loạt xí nghiệp khai thác quặng và những hoạt động tài chính liên quan đến chúng. Và rất nhiều công ty vệ tinh nữa. Anh định chọn cái gì?
- Tốt hơn hết là ông nói luôn cho tôi đi Bill ạ.
Sau đó, họ đi ăn bàn bạc với nhau rất kỹ về các quy mô và triển vọng các hoạt động mà hãng đang triển khai khắp thế giới. Hơn bốn giờ chiều Greg mới ra về sau khi đã nạp nặng trĩu thông tin về các lĩnh vực mà anh ta có thể thi thố tài năng. Greg phấn chấn. Kinh doanh ư? Anh ta tin chắc trên đời chẳng có việc gì mà anh ta không làm nổi.

Và những trục trặc trong cuộc sống vợ chồng anh ta cũng nghĩ như vậy: Chẳng có gì đáng sợ cả, mặc dù cũng chẳng đáng mừng. Anh ta cười không vui nhớ lại thất bại trong đêm tân hôn với Stephany. Tình trạng căng thẳng, sự thiếu kinh nghiệm và nôn nóng muốn chiều anh ta của cô, khiến cho mọi cố gắng của anh ta để đạt được khoái cảm cho mình và cho cô đều không có kết quả. Sau đó thì Stephany bắt đầu có kinh nguyệt (sớm hơn thường lệ, như cô giải thích) và cô hoàn toàn tuyệt vọng. "Mình cưới đã một tuần mà vẫn chưa ngủ một lần thật sự với vợ - Anh ta buồn rầu nghĩ – Cuộc sống gia đình hoàn toàn không như người ta vẫn hình dung. Về khoản này mình

https://thuviensach.vn

thất vọng khủng khiếp. Nhưng dù sao mọi chuyện cũng nhất định phải ổn thỏa. Điều chủ yếu là không được nóng vội. Sắp tới sẽ có một ngày giải trí tuyệt vời: Ngày quần vợt. Stephany đã quyết định là sẽ tổ chức. Mình sẽ có dịp để làm thân với Jilly". Vừa nghĩ về Jilly là tâm trạng Greg đã khá lên và anh ta cảm thấy sự thèm muốn. Nhưng giờ đây anh ta đã có vợ. Không được quên điều đó. Bởi vậy trên đường về, anh ta rẽ vào cửa hàng hoa, mua một bó tướng toàn hoa cẩm chướng trắng và hồng. Ở nhà, anh ta giành hết sự quan tâm săn sóc cho Stephany.

Mặc dù buổi trưa trời rất nực, nhưng trận quần vợt vẫn diễn ra sôi động. Greg chơi cùng cặp với Jilly. Đối thủ của họ là vợ chồng Reserford – những người láng giềng của Stepahny ở Darling – Point. Stepahny và Philip ngồi ngoài sân. Dưới chân họ chú chó Kairer đang lim dim ngủ. Sân quần vợt trong khu dinh thự của Stepahny tuyệt đẹp. Ngay gần đó là một bể bơi lớn để khi quá nóng nực, các đấu thủ và khán giả có thể nhảy xuống tắm mát. Hiện giờ, các đấu thủ đang hăng. Chỉ có hai khán giả là uể oải. Stephany cố gắng bắt chuyện:
- Anh Philip này, sống mười sáu năm liền với một người thì thế nào nhỉ?
- Điều đó có mặt tốt và mặt hạn chế của nó. Philip trả lời dè dặt – Dù sao thì sống với Jilly, tôi cũng không phải buồn chán. Dĩ nhiên, mọi chuyện có thể khác nếu Jilly sinh nở được. À, mấy cháu của cô thế nào?
- Khá cả. Trong suốt tuần trăng mật của chúng tôi, hai đứa sẽ ở nội trú trong trường. Tôi muốn mấy tuần đầu này chỉ có tôi và anh ấy sống với nhau thôi. Còn chuyện đó thì tôi biết Jilly đã đau khổ như thế nào. Lâu nay, cô ấy có nói gì về chuyện con cái không Phil?
- Nói thì cô ấy không nói, nhưng rõ ràng là không quên. Cô ấy vẫn cứ bị dằn vặt. Tôi rất lo ngại cho cô ấy. Thời gian cuối đây, cô ấy không được vui.
Stepahny chăm chú nhìn bạn gái của mình. Jilly chạy khắp sân, đón các quả bóng, miệng cười khanh khách. Rõ ràng là cô đang rất sung sướng.
- Hình như giờ thì mọi chuyện ổn rồi – Rốt cuộc Stepahny nói. Tôi rất vui mừng là Jilly hợp với Greg. Thế mà tôi cứ lo là cô ấy sẽ không thích anh

https://thuviensach.vn

ấy.
- Chị chỉ hoài sức – Philip lãnh đạm nói
Buổi sáng, ông nhìn Jilly chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyến đi chơi này bằng đôi mắt của đức ông chồng bị bỏ rơi. Jilly tỏ ra hết sức tươi tỉnh và vui vẻ khi họ đến nhà Stephany. Ông biết lý do không phải nơi ông, và chắc cũng không phải nơi Stepahny. Nhưng ông cũng không thể nói rằng thái độ của Greg vượt quá sự lịch thiệp bình thường. Khi trận quần vợt kết thúc, cả Philip lẫn Stephany đều không nhìn thấy Greg kéo bạn chơi cùng đôi lại để hôn và chúc mừng thắng lợi. Nhưng khi đôi môi của họ chạm nhau, cái hôn trở nên háo hức và tham lam.
Jilly giằng khỏi anh ta sợ bị nhìn thấy.
- Xin chúc mừng người đồng đội yêu quý của tôi – Greg nói tỉnh bơ – Chị chơi thật tuyệt vời.
- Tôi cũng xin chúc mừng anh – cô nói nhỏ - Thật là tuyệt diệu được chơi cạnh một cầu thủ chuyên nghiệp… Tôi chỉ sợ là mình chơi tồi. Đã lâu tôi không chơi.
- Đúng là có lẽ chị phải để tôi dạy chị mấy buổi, Jilly ạ. Tôi sẽ làm huấn luyện viên riêng cho chị.
Ngụ ý của anh ta trắng trợn đến mức không thể không nhận ra. Bên trong người của Jilly căng lên, sẵn sàng ưng chịu. Mặc dù không nhìn, cô vẫn thấy cánh tay rám nắng phủ đầy lông vàng đang nắm lưới và cảm thấy mùi thân thể của anh ta ngay cạnh. Cô gắng sức nén ý muốn đụng chạm vào anh ta. Cô ta đi đến một quyết định.
- Tốt thôi – Jilly nói bằng giọng bình thường – Thế anh lấy học phí có đắt không?
- Rất đắt – Anh ta cười tự mãn – nhưng bảo đảm chất lượng cực cao. Rồi cô sẽ thấy.
Rồi anh ta khoác vai Jilly với dáng vẻ ông chủ và dẫn cô rời sân.
- Chào em yêu – Anh ta nói với Stepahny – Em nghĩ thế nào về cặp đánh đôi Marsdan – Stuart?
Stephany tươi mặt lên khi thấy chồng và Jilly đi tới. Thật mừng là Greg thích cuộc chơi này, khi ý định tổ chức ngày quần vợt nảy trong đầu cô, cô

https://thuviensach.vn

không biết Greg sẽ tỏ thái độ như thế nào. Cô sợ là anh sẽ nổi giận khi biết phải chơi quần vợt với cánh nghiệp dư. Nhưng rồi cô vẫn quyết định liều vì sợ rằng Greg sẽ buồn chán vì không có việc gì làm. Cô không biết làm gì để giải trí cho anh ta và hoàn toàn không tin là anh ta cảm thấy thú vui với cô. Đặc biệt là sau cái đêm tân hôn tồi tệ ấy…

Stephany đỏ bừng mặt. Cô vội cúi đầu xuống và vờ vuốt ve con chó Kaizer. "Thật nhục nhã – cô nghĩ – mình đã gần bốn mươi mà hiểu biết còn ít hơn nhiều đứa con gái mươi tuổi. Làm sao mình lại không đáp lại được những âu yếm của Greg nhỉ?! Mình yêu anh ấy đến thế kia mà!" Cô giận dữ với bản thân, nhớ lại những cái hôn vội vã, những động tác vụng về rõ ràng chẳng mang lại cho Greg tí khoái cảm nào. Stephany là một phụ nữ quá trung thực để có thể tự lừa dối và an ủi mình về mặt này. Từ đêm hôm đó, cô cứ lặp đi lặp lại với trong đầu: "Mình chẳng được tích sự gì cả!" Cộng thêm vào những dằn vặt tư tưởng là những khó chịu do đợt kinh nguyệt vào giữa lúc thời tiết quá nóng nực gây ra.

Điều duy nhất an ủi cô là thái độ tuyệt vời của Greg. Kiên nhẫn và đầy thiện chí, anh giống như một người đã làm chồng mươi mười lăm năm hơn là người mới cưới vợ vài ngày trước. Anh an ủi cô và lập tức đồng ý bỏ dở cuộc chu du trên du thuyền để trở về khu dinh thự. Anh sẵn lòng tới trụ sở của hãng để luận bàn công việc với Bill, và khi từ đó trở về đã tặng cô một bó hoa đẹp. Stephany nhìn Greg đang thao thao tán chuyện với Jilly và vợ chồng Resesord và tim cô lại tràn ngập yêu thương. "Em sẽ đền bù xứng đáng cho anh những gì mà anh chưa đạt được ở em, anh yêu ạ - Cô nghĩ – những bài học tình yêu – đó chính là thứ em cần. Em nhất định học anh để cho anh. Em muốn sao cho mọi chuyện của chúng ta đều tốt đẹp". Greg bắt gặp ánh mắt cô và mỉm cười âu yếm. Cô lại thấy một niềm phấn chấn mới.

- Xin mời mọi người vào nhà tắm rửa và uống rượu ướp lạnh – Cô vui vẻ nói với Greg và khách khứa.

Trời gần tối, chủ và khách nằm trên những chiếc ghế phô tơi ở hàng hiên nhìn quả cầu lửa màu da cam chìm xuống cảng. Trong nhà tràn ngập tiếng nhạc. Trong máy hát là chiếc đĩa có bài "Dạ khúc nhỏ". Stephany thỉnh thoảng lại khe khẽ hát theo một đoạn. Cô chẳng hề thua kém vợ chồng

https://thuviensach.vn

Stella và Rege Reserford: họ liên tục đùa cợt và kể chuyện tiếu lâm. Chỉ có Philip là lặng lẽ mặc dù bản tính ông chẳng phải là người ít lời. Bây giờ mọi người đều im lặng. Rốt cuộc, Greg lên tiếng:

- Có ai muốn uống nữa không? – Anh ta đứng dậy đi về phía cánh cửa phòng khách. Ngay sau cánh cửa ấy là một cái bàn trên chất đầy đồ uống.

- Rót cho tôi với nhé – Estella và chồng hầu như đồng thanh nói.

- Thế còn anh, Philip? – Greg hỏi.

"Greg là một vị chủ nhà tuyệt vời, rất quan tâm và chu đáo với khách" – Stephany tự hào nghĩ đúng vào lúc anh ta quay về phía cô với nụ cười đặc biệt của mình.

- Em có uống không, em yêu?

- Cảm ơn anh, rót cho em một cốc nước khoáng.

Greg vào phòng khách để rót đồ uống vào các cốc.

- Ngày hôm nay thích thật đấy – Estella vui vẻ nói – các anh chị biết không, tôi chưa bao giờ tập quần vợt một cách bài bản.

Rege lập tức châm chọc vợ:

- Em thân mến ạ, anh cần phải nói rằng ngay cả hôm nay cũng chẳng phải ngoại lệ.

- Thôi đi anh Rege – Stephany cười vang – Đừng có mà nói như thế. Hôm nay Estella chơi tuyệt hay: chị ấy chiến đấu như một con sư tử.

- Đúng thế, đúng thế! – Greg từ phòng khách nói vọng ra.

- Ít ra thì tôi cũng đã gắng sức – Estella không tự ái với chồng – Anh cũng biết em định nói gì rồi đấy: có phải ngày nào em cũng có cơ hội chơi quần vợt với nhà cựu vô địch đâu.

Sự im lặng căng thẳng lập tức chụp xuống làm Estella hoảng hốt.

- Ôi, tôi đã nói cái gì ấy nhỉ? – Chị ta lính quýnh – Tôi không muốn nói anh ấy là "cựu vô địch" đâu. Nào, ai đó giúp tôi thoát khỏi tình trạng xuẩn ngốc này đi!

Nhưng chẳng ai chịu cất lời cả. Greg bước ra mang theo cốc của Estella. Trên môi anh ta nở một nụ cười, nhưng mắt thì lạnh lẽo.

- Mời chị Estella. Chị muốn nói là đã ba năm trôi qua kể từ ngày tôi trở thành vô địch Wimbledon chứ gì?

https://thuviensach.vn

- Xin lỗi anh, Greg. – Estella lắp bắp.
- Ồ, không sao đâu – và anh ta lại quay vào phòng khách.
- Để tôi phụ với anh, Greg! – Jilly nói rồi đứng bật dậy. “Cái con mụ Estella này ngu như bò!” – Cô ta cảm thấy mình cần phải an ủi Greg sau sự sỉ nhục tình cờ kia nên cũng vào phòng khách.
- Greg chẳng phải cựu kiếc gì cả - Stephany nói bằng giọng hơi to – Anh ấy còn chưa có ý định từ bỏ thể thao đỉnh cao. Có vậy không, anh yêu?
- Không đời nào – Greg đáp trả lại từ phòng khách – Tôi không thể cho phép mình làm điều đó. Tôi còn phải kiếm tiền nuôi vợ và gia đình kia mà!
Mọi người đều bật cười ha hả. Sự căng thẳng tan biến.
Jilly bước vào phòng khách tranh tối tranh sáng. Trông thấy cô ta, Greg nhướng mày như hỏi rồi mỉm cười một mình. Mặc dù về bản chất là một con thú và kẻ săn gái, anh ta vẫn có thể tự hào là suốt đời anh ta chưa ép buộc một người đàn bà nào. Họ luôn luôn tự nguyện đến. Riêng về Jilly thì ngay từ đầu, anh ta đã biết là cô sẽ tự đến. Anh ta tiếp tục rót Whisky vào cốc của Rege, nhấm nháp cảm giác về ưu thế và chiến thắng của mình.
Jilly đứng trước mặt Greg, lòng háo hức ước anh ta sẽ thích mình. Greg cảm thấy mùi cơ thể, hương thơm từ tóc cô và nhìn thấy những đường nét thân thể cô hiện rõ qua chiếc áo dài mỏng để trần vai. Anh ta chìa tay vuốt mấy đầu ngón tay lên ngực cô. Anh ta vừa chạm vào, hai đầu vú đã lập tức cương nhanh. Greg nhanh chóng cảm thấy bị kích thích. Còn Jilly thì bắt đầu thở hổn hển.
- Stephany! – Lại giọng của Estella. Jilly và Greg nhìn nhau không dám động đậy: họ quá căng thẳng – Thế chị có cảm thấy ghen không khi có hàng đám đông đàn bà đến sân quần vợt không phải để xem thi đấu mà để mồi chài anh ấy?
- Dĩ nhiên tôi ghen!
- Stephany – Chị là một phụ nữ trung thực – Rege nói vẻ tán đồng – Chị chẳng hề giấu diếm điều gì, đúng không?
- Giờ có được một phu nữ trung thực là rất hiếm.
Jilly nghe câu đó của chồng và hiểu rằng nó giành cho cô ta. Nhưng cô không đủ sức chống lại sức hút bởi lửa của Greg toàn thân cô bắt đầu run

https://thuviensach.vn

giật vì hồi hộp. Cô không nhớ trước đây đã có lần nào cô cảm thấy tình trạng này chưa. Greg mở một chai nước khoáng, một tay rót chảy òng ọc vào cốc, tay kia tụt dải đeo của chiếc áo dài khỏi vai Jilly, kéo tuột luôn cái nịt ngực, lột trần đôi vú cô ta ra. Hơi thở của Jilly gấp gáp, đôi mắt bình thường sáng màu gio thẫm lại. Cô ta kéo tuột hẳn cái nịt vú của mình xuống.

Thời điểm nguy hiểm. Greg cảm thấy một cơn thèm muốn dâng trào. Tất cả các sợi lông trên tay và trên người anh ta đứng dựng lên. Anh ta nhanh chóng kéo dải đeo áo của Jilly về vị trí cũ, quay đi và nhìn vào các đồ vật xung quanh: bằng cách đó, anh ta nén cơn thèm khát. Sau đó, không nhìn Jilly, anh ta cầm hai cốc của Rege và Stephany bước ra ngoài hiên. Ngay sau đó, Jilly cũng bước ra. Nếu Philip có nhận thấy ánh lấp lánh nguy hiểm trong mắt vợ thì ông cũng thấy nên im lặng là hơn.

*

* *

- Vậy là ngày mai anh chị sẽ bay đi Eden?

Ngày vui kết thúc. Vợ chồng Reserford đã về từ hơn một giờ trước. Philip đã mấy lần định kéo vợ về, nhưng Jilly cứ lơ ông đi. Giờ đây cô lại khơi chuyện mới:

- Thế các bạn định ở đó bao lâu?

- Một tháng – Stephany trả lời, mặt tươi như hoa – Chỉ mỗi hai chúng tôi ở vùng hoang vu ấy. Dĩ nhiên có cả Katie, Chris, Sam và những người vẫn trông coi Eden nữa. Nhưng thực tế thì sẽ chỉ có hai chúng tôi, những con chó đingô hoang và những khoảng trống mênh mông.

- Greg, anh sẽ thích Eden cho mà xem – Jilly thích thú nói.

- Mình rất mong là anh ấy cũng sẽ yêu Eden như mình – Stephany tiếp lời – Đó là nơi duy nhất mà sống ở đó mình luôn cảm thấy hạnh phúc.

- Em yêu, anh có một ý rất hay – Cảm thấy mình bị dồn vào chỗ cùng đường, Greg nảy ra một ý định tuyệt vọng. Mặc dù biết là rất nguy hiểm, anh ta vẫn quyết định thử vận may – sẽ thế nào nếu chúng ta mời Philip và Jilly cùng đi Eden nhỉ?

Stephany chằm chằm nhìn anh ta, không đủ sức giấu cơn sốc và giận dỗi.

https://thuviensach.vn

Greg vội vã mở đầu cuộc rút lui:
- Dù chỉ là hai tuần cuối cùng thôi.
- Philip không đi được đâu – Jilly nói bằng giọng hờ hững – Anh ấy lại sắp phải đi New York rồi.
- Vậy thì Jilly đi. Chị ấy có thể bay một mình đến với chúng ta. Điều đó sẽ làm em dễ chịu vì em sẽ không phải nhìn mỗi cái mặt mo của anh trong suốt một thời gian dài.
Greg huy động toàn bộ vẻ duyên dáng của mình để thuyết phục Stephany mời Jilly đến Eden. Jilly cảm thấy đất dưới chân mình đang chuồi đi.
- Thôi, đừng có mà bàn chuyện vớ vẩn nữa – cô ta kêu lên – đây đang là tuần trăng mật của các bạn kia mà.
Stephany mỉm cười yếu ớt. Greg cầm tay cô nâng lên môi, nói bằng giọng nho nhỏ:
- Toàn bộ cuộc sống chung của chúng ta sẽ là một tuần trăng mật dài không dứt, phải không em?
- Anh chỉ khéo tán – Stephany nói.
- Anh chỉ muốn trong chuyến đi này em có bên cạnh mình hai người mà em yêu quý nhất thôi. Anh muốn em hạnh phúc.
Stephany tự mắng mình là đã tỏ ra ngu ngốc và ích kỷ như vừa rồi. Cô hồi tưởng:
- Trời ơi, không biết đã bao nhiêu lâu em và Jilly không ở cùng nhau ở Eden rồi.
- Có quỷ biết là đã bao nhiêu năm rồi – Jilly nói.
- Ý của anh thế nào, Philip?
- Thôi thì để Jilly quyết định – Philip rất buồn rầu thấy rằng mình không có cách nào ngăn cản sự phát triển của sự việc – Tôi sợ là tôi phải từ biệt các bạn đây: lẽ ra tôi đã phải đi ngủ từ lâu. Jilly, nếu em muốn ở lại một lúc nữa thì gọi tắc xi mà về nhé.
- Không sao đâu, cứ để Jilly ở lại đây nói chuyện và uống một vài li nữa – Greg vội vàng nói – Tôi sẽ dắt con Kaizer đi dạo để các cô nói chuyện với nhau, sau đó tự tôi sẽ đưa Jilly lại nhà. Anh đừng lo cho chị ấy.
Anh ta tiễn Philip ra cửa.

https://thuviensach.vn

- Vậy đến với bọn mình nhé, Jilly – Stephany đã quyết định. Nếu Greg muốn có Jilly bên cạnh thì cô sẵn lòng. Rõ ràng là anh ấy mến cô ta. Anh ấy sẽ có người tán chuyện khi buồn. Vả lại Jilly có thể chơi quần vợt với Greg, điều mà cô không làm được.
- Mình còn nghĩ đã. Trong lòng Jilly, những cảm xúc trái ngược đang vật lộn với nhau. Đúng lúc đó, Greg trở vào phòng đứng vào sau lưng Stephany, mắt nhìn thẳng vào cô ta với vẻ cười cợt khêu gợi.
- Thôi được, mình sẽ đến.

Jilly cũng đi bước quyết định.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 4

Một đám mây bụi đỏ tràn qua vùng lãnh thổ phía Bắc khô cằn và bị nung nóng. Greg ngồi sau tay lái chiếc "Landrover", cạnh anh ta là Stephany. Sau họ là Katic Backlain – người quản gia thâm niên bốn mươi năm của Eden. Bà ngồi thẳng đuỗn, ánh mắt bất động nhìn về phái trước. Mặc dù đã bảy mươi tuổi, bà vẫn nhanh nhẹn và cầm trong tay khẩu súng trường cỡ 5,56 ly với vẻ rất thành thạo. Dưới chân bà là đôi thỏ săn được buộc vào nhau – bằng chứng bà chẳng phải là lính mới trong lĩnh vực săn bắn!

Thảo nguyên tràn đầy ánh nắng trải rộng ngút tận chân trời. Greg đang vui vẻ. Cuộc sống ở Eden dễ chịu hơn so với anh ta hình dung. Stephany nhìn trộm chồng xem vẻ mặt anh ta thế nào. Cô đã biết cách theo dõi tâm trạng của chồng mà không chạm đến những gì cô coi là thuộc về riêng tư. Cô nghĩ, chắc trong quá khứ, có chuyện gì đó đã xẩy ra với anh ấy. Thôi, cứ để thời gian trôi qua rồi có ngày anh ấy sẽ tự kể. Bằng tình yêu của mình, cô sẽ cố gắng làm cho anh quên đi những điều không hay đã xẩy ra trong quá khứ.

Thình lình động cơ ô tô ngừng bặt. Chiếc xe dừng lại giữa con đường trống trải, khô cằn.

- Katie, bác đổ xăng vào xe lâu chưa? – Stephany hỏi – xe hết xăng à?

- Không, nghe tiếng máy thì không phải do hết xăng, - Greg nói – Có thể là cái bơm khí bị hỏng. Hoặc bộ chế hòa khí bị cặn làm tắc. Anh buộc phải tháo cái khỉ gió đó ra và làm sạch vậy.

Anh ta xuống xe, vặn lưng.

Katie khinh bỉ nhìn anh ta. Sau đó bà mới đưa ra dự đoán của mình:

- Cái nút hơi.

- Cái gì? Cái gì? Katie?

https://thuviensach.vn

- Cái nút hơi.
- Thôi bà đừng lo – Greg rút đầu khỏi nắp máy – Tôi nghĩ là bộ chế hòa khí.

Katie đường hoàng đưa mắt nhìn Stephany rồi với sự nhẹ nhàng bất ngờ, bà nhảy ra khỏi xe, bước lại dùng khuỷu tay gạt Greg sang một bên.
- Cái nút hơi trong ống dẫn xăng – Bà khăng khăng – Anh rồ máy suốt làm cho nó bị quá nóng. Tránh ra, để tôi tự xem.
- Anh yêu ạ, Katie rất am hiểu chuyện máy móc, - Stephany lo lắng nói. Cô luôn luôn cảm thấy sợ sệt trước Greg và không chịu thấu mỗi khi có ai đó tỏ ra không kính trọng anh ta. Về phía Katie thì từ năm mươi năm trước bà đã thôi không tôn trọng toàn thể giống đực, bất kể là người hay vật, và bà không giành cho người Greg Marsdan chút ngoại lệ nào.
Katie thò đầu vào nắp xe và loay hoay với cỗ máy.
- Tôi nói đúng – Bà nói – Nghỉ thôi. Chẳng làm gì được đâu, phải chờ cho máy nguội bớt.
- Tại sao bà lại không mở một xưởng sửa chữa ô tô nhỉ? – Greg châm chích. Vừa mới tới Eden, anh ta đã nhận thấy mối ác cảm của người đàn bà này đối với mình. Tất cả các cố gắng lấy lòng bà ta đều thất bại.
- Anh chẳng phải bận tâm, con trai ạ, tôi đủ sức mở xưởng nếu tôi muốn – Bà nói giọng chân thật – Chỉ có điều hiện thời công việc đó không mang lại lời lãi. Bọn ăn bám bây giờ hoàn toàn không muốn làm việc – khác hẳn chúng tôi trước kia – Giờ thì chúng chỉ chăm moi túi người khác.
Stephany càng lo lắng hơn. Greg thường đau đớn trước những lời bóng gió về tiền bạc.
- Anh yêu – cô nói bằng giọng vui vẻ - chúng ta đi dạo đi.
- Nếu em muốn. Quả thật là bà ta hiểu công việc đang làm đấy chứ? – Greg hỏi khi họ đã đi được một đoạn, nhưng bằng giọng đủ to để Katie có thể nghe thấy.
- Anh yêu ạ, lúc nào cũng có thể trông cậy ở Katie.
Greg mỉm cười, thúc nhẹ khuỷu tay vào hông cô và lại một vẻ mặt rất tức cười. Stephany cố gắng nén cười và vùng chạy.

https://thuviensach.vn

- Effi – cho đến giờ, Katie vẫn gọi cô bằng cái tên thân mật hồi bé ấy – Đi vào dưới bóng cây ngay, nếu không da cô sẽ rộp hết lên vì nắng cho mà xem. Cô có nghe tôi không đấy?

Cười khúc khích như hai đứa trẻ, Greg và Stephany bước tới một bóng cây lớn. Tâm hồn họ phơi phới. Stephany tựa lưng vào thân cây. Greg tiến sát lại, chống hai bàn tay bên cạnh đầu cô. "Trời ơi, anh ấy mới đẹp làm sao!" – Stephany nghĩ, mắt nhìn chồng đầy ngưỡng mộ. Như đọc được ý nghĩ của vợ, Greg cúi xuống để hôn lên đôi môi đang hướng lên. Đúng lúc đó vang lên một tiếng nổ và phát đạn rít gió ngay trên đầu Greg.
- Trời đất, quỷ thần ơi – vẻ hoảng sợ của Greg trông thật tức cười – cái con mụ già này nguy hiểm quá!
- Chúng ta phải tỏ ra đứng đắn trước mặt Katie, anh yêu ạ! – Stephany nói vẻ nghiêm túc – Em nghĩ là bà ấy chẳng thích thú gì những trò âu yếm của chúng ta đâu.

*
* *

Stephany rất sung sướng là đã nghe linh cảm mách bảo, bỏ dở chuyến đi chơi trên du thuyền để đưa Greg về Eden. Ở đây bao giờ cô cũng tìm thấy sự yên ổn. Cả lần này nữa, ngôi nhà đá mến khách phủ đầy cây xanh đứng giữa những khoảng mênh mông cũng đã không phụ lòng cô. Greg tìm được nhiều việc để làm. Anh ta vui thích ở nhiều giờ liên tục ngoài sân quần vợt, tập đập bóng vào tường trước sự chứng kiến của đám trẻ con thổ dân: chúng rất sẵn lòng đi nhặt bóng hộ anh ta. Anh ta ngạc nhiên một cách hài lòng thấy ở Eden một bể bơi tuyệt đẹp và càng ngạc nhiên hơn nữa khi biết Stephany không hề biết bơi: hồi nhỏ, chẳng ai để tâm dạy cô cả.

Dĩ nhiên, Stephany buộc phải chấp nhận một thực tế là không phải tất cả mọi thứ ở Eden đều có ý nghĩa với Greg như đối với cô. Anh ta cũng để thời gian nói chuyện với thổ dân, và cô cảm thấy không được hài lòng khi

https://thuviensach.vn

anh ta toàn dùng ngôn ngữ mệnh lệnh đối với họ. Với Stephany, họ đã trở thành một bộ phận của thế giới trong cô từ ngày cô còn bé. Cô đã lớn lên giữa những chuyện kể của họ về thời đại vĩ đại của các linh hồn, khi mà hồn ma của Tổ tiên lang thang trên mặt đất. Stephany đặc biệt thân thiết với hai anh em thổ dân Cris và Sam. Sau khi Max chết, họ đã chuyển đến ở hẳn trong địa hạt Eden. Người anh là Cris có rất nhiều khả năng thần bí của bộ tộc mình. Stephany và anh ta hiểu nhau mà không cần lời nói. Ngoài Stephany, Cris là người duy nhất mà con ngựa King yêu mến của cô tuân lệnh. Con ngựa khổng lồ đó đã hai mươi tuổi và vẫn rất sung sức. Nó là một trong những trung tâm thu hút Stephany quay trở về với Eden.

Stephany đi vòng quanh nhà một lượt trước khi đi ngủ. Katie mệt mỏi sau những sự kiện trong ngày đã đi ngủ, nhường quyền đi kiểm tra cho Stephany. Khi thấy mọi việc đều bình thường, Stephany trở về phòng ngủ. Greg đã cởi quần áo, nằm gối đầu lên hai tay trên chiếc giường của Max Harper và đợi vợ.

- Anh yêu, em sợ là tối nay chúng ta đành phải dùng đèn dầu vậy vì Katie quá mệt đã đi ngủ, mà bà ấy là người duy nhất biết dùng máy phát điện.

- Có lẽ nó cũng bị nút hơi đấy – Greg lười biếng nói.

Stephany lấy cái áo ngủ và định vào phòng tắm.

- Stephany! – Cô quay đầu và nhìn anh ta. – Lại đây với anh.

Cô bước lại giường vẻ sợ sệt và ngồi xuống. Đặt cây đèn dầu lên bàn cạnh giường, cô nghiêng người định thổi tắt ngọn lửa, nhưng Greg nắm lấy vai cô ngăn lại.

- Anh muốn ngắm em – Anh ta thì thầm.

Greg nhổm dậy kéo khóa phéc mơ tuya sau lưng và chậm rãi cởi bỏ chiếc áo dài khỏi vai cô. Sau đó, anh ta dịu dàng hôn lên cổ, lên vai cô, dùng tay gạt mớ tóc dày rồi khẽ lướt đầu lưỡi quanh vành tai cô, liếm dái tai. Anh ta dùng cả hai tay từ từ tụt chiếc nịt ngực để đôi vú của cô lộ ra.

- Em nhìn chúng này – Anh ta thì thào – Chúng đẹp làm sao!

Tay anh ta bắt đầu ve vuốt, âu yếm đôi bầu mượt như lụa của cô. Anh ta sờ

https://thuviensach.vn

tìm đôi đầu vú, khẽ bóp chúng, làm cho chúng cương lên, nhô hẳn ra ngoài quầng màu hồng. Cúi đầu xuống, anh ta ngậm lấy một đầu vú và dùng đầu lưỡi lượn quanh. Đúng lúc đó, anh ta cảm thấy Stephany cứng người lại vì sợ hãi và căng thẳng.

Một cơn giận dữ bùng lên trong người Greg. “Mẹ kiếp, chẳng hiểu cái gì xẩy ra với mụ đàn bà này?” – Suốt đời, Greg chưa hề làm tình với người đàn bà nào mà lại không bứt rứt thèm muốn anh ta, và không cảm thấy tột đỉnh khoái cảm ngay khi tiếp nhận cái hôn đầu tiên của anh ta. Anh ta học được cách kiềm chế trước những khoái cảm đang dâng lên đỉnh điểm của người đàn bà để rồi lại đưa cô ta đến tận cùng sự thèm muốn, bởi điều đó mang lại cho anh ta sự thích thú vì cảm giác làm chủ trước những tấm thân đàn bà mềm mại, dễ bảo. Anh ta thích làm cho người đàn bà phải rên rỉ, quằn quại và van nài: “Nữa! Nữa đi! Xin anh đừng có dừng lại!”. Cảm thấy dưới tay mình tấm thân đàn bà căng lên và nỗi sợ trong mắt cô ta như hiện đang xẩy ra – là điều không chịu nổi với Greg.
Tuy nhiên, sự căm tức cũng đủ để người ta làm cái gọi là giao hoan, mà Greg lại là con người cứng rắn. Anh ta nhẫn nại giúp Stephany cởi hết quần áo, đặt cô nằm xuống giường. Để cô bình tĩnh hơn, anh ta thổi tắt đèn. Sau đó, huy động toàn bộ kinh nghiệm và nghệ thuật sẵn có, anh ta vuốt ve toàn bộ thân thể cô, bền bỉ mở rộng con đường vào lòng cô, cho đến khi bản thân anh ta cũng gần như không kiềm chế nổi nữa, nhưng đưa được cô vào tình trạng sẵn sàng tiếp nhận. Sau vài lần cử động, thì bắt đầu sự thoái trào nhanh chóng, tẻ nhạt và thất vọng.

Trong những thời điểm như thế anh ta luôn luôn cảm thấy thỏa mãn – ngay cả lần này cũng vậy, nhưng tim anh ta vẫn lạnh lẽo.

Stephany nằm cạnh anh ta, mệt lả và buồn bã. Cô chỉ thấy cảm giác đau xót và thất vọng. Cô bị hành hạ bởi ý nghĩ cô không thấy hưng phấn. Cô càng lo sợ với ý nghĩ dày vò: “Mình là người đàn bà không hoàn toàn!” Cô nhìn trần bằng ánh mắt bất động, cố gắng bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cô nói:
- Anh tha thứ cho em. Xin anh tha thứ.
- Anh đã nói với em là…
- Em biết.
- Em ngủ đi
- Em yêu anh, Greg ạ.
- Và anh cũng yêu em. Chúng ta ngủ nhé.
Với niềm hy vọng và nỗi buồn, thầm lặp đi lặp lại mấy lời ấy, Stephany lại qua một đêm không chợp mắt.

* * *

Từ trên không rất khó nhìn thấy Eden. Là điểm có người ở duy nhất giữa thảo nguyên trải dài hàng trăm dặm chung quanh, nó chỉ là một chấm nhỏ trên cái nền đỏ của thảo nguyên trơ trụi kéo xa hết tầm mắt. Tuy nhiên viên phi công lái máy bay đã nhiều lần bay đến đây. Thời tiết đang đẹp, không có gió, nên chiếc máy bay nhỏ nhắn bay đến nơi đã định nhanh chóng và an toàn.

Stephany vội vàng ra đón bạn khi máy bay hạ cánh.
- Thế nào Jilly? Mình rất mừng là cậu đã đến. Ở đây chúng ta sẽ rất vui.

Từ máy bay Jilly nhảy thẳng vào vòng tay của Stephany. Nhìn qua vai bạn, cô ta thấy Greg đang bước những bước dài từ nhà ra đường băng để chào cô. Cô ta mỉm cười.
- Đúng, bạn yêu quý ạ. Mình tin chắc mọi chuyện sẽ tuyệt vời.

Mấy tiếng đồng hồ sau, khi những tia nắng mặt trời đã dịu đi và bắt đầu một buổi hoàng hôn đẹp như trong phim, Stephany và Jilly ngồi cạnh nhau trong vườn hoa hồng. Không khí trong vườn ngát hương mùa hè.

https://thuviensach.vn

- Cậu biết không, Jilly – Stephany đăm chiêu nói – nếu trước đây mình có chút nghi ngờ vào việc Greg cưới mình, thì giờ đây chúng hoàn toàn tan biến.
Jilly lạnh người.
- Cậu định nói gì?
- Anh ấy đối xử với mình tuyệt vời. Anh ấy rất ân cần, ở với anh ấy rất vui. Anh ấy luôn cố gắng để mình hạnh phúc. Chắc cậu không đoán nổi anh ấy định tổ chức cái gì cho hai chúng ta đâu.
- Cái gì vậy?
- Đi săn cá sấu
- Cái gì? Khiếp! Nhưng mà hình như cậu…
- Không chịu được khi thấy động vật bị giết chứ gì? – Stephany tiếp lời bạn rồi mỉm cười – Đúng là thế. Nhưng khi nảy ra ý đi săn, Greg không biết điều đó. Anh ấy say mê với kế hoạch đó đến nỗi mình không nỡ làm anh ấy cụt hứng.
Đi săn cá sấu. Jilly cố kìm cơn rùng mình.
- Thế giờ anh ấy đi đâu? – Cô ta hỏi, cố gắng để giọng bình thường.
- Anh ấy đang cố gắng liên lạc với Darvin qua vô tuyến điện để thuê một người dẫn đường cho chúng ta.
- Qua vô tuyến điện à? Nghĩa là cho đến bây giờ vẫn chưa có điện thoại?
- Chỗ này xa quá, bởi vậy buộc vẫn phải dùng một trạm thu phát tín hiệu cũ với chiếc máy phát điện đạp chân.
- Khi nào thì chúng ta đi săn?
- Khi nào Greg thỏa thuận xong với họ. Anh ấy không thể tin được là mình sống gần khu cá sấu như vậy mà đến giờ vẫn chưa đến đó làn nào. Anh ấy đang nóng lòng đến đó.
- Cậu có thích cuộc đi săn ấy không, Stephany?
- Mình ấy à? – Stephany thở dài – Mình sợ chết khiếp những con quái vật ấy… nhưng có lẽ một người đàn bà đang yêu thì sẵn sàng làm tất cả vì người yêu của mình…

Mặt trời Eden rơi vào vùng hoàng hôn đỏ thắm.

https://thuviensach.vn

Đêm buông xuống mỗi lúc một dày đặc. Mọi người lần lượt về phòng mình. Cạnh cánh cửa kính phòng Jilly có một bóng đen thoáng qua rồi lập tức biến mất. Không một tiếng động nào trong đêm tối. Toàn bộ ngôi nhà chìm trong giấc ngủ.

Trong chuồng sau nhà, con ngựa King cựa quậy vẻ lo lắng. Từ chỗ cột của mình, nó ngửi thấy một mùi lạ làm nó bồn chồn. Người đứng sát nó thì thầm mấy lời bằng cái giọng thổ dân như hát:
- Gvandalan, jarraman, bana nato, barra. Bình tĩnh nào, ta cũng ngửi thấy nó.

Bên ngoài có tiếng bước chân se sẽ. Chỗ cửa một bóng đàn ông hiện ra rồi lẻn vào trong chuồng, nhẹ nhàng đi sâu vào trong chỗ xếp cỏ khô rồi tan biến vào trong bóng tối. Rồi tiếng chân ai đó lại vang lên. Một người đàn bà xuất hiện ở cửa. Cô ta ngừng lại một thoáng ở đó rồi đi sâu vào trong bóng tối. Dừng lại giữa chuồng ngựa, cô ta đứng quay mặt ra cửa như chờ ai đó. Người đàn ông nhẹ nhàng lẻn đến sau cô ta rồi bằng một động tác nhanh nhẹn và thô bạo ôm lấy cô ta ghì vào mình.
- Ái! Greg… - Jilly thở ra với một tiếng rên.

Trong chuồng ngựa không có đèn nhưng nấp sau cột buộc King, Cris nhìn rất rõ Greg đang ghì Jilly vào mình. Anh biết rằng giữa những tiếng động mà ngựa tạo nên, chẳng ai nghe thấy những cử động của anh. Anh cũng biết rằng khác với anh, những đôi mắt sáng màu không được luyện tập của người da trắng chẳng nhìn thấy gì trong đêm tối cả. Cris nhẹ nhàng lẻn đi. Trong chuồng bây giờ chỉ còn bầy ngựa ở lại chứng kiến tấn bi kịch vĩnh cửu của quan hệ loài người.

Từ phía sau, hai tay Greg tóm lấy hai vú Jilly, sờ nắn đầu vú cương cứng vì ham muốn. Giằng khỏi Greg, cô ta quay mặt lại và gắn chặt vào môi anh ta một cái hôn thèm thuồng.

https://thuviensach.vn

- Ồ, không – Greg rít lên trong cơn cảm khoái!

Anh ta bế cô lên mang vào sâu trong chuồng ngựa rồi đặt xuống một đống cỏ phẳng mượt. Cô ta vươn hai tay ôm lấy mặt Greg, cô ta phủ đầy ngực Greg những chiếc hôn dịu dàng, nhẹ nhàng như sự đụng chạm của những cánh bướm. Chẳng lẽ có thể so sánh những điều đang diễn ra với những cố gắng của anh ta để làm tình với con cá chết Stephany ấy!

Cả hai cùng tận hưởng giây phút khoái lạc vô biên mong đợi từ lâu. Sau đó, khi đã mệt mỏi, họ nằm rất lâu, vẫn ở trong nhau.

Một lúc sau, hồi tỉnh lại, họ bắt đầu nói chuyện hổn hển giống một trong lúc những con ngựa chung quanh nháo nhác cả lên vì những hành động dữ dội của con người.
- Biết không, em gợi tình kinh khủng.
- Ôi, Greg, em không kìm lâu hơn được nữa.
- Anh cũng nhớ thèm em.
- Em có cảm giác là em chết. Greg, khi em hình dung cảnh anh đang chạm vào Stephany, em cảm thấy buồn nôn.
"Mình cũng vậy" – Greg thầm nghĩ.
- Nhưng chuyện này không kéo dài mãi được đâu.
- Em yêu anh quá. Chúng ta làm gì bây giờ?
- Hãy tin anh, em bé. Chỉ cần em tin anh. Vậy nhé?
Ở đầu kia của khu trang trại, Cris ngồi bên đống lửa và cảm thấy sự bí mật vĩnh cửu của cái ác trong con người đang lớn lên, lớn lên trong bầu không khí nóng nực và ẩm ướt.
- Jilly, chúng mình biết làm gì để giúp vui cho bạn ở Eden nhỉ?

Stephany cố gắng làm dịu bầu không khí căng thẳng không hiểu sao xuất hiện ở bữa ăn sáng. Greg ngồi đối diện với cô ở đầu bàn kia, suốt bữa chỉ im lặng mặt cau có. Jilly lơ đễnh rót cà phê đen vào chén và không hề đụng tới chút thức ăn nào, mặc dù Katie đã chuẩn bị cho bữa sáng những món

https://thuviensach.vn

ngon tuyệt. Stephany bắt đầu cảm thấy lo lắng từ tối hôm trước khi suốt bữa tối, Greg và Jilly không hề nói với nhau một lời nào. Họ rất ít nhìn nhau, và nếu ánh mắt của họ tình cờ gặp nhau thì họ vội vàng quay đi. Là một bà chủ thiếu kinh nghiệm, Stephany không hiểu cái gì ẩn đằng sau thái độ lạ lùng ấy và vẫn cố gắng để làm dịu bớt căng thẳng. Những lo ngại trước đây lại trỗi dậy trong cô. Mình đã đúng khi lo ngại rằng họ không hợp tính với nhau - cô đau khổ nghĩ. Mình thấy rõ là họ cố gắng làm ra vẻ bình thường như thế nào, dĩ nhiên vì mình, nhưng họ không làm nổi. Những lo ngại của cô càng được khẳng định khi Jilly viện lý do đau đầu về phòng nằm rất sớm còn Greg thì lang thang quanh nhà và ngoài sân rất lâu. Rõ ràng là anh ấy không ngủ được. Stephany lo lắng: "Chẳng lẽ Jilly làm cho anh ấy khó chịu? Cô ta chỉ vừa mới đến thôi mà? ".

- Giúp vui cho mình ư? - Jilly cười đột ngột - cậu đừng lo cho mình, Stephany ạ. Ở Eden thiếu gì việc làm .Mình sẽ tự tìm được thứ tiêu khiển!

Cô ta nhìn thẳng trước mặt rồi lại bật cười vô nguyên cớ.

- Ở đây cậu có thể bơi lội thỏa thích, hoặc lang thang ngoài cánh đồng. Có cả một thư viện dành cho cậu - Stephany nói bằng giọng vui vẻ nhưng trong lòng cô nặng trĩu, bởi mặc dù rất yêu Eden và ở đây cô tìm thấy sự nghỉ ngơi cho cả thể xác lẫn tâm hồn. Cô không tin những điều nêu trên có thể làm cho một người như Jilly thích thú. Rồi trong đầu cô lại nảy ra một ý mà cô cho là hay hơn.

- Mà cậu cũng đừng quên sân quần vợt đấy nhé. Mình chơi quá kém, trong khi cần có ai đó giúp nhà vô địch của chúng ta luyện tập.

- Thôi em đừng có nhắng lên nữa, Stephany - Gương mặt đang tươi của Stephany lập tức xịu xuống, điều đó càng làm Greg tức giận - hôm nay em làm sao thế? Em cứ quấn quít quanh chúng tôi như gà mẹ dẫn gà con ấy. Jilly có phải là còn bé đâu - Stephany nhận thấy miệng anh ta mím lại khi nói câu này - cứ để cho chị ấy tự chọn lấy những việc chị ấy thích làm!

- Vâng Greg, dĩ nhiên rồi. Em biết... Em chỉ muốn... - cô ngừng lại không nói hết câu.

Greg nhìn có vẻ căm tức. Đấy, cô ta ngồi, cầm tì vào hai tay chống lên đùi. Trời ơi, cô ta giống một nữ sinh trung học hơn là một người đàn bà. Tìm

https://thuviensach.vn

hiểu Stephany kỹ hơn ở đây, tại Eden, nơi cô có thể xử sự hoàn toàn tự nhiên có thể là chính mình, Greg mới thấy là Stephany thiếu kinh nghiệm và quá ngây thơ. Điều đó chẳng làm làm cho anh ta vui mừng. Anh ta đã phải bỏ ra bấy nhiêu sức lực để lọt vào thế giới giàu sang, xa hoa, bởi thế anh ta cảm thấy tức giận tất cả những kẻ có được những cái đó mà không biết tận hưởng. Lẽ ra cô ta có thể đứng vào hàng đâu tiên của những "phụ nữ thượng lưu anh ta khinh bỉ nghĩ. Nhưng giờ đây anh ta biết là cô không có những phẩm chất ấy. Anh ta đành từ bỏ ý định nung nấu trước khi cưới là sẽ biến cô thành một phụ nữ thượng lưu sang trọng lịch thiệp, xứng đáng làm phu nhân ngài Greg Marsdan. Sự vỡ mộng đó anh ta coi là sự xúc phạm và không có ý định tha thứ cho Stephany.
Anh ta nhìn Jilly. Đấy mới là một người đàn bà chứ: Cương quyết, tự tin, rực rỡ và gợi tình! Đúng, gợi tình! Dù chỉ mặc chiếc áo khoác buổi sáng và mặt không chút son phấn dưới ánh mặt trời chiếu rạng, trông vẫn tuyệt đẹp. Anh ta lặng lẽ nhìn cô bẻ chiếc bánh mì trắng thành những miếng nhỏ và bỏ chúng vào miệng... những động tác nhanh nhẹn của những ngón tay, những cử động của đôi môi làm những chiếc răng trắng thấp thoáng khiến anh ta lại thấy bị kích thích nhẹ nhàng. Jilly ngước mắt lên bắt gặp ánh mắt của anh ta. Một tia lửa điện phóng giữa hai người. Stephany vẫn ngồi ở tư thế cũ. Greg cảm thấy bực tức: "Chỉ có quỷ mới chọn cô thôi, Stephany ạ. Ôi, giá mà tôi không phải âu yếm cô nhỉ? ".

Ngày qua ngày, Stephany nhẹ người khi thấy quan hệ giữa Greg và Jilly dường như tốt lên. Nhưng cô không thể không nhận thấy sự gượng gạo xuất hiện mỗi khi cả ba người cùng có mặt. Cô tự trách mình là không biết cách kéo họ xích lại gần nhau. Bởi vậy, cô cố gắng tìm một cách để cho Greg và Jilly có nhiều cơ hội tiếp xúc riêng với nhau hơn - cô cho rằng như thế họ sẽ hiểu nhau. Cô rất mừng khi thấy họ tỏ ra rất vui vẻ và tự nhiên khi trở về sau khi đã chơi quần vợt, đi dạo quanh trang trại hoặc đi chơi bằng ô tô ra thảo nguyên. Chỉ khi có mặt cô, họ mới trở nên gượng gạo và giữ kẽ. Với bản tính luôn tự hạ mình, Stephany không nghi ngờ gì cả. Có thể là giữa hai con người hấp dẫn, thú vị nổi bật như thế, cô Stephany nhạt nhẽo

https://thuviensach.vn

buộc phải nhận vai trò người thứ ba - người thừa: Đó là định mệnh của cô.

Còn một điều làm cô suy nghĩ không ít nữa là Greg hoàn toàn không quan tâm đến cuộc sống của thổ dân Eden. Anh ta không dành thì giờ để tìm hiểu cuộc sống cũng như học hỏi những kinh nghiệm bổ ích của họ. Thậm chí giờ đây ở anh ta còn xuất hiện vẻ căm thù thật khó giải thích. Một lần Gregvà Stephany sửa soạn dạo chơi bằng ngựa sau khi Jilly nài nỉ rằng đôi vợ chồng mới nên dành nhiều thì giờ ở bên nhau hơn, kẻo cô ta cảm thấy mình là con chim cúc cu nhưng vào tổ người khác.

Stephany bảo Cris chuẩn bị ngựa. Đúng giờ đã định họ ra khỏi nhà đến chỗ Cris đang cầm cương con Keng. Bên cạnh anh ta là Sâm; cũng giữ một con ngựa khác mà Greg chọn để - cưỡi. Buổi sáng tuyệt đẹp, khoảng không gian mênh mông quanh trang trại như mời gọi họ lên ngựa để phi vào nơi bất tận. Stephany sung sướng nghĩ rằng suốt mấy giờ sắp tới, cô sẽ được ở bên Greg, chỉ hai người với nhau thói. Nhưng khi cô vừa cầm lấy dây cương từ tay Cris và nhẩy lên mình ngựa thì tâm trạng lâng lâng của cô bị phá tan bởi giọng nói cáu kỉnh của Greg:
- Đồ quỷ tại sao mày đứng trố mắt ra như thế?
Stephany lo ngại quay đầu nhìn lại. Cris đứng sau cô nhìn Greg bằng cái nhìn vô cảm.
- Còn mày nữa, đồ lừa. Mày nhìn đi đâu đấy?
Không hiểu tại sao Greg lại trút giận xuống cả Sam, mặc dầu anh ta vẫn đang đứng bất động cạnh con ngựa.
- Ê, cả hai chúng mày đi làm việc đi? Quân lười biếng, vô công rồi nghề. Suốt ngày chỉ biết ườn ra dưới bóng râm và lâng láo nhìn khắp nơi...
- Greg! - Stephany kêu khẽ. Nếu như những lời đó dành cho cô thì có lẽ cô đã không dám phản ứng lại, bởi chỉ một cái sầm mặt của anh ta đã đủ làm cô hoảng hồn. Nhưng im lặng nghe lời sỉ nhục hai người bạn thổ dân là việc quá sức cô. Ghé xuống ôm lấy bờm ngựa, Stephany nói với Cris bằng tiếng của thổ dân: cô xin lỗi anh ta về việc vừa xảy ra và nói rằng chuyện tương tự sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Cả Cris lẫn Sam đều im lặng.

https://thuviensach.vn

- Em xong chưa, Stephany?

Tiếng gọi giống như mệnh lệnh đó vọng lại từ bên kia sân, nơi Greg đang cưỡi ngựa đi ra với vẻ ngạo mạn. Vội vàng chào Cris và Sam, Stephany thúc ngựa đuổi theo Greg và họ ra khỏi khu vực trang trại. Greg đang gắng sức xắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu. Đúng vào lúc lên ngựa, anh ta tình cờ nhìn thấy đôi mắt của Cris. Những gì trong đó làm anh ta hoảng sợ: "Hắn biết! - Ý nghĩ kinh hoàng lóe lên trong đầu Greg - Con lừa này biết chuyện mình với Jilly!" Anh ta không dành thì giờ để nghĩ xem tại sao Cris biết. Mặc dù sông trong thành phố, Greg cũng nghe về những khả năng đặc biệt, nhất là sự thấu suốt siêu nhiên của thổ dân. Toàn bộ ý nghĩ của Greg quay cuồng quanh câu hỏi: "Liệu hắn có nói cho Stephany biết không?".
Greg hoàn toàn tin chắc rằng Cris còn chưa nói gì với Stephany. Cần phải suy nghĩ từ từ - anh ta tự nhủ, cố gắng nền cơn hoảng loạn - cô ta còn chưa biết gì. Chắc chắn là vậy, bởi Stephany không phải là loại đàn bà đủ khả năng để chơi trò chơi hai mặt. Một số phụ nữ làm ra vẻ không biết gì về sự ngoại tình của chồng, cố gắng xử sự như chẳng có chuyện gì xảy ra, hi vọng bằng cách đó giành lại tình yêu của chồng, không Stephany vẫn yêu anh ta điên dại như trước. Chưa có gì làm phương hại đến tình cảm của cô. Tuy nhiên, Greg giật mình hiểu ra rằng mọi chuyện có thể sẽ thay đổi, vốn là kẻ luôn tận dụng mọi cơ hội ngủ với đàn bà, Greg coi Jilly cũng chỉ một trong những cơ hội đó. Cho đến bây giờ anh ta không hề nghĩ rằng mối quan hệ nhất thời này mặc dù thật ngọt ngào, nhưng có thể đe dọa vị trí mà anh ta vừa đạt được. Anh ta hiểu rằng mối quan hệ mà anh ta coi là sinh hoạt bình thường, đối với Stephany là không thể chấp nhận được. Đó là điều duy nhất mà cô ta sẽ chẳng bao giờ tha thứ. Anh ta tin rằng vì tình yêu điên dại, cô có thể nhắm mắt làm ngơ trước bất kỳ việc gì xảy ra do lỗi anh ta: dù đó là việc mất chiếc Rolls - Royse trắng hay hãng "Harper Mining" bị phá sản. Anh ta cũng tin chắc rằng bất cứ vụ ngoại tình nào khác cũng có thể suôn sẻ. Nhưng với bạn gái thân nhất của Stephany, trong khi anh ta còn chưa hoàn thành nghĩa vụ chăn gối thì...

https://thuviensach.vn

Greg cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra sau cổ. "Nếu Stephany biết... Sự mạo hiểm vẫn làm cho những cuộc chung đụng với Jilly thêm phần khoái cảm giờ đây làm anh ta kinh hoàng - Làm sao để khỏi mất hết... Greg mới quen Stephany mấy tuần, nhưng thời gian đó cũng đã đủ để anh ta quen mùi xa hoa mà tài sản và tiền bạc của cô cho phép - sẽ ra sao nếu giờ đây mình lại mất tất cả những thứ đó?". Người đầm đìa mồ hôi, anh ta cố gắng xua đi cơn sợ và tập trung suy nghĩ phải làm gì để thoát ra khỏi cái bẫy mà tự anh ta đưa mình vào. Trong thời gian đó, Stephany chốc chốc lại nhìn trộm Greg bằng ánh mắt lo âu, hi vọng bằng cách nào đó kéo anh ta thoát ra khỏi tình trạng câm lặng u ám. "Tại sao anh ấy lại buồn bã thế nhỉ?- Stephany tự hỏi - Giá mà mình biết được? ".

Thấy Greg không hạnh phúc ở Eden, Stephany ngày càng chiều chuộng anh ta. Giờ đây cô không dám trái ý anh ta điều gì, ngay cả khi biết chắc chồng không đúng. Vài ngày sau cuộc dạo chơi ngựa buồn thảm đó, thế giới bên ngoài bỗng nhiên đột nhập vào cuộc sống bình lặng ở Eden. Trạm thu phát tín hiệu cũ đặt trong bếp bỗng nhiên sột soạt rồi phát ra tiếng nói. Đó là Bill Macmaster từ Sidney gọi tìm Stephany. Người ta lập tức chạy ra bể bơi gọi Stephany lúc đó đang ngồi xem Greg và Jilly lặn ngụp về:
- Stephany đấy à? Chú Bill đây. Cháu nghe nhé, chú rất lấy làm tiếc phải làm phiền cháu mặc dù đang là tuần trăng mật.
- Không sao đâu, chú Bill ạ. Có chuyện gì thế, chú nói đi.
- Có thể xảy ra chuyện tương đối nghiêm trọng. Chú muốn để cháu nắm được tình hình. Chú cần các chỉ thị của cháu phải hành động thế nào. Chú nhận được một số thông tin thú vị từ một người đang làm việc cho một trong những chủ trung gian lớn: Một số lượng tương đối cổ phiếu của "Harper Mining" sắp bị tung ra thị trường.
- Tung cổ phiếu của chúng ta ra thị trường à? Vì lẽ gì?
Liếc mắt, Stephany trông thấy Greg đã theo cô trở về, tới trạm thu phát chụp đôi tai nghe thứ hai để nghe câu chuyện.
- Chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên của hoàn cảnh thôi. Mà như thế thì sẽ không ảnh hưởng đến giá của cổ phiếu - Bill trấn an cô - nhưng chú không

https://thuviensach.vn

nghĩ bây giờ là lúc để cho cổ phiếu của chúng ta lang thang trên thị trường quốc tế.
- Không. Dĩ nhiên là không - Stephany bắt đầu phân tích tình hình, gương mặt cô trở nên đăm chiêu. Bây giờ điều cực kỳ quan trọng đối với chúng ta là giữ gìn lòng tin đối với hãng, bởi những chương trình mới của chúng ta còn đang ở giai đoạn lập kế hoạch.
- Đúng nhất là những mũi khoan thăm dò của chúng ta chưa mang lại kết quả gì.
- Theo cháu hiểu thì chú định mua những cổ phiếu đó.
- Đúng vậy. Mặc dù điều đó sẽ ngốn mất nhiều vốn của chúng ta vì cổ phiếu của hãng đang được giá - nếu cháu muốn, chú có thể cung cấp cho cháu những số liệu cuối cùng - nhưng chúng ta có thể chịu đựng được, nếu điều đó là cần thiết.
- Còn sau đó, nếu muốn, chúng ta có thể lại đưa chúng ra bán từ từ và như thế hoàn lại vốn mà không bị nguy cơ tụt giá cổ phiếu và hãng chúng ta bị mất uy tín, đúng không nào? Chú nghĩ phải đấy Bill ạ. Chúng ta sẽ mua vào.
- Stephany! - Greg nói. Stephany ngạc nhiên thấy anh ta tự chuyển nấc phát sang nấc nhận. Mắt anh ta long lanh. Mấy ngày nay mới thấy ở anh ta vẻ linh động như thế - Stephany này, em để anh lo vụ này cho nhé?
- Anh định nói gì, Greg?
- Em đã nói là anh cần đóng một vai trò thực sự trong "Harper Mining" phải không nào? Thế mà đây lại là cơ hội đầu tiên của anh em yêu, hãy cho phép anh quyết định thay mặt em - thay mặt chúng ta.
Stephany khó xử. Tim cô rộn lên vì biểu hiện tình yêu của Greg. Tuy nhiên đây là một việc nghiêm túc, mà anh ta lại không có kinh nghiệm trong kinh doanh. Trong khi cô còn đang đắn đo thì tiếng Bill lại vang lên:
- Stephany, Stephany? Cháu biến đi đâu đấy?
Greg thản nhiên chuyển máy sang nấc phát và nói:
- Chào Bill, Greg đang nói đây. Tôi sẽ lo vụ này. Chúng ta sẽ không mua cổ phiếu, tránh đổ vào đấy số tiền đang cần để phát triển sản xuất tôi đã có sẵn phương án đây. Chúng ta hoàn toàn có thể để cho thị trường tự định giá cổ

https://thuviensach.vn

phiếu của chúng ta. Nhu cầu đối với cổ phiếu của "Harper Mining" sẽ không giảm đâu: vị trí của chúng ta đang vững chắc. Còn nếu người ta mua ồ ạt thì giá của chúng sẽ tăng lên.
Một khoảng im lặng như nhà mồ. Sau đó Bill nói:
- Cho tôi nói chuyện thêm một phút với Stephany.
Greg ngắt nút phát, nói:
- Ông ta muốn bàn thêm với em. Em sẽ ủng hộ anh chứ, em yêu.
Anh ta củng cố lời nói âu yếm của mình bằng một nụ cười.
- Greg em...
Stephany biết rằng anh ta nghĩ không đúng, rằng anh ta quyết định một cách ngu ngốc, chỉ đơn giản muốn làm trái ngược với cô và Bill để bằng cách đó chứng tỏ sự độc lập của mình trong việc giải quyết công việc cua hãng.
- Mọi chuyện không đơn giản thế đâu - Rốt cuộc cô nói - Nếu cổ phiếu của chúng ta...
- Anh muốn em ủng hộ anh, Stephany! - Anh ta cắt ngang giọng ngọt ngào, nhưng gương mặt trở nên lạnh lùng, còn ánh mắt thì toát ra vẻ đe dọa - Bởi vì nếu em không ủng hộ anh thì...
- Ôi? Greg...
Giọng Stephany như khóc - Greg hiểu rằng mình đã thắng. Anh ta lập tức nối lại liên lạc với Sidney. Bill sững sờ im lặng nghe Stephany chỉ thị rằng trong trường hợp này cần phải làm theo quyết định của Greg.
Khi ông lớn tiếng phản bác thì người ta ngắt nút thu. Ông chỉ còn cách im lặng nghe lời rao giảng của Greg về thị trường cổ phiếu, về tầm quan trọng của việc giữ được tự chủ trong kinh doanh. Rốt cuộc Bill chẳng biết làm gì khác ngoài việc phục tùng. Ông chỉ là một người điều hành, trong khi Stephany là chủ hãng và là chủ tịch hội đồng quản trị. Vậy nên một khi cô ta đã quyết định như vậy thì tất cả những gì ông có thể làm là thực hiện quyết định của cô ta.
Bill làm đúng như chỉ dẫn, nhưng đó là một trong những thời điểm nặng nề nhất trong sự nghiệp kinh doanh của ông. Bởi về lý thuyết, Greg có thể đúng, nhưng linh cảm nghề nghiệp của Bill mách bảo ông rằng cần phải lựa

https://thuviensach.vn

chọn phương án thận trọng hơn. Chưa đến một ngày sau, sự việc xảy ra đã khẳng định sự đúng đắn của ông. Khi cổ phiếu của hãng xuất hiện trên thị trường. Số lượng lớn đột ngột và chúng cộng với cơn sốt kèm theo trên thị trường chứng khoán đã gây ra sự khủng hoảng lòng tin đối với hãng. Các nhà đầu tư hoảng hốt, vội vã bán tống bán tháo cổ phiếu của “Harper Mining", giá của chúng tụt xuống rất nhanh. May mà tình trạng này diễn ra không lâu: đó là nhờ uy tín khá vững chắc của hãng trong giới làm ăn và nhờ đầu óc nhanh nhạy của Bill tự quyết định mua cổ phiếu qua những nhân vật thứ ba (trung gian). Sự tụt giá cổ phiếu được chặn lại, hãng qua khỏi cơn lao đao. Tuy nhiên, đối với "Harper Mining", đây là sự kiện tồi tệ nhất mà Bill nhớ được kể từ khi ông bước vào con đường doanh nghiệp. Hãng chịu những thiệt hại nặng nề về thời gian và tiền bạc, nhưng điều chủ yếu là uy tín của hãng bị giảm sút, mà uy tín là điều quý giá nhất đối với họ. Cái giá phải trả lớn đến mức Bill sẽ thấy sung sướng hơn nếu ý kiến của mình sai lầm.

Thông báo cho Stephany về những điều xảy ra, Bill không cần phải giải thích chi tiết. Với kinh nghiệm dày dặn của mình, cô lập tức hiểu tất cả. Đối với cô việc nghe hãng chịu những thiệt hại không những về tài chính mà còn cả về uy tín là một cực hình. Nhưng cô còn đau khổ hơn.khi thấy Greg bị bẽ mặt vì đã ra một quyết định sai lầm chỉ để thỏa mãn cái ý muốn thể hiện tính độc lập của mình. Cô không thể buộc mình giận anh ta mà tiếp nhận thất bại của anh ta như của mình. Còn Greg thì lại giận dữ với Stephany, với Bill, với tất cả, trừ bản thân mình.

- Cô chẳng chịu giải thích với tôi cho ra đầu ra đũa? - Anh ta tức tối la mắng cô khi tin dữ vừa loan tới Eden - cô chỉ co rúm người lại như một con chuột mất hồn. Cả cái thằng cha Macmaster ấy nữa; chắc chắn hắn phải gây ra một cái gì đó ở Sidney nên mọi chuyện mới đảo ngược như thế. Trời ơi, Stephany, tôi không thể để cho mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế được. Tôi cần toàn quyền hành động. Khi ở đây, tôi như một võ sĩ quyền Anh đấm bằng một tay, còn tay kia bị trói ra sau lưng. Khi chúng ta quay về, cần phải để mọi người thấy rằng tôi không quen đùa cợt, cô cần phải chứng tỏ cho họ biết rằng thực tế là như vậy!

https://thuviensach.vn

Rồi không thèm nhìn Stephany đang chết lặng vì sự thô bạo của mình Greg bỏ đi tìm Jilly, biết rằng cô ta sẽ đón nhận anh ta âu yếm hơn nhiều so với Stephany. Hai anh ả lên chiếc Landrover dường như để đi ngắm cảnh thiên nhiên, nhưng thực ra là để tiếp tục thảo luận câu hỏi giờ đây trở thành mối lo của cả hai: Làm gì đây? Giờ đây, Jilly rất quyến luyến Greg, người gây cho cô ta những tình cảm mạnh hơn nhiều so với bất cứ người đàn ông nào cô gặp trước đó. Nếu không mất tỉnh táo vì dục vọng thì hẳn cô ta đã thấy là Greg tỏ ra lạnh nhạt với bất kỳ một kế hoạch nào dành cho cả hai trong tương lai. Jilly không thể hình dung trước được cô ta có thể tránh được bao nhiêu đau thương mất mát, nếu như cô ta hiểu được rằng trong đầu Greg lúc nào cũng chỉ thường trực một câu hỏi gây hoảng loạn: "Ta biết làm gì bây giờ?" và anh ta đang nhanh chóng tiến tới cái giới hạn mà bước qua nó, ngay những con người kiên định hơn anh ta nhiều cũng dễ dàng có những hành động nguy hiểm và khủng khiếp...

*

* *

- Nó kia?

Luồng đèn pha cực mạnh xé toạc bóng tối của đêm miền nhiệt đới. Con cá sấu khổng lồ bị chiếu sáng sững lại một giây sau đó quay ngoắt lại, nhảy từ bờ xuống nước. Ngọn lao lớn xuyên thủng làn da nó. Nhưng nó không dừng lại mà lặn mất tăm.

- Chúng ta để con vật khốn kiếp ấy thoát mất rồi!

Cuộc săn cá sấu đang trào sôi nổi. Trên chiếc ca nô lớn chất đầy dụng cụ đi săn có người dẫn đường tên là Jo Rider, con trai ông ta tên là Mlak và anh chàng thổ dân Denny. Phút cuối, Stephany thay đổi ý định, không tham gia vào cuộc đi săn, nhưng Greg và Jilly thì đang ngồi trên thuyền sau những người thợ săn.

- Đằng kia, một con nữa? nào, Malk?

Đèn pha lôi từ trong bóng tối ra một con cá sấu đang trườn trên mặt bùn đặc sánh. Malk lăm lăm ngọn lao rồi phóng phập vào hông cá sấu. Con vật bị thương nặng quằn quại, choãi bốn chân, cố gắng quay đầu hòng dùng hàm răng kinh khủng của mình rút ngọn lao ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy những chiếc răng trắng nhọn, Greg lại cảm thấy cơn kích thích quen thuộc và nghĩ về Jilly, về những phút giây ân ái với cô ta. Trước đó đã bị không khí của cuộc săn kích động, anh ta như bị điện giật trước sức mạnh khủng khiếp của những con cá sấu và bị mê hoặc bởi khả năng giết chóc của chúng. Giờ đây, với sự chú ý đến căng nhức, anh ta nhô người về phía trước. Theo những mệnh lệnh gãy gọn của Rider, những trợ thủ của ông tung thòng lọng thít lấy hàm con vật. Nhưng cuộc vận lộn chưa kết thúc. Dựng thân trên cái đuôi con quái vật chồm người lao vào Malk. May mà Denney nhanh tay dùng cây sào hất nó ra mới cứu được chàng trai khỏi cái chết cầm chắc.

- Trời ơi? - Greg kinh khiếp thở dài.

Rider phì một cái vui vẻ.

- Những con cá sấu này sẵn sàng xé xác tất cả, kể cả chính chúng - ông nói, mắt đầy tự hào nhìn cậu con trai lúc này đang lôi con cá sấu lại sát thuyền rồi trói nó vào một tấm ván - Chủ yếu chúng ăn cá, nhưng cũng không chừa cua, chuột túi, bò và thậm chí cả trâu. Người cũng không thoát. Chúng tiến công tất cả khi chúng đói. Giờ đang là mùa chúng đói. Năm ngoái, cá sấu hay tiến công người đến nỗi có lẽ sẽ đến lúc đối tượng được đưa vào sách đỏ không phải là chúng mà là chúng ta.

Greg đăm chiêu gật đầu.

Rider nhìn Greg hỏi:

- Như thế là đủ hay ông còn muốn săn một con nữa?

Greg nhìn Jilly. Mắt cô ta sáng lóe. Anh ta cảm thấy cô căng thẳng và kích động như thế nào.

- Tại sao lại không nhỉ? - Anh ta nói giọng vui vẻ.

Ở lại trong lều, Stephany lo lắng cựa quậy trên chiếc ghế ngựa của mình. Bao giờ họ mới trở về? Cô chẳng có lý do gì để hối hận về quyết định rời Eden đi săn cá sấu ở khu vực sông Aligator. Greg và Jilly say mê kế hoạch này đến nỗi Stephany cũng bị lây cái nhiệt tình của họ. Ngoài ra, cô còn hi vọng rằng một chuyến đi đầy phiêu lưu như thế sẽ giúp Greg quên đi cú thất bại ở hãng và anh ta sẽ lại vui vẻ, lại mỉm cười với cô. Vả lại cô cũng thích đi cắm trại. Cô thích một cuộc sống đơn giản, hoang dã, ngủ trên ghế

https://thuviensach.vn

ngựa, tắm giặt dưới sông, phơi quần áo trên những chiếc dây phơi tự tạo và nấu nướng giữa thiên nhiên.

Nhưng cô không chịu được việc giết chết thú vật. Cả con người cô chống lại cái đó: là một phụ nữ, theo bản năng, lúc nào cô cũng sẵn sàng cứu những sinh vật bị bỏ rơi. Vẻ thích thú mà Greg thể hiện trong cuộc đi săn những con bò sát ấy và cái chết của chúng là chiếc chìa khóa để cô khám phá những góc tối trong tâm hồn anh ta, chỉ ý nghĩ ấy thôi cũng làm cô run bắn. Trời ơi, cô biết làm gì đây?

Rốt cuộc Stephany cũng nghe thấy họ đang trở về. Cô vội ra đón Cris cũng bước từ bóng tối ra bờ sông để giúp neo buộc ca nô và khiêng các con vật săn được lên bờ. Rider vui vẻ chào cô:

- Bà Marsdan! Mời bà lại đây. Bà xem: Đấy một trong những con vật này đã táp một cú vào ca nô đây này. Tí nữa thì cướp mất của tôi đứa con trai nối dõi tông đường!

Những con cá sấu lần lượt được khiêng lên. Stephany run bắn người khi thấy chúng thật to lớn.

- Bà nghĩ là chúng to quá cỡ? Bà còn chưa biết đấy thôi, ở đây có một con cá sấu lưng lược gọi là Gindy Baru. Đó là con vật mà tôi chẳng mong ai gặp phải nó trong đêm tối. Nó khoảng bảy mươi tuổi rồi và dài phải đến gần chục mét. Tôi săn lùng nó mấy năm nay. Người ta nới rằng nó đã ăn thịt bảy người.

- Jo - Stephany khẽ trách - những chuyện của ông làm tôi sởn gai ốc.

- Chẳng sao đâu em yêu ạ, em sẽ được an toàn - Greg lại gần và trấn an cô. Anh ta đang phấn chấn sau cuộc săn đêm - Anh sẽ bảo vệ em.

- Chỉ có điều ông phải cẩn thận - Rider căn dặn - Nếu quá chủ quan thì sẽ có lúc sẽ thấy mình nằm trong bụng cá sấu đấy.

- Greg. Anh yêu.... Stephany thở dài - chúng ta đừng giết chúng nữa nhé. Được không anh?

Greg mỉm cười:

- Em đừng lo lắng, Stephany. Để rồi anh sẽ tìm một trò tiêu khiển nào đó khác vậy.

https://thuviensach.vn

* * *

Chiều tối hôm sáu, Stephany tay cầm máy ảnh ngồi trên mũi chiếc ca nô êm ả lướt mặt đầm lầy. Cô lại cảm thấy hạnh phúc. Dù sao thì Greg cũng yêu cô thực sự. Anh đưa cô đi lần này không phải để săn cá sấu, mà để cô có thể chụp những cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp. Anh quyết định bất chấp sự phản đối của mọi người. Cô nghe tiếng anh tranh cãi với Rider. Ông này kiên quyết phản đối việc Greg tự điều khiển lấy ca nô đi dạo trong đầm lầy trước khi trời tối có một tiếng đồng hồ. Và Greg cũng đã phải nổi giận với Cris để buộc anh ta phải chuẩn bị ca nô cho cuộc dạo chơi. Vì một lý do bí ẩn nào đó, người thổ dân này cứ lần khân với việc thực hiện mệnh lệnh của Greg, hòng kéo dài sự việc cho tới lúc trời quá muộn để có thể đi chơi. Nhưng rốt cuộc Greg đã thuyết phục được cả hai người.

Mặt trời lọt vào các giải màu vàng chói, da cam và nâu. Cây cối bao quanh hồ nổi bật lên trên nền đỏ như lửa của hoàng hôn. Hình thù kỳ lạ của chúng giờ trông thật kinh dị. Ngồi đằng sau Stephany, Jilly cảm thấy nao nao. Sự thèm khát Greg trong cô ta mạnh đến mức cô ta lấy làm ngạc nhiên là Stephany chẳng hề nhận thấy gì cả. Không thể tiếp tục mãi thế này được - cô ta tuyệt vọng nghĩ, mắt nhìn Greg đang ngồi điều khiển ca nô. Anh ta nhìn có vẻ lơ đễnh vì đang bận với những ý nghĩ trong đầu.

Lạch nước mở rộng dần và họ đang đi trên một phá rộng. Chiếc ca nô của họ chuyển động hầu như không để lại dấu vết gì trên mặt bùn đặc, đen như dầu lửa. Chung quanh đầy những vật nổi gồ, thỉnh thoảng lại mở những con mắt đen. Nhưng Stephany không nhận thấy điều đó: mắt cô bị những hình thù kỳ lạ của cây cối hút chặt. Tại một chỗ, bức thành cây ấy bị đứt, tạo thành một lỗ hổng làm khung cho một cảnh hoàng hôn đẹp tuyệt vời. Màu sắc của nó trên tục thay đổi như trong kính vạn hoa.
- Mọi người nhìn kìa! Đằng kia! Greg, chúng ta dừng lại chỗ này được không?

https://thuviensach.vn

Stephany hồi hộp lấy máy ảnh, khi ca nô dừng hẳn lại cô lên phim và vội vàng chụp cảnh tượng huy hoàng đó. Quá vui thích, cô đứng hẳn dậy để có thể lấy toàn cảnh.

Cô nhận thấy là Greg đã dời chỗ mình đến đứng sau lưng cô. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy mặt nước xao động nhẹ.
- Greg, trời đất ơi, cá sấu! Chắc là con cá sấu Gindy Baru mà Rider đã kể.
Con quái vật bơi thẳng về phía ca nô, đôi mắt đen sáng lóa không rời Stephany.
- Greg...
Stephany hơi quay lại phía anh ta. Đúng lúc đó, cô bị một cú xô vào giữa hai bả vai. Chới với trong không khí, cô rơi xuống làm nước bắn tung tóe và lập tức chìm xuống đáy.

Trong cơn hoảng loạn, cô hít phải nhiều nước và cảm thấy phổi mình co thắt lại. Cô vùng vẫy chân tay la hét và ngoi đầu lên khỏi mặt nước.
- Greg? - Cô nghe thấy một giọng đàn bà khác - Stephany, Stephany?
Miệng gào lên điên dại, Stephany cố nhoài người về phía ca nô. Cô nhìn thấy Greg vẫn đứng bất động. Mắt anh ta cháy lên ngọn lửa lạnh lùng mà trước đó cô chưa từng thấy. Cô hiểu rằng số phận mình đã được định đoạt.
- Jilly, Jilly, cứu mình với!

Cô chuyển cái nhìn sang Jilly lúc này đang ngồi như hóa đá giữa ca nô vì khiếp hãi.

Con cá sấu tấn công cô từ phía sau, cắm phập đôi hàm khủng khiếp của mình vào vai và tay cô. Răng của nó làm rách mặt và cổ cô, máu từ các vết thương phụt ra.
- A - a - a -. a!...

Mắt mở to như sắp bật tròng, Stephany từ từ chìm xuống nước cùng con cá sấu đang cắn chắc lấy cô.

https://thuviensach.vn

Jilly bỗng thoát ra khỏi sự tê liệt do quá sợ. Cô ta đứng bật dậy tóm lấy tay Greg.
- Greg, vì Chúa, hãy cứu lấy cô ấy. Cô ấy không biết bơi.

Greg không động đậy. Tuyệt vọng Jilly vớ lấy cây sào, vươn người qua thành ca nô để đánh con cá sấu. Nhưng Greg tóm lấy vai, lẳng cô ta xuống lòng ca nô, giằng cây sào quẳng nó ra khỏi ca nô. Sau đó, Greg đứng dậy, vớ lấy khẩu súng trường, bình tĩnh quay lại nhìn xuống nước.
Con cá sấu vẫn ngậm chặt quật đi quật lại con mồi. Đôi chân trần của Stephany chao đảo trong nước, thỉnh thoảng gương mặt đẫm máu của cô lại nhô lên khỏi mặt nước. Trên đó là cô đau đớn và kinh hoàng không tả xiết. Cô tiếp tục nuốt phải nước, những tiếng kêu của cô nhỏ dần đi và những động tác vùng vẫy cũng yếu dần. Cuối cùng, theo bản năng, con cá sấu lặn xuống một lần nữa để giết chết hẳn con mồi. Vào lúc mặt trời đã khuất sau chân trời, để rớt lại những chùm tia đỏ thắm, Stephany biến hẳn dưới quầng nước sới sục đặc bùn và máu. Tất cả đã kết thúc, Bóng tối trùm xuống khắp nơi. Greg chậm rãi quay lại, lẫy một phát súng lên trời.

* * *

- Quỷ tha ma bắt? - Rider rên rỉ trong cơn giận dữ bất lực khi Greg và Jilly quay về khu cắm trại. Những kẻ đáng nguyền rủa, tôi đã nói trước với các người...
- Rider, tôi mất vợ rồi? - Vừa quay về, Greg kêu lên như vậy - chúng ta đang để uổng phí thời gian. Có thể cô ấy đang còn sống. Chúng ta phải làm gì?
- Bắt liên lạc với Darvin. Nhưng chắc gì những người cứu nạn tới được đây trước khi trời sáng. Anh nói là còn sống ư? Này chàng trai, nếu anh thật sự yêu vợ thì hãy cầu Chúa để cho sự việc không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Và sau đó là sự im lặng chết chóc của đêm tối dài dằng dặc. Chỉ có ở phía xa, giữa những lùm cây rậm rạp, ngọn lửa nhảy múa trên đống lửa thiêng liêng mà Cris đốt lên để gọi về và sưởi ấm cho linh hồn của Stephany.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 5

Sáng hôm sau, mặt trời màu đỏ máu lên rất chậm vẻ như rất miễn cưỡng. Có cảm tưởng nó bất động giữa những dải sương mù dày đặc bao quanh khu đầm lầy. Rôden và những người thợ săn của ông dậy trước bình minh để chuẩn bị cho cuộc tìm kiếm cứu nạn. Sự cần thiết phải hành động được tất cả mọi người trong trại tuân thủ trừ Jilly và Cris. Jilly vẫn nằm sấp trong lều của mình vừa nức nở, vừa rên la, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm cái gì đó như mê sảng. Tình trạng của ả kéo dài suốt như vậy từ khi Greg đưa ả về trại đêm qua. Rõ ràng ả không có khả năng tham gia vào nhóm cứu nạn. Còn Cris thì không chịu rời khỏi đống lửa mà anh vẫn giữ cho cháy suốt đêm, mặc cho Rider và Greg hết khuyên nhủ đến đe dọa.

Khi trên trời đêm xuất hiện những tia sáng đầu tiên. Greg đã dẫn một nhóm tìm kiếm lên đường. Y làm như rất nôn nóng đi cứu Stephany và không chịu nghe bất cứ lời can ngăn nào.

- Ông cần phải ở đây để đón những người cứu nạn - Rider nới với y. Bởi chỉ có ông mới tả rõ cho họ được nơi xẩy ra chuyện đó để họ có thể bắt tay vào việc.

- Rider, tôi muốn là người đầu tiên tìm thấy vợ tôi - Greg nói với vẻ chân thành khiến bao nhiêu nghi ngờ cửa Rider tan biến cả - Ông cũng có thể nói được tai họa xẩy ra ở đâu. Cứ sau một khoảng thời gian nhất định, tôi sẽ bắn một phát súng để các ông biết tôi đang ở đâu. Bây giờ tôi không thể ngồi yên được!

Rider không thể không đồng ý với điều đó. Mặc dù rất tức giận Greg và cho rằng tự anh ta rước họa vào mình nhưng Rider vẫn thấy cảm thương. Ông hiểu rằng ngồi trong trại để đợi những người thợ rừng từ cacadu, những nhóm cứu nạn và những người tình nguyện tới lẻ tẻ là một việc

https://thuviensach.vn

chẳng lấy gì làm dễ chịu. Hơn nữa, tiếng gào của mụ đàn bà và sự im lặng thần bí của thằng thổ dân kia có thể làm bất kỳ ai cũng phải sởn gai ốc. So vai lại, Rider nghĩ rằng Greg đã giành được việc làm dễ chịu hơn cả trong buổi sáng hôm nay, mặc dù điều đó chẳng có gì đáng ghen tỵ.

Mãi xế trưa, chính quyền ở Darvin mới cử một đội cứu nạn khá đông tới vùng đầm lầy hẻo lánh ấy. Giữa trưa, Greg trở về trại sau những tiếng đồng hồ dùng sào khua khoắng nơi Stephany ngã xuống nước và các vùng chung quanh. Người y rất bẩn thỉu. Trả lời câu hỏi của Rider, y chỉ nhún vai chán nản. Người chỉ huy nhóm cứu nạn không hề tỏ ra có chút gì thông cảm với kẻ mà theo lời kể của Rider, đã gây ra cái chết khủng khiếp của người đàn bà ấy bằng những hành động bướng bỉnh, ngu ngốc. Tuy nhiên, ông ta cũng không đang tâm đánh kẻ đang gặp tai họa nên chỉ hỏi Greg vài câu ngắn về vị trí chính xác của chiếc thuyền khi Stephany bị ngã. Sau đó Greg bực tức và chán chường giở máy bộ đàm ra để liên lạc với Bill và thông báo cho ông biết tin dữ.

* * *

Bill, Bill!! - Có chuyện gì xẩy ra vậy?
Gia đình Macmaster rất quý trọng các ngày chủ nhật. Điều đó thật dễ hiểu bởi ngày thường, Bill suốt ngày cặm cụi ở bản doanh của "Harper Mining", kể cả buổi tối. Nhưng chủ nhật thì bao giờ ông cũng dành trọn cho cái gia đình nhỏ của mình. Ông và Rina chỉ có mỗi cậu con trai tên là Tom.

Rina hiểu có chuyện gì đó đã xẩy ra khi thấy Tom xuống phòng ăn một mình, mặc dù rất háu ăn, nhưng thằng bé ít khi rời bố khi ông ở nhà. Rina vội gác việc dọn bàn, lên phòng khách xem có việc gì xẩy ra.

Bà thấy Bill ngồi bất động trên đi văng, tay cầm ống nghe lúc này chỉ còn phát ra những tiếng tút... tút... Rina chạy bổ lại, đỡ vội lấy cái ống nghe

https://thuviensach.vn

đang chuội khỏi tay chồng, đặt nó lên máy. Mặt Bill xám ngoắt, trong đôi mắt ông đọng lại những giọt nước mắt và vẻ khủng khiếp. Rina chưa bao giờ thấy chồng ở trạng thái đáng sợ như vậy. Bà run lên mặc dù biết chắc cả hai con người yêu mến nhất của bà đều nguyên lành ngay cạnh bà.
- Có chuyện gì xẩy ra vậy anh? - Rina hỏi lại và cầm lấy tay Bill. Ông dần dần hồi tỉnh. Ánh mắt ông đã có thần hơn. Nhưng ông nhìn bà cứ như lần đầu tiên trông thấy bà trên đời.
Em sẽ không tin nổi đâu - Ông nói rồi đưa tay chùi nước mắt - Em không thể...
- Cái gì, cái gì Bill? Nói ngay đi nào.

Nhưng Bill vẫn ngồi với vẻ như ông vừa đột nhiên bị điếc, đầu lúc lắc, ông chậm rãi nhắc đi nhắc lại chỉ một câu:
- Em không tin nổi đâu... Em... Không... thể tin...

Một ngày sau người ta mới đưa được chiếc ca nô cánh chìm tới nơi xẩy ra tai nạn. Chúng là phương tiện đi lại tốt nhất trong vùng đầm lầy, Bill cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm khi nhìn thấy chúng lao đi trên đầm: họ sẽ tìm được bà ấy, ông nghĩ. Ngoài ra hôm nay sẽ có một trong những người lãnh đạo của hãng "Atarper Mining” tới đây để trực tiếp chỉ huy công việc tìm kiếm. Sẽ có thêm nhiều người nữa đến. "Còn có cơ để hy vọng” - Rider nghĩ mình cũng chưa có ý định buông xuôi!

Ông còn thấy nhẹ nhõm vì đích thân Greg đứng ra chăm sóc "mụ đàn bà" ấy (ông gọi Jilly như vậy. Ông không hiểu chuyện gì xẩy ra, nhưng chiều tối qua, khi công việc tìm kiếm không thể tiến hành được nữa). Greg mang một chai rượu vào lều mụ ta và một lúc sau khi y bước ra thì tiếng nức nở, rên rỉ rốt cuộc ngừng bặt. "Khá lắm, anh bạn". Ông nói với Greg, nhưng y chỉ phẩy tay và bỏ đi. Sau đó Greg thông báo cho Rider hay rằng y sửa soạn cho Jilly rời khỏi trại, khi chồng cô ta bay tới Darvin để mang cô ta về nhà.

https://thuviensach.vn

Suốt ngày hôm ấy, những chiếc ca nô cánh chìm đi lại không mệt mỏi, mỗi lúc càng mở rộng phạm vi khu vực tìm kiếm, nhưng vẫn chẳng tìm thấy gì cả. Rốt cuộc Rider cảm thấy chán ngấy việc ngồi ở trại bèn trao lại cho con trai quyền phối hợp hoạt động của những người cứu nạn, tự mình chỉ huy một nhóm đi sục sạo. Suất mấy giờ liền, họ kiên nhẫn tiến dần lên phía trước, xem kỹ lưỡng mỗi hõm nước do họ gốc cây tạo nên, dùng sào dài dò các vực nước sâu, lật từng mảng cỏ, từng chiếc lá, từng đống bùn, từng mô đất. Chẳng hề có dấu vết nào cả. Sự tự tin của Rider mỗi lúc một giảm sút trước buổi hoàng hôn đang buông xuống. Khi hoàng hôn nhường chỗ cho bóng đêm, niềm hy vọng cuối cùng của Rider tắt ngấm. Trở về trại, ông gặp Greg cũng vừa cùng một nhóm tìm kiếm trở về. Chẳng ai trong số những người cứu nạn lên tiếng hỏi người khác về kết quả tìm kiếm. Nhưng mỗi người đều giữ trong lòng mình dù chỉ là một tia hy vọng mỏng manh.

- Nghĩa là tất cả đã kết thúc? - Malk hỏi Rider sau khi nghe bố thổ lộ nỗi thất vọng.

- Ít ra là kết thúc đối với người đàn bà bất hạnh đó - Rider cau có nói - Nhưng chưa phải thế là xong. Bây giờ người ta sẽ không tìm kiếm bà ta nữa mà là những gì còn lại của bà ta. Có lẽ chỉ có mấy cái xương.

* * *

Bình minh. Sương mù là là trên mặt sông bao phủ lên toàn bộ cây cối. Có tiếng khóc khàn khàn, lạ tai của một con chim cô đơn nào đó. Một bóng người mờ ảo trong sương đang dùng chiếc sào đẩy con thuyền gỗ đi men theo bờ đầm lầy. Tên ông là Dave Wells, trước đây làm nghề tìm đá quý, giờ sống ẩn dật. Nhiều năm qua, ông sống ở đây trong cô đơn tuyệt đối. Những kẻ phiêu lưu từ xa đến đây không bao giờ thu hút được sự chú ý của ông.

Ông thường lánh vào một nơi nào đó cho đến khi họ đi hẳn, giờ đây, như thường lệ, ném lưới đánh cá và đồ đi săn vào ông chiếc thuyền gỗ, ông đi tìm thực phẩm dự trữ cho mình.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên ông để ý đến một vệt đỏ nổi lên giữa đám bùn nâu trên bờ đất. Đổi hướng để nhìn rõ xem đó là cái gì ông nghe phía trước có tiếng nước vỗ ì oạp nặng nề và bỗng trông thấy một con cá sấu cực lớn đang trườn đi trong nước. Xem ra nó cũng đang chú ý đến cái vật lạ kia. Bơi lại gần hơn Dave thấy một mô đất phủ bùn màu sẫm, bên trên có những vết loang đỏ tươi, còn bên cạnh - thật khủng khiếp - có một vật gì đó nom như cánh tay người. Con cá sấu cũng đang bơi vào bờ. Dave cố gắng hết sức ghé sát thuyền vào cái vật bất động kia khó khăn lắm ông mới nhận ra đó là thân hình của một người, nói rõ hơn là thân hình một người đàn bà. Chị ta nằm sấp, úp mặt xuống đất, vươn tay về phía trước, các ngón tay bám chặt vào bùn bẩn, rõ ràng chị ta đã bò lên từ đầm lầy, trước khi bị ngất đi. Dave dùng hết sức để gỡ chị ta ra khỏi đám bùn đặc quánh rồi nhấc cái thân thể bất động ấy lên.
- Hôm nay mày phải nhịn bữa sáng nhé. Ông nói to với con cá sấu lúc này đã leo lên được bờ đất và đang hùng hổ bò tới chỗ họ.

Thở một cách nặng nhọc, Dave đặt người đàn bà vào lòng thuyền, nhẩy xuống và đẩy thuyền ra khỏi bờ.
- Đừng lo gì cả, con ạ, ông nói với thân hình bất động kia - Việc gì già Dave này cũng làm được tất. Rồi đâu lại vào đấy cho mà xem. Thế đấy, ta lên đường nhé.

Cứ thế Dave tiếp tục nói chuyện với người ông tìm thấy không hề biết chị còn sống hay đã chết, cho đến khi ông về được tới túp lều bí mật giữa rừng của mình. Chật vật lắm ông mới đưa được chị vào nhà. Ông thận trọng cắt hết những mẩu vải còn sót lại trên người chị, cẩn thận lau rửa và ủ chị trong chiếc chăn ấm. Đến lúc đó ông mới hy vọng là có thể chị sẽ sống.

Đến trưa, khi mặt trời lên cao sưởi ấm cho túp lều, thân thể người đàn bà ấm dần lên. Ông nhận thấy ở cổ tay chị mạch đã đập nhè nhẹ. Dave hất chiếc mũ phong trần của mình ra sau gáy, thở phào. Chị ta còn sống. Thật

https://thuviensach.vn

là tuyệt vời!

Đến nửa đằng kia của túp lều, ông lấy cái đèn dầu, thắp lên và đem treo phía trên giường, nơi người đàn bà nằm. Trong ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn, ông lấy cái hộp sắt tây, moi ra một cuốn chỉ khâu làm từ ruột cừu và một chiếc kim thô. Ông đứng lặng một giây, đăm đăm nhìn người đàn bà bằng đôi mắt đầy thương xót. Sau đó ông bắt tay vào việc. Tốt hơn hết là làm việc đó ngay bây giờ, khi chị còn chưa tỉnh. Ông cúi người trên mình người đàn bà, bắt đầu thận trọng khâu những mảnh da thịt rách nát với nhau.
- A... a... a! Chị rùng mình, rên lên và bám chặt vào vai ông. Dave vẫn tiếp tục khâu như không có chuyện gì , xẩy ra.
- Cố lên, cố lên con ạ... ông lẩm bẩm - Già Dave này sẽ sửa sang lại cho con. Chỉ cần chịu khó một lúc nữa thôi.

Cuối cùng công việc đã hoàn thành. Đứng lên, ông mệt mỏi xoa mặt. Sau đó ông lấy cái lọ con cạnh chân giường, rót ra tay một thứ keo màu vàng vàng đặc quánh thận trọng bôi một lớp dày lên vết thương của chị. Từ khi ông còn đang khâu vết thương, người đàn bà lại ngất đi một lần nữa. Đợi lớp keo khô bớt, ông đắp chăn cho chị, nhẹ nhàng âu yếm như bà mẹ. Trước khi đi ngủ, ông còn ngồi bên chị rất lâu.

Stephany không biết chị đã lay lắt bao lâu giữa cái sống và cái chết, lúc tỉnh lúc mê bởi sự đau đớn khôn cùng. Dần dần, chị bắt đầu nhận biết được đôi tay chằng chịt gân, một tay nâng đầu chị, tay kia đưa chén nước cho chị uống. Chị nhận biết được khuôn mặt hiền hậu thỉnh thoảng lại thấp thoáng trước tầm mắt chị. Chị cảm thấy lòng mình ấm áp, yên ổn khi ngày cũng như đêm, người kia không lúc nào rời chị. Khi hai mắt đã quen với cảnh vật xung quanh, chị nhận thấy mình đang ở trong một căn nhà nghèo nàn, trần thấp lè tè, ngổn ngang đồ đạc. Một người đàn ông đang ngồi nhìn chị với ánh mắt đầy thương cảm.
- Thế nào con! - Ông khẽ hỏi - Ta rất mừng là con đã tỉnh - Mấy hôm trước

https://thuviensach.vn

đây ta còn không chắc là con có sống nổi không. Tên ta là Dave Wells, hiện thời thì con chỉ cần biết thế thôi. Con cố gắng nuốt cái này đi và cứ nghỉ ngơi nhé.

Những ngày sau ông dần dần kể cho chị nghe từng đoạn một về chuyện đã xẩy ra, nhưng chị không hiểu gì lắm, vì trong trí nhớ của chị có những lỗ hổng lớn, thậm chí chị cũng không nhớ mình tên là gì.
- Từ hôm ta vớt con lên đến nay đã được hơn một tuần rồi đấy. Quả thật là một chuyện thần kỳ. Bọn cá sấu già ấy thường có thói quen giấu con mồi một thời gian trước khi ăn thịt. Nếu ta không lôi con ra khỏi cái kho dự trữ của nó thì bây giờ con đã không ở đây rồi. Xương hàm của con bị vỡ, vì vậy con cố gắng đừng nói năng gì cả. Nếu có cái gì đó trong người bị gẫy, tốt nhất là chớ động đậy, rồi nó sẽ liền lại thôi - Nhiều năm về trước, hồi còn làm ở mỏ đá hồng ngọc, ta đã rút ra được kết luận ấy. Còn bây giờ thì hãy uống một chút mừng già Dave, nào!...

Dần dần, chị bắt đầu lại sức, mặc dầu trí nhớ của chị chưa được phục hồi hẳn. Một lần chị cố gắng đưa tay xoa khắp người và phát hiện ra mình đang mặc bộ quần áo đàn ông, chiếc quần dài và áo sơ mi.
- Đó là quần áo của ta - Dave giải thích - Quần áo của con hầu như chẳng còn gì, ngoài mấy mẩu giẻ rách nát, nhưng ta vẫn còn giữ để cho con dễ nhớ lại con là ai.

Thế nhưng những mẩu vải thấm máu và dính đầy bùn đất đã không nói được với chị điều gì.
- Con có muốn đi lại một chút không? bây giờ lúc nào chị cũng cảm thấy đau.

Dần dần, dựa vào cánh tay rám nắng mạnh mẽ của Dave, chị bắt đầu tập đi. Đêm đêm, nằm trên giường, chị đưa tay sờ trên mặt, trên cổ, trên ngực và đùi, nơi vết thương đã liền sẹo, thô nhám, sần sùi. Dave liên tục động viên chị:

https://thuviensach.vn

- Thế là con khỏi nhanh đấy, con ạ, - Ông nói - Chỗ nào cũng liền sẹo cả rồi. Cái thứ cao dán ông bạn thổ dân cho đã giúp con chóng khỏi. Bọn họ chế thứ cao này từ các loài hoa và đất sét, tuy mùi hơi hôi một chút nhưng mà tốt lắm. Nhờ nó mà con không bị nhiễm trùng.

Một lần Dave đến gần giường chị với vẻ mặt láu tỉnh và tự mãn:
- Hôm nay ta phải vào thành phố, hay ít ra cũng phải đến cái làng ngay trên đường tới đó. Ta sẽ kiếm cho con một ít quần áo. Bây giờ con đã sắp khỏi hẳn rồi. Chúng ta sửa sang cho con sớm chừng nào thì con càng chóng liên lạc được với người thân và bạn bè con sớm chừng ấy. Đừng lo ta chỉ vắng nhà vài tiếng đồng hồ thôi. Ta sẽ trở về nhà trước khi trời tối.

Sau khi Dave lên đường chị nằm rất lâu, trong đầu chỉ quanh quẩn một ý nghĩ: Người thân ư! Bạn bè ư! Tại sao những từ ấy lại làm cho chị run lên và có cảm giác rằng ở nơi đây chị mới được yên thân! Chị đã lạc đến đây như thế nào! Chị là ai? "Thậm chí mình cũng không biết được mặt mũi mình ra sao" - Chị nghĩ ngợi với một nỗi tuyệt vọng âm thầm. Trong túp lều của Dave không hề có một mảnh gương nào. "Mình là ai?" Đầu chị cứ ong ong lên vì câu hỏi đó.

Cuối cùng, mệt mỏi vì những ý nghĩ lộn xộn, chị quyết định ngồi dậy. Dave sắp về rồi, chị phải ra cái thùng gỗ, múc nước đổ vào siêu để đun lên, chuẩn bị pha trà chờ ông về. Lê bước một cách chậm chạp bước ra cửa. Đứng lặng trên ngưỡng cửa, tâm hồn rách nát của chị thoáng sống dậy trước quang cảnh một ngày đẹp trời. Mặt trời rực rỡ trên bầu trời cao quang mây, chim chóc líu lo trong vườn cây. Cái hang tồi tàn của Dave khác gì chốn thiên đường. Để cho những mầm hy vọng yếu ớt đầu tiên hé nở trong trái tim mình, Stephany bước ra ngoài đó tới gần chiến thùng gỗ đựng nước đặt ở góc sân, ngay dưới ông máng dẫn nước thô kệch.

Vào đúng khoảnh khắc ấy chị trông thấy cái bóng rung rinh giữa những vệt ánh sáng mặt trời đang nhảy nhót trong thùng nước. Một khuôn mặt méo

https://thuviensach.vn

mó khủng khiếp đang nhìn chị. Ở một góc nào đó thẳm sâu trong ký ức thoáng hiện lên cảm giác sợ hãi khôn cùng. Không có lẽ mặt mũi chị lại như vậy! Chị ép mình trấn tĩnh, hai tay bám chặt vào cái thùng gỗ đến nỗi ngón tay trắng bệch ra. Cố chờ cho mặt nước yên lặng trở lại. Lần này thì không thể nhầm được rồi. Trên làn nước phẳng như gương hiện ra một khuôn mặt quái dị đến nỗi Stephany không nhận ra chính chị. Những chiếc răng sắc như dao bài của con cá sấu già đã cào rách một nửa da mặt chị thành những dải nhỏ, bây giờ chúng đã liền vào nhau, tạo thành những vết sẹo nhỏ đỏ hỏn. Số phận mỉa mai độc ác đã để nửa mặt kia hoàn toàn nguyên vẹn, không sây sát gì, và bây giờ đây nó giống như bức tranh biếm họa cay độc nhìn chị. Ở nửa mặt bị thương mí mắt và khóe miệng trễ xuống giống như bị bại liệt. Đó hoàn toàn là một khuôn mặt không quen biết, khuôn mặt của một bà già, một mụ phù thuỷ.
- Không! - Tiếng thét của Stephany xuyên qua vòm cây Nghe tiếng thét man dại đầy tuyệt vọng đó, chim chóc sợ hãi bay vụt lên trời, những con thú nhỏ vội vàng trốn vào hang.
- Không! Không! Không!

Một niềm tuyệt vọng đen thẳm bao trùm lấy chị.

Vài tiếng sau Dave trở về nhà và tìm thấy chị bên cạnh thùng nước. Co dúm người lại, chị lặng lẽ khóc, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm những tiếng gì không rõ. Ông nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết đỡ chị dậy, và dẫn vào nhà. Ông đặt chị xuống giường và ngồi xuống bên cạnh.
- Ta biết rằng con đau khổ lắm, con yêu quý. ạ. Nhưng mà phải khắc phục thôi. Bởi vì khi đã vượt qua được một tai họa như vậy thì bao giờ cũng nhẹ nhõm hơn và không còn gì đáng sợ nữa. Con đã lãnh đủ với con cá sấu ấy. Con sống sót. Điều đó phải có một ý nghĩa nào đó. Con được cứu sống để làm một điều gì đó. Hoặc cho một người nào đó. Bây giờ con cần phải tìm hiểu xem. Cho ai, vì điều gì?

Giọng nói của Dave vọng vào tâm trí chị một cách khó khăn. Vì điều gì! và

https://thuviensach.vn

cho ai! Chị đáp lại:
- Thậm chí con cũng chẳng nhớ con tên là gì.
- Nhưng con có đeo nhẫn cưới. Có lẽ là con có chồng.Ta thấy trong thành phố rất nhiều cảnh sát. Những người gác rừng đang tìm kiếm một người nào đó, ta nghĩ rằng họ tìm con.
- Dave, con sợ đi khỏi nơi đây lắm. Con không biết nên đi đâu, phải bắt đầu từ cái gì.

Dave lặng đi một lúc trước khi trả lời, và khi ông cất tiếng nói, trong giọng ông rung lên những nốt buồn.
- Hãy chờ đợi, con yêu quý ạ, hãy chờ đã. Mọi cái đều có thời điểm của nó. Ta sẽ cho con một cái tên, nếu con muốn. Ngày xưa trước khi ta cảm thấy chán ghét cuộc đời này, ta đã từng phải lòng một cô bé người vùng Maun Aida. Cô ta tên là Tara, con gái ông chủ quán bia. Con biết không, mẹ cô ta cả đời chỉ được xem mỗi bộ phim độc nhất là "Cuốn theo chiều gió". Ta rất thích cái tên đó, nó rất hợp với cô bé. Tình yêu của chúng ta kéo dài cho đến cái ngày khủng khiếp đó, khi cô bé bỏ đi Town Svin để lấy một lão hàng thịt làm chồng. Dave phá lên cười để giấu sự xúc động. Cho nên, nếu con muốn, ta sẽ gọi con là Tara.

Chị mỉm cười biết ơn và xiết chặt tay ông.
- Bây giờ chúng ta phải chữa cho con khỏi hẳn và giúp con trở lại cuộc sống bình thường Tara ạ. Tất nhiên, con có thể ở đây yên ổn với ta, cho đến cuối đời. Nhưng con đến đây từ nơi ấy: - Ông hất hàm về phía cửa - Vậy thì con cũng phải tìm câu trả lời cho câu hỏi của mình ở nơi ấy. Chuyến đi của ta hôm nay thành công lắm, ta kiếm cho con được một ít áo quần để thay thế cho những thứ cũ rách này.

Ông tới bàn và mở cái gói ra. Trong đó có một cái áo dài màu hồng, một cái nịt ngực, một chiếc mũ rơm, một khăn quàng nhỏ và thậm chí có cả một đôi giầy.
- Ôi Dave, bác kiếm đâu ra những thứ này thế?

https://thuviensach.vn

- Ta tìm được trên dây phơi ở sân sau và cả trên ghế bành ở ngoài thềm của một ngôi nhà - Dave trả lời với ánh mắt vui vẻ - Tất nhiên là ta chẳng biết con mặc cỡ nào, nhưng dù sao đi nữa thì con cũng có cái mà mặc khi trở về thành phố.

* * *

Một tuần sau chị cùng Dave đứng bên đường cái chờ vẫy xe tải - Phương tiện giao thông duy nhất mà người ta có thể mong đợi, giữa vùng sa mạc mênh mông này. Sau những cuộc nói chuyện rất lâu với Dave, một kế hoạch đã nẩy sinh trong đầu chị. Xuất phát từ một nỗi lo sợ bí hiểm không giải thích được. Chị không thể đến nhờ cảnh sát hoặc những người gác rừng ở đây giúp đỡ. Chị chỉ biết rằng chị phải đi, càng xa càng tốt. Rồi điều gì xảy ra - chị chưa biết, nhưng chị biết rõ phải bắt đầu từ điểm gì và quyết định sẽ theo hoàn cảnh nào mà hành động.

Mặt trời trút lửa không thương xót, chiếc mũ rơm mà mấy ngày trước Dave kiếm về cho chị tỏ ra rất có ích.

Hơn nữa, cùng với mái tóc rậm chị chải rủ trước trán, chiếc mũ đã giúp chị giấu đi khuôn mặt dị dạng của mình. Chị vụng về sửa lại chiếc áo dài màu hồng rộng lùng thùng, thoáng rùng mình trong bộ quần áo lạ. Xe sắp đến kia rồi – Dave nói. Đôi mắt rất tinh của ông nhìn xuyên đám bụi màu đỏ còn nhỏ xíu ở phía chân trời: đó dấu hiệu chứng tỏ có một chiếc xe tải đang chạy đến - Xe sẽ chở con đến Darvin, sau đó, đi tiếp đến đâu thì tự con phải quyết định lấy.

Ông quay lại phía chị với nụ cười dịu dàng, làm cho những nếp nhăn càng rõ hơn trên khuôn mặt rám nắng của ông. Ông cho tay vào túi và lấy ra một cái hộp sắt tây trước đây có lẽ là hộp đựng chè, nay khó xác định hình thù.
- Ta cho con - ông nói, giọng tỉnh bơ và ấn cái hộp vào tay chị - quà chia

https://thuviensach.vn

tay của ta đấy. Trong cái hộp là này là những mơ ước xa xưa của ta mà đã đến lúc ta phải quên đi. Con cứ mở ra mà xem.

Chị mở nắp hộp - bên trong trên lớp giẻ bẩn thỉu là những viên hồng ngọc tuyệt đẹp: Viên nhỏ nhất cũng bằng móng tay đàn ông, viên to nhất phải bằng nắm tay đứa bé mới đẻ, viên nào cũng đẹp tuyệt vời.
- Con soi lên ánh sáng mà xem - ông kiêu hãnh nói - Giống hệt như đốm lửa trong đêm tối. Những viên đá này sẽ giúp con.
- Dave, con không dám nhận đâu.
- Con cứ cầm lấy, cầm lấy.

Dù sao đi nữa ta cũng chẳng cần chúng làm gì. Khi đào được những viên đá này, ta định dùng chúng để dưỡng già, vì thế ta đã bán hết những thứ khác trừ mấy viên đá này. Nhưng bây giờ... Ông mỉm cười với vẻ mãn nguyện - bây giờ thì ta không cần chúng nữa, con yêu quý ạ. Ta đã có đủ mọi thứ cần thiết. Ta không có ý định chuyển đi sống ở nơi khác. Riêng đối với con, những viên đá này sẽ rất có ích.

Mắt Stephany nhòa đi, không biết nói gì hơn, chị chỉ im lặng gật đầu.
- Còn điều này nữa Tara ạ, khi tới Darvin con đừng có ngại mặc cả nhé. Đừng để người ta bịp mình.

Chiếc xe tải đã tới gần, làm tung lên từng đám bụi lớn. Với phong thái lịch sự kiểu xưa, Dave bỏ chiếc mũ phong trần của mình xuống:
- Vậy là vĩnh biệt con, Tara nhé. Hay làm ơn giúp ta điều này nữa: nếu có người nào đó có ý định tìm ta thì con chớ có bảo là ta ở đây nhé. Và con cũng đừng quay lại đây tìm ta. Con cứ ra đi đừng ngoái lại, đừng nhớ tiếc gì cả, được chứ con?
- Vâng ạ - chị cười qua làn nước mắt.
Chiếc xe tải dừng lại, trùm lên họ một lớp bụi mỏng.
- Vĩnh biệt bác Dave! - Chị nói, gắng hết sức để ghìm nước mắt - Xin cảm ơn bác về tất cả mọi điều.

https://thuviensach.vn

- Tara, nhớ nhé - Ông gọi với theo chị - Cho một điều gì đó - Hoặc là cho ai đó. Rồi con sẽ biết được là cho ai và cho điều gì.

* * *

Người lái xe tải tỏ ra mừng vì có khách đi cùng; dọc đường có người để nói chuyện cho đỡ buồn tẻ. Mặc dù phải tập trung hết tâm trí để giữ cho chiếc xe dài dằng dặc của mình bám vững mặt đường ở những đoạn cua gấp anh ta đã kịp liếc mắt nhìn người đàn bà mấy lần: mà những gì anh ta trông thấy đều hợp sở thích cả. Khi ngồi vào ca bin chị đã cố giấu khuôn mặt dị dạng của mình bằng cách đội nghiêng chiếc mũ. Chị ngồi ở tư thế mà người lái xe chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt lành lặn của chị đang chìm đắm trong một nỗi buồn mà anh ta không thể nào hiểu nổi.
- Cô làm gì ở đây một thân một mình thế? - Anh ta hỏi - Hỏng xe có phải không?
Chị gật đầu.
- Gì chứ chuyện đó thì khỏi lo - Anh ta nói tiếp - Tôi sẽ chở cô đến tận Darvin. Tôi rất mừng vì có bạn cùng đi hơn nữa, lại là bạn gái.

Không có tiếng trả lời. Người lái xe có đủ kinh nghiệm trong việc tán tỉnh phái yếu nên quyết định nói thẳng, không vòng vo gì nữa:
- Chúng ta có thể tán chuyện với nhau rất vui vẻ, cô em ạ. Đường đến Darvin nào phải là ngắn ngủi. Thiếu gì cách tiêu khiển cho đỡ buồn chán. - Anh ta im lặng, rồi đặt tay lên đùi chị, véo mạnh một cái - Chúng ta có thể tiêu khiển thời gian một cách tuyệt vời. Anh ta ngạc nhiên thấy cơ bắp của chị co rúm lại và trở nên cứng như sắt dưới tay mình. Chậm rãi một cách cố ý, chị từ từ quay mặt sang phía người lái xe. Trông thấy khuôn mặt dị dạng của chị, nụ cười si tình trên mặt anh ta lập tức biến mất. Bây giờ anh ta chỉ cảm thấy xấu hổ, giận dữ và thất vọng.
- Thế có nghĩa là đến tận Darvin - Cuối cùng, anh ta nói vậy.

https://thuviensach.vn

* * *

Ở sân bay Darvin, người bán vé bỗng chú ý tới một phụ nữ ăn mặc lịch sự đang chậm rãi bước vào phòng vé mắt nhìn quanh như thể chị ta chưa thật tin rằng đây chính là nơi mình cần đến. Không giống những người đàn bà Úc khác, chị ta đội một chiếc mũ lông có lớp chàng mạng khá dày che kín mặt. Chị ta bước tới gần quầy bán vé với dáng đi thẳng căng như thể vừa trải qua một tai nạn nặng nề. Có thể vì thế mà chị ta đeo mạng che mặt chăng? - Người bán vé nghĩ thầm. Nhưng dù sao đi nữa thì chị ta cũng có một nét gì đó thật lôi cuốn và hấp dẫn.

Chị dừng lại giữa phòng bán vé để xem bảng giờ bay, sau đó tiến đến bàn của anh ta.
- Xin ông bán cho một vé đi Town Svin - giọng chị cất lên rất trầm và nghe khàn khàn lạ tai.
- Thưa bà, vé một chiều hay hai chiều ạ?
Người đàn bà ngập ngừng rồi trả lời:
- Một chiều thôi.
Người bán vé bấm máy tính rồi thông báo giá vé với người đàn bà.
- Xin bà cho biết họ tên.

Người đàn bà chưa trả lời ngay. Chị mở túi xách để lấy tiền. Người bán vé vô cùng sửng sốt khi thấy túi chị đầy ắp đô la. Chị ngẩng lên, không chú ý tới vẻ mặt của anh ta và kiêu hãnh trả lời:
- Tên tôi là Tara Wells.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 6

Ngồi trông máy bay, Tara Wells thở phào nhẹ nhõm. Chị cởi giầy ra bỏ dưới gầm ghế phía trước, nhắm mắt lại và ngả đầu trên ghế. Vai trò người đàn bà vô danh đeo chàng mạng không làm cho chị thích thú tí nào. Nhưng như thế vẫn còn hơn chịu đựng những ánh mắt sợ hãi, thương xót hoặc những cái nhìn phỉ báng công khai từ mọi phía đổ vào mình như khi chị thử đi ngoài phố mà không che mặt.

Còn nay mai... Chị nghĩ về cuộc sống tương lai của mình, nét mặt chị trở nên cứng rắn và cương quyết như nét mặt của người phụ nữ mang tên Stephany Harper trước đây.

Sau khi rời khỏi túp lều của Dave, chị đã trải qua một con sốc tình cảm dữ dội, sau đó chị thấy mình như một quả chanh bị vắt hết nước, nhưng đồng thời cũng cảm thấy mình mạnh mẽ cứng rắn hơn nhiều. Suốt dọc đường đến Darvin, ngồi trên chiếc xe tải, chị tưởng như mình đang ở trong một giấc mơ khủng khiếp. Trong trí nhớ của chị những chi tiết của tai họa mà chị vừa trải qua vụt lóa lên, gợi lại những đau đớn khôn cùng. Tia chớp đầu tiên hiện lên trước mắt chị, khi chiếc xe tải khổng lồ đi qua một đoạn khe nhỏ chảy qua đường, cách chỗ người lái xe cho chị lên đi nhờ một quãng không xa lắm. Khi những đám nước do bánh xe làm tung lên bắn vào cửa kính. Tara rụt tay lại và thét lên ; chị tưởng nước sẽ tạt vào mặt, phủ đầu, té vào mắt và tràn vào miệng mình. Chị thở dốc và run lên cầm cập cố gắng lắm chị mới trấn tĩnh được. Thấy ánh mắt tò mò của người lái xe nhưng chị không tài nào đủ sức để giải thích cho anh ta hiểu được.

Sau chi tiết đầu tiên ấy, những hồi ức khác nhau, cứ từ từ như những tên trộm trong đêm vắng, lần lượt hiện về không thương xót. Chị nhớ lại ánh hoàng hôn trên đầm lầy, cảm thấy như dưới chân mình là đáy con thuyền

https://thuviensach.vn

gỗ, trên tay chị là chiếc máy ảnh... Vừa uống nước vừa ngoi lên mặt đầm, chị trông thấy đôi mắt lạnh lùng của kẻ sát nhân Greg! Chồng của tôi! Lạy Chúa! sau lưng y là người đàn bà mặt tỉnh bơ và ngồi im như khúc gỗ khi chị cất tiếng kêu cứu! Rồi sau đó chị cảm thấy một cơn đau khủng khiếp do những lưỡi dao cạo gây nên, cái đau ấy cào xé cánh tay chị, rồi máu nóng xối ra từ vết thương trên mặt, chị cảm nhận được làn nước mà chị từ từ chìm xuống, cuối cùng là đêm đen và sự quên lãng...

Trong khi chiếc xe tải chạy trên con đường xuyên qua sa mạc phương Bắc, chị đã chắp nối từng mẩu hồi ức rời rạc thành bức tranh toàn vẹn về cuộc sống trước đây của mình. Cho đến khi xe tới Darvin chị đã nhớ lại chắc chắn rằng trước đây chị là Stephany Harper.

Nhưng Stephany Harper không còn nữa. Chồng chị muốn chị chết, và đã giết chị. Cả người run lên trong cơn nức nở, chị nhận rằng, giờ đây, chị là một người đàn bà không có khuôn mặt, không tên, không có cả quá khứ. Chồng chị đã cướp hết tất cả những thứ ấy rồi. Bây giờ chị không là ai, không là cái gì cả.

Cùng với những mẩu hồi ức nhảy nhót trong đầu, giọng nói của Dave vang lên như một sự trớ trêu cay đắng". “Con được cứu sống vì một cái gì đó, hoặc cho một ai đó". Được cứu sống ư? Để trở về với chồng, kẻ gây ra tai hoạ cho chị chăng. Chị mỉm cười phẫn nộ, bộ mặt méo mó của chị co rúm lại đau xót. Đừng hòng! Hắn sẽ không có được cơ hội để giết ta một lần nữa đâu!”. Chị được hồi sinh ư? Để làm gì? Tại sao số phận lại gỡ chị ra khỏi móng vuốt của thần chết làm gì. Giá cứ để chị chết đi vẫn hơn bắt chị phải chịu đựng nỗi đau này?
Chị kinh tởm tháo chiếc nhẫn cưới ra khỏi tay và ném nó xuống đường. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Chị lặp đi lặp lại câu hỏi đó khi ngồi trong ca bin chiếc xe tải. Sự đau đớn khôn cùng và cơn giận dữ tột độ vò xè tâm can chị. Tại sao hở Greg! tôi đã từng yêu anh đến nỗi khó có người đàn bà có thể yêu đến thế. Tại sao anh lại mong cho tôi chết đi? Tại sao anh căm thù tôi

https://thuviensach.vn

đến vậy? Chị đắm mình trong vực thẳm của đau buồn và oán hận cho đến khi chạm tới đáy vực để tìm thấy sợi chỉ nhỏ cứu mạng. Níu lấy sợi dây đó, chị dần dần trấn tĩnh lại. Ta được cứu sống để làm một điều gì đấy - chị phẫn nộ nghĩ thầm - Chính Dave đã nới với ta điều đó. Chắc có lẽ ta được cứu sống để tìm hiểu xem vì lẽ gì? Rồi tiếp đó thì sao? Câu trả lời không phải chờ:lâu; Báo thù! Ta phải trừng phạt hắn! Chị thầm tính những cách trả thù. Tuy thế đầu óc chị vẫn sáng suốt và lạnh lùng. Chị thoáng nghĩ phải báo cảnh sát nhưng lập tức từ bỏ ý định đó. “Như thế thì vẫn chưa đủ - Chị nghĩ - Nếu thế thì ta sẽ không bao giờ biết được vì lẽ gì. Mà ta rất cần phải biết! Ta nhất định phải biết!.

Người đàn bà xuống xe ở Darvin lảo đảo lê bước như vừa trải qua một trận đau ốm kéo dài. Chị cảm thấy như từng tế bào thần kinh của mình đang bị bóc trần ra. Tuy nhiên trong thâm tâm chị cảm thấy một cốt lõi sắt thép: Giờ đây chị đã có một mục đích, và sự cảm nhận ấy đã đem lại cho chị sức mạnh cần thiết để giúp chị vượt qua bất kỳ thử thách nào. Chị rất cần sức mạnh ấy, bởi đó là thứ duy nhất chị còn giữ được. Chị biết rằng đối với chị thế là đủ lắm rồi. Chị trải qua thử thách đầu tiên khi bán những viên hồng ngọc của Dave lấy tiền mặt. Chị buộc mình phải vào tất cả những trại lính cũ mà bây giờ là những cửa hàng của những người buôn đá quý, vàng bạc để định giá món hàng, chịu đựng những ánh mắt tò mò, những câu lục vấn thô lỗ để tránh bán hớ. Đến cuối ngày, chị hoa cả mắt vì mệt mỏi. Trong tiệm kim hoàn, nơi cuối cùng chị quyết định bán, chị bị một cơn sốc và phải chạy vụt ra ngoài để thở khí trời. Người chủ tiệm lo lắng đuổi theo chị. - Ê, bà kia - ông ta gọi - Chưa lấy tiền đã vội chạy đi đâu đấy. Mấy viên đá của bà tốt lắm - Bà có bị làm sao không?

Chị từ chối sự giúp đỡ của ông ta, cầm lấy tiền và bỏ đi, cảm thấy hình như sức lực mình sắp cạn. Số tiền nhận được vượt quá mức tưởng tượng của chị. Đến khu buôn bán vàng bạc này như kẻ hành khất không có một xu dính túi, ra khỏi nơi đó chị đã có trong tay một khoản tiền lớn, đủ giúp chị làm bất cứ điều gì. Ta có thể bắt đầu sự nghiệp mới được rồi, - Chị nghĩ. Sự

https://thuviensach.vn

nghiệp mới của riêng ta, của "Tara Wells.

* * *

Xuồng máy cập bến Orphey, một đảo nhỏ giữa đại dương xanh rờn bóng dừa, với những bãi tắm cát trắng ngời lên dưới ánh mặt trời nhiệt đới, những ngôi nhà nhỏ xinh xắn niềm nở đón khách. Một phụ nữ nhỏ nhắn từ ngôi nhà lớn, tay cầm chiếc ô sặc sỡ, vội vàng giúp Tara bước lên bờ.
- Xin chào mừng chị đã đến bệnh viện của bác sĩ Marsall!

Người đàn bà chừng năm mươi tuổi, nở nụ cười thân ái, niềm nở chào đón Tara.
- Tôi là Elisabeth Maysen, hay cứ gọi tắt là Lizzie cũng được. Còn chị là Tara có phải không!
- Vâng.
- Bác sĩ Marsall đang bận khám cho bệnh nhân, nên không thể ra đón chị được. Tôi là nhân viên của ông ấy. Làm sao mà chị đến được đây.
- Tôi đọc báo, thấy có nói đến bệnh viện này. Tôi đến đây bởi vì... nếu tôi không nhầm thì ở đây chuyên giải phẫu... chỉnh hình?
- Đúng đấy Lizzie vui vẻ trả lời. Bác sĩ Marsall nổi tiếng toàn quốc về lĩnh vực này. Ông ấy được một bà cô họ để lại cho một gia tài lớn. Nhẽ ra có thể sống an nhàn, nhưng ông ấy lại mở bệnh viện tư này, chữa bệnh cho thổ dân không lấy tiền. Ông ấy là một người như vậy đó.

Lizzie dừng chân trước một ngôi nhà nhỏ và mở cửa:
- Đây là nhà của chị.

Đó là một ngôi nhà nhỏ có phòng khách với bộ bàn ghế bằng mây, phòng ngủ và khu vệ sinh rất tiện lợi dành cho một người. Cách ngôi nhà không xa lắm có một bể bơi. Một số bệnh nhân đang bơi lội, một số khách chậm rãi dạo chơi trên bờ, nhiều người quấn băng đi khập khiễng, hoặc què tay,

https://thuviensach.vn

cụt chân. "Đại hội những người trên ghế, - Tara cay đắng- nghĩ thầm, - cầu Giời cho ta được rời khỏi đây càng nhanh càng tốt".

* * *

Bác sĩ Marsall lập tức khám cho bệnh nhân mới của mình. Ông là một người đàn ông cao lớn, nét mặt hiền hậu. Thấy chị có vẻ lo sợ, ông không hỏi han dài dòng mà tiến hành khám ngay, dùng kính lúp xem xét kỹ những vết sẹo trên mặt, trên cổ và trong người chị. Thỉnh thoảng ông lại ghi chép điều gì đó vào sổ.

Cuối cùng, ông ngẩng lên và nhìn chị bằng cặp mắt hiền hậu.

Tara ngần ngừ.
- Tôi biết là chị nói rất khó khăn, vì dây thanh quản bị tổn thương nặng. Nhưng tôi rất cần biết điều gì đã xảy ra với chị.
- Đó là một tai nạn giao thông.
- Lâu chưa?
- Cách đây chừng sáu tuần lễ.
Bác sĩ biết chắc là chị ta nói dối. Nhưng ông vẫn hỏi tiếp.
- Chị có thể kể rõ hơn được không?
- Một ông già bạn tôi, có quen những người thổ dân và học được những bài thuốc của họ, đã chữa cho tôi bằng loại keo gì đó làm từ đất sét với phấn hoa dại.
- Ở đây chúng tôi cũng sử dụng loại thuốc đó. Ông già kia có lẽ rất thành thạo nghề y, xương hàm của chị bị vỡ nhưng bây giờ đã lành lại rồi.
Tara vội nói:
- Tôi muốn ông giúp cho để có được một bộ mặt dễ coi. Hơn thế nữa, tôi muốn trở thành một người khác hẳn - Thành một người đàn bà hoàn toàn mới lạ.

https://thuviensach.vn

Trên đảo Orphey, giữa cảnh rừng nguyện thuỷ, Tara cảm thấy mình chẳng khác nào Eva nơi vườn thiên đường, yên ổn và thanh thản. Có được cảm giác đó, bên cạnh tác động của thiên nhiên, công lao lớn thuộc về bác sĩ Marsall. Càng gần ông, Tara càng thấy rõ rằng sự quan tâm săn sóc của Marsall với bệnh nhân không chỉ đơn thuần là nhiệm vụ chuyên môn, mà còn là bản tính nhân hậu của ông, là lòng thương cảm đối với những người đang cần đến sự giúp đỡ. Một lần Tara bắt gặp ông đi đánh cá về đang loay hoay kéo chiếc xuồng cao su lên bờ. Chị định bỏ đi thì ông lên tiếng:
- Khoan hãy về, chị lại đây đã.
Tara miễn cưỡng lại gần - ông kiêu hãnh chỉ cho chi xem hai con cá lớn.
- Chị xem, kết quả của hai giờ lao động đấy. Ở đây, giải trí bằng cách đi đánh cá có một ý nghĩa thực tế là tiết kiệm được tiền mua thức ăn cho bệnh nhân. - Ông đưa tay chỉ quanh mình - chị thấy phong cảnh Orphey thế nào?
Tara đưa mắt nhìn quanh, đầu óc chị trống rỗng, đã từ lâu chị không chuyện trò với ai cả.
- Tôi thấy cũng dễ thương .
- Chị biết không, tôi rất tự hào về hòn đảo này của mình. Đó là nơi chữa bệnh tuyệt vời, đặc biệt là đối với các bệnh nhân của tôi. À, quê chị ở vùng nào?
- Tôi sinh ra ở một vùng thôn quê, xa lắm.
- Còn tôi là dân thành phố. Gia đình chị có đông không?
- Tôi chẳng còn ai cả.
- Thôi được tôi sẽ không hỏi chị những câu hỏi tương tự với điều kiện chị không gọi tới một cách trịnh trọng là “bác sĩ Marsall nữa" - Hãy gọi tới là Dan thôi nhé.

“Dan" - Chị thầm nhắc lại tên đó vài lần - Cái tên thật hợp với người đàn ông da sạm gió biển, mặc quần soọc và may ô đang tươi cười đứng trước mặt chị.

Được thôi, tôi sẽ gọi anh là Dan "Không hiểu điều gì đã xảy ra ra với chị ta?" Dan nghĩ. Là người rất nhạy cảm với tai họa của người khác, ông đoán

https://thuviensach.vn

biết Tara đang có điều gì rất đau khổ. Nhiệm vụ của ông là phải dùng chế độ ăn kiêng, thể dục chữa bệnh và bơi lội để đem lại trạng thái bình thường cho cơ thể chị, rồi sau đó làm giải phẫu chỉnh hình. Cần phải chuẩn bị tinh thần cho chị. Tối hôm đó, sau khi nghiên cứu những tấm phim chụp hình xương sọ của Tara, ông làm nhiều mẫu mặt bằng thạch cao để lựa chọn.

Đêm ấy, lần đầu tiên kể từ khi xảy ra tai họa, Tara ngủ say và không mơ thấy Greg. Thay vào. đó, một khuôn mặt đàn ông với đôi mắt nâu hiền và nụ cười cởi mở hiện lên hỏi chị có cùng đi đánh cá không...

* * *

Theo ý kiến của nhiều người Hunters - hill là khu phố cổ rất đẹp của Sidnây - Tuy nhiên, đối với Jilly ngôi biệt thự lớn tráng lệ mà ả đang sống với chồng, quả là một nhà tù không hơn không kém. Sau khi ả từ Eden trở về, Philip vốn trước đây đã bận bịu lại càng bận bịu hơn, dường như ông muốn tạo cho ả điều kiện để ở nhà một mình. Cả hai người không nói một lời nào về cái chết của Stephany. Sau cái đêm khủng khiếp đó, lúc nào Jilly cũng bị ám ảnh bởi cặp mắt cầu khẩn tuyệt vọng của Stephany trước khi bị con cá sấu dìm hẳn xuống nước, và tiếng kêu thất thanh: "Jilly cứu tôi với" nhưng ả cầu cho Stephany chết đi, bởi càng ngày ả càng say mê Greg. Ả ghen tức với những người trong gia đình Harper. Thật bất công! Họ cầu gì được nấy. Jilly nghĩ về người cha đã tự sát sau khi hợp đồng của ông với Max Harper bị thất bại. Sau vụ đó Max Harper kiếm được một khoản tiền khổng lồ. Rồi ả bắt bạn với Stephany. Stephany lớn - tuổi hơn, chân thành và tốt bụng hơn Jilly. Chị thật trái ngược với người cha lạnh lùng sắt đá và ích kỷ. Chị thật lòng quý Jilly. Còn tình cảm của Jilly với chị thật phức tạp. Ả vừa yêu quý, vừa ghen ghét, vừa căm giận bạn. Ả ghen ghét Stephany vì chị giàu có và vì chị kiếm được gã chồng điển trai. "Greg” - ả lặp đi lặp lại cái tên đó như một cái máy và nhớ lại những điều y bắt ả học thuộc lòng: Stephany chết vì một tai nạn rủi ro, cô ta tự ngã xuống nước. Giờ đây Jilly như phát

https://thuviensach.vn

rồ vì cô đơn và ham muốn điên cuồng mà không có cách gì thỏa mãn. Ả nức nở khóc và lẩm bẩm nguyền rủa. Chai rượu uống dở trên bàn... Ả vung tay về phía đó.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 7

- Sắp đến lúc bác sĩ phẫu thuật cho chị rồi đấy. Chị đã sẵn sàng chưa!
– Lizzie vừa xoa bóp cho chị vừa hỏi.
- Chưa, có lẽ là chưa, Lizzie ạ
– Tara thành thật trả lời.
- Chị không tin tưởng bác sĩ chăng?- Ông ấy là người tốt.
- Dan không đơn thuần là một bác sĩ. Ông ấy là một con người tuyệt vời. Chị biết không, một lần tôi hỏi vì sao ông sống độc thân mãi, ông ấy trả lời là cũng mấy lần ông ấy có ý định cưới vợ. Nhưng không lần nào thành công. Chị thấy đấy. Ở đây phong cảnh đẹp, quả là một nơi nghỉ mát tuyệt vời. Nhưng chung quanh toàn là những bệnh nhân tàn tật, bác sĩ chăm sóc họ hết cả thì giờ
– Dan hoàn toàn quên mình vì công việc
– Chưa có người đàn bà nào tự nguyện gắn cuộc đời mình với ông ấy.Lắng nghe Lizzie, Tara cựa quậy người dưới tay bà.
- Chết, tôi không làm chị đau chứ?
- Ô không, không sao.

Tara vội vàng đáp.Tara quả là chưa sẵn sàng để làm phẫu thuật, bởi vì chị không biết mình có chấp nhận được kết quả của ca mổ không? Bề ngoài cơ thể chị đã hoàn toàn khoẻ mạnh. Thực hiện chương trình điều trị của Dan, hàng ngày chị tập luyện, ăn kiêng với thức ăn chủ yếu là cá và hoa quả tươi. Thậm chí, chị bắt đầu khắc phục nỗi sợ hãi đối với cái bể bơi. Nỗi sợ hãi đó chính là chiếc chìa khoá giúp cho Dan khám phá bí mật về người nữ bệnh nhân mà càng ngày ông càng thấy quý mến. Một lần Lizzie thuyết phục Tara đến bể bơi xem một cậu bé cụt tay biểu diễn trò bơi lội. Dan phát hiện ra rằng khi cậu bé kiêu hãnh đập nước tung toé bắn cả vào người xem thì Tara bất giác lùi lại theo bản năng với vẻ kinh hoảng

https://thuviensach.vn

hiện rõ trên mặt.
- Chị không sao chứ?Ngay lập tức Tara trấn tĩnh lại:
- Không sao, có điều, tôi vẫn thường… sợ nước.
- Ồ thế thì phải có giải pháp gì đó,
– Ông nói vui.
– Bơi lội là một khoản bắt buộc trong chương trình điều trị của chúng ta. Chúng tôi sẽ giúp đỡ chị.

Thế rồi họ giúp Tara làm quen với nước, lúc đầu chị chỉ ngồi trên bờ, dùng hai chân nghịch nước, bây giờ Tara đã có thể ngâm mình trong bể mà không cảm thấy sợ hãi. Dan hứa bao giờ mổ xong sẽ tập bơi cho chị.Tara hàng ngày lục lọi tài liệu tra cứu của bệnh viện, gửi mua mỹ phẩm và các bộ tóc giả trong thành phố để hoá trang thử, cuối cùng chị chọn được mẫu mặt thích hợp và giải thích để Dan hiểu rõ yêu cầu của mình. Chị muốn làm thế nào đó để càng ít giống Stephany càng tốt. Có một bộ tóc giả làm chị giống hệt Stephany vừa đội vào chị đã phát hoảng, vội vàng bỏ ra. Nhưng chị cẩn thận cất bộ tóc ấy, "để thỉnh thoảng nhớ lại trước đây Stephany có bộ mặt thế nào?" – Chị nghĩ.

Buổi chiều, trước ngày mổ một đêm, chị một mình đi bộ ra bờ biển vắng, để rồi trầm ngâm với những ý nghĩ của mình. Đang đắm mình trong suy tưởng, bỗng chị nghe giọng nói của Dan vang lên từ sau lưng. - Chị cho phép tôi ngồi chung với chứ? Lizzie bảo tôi là chị vừa ra đây.Ông ngồi xuống bên cạnh và nhìn chị bằng đôi mắt hiền hậu mà nghiêm nghị. Cái nhìn của ông đầy thông cảm. Gió vờn nhẹ trên tóc ông.
- Ngày mai sẽ là một ngày quan trọng. Tôi muốn nói thẳng với chị một điều… bao giờ tôi cũng thẳng thắn với bệnh nhân của mình. Chị phải biết rằng, một khi chúng tôi dù đã làm phẫu thuật cho chị thì, sẽ không có đường để quay lại nữa mà cũng không có gì để đảm bảo là sẽ thành công mỹ mãn. Tôi không phải là ông thánh, mặc dầu Lizzie khẳng định điều đó.Ông im lặng, nhẹ nhàng cầm lấy tay chị và giữ yên trong bàn tay mình. Tara cảm thấy như được tiếp thêm sức lực. Chị nói:

https://thuviensach.vn

- Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Dan ạ. Tôi đã sẵn sàng.
những đều nhận thấy hình như thần kinh của ông rất căng thẳng, không giống như thường ngày, khi ông mổ những bệnh nhân khác. Đến cuối cùng, khi ca mổ kết thúc, ông tháo đôi găng cao su ra, thấy hai tay ông run rẩy vì mệt mỏi. Suốt bấy nhiêu năm làm bác sĩ, chưa bao giờ ông có hiện tượng như vậy. Vài tiếng sau, khi đã tắm rửa và nghỉ ngơi. Dan vẫn tiếp tục suy nghĩ về chuyện đó. Câu giải đáp thật đơn giản: đối với ông, bệnh nhân này rất quan trọng, quý giá hơn tất cả. Thế mà ông có biết gì về chị ta đâu! Cố nén xúc động, ông nhấc máy điện thoại:
- Alô, tôi là bác sĩ Marshall gọi từ đảo Orphey đây. Cho tôi được nói chuyện với thiếu uý Johneson.

Trong khi chờ nối máy Dan nghe rõ tiếng tim mình đập trong buổi đêm yên tĩnh.- Alô, Sam đấy à, Dan Marshall đây. Anh có thể giúp tôi về trường hợp mất tích không. Ồ không, không, không phải là bạn tôi. Đó là một nữ bệnh nhân. Có một thời gian chị ta bị mất trí nhớ. À vâng, tất nhiên, chiều cao khoảng năm phút tám đuyma, cân nặng khoảng một trăm ba mươi phuntơ, tóc hung, mắt xanh da trời…Đêm ấy, khi đi thăm bệnh nhân, ông xem lại y bạ của chị lần nữa "Em là ai! – ông thầm hỏi thân hình quấn băng đang nằm mê man bất động – Chính em có biết em là ai không? hở Tara!"

* * *

Greg Marsdan không cảm thấy chút phân vân nào khi cho xe chạy trên con đường cao tốc đến Hunters – Hill. Y tin tưởng rằng y đã hành động một cách thông minh và thận trọng. Sau một khoảng thời gian như thế, một cuộc viếng thăm nhà bạn gái tốt nhất của vợ mình chắc chẳng gây cho ai nghi ngờ. Thật thương hại cho Philip, ông ta lại đi New York. Greg cười khẩy, hắn cho chiếc Rolls-Royce phóng rất nhanh lướt qua khu vực phụ cận buồn tẻ của Sydney.
- Trời đất ơi, Greg!
– Vừa nghe có tiếng ô tô từ con đường trước nhà vọng lại, Jilly đã bay ra

https://thuviensach.vn

khỏi nhà.
- Ê, cô bé, để anh tắt máy đã nào.
- Ôi, Greg em nhớ anh quá! Chút nữa thì em phát điên vì cô đơn.
Greg nhìn ả. Quả thật vẻ ngoài của ả có cái gì đó điên dại, khuôn mặt mèo hình trái tim của ả đỏ lên, đôi đồng tử nở rộng ra trong mắt vẻ hơi điên dại đó làm Greg rất thích. Y bắt đầu thấy thèm muốn. Y nhìn quanh. Ngôi nhà lớn hoàn toàn khuất sau những tán cây rậm rạp sẽ chẳng ai nhìn thấy gì sất. Y thò tay và lướt mu bàn tay trên ngực ả. Sau đó, y ôm lấy eo ả kéo lại ghì thân thể mình vào chỗ mềm bên trên hai đùi ả. Jilly cảm thấy rõ cơn dục vọng sôi sục của y và ả suýt rên lên vì thèm muốn.
- Chúc mừng em đã trở về,
– Greg nói.
– Chúng ta vào nhà đi.

* * *

Dan cho phép mình được tự hào vì lần mổ thứ nhất cho Tara đã thành công mỹ mãn. Thế nhưng kết quả đó chỉ mới là cơ sở cho đợt mổ tiếp theo. Khi ấy mới là lúc tạo nên khuôn mặt mới. Khí hậu thần tiên ở đảo Orphey quả là thích hợp để cho vết mổ chóng lành. Nhưng nóng bức như thế này mặt mũi quấn đầy băng thì thật bất tiện. Đã tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân nhưng sự gan góc của Tara làm cho ông vô cùng xúc động.
- Có đau lắm không?– Một lần ông hỏi chị.
- Cũng hơi hơi đau.
- Chị nói cứng thế thôi, chứ tôi biết là đau khủng khiếp.
Chị nằm yên không động đậy.
- Điều quan trọng là phải ngủ yên. Tôi sẽ bảo Lizzie mang đến cho chị một ít thuốc giảm đau.
Bị cách ly với thế giới bên ngoài bởi bức tường trắng của băng gạc, Tara vẫn nghe rõ trong giọng ông sự quan tâm đặc biệt đối với chị
– "Ông ấy không hờ hững với mình". – Chị nghĩ bụng và một mầm vui sướng nhỏ nhoi, nảy nở trong lòng chị. Ý nghĩ đó nghìn lần có

https://thuviensach.vn

tác dụng hơn bất kỳ thứ thuốc giảm đau nào.

Giai đoạn giải phẫu thứ hai bắt đầu. Bây giờ đối với Tara, ngày và đêm chìm trong màn mây ấm áp, những cơn đau nối tiếp những đợt mê man triền miên. Có khi chị thấy mình còn nằm trong túp lều của Dave, chị lẩm bẩm và khóc trong mơ. Mỗi lần như vậy, khi tỉnh lại chị đều thấy Dan bên cạnh, đang đọc bệnh án của chị, hoặc đang xem mạch cho chị. Sau những cơn ác mộng, sự hiện diện của ông đem lại cho chị sự yên ổn về tinh thần, trong ánh sáng lờ mờ của đêm nhiệt đới, ông thường đi thăm bệnh nhân và bao giờ cũng vậy, ông đến phòng chị sau cùng để ngồi lại lâu hơn bên giường chị. Những lúc đó, chị hiểu rằng sự đau đớn mà chị đang phải chịu đựng chính là cái giá mà chị phải trả, để trở thành một "tôi" mới mẻ. "Ta sẽ trở thành người mà ta muốn" – Chị kiêu hãnh nghĩ vậy. Chị sẽ trở thành người đàn bà với khuôn mặt mới, sẽ làm lại cuộc đời – Hãy cứng rắn! Phải cứng rắn mới được!

Khi sắp sửa tháo băng, Dan còn nóng nảy, hồi hộp hơn cả Tara– kết quả điều trị thật tuyệt vời. Điều ông lo lắng là không biết Tara sẽ phản ứng thế nào trước khuôn mặt mới của mình. Chị chưa hề được nhìn thấy mặt mình, vì từ khi mổ xong chị bị quấn băng kín mít. Buổi chiều trước hôm tháo băng, ông dẫn chị đi dạo. Trước mắt họ, hoàng hôn trải màu xanh tím trên mặt biển, vào chân họ. Dan ngồi im lặng rất lâu.

- Tara, ngày mai chúng ta sẽ tháo băng – Cuối cùng ông lên tiếng – Tôi muốn chị chuẩn bị trước tinh thần để đừng bị xúc động đột ngột.Chị nín thở lắng nghe.

- Khi tháo băng ra, chị sẽ thấy một khuôn mặt lạ, trên đó chỉ còn đôi mắt là của chị.

"Một khuôn mặt lạ…" Câu nói đó cứ luẩn quẩn trong đầu chị suốt cả đêm. Sáng hôm sau, khi chị vừa tỉnh dậy, Dan đã đến ngôi nhà nhỏ của chị.

- Chị có ngủ được không?

- Tôi ngủ không được yên lắm.

- Tôi cũng thế

https://thuviensach.vn

– Rồi ông đột ngột nghiêm giọng – chúng ta bắt đầu làm ngay nhé.Tara ngồi căng thẳng trên chiếc ghế mây, chờ đợi, Dan kéo chiếc bàn con đến gần, đặt dao kéo lên bàn, kéo ghế ngồi cạnh chị và bắt tay vào việc. Ông dùng kéo cắt lớp băng ở ngoài và thận trọng gỡ từng lớp gạc. Tara ngồi bất động, mắt nhắm nghiền, nhưng khi cảm thấy hơi thở của ông trên má mình, chị hiểu rằng những lớp băng đã được tháo hết. Chị nghe thấy giọng Dan như từ nơi nào đó xa xăm vọng lại.
- Chị phải biết rằng tôi không hề biết chị trước khi xảy ra tai nạn, không biết khuôn mặt và giọng nói của chị như thế nào. Cho nên tôi chỉ cố gắng thực hiện các yêu cầu của chị. Bây giờ chị có thể mở mắt được rồi đấy.Chị mở mắt ra, Dan cầm chiếc gương trước mặt chị. Chị xúc động quá không thể tin vào mắt mình. Khuôn mặt của người trong gương quả là đẹp một cách kỳ lạ, không còn bóng dáng của những vết sẹo. Thậm chí cái nhìn buồn rầu, lo lắng, đặc trưng cho nét mặt Stephany cũng biến mất
– Bây giờ, khuôn mặt của một thiếu phụ trẻ đang nhìn chị.Chị rụt rè đưa tay lên mặt, thận trọng sờ làn da mịn màng không một nếp nhăn tuổi tác. Nom chị trẻ ra hàng chục tuổi.- Nếu có thể…– Dan do dự nói,– Nếu chị thích thì xin hãy gật đầu một cái.

Tara ngạc nhiên, mắt long lanh nhìn ông và hăng hái gật đầu. Dan phá lên cười và đập tay xuống bàn như đứa trẻ được cuộc. Cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm, lần đầu tiên Tara mỉm cười. Rồi chị khóc vì sung sướng và nhảy bổ vào ôm chầm lấy Dan. Không nói nên lời, họ nép chặt bên nhau, ngồi như vậy rất lâu trong yên lặng. Giờ đây, Tara thực sự bắt đầu một chương trình hành động mới. Trong vòng mấy tuần lễ liền, chị tập thể dục, khiêu vũ và cả học bơi. Đầu tiên chị tập cho mình bình tĩnh khi ở dưới nước, sau đó hoàn toàn tin tưởng vào làn nước trong xanh. Trước đây chị chỉ thực sự cảm thấy thoải mái và tự do khi phi ngựa, giờ đây chị đã có cảm giác đó khi bơi dưới nước. Sau đợt tập bơi và khiêu vũ thân hình chị trở nên uyển chuyển tự tin… Chế độ ăn kiêng hợp lý làm chi gầy đi trông thấy. Cùng với việc làm mất đi trọng lượng thừa của cơ thể, chị đã xoá đi dấu vết của một Stephany vụng về, cục mịch ngày xưa.Trong ngôi nhà nhỏ của mình,

https://thuviensach.vn

Tara đọc báo chí và sưu tầm những mẩu tin những bài nhỏ viết về "sự kiện mất tích của chính mình, đại loại như bài "Cái chết của Lọ Lem giàu có vẫn là điều bí ẩn"… Khát vọng trả thù của chị không những không giảm đi mà trái lại càng ngày càng sôi sục. Chị đọc đủ loại báo chí xuất bản hàng ngày để nghiên cứu kỹ càng về các trào lưu mốt trong giai đoạn này. Chị xem kỹ những bức ảnh chụp những mẫu trang phục mốt nhất, thầm chọn để sau này mua quần áo mới. Lần đầu tiên có điều kiện để trau chuốt, chị thề rằng sẽ truy thu tất cả những gì trước đây chị đã bỏ qua. Cuộc họp của ban giám đốc hãng "Harper Mining" không diễn ra suôn sẻ. Thực ra thì sự suy giảm lãi suất trong hoạt động hàng năm qua không phải là lớn lắm. Tai hoạ là ở chỗ khác. Ngồi ở vị trí của mình ở đầu chiếc bàn gỗ sồi lớn, Bill Macmaster cố kìm mình và nhìn nguyên nhân gây ra những rắc rối.

- Thôi được Greg. Có thể là chúng tôi chưa chú ý lắng nghe đúng mức những đề nghị của anh. Bây giờ chúng tôi sẽ nghe anh thuyết trình lại một lần nữa.Greg ném cho ông cái nhìn giận dữ rồi khinh bỉ qua những người đang ngồi quanh bàn. Một lũ bị thịt. Già cốc đế! Mặt y đỏ vì tức tối. Khi Stephany làm cho hắn trở thành thành viên ban giám đốc hãng, hắn nghĩ rằng hắn sẽ được đóng một vai trò thật sự đáng kể. Cuộc đời sẽ cho hắn cơ hội để trở thành không phải là một ngôi sao tennis về già mà là một cái gì đó có ý nghĩa hơn. Và hắn đã sẵn sàng đưa cả hai tay để chụp lấy cơ hội ấy. Y đã có những cố gắng đặc biệt khi ra sức tìm hiểu các hoạt động kinh doanh, nhưng y không vì thế mà dừng lại. Để cho bọn kế toán làm điều đó – Y nghĩ – Còn mình sẽ là người đưa ra "các phương hướng và kế hoạch hoạt động". Quả thật đầu y đầy ắp những dự định. Những người ngồi xung quanh lịch sự nghe, thảo luận và cuối cùng gạt bỏ tất cả những gì y đưa ra. Kế hoạch cuối cùng của Greg cũng vừa chịu chung số phận đó.

- Các ông đã nghe cả rồi, các ông cần biết thêm điều gì nữa?!

– Y bùng lên

– Những mỏ ở đó đang ngồi đợi được moi lên mặt đất. Chẳng có ai định làm điều đó cả. Chúng có thể trở thành của chúng ta mà chẳng tốn kém gì lắm. Vậy mà các ông cứ ngồi ì ra ở đây, không chịu nhúc nhắc chân tay.

- Thế ông có chịu động não một chút để nghĩ xem tại sao các đối thủ của

https://thuviensach.vn

chúng ta không vồ vập những mỏ đó không?

Câu hỏi đó của một thành viên ban giám đốc rõ ràng là để giễu cợt Greg. Bill thấy đã đến lúc phải kết thúc câu chuyện xuẩn ngốc này:
- Greg chẳng lẽ anh nghĩ rằng mỗi người chúng tôi ở đây không suy nghĩ tí nào về việc khai thác những nguồn lợi đó. Vấn đề ở đây không phải là phương diện kỹ thuật, cũng không phải giao thông, vốn đầu tư hay lực lượng nhân công gì cả. Vấn đề là ở chính trị, anh hiểu chưa? Tình hình chính trị ở các vùng ấy không ổn định. Vào bất kỳ thời điểm nào cũng có thể bùng nổ… Nếu chính quyền mới được thiết lập sau những chuyển biến ấy, lại có chủ trương quốc hữu hoá các cơ sở công nghiệp thì "cốc mò cò xơi", chúng ta trắng tay. Kế hoạch của anh chỉ là một sự phiêu lưu, không hơn không kém.- Xéo mẹ các ông đi!
– Greg đứng bật dậy, đưa ánh mắt căm thù lướt qua ban giám đốc
– Các ông chỉ là những thây ma.Rồi y bỏ ra khỏi phòng, không thèm nhìn ai.- Mary, cô gạch câu cuối cùng trong biên bản đi
– Bill thản nhiên nói
– Chúng ta tiếp tục cuộc họp, thưa các ngài.

Mỗi một ngày trên đảo Orphey đến với Tara như một món quà mới rực rỡ, đầy niềm vui. Chị hiểu trong niềm vui đó người đàn ông có tên là Dan Marshall chiếm một vị trí rất lớn. Chị không nhận ra rằng chị đã quen với bóng ông đi lại giữa những dãy nhà, chị chờ tiếng bước chân của ông đi tới, để được thấy nét mặt ông với nụ cười rất đặc biệt. Sau mỗi buổi làm việc, ông lại dẫn chị đi dạo chơi, giữa cảnh rừng nhiệt đới thần tiên. Những khi đó nom họ chẳng khác nào A dam và Eva trước khi phạm tội ăn trái cấm.Buổi chiều, thường thường họ cùng ngồi với nhau bên bờ biển, nướng những con cá mà Dan bắt được và ăn với nhau.
- Chị không từ chối dùng bữa tối với tôi chứ ạ?Bằng một cử chỉ trang nhã rất vui nhộn, ông giơ cao một con cá mà ông vừa săn được bơi lại gần chị.
- Cho vàng tôi cũng không từ chối đâu
– Chị trả lời ngay tức khắc với giọng trịnh trọng cố ý.Họ cùng lên bờ, ông

https://thuviensach.vn

nhóm lửa, bỏ tất cả vào cái tủ lạnh mi ni xách tay rồi lại ra biển, Dan thích nướng cá bằng vỉ và ông làm việc đó với vẻ hào hoa hiếm có. Một lần Tara hỏi.

- Có phải tất cả các bác sĩ đều là đầu bếp cừ không?

- Một người đầu bếp vĩ đại như anh thì không đâu đào tạo được, chỉ có thể là thiên tài bẩm sinh thôi.

- Thế nào em cũng phải tập nấu ăn mới được.

- Anh tưởng cứ là phụ nữ thì ai cũng phải biết nấu nướng chứ?Tara bối rối im lặng. Làm sao chị có thể giải thích cho Dan biết chị không biết làm một việc gì cả, bởi vì xưa nay chị muốn điều gì đã có ngay người thực hiện. Dan vội chuyển chủ đề câu chuyện.

- Nếu em muốn quay một con thỏ chẳng hạn, xin cứ điện cho anh. Còn anh, anh hạnh phúc biết bao nếu được thưởng thức quả trứng ốp lết đầu tiên do em tự rán.Đó là lần đầu tiên ông bóng gió nói đến tình cảm của mình đối với chị. Chị ngồi im không nói gì.

- Chúa ơi!

– Dan nói

– Anh không hề biết rằng phụ nữ ngoài bốn mươi lại có thể đỏ mặt như vậy. Hay đấy chỉ là ánh phản chiếu của bếp lửa mà thôi! Tara không nhịn được, phá lên cười.Dan lấy từ túi đựng lưới đánh cá ra một con trai biển hình trăng trông óng ánh xù xì.

- Quà tiễn biệt,

– Chị gợi đến cuộc chia tay sắp tới cả hai cùng bối rối.

– Nó sẽ giúp em nhớ đến đảo Orphey và nhớ anh, Dan ạ.

- Em đẹp quá.

- Anh phải tự hào về điều đó, vì chính anh đã tạo ra gương mặt em.

- Này em,

– Dan vội vã nói

– Khuôn mặt mới chỉ là cái bóng của em thôi. Em vẫn nguyên vẹn là người đàn bà đã đến đây mấy tháng trước, xin đừng quên điều đó.- Dù sao đi nữa thì cũng phải chia tay nhau.

- Giá mà em tin anh đến độ nói cho anh biết em đang chạy trốn điều

https://thuviensach.vn

gì, em sẽ đi đâu, em còn tiền nong gì không?
Giọng ông giận dữ. Tara cũng phát cáu:
- Mọi việc của em đều ổn cả. Vả lại em có phải trẻ con nữa đâu.
- Anh sẽ cảm thấy thiếu vắng em nhiều lắm đấy. – Ông cay đắng nói. – Có lẽ, em cũng biết rằng anh đối với em… không giống như đối với những người khác.Tara hít vào thật sâu, cảm thấy tim mình nghẹn lại:
- Dan, có những việc mà em phải làm một mình. Tha lỗi cho em vì em không thể nói với ai, cho dù là anh đi nữa. Vậy cho nên anh đừng hỏi em thêm điều gì nữa được không?…Ngày chia tay đã đến gần. Dan giữ lời hứa, nhưng lòng ông đau đớn vì không tìm được câu trả lời cho những câu hỏi về người đàn bà mà càng ngày ông càng yêu tha thiết. Trong khi đó Tara rào chắn trái tim mình để xua đuổi hình ảnh Dan. Sau buổi chiều Dan thổ lộ tình cảm, chị hoảng sợ quyết tâm của mình yếu ớt đi, những kế hoạch của chị có phần mờ nhạt hơn dưới ánh sáng của bức tranh về cuộc sống thanh bình hạnh phúc trên đảo. Để củng cố ý chí của mình, hàng giờ liền chị đọc lại những mẩu báo cáo đã sưu tầm và chị đã đạt được kết quả. Hình ảnh tàn ác của Greg đã giết chết những mầm mống tình yêu mới mẻ của chị đối với Dan.
Giờ chia tay đã đến
– Tara buồn rầu hơn Lizzie, cười với bà qua làn nước mắt
– Nhưng khi chị tạm biệt Dan, mắt cả hai đều ráo hoảnh.
- Thôi nhé, Tara, Ông nói
– Em có thấy sợ không?
- Cũng hơi sợ.
- Vậy thì em đừng đi nữa.Tara nhướn lông mày không nói.
- Em hãy hứa với anh rằng khi nào em cảm thấy cần, em sẽ gọi điện cho anh, anh sẵn sàng…
- Mọi việc của em sẽ tốt thôi Dan ạ.“Tara không bao giờ gọi điện
– Chị nghĩ
– Ta sẽ chứng minh rằng, tự ta sẽ làm được tất cả. Cuộc đời ta trước đây ta đã quá ỷ lại vào đàn ông. Bây giờ ta đã đổi khác rồi”. Chị cất tiếng:
- Vĩnh biệt anh.

https://thuviensach.vn

- Chúc em may mắn, Tara ạ

Ông nhẹ nhàng nâng cằm chị, để hôn chị lần đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng. Không nói một lời, chị lặng lẽ bước xuống chiếc xuồng máy. Đứng bất động trên xuồng, chị không một giây rời mắt khỏi bóng dáng người đàn ông cao lớn cô đơn trên bờ, cho đến khi nó mờ dần rồi khuất hẳn.

Chương 8

Hôm nay Bill Macmaster đến hãng rất sớm. Ông đang đứng bên cửa sổ nhìn ra vịnh thì điện thoại réo. Ông cáu kỉnh nói vào ống nghe:

- Tôi nghe đây, có việc gì đấy?

- Xin ngài thứ lỗi, ngài Greg Marsdan chờ ngoài này đã hơn nửa tiếng.- Tôi biết rồi! Thôi cho ông ấy vào.Greg mặc bộ com lê mỏng cắt khéo, chiếc áo sơ mi sáng và chiếc cà vạt màu vàng chanh hơi nhạt. Y quyết định không phải chào hỏi trịnh trọng làm gì.

- Tôi không ngờ được gặp anh hôm nay, Greg ạ.

– Bill mềm mỏng nói.

– Tôi có thể giúp anh điều gì đây?Greg gieo mình xuống ghế bành, đưa cặp mắt băng giá nhìn Bill.

- Stephany mất đã lâu. Báo chí đã thôi làm om sòm, bây giờ có thể nghĩ rằng Stephany không bao giờ tồn tại cả.“Không biết hắn định nói gì?”

– Bill khó chịu nghĩ thầm và nói thành tiếng:

- Chưa ai quên cô ấy cả!

- Nhất là tôi.

– Câu nói vang lên đầy giả tạo làm Bill nhăn mặt.

- Thưa ông Bill, thật khó tin rằng ba cuộc tìm kiếm của công ty chúng ta lại không đem lại kết quả gì.“À, hắn muốn nói đến điều đó”.

– Bill nghĩ bụng và cơn tức giận của ông càng tăng.

- Một công ty khổng lồ với khả năng to lớn, đã từng khám phá ra các mỏ vàng, mỏ sắt, uran và dầu lửa, mà lại không tìm thấy vài mẩu xương hay sao?Bill không kìm nổi nữa:

- Thế đấy tên đạo đức giả khốn kiếp!

– ông gầm lên.

https://thuviensach.vn

– Thì ra mày
- Thế đấy tên đạo đức giả khốn kiếp!
– ông gầm lên.
– Thì ra mày chỉ cần giấy tờ chứng nhận Stephany đã chết để sục cái mõm vào đống tiền của nó hả! Còn tao, tao yêu nó như yêu con đẻ.
– Ông im lặng một lúc rồi dịu lại nói.
– Thật tiếc là anh chưa có đủ thời gian để hiểu Stephany hơn.
- Tôi không có ý định…
- Anh hãy nghe cho hết đã. Vâng, tôi cũng muốn chôn cất Stephany tử tế, nhưng dù sao tôi cũng rất vui mừng là không tìm thấy xác cô ấy. Anh có biết tại sao không! Bởi vì trong vòng bảy năm tới anh không có được một giây sống yên ổn. Chỉ sau bảy năm đó, theo luật lệ, anh mới được thừa hưởng gia tài của Stephany, một gia sản vào hàng lớn nhất nước Úc. Nhưng ở đây có một chữ "nhưng" nho nhỏ, con trai ạ! Mà anh không thể ngờ được đâu! Bill im lặng rồi nói tiếp, có lẽ ông bắt đầu thấy thú vị bởi câu chuyện này:
-Xin anh biết cho rằng, trước khi cưới một ngày, tôi đã thuyết phục Stephany thêm một điều nhỏ vào bản di chúc. Trong trường hợp cô ấy chết trước anh, mà anh lấy vợ khác thì anh mất quyền thừa kế.Greg ngồi im trên ghế bành, không tin ở tai mình nữa. Bill ngả lưng trên ghế sau cơn căng thẳng.
- Vậy cho nên anh lo kiếm việc làm đi là vừa. Do những… những đóng góp to lớn của anh đối với công ty, có lẽ chúng tôi sẽ kiếm người thay thế vai trò của anh. Và biết đâu, việc kiếm sống lại chẳng đem đến cho anh những thay đổi dễ chịu?! Greg bật dậy như con báo và lao ra khỏi phòng.

Tại sân bay Mascot ở Sydney cuộc sống không một giây ngừng náo nhiệt. Đối với người đàn bà vừa sống tách biệt với xã hội văn minh như Tara, cảnh ồn ào của cái tổ kiến
– người này làm chị bị choáng.
- Cô có đi tắc xi không?Không nghĩ ngợi, Tara thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế sau của chiếc tắc xi cũ kỹ.
- Chị về đâu! Tôi cần đến…

https://thuviensach.vn

– Tara lúng túng.
– Tôi cần đến một nhà trọ nào đó, rẻ tiền thôi. Ông có thể chỉ hộ được chăng” .
Chiếc xe dừng lại trước một nhà trọ nghèo nàn ở khu lao động mà Tara chưa từng biết bao giờ.Nhà trọ ở góc phố, Tara nhìn thấy ông chủ đang rót bia cho đám khách hàng ồn ào, phần lớn là đàn ông mặc áo may ô, bụng phệ, mắt đỏ ngầu vì hơi men. Ông chủ gật đầu chào chị:
- Người đẹp cần thuê phòng chăng?
- Đúng vậy.
- Năm mươi đô la một tuần…
- Tôi đồng ý.
- …Trả trước một tháng và một trăm đô đặt cọc.
- Nhưng tôi chẳng có tiền đặt cọc, và trả trước như thế thì quá nhiều. Tôi chỉ trả trước hai tuần thôi.Thế là chị thuê một phòng trên gác, tuy chật chội, bẩn thỉu và hầu như không có đồ đạc gì, nhưng được cái có cửa sổ nhìn ra biển.Đêm đó, trên chiếc giường hẹp thô kệch, Tara cố gắng lắm mới không bật lên khóc. Chị đã trở về thành phố quen thuộc, với những kỉ niệm sướng vui, đau buồn còn chưa phai mờ trong tâm trí.Biết bao điều nhỏ nhặt thường ngày chị không để ý, bây giờ chị cảm thấy vô cùng bỡ ngỡ. Vốn là chủ nhân của hai toà nhà lớn với nhiều người hầu hạ, chị thấy quá lúng túng khi phải vào các siêu thị để mua những thứ cần thiết. Trở về nhà, chị phát hiện ra mình đã đặt túi thực phẩm đúng hang ổ của một gia đình gián. Chị dùng tay bắt những con gián xuống sàn và vụng về gạt đổ hộp giấy đựng sữa. Cái hộp bị rách, sữa chảy lênh láng khắp bếp. Chị ngồi phịch xuống giường, lòng đầy chán nản.Ông chủ quán trọ mang lên cho chị bàn chải, thuốc sát trùng, xà phòng. Chị lao vào dọn dẹp, việc mà Stephany chưa phải mó tay bao giờ. Tối đó chị ngủ say sưa với giấc mơ của một người hài lòng với sự hiện diện có ích của bản thân mình.Dần dần, cuộc sống của chị đi vào nền nếp. Căn phòng được quét dọn sáng sủa hẳn ra. Chủ nhà mang cho chị màn cửa, và một ít đồ đạc nên phòng bớt vẻ trống trải. Một lần, đi đổ rác sau quán trọ, chị bắt gặp một con mèo hoang ốm yếu đói khát. Bế nó lên, chị

https://thuviensach.vn

cảm thấy nó run bần bật trên tay mình. Đưa về nhà, chị cho nó ăn uống, làm cho nó một chỗ nằm bằng báo cũ và đặt tên nó là Maxi. Chị phì cười: liệu có buồn cười không khi chị lấy tên ông bố, một nhà doanh nghiệp cỡ bự, để đặt tên cho con mèo con run rẩy này?

Trước đây, chị chưa bao giờ dám cười cợt với bố. Con mèo khoan khoái, no nê, gừ gừ khe khẽ trên đầu gối chị.

- Ô! Maxi!

– Chị thở phào.

– Chúng mình đã tìm thấy nhau, và điều đó thật thú vị. Bởi vì không có mi, ta biết chuyện trò cùng ai.

Nói chung, Greg thấy thích bi-a. Một người đã quen với sự chạy nhảy và những cú đập toé lửa trên sân quần vợt sẽ thấy trò chơi này nhạt nhẽo và thiếu hẳn tính năng động. Nhưng trong dinh thự nhà Harper có một bàn bi-a tuyệt vời bằng gỗ đỏ, phủ dạ màu xanh xám. Hơn nữa, phòng chơi bi-a lại được trang bị rất hoàn hảo nên mỗi khi có bạn chơi thú vị Greg cũng không từ chối chơi một vài ván.Vả lại y cũng cần phải giải trí. Mọi việc tiến triển không như y dự kiến. Đã nhiều tháng trôi qua sau sự kiện khủng khiếp kia, y vẫn chưa đưa được cuộc sống trở lại bình thường. Y vẫn ở vào tình trạng không ổn định: không tự do, cũng chẳng có vợ; không phải là cộng sự của Stephany, cũng chẳng phải người thừa kế của chị. Y ở vào một tình thế ngu xuẩn của một kẻ bị trói cả hai tay. Mặc dù cảm thấy khó chịu với cuộc sống độc thân, nhưng Greg dứt khoát không lún sâu vào mối quan hệ với cô ả Jilly quá ư trần tục. Trong chuyện chăn gối, Jilly là người đàn bà hợp khẩu vị y. Chỉ nghĩ đến ả, y đã thấy nổi cơn thèm muốn. Nhưng y chỉ muốn dừng lại ở đấy trong mối quan hệ với ả. Sau khi từ Eden trở về, Jilly trở nên quá ham hố. “Khi nào chúng ta lại gặp nhau?”, “Tại sao anh không gọi điện?”, “Ôi, Greg, em thấy còn chưa đủ…”. Hình như Jilly không hiểu ra một điều: người cầm đũa chỉ huy dàn nhạc là Greg chứ không phải là ả. Bởi vậy, y cố ý tạo ra giữa hai người một khoảng cách, làm như y rất bận công việc. Đồng thời, y lại cũng không muốn mất hẳn Jilly. Cần phải giữ ả trong vòng kiềm toả sắt thép để có thể tin chắc được rằng bí mật khủng khiếp kia sẽ chẳng bao giờ bị tiết lộ. Bởi

https://thuviensach.vn

thế, gặp gỡ với Jilly đúng ở mức cần thiết để có thể dắt mũi ả mà chẳng bao giờ cho ả cảm giác thật sự thoả mãn.Greg làm cho Jilly điên đầu bằng vẻ bận rộn của mình, nhưng thực tế cả ngày y chẳng biết làm gì. Y không thể quay về với cuộc sống độc thân phóng đãng trước kia: Nó không hợp với vai một người chồng đau khổ vì mất vợ mà y đã chọn cho mình. Đối với hãng "Harper Mining" thì y là một con số không. Người ta đã tỏ rõ cho y hiểu rằng y là kẻ bị thất sủng, bị quẳng khỏi cuộc chơi. Trưa hôm ấy, vì quá buồn chán, Greg tới câu lạc bộ chơi vài séc tennis. Đã lâu y không tập luyện và mất hẳn phong độ, nhưng bao giờ cũng có những người lấy làm hân hạnh được so vợt với nhà cựu vô địch nổi tiếng. Y nhìn Lou Jackson dễ dàng hạ đối thủ của mình trong một trận đấu tập và trong y lại bùng lên niềm khao khát tranh đấu. Sau khi chơi mệt, y mời Lou một vại bia.- Lâu nay anh sống thế nào, Greg?

– Lou thể hiện sự thông cảm của mình bằng cách như vậy.

- À, cũng thường thường.

- Thật mừng là anh quay lại với chúng tôi. Anh sẽ tiếp tục chơi chứ?

- Không, anh bạn ạ. Tôi làm sao đua được với cánh trẻ các anh.

- Vậy anh định sẽ làm gì?

Greg cố gắng trả lời vẻ bình thường và bất cẩn:

- Đành phải tìm các thú tiêu khiển khác vậy.

- Ồ, kìa…

– Lou nhướng mày đầy vẻ ngụ ý và hất đầu về phía cửa. Greg nhìn theo ánh mắt Lou. Đứng ở cửa là cô ả người Pháp trẻ tuổi đã chung chăn gối với y đêm độc thân cuối cùng. Là một người say mê quần vợt, cô ta luôn luôn bám theo các cầu thủ nổi tiếng. Ả bám lấy Greg cũng như bất kỳ một người chiến thắng nào khác. Nhìn nụ cười giễu cợt trên mặt Lou, Greg nghĩ chắc cô ta cũng đã ngủ với hắn rồi. Ý nghĩ này kích thích hắn một cách lạ lùng. Hơn nữa, đã mấy ngày nay chưa đến Hurters

– Hill.Nhưng y làm bộ thờ ơ và quay mặt về phía quầy rượu. Chẳng việc gì phải chia sẻ với Lou những ý nghĩ của mình. Y biết ả kia sớm muộn rồi cũng sẽ lại nhảy vào giường của y và y đã hình dung cảnh đó xảy ra như

https://thuviensach.vn

thể nào. Y lên xe về nhà, sau đó cô ả sẽ bắt tắc xi đến dinh thự Harper khi đám gia nhân đã đi ngủ. Mọi việc sẽ kỳ thú.

Đêm hôm đó, Greg chơi bi-a cùng cô bạn người Pháp của y. Khi ả đến, một chai sâm banh ướp lạnh đã mở chờ sẵn, trong phòng khách chỉ bật ngọn đèn mờ, từ chiếc may quay đĩa vang lên một bản nhạc êm dịu. Lúc muốn, Greg cũng có thể tỏ ra là người lãng mạn. Nhưng cô khách của y lại có sẵn một dự định khác. Đề nghị của cô ả là ân ái ngay trong phòng bi-a làm y bị bất ngờ.

- Đánh bi-a cởi quần áo ư? Một cái gì mới mẻ quá đấy!

– Greg ngạc nhiên. Ả mỉm cười.

- Em sẽ dạy anh cách chơi.

- Nhưng anh chưa biết luật chơi đó.

- Em sẽ chỉ dẫn cho anh.Dáng vẻ bà chủ của ả làm Greg thấy hay hay, y vào phòng bi-a và ngoan ngoãn xếp các quả cầu theo lệnh của ả.- Luật chơi rất đơn giản, mỗi lần anh đánh một quả cầu lọt xuống giỏ, em sẽ cởi bỏ một thứ gì đó. Nếu em đánh được…

Greg không cần giải thích nữa. Y thấy trò chơi này thật thú vị. Trước tiên y nhìn kỹ xem cô ta mặc gì. Trên người cô ả chiếc áo trắng, chiếc quần chật màu đỏ, đôi hoa tai và giày cao gót. Và chắc là chẳng có nịt vú gì cả. Y cười khẩy, cẩn thận đặt quả cầu trắng vào chỗ, rút hai cây gậy từ giá ra, đưa cho cô ả một cây.

- Thế nào? Ta bắt đầu thôi chứ? Y nói.

hồ và sơ mi thì ả mới phải gỡ đôi hoa tai và chiếc khăn. Quyết định bằng mọi giá buộc ả phải cởi quần trước, Greg tập trung hết sự chú ý vào cuộc chơi. Và đánh lọt quả cầu đỏ xuống lỗ.

- Thế nào? Cởi áo ra!

– Y ra lệnh.Dưới ánh mắt của y, ả chậm rãi cởi từng nút áo. Về chuyện nịt vú thì y đúng hoàn toàn. A ném cái áo xuống sàn và đứng thẳng trước mặt y. Đôi vú ả không to, nhưng đường nét rõ và chắc. Y nhớ rõ sự mượt mà của chúng. Đôi núm vú thẫm, to hơi vểnh lên và chúng gần như tì vào ngực y. Y thò tay. Cô ả lùi lại và trâng tráo nói: “Không được sờ! Luật chơi không cho phép!”. Ả cúi xuống để nhằm đánh một quả cầu. Hai bầu vú ả

https://thuviensach.vn

đung đưa như hai quả lê. Giữa bàn tạo thành một quầng sáng, trong đó da ả sáng lên. Toàn bộ phần còn lại của căn phòng đều chìm trong bóng tối. Y cảm thấy kích thích dâng lên. Greg kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi ả lại đánh trượt sau đó bằng một loạt cú đánh chính xác, y lùa hết những quả cầu còn lại xuống lỗ. Thở hổn hển, y quay lại phía ả. Ả cười giễu:
- Anh chơi gian lắm!Không nói một lời, y bốc ả lên bàn. Y lập tức ngập vào ả và hầu như kết thúc ngay. Sau đó, y lại xin lỗi về hành động trẻ con của mình. Họ còn chơi rất lâu nữa và lần nào cũng không theo luật của trò bi a.

Dọn dẹp sửa sang xong căn phòng, Tara chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình. Kế hoạch đó chưa được chị suy nghĩ thật chi tiết, song mục đích của nó đã quá rõ: tìm hiểu lý do và sau đó là báo thù. Chị đã sẵn sàng thực hiện kế hoạch rồi, nhưng trước hết phải làm một vài việc không kém phần quan trọng.Các phụ huynh học sinh ít khi quan tâm đến các trận đấu bóng đá của con cái. Thế mà thứ bảy ấy, trên sân bóng của một trường nội trú nổi tiếng dành cho nam học sinh ở Sydney, Dennis Harper không phải là người duy nhất để ý đến một người đàn bà cao lớn, cân đối, tay cầm máy ảnh bấm liên tục mỗi khi cậu dẫn bóng. Dennis chỉ kịp nhận ra vẻ mặt hiền hậu của người thiếu phụ. Suất cả tuần sau đó, cậu không thể không nghĩ ngợi về người đàn bà bí ẩn đó.

Thứ bảy tiếp theo, Dennis không nhịn được, đem chuyện đó kể với Sara, nhưng Sara không phát biểu điều gì nên cậu cũng bỏ qua không nhắc tới nữa. Khác với Dennis, Sara không để ý đến người thiếu phụ ngồi ở hàng ghế thứ ba trong buổi biểu diễn nghệ thuật ở trường cô. Bà ta bấm máy ảnh lia lịa khi cô chơi biểu diễn dương cầm. Cô cũng không nghe thấy tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên từ hàng ghế thứ ba, cũng không để ý đến ánh mắt sáng ngời nhìn cô khi cô chào khán giả.Đêm ấy, Tara đứng vuốt ve Maxi bên cửa sổ và hồi tưởng lại sự kiện trong ngày.Ô, Maxi, mới có mấy tháng thôi mà chúng nó lớn ghê quá. Giá mà mi nhìn thấy Dennis đã cao vổng lên như thế nào. Và cả nàng công chúa bé bỏng của ta nữa. Nó xinh

https://thuviensach.vn

quá đi mất. Cả một bản nhạc rắc rối như thế mà nó chỉ chơi sai có ba nốt mà thôi!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 8

Hôm nay Bill Macmaster đến hãng rất sớm. Ông đang đứng bên cửa sổ nhìn ra vịnh thì điện thoại réo. Ông cáu kỉnh nói vào ống nghe:

- Tôi nghe đây, có việc gì đấy?

- Xin ngài thứ lỗi, ngài Greg Marsdan chờ ngoài này đã hơn nửa tiếng.- Tôi biết rồi! Thôi cho ông ấy vào. Greg mặc bộ com lê mỏng cắt khéo, chiếc áo sơ mi sáng và chiếc cà vạt màu vàng chanh hơi nhạt. Y quyết định không phải chào hỏi trịnh trọng làm gì.

- Tôi không ngờ được gặp anh hôm nay, Greg ạ. – Bill mềm mỏng nói. – Tôi có thể giúp anh điều gì đây?

Greg gieo mình xuống ghế bành, đưa cặp mắt băng giá nhìn Bill.

- Stephany mất đã lâu. Báo chí đã thôi làm om sòm, bây giờ có thể nghĩ rằng Stephany không bao giờ tồn tại cả.

“Không biết hắn định nói gì?” – Bill khó chịu nghĩ thầm và nói thành tiếng:

- Chưa ai quên cô ấy cả!

- Nhất là tôi. – Câu nói vang lên đầy giả tạo làm Bill nhăn mặt.

- Thưa ông Bill, thật khó tin rằng ba cuộc tìm kiếm của công ty chúng ta lại không đem lại kết quả gì.

“À, hắn muốn nói đến điều đó”. – Bill nghĩ bụng và cơn tức giận của ông càng tăng.

- Một công ty khổng lồ với khả năng to lớn, đã từng khám phá ra các mỏ vàng, mỏ sắt, uran và dầu lửa, mà lại không tìm thấy vài mẩu xương hay sao?Bill không kìm nổi nữa:

- Thế đấy tên đạo đức giả khốn kiếp!

– Ông gầm lên.

– Thì ra mày

- Thế đấy tên đạo đức giả khốn kiếp!

https://thuviensach.vn

– Ông gầm lên.
– Thì ra mày chỉ cần giấy tờ chứng nhận Stephany đã chết để sục cái mõm vào đống tiền của nó hả! Còn tao, tao yêu nó như yêu con đẻ. – Ông im lặng một lúc rồi dịu lại nói.
– Thật tiếc là anh chưa có đủ thời gian để hiểu Stephany hơn.
- Tôi không có ý định…
- Anh hãy nghe cho hết đã. Vâng, tôi cũng muốn chôn cất Stephany tử tế, nhưng dù sao tôi cũng rất vui mừng là không tìm thấy xác cô ấy. Anh có biết tại sao không! Bởi vì trong vòng bảy năm tới anh không có được một giây sống yên ổn. Chỉ sau bảy năm đó, theo luật lệ, anh mới được thừa hưởng gia tài của Stephany, một gia sản vào hàng lớn nhất nước Úc. Nhưng ở đây có một chữ "nhưng" nho nhỏ, con trai ạ! Mà anh không thể ngờ được đâu! Bill im lặng rồi nói tiếp, có lẽ ông bắt đầu thấy thú vị bởi câu chuyện này:
-Xin anh biết cho rằng, trước khi cưới một ngày, tôi đã thuyết phục Stephany thêm một điều nhỏ vào bản di chúc. Trong trường hợp cô ấy chết trước anh, mà anh lấy vợ khác thì anh mất quyền thừa kế. Greg ngồi im trên ghế bành, không tin ở tai mình nữa. Bill ngả lưng trên ghế sau cơn căng thẳng.
- Vậy cho nên anh lo kiếm việc làm đi là vừa. Do những… những đóng góp to lớn của anh đối với công ty, có lẽ chúng tôi sẽ kiếm người thay thế vai trò của anh. Và biết đâu, việc kiếm sống lại chẳng đem đến cho anh những thay đổi dễ chịu?! Greg bật dậy như con báo và lao ra khỏi phòng.

* * *

Tại sân bay Mascot ở Sydney cuộc sống không một giây ngừng náo nhiệt. Đối với người đàn bà vừa sống tách biệt với xã hội văn minh như Tara, cảnh ồn ào của cái tổ kiến– người này làm chị bị choáng.
- Cô có đi tắc xi không? Không nghĩ ngợi, Tara thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống ghế sau của chiếc tắc xi cũ kỹ.
- Chị về đâu! Tôi cần đến…

https://thuviensach.vn

– Tara lúng túng.
– Tôi cần đến một nhà trọ nào đó, rẻ tiền thôi. Ông có thể chỉ hộ được chăng” .

Chiếc xe dừng lại trước một nhà trọ nghèo nàn ở khu lao động mà Tara chưa từng biết bao giờ. Nhà trọ ở góc phố, Tara nhìn thấy ông chủ đang rót bia cho đám khách hàng ồn ào, phần lớn là đàn ông mặc áo may ô, bụng phệ, mắt đỏ ngầu vì hơi men. Ông chủ gật đầu chào chị:
- Người đẹp cần thuê phòng chăng?
- Đúng vậy.
- Năm mươi đô la một tuần…
- Tôi đồng ý.
- …Trả trước một tháng và một trăm đô đặt cọc.
- Nhưng tôi chẳng có tiền đặt cọc, và trả trước như thế thì quá nhiều. Tôi chỉ trả trước hai tuần thôi.Thế là chị thuê một phòng trên gác, tuy chật chội, bẩn thỉu và hầu như không có đồ đạc gì, nhưng được cái có cửa sổ nhìn ra biển. Đêm đó, trên chiếc giường hẹp thô kệch, Tara cố gắng lắm mới không bật lên khóc. Chị đã trở về thành phố quen thuộc, với những kỷ niệm sướng vui, đau buồn còn chưa phai mờ trong tâm trí. Biết bao điều nhỏ nhặt thường ngày chị không để ý, bây giờ chị cảm thấy vô cùng bỡ ngỡ. Vốn là chủ nhân của hai toà nhà lớn với nhiều người hầu hạ, chị thấy quá lúng túng khi phải vào các siêu thị để mua những thứ cần thiết. Trở về nhà, chị phát hiện ra mình đã đặt túi thực phẩm đúng hang ổ của một gia đình gián. Chị dùng tay bắt những con gián xuống sàn và vụng về gạt đổ hộp giấy đựng sữa. Cái hộp bị rách, sữa chảy lênh láng khắp bếp. Chị ngồi phịch xuống giường, lòng đầy chán nản. Ông chủ quán trọ mang lên cho chị bàn chải, thuốc sát trùng, xà phòng. Chị lao vào dọn dẹp, việc mà Stephany chưa phải mó tay bao giờ. Tối đó chị ngủ say sưa với giấc mơ của một người hài lòng với sự hiện diện có ích của bản thân mình. Dần dần, cuộc sống của chị đi vào nền nếp. Căn phòng được quét dọn sáng sủa hẳn ra. Chủ nhà mang cho chị màn cửa, và một ít đồ đạc nên phòng bớt vẻ trống trải. Một lần, đi đổ rác

https://thuviensach.vn

sau quán trọ, chị bắt gặp một con mèo hoang ốm yếu đói khát. Bế nó lên, chị cảm thấy nó run bần bật trên tay mình. Đưa về nhà, chị cho nó ăn uống, làm cho nó một chỗ nằm bằng báo cũ và đặt tên nó là Maxi. Chị phì cười: liệu có buồn cười không khi chị lấy tên ông bố, một nhà doanh nghiệp cỡ bự, để đặt tên cho con mèo con run rẩy này?
Trước đây, chị chưa bao giờ dám cười cợt với bố. Con mèo khoan khoái, no nê, gừ gừ khe khẽ trên đầu gối chị.
- Ô! Maxi!
– Chị thở phào.
– Chúng mình đã tìm thấy nhau, và điều đó thật thú vị. Bởi vì không có mi, ta biết chuyện trò cùng ai.

* * *

Nói chung, Greg thấy thích bi-da. Một người đã quen với sự chạy nhảy và những cú đập toé lửa trên sân quần vợt sẽ thấy trò chơi này nhạt nhẽo và thiếu hẳn tính năng động. Nhưng trong dinh thự nhà Harper có một bàn bi-da tuyệt vời bằng gỗ đỏ, phủ dạ màu xanh xám. Hơn nữa, phòng chơi bi-da lại được trang bị rất hoàn hảo nên mỗi khi có bạn chơi thú vị Greg cũng không từ chối chơi một vài ván.Vả lại y cũng cần phải giải trí. Mọi việc tiến triển không như y dự kiến. Đã nhiều tháng trôi qua sau sự kiện khủng khiếp kia, y vẫn chưa đưa được cuộc sống trở lại bình thường. Y vẫn ở vào tình trạng không ổn định: không tự do, cũng chẳng có vợ; không phải là cộng sự của Stephany, cũng chẳng phải người thừa kế của chị. Y ở vào một tình thế ngu xuẩn của một kẻ bị trói cả hai tay. Mặc dù cảm thấy khó chịu với cuộc sống độc thân, nhưng Greg dứt khoát không lún sâu vào mối quan hệ với cô ả Jilly quá ư trần tục. Trong chuyện chăn gối, Jilly là người đàn bà hợp khẩu vị y. Chỉ nghĩ đến ả, y đã thấy nổi cơn thèm muốn. Nhưng y chỉ muốn dừng lại ở đấy trong mối quan hệ với ả. Sau khi từ Eden trở về, Jilly trở nên quá ham hố. “Khi nào chúng ta lại gặp nhau?”, “Tại sao anh không gọi điện?”, “Ôi, Greg, em thấy còn chưa đủ…”. Hình như Jilly không hiểu ra một điều: người cầm đũa chỉ huy dàn

https://thuviensach.vn

nhạc là Greg chứ không phải là ả. Bởi vậy, y cố ý tạo ra giữa hai người một khoảng cách, làm như y rất bận công việc. Đồng thời, y lại cũng không muốn mất hẳn Jilly. Cần phải giữ ả trong vòng kiềm toả sắt thép để có thể tin chắc được rằng bí mật khủng khiếp kia sẽ chẳng bao giờ bị tiết lộ. Bởi thế, gặp gỡ với Jilly đúng ở mức cần thiết để có thể dắt mũi ả mà chẳng bao giờ cho ả cảm giác thật sự thoả mãn.Greg làm cho Jilly điên đầu bằng vẻ bận rộn của mình, nhưng thực tế cả ngày y chẳng biết làm gì. Y không thể quay về với cuộc sống độc thân phóng đãng trước kia: Nó không hợp với vai một người chồng đau khổ vì mất vợ mà y đã chọn cho mình. Đối với hãng "Harper Mining" thì y là một con số không. Người ta đã tỏ rõ cho y hiểu rằng y là kẻ bị thất sủng, bị quẳng khỏi cuộc chơi. Trưa hôm ấy, vì quá buồn chán, Greg tới câu lạc bộ chơi vài séc tennis. Đã lâu y không tập luyện và mất hẳn phong độ, nhưng bao giờ cũng có những người lấy làm hân hạnh được so vợt với nhà cựu vô địch nổi tiếng. Y nhìn Lou Jackson dễ dàng hạ đối thủ của mình trong một trận đấu tập và trong y lại bùng lên niềm khao khát tranh đấu. Sau khi chơi mệt, y mời Lou một vại bia.- Lâu nay anh sống thế nào, Greg?

– Lou thể hiện sự thông cảm của mình bằng cách như vậy.

- À, cũng thường thường.

- Thật mừng là anh quay lại với chúng tôi. Anh sẽ tiếp tục chơi chứ?

- Không, anh bạn ạ. Tôi làm sao đua được với cánh trẻ các anh.

- Vậy anh định sẽ làm gì?

Greg cố gắng trả lời vẻ bình thường và bất cẩn:

- Đành phải tìm các thú tiêu khiển khác vậy.

- Ồ, kìa…

– Lou nhướng mày đầy vẻ ngụ ý và hất đầu về phía cửa. Greg nhìn theo ánh mắt Lou. Đứng ở cửa là cô ả người Pháp trẻ tuổi đã chung chăn gối với y đêm độc thân cuối cùng. Là một người say mê quần vợt, cô ta luôn luôn bám theo các cầu thủ nổi tiếng. Ả bám lấy Greg cũng như bất kỳ một người chiến thắng nào khác. Nhìn nụ cười giễu cợt trên mặt Lou, Greg nghĩ chắc cô ta cũng đã ngủ với hắn rồi. Ý nghĩ này kích thích hắn một cách lạ lùng.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, đã mấy ngày nay chưa đến Hurters
– Hill.Nhưng y làm bộ thờ ơ và quay mặt về phía quầy rượu. Chẳng việc gì phải chia sẻ với Lou những ý nghĩ của mình. Y biết ả kia sớm muộn rồi cũng sẽ lại nhảy vào giường của y và y đã hình dung cảnh đó xảy ra như thể nào. Y lên xe về nhà, sau đó cô ả sẽ bắt tắc xi đến dinh thự Harper khi đám gia nhân đã đi ngủ. Mọi việc sẽ kỳ thú.
Đêm hôm đó, Greg chơi bi-a cùng cô bạn người Pháp của y. Khi ả đến, một chai sâm banh ướp lạnh đã mở chờ sẵn, trong phòng khách chỉ bật ngọn đèn mờ, từ chiếc may quay đĩa vang lên một bản nhạc êm dịu. Lúc muốn, Greg cũng có thể tỏ ra là người lãng mạn. Nhưng cô khách của y lại có sẵn một dự định khác. Đề nghị của cô ả là ân ái ngay trong phòng bi-a làm y bị bất ngờ.
- Đánh bi-a cởi quần áo ư? Một cái gì mới mẻ quá đấy!
– Greg ngạc nhiên. Ả mỉm cười.
- Em sẽ dạy anh cách chơi.
- Nhưng anh chưa biết luật chơi đó.
- Em sẽ chỉ dẫn cho anh.Dáng vẻ bà chủ của ả làm Greg thấy hay hay, y vào phòng bi-a và ngoan ngoãn xếp các quả cầu theo lệnh của ả.- Luật chơi rất đơn giản, mỗi lần anh đánh một quả cầu lọt xuống giỏ, em sẽ cởi bỏ một thứ gì đó. Nếu em đánh được…
Greg không cần giải thích nữa. Y thấy trò chơi này thật thú vị. Trước tiên y nhìn kỹ xem cô ta mặc gì. Trên người cô ả chiếc áo trắng, chiếc quần chật màu đỏ, đôi hoa tai và giày cao gót. Và chắc là chẳng có nịt vú gì cả. Y cười khẩy, cẩn thận đặt quả cầu trắng vào chỗ, rút hai cây gậy từ giá ra, đưa cho cô ả một cây.
- Thế nào? Ta bắt đầu thôi chứ? Y nói.
hồ và sơ mi thì ả mới phải gỡ đôi hoa tai và chiếc khăn. Quyết định bằng mọi giá buộc ả phải cởi quần trước, Greg tập trung hết sự chú ý vào cuộc chơi. Và đánh lọt quả cầu đỏ xuống lỗ.
- Thế nào? Cởi áo ra!
– Y ra lệnh.Dưới ánh mắt của y, ả chậm rãi cởi từng nút áo. Về chuyện nịt vú thì y đúng hoàn toàn. A ném cái áo xuống sàn và đứng thẳng trước mặt

https://thuviensach.vn

y. Đôi vú ả không to, nhưng đường nét rõ và chắc. Y nhớ rõ sự mượt mà của chúng. Đôi núm vú thẫm, to hơi vểnh lên và chúng gần như tì vào ngực y. Y thò tay. Cô ả lùi lại và trâng tráo nói: “Không được sờ! Luật chơi không cho phép!”.Ả cúi xuống để nhằm đánh một quả cầu. Hai bầu vú ả đung đưa như hai quả lê. Giữa bàn tạo thành một quầng sáng, trong đó da ả sáng lên. Toàn bộ phần còn lại của căn phòng đều chìm trong bóng tối. Y cảm thấy kích thích dâng lên. Greg kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi ả lại đánh trượt sau đó bằng một loạt cú đánh chính xác, y lùa hết những quả cầu còn lại xuống lỗ. Thở hổn hển, y quay lại phía ả. Ả cười giễu:
- Anh chơi gian lắm!Không nói một lời, y bốc ả lên bàn. Y lập tức ngập vào ả và hầu như kết thúc ngay. Sau đó, y lại xin lỗi về hành động trẻ con của mình.Họ còn chơi rất lâu nữa và lần nào cũng không theo luật của trò bi da.

Dọn dẹp sửa sang xong căn phòng, Tara chuẩn bị thực hiện kế hoạch của mình. Kế hoạch đó chưa được chị suy nghĩ thật chi tiết, song mục đích của nó đã quá rõ: tìm hiểu lý do và sau đó là báo thù. Chị đã sẵn sàng thực hiện kế hoạch rồi, nhưng trước hết phải làm một vài việc không kém phần quan trọng.Các phụ huynh học sinh ít khi quan tâm đến các trận đấu bóng đá của con cái. Thế mà thứ bảy ấy, trên sân bóng của một trường nội trú nổi tiếng dành cho nam học sinh ở Sydney, Dennis Harper không phải là người duy nhất để ý đến một người đàn bà cao lớn, cân đối, tay cầm máy ảnh bấm liên tục mỗi khi cậu dẫn bóng. Dennis chỉ kịp nhận ra vẻ mặt hiền hậu của người thiếu phụ. Suất cả tuần sau đó, cậu không thể không nghĩ ngợi về người đàn bà bí ẩn đó.
Thứ bảy tiếp theo, Dennis không nhịn được, đem chuyện đó kể với Sara, nhưng Sara không phát biểu điều gì nên cậu cũng bỏ qua không nhắc tới nữa. Khác với Dennis, Sara không để ý đến người thiếu phụ ngồi ở hàng ghế thứ ba trong buổi biểu diễn nghệ thuật ở trường cô. Bà ta bấm máy ảnh lia lịa khi cô chơi biểu diễn dương cầm. Cô cũng không nghe thấy tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên từ hàng ghế thứ ba, cũng không để ý đến ánh mắt sáng ngời nhìn cô khi cô chào khán giả.Đêm ấy, Tara đứng vuốt ve Maxi bên cửa sổ và hồi tưởng lại sự kiện trong ngày.Ô, Maxi, mới có mấy

https://thuviensach.vn

tháng thôi mà chúng nó lớn ghê quá. Giá mà mi nhìn thấy Dennis đã cao vổng lên như thế nào. Và cả nàng công chúa bé bỏng của ta nữa. Nó xinh quá đi mất. Cả một bản nhạc rắc rối như thế mà nó chỉ chơi sai có ba nốt mà thôi!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 9

Thật lạ lùng khi tình cảm đối với một vùng đất lại phụ thuộc vào sự hiện diện hay vắng mặt của một người nào đó. Trước đây Dan Marshall hoàn toàn cảm thấy hạnh phúc trên hòn đảo Orphey, nơi bệnh viện tư của ông hoà hợp với cảnh trí thiên nhiên hoang dại. Nhưng bây giờ đây phong cảnh thần tiên ấy ông thấy sao mà đơn điệu, buồn thảm. Để chóng quên Tara, hay ít ra để có thể nghĩ về cô như một điều gì đã qua, ông làm việc nhiều hơn, nhận thêm nhiều bệnh nhân. Ông đạt thêm những thành tựu mới trong lĩnh vực giải phẫu chỉnh hình.

Ông không giấu được tự hào khi bệnh nhân, một cô gái bị máy cày nghiền nát chân từ bệnh viện của ông đã đến thẳng sàn nhảy disco để vui vẻ cùng bè bạn. Thế nhưng nỗi buồn không rời bỏ ông, mà ông lại không có ai để san sẻ. Bà giúp việc Lizzie không rời mắt khỏi ông. Mặc dù không giúp gì được bà vẫn cố gắng đùa để ông vui lên. Dan thường mỉm cười cảm ơn, nhưng ánh mắt vẫn buồn bã. Cho dù cố gắng làm việc nhiều đến mấy đi nữa, ông vẫn không thể nào quên được Tara. Hình ảnh cô, – khi đi dạo, khi bơi lội, hụp lặn dưới nước cùng ông, lúc trầm tư bên bếp lửa, – lúc nào cũng thấp thoáng trước mắt Dan. Từ khi cô ra đi, chưa một lần nào ông ra biển bơi lội. Giống như con ốc nhỏ, càng ngày ông càng thu mình vào cái vỏ đơn độc.Đến bây giờ ông mới giũ bỏ được mối tơ vò này? Mà ông yêu Tara mới dễ dàng làm sao! Sự bình thản, sự gan góc của cô làm ông kính trọng, tính vui vẻ, lòng yêu đời của cô làm ông cảm mến. Ông âu yếm nhớ lại vóc dáng cao lớn nhưng kiều diễm trên nền cát đảo vàng mịn, ánh mắt thẳng thắn cùng cái miệng nhạy cảm của cô đã từng làm ông run lên cảm động. Ông không bao giờ quên được cô, điều đó đã rõ ràng. Ông thở dài bắt đầu đọc những giấy tờ của mình– Phải, con đường hãy còn xa vời vợi.

https://thuviensach.vn

Đã hơn hai mươi năm nay Joanna Randell lãnh đạo hãng mốt lớn nhất Sydney. Vốn trước đây là người mẫu, cho đến nay bà vẫn giữ được những nét hấp dẫn và tinh tế. Mái tóc của bà màu hung, cái nhìn của đôi mắt nâu sẫm càng trở nên sắc sảo.Trong văn phòng của mình, Joanna đang làm công việc với một người cộng sự.

- Thưa bà Randell hiện nay một thị trường mới đã mở ra, đặc biệt là ở Anh và ở Mĩ. Chúng ta phải xây dựng cho được người đàn bà kiểu mới của thập kỷ 80, đó là hình ảnh người đàn bà đi làm ở các công sở. Khách đặt hàng của chúng ta phát hiện ra rằng đã xuất hiện tầng lớp phụ nữ mới đang làm nên sự nghiệp của mình. Nhiều phụ nữ có chức vụ cao, và họ có nhiều tiền mà họ cần tiêu xài cho bản thân. Tôi nhắc lại, một thị trường vô cùng mới mẻ.Người đàn ông đưa tay với một tấm ảnh trên bàn đưa cao Joanna.

- Hãy lấy bức ảnh của cô gái này làm ví dụ. Phải nói là rất hấp dẫn

– Nhưng cô ta quá trẻ. Mười chín, hai mươi tuổi là cùng – Khách hàng của chúng ta là những phụ nữ làm công tác quản lý, họ có độ tuổi từ hai mươi lăm cho đến bốn mươi. Chúng ta không chỉ cần những cô gái đẹp. Người mẫu bây giờ cần phải toát lên vẻ thông minh tự tin, có trình độ học vấn.Joanna sững sờ

– Típ người mẫu kiểu mới ư? Phải chăng thời đại của các bà lão đã đến. Một ý nghĩ ăn sâu vào óc bà. “Ta cần phải chiến thắng”

– Bà tự thề với mình. Bà phải tìm ra người mẫu mới thật nhanh chóng.

– Bà sẽ bước ra sàn diễn cùng người ấy.

Maytie, viên quản lý già của gia đình Stephany, soi lại gương lần cuối cùng trước khi ra khỏi toà biệt thự để đi dạo buổi chiều như thường lệ. Ra đến cổng, ông không trông thấy chiếc tắc xi nào, mặc dù ông đã gọi điện đặt từ hai mươi phút trước. Bỗng ông kinh ngạc nhìn thấy một người đàn bà đang đứng phía ngoài cổng. Ở nơi mà những chiếc xe hơi sang trọng không phải là vật lạ lùng này, chẳng có ai đi bộ bao giờ, có chăng chỉ là những người dắt chó đi dạo

– Người đàn bà này không có xe, cũng không có chó. Mà rõ ràng cũng không phải là khách đến thăm, vì không thấy chị ta có ý định bấm

https://thuviensach.vn

chuông.Maytie chăm chú nhìn người đàn bà. Chị ta rất ưa nhìn. Có lẽ ông đã gặp chị ta ở đâu rồi thì phải, bởi vì ông nhận thấy có nét gì đó rất quen thuộc. Nhưng thật khó nói đó là điều gì, vì người đàn bà đeo kính râm và lại quay mặt đi

– Maytie đang bận nhưng ông vẫn gọi giật người đàn bà lại

- Xin lỗi bà?

- Gì ạ?

– Giọng nói có vẻ khàn khàn.

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu. Chả là tôi đang đợi taxi. Chẳng hay bà có nhìn thấy chiếc xe nào không? Dường như nghe câu hỏi đó, người đàn bà cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi. Chị lắc đầu:

- Không, hình như không thì phải. Tôi đứng đây cũng đã lâu rồi.

- Họ hẹn 20 phút sau sẽ cho xe tới mà đến bây giờ cũng chẳng thấy. Trước đây tôi vẫn đi ô tô buýt vào trung tâm, nhưng thời buổi bây giờ có lẽ đi taxi vẫn yên tâm hơn.Ông chăm chú nhìn người đàn bà lần nữa, nhưng chị cứ nhìn đi đâu đó như cố ý tránh cặp mắt của ông. Đột nhiên một chiếc xe từ đầu phố chạy đến, Maytie mở cửa xe và hỏi.

- Chị có cần đến nơi nào đó không?

- Không, không, xin cảm ơn! Cuối cùng, người đàn bà ngẩng đầu lên và mỉm cười.Tara đứng giữa đường nhìn theo chiếc xe chở Maytie cho đến khi nó khuất hẳn. Maytie không nhận ra chị? Bây giờ chị có thể yên tâm rồi, bởi vì nếu Maytie mà còn nhầm tưởng chị là người qua đường thì sẽ không ai nhận ra chị được cả. Chị trầm ngâm dựa lưng vào bức tường. Chính chị cũng không biết được điều gì đã xui chị đến đây, để từ ngoài nhìn lại ngôi nhà của mình. Chị đã đến và có cơ hội để kiểm tra ấn tượng về bề ngoài của mình trước một trong những người thân cận nhất. Vậy là Stephany đã biến mất không để lại dấu vết. Chỉ còn lại Tara, với vẻ ngoài làm cho cả những ông già như Maytie cũng phải chú ý. Chị so vai vì lạnh. Buổi tối thường có những cơn gió lạnh đột ngột. Ngày có thể rất nóng, nhưng đêm đến có khi lạnh thấu xương. Đã đến lúc phải về thôi. Ngẩng lên nhìn những vì sao đang lấp lánh như kim cương, chị chuẩn bị quay gót thì có ánh đèn pha của một chiếc xe hơi từ trên dốc đi xuống. Chị vội nép

https://thuviensach.vn

mình vào giàn hoa dưới bức tường để từ ngoài đường người trên xe không nhìn thấy chị. Chiếc xe hãm phanh rồi dừng lại trước cổng sắt. Mặt người lái xe nhìn rất rõ. Đó là Jilly! Ả bước ra khỏi xe và bấm nút máy nói. Qua tiếng nói được truyền qua cái máy nhỏ màu đen ở cổng, Tara kinh ngạc nhận ra giọng Greg hỏi.
- Anh yêu, em đây, Jilly đây. Em đến rồi, mở cổng mau lên. – Giọng Jilly vang lên quyết liệt và đầy khêu gợi.

Tara nghe thấy tiếng cánh cổng mở ra. Jilly cho xe vào trong, rồi cánh cổng từ từ khép lại. "Jilly? Sao lại là Jilly? Thế là thế nào…?" Tara sững sờ không hiểu nổi. Chậm rãi, như thả nổi từ dưới nước lên, những bức tranh của quá khứ hiện về: Jilly trong đám cưới lí nhí nói mấy câu chúc mừng trong khi Greg ôm hờ ả, Jilly chơi quần vợt với Greg, hai người ôm hôn nhau chúc mừng chiến thắng. Rồi đêm ấy, khi họ tán gẫu chuyện với nhau rất lâu, ánh mắt Jilly như nuốt chửng Greg. Những ý nghĩ mới gợi lên nỗi đau xác thịt, chọc vào não Tara làm chị đau buốt. Đêm ấy Jilly không muốn về sớm nên Philip phải về một mình, sau đó Greg tiễn Jilly lâu một cách đáng ngờ… Rồi Jilly đến Eden. Chính Jilly đi bơi, đánh tennis với Greg, trong khi chị buồn bã và cô đơn. Rồi cuộc đi săn cá sấu! Với một sự rõ ràng đáng sợ, giống như một bằng chứng cuối cùng khó chối cãi, trong ký ức chị hiện lên hình ảnh mà chị thường cố gắng gạt đi. Đó là vẻ mặt của Jilly khi ả ngồi trong thuyền, bất động, hoảng sợ nhưng cặp mắt lại đầy ham muốn chưa thoả mãn.Tara thét lên man dại. Cả người run cầm cập, chị bỏ chạy. Đi đâu? Đi đâu mà chẳng được, miễn là rời khỏi nơi này. Được vài bước, chị đột ngột dừng lại, nôn thốc, nôn tháo. Rồi chị lại vùng chạy tiếp cho đến khi kiệt sức và ngã lăn ra đất.Chị bị dập chân đau điếng nhưng lấy bình tâm lại. Lết lên vỉa hè, chị ngồi dựa lưng vào tường, lấy trong túi ra chiếc mùi soa giấy, vụng về lau vết nôn mửa còn giây trên miệng, trên áo quần và vết bụi đất trộn với máu ở trên đầu gối. Chị cứ ngồi như thế không biết bao lâu. Cuối cùng, mặc dầu vẫn rất buồn nôn, người run cầm cập vì lạnh, chị buộc mình phải đứng dậy để về nhà. Suốt đêm, nằm co quắp trên chiếc giường hẹp, chị cố gắng quên đi ngón

https://thuviensach.vn

đòn mới của số phận. Chị không ngờ sự phản bội mới này làm chị cay đắng hơn cả khi biết người chồng mà chị yêu quý hết lòng lại căm thù chị đến mức có thể giết chết vợ.
- Tôi đã yêu bạn biết bao
– Chị rên rỉ nhắc đi nhắc lại,
– Sao bạn nỡ căm thù tôi đến thế, Jilly? Jilly là người bạn gái duy nhất của chị, cho nên sự tan vỡ làm chị đau khổ tưởng chừng không chịu đựng nổi. Nằm đó tơi bời trong đau đớn, chị nghĩ rằng chị không thể, mà có khi không muốn cố gắng được nữa…Tìm đâu ra được người mẫu mới bây giờ? Ngồi trong văn phòng của mình, Joanna Randell tuy chưa hẳn đã mất hy vọng nhưng cuối cùng mệt mỏi và chán nản. “Ta đã xem xét hết lượt phụ nữ ở Sdney từ độ tuổi hai mươi cho đến sáu mươi rồi còn gì?”.
– Bà u ám nghĩ. Bà đã sử dụng các mối quen biết của mình để tìm người mẫu mới nhưng chưa có kết quả. Biết bà tuyển chọn nhân tài mới, nhiều phụ nữ gọi điện, viết thư, xin đến gặp mặt ở hãng và thậm chí đến cả nhà riêng, đến nỗi cuối cùng bà phải ra lệnh cho thư ký chỉ tiếp những người được lựa chọn và đăng ký trước.

Bà đang suy nghĩ miên man thì cánh cửa bật mở, Jeyson bước vào. Bà vui vẻ đón chào người thợ ảnh của mình. Anh ta là một người tài hoa có thẩm mỹ tinh tế, rất vui tính và miệng lưỡi sắc sảo. Anh ta có dáng người nhỏ bé nhưng nhanh nhẹn, mái tóc lưa thưa màu nhạt lù xù như lông nhím trên đầu, đôi mắt sáng và rất ranh mãnh.
- Xin chào mẹ!
– Anh ta chào lớn và hôn vào má bà như thường lệ
- Đủ rồi, Jeyson ạ, kẻo người ta lại tưởng tôi là mẹ của anh thật đấy. Công việc thế nào?
- Có một đơn đặt hàng làm lịch mẹ ạ, nhưng người ta đòi hỏi phải có ảnh của những cô gái đẹp hạng nhất.- Hiểu rồi, trứng lại đòi khôn hơn vịt.
- Hơn nữa, họ đòi hỏi phải có ảnh cho đủ bốn mùa, mùa thu và mùa đông thì cần phải có những khuôn mặt già hơn.
- Trời ơi, cả anh nữa cũng nói đến điều ấy sao?

https://thuviensach.vn

– Joanna như rên lên.Suốt cả nửa giờ đồng hồ Jeyson toát cả mồ hôi hột để làm cho Joanna vui lên mà vô hiệu. Ra khỏi phòng, anh vừa đi vừa vò đầu. Đột nhiên, anh nghe thấy một giọng nói tự tin vang lên:
- Dù sao đi nữa tôi cũng vẫn muốn gặp bà Joanna Randell.
- Tôi đã giải thích cho chị hiểu là bà Randell không bao giờ tiếp người nào không được hẹn trước.
– Người nữ thư ký mệt mỏi đáp.
Jeyson đưa cặp mắt chuyên môn đánh giá người đàn bà đứng cạnh bàn rồi nói với người nữ thư ký.
- Chỉ có bọn tép riu thì mới phải hẹn trước, riêng cô đây thì ngay cả nhà vua có lẽ cũng muốn được gặp. Tôi tên là Jeyson. Hôm nay chúng ta đi ăn tối với nhau chứ? Không đợi trả lời, anh cầm tay người phụ nữ đang ngạc nhiên dẫn đến trước cửa phòng sếp, lấy chân đá cửa rồi kêu lớn:
- Joanna, cô người mẫu mới đây rồi!Anh đẩy người đàn bà vào phòng rồi đóng cửa lại.
-Tuyệt vời!
– Anh nói với người thư ký đang sửng sốt
– Cằm hơi mỏng một tý, nhưng tôi sẽ sửa được, miệng hơi rộng, nhưng dù sao vẫn đẹp tuyệt vời, con mắt thì giống y như mắt đào Bamby! Trời đất quỷ thần ơi, tôi phải lòng rồi!
– Đã ra đến cửa anh bỗng quay lại hỏi:
– Cô vừa nói cô ta tên gì ấy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 10

- Tôi cần một hãng quảng cáo có đủ khả năng sau nửa năm lăng xê được ảnh tôi lên bìa tạp chí "Vogue"

Joanna không bao giờ quên giây phút khi người đàn bà ấy lần đầu tiên đến trước bàn làm việc của bà. Cao lớn, cân đối, với phong cách xử sự lịch thiệp, và cái chính là chị ta không còn trẻ mà thật lạ lùng cũng không phải là bà già, khuôn mặt đẹp, dáng người tuyệt mỹ, ngoài ra còn một cái gì đó nữa. "Cái gì đó" được thể hiện trong đôi mắt to sáng, vừa có vẻ bí ẩn vừa buồn buồn, trên nét mối gợi cảm, đồng thời rất nghiêm nghị, dường như đang che giấu những tình cảm mà chị ta không muốn lộ ra.

Ngoài những cái đó, ở người đàn bà này toát lên một ý chí vững chắc, đúng kiểu "người đàn bà kiểu mới" mà Joanna tìm kiếm bấy lâu nay. Joanna nhướng mày, ngắm nhìn ảo ảnh trước mắt mình và nói: "Mời ngồi"

– bà ta vẫn còn đủ tỉnh táo để vui sướng nhìn nụ cười ngượng ngùng trên mặt người đẹp khi chị ta đưa mắt nhìn quanh để tìm ghế hoá ra những cái gì thuộc về con người đều không xa lạ với chị

– Chỉ đến khi đã ngồi yên trên ghế, Joanna mới lấy lại phong thái của con người công việc. Bà lập tức vào thẳng vấn đề:

- Cô từ đâu đến?

- Từ Kwinsland, ở đó có hòn đảo Orphey.

- Chị đã từng làm việc ở những đâu?

- Tôi đã làm một vài năm ở Anh, sau đó ở Bắc Úc.

- Bây giờ cô muốn thử vận may ở thành phố lớn nhất nước Úc chăng?

- Đúng thế đấy ạ.Tara ngạc nhiên và vui sướng nhận thấy mình nói chuyện với Joanna một cách tự tin và thoải mái. Chị đã chuẩn bị trước một câu chuyện rất chi tiết về mình: trước đây đã từng làm người

https://thuviensach.vn

mẫu ở những thành phố khác nhau, bây giờ chị đến Sydney để lập nghiệp thực sự. Chị đặt tất cả vào ván bài để gây ấn tượng cho Joanna, buộc bà chỉ có thể nhận lời chứ không thể từ chối. Trước đó Tara phải bỏ ra mấy tuần liền nghiên cứu các tạp chí thời trang đi từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, chọn quần áo để tạo cho mình một vẻ bên ngoài hợp thời, trẻ trung, nhưng không có vẻ cưa sừng làm nghé, có sức gây ấn tượng, nhưng không kệch cỡm, nhố nhăng.

Chị tiêu những đồng tiền cuối cùng vào việc trang điểm và uốn tóc ở hiệu mốt nhất Sydney. Rồi đến cái ngày mà chị cho rằng đã có thể xuất hiện trước mắt Joanna. Sau khi suy nghĩ rất lâu, chị quyết định đến thẳng chỗ bà làm việc, không cần gọi điện trước xin hẹn gặp sợ rằng đến phút cuối có thể sợ hãi mà đổi ý. Đó là một cuộc liều lĩnh, hoặc là sống, hoặc là chết. Dọc đường khi chen chúc giữa dòng người sang đường, chị chỉ muốn từ bỏ ý định để quay về. Nhưng khi đã bước chân vào phòng tiếp khách của hãng mốt, chị buộc mình phải quên đi cơn nôn nao đang trào lên từ dạ dày. Chị thản nhiên nhìn những bức ảnh của người mẫu nổi tiếng treo kín các bức tường. Đến gần người thư ký, chị tự thề với mình là chưa đạt được sự chấp nhận của bà giám đốc Joanna lừng danh thì quyết chưa rời khỏi nơi này.

Thầm trở về quá khứ, Tara thường cảm thấy rằng cái "tôi" mới mẻ của chị, giống như con Phượng hoàng được sinh ra từ những ngọn lửa, cuối cùng đã thiêu cháy Stephany. Sau khi phát hiện ra sự phản bội của Jilly, chị cảm thấy như mình đang chết dần. Nhưng hôm sau chị đã thức dậy thành một người hoàn toàn khác. Sợi chỉ mỏng manh nối chị với con người trước đây có tên là Stephany đã đứt hẳn. Cuối cùng, chị đã hiểu mình phải báo thù như thế nào. Cần phải bắt Greg chịu đựng tất cả những gì mà chị đã trải qua: Y sẽ phải say mê người đàn bà không thèm yêu y, tình yêu của y sẽ bị ruồng bỏ và khinh bỉ, bị coi rẻ hơn đám bụi dưới chân người. Người đàn bà ấy sẽ là chị. Chị sẽ lừa y vào cái bẫy mà trước đây y giăng ra trước Stephany. Chị sẽ giết chết con tim y rồi bỏ mặc y trơ trọi ở đó, như y đã

https://thuviensach.vn

từng giết chết chị về mặt thể xác. Đó sẽ là một đòn trừng phạt nên thơ, một ngày hội thực sự, và chị sẽ được thích thú tận hưởng sự báo thù của mình.

Để đạt được điều đó chị cần trở thành người đàn bà mà Greg yêu thích. Có nghĩa là cần phải gây được ấn tượng thật mạnh. Cần phải trở thành người đẹp kiểu những người mẫu thời trang trong các hoạ báo mốt. Chị phải trở thành người mẫu quảng cáo mốt. Chị đã có vẻ hấp dẫn, dáng người, chiều cao, bây giờ lại xuất hiện cơ sở và ý chí để thực hiện điều đó.Trước hết, phải chụp thử vài kiểu ảnh, – Giọng nói của Joanna đưa chị trở về thực tế. Nói chung Joanna thấy có khá nhiều chỗ đáng nghi ngờ liên quan đến cuộc xuất hiện bí ẩn này. Chẳng hạn người đàn bà nói chị ta ngoài hai mươi, nhưng không nêu rõ độ tuổi của mình. Chị ta bảo đã từng làm người mẫu nhiều năm, nhưng trình độ chuyên môn của chị ta xem chừng chỉ ở mức sơ đẳng. “Nhưng mình có tìm được ai đâu!
– Bà u ám nghĩ vả lại, mình có mất gì đâu cơ chứ!”. Bà cúi người trước máy điện thoại tự động:
- Cắm cho tôi máy của Jeyson nhé!
- Điều đó hoàn toàn không cần thiết, vì tôi vẫn còn ở đây chưa đi đâu cả. – Giọng Jeyson vang lên trong máy.
- Xin chào anh Sam. Dan Marshall ở đảo Orphey đây. Có tin gì mới về người đàn bà mất tích của tôi không? Dan tưởng rằng ông sẽ lấy lại được trạng thái thăng bằng của tâm hồn, nếu gạt được hình ảnh Tara khỏi trí nhớ của mình. Để làm được điều đó, ông trở lại những thói quen cũ như săn bắn dưới nước chẳng hạn. Nếu gặp bệnh nhân, dù đàn ông, đàn bà hay trẻ con, ông lại nướng cá để ăn với họ bên bờ biển. Thậm chí ông còn đi nghỉ, điều mà mấy năm qua ông không hề làm. Nhưng dù lên rừng xuống biển, đi đến đâu đi nữa thì cuối cùng vẫn quay về một ý nghĩ
– Tara. Tất cả đều vô ích, ông không thể nào quên được chị. Ông quá yêu nên sự mất mát trở thành nỗi đau hàng ngày, mỗi sáng mở mắt ra là ông đã nghĩ về chị rồi. Ông không biết gì về chị, thậm chí gạt chị ra khỏi đầu và dứt chị ra khỏi con tim ông. Ông chỉ biết hi vọng rằng nhờ một phép lạ nào đó, một ngày kia Tara sẽ quay trở lại. Vì thế ông gọi điện cho trung sĩ Sam

https://thuviensach.vn

Johneson, hi vọng biết thêm những tin mới….
- Tôi sợ rằng tôi không có điều gì mới để thông báo cho anh.
– Sam nói
– Đó là một vùng rộng lớn, cả một đạo quân có lạc vào cũng khó mà tìm nổi. Mà anh lại cho tôi biết quá ít dữ kiện.
- Đúng thế thật. Nhưng tôi có thể cung cấp thêm cho anh vài điều, mà biết đâu lại có ích.
– Dan suy nghĩ rất nhiều. Căn cứ vào những ghi chép của mình, các bức ảnh và đặc điểm các vết sẹo của Tara, ông có thể nêu lên khoảng thời gian xảy ra tai nạn. Tất nhiên, đó chỉ là điều phỏng đoán, nhưng nó rất có cơ sở.- Vậy là…
– Ông nói với Sam.
– Anh phải tìm một người đàn bà bị tai nạn nặng, nhưng không phải là tai nạn giao thông ở thời điểm từ…
– Ông nêu lên hai con số
– Chẳng nhẽ chừng ấy dữ liệu mà còn ít ư? Trở về nhà, Dan lơ đãng lần giở tạp chí “Y học hôm nay”. Có thông báo về một hội thảo tổ chức ở Sydney. “Đừng lạc hậu với thời cuộc, phải biết những gì mới mẻ nhất”. – Dan tự nói với mình.
– “Y học hôm nay” – nghề cũng kêu đấy chứ?Trong văn phòng của mình, nằm trong toà nhà chính của công ty “Harper Mining”. Bill Macmaster giải quyết một vấn đề mà ông hi vọng rằng sẽ đặt dấu chấm hết cho quan hệ giữa ông và Greg Marsdan. Greg ngồi yên trên ghế, mắt nhìn ra cửa sổ nhưng không trông thấy phong cảnh tuyệt đẹp – Y quá choáng váng trước những gì mà Bill vừa nói. Bỗng y đột ngột quay lại, mắt cháy lên cơn giận dữ, giọng lạc đi: - Đơn giản như thế mà xong à? Hoá ra tôi đã bị khai trừ ra khỏi ban giám đốc, cũng không còn lương thưởng gì cả! Tôi tin rằng các ông không có quyền làm điều đó. Stephany đã có những chỉ thị rõ ràng… mà tôi thì vẫn là chồng cô ấy. Y nhìn Bill với đôi mắt thách thức.- Điều đó đã được quyết định tuần trước, trong cuộc họp của Ban giám đốc, biểu quyết trăm phần trăm.
– Giọng Bill hoàn toàn bình tĩnh và thản nhiên, nhưng đã lâu ông mới lại có

https://thuviensach.vn

cảm giác hài lòng như bây giờ.
– Tôi cam đoan với anh rằng quyết định này hoàn toàn đúng theo pháp luật, phù hợp với chỉ thị của Stephany trước đây. Anh có thể tham khảo ý kiến của luật sư
– Ông im lặng trước khi giáng đòn tiếp theo.
– Tại sao anh lại không nhờ Philip Stuart nhỉ? Ông ta là luật sư rất giỏi đấy!Tuy nhiên, Greg không cắn câu, y quay trở lại. vấn đề:
- Tại sao tôi không được báo trước về cuộc họp?
- Đây chỉ là phiên họp thường kỳ, thời gian đã báo từ lần họp trước. Nhưng cả lần ấy anh cũng không đến, nếu không anh đã biết rồi. Vả lại, sự có mặt của anh cũng chẳng thay đổi được điều gì.Greg im lặng sau đó lẩm bẩm như bây giờ với chính mình "Quỷ tha ma bắt, nhưng ít ra cũng phải thanh toán mọi khoản chi tiêu chứ!". Giọng Bill vẫn bình thản và khúc chiết:
- Lương cho những người phục vụ và mọi khoản chi tiêu cho nhà ở vẫn do hãng đài thọ. Tất nhiên là không kể các khoản anh tiêu riêng. Từ nay trở đi, đó là vấn đề mà anh cần tự lo lấy. Greg đỏ mặt tía tai.
- Anh vẫn có thể sống ngôi nhà của Stephany. – Bill dừng lại một lát, dường như để nhấn mạnh câu tiếp theo
– Vâng, hiện nay thì anh vẫn có thể… Greg bật dậy, giận dữ đi đi lại lại trong phòng:
- Ông chưa bao giờ đồng ý với việc tôi lấy cô ấy, đúng không?
Bill không trả lời, chỉ chăm chú và thản nhiên nhìn Greg.
- Có phải thế không, trả lời đi, đồ chó má! Bill lặng lẽ rời khỏi bàn, ra mở toang cánh cửa:
- Tôi cho rằng, chúng ta không còn điều gì để nói nữa!
– Ông kết luận và mời khách ra khỏi phòng.
- Nữa! Nữa đi! Cứ thế! Bây giờ thì lên trước! Thoải mái hơn tí nữa, nghĩ về một điều gì đó vui sướng và trượt dần về phía ống kính.

Rơi vào tay Jeyson, Tara nhanh chóng đạt được những thành công mới. Là một người có kinh nghiệm, Joanna cho Tara xuất hiện trước công chúng từ từ, từng bước một. Khi Tara vừa mới đến, bà đã biết rằng chị chẳng có

https://thuviensach.vn

kinh nghiệm gì cả, nhưng bà không lo lắng, bởi điều đó có thể sửa chữa được. Chỉ cần một thời gian ngắn là Tara sẽ nắm được những kiến thức cơ bản về nghề làm người mẫu, đặc biệt là trong cử động. Vì vậy bà bắt chị phải dự một số lớp khiêu vũ cổ điển, disco, nhạc jazz….Hiện tại, Tara đang tập dượt để ra mắt trong chương trình đầu tiên của mình với thời gian trọn một ngày. Chị sẽ biểu diễn giới thiệu các mẫu trang phục ban ngày và buổi tối. Jeyson quyết định sẽ làm việc cùng chị trên một đường phố đông đúc ở trung tâm Sydney. Tara tỏ ra là một học sinh sáng ý nhưng có những lúc chị hoang mang cực độ. Những lúc đó, mặc dù rất nghiêm khắc và đòi hỏi tính nghề nghiệp rất cao, Jeyson bao giờ cũng sẵn lòng giúp đỡ bằng những câu chuyện tiếu lâm để chị bớt căng thẳng. Tara ngoan ngoãn thực hiện mọi yêu cầu của Jeyson, nhưng đến cuối ngày chị cảm thấy không thể nào chịu đựng thêm nữa.

- Jeyson, tôi lạnh và mệt lắm rồi. Tôi muốn về nhà.

– Chị dựa lưng vào cột đèn đường và nhắm mắt lại.- Ồ, nàng công chúa. – Jeyson giả vờ sợ hãi.

– Ta làm một kiểu ảnh bên cột đèn đường nhé. Đứng dựa lưng như thế! Đừng có mở mắt ra! Thoải mái, các cơ thư giãn. Cứ tưởng tượng là cô đang sắp hiến thân cho người tình. Người ấy làm cho cô phát cuồng, có cảm thấy không? Tốt lắm, đừng làm mất cảm giác ấy, cứ nghĩ về anh ta, quỷ bắt tôi đi, tôi căm thù hắn quá. Mặc dù rất muốn Jeyson im đi, Tara vẫn đỏ mặt nhớ lại cảnh đáng xấu hổ của chị khi chăn gối cùng Greg.

- Thế, thế, cô đỏ mặt lên đấy à? Tuyệt vời? Cô biết không, cô chẳng giống ai cả. Tôi vừa động đến sex, cô đã đỏ mặt tía tai lên rồi. Nào, bậy giờ hãy nghĩ về một điều gì đó thật buồn thảm xem nào. Buồn thật sự ấy. Hãy làm cho con tim đáng thương của cô vỡ ra thành ngàn mảnh…Qua ống kính, Jeyson thấy Tara như bị thôi miên, từ mắt chị mấy giọt lệ ứa ra và từ từ lăn xuống.

- Huyền diệu quá! Tuyệt vời! Tara Wells, tôi yêu em rồi đấy! Nhẽ nào em lại bóp vỡ trái tim người đàn ông sinh ra để dành cho em? Chỉ đến lúc không còn phim nữa, Jeyson mới nhận ra là Tara đã kiệt sức.

https://thuviensach.vn

- Thôi, tán nhăng tán cuội như thế là đủ rồi. Về thôi, mai lại tiếp tục làm việc.

Jeyson rất khó tính trong việc chọn rượu. Anh không bao giờ uống rượu mạnh, chỉ uống rượu nho, sâm banh hoặc rượu liker các loại. Thế nhưng hôm nay phải tự thưởng cho mình một suất rượu xứng đáng để mừng sự kiện Tara xuất hiện trên bìa tạp chí "Vogue". Tiệc rượu tổ chức trong xưởng làm việc của Jeyson đang độ vui vẻ. Say sưa với thắng lợi, Joanna và Tara đang lật giở từng trang trong tạp chí. Joanna hân hoan:

- Thưa quý vị, xin giới thiệu với quý vị cô Tara, nữ hoàng kiều diễm của thế giới thời trang vừa xuất hiện! Xin mời nâng cốc chúc mừng tất cả chúng ta.

- Vì chúng ta!

– Tara đáp lời, chạm ly với Joanna.

- Thế còn tôi? Thế không ai chúc mừng Jeyson, người đã tạo ra các ngôi sao à?

- Vì anh, Jeyson

– Chị nghiêm chỉnh nói

– Xin cảm ơn vì tất cả

- Sáu tháng ròng, ngày nào cũng như ngày nào…

– Joanna lại lần giở những trang tạp chí. Thế mà cuối cùng, kết quả thật không tồi. Tara cười sung sướng, tận hưởng bầu không khí thân ái mà chị cảm nhận được giữa các đồng nghiệp của mình.

- Có được ngày hôm nay là nhờ các vị đã chỉ bảo cho. Tôi đã học tập được ở các vị rất nhiều điều.Joanna trìu mến nhìn chị:

- Ngay từ hôm đầu tiên khi cô bước chân vào phòng tôi đã thấy ở cô có một cái gì đó rất khó nắm bắt và bí ẩn. Dù sao đi nữa thì cô cũng không giống ai cả.

- Đúng đấy!

– Jeyson cướp lời.

– Vô tuổi

– sự từng trải và thông thái trên nền của tuổi trẻ. Đó là một thứ rượu cocktail kỳ diệu.- Tôi đã đọc những nhận xét của cô ghi bên lề bản hợp

https://thuviensach.vn

đồng với hãng truyền hình
– Joanna nói tiếp
– Thật đáng khâm phục. Cô đã chú ý đến tất cả những điểm cần lưu ý. Cô học ở đâu cách làm hợp đồng thế?Tara cười lảng: - Có lẽ đó chỉ là bản năng của tôi.- Nói tóm lại là, nếu cô chán nghề làm người mẫu, cô có thể làm việc ở các văn phòng.
- Làm việc ở văn phòng ư?
– Jeyson kinh hoàng hỏi.
– Thôi đi, mẹ ơi
– Cô ấy vừa mới xuất hiện, lạy Chúa!
– Anh ta xán lại gần Tara và xoa đầu gối chị.
– Hãy quên bà già này đi và đến với anh…

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 11

Lại cuối một ngày khổ ải. Trong phòng hoá trang, Tara nhìn mình trong gương vẻ chê trách: chị nhận thấy những dấu hiệu của sự mệt mỏi. “Bạn thân mến ạ, hôm nay bạn phải đi ngủ sớm hơn thôi . Chị nghĩ.

Về nhà, ăn tối xong là lên giường ngay, với một quyển sách”. Chị cầm cái xắc lên, đưa mắt nhìn quanh kiểm tra lần cuối, tắt đèn rồi bước sang phòng chụp yên lặng, rộng thênh thang của Jeyson.Mặc dù cảm thấy mệt nhưng Tara hài lòng với mình. Sau buổi sáng vui vẻ để mừng thành công bước đầu, chị lại sẵn sàng đứng vào làm mẫu chụp ảnh. Cho đến bây giờ Jeyson vẫn còn đang say sưa. Anh không tuý luý nhưng rõ là vẫn ở trạng thái rất kích động. Chị dừng lại ở cửa, trìu mến nhìn anh đi lại trong phòng, tắt các đèn chiếu và dọn dẹp. Anh vẫn chưa nhận ra chị. Anh bước lại chỗ chiếc xe đạp có động cơ vẫn dùng làm giá đỡ chân máy trong thời gian chụp ảnh, leo lên yên xe, tay cầm cốc sâm banh.Tara tới đứng trước mặt anh.

- A, cô nhân sư, xin chào

– Anh thốt lên vui vẻ

– Này, bây giờ anh biết rõ gương mặt em không kém mặt anh, nhưng vẫn có một cái gì đó cứ trượt đi, không nắm bắt được. Trong ánh đèn nhẹ, trông em chừng khoảng hai mươi tuổi. Nhưng dưới ánh nắng mặt trời thì… ba lăm? hay hăm chín? Tara đứng bất động.

- Em im lặng, hả? Ồ, dĩ nhiên rồi, em là nhân sư mà. Vẻ đẹp đàn bà vĩnh cửu mang theo bí mật của mình vào cõi bất tử. Cái cô bé trong tranh của Leonardo cũng tương tự giống em.Anh nhìn thẳng vào mắt chị. Tara gặp cái nhìn ấy và cảm thấy ngượng.

- Anh biết gì về em? Chẳng gì cả. Anh có cảm tưởng như anh đã biết em hàng thế kỷ nay, vậy mà trên thực tế chẳng biết gì ngoài đôi mắt và nụ cười

https://thuviensach.vn

mê hồn. Với anh, em là một câu đố, Tara ạ, và hình như càng ngày, em càng làm anh quan tâm hơn.Điều mà Jeyson ngụ ý không thể nào hiểu nhầm đi được. Tara nén tiếng thở dài. Chị lờ mờ nghi ngại rằng một cái gì đó có thể xảy ra, nhưng không hoàn toàn tin chắc. Trước đây chị chưa từng gặp người nào nói đùa và cợt nhả liên tục như Jeyson nên chị không tài nào xác định được anh nói đùa hay nghiêm túc. Chị chuẩn bị tinh thần để trả lời xứng đáng sự thách thức.

- Tại làm sao mà anh lại luôn nghĩ đến em

– Jeyson cười mỉm

– Chính bởi tại cái điều khiến bất cứ chàng trai nào cũng nghĩ về các cô gái từ thời Adam và Eva, Romeo và Juliette…Linh tính mách bảo cho Tara hiểu rằng đã đến lúc thay đổi đề tài câu chuyện, trong khi những lời sẽ làm họ khó xử còn chưa bật ra.

- Jeyson, anh có biết anh là ai không

– Chị nói nhẹ nhàng

– Anh là một kẻ lãng mạn. Anh nhìn thấy ở một nữ công nhân bình thường những điều mà cô ta không có.

- Ồ, đó là bí mật của tôi

– Jeyson nói với nụ cười buồn bã mà Tara chưa từng thấy trên gương mặt anh. Rõ ràng là anh đã tiếp nhận tín hiệu không lời của chị. Anh sẽ không lấn tới, Jeyson vui vẻ nâng cốc:

- Vì chúng ta, và vì những điều bí mật được bảo vệ kỹ lưỡng.Tara mỉm cười dịu dàng rồi đi ra cửa.

- Chúc anh ngủ ngon, Jeyson.

- Này. Tiếng gọi của anh làm chị sững lại ở cửa và quay người lại.

– Đúng là em không thích cưỡi chiếc xe đạp của anh đấy chứ? Chị lắc đầu:

- Không, đã đến lúc em phải về.Còn lại một mình trong phòng, Jeysơn nâng cao cốc rượu, rồi làm đúng như tục lệ xưa khi người ta từ biệt nhau, anh từ từ buông mấy ngón tay: cốc rượu rơi xuống vỡ tan ra từng mảnh. Tara bước dọc các phố, xuyên qua các đám đông để về nhà. Bước khởi đầu trong sự nghiệp làm người mẫu thành công kiếm được nhiều tiền, chị chuyển từ nhà trọ tồi tàn tới một căn hộ mới ở khu vực Elizabeth-Bay sang

https://thuviensach.vn

trọng mà cư dân của nó được hưởng một trong những đặc ân trong cuộc sống Sydney: đó là cảnh trông ra vịnh. Cảm thấy người đau nhức nỗi buồn và trong tim đầu đầy ắp những ý nghĩ cả về Jeyson cả về những rắc rối của tình yêu . Chị lên tầng bằng thang máy và vào căn hộ mới của mình.Một tiếng "meo" chào mừng vang lên. Chú mèo, ngày nào gầy còm thảm hại, giờ đây đã trở nên béo tốt, to lớn chạy ra cửa đón chị.

- A, Maxi, xin chào em bé?

– Chị âu yếm vuốt tai rồi bế nó áp vào ngực

– Thế nào? Ngày vừa qua bình thường cả chứ? Chị tụt giày rồi đi qua phòng trải thảm vào phòng khách.

- Tao tiết lộ cho thấy một bí mật nhé, Maxi: Nhìn mặt, người ta đoán tao hai mươi tám tuổi, nhưng đến cuối những ngày làm việc như ngày hôm nay thì đôi chân tao tỏ ra là đã bốn mươi!

– Chị thả con mèo xuống thảm rồi lại bật máy quay đĩa. Từ khi chuyển chỗ ở, Tara lại được thưởng thức âm nhạc. Giờ đây, sau khi đã thần tốc làm quen với disco và jazz, thị hiếu âm nhạc của chị phong phú lên rõ rệt và không chỉ còn giới hạn ở nhạc cổ điển như trước kia nữa. Chị đặt đĩa có bài hát "Anh không còn tặng hoa cho em nữa" rồi thở dài buông mình xuống chiếc đi văng rộng nhìn quanh.Mọi thứ đều làm chị hài lòng. Vật duy nhất nổi lên trong căn phòng yên tĩnh, trang nhã là tấm thảm dày màu san hô treo trên bức tường trắng. Chung quanh toàn là kính và crôm đúng theo phong cách Ý. Vẻ hiện đại được làm dịu bởi những tấm ri đô dài buông từ trần đến tận sàn, che cái mà Tara đặt tên là "Khung cửa diệu kỳ". Đó không đơn giản là một cái cửa sổ: toàn bộ bức tường thứ tư của căn phòng được làm bằng kính mở ra cảnh tượng tuyệt vời của vịnh biển. Chính điểm này của căn hộ đã hấp dẫn Tara. Chị ngồi hàng giờ liền ngắm bức tranh đa sắc rộng lớn trải trước mắt. Dù là trời, trong xanh hay phủ đầy mây, mặt nước vịnh phản chiếu lại nó trung thành như một người tình chung thuỷ. Những tia nước mưa cũng mang lại cho chị niềm vui như những tia nắng mặt trời. Ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh đẹp –Không còn một thú nghỉ ngơi nào hơn thế được nữa.

- Hôm nay tao đã phải làm việc cật lực, Maxi ạ

https://thuviensach.vn

– Chị nói với con mèo đang ngồi thờ ơ
– tao phải làm việc như một con chó. Mà, đó là đùa thôi, bé con.
– Nhưng Maxi không có phản ứng gì ngoài việc nhìn theo cô chủ đang đi xuống bếp: nghĩa là sắp được một bữa ngon lành!
- Thế nào, mày nghĩ thế nào về căn nhà mới của chúng ta?
– Tara tiếp tục, tay mở một hộp thịt
– Hơi đắt một tí, nhưng tao nghĩ là chúng ta xứng đáng được ở đây. Chúng ta kiếm được tiền. Lần đầu tiên trong đời, tao có những cảm xúc… những cảm xúc tuyệt vời. Giá mà mày cũng có được những cảm xúc như thế.Chị âu yếm đặt chiếc đĩa xuống sàn cạnh con mèo. Vậy chúng ta tìm cho mày một công việc gì đó nhé? Hay là tìm cho chú mày một bạn gái để mày có bạn trong thời gian tao bận đi làm? Chỉ có một điều mày phải ghi nhớ, Maxi. Đừng bao giờ bỏ tao. Không có mày tao sẽ cô đơn khủng khiếp.Vừa trò chuyện, chị vừa dọn dẹp căn hộ của mình. Chăm lo nhà cửa là một công việc hoàn toàn xa lạ với Stephany Harper nhưng Tara thì đã thạo. Chị vào phòng ngủ, thay tấm áo dài bằng áo choàng trong nhà.Khi công việc dọn dẹp đã xong, chị quay ra phòng đợi. Chị lấy cái túi mua trên đường về rồi vào phòng ngủ mở nó ra. Trong tay Tara là hai tấm hình phóng to được lồng khung. Tara đau đáu nhìn chúng. Trên tấm thứ nhất là một cô gái ngồi sau đàn dương cầm.
Đầu cô hất lên như đang trong một cảm hứng bay bổng. Tấm thứ hai chụp một học sinh trung học đang đá bóng. Sara và Dennis.
Con mèo bực bội nhảy từ lòng Stephany xuống – mấy giọt nước mằn mặn vừa rơi vào đúng mũi nó. “Chẳng còn bao lâu nữa đâu, các con yêu thương của mẹ ạ!” Chị thì thầm, hôn lên bề mặt lạnh nhẵn của những tấm ảnh. Và chị nhắc đi nhắc lại lời nguyền, cái lời nguyền buộc chị phải tạm thời chịu đựng: “Hãy vững vàng! Hãy vững vàng! Đó là tất cả!” Một lát sau, Tara đã nấu sôi nước, pha trà, đặt tách trà lên khay rồi ngồi xuống bên chiếc bàn con mà chị dùng làm bàn viết. Tara vẫn ghi nhật ký đều. Hôm nay, chị đã đạt được mục tiêu đầu tiên của mình – trở thành một người đàn bà sang trọng. Bây giờ, cần phải bắt tay vào thực hiện kế hoạch trả thù. Bắt đầu giai đoạn hoạt động tích cực nhất. Bên cạnh cuốn nhật ký là tờ báo thể

https://thuviensach.vn

thao “Sport Review”. Một đầu đề “Nhà vô địch và hoạt động từ thiện”. Trong bài có viết: “Greg Marsdan – cựu vô địch Wimbledon sẽ tham gia trận đấu quần vợt từ thiện. Tiền thu được sẽ dành để giúp đỡ các vận động viên bị chấn thương. Người ta dự tính rằng giới thượng lưu của Sydney sẽ có mặt tại trận đấu này. Sau trận đấu, “ngôi sao” quần vợt sẽ gặp gỡ với các vị khách danh dự. Bên cạnh cốc sâm banh, Marsdan vẫn còn rất đau khổ sau cái chết bi thảm và bí ẩn của người vợ, bà Stephạny Harper, người thừa kế một gia tài lớn…”.Tara vớ lấy cái kéo. Chị cẩn thận cắt rời bài báo và tấm ảnh, sau đó điền tên vào ô trống bên cạnh trong tờ báo dành cho những người có nguyện vọng mua vé xem trận đấu. Rồi chị đặt mẩu báo vào cuốn nhật ký. Từ tấm ảnh, Greg nhìn chị. Anh ta đẹp, đầy sức sống và tội lỗi. Tất cả vẫn như trước. “Trả thù! Trả thù! Trả thù!” Thái dương chị đập rần rật.

Trên sân Greg Marsdan đang trình diễn nghệ thuật thượng đẳng, như hồi anh ta chơi ở giải Wimbledon. Cú phát bóng mạnh đến nỗi nếu đối thủ có kịp đưa vợt đỡ thì nó cũng suýt bật khỏi tay anh ta. Những cú đập tay phải bóng đi sát biên và chạm sân cách vạch sau chỉ vài milimét. Những cú hất xoáy điệu nghệ, bóng bay bổng qua đầu đối thủ rồi rơi xuống góc xa. Những cú đập tay trái cũng còn mạnh hơn cú đập tay phải của nhiều đối thủ khác. Mỗi cú đập đều đẹp đẽ, chính xác, Marsdan lại thêm điểm, sân vận động cuồng nhiệt reo mừng đấu thủ yêu mến của mình.Than ôi, toàn bộ điều đó đang diễn ra không phải trên thực tế mà trong tâm tưởng Greg. Y biết rằng phong độ của mình xuống lắm rồi và đã lâu y không chơi. Trước đây, y chơi trong câu lạc bộ khá đều đặn và đã lâu y không chơi. Trước đây, y chơi trong câu lạc bộ khá đều đặn và một lần còn thắng Jackson, điều làm y vô cùng thoả mãn. Giờ đây, y định sẽ bừng sáng trở lại trong trận đấu từ thiện này. Y nghĩ y sẽ đánh tơi tả cậu bé người ta chọn làm đối thủ cho y. Những người tổ chức trận đấu đã tế nhị chọn một cầu thủ đủ mạnh để trận đấu khỏi tẻ nhạt, nhưng không mạnh đến mức có thể chơi nghiêng ngả với nhà vô địch. Greg còn nghĩ rằng một trận đấu từ thiện sẽ nâng cao uy tín của y, và tại cuộc chiêu đãi sâm banh sau trận đấu,

https://thuviensach.vn

y sẽ có cơ hội tiếp xúc với những người giàu có và hùng mạnh của Sydney. À biết đâu lại có một Stephany Harper nữa rơi vào tay y, lần này một Stephany gợi tình hơn.Nhưng trông thấy đối thủ của mình trong buồng thay quần áo, Greg cảm thấy mọi chuyện có thể rất tồi tệ. Thằng nhãi ấy rõ ràng là tập trung hết sức chuẩn bị cho trận đấu. Chỉ nhìn những ngón tay hắn xiết cái vợt thì biết. Và hắn lao ra sân như được cởi xiềng. Trong vòng năm phút đầu tiên, Greg gần như bất lực hoàn toàn. Ngay từ đầu, y hiểu rằng sẽ không tránh khỏi thất bại. Bởi thế, y chỉ cố gắng sao cho tỉ số không quá nhục nhã.

“Bốn mươi – mười lăm” – Giọng trọng tài vang to trong sự im lặng. Mọi người tập trung theo dõi hai đấu thủ đang chuyển động nhanh nhẹn trên sân, nhưng sự chú ý chủ yếu dành cho thân hình cao lớn, mềm dẻo, toát ra vẻ tự tin của Greg. Khác với chàng trai bên kia lưới Greg cảm nhận quá rõ sự có mặt của khán giả, của đàn bà đủ các lứa tuổi đang háo hức theo dõi y chơi, ồ lên ầm ĩ sau mỗi cú đập của y. Tất cả đều ủng hộ Greg. Tất cả mong y chiến thắng. Y mỉm cười sang bên phải, bên trái mỗi lúc có thể. Điều chủ yếu là y biết mình không thể để mình trông giống một kẻ bại trận đáng thương.Giữa những người ủng hộ Greg, có một trái tim căm thù y tột độ. Tara ngồi cùng Joanna theo dõi trận đấu. Lần xuất hiện đầu tiên của Greg mà chị rất sợ đã qua đi không mấy đau đớn, bởi lối ra của các đấu thủ cách xa chỗ chị ngồi và cái thân hình khoác đầy khăn bông và lủng lẳng vật ấy chỉ gợi nhớ kẻ đã định cướp đi của chị cuộc sống và suýt nữa thì đã thành công. Nhưng khi y lại gần, chị cảm thấy trong mình đảo lộn hết cả và suốt thời gian diễn ra trận đấu sự có mặt của y khiến chị cảm thấy hồi hộp.

- Anh ta đã từng lập được một sự nghiệp rực rỡ

– Tiếng của Joanna vọng đến tai chị

– Hồi còn trẻ, anh ta cực kỳ triển vọng. Nhưng sau đó, có chuyện gì đó xảy ra.– Bà dừng lại rồi cười

– Chắc gì anh ta sẽ buộc được mình bừng tỉnh, nếu mà cô hiểu được ý tôi định nói.Tara cảm thấy tim nhói đau, như có một cục nước đá thúc

https://thuviensach.vn

vào ngực.- Dù sao đi chăng nữa thì anh ta cũng chẳng trở thành cái gì cả
– Joanna ngáp và nhìn đồng hồ và bây giờ anh ta cũng chẳng ra gì. Cô cứ nhìn anh ta mà xem. Tôi đúng là điên rồ để cô lôi tôi đi xem trận đấu xuẩn ngốc này giữa lúc bận nhất trong ngày. Nếu bóng đá thì lại là chuyện khác.- Phần thắng thuộc về Witman. Tỉ số trận đấu hai – không.Tara hít một hơi thật sâu.- Joanna, bà nói là bà từng gặp Greg Marsdan à?
- Cũng như phần nửa phái đẹp của châu lục này, cô bạn thân mến ạ! Tôi trông thấy anh ta một hoặc hai năm gì đó về trước tại một buổi giống như hôm nay, hoặc một cuộc trình diễn mốt từ thiện. Vậy thì sao? -
Anh ta là người thế nào?
- Greg ư? Đó là một con mèo hoang có cái mẽ ngoài hào nhoáng. Một lần anh ta đã gặp may, cưới được một bao tải tiền tên là Stephany Harper. Chắc cô cũng đọc báo về sự kiện đó. Cô ta bị chết trong tuần trăng mật… Cá sấu… Thật khủng khiếp.“Đúng vậy, đó là một cơn ác mộng” – Tara nghĩ thầm.
- Hồi ấy mọi người đều nói rằng anh ta lấy cô ta vì tiền
– Joanna tiếp tục nói
– Tôi không quen người đàn bà ấy. Bà ta không thích giao tiếp mặc dù với tiền của mình, bà ta thừa sức tung hoành trong xã hội thượng lưu. Nhưng dẫu sao tôi cũng rất thương bà ta khi nghe kể chuyện. Mà cũng phải nói là tôi sẽ không ngạc nhiên tí nào nếu có người tuyên bố rằng chính anh ta đã kết liễu tính mạng của vợ.
– Bà uể oải quay lại
– Này, ngoài tôi và cô, trên sân vận động này không có người đàn bà nào lại không sẵn sàng lao đầu vào tàu hoả nếu Greg Marsdan thích vậy. Cô cứ nhìn họ mà xem! Họ không chỉ nghĩ về “ngôi sao tennis vĩ đại” mà còn cả về cái anh ta có trong quần nữa.
- Suỵt!
– Người bên cạnh khó chịu nói. Tara hơi đỏ mặt. Joanna liếc xéo sang chị.- Không thể tin được! Cả cô cũng thế à? Sao, chúng ta tới đây vì Greg Marsdan à?

https://thuviensach.vn

- Dĩ nhiên là không!
– Tara giận dữ đáp.
– Tôi thích tennis, chỉ đơn giản vậy thôi.
- Rõ rồi
– Joanna bỗng nảy ra một ý
– Cần phải bảo Jeyson chụp cho cô vài kiểu trên sân quần vợt. Nhớ nhắc tôi đấy nhé.Tara mỉm cười và lại hướng sự chú ý xuống sân, nơi tấn bi kịch sắp kết thúc. Greg thua tuyệt đối. Người xem thương hại cho kẻ chiến thắng một tràng vỗ tay lẹt đẹt. Greg rất biết thủ vai của mình. Anh ta nhiệt liệt chúc mừng chiến thắng của đối thủ, gửi nụ cười tới tất cả mọi người. Rồi hai đấu thủ rời sân.
Sau đó, tại buổi chiêu đãi, Tara cảm thấy hoàn toàn bình thản. Sự hồi hộp trước đó biến mất, giờ đây chị sẵn sàng đối mặt với bất kỳ diễn biến nào của sự việc mà chị cảm thấy nhất định sẽ xảy ra. Hoàn toàn không biết gì về vai trò mà bà sẽ phải đóng trong tấn kịch sắp tới. Joanna mang hai cốc sâm banh đầy lại chỗ Tara.
- Đã mất hàng đống tiền mua vé thì đừng nên bỏ phí chút đồ uống không mất tiền
– Bà vui vẻ nói. Nhưng uống một ngụm, bà nhăn mặt.
– Không phải là loại ngon, cô thấy thế nào?
– bà khinh bỉ nhìn quanh. Gian phòng dần dần đầy người.Bỗng có tiếng lao xao đám đông dấu hiệu có sự xuất hiện của một nhân vật quan trọng. Greg Marsdan bước vào phòng. Anh ta chưa tắm rửa và thay quần áo, hi vọng gây ấn tượng cho các nữ cổ động viên bằng hình ảnh của "ngôi sao" và bằng cái mùi đàn ông của mình. Lặng đi một tí, tiếng ồn ào lại nổi lên. Những phụ nữ hâm mộ vây kín lấy Greg. Joanna "phù" một tiếng khinh bỉ.
- Anh ta cũng sẽ thành công như vậy nếu ở truồng mà đến! Cô cứ thử nhìn những con ngỗng cái đang vươn cổ ra kia.Tara chăm chú nhìn những gì đang diễn ra ở đầu phòng bên kia. Greg cho chữ ký, miệng huýt sáo theo thói quen. Dường như y cảm thấy cái nhìn của chị và ngẩng đầu lên. Y nhìn, còn chị quay đi với vẻ hờ hững cố ý. Chị biết rằng y nhìn chị và căng

https://thuviensach.vn

người ra đợi y bước lại.Tiếng Joanna lại lọt vài tai chị:
- Thấy nói Greg Marsdan luôn luôn thích những người mới, nhất là khi sự việc lại diễn ra trước mắt mọi người. Và tôi nói sự chống cự chỉ càng kích thích anh ta. Sau này đừng có mà trách là tôi không nói trước nhé. Đừng có nhìn về phía đó
– bà nhìn qua vai Tara
– Đấy, hắn đến đây, như ong ngửi thấy mùi mật hoa.
- Xin chào
– Một giọng nói mềm mại, với những "sắc thái" không lẫn vào đâu được vang lên… Tara lạnh lùng quay lại phía anh ta. Chị nhìn thấy chính đôi mắt đã chiếu vào chị trong cái giây phút khủng khiếp, khi con cá sấu dìm chị xuống đáy đầm lầy.
- Tên tôi là Greg Marsdan. Hình như chúng ta còn chưa quen nhau?
Anh ta cười như một cậu bé."Con người này mưu giết mình. Hắn đã huỷ hoại cuộc sống của mình. Đó là người chồng mà mình yêu quý nhất trần đời. Đó là con người mà…".
- Chưa
– Tara trả lời với nụ cười mê hồn, tay chìa ra
– Tôi còn chưa có được niềm hân hạnh ấy!
Thư ký đúng là thân phận con lừa – Susi, nữ nhân viên giỏi nhất của Joanna nghĩ. Một mình trong văn phòng, điện thoại thì không ngừng gào réo, từ ngày hôm qua đến giờ chưa dọn dẹp được gì, lại còn phải sắp xếp đống hoa mà hầu như cứ cách năm phút người ta lại gửi đến một bó. Thành ra cô cứ phải chạy lên chạy xuống. Susi nhẹ cả người khi thấy Joanna, đúng vào lúc người ta mang đến một lẵng hoa mới nữa và chị ký nhận.
- Ái chà chà!
– Hoa nhiều đến nỗi làm Joanna ngạc nhiên. Nói chung bà đã quen nhận được hoa, nhất là sau những buổi trình diễn mốt thành công như hôm qua. Nhưng không nhiều đến như thế này. Bà vẫn còn ngắm hoa khi Tara bước vào. Joanna hài lòng nhận thấy Tara cũng sững sờ. Bà nói ngay:
- Tất cả đều gửi cho cô đấy.
- Sao, tất cả à?

https://thuviensach.vn

- Hầu như. Ở đây có một số lẵng hoa của các nhà tạo mốt. Một số khác do những người quen biết gửi tới chúc mừng thành công. Nhưng hầu hết – Joanna đưa tay xoay một vòng bao quát tất cả những bó hoa cẩm chướng, hoa hồng, hoa cúc và hoa lay ơn – là hoa gửi tặng cô, và cô thử đoán xem ai là người gửi chúng nào.Tara bước lại lẵng hoa gần nhất, nhìn tấm bưu thiếp cài vào đó: "Rất mong cô nhận lời đi ăn với tôi hôm nay hoặc bất kỳ hôm nào. Hàng ngày!". Thay cho chữ ký là chữ "G" đơn giản. Tim chị nhảy lên . Thắng lợi! Bề ngoài vẫn giữ vẻ thản nhiên, cô quay sang Joanna. Bà ta tỏ vẻ rất ngạc nhiên:
- Chuyện gì xảy ra với cô hai ngày cuối đây ấy nhỉ. Tôi thấy sau buổi chiêu đãi, hai anh chị ra về với nhau.-
Anh ta tiễn tôi ra xe…
- Ra xe?? Cô đã có xe từ bao giờ vậy?
- Từ ngày hôm qua. Tôi nghĩ một người mẫu thời trang hạng nhất có nghĩa vụ phải thành công rực rỡ tại cuộc trình diễn chính của thành phố cần phải có xe hơi. Nếu chúng ta thành công, nghĩa là tôi xứng đáng có nó. Nếu chúng ta thất bại thì tôi lại càng cần nó.
- Kinh khủng! Thoạt tiên là căn hộ mới, bây giờ lại xe hơi mới. Cô cần phải thuê một người đại diện giỏi thôi.- Phải là giỏi nhất! – Tara trả lời rồi thân ái ôm lấy Joanna.
- Thôi được, nhưng tôi biết làm gì với tất cả những thứ này. Người tình của cô làm tôi không còn điều kiện làm việc ngày hôm nay rồi.
- Ồ bà quên chúng đi – Tara khoát tay bất cần – quẳng quách chúng đi. Hoặc cho bất kỳ cô bé nào thích chúng, cả anh ta cũng chẳng phải là người tình của tôi. Tôi đã trở về nhà một mình sau khi từ chối đi ăn với anh ta.- Ô là là! Té ra họ ở đây cả! . Jeyson ùa vào phòng, ầm ĩ như mọi khi
– Cần phải dọn dẹp đống của này đi. Ai là người hâm mộ mẹ đến nhường này, già ơi!
– Anh cúi người bên các lẵng hoa, đọc các bưu thiếp. Mặt anh dần sa sầm xuống. Anh đi giật lùi ra và dừng lại ở cửa:
– Nếu anh biết em ham mê tennis đến như vậy thì anh đã mua một cây vợt.
– Nói đoạn, Jeyson bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

- Anh ta điên rồi . Joanna nói vẻ buồn rầu . Nhưng thây kệ Jeyson. Còn chuyện của cô với Greg Marsdan đến đâu rồi? - Chuyện của tôi và Greg Marsdan ấy à?

– Tara bình tĩnh hỏi lại.Joanna không ưa loanh quanh.

- Cô có thích anh ta không? Tara quay đi, không biết phải trả lời thế nào, Joanna không chịu lùi.

- Tôi biết là cô cần đàn ông. Và chắc là cô đã có.

Tara nhìn bà, từ miệng chị thốt ra từ "không" một cách thẹn thừng. Joanna ngạc nhiên thật sự.

- Tôi không có thời gian – Tara nói – Và nếu thực lòng thì tôi cũng chẳng muốn.Joanna huýt sáo.

- Cô có biết là cô liên tục làm tôi ngạc nhiên không? Hiện tại các cô gái xếp hàng chạy theo đàn ông, vậy mà người mẫu khá nhất của tôi lại giữ quan điểm cơ bản như thế… thật từ thời cổ đại. Khó mà tin được.Bà ngừng lại, ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp:

- Và tôi cũng không tin anh ta được. Greg Marsdan không phải là người thích các cô gái khiêm tốn và nhút nhát. Cô phải cẩn thận đấy cô bạn quý ạ. Trong cái thế giới kinh tởm này cần phải cảnh giác. Hãy thông tin luôn luôn cho mụ già này, được không? Hãy nói cho tôi biết mỗi khi cô sửa soạn gặp Greg Marsdan, thế nhé.Tara mỉm cười bí ẩn:

- Nhất định rồi, tôi hứa với bà.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 12

Tara cho xe chạy dọc Liverpool .

Line chật hẹp. Tim cô rộn lên vì kích động. “Xong rồi! Hắn đã cắn câu!” – Chị nghĩ. Cảm giác sung sướng của thắng lợi đang trào trong chị. Chị nhớ lại buổi trình diễn mốt tối hôm qua, một Gala-mốt được Joanna chuẩn bị rất kỹ lưỡng để giới thiệu những mô đen mới nhất của các nhà tạo mốt. Bởi chỗ ngồi không nhiều lắm. Gala hứa hẹn nhiều cảnh ngoạn mục và chỉ có khách mời chứ không bán vé nên giấy mời đúng là quý như vàng. Cảm thấy ngôi sao của mình đang lặn, Greg Marsdan thấy rất vinh dự khi nhận được một chiếc. Đó là dấu hiệu chứng tỏ y vẫn được coi là một thành viên của xã hội thượng lưu. Y không biết rằng chính người sẽ trở thành ngôi sao trong buổi tối hôm ấy đã quan tâm hết mức sao cho tên y được ghi vào danh sách mời.Tara rất mong muốn Greg có mặt tại buổi trình diễn. Là phát hiện lớn mới nhất trong giới người mẫu Sydney, Tara sẽ được trình diễn những mốt mới và gây ấn tượng mạnh nhất. Mà cái mẽ bề ngoài và kiểu cách là miếng mồi câu Greg hiệu quả nhất. Đúng! Rất nên để y có mặt tại cuộc trình diễn. Ý định đó nảy ra trong đầu chị khi họ nói chuyện với nhau bên ly sâm banh tại cuộc chiêu đãi sau trận quần vợt từ thiện. Chị thấy rằng mình đã làm y thích, đã khơi dậy trí tò mò, bởi thế chị giữ đến cùng dáng vẻ Mona Lisa, cố gắng càng tỏ ra bí hiểm càng tốt. Chỉ khi tin chắc rằng mình đã gây được ấn tượng cho y, chị mới ra về. - Giờ đây tôi đã hiểu tại sao đàn bà lại cứ vo ve cạnh anh ta như thế. – Joanna nói – Anh ta duyên dáng không thể tả được, đến lũ chim cũng phải rời ngọn cây mà bay tới với anh ta.Bà nhìn Tara đầy ý nghĩa rồi nói thêm với nụ cười thông hiểu:

- Vậy cho nên hãy cẩn thận đấy con chim nhỏ ạ. Sau những điều mà cô ứng trước cho anh ta ngày hôm nay, tôi cuộc là anh ta sẽ không để cho cô yên đâu.

https://thuviensach.vn

Tara không trả lời, làm như không nghe thấy gì.- Thôi được, thôi được, tôi hiểu

– Rốt cuộc Joanna nói – Tôi chỉ muốn nói một điều là cô không được để thanh danh của mình bị hoen ố, mà với một kẻ như thế thì đó là điều không tránh khỏi đâu. Hay để nửa năm nữa nhé? Ít nhất thì cũng đừng lại gần anh ta trong cuộc trình diễn, nếu không tôi sẽ lột da cô ra đấy.

Thâm tâm Tara rất mong Joanna nói đúng, rằng Greg sẽ không để cho chị yên. Chị hi vọng rằng mảnh giấy vuông, khung chữ vàng trên có in dòng chữ: “Gala Mốt” và “Cô Tara Wells” sẽ lôi được con chồn ra khỏi hang. Nhưng càng đến gần giờ diễn, chị càng thấy lo lắng, một phần vì hồi hộp với những màn trình diễn của mình. Chuẩn bị cho lần ra sân đầu tiên, cả người chị căng lên để có thể xuất hiện trước mặt Greg với dáng vẻ đẹp nhất. Do biết rõ sơ đồ rạp nên chị biết vị trí bàn của Greg.

Than ôi! Bước từ sau cánh gà ra, chị nhận ra ngay rằng bàn đó bỏ trống. Có thể như thế lại tốt hơn. Trong phòng trang điểm Tara buồn rầu nghĩ khi chuẩn bị cho lần trình diễn tiếp theo. Cần phải tập trung toàn bộ sự chú ý cho điều mà vì nó mình có mặt ở đây. Chung quanh chị, những người mẫu khác rối rít cả lên. Những người thợ quần áo, trang điểm, làm đầu, khẩn trương chuẩn bị cho họ xuất hiện trước công chúng.Vai trò của Tara tại cuộc trình diễn này là xuất hiện ở cuối của ba phần trình diễn, thực hiện những tiết mục phức tạp , nửa đi, nửa khiêu vũ và giới thiệu những mô đen đẹp nhất. Chị đã hai lần ra sân khấu, hai lần mỉm cười rạng rỡ với công chúng rồi quay vào, trong lòng thất vọng buồn bực vì không thấy Greg đến. Lần thứ ba, chị không nhìn về phía bàn của y nữa. Đúng lúc đó thì y xuất hiện và say mê nhìn chị được hai người đàn ông kèm đi trong luồng đèn như một mũi tên bạc. Trên người chị là một chiếc áo dài dạ hội, dưới ánh đèn nó ánh lên như kim loại và hút chặt ánh mắt mọi người.Mặc dù bận túi bụi, Joanna vẫn để ý thấy Tara quay trở vào với tâm trạng cực kỳ phấn chấn và có vẻ phải cố nén cơn bột phát tình cảm vì vui mừng chiến thắng. Bà coi đó là trạng thái tự nhiên do thành công các buổi trình diễn. Tại buổi chiêu đãi tiếp liền sau đó, Tara lại có cơ hội để chọc tức ngài Marsdan thêm chút nữa. Không hiểu từ đâu y thò mặt ra khi chị đang nhảy

https://thuviensach.vn

điệu đầu tiên với Jeyson và thô bạo cướp lấy chị, không thèm để ý đến những lời phản đối của anh chàng lùn. Tara trả thù hộ Jeyson. Sau khi nói "Xin lỗi, tôi ra ngoài một giây", chị nhanh chóng rời sàn nhảy về, bỏ y lại một mình, không hề để cho y có cơ hội hiểu điều gì đã xảy ra.

Đó là một bước mạo hiểm có tính toán; dĩ nhiên, y có thể tức giận trước những hành vi như thế và chị sẽ chẳng bao giờ trông thấy y nữa. Nhưng chị hi vọng là y không tức giận đến mức đó mà ngược lại, trí tò mò bị kích thích bởi sự biến mất bất ngờ của chị.Và đấy những bông hoa chứng tỏ chị đã không nhầm trong những tính toán của mình. Cảm thấy rất hài lòng, chị nhẩm trong đầu câu trả lời cho lời mời của y: "Thứ sáu, chín rưỡi, ở Solanz Rovena-Plays"

Điện thoại réo inh ỏi, nhưng người quản gia đạo mạo không vội nhấc máy.
- Dinh thự Harper đây. Xin chào.
Maytie rất tự hào với cung cách nói chuyện điện thoại của mình. Ông tin rằng có thể trả lời một cách đường hoàng, dù cho người gọi có là ai. Tuy nhiên thậm chí cả ông cũng không làm dịu cơn giận dữ của người đàn bà đã hai tuần nay gọi điện liên tục mà không gặp được Greg. Jilly thì cứ tin chắc là Greg cần phải có mặt, thậm chí ngay cả lúc vắng ả, bởi thế ả kiên trì gọi điện đến mức với kinh nghiệm ngoại giao đầy mình như Maytie cũng phải bất lực.
- Không, rất tiếc là hiện giờ ông ấy không có nhà. Bà có nhắn lại gì cho ông ấy không? Thưa bà, tôi thề với bà là tôi sẽ báo lại tất các cuộc điện thoại mỗi khi ông ấy xuất hiện. Tôi sợ là tôi không giải thích được lý do ông ấy không liên lạc với bà. Hay là tôi báo lại là bà lại gọi tới nữa nhé? Không, rất tiếc là tôi không thể nói cho bà bao giờ ông ấy trở về. Ông ấy không có lịch thời gian, về và đi bất kỳ lúc nào. Tôi thưa lại để ông ấy gọi điện cho bà nhé?Cứ như thế kéo dài mãi đến lúc Jilly trút lên đầu Maytie tất cả sự thất vọng vì không liên lạc nổi với Greg. Sau khi lệnh cho Maytie nói lại cho Greg để y gọi điện ngay sau khi về nhà, Jilly dập máy.
- Cô có biết cô là một phụ nữ rất đẹp không.Greg và Tara đi ăn tại một

https://thuviensach.vn

trong những nhà hàng sang trọng và lớn nhất Sydney. Tara cảm thấy rõ ràng thắng lợi của mình. Tim chị nảy lên những lời y nói. Đây là lần đầu tiên y nói như vậy. Trong một thoáng, mắt chị bùng lên ngọn lửa giống như ngọn lửa đang cháy trong mắt y. Nhưng chị vội cụp xuống, cúi đầu trả lời khiêm tốn: "Cảm ơn".

- Chắc tất cả đàn ông đều nói với cô điều đó

– Y kiên trì tiếp tục.

- Ồ, không phải tất cả, chỉ một số người…

- Thế ư? Một số là bao nhiêu? Chị làm ra vẻ như đang đếm.

- Anh đợi tí nhé. Một lần… và lần đó… cả lần đó nữa…

- Hừm – Greg nhếch mép cười

– Cả cái anh chàng đó cũng vậy à? Nhưng mà thôi, kẻo tôi lại phát ghen với tất cả bọn họ

- Anh ghen à? – Môi Tara vờ nở thành một nụ cười e thẹn.

Chúng ta chỉ vừa mới quen nhau thôi, ngài Marsdan ạ.Greg chằm chằm nhìn chị qua bàn. Chiếc áo dài dạ hội màu xanh làm nổi bật đôi mắt và làn da nâu của chị. Thân hình mềm mại, đẹp thể hiện sức sống tràn trề của chị. Tara đáp lại y bằng cái nhìn cởi mở. Sau cuộc gặp gỡ với Maytie, chị không còn sợ bị lộ tẩy nữa, nhất là trước những người chỉ biết yêu bản thân mình như Greg. Bất cứ người chồng nào cũng có thể cảm nhận sự có mặt của vợ qua hàng ngàn chi tiết vặt vãnh không thể nào sửa được.

Bất cứ người chồng nào, trừ Greg! Hơn nữa, chị đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc gặp gỡ này. Tara không ngạc nhiên trước ấn tượng mà chị gây được với Greg, bởi chị đã nghĩ rất kỹ để chọn chiếc áo dài "đao phủ" – Vật hy sinh chị đã biết rõ: chị chọn kiểu áo dài rất hấp dẫn, nhưng trang nhã, không một chút gì cải lương, không quá lộ liễu, bởi người như Greg sẽ không cắn một lưỡi câu như vậy. Chiếc áo dài của Tara là một trong những kiểu mới nhất của một nhà tạo mốt nổi tiếng ở Sydney mà Joanna thửa về hàng lô để những người mẫu của bà có thể trưng diện ở những nơi cần thiết. Chất vải sáng bóng liên tục thay đổi màu sắc tuỳ thuộc vào ánh đèn từ màu xanh lam cho đến màu ngọc bích. Giờ đây, trên nền ánh sáng của bóng điện treo phía trên của bàn, nó trở lại màu xanh da trời

https://thuviensach.vn

nguyên thể.Tara bắt gặp cái nhìn của Greg và đỏng đảnh quay đi làm ra vẻ thờ ơ. Còn Greg thì cảm thấy không nên vội vàng. Y rót bia cho chị, miệng nói huyên thuyên, nhưng mắt y không rời nổi chị. Tara hiểu điều gì ẩn sau cái nhìn từ sau hàng mi nằng nặng kia: Y cắn câu rồi. Y trắng trợn nhìn ngắm chị. Chiếc áo dài thắt lại ở eo lưng thành hình chữ V, hơi ép vào bộ ngực đẹp. Trên cổ chị là một sợi dây chuyền bàng bạc – ánh kim loại lành lạnh tương phản với làn da mềm mà y rất thèm được hôn lên. Hễ đầu chị hơi cử động là hai chiếc hoa tai bạc lại bắt đầu nhún nhảy.

Y muốn giật phắt chúng đi và chiếm đoạt Tara tại chỗ, ngay trên sàn này. Chị chậm rãi vắt hai chân lên nhau và thính giác nhạy bén của y bắt được tiếng đôi tất mỏng chà vào nhau và chiếc quần lót lụa xát khẽ vào lần áo dài. Đối với con người đầy nhục cảm như Greg, những tiếng động đó chính là tiếng gọi của bản chất đàn bà trong con người Tara. Một sự hành hạ ngọt lịm mà y không thể không đáp lại. Y muốn lột trần Tara hàng tuần liền, muốn ôm ấp trong giường hàng tháng trời. Y có cảm giác như toàn bộ kinh nghiệm tình dục của y từ trước đến giờ chỉ là sự chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ với Tara. Y dường như đã cảm thấy đôi môi đỏ kia âu yếm thân hình y, và đôi mắt xanh sâu thẳm ấy mờ đi trong cái ôm ghì cháy bỏng ân ái. Cô ta cần phải thuộc về y! Y sẽ không để cô ta thoát.Y chộp lấy câu nói cuối cùng của Tara, cố ý cho giọng nói của mình có được âm điệu gợi tình.

- Cô nói rằng chúng ta hầu như chưa quen nhau ư? Vậy mà tôi lại có cảm giác là tôi biết cô đã lâu. Có lẽ đó là như người ta thường nói: “dejà vu”.- Hay, có thể là cuộc gặp gỡ của chúng ta là tiền định.

- Cô có bạn trai hoặc chồng chưa? Tara im lặng một lát, lựa chọn kỹ lưỡng từng từ.

- Tôi đã từng có một người mà tôi rất yêu. Anh ấy đúng là hoàng tử trong truyện cổ tích mà tôi mơ ước từ thời thơ ấu.

- Tôi thấy là cô rất yêu anh ấy

– Greg vui vẻ nói

– Rồi sao nữa?Giọng Tara lạnh lùng và vô cảm:

- Niềm mơ ước trở thành một cơn ác mộng kinh hoàng. Tôi đã tỉnh ra

https://thuviensach.vn

– Chị hướng thẳng cái nhìn vào mặt y:
– Còn anh?
- Tôi ấy à? – Y ngạc nhiên ra mặt.
– Ồ không, xin đừng có hỏi vậy. Như thế là không trung thực.
- Tại sao lại không trung thực? Hoàn toàn trung thực. Tôi đã kể chuyện của mình rồi cơ mà.
- Thôi được… Chắc cô cũng đã biết tôi cưới và đã mất vợ. Nhưng chẳng nên nói về điều đó. Chẳng có gì là nghiêm trọng cả.Chẳng có gì là nghiêm trọng. Tara gắng kìm mình. Đối với con người như mày thì chẳng có gì là nghiêm trọng. Y đã chịu một thất bại trên lãnh địa của mình mà không hề hay biết. Y nói tiếp với nụ cười chân thành:
- Tôi là con người luôn đi tìm cái gì đó không bình thường… và khi tìm được là tôi đi đứt. Bây giờ tôi cũng đi đứt, vì có cô đang ở đây.Tara không nói gì.
- Tình yêu đó là điều bí ẩn nhất của cuộc sống. Tôi không nói về tình dục đó là điều vặt vãnh. Những khi người ta nghĩ về nhau, kính trọng nhau, cảm thấy sự gần gũi thật sự… Tara, điều tôi mong muốn nhất trên đời này là chúng ta trở thành những người bạn.
Lần đầu tiên trong đời Tara cảm thấy vui thích thực sự khi chơi trò vờn một gã đàn ông, tung mồi ra nhử hắn như nhử một con cá.
- Chỉ đơn giản là bạn bè thôi à?
– Chị nói hầu như không nghe thấy.
- Cô nói sao?
– Greg đưa tay chị lên môi hôn rất khẽ. Y hoàn toàn hài lòng. “Nếu đã kéo được cô ta vào trò chơi thì có thể coi mọi việc đã xong.
– Y nghĩ . Con bé này không thoát khỏi tay mình! Nhưng còn phải vất vả chút nữa, ở đây có một cái gì đó
– Ý nghĩ của y dừng lại một thoáng ở điều mà y chưa nhận thức rõ ràng được. Nhưng với sự tự tin thường nhật, y bỏ qua chướng ngại vật đó
– Trước đây mày luôn thành công, cả lần này nữa, mày cũng sẽ thành công”.Sự im lặng bị phá tan bởi một lời chào.

https://thuviensach.vn

- Chào Greg!- Phil! – Greg hoàn toàn không muốn một cuộc gặp gỡ với con người này, đặc biệt là bây giờ.

- Ánh đèn mờ quá làm tôi không nhận ngay ra anh – Philip rất muốn đi ngang qua, lờ Greg đi. Nhưng ông lại gạt phắt cái ý nghĩ mà ông cho là không xứng đáng và ích kỷ ấy.Greg dành cho Philip nụ cười đáng mến nhất của mình. "Đây đúng là một dịp may hiếm có để đánh tan những nghi ngờ của Philip về quan hệ giữa mình và Jilly".Y quay sang Tara vẻ âu yếm và bao dung, điều mà y thấy không lọt qua mắt Philip.- Tara đây là ông Philip Stuart, một người bạn cũ của vợ tôi. Còn đây, xin giới thiệu với anh Philip, cô Tara Wells.Philip nghĩ thầm: "Thì ra đây là nạn nhân mới nhất! Thật dễ hiểu tại sao Jilly lại phát khùng lên thậm chí gầy sọp đi như vậy. Thật tội nghiệp! Cô ấy bị cho nghỉ hưu rồi. Vì cái "ngôi sao – người mẫu" này đây". Tim ông lại dấy lên niềm thương cảm. Giờ đây ông mới hiểu điều Jilly phải chịu đựng. Ông chào Tara lịch sự nhưng lạnh lùng. Còn Tara thì xử sự đúng như cách mà chị cho là tự nhiên: im lặng. Chị đang để hết tâm trí vào Greg nên sự xuất hiện của Philip là một bất ngờ lớn. Và chị cũng còn chưa quen hoàn toàn với việc những con người từ cuộc sống cũ lại xuất hiện trước mặt chị. Hơn nữa, chị sửng sốt thấy Philip thay đổi quá nhiều, trước đây ông mảnh dẻ, giờ thân hình đã sổ ra, gương mặt một thời rất có nét, giờ đầy những nếp nhăn. Trông ông như người không bao giờ biết nụ cười là gì. Tội nghiệp Philip! Lại thêm một nạn nhân nữa của thói dâm đãng của Greg. Trái tim chị chia sẻ những nỗi đau của ông, nhưng chị vẫn ngồi im, bình thản, giữ trên mặt một nụ cười xã giao.

- Jilly thế nào, Philip?

– Greg vui vẻ hỏi.

- Hình như bình thường, ít ra là như thế trong lần cuối cùng tôi gặp cô ấy!

– Ông chằm chằm nhìn Greg

– Thời gian cuối đây tôi đi liên tục, chúng tôi hầu như không gặp nhau.

- Tiếc quá nhỉ

– Giọng ngạc nhiên và cảm thông của Greg vang lên có vẻ hoàn toàn tự nhiên

- Đúng vậy – Philip nói – Thôi, tôi phải đi đây. Chúc một buổi tối thú vị.

https://thuviensach.vn

Rất mừng được làm quen với cô, cô Wells ạ.Philip bao giờ cũng biết giữ phẩm cách

– Tara nghĩ. Chị trìu mến nhìn theo ông.

- Philip là một người rất tốt – Greg nói – vợ chồng Stuart là bạn thân nhất của vợ tôi.

- Anh kể cho tôi nghe về vợ anh đi, Greg. Chị ấy là người thế nào? Greg im lặng sắp xếp ý nghĩ rồi nói bằng giọng chậm rãi, cảm động.

- Cô ấy là một người dễ thương trung thực và yêu mạnh mẽ hiếm có. Đó là một trái tim rộng rãi nhất mà tôi từng gặp.. Đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy rất thiếu vắng cô ấy…Anh ta căng người lên và mấy giọt nước mắt rơi ra.Nước mắt! Những giọt nước mắt cá sấu! Tara nghĩ, gắng kìm cơn cuồng nộ trong mình. Chị sẵn sàng thọc dao vào "trái tim trung thực" ấy. Nhưng chị tiếp tục ngồi im để nghe tiếp.

- Thế nhưng chính cô ấy lại là kẻ thù tệ hại nhất của bản thân. Greg lại nói – Có lẽ không nên làm như vợ mình là hơn cả mức hoàn thiện. Điều đó làm phụ nữ sợ, bởi họ phải chiến đấu với vị thiên thần vừa biến mất – Y im lặng một lát – Cô biết không, thật lạ lùng. Mới nhìn cô tôi sửng sốt bởi bề ngoài cô rất gợi nhớ Stephany. Nhưng cô ấy… mà thôi, so sánh thì quá nực cười. Cô ấy là một cơn vịt xấu xí, còn cô là một con thiên nga, mà cô ấy luôn ước muốn trở thành…Y ngừng lại đợi cho người hầu bàn rót đầy hai cốc, sau đó nâng cốc bằng động tác duyên dáng.

- Vì chúng ta, Tara! Vì sắc đẹp của cô! Vì tương lai, cho dù nó có mang đến cái gì.

- Vì chúng ta! . Tara lặp lại lời chúc, nhưng với nghĩa riêng của mình. "Vì chúng ta" Chị nghĩ thâm thù. Người hầu bàn lại mang đồ ăn tới. Miệng mỉm cười dịu dàng, Tara cầm lấy dao cắt đầu con cá hồng và lại thầm cho động tác của mình một ngụ ý kín đáo. Bữa ăn kết thúc. Chiếc Rolls-Royce trắng chở họ về phía nhà Tara. Việc đi trên chiếc xe mà chị đã chọn tặng Greg với cả tình yêu là một thử thách mới nữa với Tara, khi mà những nhát dao đâm được thay bằng những mũi kim châm. Chiếc xe dừng lại cạnh một trong những khu nhà ở lớn ở Elizabeth-Bay. Greg ra khỏi xe, vòng sang bên kia mở cửa cho Tara.

https://thuviensach.vn

Họ đứng đối mặt nhau ở chỗ sang đường. Ngọn gió biển ấm áp sẽ lay động tóc; không khí chung quanh tích đầy những câu hỏi không bật thành lời, những dục vọng, những ham muốn.

- Cảm ơn anh về buổi tối tuyệt diệu này – Tara cụp mắt xuống.

- Ê – Y đỡ lấy cằm chị, nâng mặt chị lên.

– Tôi còn phải về nhà, nhưng đường xa lắm. Chẳng lẽ cô không mời tôi một tách cà phê? – trong mắt y là tiếng gọi và một lời hứa hẹn. Chị lùi lại.

- Ồ không! Hôm nay thì không được đâu! Từ sáng đến giờ tôi nhiều việc quá.Sự im lặng trĩu xuống. Greg duyên dáng rút lui. Miệng mỉm cười luyến tiếc, y gật đầu.

- Thôi được! Có lẽ lần sau nhé?- Có thể. Chúc anh ngủ ngon, Greg.Chị đứng lại cho đến khi chiếc Rolls-Royce biến sau khúc ngoặt. Sau đó chị vội đi về pháo đài của mình – về căn nhà cách đây vài khu phố. Chị còn chưa sẵn sàng cho y địa chỉ thật. Còn sớm quá. Về nhà thật thích. Ở nhà chị chẳng cần màn kịch nào hết. Maxi rất không hài lòng thấy nữ chủ nhân hôm nay khi run lên, khi khóc, khi cười, khi tự độc thoại rõ trong đó những lời nguyền rủa, đe doạ và hứa hẹn đan xen lẫn nhau

Những người giúp việc cho Jeyson luôn luôn vất vả mỗi khi sếp của họ vật vã đau đớn để hoài thai cho một ý tưởng sáng tạo mới. Khi đó những yêu cầu điên khùng nhất bỗng chốc được huỷ bỏ bằng lời khó chịu. Toàn phòng chụp sôi lên sùng sục cho đến khi đề tài mới tìm được hình hài mà vị bạo chúa nhỏ cảm thấy chấp nhận được. Buổi chụp ngày hôm nay sẽ phải ghi những cảnh siêu duyên dáng của những kiểu áo buổi tối. Jeyson cố gắng hình dung những con người vào ban đêm, những con người tận hưởng bóng tối, khi những người khác đã ngủ được mấy giấc rồi. Thực hiện kịch bản cuối cùng, Tara và người cặp đôi với chị toát mồ hôi hột để làm hài lòng Jeyson và thổi sức sống vào giấc mơ sáng tạo của anh ta.- Cô là một con dơi hút máu – Jeyson gầm ghè. Những sợi tóc thưa thớt trên đầu anh ta dựng đứng hết cả lên. – Cô là một con dơi hút máu tuyệt vời giống cái, và hắn ta chỉ còn việc dâng hiến cho cô. Cô hãy cắn ngập vào cổ hắn! Nào! Nào! Nào!

Nằm trên tấm thảm bất động, Tara ngoan ngoãn vươn miệng tới chỗ

https://thuviensach.vn

cục gồ trên cái cổ ám nắng.
- Không, không, không phải thế – Jeyson gào – Cắn! Cắn đi! Quỷ tha ma bắt cô đi! Hãy cắm nanh của mình vào cổ và đừng có nghĩ gì đến hắn. Hắn được trả tiền vì điều đó Tôi cần để hắn đau! Thế! Tốt hơn rồi đấy. Lại một lần nữa đi! Và đưa mắt nhìn lên! Quay cắm tí nữa, tôi không nhìn thấy mắt cô. Sao, có chuyện gì? Cô nhìn tôi đây này và tập trung tư tưởng vào. Đấy, lại không phải thế rồi… Tara chán ngấy với cái cổ đàn ông khoẻ mạnh mà trước đó một lát chị còn thấy hơi thích thú khi cắn. Bỗng Jilly Stuart lặng lẽ xuất hiện sau Jeyson. Tara bật dậy khỏi cảnh chụp và lùi sang bên cạnh.- Tôi phải đánh phấn lại một chút
– Chị nói bừa, lấy tay quệt trán như để lau mồ hôi.- Thôi được, tạm nghỉ năm phút – Jeyson đồng ý. – Kìa, son phấn kia. Có điều nhanh nhanh lên. Tôi cần trên tấm thảm của cha kia phải có máu, máu thật sự sau những nhay cắn ái ân. Tara! Có thể làm được điều đó không? Jeyson hùng hục đi lại trong phòng miệng tung ra những mệnh lệnh:
- Những tấm vải trang trí này cần phải dẹp bỏ. Thay màu hồng đi. Tôi cần màu xanh da trời và một ít xanh lá cây để làm tăng hiệu quả của cảnh tượng.Lọt vào giữa cảnh lộn xộn ấy, Jilly lúng túng đứng sững. Cô ta không biết phải hỏi ai. Trong lúc đó Tara chăm chú nhìn cô ta. Cũng giống như Philip, thời gian vừa qua để lại cho Jilly những dấu ấn nghiệt ngã. Cái tự tin của loài mèo thường khi vẫn đập vào mắt người khác đã nhường chỗ cho những ánh mắt thất thần, mờ đi như khói làm Tara liên tưởng đến một con vật vô chủ như Maxi hồi chị nhặt nó về. Vẻ chải chuốt xưa không lưu lại dấu vết gì. Tóc cô ta cuộn thành một búi, còn son phấn thì có lẽ cô ta trang điểm trong bóng tối. Nhưng cũng còn những nét của Jilly trước kia. Chẳng hạn cách hất tóc xoà xuống mắt và kiểu hất đầu như con ngựa chuẩn bị chồm vó phóng đi. “Rốt cuộc thì mày thoát ra khỏi Greg Marsdan mà vẫn nguyên vẹn, không phải chịu số phận rùng rợn của tao”
– Tara nặng nề nghĩ. Và chị kiên quyết tiến lên.
- Cô muốn gặp tôi chăng?
- Cô là Tara Wells phải không? Tên tôi là Jilly Stuart. Chúng ta nói chuyện

https://thuviensach.vn

với nhau một lát được chứ? Căn cứ vào trạng thái kích động của người đối thoại và ánh mắt sáng loá của cô ta, Tara hiểu rằng để chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ này, cô ta đã dùng một loại thuốc nào đó. Nhưng chị không để cô ta dễ dàng thực hiện được dự định của mình.

- Cô từ báo hay từ tạp chí đến?

- Không, không, – Jilly vội trả lời

– Tôi… tôi là bạn gái của Greg Marsdan.

- Tôi hiểu.- Bạn gái gần gũi.Tara im lặng. Bạn gái gần gũi, chị nghĩ: Vậy thì sao? - Cô cũng biết đấy

– Jilly lúng túng vần vò khăn tay – cách đây không lâu, cô đã gặp chồng tôi là Philip Stuart.

Tara làm ra vẻ đang cố nhớ lại.

- Vâng, vâng đúng là như vậy. Greg đã giới thiệu tôi với ông ấy trong một tiệm ăn. Lại im lặng. Lưỡi Jilly như dính vào hàm ếch. Rốt cuộc cô ta cũng gặng ra được.

- Cô là bồ của Greg à?

- Xin lỗi chị!

– Sự vô sỉ đó làm Tara cảm thấy giận dữ và khinh bỉ.

- Tôi biết là hai người vẫn gặp nhau – Jilly tiếp tục.- Ồ… – Tara cố gắng nói bằng giọng lạnh lùng, xa lạ

– Chúng tôi gặp nhau sau một trận tennis. Sau đó, đi ăn một lần cùng nhau, chỉ có vậy.Jilly hoàn toàn mất tự chủ.

- Cô nói dối!

– Ả ta hét lên

– Cô đừng quên là tôi biết rõ Greg Marsdan. Hắn không thể bỏ qua người đàn bà đẹp nào. Và nếu người đàn bà nói rõ là “không” thì hắn sẽ không hoài hơi tiêu tốn thời gian. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô là người tình của Greg.Mặc dù phòng chụp ảnh rộng lớn đang ồn ào nhộn nhịp, những cái đầu vẫn quay về phía họ. Mọi người lắng tai nghe – Tara không thích điều đó.

- Chị nghe này, chúng ta có thể nói chuyện ở một nơi nào khác, được không? Và nói một cách bình tĩnh. Gần đây có một bar, tôi hi vọng ở đó

https://thuviensach.vn

không đông người lắm.
– Tara nhẹ nhàng đề nghị.
– Tôi chỉ còn phải chụp hai ba kiểu ảnh nữa thôi. Nếu chị muốn, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.Jilly chụp lấy lời đề nghị đó như bám lấy một cọng rơm: - Tôi sẽ đợi cô ở đó. Tara mỉm cười và trở lại vị trí của mình.
Cơn hứng khởi sáng tạo của Jeyson kéo quá dài, Tara xong việc muộn hơn chị tưởng rất nhiều.Thầm rủa Jeyson, chị vội vàng chạy đến bar, bụng nghĩ chắc Jilly không đợi nữa. Nhưng sự lo lắng đó là hão huyền. Jilly đã tìm được nơi rất hợp với bất kỳ kẻ nghiện rượu nào và đang cảm thấy vui vẻ. Cứ nhìn vẻ bề ngoài cũng có thể đoán được ả ta đã nốc khá nhiều.- Tôi xin lỗi là đã đến muộn
– Tara nói khi tới bên bàn Jilly.
– Công việc kéo dài hơn tôi tưởng. Thật may là chị chưa bỏ đi. Tôi cứ sợ là chị chờ đợi phát chán.
- À chuyện vặt! – Jilly phẩy tay bất cần. Ả ta bắt đầu mềm môi
– Cô uống gì? – Rồi thành thạo vẫy tay gọi bồi bàn.- Cho tôi xin một cốc bia.
- Bia và whisky – Jilly ra lệnh. Rồi nhìn thấy trước mặt mình cả một hàng ly rỗng, ả thanh minh:
- Tôi chỉ uống khi tôi buồn chán thôi. Khi Philip đi vắng, trong nhà trở nên quá trống vắng và cô quạnh.
- Vâng, tôi hiểu – Tara nói vẻ thông cảm. Nhưng chị lập tức quay trở lại với đề tài bỏ dở: – Nhưng chị có Greg rồi cơ mà? - Thật thế ư? – Jilly nheo mũi rồi nói với giọng khoe khoang: – Vâng, vâng. Dĩ nhiên! Anh ta cần tôi. Ngoài ra – giọng ả lại thay đổi
– tôi cũng cần anh ta. Vâng! Greg Marsdan là một thứ nha phiến. Một dạng như thế – ả ta tợp một ngụm lớn mặt nhăn lại, cảm thấy whisky lan toả toàn thân.Tara mở lại cuộc tiến công.
- Anh ta… Kể cho tôi nghe chút ít về người vợ. Theo tôi hiểu thì chị và bà ấy là chỗ bạn thân thiết của nhau?
- Từ thời thơ ấu. Cha chúng tôi ở cạnh nhau. Những mối lợi chung liên kết họ lại. – Bóng tối của quá khứ lướt qua bộ mặt của Jilly. Ồ! đúng rồi, một

https://thuviensach.vn

sự kiện trong quá khứ cũng bật ra trong ký ức của Tara, chỉ có điều trong một cách hiểu hoàn toàn mới. Bố của Jilly đã tự sát sau khi vụ làm ăn với Maxi Harper bị đổ bể! Chẳng lẽ cô ả vẫn ghi nhớ điều đó sau ngần ấy năm trời. Chẳng vì thế mà ả ta kết án tử hình Stephany? Chao ôi, Jilly!

- Nghĩa là chị đã quan hệ với Greg sau cái chết của vợ anh ta? Tôi hiểu thế có đúng không?

– Tara thận trọng tung miếng mồi câu. Jilly nghĩ một lát rồi nói:

- Vâng dĩ nhiên là vậy. Nhưng tôi không muốn nói chuyện về cô ta nữa. Những chuyện như thế làm tôi buồn nôn

- Tôi xin lỗi

– Tara nói giọng lạnh băng.Jilly nhìn chị vẻ nghi ngại.

- Cô biết không, Stephany cũng thích bia. Cô ta bao giờ cũng thích bia hơn là rượu trắng và sâm banh.Chắc trong tiềm thức của Jilly vừa mới sống dậy một ký ức nào đó. Tara vội vàng đưa cô ả quay lại với ngày hôm nay.

- Thế chị định nói gì?

- Cái gì? À! Tôi muốn nói là Greg chưa bao giờ yêu Stephany.Trên mặt Tara có thể thấy được cảm xúc đang xâm chiếm chị: “Chưa bao giờ ư?”.

- Đúng là như thế – Jilly tiếp tục.

– Anh ta nói với tôi như vậy. Thế nên yêu anh ta, tôi không phản bội ai cả. Anh ta là một kỵ sĩ tự do

.- Thế còn Stephany thì sao?

- Stephany gì ở đây?

- Cô ta có yêu Greg không?

- Yêu ấy à? Có thể là yêu đấy. Nhưng điều đó… Chẳng thay đổi được gì cả? - Đúng thế đấy!

– Jilly chưa say đến mức không hiểu là điều vừa nói thật tồi tệ. Ả ta vội nói: – Nhưng bây giờ cô ấy chết rồi, đúng không? Mà với người chết thì đằng nào chả thế. “Nếu như mày biết sự thật!”

– Tara nghĩ.Bỗng Jilly nhìn đồng hồ.

- Mấy giờ rồi nhỉ?- Gần bảy giờ.

- Trời đất, tôi chậm mất rồi, phải chạy thôi.

https://thuviensach.vn

- Chạy ư?
- Vâng
– Gương mặt Jilly rạng vẻ đắc thắng, đôi mắt mèo màu vàng loé lên – Greg đang đợi tôi ở nhà. Tôi phải vội lên mới được.Tara hỏi nhanh:
- Chị đi ô tô đến đây à.
- Đi tắc xi.
- Để tôi chở chị về bằng xe của tôi
– Tara nói và không quên hỏi
– Chị sống ở đâu nhỉ?
- Thật thế chứ? Cô chở tôi về thật chứ? Nhà tôi ở khu Hunters – Hill. Greg bao giờ cũng giận dữ chỉ khi tôi muộn giờ. – Ả cười hì hì, hệt một nữ sinh trung học đang yêu.Greg đi đi lại lại trước cửa nhà Stuart. Sự kiên nhẫn của y đang cạn dần. “Con chó cái khốn nạn!
– Y tức tối nghĩ
– Còn cái gì nó không làm để gặp được mình, vậy mà lại không về nhà đúng giờ hẹn!”. Y rất ghét việc gõ vào những cánh cửa câm lặng khi chẳng ai ra đón y cả. Y đã quen và nghiện điều ngược lại: Sự chào đón nồng nhiệt và những tràng pháo tay. Mặt bệch ra vì giận dữ, y cố nén mình chờ đợi.Trên xe về Hunters – Hill, Tara có điều kiện làm thân với Jilly. Chị moi được hết các chi tiết quan hệ giữa ả và Greg mà chẳng gặp khó khăn gì. Khi gần đến nhà Stuart, họ đã trở thành những bạn gái, ít ra là trong trí óc mụ mẫm của Jilly. Chui ra khỏi xe gắng gượng để người khỏi chao đảo, ả rối rít cảm ơn và nồng nhiệt thể hiện tình bạn:
- Chúng ta đừng để mất nhau, nhé! Cô hãy gọi điện cho tôi. Số điện thoại của tôi có trong danh bạ đấy.“Ô! Ta sẽ gọi! Ta sẽ gọi!”
– Tara nghĩ.Qua những hàng cây, chị thấy ở cuối con đường nhỏ chiếc Rolls-Royce trắng và thân hình cao lớn, gân guốc của Greg tựa vào cánh cửa.
- Chị nên vội lên, Jilly ạ, người ta đang đợi chị kia kìa
– Chị vui vẻ nói . Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. Tara mở máy cho xe chạy, đầu không hề ngoái lại. Cùng lúc đó, Jilly đi ngược lên phía trên, lòng lo âu trước lần gặp gỡ mới.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 13

Nếu chỉ nói rằng đêm ấy không yên tĩnh thì vẫn còn chưa đủ. Tara không thể nào ngủ được, chị ôn lại trong đầu cuộc gặp gỡ với Jilly, và những điều mới mẻ chị vừa biết đã ghép những ô nhỏ mới vào bức tranh đó, mà lâu nay chị cố gắng giải đáp. Vừa chợp mắt một tí, chị đã giật mình tỉnh dậy, toàn thân rã rời. Chị quyết định đến hãng sớm để những người hoá trang có thêm thì giờ xoá các dấu vết của một đêm nặng nề trên mặt chị. Tuy thế, khi Jeyson xuất hiện, chị vẫn chưa chuẩn bị xong, điều đó làm cho chị càng lúng túng. Từ khi chị ngăn được không cho Jeyson tỏ tình, anh không bao giờ nhắc lại chuyện đó. Nhưng anh vẫn không giấu giếm cảm tình đối với chị, và khi có cơ hội lại châm chọc Greg. Có lẽ anh vẫn chờ đợi. Điều đó làm cho quan hệ giữa họ có một sự căng thẳng nào đó chưa hề có từ khi họ quen nhau, làm cho Tara thấy khó xử.Sáng ấy, Jeyson đâm bổ vào phòng hoá trang chật chội, không thèm gõ cửa, làm cho không khí càng thêm căng thẳng:

- Nicol, chị sắp xong chưa? Sao lâu thế?

- Năm phút nữa nhé, hay là anh muốn để những quầng đen dưới mắt lại?

- Thôi được, chỉ năm phút thôi đấy nhé.

– Anh giận dữ lao ra khỏi phòng, Tara nhắm mắt lại.Lại có tiếng gõ cửa.

- Thôi đi, Jeyson, đã hết năm phút đâu

– Nicol vui vẻ nói ra.

– Cút đi! Cửa mở.

- Tôi không nghe nhầm chứ? Hình như tôi nghe bảo “vào đi” thì phải

– Một giọng nói êm ái quen quen vang lên

– Tara, xin chào em.Tara mở mắt ra và bắt gặp ánh mắt của người mà chị buộc mình quên lãng.

- Xin chào anh Dan.

– Chị trả lời yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Nom ông rất tươi tỉnh trong bộ com lê trang nhã, chiếc áo sơ mi và cà vạt tuyệt đẹp. Trên khuyết áo cắm bông cẩm chướng đỏ, biểu tượng yêu đương và hy vọng ấy có lẽ nhiều hơn cái mức mà chị có thể chịu đựng. Vóc dáng cao lớn của ông choán hết cả căn phòng bé nhỏ, đôi mắt nâu mở to trìu mến nhìn chị.

Vừa lúc đó Jeyson lại nhảy bổ vào phòng, không thèm để ý đến Tara và Dan, anh nói với người thợ hoá trang: - Khi nào cô người mẫu này tiếp xong bạn bè và nhớ ra rằng đây không phải là khách sạn thì nhờ chị nhắc hộ cho là hôm nay chúng tôi vẫn phải làm việc.Giọng anh ta đầy ghen tuông và tức giận. Tara vội vàng lục túi tìm danh thiếp.

- Xin lỗi anh Dan,

– Chị nói khẽ và chìa cho ông mẩu giấy nhỏ.

– Chiều nay gặp nhau nhé, tám giờ có được không? Từ lúc đó cho đến tám giờ tối, Tara còn phải trải qua một ngày làm việc nặng nề và dài dằng dặc. Sau đó chị vào cửa hàng, mua vội mấy thứ đồ ăn đủ cho hai người, thậm chí vẫn còn kịp trang điểm trước khi Dan đến. Đúng tám giờ, ông bấm chuông, sau khi đã đếm bước rất lâu trên các đường phố lớn thuộc khu Elizabeth – Bay. Khát vọng gặp mặt Tara đã trở thành nỗi đau đớn thể xác. Mà không hiểu sao, ngày chờ đợi cuối cùng này lại nặng nề hơn cả mấy tháng không được gặp Tara gộp lại.Mấy tháng đợi chờ vô vọng không những đã làm cho ông kiệt sức, mà còn bắt buộc ông từ bỏ ý định quên Tara và những gì liên quan đến chị. Ông đến Sydney tìm Tara, để nói rằng ông yêu chị và thuyết phục chị chấp nhận tình yêu của ông. Ông đến từ chiều hôm trước, đã trải qua một đêm dài trăn trở, giống như cậu học trò nhỏ trước một kỳ thi khó.Gặp Tara, ông sững sờ. Nom chị rạng rỡ đến nỗi ông nghẹn thở, không thốt nên lời.- Ồ, anh Dan, xin mời anh vào.Chị dẫn ông vào phòng khách, hi vọng ông sẽ phát hiện ra khung cửa sổ tuyệt vời của chị.

- Phong cảnh tuyệt quá!

– Dan thốt lên làm chị đỏ mặt vì hài lòng. Trong khi Tara chuẩn bị đồ uống. Dan đi lại trong phòng cảm thấy dễ chịu trong khung cảnh gia đình ấm cúng. Ông cố nén sự vui mừng khi thấy con trai biển mà ông tặng chị

https://thuviensach.vn

hồi ở đảo Orphey nằm trang trọng trên bàn.Trong bếp, Tara đứng dựa lưng vào tường, hít một hơi dài để trấn tĩnh. Sự xuất hiện đột ngột của Dan làm cho chị hoàn toàn bị động. Dĩ nhiên, gặp lại Dan thật vui mừng
– vẫn khuôn mặt sống động và đẹp đẽ ấy, vẫn đôi mắt nâu ấy, vẫn đôi vai rộng và vóc người cân đối, gân guốc. Nhưng hình như Dan có gầy đi. Việc gì đã xảy ra với ông? Phải hỏi Dan về điều đó mới được. Tới đó chị vội vàng ngừng lại. Hoá ra chị cũng không vô tình với Dan chăng? Không, không, không thể để chuyện đó xảy ra được. Tất cả những gì chị đã nghiền ngẫm và bắt đầu thực hiện, không thể dừng lại được, nếu dính chuyện yêu đương sẽ hỏng việc mất.Vừa lúc đó chị giật mình, thấy Dan đã vào bếp và đang chăm chú nhìn chị bằng cái nhìn ranh mãnh mà chị đã từng quen thuộc. Ông đưa mắt ngắm gian bếp gọn gàng với ngăn tủ xếp đầy những hộp nhỏ đựng gia vị.
- Có cần anh giúp không?
- Anh mở giúp em cái hộp này.
– Chị lại gần bếp xem món thịt đã được chưa.
- Hình như sau khi ở Orphey về, em đã trở thành bà nội trợ giỏi nhất thì phải.
- Có lẽ
– Chị bật cười.
– Thực ra mà nói thì những hộp gia vị kia có ý nghĩa trang trí nhiều hơn. Nhưng hy vọng anh sẽ được ăn bữa tối với các món không tồi lắm.Chị rời bếp vào phòng khách, bày bát đĩa đựng rau tươi, bánh mì và bơ lên chiếc bàn ăn đặt cạnh cửa sổ.
- Em biết không, em đã trở thành một nhân vật nổi tiếng. Bà Lizzie phát hiện ra ảnh em trên bài tạp chí, và bây giờ hình như anh là vị bác sĩ duy nhất trong vùng đặt tạp chí mốt “Vogue” đấy.
- Anh mà lại đọc hoạ báo “Vogue”!
– Tara phá lên cười.
– Thật không thể tin nổi.
- Em biết không, em chưa bao giờ đẹp như bây giờ.
- Thì em chẳng bảo là nhẽ ra anh phải đòi em tiền công cao hơn là gì.

https://thuviensach.vn

- Ồ không, anh không nói về mặt thể xác. Ở em đã xuất hiện một cái gì đó… rất mới mẻ. Một sự tự tin vào bản thân, sự yên tĩnh tâm hồn. Cái đó là thành tựu của riêng em.Tara cảm thấy thật thoải mái, yên bình và dễ chịu.
- Em có hạnh phúc không?
– Ông hỏi và im lặng một lát. Chị cũng ngồi yên, cân nhắc câu trả lời:
- Vâng, vâng, hình như có. Em rất yêu công việc của mình.
- Cái đó thì nhìn những bức ảnh của em cũng rõ. Nhưng anh không chỉ hỏi về công việc và những thành công của em…
- Em hiểu – công việc là vấn đề không phải là nhỏ, nhưng chưa phải là tất cả.Dan không nghĩ được hình thức nhẹ nhàng hơn cho câu hỏi tiếp theo.
- Em có nhiều bạn bè không?
– Ông hỏi thẳng. Ông cần phải biết điều đó, mặc dù ông không có quyền hỏi.Tara đứng lặng bên chiếc tủ lạnh – chị định lấy chai rượu vang. “Hay là nói dối!”. Nói dối là một nghệ thuật mà Stephany không nắm được, nhưng Tara Wells thành thạo một cách tuyệt vời. Tuy nhiên, nhìn vào mắt ông, chị từ bỏ ý định đó. Nỡ lòng nào nói dối con người ít khi nghĩ đến bản thân mà chỉ tìm mọi cách để làm chị sung sướng hơn.- Nói chung thì chưa có.Dan cười lớn
– “Chẳng biết anh ta vui mừng hay không tin” – Tara nghĩ bụng.
- Không nhẽ… anh lại tin em. Tara ạ, anh cũng đã… nghĩ về em rất nhiều.Tara đeo găng tay để xem món thịt quay trong lò sấy. Mặt chị nóng bừng, nhưng chị cố gắng hỏi với giọng lạnh lùng có thể làm cho người khác phát điên: - Anh vẫn còn chưa nói với em, anh đến Sydney làm gì?
- Có một hội nghị về ngành y, nhưng thực ra, anh đến để gặp em, Tara ạ. Có Chúa chứng giám, anh đã cố gắng hết mức, nhưng không được. Anh cần phải tìm em. Mà bây giờ, khi em đã nổi tiếng, thì làm việc đó không khó lắm. – Ông im lặng một lát, rồi dè dặt hỏi: – Ở Orphey, giữa chúng ta đã có một cái gì đó, đúng không nào?Câu hỏi treo lơ lửng trong không khí. Tara cố gắng nén tình cảm, để không nói một câu gì đấy có thể phá vỡ bầu không khí thân mật giữa họ. Nói thế nào đây để Dan hiểu lòng chị, mà vẫn không để lộ mục đích bí mật mà chị đang theo đuổi? Chị đang

https://thuviensach.vn

suy tính thì vừa lúc đó, chuông báo của bếp lò vang lên.
- Hình như món thịt được rồi đấy!…
– Tara vui vẻ reo lên. Dan nhún vai, cơ hội đã bị lỡ.- Phòng rửa mặt của em ở đâu? - Đi qua phòng ngủ và rẽ phải anh ạ.Dan đặt chiếc cốc xuống bàn rồi ra khỏi bếp. Tara lại bếp lò tận dụng cơ hội làm cho thần kinh của mình đỡ căng thẳng: chị lấy thịt bỏ ra đĩa để mang sang phòng khách. Bỗng chị dừng lại như bị điện giật: Mấy bức ảnh Sara và Dennis! Đi qua phòng ngủ, thế nào Dan chẳng nhìn thấy mấy bức ảnh ấy treo trên đầu giường chị. Chị hoảng sợ dừng lại một giây, sau đó nhẹ nhàng đi vào buồng ngủ. Cửa phòng rửa mặt hé mở nhưng chị không nhìn rõ Dan. Nhẹ nhàng, không tiếng động và rất nhanh chóng chị gỡ mấy khung ảnh và cất vào ngăn bàn. Sau đó, chị vào bếp và tiếp tục bày biện. Khi Dan quay lại
– chị đang khe khẽ hát bài gì đó, giọng như một phụ nữ vô tư nhất đời. Nhưng bây giờ ông đã biết thêm hai đứa trẻ của chị. Lòng ông nặng trĩu, vì đến tên chúng ông cũng không dám hỏi.Từ giây phút đó trở đi, câu chuyện như có sự thoả thuận của đôi bên, chỉ động chạm đến những vấn đề chung chung.- Em thật may mắn vì đã kiếm được một chỗ ở tuyệt đẹp.- Lúc nào em cũng rất yêu vịnh Sydney, vì vậy thường cố gắng thuê nhà ở những nơi có thể nhìn thấy nó. Nếu không được ngay trên bờ vịnh thì cũng không xa lắm. “Hoá ra em là người Sydney,
– Dan nghĩ. – Có lẽ Sam Johneson phải bắt đầu tìm kiếm tung tích em từ thành phố này.” Ông vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản như cũ.
- Anh sinh ra ở Sydney này, và sống ở đây cho đến khi mở bệnh viện ở Orphey. Thế mà, em biết không, chưa bao giờ anh đi xem ở nhà hát ca kịch cả.- Khủng khiếp!
– Tara giả vờ nhăn mặt.
– Thế thì trong khi anh còn đang ở đây phải cố gắng mà đến đó mới được. Bây giờ đang công diễn một số nhạc phẩm mà em rất yêu thích.
- Em rất yêu âm nhạc, có đúng không?
- Em nghĩ, có những lúc nhờ âm nhạc mà em không phát điên lên đấy.
- Thế thì anh có một đề nghị: Nếu anh kiếm được vé thì em đi xem với anh nhé?

https://thuviensach.vn

– Ông do dự nhìn chị.Tara vui vẻ trả lời:
- Rất vui lòng.
- Tốt lắm, tạm thời ta quyết định như thế đã.
– Dan cầm ly rượu giơ lên:
– Vì ca kim, vì âm nhạc và vì một buổi tối tốt đẹp, xin nâng cốc.
- Vì tất cả những điều đó
– Tara đáp lại. "và vì cả chúng ta nữa" Chị muốn nói tiếp. Từ tận đáy lòng, Dan cũng mong muốn điều đó. Thế nhưng, lời chúc ấy không được ai nói ra, giống như ước nguyện suýt thành nhưng cuối cùng vẫn chìm trong im lặng.

Cố gắng đứng yên trong tư thế cần thiết với một trình độ chuyên môn điêu luyện mà chị đã đạt được sau những tháng ngắn ngủi vừa qua, Tara lơ đãng đưa mắt nhìn con đường thoai thoải xuống dốc và mất hút ở đoạn ngoặt cây cối um tùm xanh mướt. Bỗng chị kinh hoàng nhận ra chiếc "Rolls-Royce" mui trần chạy từ đoạn rẽ ngoặt ra. Phát hiện nhóm chụp ảnh của chị, người lái xe lập tức tăng tốc độ lao đến. Vài giây sau Greg đã dừng xe ở lề đường phía đối diện với nhóm chị. Bề ngoài Tara vẫn có vẻ bình thản, nhưng ruột gan chị thắt lại. Chị chưa gặp lại Greg từ bữa trưa ấy, một phần do chị muốn y cảm thấy chị không phải là người dễ dãi, nhưng chủ yếu vì tiếp xúc với y quả là một sự tra tấn. Do đó, chị cố ý kéo dài thời gian chờ đợi. Y không thể tìm chị ở nhà vì không biết địa chỉ, còn trong danh bạ điện thoại vẫn chưa có tên chị. Chị hoàn toàn tin tưởng các bạn gái ở hãng. Chị đã dặn trước, nên không bao giờ họ để lộ địa chỉ của chị. Nhưng chị hoàn toàn không ngờ rằng y có thể tìm chị ở bãi chụp, có đến hàng trăm người biết các địa điểm, nơi người ta chụp hình chị.Các đồng nghiệp ngạc nhiên thấy chị rời vị trí và bước đến cái thang mà Jeyson đang ngồi chễm chệ.
- Jeyson, anh phải cho máy nghỉ tí chứ.
- Cái gì, cái gì! Tôi đã chụp được kiểu nào đâu.
- Thôi được, cho tôi nghỉ năm phút nhé.
– Chị nói vội rồi quày quả bước đi.
- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

https://thuviensach.vn

– Nhìn thấy chiếc xe “Rolls” màu trắng có Greg ngồi sau tay lái và dáng Tara hối hả chạy lại với hắn như thể đời chị chỉ phụ thuộc vào đó, mặt anh ta tái đi vì giận dữ.Greg vẫn ngồi yên trên xe, chẳng có cử chỉ nào tỏ ra chào đón Tara. Y lạnh lùng nhìn thẳng phía trước mặt. Hôm nay là lần thử thách cuối cùng. Thử thách cuối cùng, và thế là đủ y thầm hứa với chính mình như vậy. Tai hoạ ở chỗ là y không thể nào chịu đựng nổi những người đàn bà không khuất phục y, mặc dù y cũng rất khinh bỉ những ả dễ dãi.Tara chạy đến gần chiếc xe rồi vừa thở vừa ngồi xuống bên cạnh.- Tôi tìm cô suốt cả thời gian qua. Cô biến đi đằng nào vậy? Tara lặng lẽ cúi đầu không trả lời.

- Tôi nhờ bao nhiêu người nhắn cô là tôi muốn gặp. Tôi đến ngôi nhà ấy thì mới biết là cô không sống ở đấy!

- Thì tôi đâu có nói là tôi sống ở đấy! Hôm ấy tôi đề nghị anh cho tôi xuống đâu đấy để tôi còn đi dạo một lát đấy chứ.Y cất giọng cứng rắn và băng giá:

- Nếu cô muốn thoát khỏi tôi thì cứ nói thẳng ra. Tôi không phải là thằng ngu, nên thế nào tôi chẳng hiểu được.

- Ồ không, vấn đề không phải ở đó

– “Cần phải mềm mỏng hơn mới được, nếu không sẽ tuột mất hắn”

– Chị thầm cảnh cáo mình.

– Đơn giản là tôi bận quá. Nào chụp ảnh, nào quay phim, vô tuyến, làm bìa lịch… Thật là cuộc đời chó má. Tôi có biến mất thật, nhưng… vẫn nghĩ về anh đấy.Greg dịu giọng lại. Rõ ràng là Tara rất vui vẻ gặp lại y.

- Ta đi uống ly cà phê chứ?

- Tara, Tara, nhanh lên!

– Giọng Jeyson vang lên cáu kỉnh.

- Hiện giờ đang bận làm việc, nếu không tôi rất sẵn lòng.

- Thế thứ bảy hoặc chủ nhật tới, cô có rỗi không?

- Cho đến bây giờ thì vẫn rỗi

– Tara không để lộ tình cảm, nhưng linh tính mách bảo chị rằng điều đó sắp xảy đến rồi.

- Thế thì ta nghỉ hai ngày ấy với nhau nhé. Ở nhà tôi.Tara ngạt thở: - Ở nhà… vợ anh ấy à?

https://thuviensach.vn

- Phải.
– Chẳng khó khăn gì cũng nhận ra là y phật ý vì câu hỏi.
- Tôi cũng chẳng biết nữa
– Chị trả lời do dự.
- Cô không phải lo lắng gì về danh tiếng của mình đâu. Nhà tôi lúc nhúc đầy tớ, lại có cả lão quản lý già. Lão ngu ngốc lắm, nhưng có lẽ cô sẽ thích đấy.Chị quyết định:
- Thôi được, tôi đồng ý.
- Tuyệt quá, tôi sẽ đón cô vào lúc mười giờ sáng nếu cô chịu vén bức màn bí mật, cho tôi biết địa chỉ thật của cô.
- Tôi sẽ gọi điện cho anh để thoả thuận sau.
- Thế nhé, đừng có thay đổi ý định đấy.
– Y tặng chị một nụ cười mê hồn. “Chúa ơi, dù sao đi nữa Greg vẫn là người đàn ông đẹp nhất trần gian. Không biết rồi ta có kham nổi điều này không?”
- Hẹn đến thứ bảy nhé.
– Y gửi cho chị một cái hôn gió rồi nổ máy phóng đi. Tara ngoảnh lại: mấy đồng nghiệp của chị vẫn đứng yên ở tư thế cũ, nhưng Jeyson đã biến mất. Phía xa xa một bóng người nhỏ bé đang khập khiễng như bỏ chạy.
- Jeyson, ê, Jeyson! Đừng bỏ về thế!
– Vẫn đi đôi giày cao gót, chị vội vàng chạy xuống dốc đuổi theo anh ta

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 14

Dan đi đi lại lại rất lâu trước nhà hát ca kịch, một toà nhà giống như con chim khổng lồ vừa đáp xuống mặt đất. Ông chìm đắm trong những suy nghĩ về Tara. "Thật khó mà nghĩ ra điều gì buồn cười và ngu ngốc hơn việc càng ngày càng say mê người đàn bà bí ẩn, người thậm chí chịu không tiết lộ cả tên thật của cô ta là gì với mình", ông giận dữ mắng mình.Vừa lúc đó, ông nghe thấy tiếng bước chân vội vã sau lưng. Ngoảnh lại, ông trông thấy Tara, mặt đỏ bừng và hồi hộp một cách khác thường.

- Em cứ sợ là anh đã bỏ về

– Chị thở phào, và Dan thấy lòng mình dịu lại, vì thấy chị rất lo lắng

– Em sẵn sàng bóp chết Jeyson, không hiểu tại sao hôm nay anh ta bắt em lặp đi lặp lại các kiểu ảnh đến mấy lần.

– Chị vừa nói vừa thở

– Tha lỗi cho em nhé.Tara níu chặt lấy tay Dan. Cảm thấy bàn tay ấm áp và mạnh mẽ, chị chỉ muốn ấp nó vào ngực và không rời ra nữa. Nhưng rồi sực tỉnh chị vội vàng rút tay ra.

- Không muộn quá chứ anh? Mấy giờ rồi?Dan xem đồng hồ:

- Anh sợ là vở diễn đã bắt đầu rồi. Anh không thuyết phục được họ chờ em đến rồi mới mở màn.

– Ông mỉm cười.

– Vậy cho nên phải chờ đến giờ giải lao thôi em ạ.

- Phù, thật không may! Em rất thích vở này, bỏ phần một thế nào được.

- Nếu vậy thì để lần sau ta xem từ đầu nhé. Bây giờ ta nghĩ ra kế hoạch gì đó thay thế, được không?

- Tuyệt lắm!

- Anh muốn mời em đến một chỗ, tất nhiên nếu em không phản đối. Nơi mà Dan mời Tara đến cách đó không xa lắm, nhưng hoàn toàn là một thế giới mới lạ. Dan rất tự tin, hướng dẫn người lái xe tắc xi len lỏi

https://thuviensach.vn

trong những ngõ nhỏ, cuối cùng họ dừng lại trước một quán bia tồi tàn.
- Đây là chỗ mà trước đây ngày nào bố anh cũng đến ngồi. Một góc nhỏ của thời thơ ấu.
– Dan gọi hai vại bia rồi trầm ngâm kể về thời ông còn nhỏ.
– Em biết không, đằng sau nhà anh có một mảnh sân hẹp, đến nỗi từ bên này anh có thể nhổ nước bọt qua bên kia. Chiều thứ bảy và chủ nhật nào bọn anh cũng lặn xuống vịnh để tìm những đồng xu do khách du lịch ném xuống. Ông già anh thường khoe khoang với bạn bè: "Thằng Deny nhà tôi là thằng bé gan góc nhất trong vùng", bởi anh không sợ cá mập, và luôn… kiếm đủ tiền cho ông ấy hút thuốc.- Tiếc là lúc đó chúng ta chưa quen nhau, nếu không em đã đi mò xu với anh rồi. – Tara dịu dàng nói.
Dan cầm tay chị. Họ ngồi yên, nép vào nhau, tim họ đổ dồn. Từ trước tới giờ, chưa lúc nào Tara nếm trải sự gần gũi với đàn ông dường ấy, một cảm giác hoàn toàn tin cậy, yên ổn trước một tâm hồn cứng rắn và tràn đầy yêu thương. - Dan, – chị thì thầm, – chúng mình quay về khách sạn của anh đi.
Dan sững sờ nhìn chị. Nhưng khi hiểu rằng chính chị muốn điều đó, ông tỏ ra vui sướng một cách chân thành. Ông nghiêng người cúi hôn chị và họ còn nắm tay nhau ngồi như vậy rất lâu.Cuối cùng, họ về đến khách sạn. Dan mở cửa. Qua ô cửa sổ có thể nhìn rõ những vì sao lấp lánh trong đêm.- Đừng bật đèn, – Tara nói.
Chị bước ra ban công, tận hưởng sự huyền diệu của trời đêm. Dan bước lại gần, đặt tay lên vai chị, xoay người chị lại và kéo vào lòng.
Chị cảm nhận được thân thể gân chắc và hơi ấm của đôi tay đang ôm vòng quanh eo mình. Ông âu yếm giữ chặt chị trong tay, đoạn cúi xuống hôn chị. Tara sung sướng rưng rưng nước mắt. Một nỗi buồn nhẹ nhàng xen lẫn niềm vui sắc nhọn xâm chiếm chị. Sự đụng chạm với thân thể Dan gây cho chị một cảm giác lạ lùng chưa từng thấy bao giờ. Chị quay hẳn người lại và nhón gót lên hôn ông một nụ hôn thực sự, hút chặt lấy đôi môi mà bây giờ chị mới hiểu ra rằng chị đã khát khao ngay từ buổi đầu gặp gỡ. Chị ôm lấy mặt ông, nhẹ nhàng lướt ngón tay trên vầng trán rộng, cặp lông mày mịn, vuốt những lọn tóc quăn tít sau tai và chiếc cằm nhẵn nhụi của ông. Dan âu yếm vuốt ve cổ và vai chị, không ngớt thầm thì những lời yêu đương.

https://thuviensach.vn

Làn da mịn màng của chị dường như đốt cháy trong ông, ông thấy ham muốn chị một cách cuồng nhiệt. Nhưng ông buộc mình phải kiên nhẫn chờ đợi. Ông luồn tay dưới làn áo mỏng của chị và xúc động tận tâm can khi nhận ra những núm vú đang cứng dần lên khi ông chạm tay vào.

Tara rùng mình, chị hít một hơi thật sâu, nép sát vào ngực Dan và đón nhận một khoái cảm thực sự. Chị ôm chặt lấy Dan để trút hết làn sóng cảm xúc tuyệt vời đang dâng trào trong lòng mình. Chị để ông dẫn đến giường, Dan đặt chị ngồi xuống và cởi áo sơ mi. Với một sự âu yếm và kiên nhẫn vô biên, ông vuốt ve chị, hôn lên cổ, lên mặt, đôi mắt, hai vai, không một chút vội vàng. Tara vừa lo ngại trước những động chạm của ông, vừa cảm thấy bình tĩnh, tin tưởng. Chậm rãi và khá vụng về. Ông lúng túng cởi chiếc áo trên người chị. Chị vội vàng giúp ông, chui ra khỏi chiếc áo và căng người chờ đợi ông cởi chiếc nịt ngực.Sau này, Dan vẫn thường nhớ lại lần đầu tiên ông được nhìn thấy vẻ tuyệt mỹ của bộ ngực trần đang sáng lên dưới ánh trăng lấp lánh như thế nào. Đó là bộ ngực tròn trĩnh một cách lý tưởng với hai núm vú hướng về phía ông như một lời kêu gọi không lời. Ông cúi xuống, dịu dàng đặt môi lên làn da mềm mại, cảm thấy nó mịn màng như nhung, sau đó ông hôn lên đôi núm vú bé nhỏ. Ông bỏ hai tay chị lên vai mình rồi chậm rãi đẩy chúng xuôi xuống lưng, “ôi, ta yêu đến tận từng tế bào của anh ấy” – Tara thầm nghĩ.

Ông ngẩng đầu lên, để lần nữa bắt gặp đôi môi đang chờ đón của chị, rồi nhẹ nhàng đặt chị nằm xuống giường. Lúc này chị chỉ còn một ý nghĩ còn mạnh mẽ hơn cả bản thân chị: “Ôi Dan, em muốn anh quá, hãy nhận em đi…” Bỗng chị giật mình nhớ ra, chuyển từ trạng thái yêu đương sang hoảng sợ. “Cái gì? Ta yêu anh ấy, thèm muốn anh ấy đến mức đau đớn thế này ư? Ô, lạy Chúa, không thể được!” Tara chợt hiểu ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời chị yêu thật sự một người đàn ông, lần đầu tiên chị cảm nhận một tình yêu và có sự đòi hỏi xác thịt dường ấy. “Nhưng không phải bây giờ, cũng không phải cùng anh ấy, nếu không ta sẽ làm hỏng hết mọi việc mất.”Chị lạnh người vì sợ hãi và thất vọng.

- Dan!

– Chị kêu lên – Dan!

https://thuviensach.vn

- Anh đây, em yêu.
– Ông trả lời lo lắng.
– Có chuyện gì vậy!Chị vội vàng bật dậy mặc quần áo, lại trở thành người đàn bà lúng túng vụng về mà chị ngờ đã vĩnh viễn nằm lại dưới đầm lầy.
- Em rất tiếc
– chị lí nhí nói.Dan nằm yên không động đậy.
- Có chuyện gì vậy?– Ông khẽ hỏi.
– Xin em. Nếu điều này có một ý nghĩa nào đó đối với em, thì hãy tin anh..
- Em tin tưởng anh.– Tara trả lời
– Đó là một sự nhầm lẫn
– Chị đã mặc xong quần áo và vội vàng bước ra cửa. Dan nhổm dậy, chạy ra ngăn chị lại.
- Nhầm lẫn à?
– Ông giận dữ quát lên
– Anh chẳng hiểu gì cả. Em không tin anh đến mức không thể nói cho anh biết đó là chuyện gì sao?
- Chúng ta không nên gặp nhau nữa. Tha lỗi cho em! Em thật không phải với anh.
– Chị cay đắng nức nở, nỗi đau mất mát quá lớn khi chị tự tay dứt bỏ ông ra khỏi trái tim mình, chị gạt Dan đang cố giữ chị lại, xoay chìa khoá và bước ra ngoài.
- Tara!
– Tiếng kêu ai oán đuổi theo chị khi chị đã ra đến hành lang.Tha lỗi cho em, Dan ạ, và… vĩnh biệt!
Hôm ấy, Tara bỏ dở buổi chụp ảnh. Jeyson nói với chị:
- Tôi không hiểu hôm nay cô bị làm sao. Cô nghĩ ngợi điều gì đó chứ không tập trung làm việc. Vẻ sinh động của cô hôm nay chẳng khác nào ở cái xác đã chôn được hai năm nay rồi.
– Anh ta cầm tay chị.
– Hay cô nghỉ ngơi vài ngày nhé? Nghỉ thêm cả ngày thứ hai nữa đi, nhưng đến sáng thứ ba thì phải tươi tỉnh. Đâu lại vào đó thôi, cô bé ạ. Đừng quên là tôi rất yêu em đấy.Tara lái xe về nhà trong tâm trạng trống rỗng, chán

https://thuviensach.vn

nản. Ngày mai chị sẽ gặp Greg, chị hy vọng rằng cuộc gặp gỡ này sẽ đưa chị chóng tới đích hơn. Tuy nhiên, tiếp xúc với y trong hai ngày ròng sẽ là một thử thách thật sự, hơn nữa chị sẽ còn phải giáp mặt với những người hầu, đặc biệt là Maytie. Ơn Chúa, thời gian này Sara và Dennis đang ở trường, chúng sẽ vắng nhà. Bây giờ chị phải chuẩn bị tinh thần, phải rũ bỏ sự căng thẳng thần kinh và trở thành Tara để mười giờ sáng ngày mai đến chỗ hẹn gặp Greg.Sáng hôm sau, một hồi chuông điện thoại lảnh lót đánh thức chị dậy lúc mới sáu giờ. Chị uể oải đưa tay với ống nghe:

- Tôi nghe đây.

- Chào cậu Tara, tớ đây.

- "Tớ" là ai?

- Jilly đây mà, Tara tớ rất ngại vì đánh thức cậu dậy sớm thế này, nhưng quả là tớ đang ở trong một tình huống khó xử quá.

- Cậu đang ở đâu?

- Ở đồn cảnh sát. Cậu có thể bảo lãnh cho tớ ra được không?

- Ừ… tất nhiên… Thế này nhé… độ nửa tiếng nữa tớ sẽ đến.

- Cảm ơn. Rất cảm ơn, cậu đúng là một người bạn tốt, Tara ạ.

– Nửa tiếng sau Tara đến đồn cảnh sát. Nom Jilly chẳng có vẻ gì là hối hận cả

- Chẳng có gì nghiêm trọng – ả trơ tráo nói khi cùng Tara bước xuống thang gác.

– Ừ thì tớ có say và cư xử không phải lối, nhưng đó đâu phải là tội ác. Tớ rất biết ơn cậu, quả thật tớ chẳng biết gọi điện cho ai nữa. Philip đi vắng, còn bạn bè thì bỏ tớ hết cả rồi.

- Thế tại sao cậu không gọi điện cho Greg?

- Tớ không thể. Thú thực, tớ như thế này không phải là lần đầu. Những lúc ấy Greg dữ dằn lắm, thậm chí còn độc ác là khác.

– Ả đưa tay sờ má, như thể nơi đó còn hằn cái tát nảy lửa. Họ đã ra đến chỗ đỗ xe, Tara giúp Jilly ngồi vào.

- Lâu lắm rồi, Greg không ngủ với tớ. – ả quay hẳn sang phía Tara.

– Cậu biết không, từ khi Stephany chết tới giờ, tớ đã phải chu cấp cho anh

https://thuviensach.vn

ấy. Thế mà anh ấy đối xử với tớ như thế đấy.
– Nước mắt ả tràn ra, ả nức lên khóc cho số phận mình. Nhưng rồi ả lập tức đổi giọng:
– Ồ, tớ có thể kể rất nhiều điều về Greg nếu như tớ muốn.
– Ả nói, giọng đe doạ
– Nhưng tớ sẽ không nói. Ồ Tara này, giữa cậu và Greg thật sự không có chuyện gì cả chứ? Thật đáng sợ nếu đánh mất người mình yêu.Tara ngồi thẳng người, cố gắng để không bật ra những lời khinh bỉ. Sự yếu đuối đáng xấu hổ của Jilly càng làm cho đòn trừng phạt đến gần. Chị liếc mắt nhìn thân hình nhàu nát, mái tóc rối tung, tấm áo bẩn thỉu đã rách toạc, cái đầu gối trần lòi ra ngoài mảnh tất thủng do Jilly say rượu bị ngã. Trong ánh sáng ban mai, mặt Jilly nom xám ngoét với cái nhìn đờ đẫn tăm tối.
- Cậu cứ yên tâm,
– Tara nói
– Tớ sẽ đưa cậu về tận nhà.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 15

- Mười giờ. Anh chính xác đến kinh ngạc, Greg ạ.

- Theo đúng đơn đặt của bà Wells, chiếc Rolls-Royce cùng với lái xe đã có mặt. Greg đùa. Greg cho xe chạy chầm chậm. Cuối cùng họ đến trước cánh cổng quen thuộc. Greg dùng bộ điều khiển từ xa mở cổng. Toà nhà lớn màu trắng lại hiện ra trước mắt Tara.

- Trên đường đi, tôi chưa kịp báo cho cô là tôi đã chuẩn bị trước một điều bất ngờ: cô sẽ được gặp các con của Stephany.

– Tara ngồi chết lặng.

– Tôi đã xin phép để đón chúng về.Tara không nói được một lời nào. Greg ném cái nhìn sang phía chị và nhận thấy có một điều gì đó khác lạ. Y vội nói.

- Hi vọng là cô không phản đối.

– Y thở dài. – Cô là người phụ nữ đầu tiên mà tôi dẫn về đây kể từ khi Stephany chết. Cho nên… xin cô đừng ngạc nhiên nếu thấy các con của Stephany có vẻ lạnh lùng. Ra khỏi xe, Tara nhìn thấy bóng một cô gái thấp thoáng trên ban công có lẽ là Sara. Chị đứng bất động, cố gắng ghìm con tim đang dập rộn lên. Vừa lúc đó Maytie bước ra để cất vali. Greg giới thiệu Tara.Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là người đàn bà mà ông đã gặp ở đây mấy tháng trước. Ra thế đấy, có lẽ chị phải lòng Greg nên hôm đó đến để xem hắn sống ở đâu.Tara thở phào nhẹ nhõm. Vừa lúc đó một con chó săn lớn vừa sủa vừa chạy trong nhà ra, mừng rỡ lao thẳng vào Tara, suýt làm chị ngã, Greg ngạc nhiên nhìn cảnh ấy.

- Cũng hơi lạ đây!

– Y chậm rãi nói

– Tên nó là Kaizer, con chó của Stephany. Thường thì nó không thân thiện với người lạ đâu.

- Ồ, tôi biết cách chiếm cảm tình của loài chó mà!

https://thuviensach.vn

– Tara thản nhiên nói. Tuy nhiên chị cúi xuống vuốt ve, tìm cách vỗ về con vật đang mừng rỡ như phát rồ.Tara đưa mắt nhìn quanh. Tất cả vẫn y nguyên như trước, trừ chị. Chị trở thành người lạ trong chính ngôi nhà của mình. Greg dẫn chị lên gác, vào phòng khách, đặt vali của chị vào trong góc rồi đi ra. Tara bước lại gần cửa sổ, háo hức hít không khí trong lành. Bỗng có tiếng gõ nhẹ vào cửa.

- Mời vào.

Cửa mở, trên ngưỡng cửa là Dennis. Cùng một lúc, chị cảm thấy những tình cảm trái ngược: vừa vui mừng, vừa lo sợ bị phát hiện. Chị muốn ôm chặt con vào lòng, nhưng biết rằng mình không có quyền làm thế.

- Cô là Tara Wells phải không ạ?

– Dennis vui vẻ hỏi.- Còn cháu chắc là Dennis?

– Giọng chị nghe hoàn toàn xa lạ.

- Cháu biết rõ cô là ai. Chị gái cháu vẫn thường sưu tầm các bức ảnh của cô đấy. Cô có muốn cháu dẫn cô đi xem nhà không? Tara nhìn con. Cậu bé đã cao vổng lên, nhưng dường như mọi thứ vẫn còn như cũ: cặp mắt thân ái sáng ngời, mái tóc cắt ngắn, thậm chí trên mặt vẫn những nốt tàn nhang ấy. Duy chỉ có nét buồn trong cái nhìn là mới, nhưng cậu không có vẻ là đang đau khổ. “Chỉ ít lâu nữa thôi chúng ta sẽ lại sống cùng nhau, con trai yêu quý ạ”.

- Đi tham quan có người hướng dẫn ư? Rất vui lòng. Họ đi qua hành lang, rồi xuống cầu thang và dừng lại trước chân dung Maxi Harper.

- Đấy là ông ngoại cháu

– Dennis hất hàm.

– Người ta bảo là cháu giống ông, nhưng cháu không nghĩ như thế. Cháu không quá kiêu hãnh như vậy. Cháu không quan tâm đến tiền bạc và quyền lực, cháu chỉ cần sống cho thoái mái thôi.

- Dennis, cháu không phản đối việc cô đến đây chứ?- Cháu thì không. – Cậu trả lời sau một phút ngần ngừ

– Còn Sara, chị cháu, thì có vẻ đau khổ thật sự.- Theo cô hiểu thì cả hai chị em đều không yêu chú Greg đúng không? - Cũng không có gì đặc biệt lắm.

https://thuviensach.vn

– Cậu im lặng ngẫm nghĩ một lát, rồi quyết định là có thể tin cậy chị được.
– Cô biết không, chú ấy là sai lầm của mẹ cháu. Dường như mẹ cháu không tìm thấy những gì mà mong muốn trong cuộc đời. Mẹ cháu thường để cho người khác thao túng. Còn Sara, chị cháu, thì lại là việc khác. Chị ấy cũng ngang bướng như ông già Maxi vậy.-
Còn cháu thì giống ai?
– Lòng Tara tràn ngập tình yêu đối với cậu bé chân thành này. Cháu giống bố cháu à?
- Ồ không, có lẽ là không. Ông ấy là người chồng thứ hai của mẹ cháu, một nhà bác học, người Mỹ. Bây giờ ông ấy ở Hoa Kỳ.Tara thấy Dennis đã tha thứ cho vai trò bạn gái Greg của chị và có thể làm bạn thực sự với cậu.
- Đây là buồng ngủ của mẹ cháu phải không?
- Sao cô đoán được?
- Theo cái cách mà cháu nhìn vào cánh cửa – Chị mỉm cười.
- Nhẽ ra cháu rất vui lòng dẫn cô vào xem, nhưng bây giờ thì chưa được. Chị Sara cháu mỗi lần về nhà đều trốn biệt trong đó, mở nghe những bản nhạc của mẹ cháu,
– Cậu nháy mắt một cách đồng loã với chị
– Cô có muốn xem qua phòng của cháu không?
- Thế mà cô cứ nghĩ là cháu sẽ không mời đấy!
- Vâng, những lúc mời khách thăm nhà, người ta thường bỏ qua phòng cháu vì nó luộm thuộm lắm.Dennis cho Tara xem những mô hình máy bay đủ loại.Chị hiểu là cần phải khen ngợi cậu.
- Chẳng nhẽ tất cả những thứ này là do cháu làm ra à?- Đúng đấy! – Dennis đỏ mặt sung sướng.
– Sau khi học xong trung học cháu muốn trở thành phi công thử nghiệm cô ạ.- Nhưng cháu vẫn còn khối thời gian để lựa chọn và quyết định tương lai của mình.
- Ồ, cô nói cứ như là mẹ cháu ấy! Dù sao đi nữa thì cháu cũng quyết không để phí một giây nào.
– Nói đoạn, cậu bước tới bàn, cầm một bức ảnh đưa cho Tara.
- Đây là ảnh mẹ cháu.Đó là hình ảnh của một người đàn bà hoàn toàn khác,

https://thuviensach.vn

không hề có gì chung với chị. Tara hỏi một câu mà chị muốn hỏi đã lâu: - Thiếu mẹ các cháu sống thế nào?
- Dạ, cũng chẳng có gì khủng khiếp. Vì mẹ cháu trước đây bận lắm, ít khi có nhà. Có một lần mẹ cháu đưa bọn cháu đi trượt tuyết, thật tuyệt vời. Đặc biệt thú vị là cháu bị ngã gãy chân, phải nằm trên giường. Nhờ vậy mà mẹ cháu nghỉ việc ở nhà, đọc sách và chơi với cháu suốt ngày. Trước đó, cháu cứ như thằng ngốc ấy, không nghĩ là mẹ lại yêu cháu đến vậy!Cậu ngoảnh mặt lại phía chị và sôi nổi nói:- Cháu nhổ toẹt vào những gì mà người ngoài nói! Cháu không tin là mẹ cháu đã chết. Một ngày nào đó, mẹ cháu sẽ trở về, và lúc đó sẽ có một vài kẻ khốn khổ đấy.Cậu bước vội ra cửa sổ, giấu không cho chị biết là cậu đang khóc. Tara cấu mạnh vào tay mình để không bật khóc lên cùng con trai. Chị lại gần chỗ Dennis đứng, đặt tay lên đôi vai xương xẩu của con trai, im lặng kéo cậu vào lòng. Họ đứng như thế một lúc lâu Giống như Tara, Philip Stuart biết thế nào là lạc lõng trong ngôi nhà của chính mình. Khi Jilly gọi điện thoại tới New York cho ông, ông đã thấy hi vọng rằng ông vẫn cần cho ả. Họ thoả thuận với nhau rằng lần này ông sẽ không đến câu lạc bộ như mọi lần, mà về thẳng nhà vì như Jilly nói, họ cần "bàn bạc những việc quan trọng". Nghĩ rằng Jilly sẽ chờ đón mình, về đến nhà ông rất ngạc nhiên thấy ả đã ngủ, nhà tối om. Trong tủ lạnh trống trơn, không tìm ra dù là một mẩu pho mát khô nào. Ông rón rén vào phòng ngủ, nhưng thấy mình đã thận trọng vô ích
– Jilly ngủ mê mệt, trong phòng nồng nặc whisky. Sôi lên vì tức giận và thất vọng, ông sang ngủ ở một trong những phòng dành cho khách.Sáng hôm sau ông dậy thật sớm, định lặng lẽ ra khỏi nhà nhưng khi đi xuống bếp, ông ngạc nhiên thấy Jilly đang pha cà phê và rán bánh. Philip ngồi xuống ghế.
- Cà phê chứ?
- Cảm ơn, anh sẽ không từ chối.
– Rồi ông đợi cho Jilly lên tiếng trước, nhưng ả vẫn im lặng.
- Em cần gì hả Jilly?
– Philip cay đắng nghĩ rằng cuộc sống chung của họ đã kết thúc. Jilly rút

https://thuviensach.vn

một điếu thuốc, toàn thân run lên, nhưng giọng ả rất bình thản:
- Li dị.
- Tốt thôi. Thế việc gì phải mất nhiều thời gian thế? Từ lâu lắm rồi anh đã chờ đợi điều này.
- Thế anh không tức giận à?
– Dù sao đi nữa thì Jilly cũng thấy tự ái vì vẻ thờ ơ của Philip. Ông nhếch mép cười.
- Em ạ, anh quá mệt mỏi rồi. Cho đến giây phút cuối cùng, anh vẫn cố gắng chấp nhận mọi điều với hy vọng là tới một lúc nào đó em sẽ sáng mắt ra mà nhận rõ bộ mặt thật của Greg Marsdan. Mặc dù cấp dưỡng cho tình nhân của vợ mình một thời gian dài như thế kể cũng thật vô đạo.
- Hoá ra từ trước tới giờ anh vẫn nhìn qua kẽ ngón tay à?
- Có lẽ như vậy . Philip nghĩ ngợi rồi trả lời
– suốt cả cuộc hôn nhân của chúng ta. Anh hiểu rằng em rất đau khổ vì không có con. Nhẽ ra, anh không nên cưới một người trẻ hơn mình quá nhiều làm vợ. Nhưng thôi, ta kết thúc ở đây. Anh nghĩ rằng em nên thuê luật sư đi. Mọi giấy tờ phải bàn bạc thật kỹ. Vừa qua anh đã chẳng vui vẻ gì khi phải bảo Greg. Anh sẽ không bao giờ làm việc đó khi chúng mình đã bỏ nhau. Duy chỉ có một điều mà anh muốn khuyên em. Anh không biết việc gì đã xảy ra khi em ở Eden và Stephany chết. Nhưng em nên thận trọng. Anh nghĩ rằng Greg Marsdan dám làm tất cả mọi điều. Jilly trả lời bằng giọng lạnh lùng giận dữ.
- Đừng có dạy tôi, Philip! Không cần nói với tôi bằng cái giọng mà anh vẫn khuyên bảo khách hàng. Tôi sẽ lấy Greg Marsdan làm chồng! chẳng ai có thể ngăn tôi làm điều đó.
Greg rất phấn khởi trước thắng lợi sáng nay và tin chắc là sẽ thành công. Đón bọn trẻ về nhà là cả một ý đồ: y sẽ có vẻ một người chí thú gia đình, chứ không chỉ đơn thuần là một gã đàn ông chuyên rúc váy. Thực tế thì ở thời điểm này, y đúng là một người đàn ông đứng đắn với ý định nghiêm chỉnh. Y thầm mỉa mai như vậy! Y có thể tha lỗi cho Tara vì chị đã không ngủ với y ngay từ lần gặp đầu tiên. Thôi được, y trọng Tara vì điều đó. Nhưng ngồi ngay cạnh tấm thân kiều diễm ấy, cặp mông và đôi vú ấy, y

https://thuviensach.vn

suýt xuất tinh, mặc dù chỉ mới buổi trưa. Y gác hai chân lên nhau và nhìn chiếc bàn ăn dài.
- Sau bữa ăn ta sẽ làm gì: bơi thuyền, câu cá, hoặc chơi tennis?
- Đừng có đi câu cá,
– Dennis ngây thơ can thiệp làm Greg phát khùng:
- Ai hỏi mày mà nói! Tara quay lại hỏi Dennis.
- Cháu không thích đi câu sao?
- Cháu không thích bắn giết.
- Người ta bắn giết để tồn tại, mày phải nhớ điều đó, Dennis ạ. Đó là quy luật của tự nhiên: Chỉ có những kẻ mạnh mới sống sót. Tara không nhịn được nữa:
- Có một số người bắn giết vì những lý do khác Greg ạ!
– Chị nhìn thẳng vào mắt hắn.
– Chúng chỉ đơn giản là những kẻ khát máu.Nhưng Greg vẫn không tha Dennis:
- Nào, mày cứ nhìn vào cái đĩa mà xem, mày tưởng mày đang ăn thịt con bò cái chết vì già yếu à? Vừa lúc đó Sara bước vào, cúi đầu, mắt không nhìn ai cả, lặng lẽ ngồi vào chỗ của mình.
- Cháu đã nói là chị ấy sẽ xuống khi nào cảm thấy đói mà lại Dennis thì thầm.
Tara đưa mắt nhìn con gái với vẻ dò xét. Sara cũng lớn thêm, vóc người hình như đẫy ra, giống hệt như người mẹ vào độ tuổi ấy. Mái tóc dày của nó chải rũ trước trán, che kín cả mắt..
- Chào cháu
– Tara mềm mỏng nói.
- Sara, đây là cô Tara Wells
– Greg nói với cái giọng mà y đã nói với Dennis
– Cô ấy là người mẫu nổi tiếng, cháu đã xem qua ti vi. Chào cô ấy đi.
- Tôi biết rõ bà ấy là ai rồi!
– Sara lạnh lùng đáp và quay sang Tara:
- Tôi và em tôi được nghỉ học để chào đón bà đấy.Tara cố gắng gây cảm tình với con gái mình.

https://thuviensach.vn

- Cháu xinh lắm.
- Đâu có!
– Câu trả lời gắt gỏng và rõ ràng
– Tốt, giống hệt mẹ tôi.Greg không nhịn được nữa:
- Cô Wells là khách của nhà ta.
– Y lên giọng đe doạ
– Hơn nữa mày cũng biết là tao không thích nhắc đến mẹ mày. Nếu mày không tỏ ra lễ độ thì cút khỏi đây ngay!Sara bật dậy, giọng run lên, nhưng mắt nhìn thẳng thách thức:
- Xin đừng ra lệnh cho tôi! Đây không phải là nhà ông! Ông đừng có doạ tôi! – Rồi quay người chạy ra khỏi phòng.“Giỏi quá! Sara”
– Tara nghĩ. Thầm tự hào về đứa con, chị cảm thấy một niềm vui thích rất trẻ con dâng lên và biết rằng Dennis cũng cảm thấy như thế. Greg cau có ngồi im rồi tuyên bố ngắn gọn: -
Bây giờ thì đi bơi thuyền, chỉ hai người thôi.
- Nhưng mà anh Greg này,
– Tara cố gắng lấy giọng bình thản nhất
– tôi nghĩ rằng anh là một người chủ gia đình xứng đáng. Hơn nữa, tôi lại rất muốn đi cùng Dennis, nếu không thì bố con anh cứ việc đi với nhau.Greg đành phải đồng ý. Trong khi dạo chơi trên biển Dennis hỏi.
- Cô Tara này, sao cô lại thích chú Greg?
- Có nhiều người làm cho cô thấy thích, như cháu chẳng hạn.
– Chị không trả lời thẳng vào câu hỏi và làm như vô tình, đưa tay vuốt tóc cậu. Dennis lao mình xuống biển như con cá. Greg nhìn Tara với con mắt của một kẻ sành sỏi. Chị mặc bộ đồ tắm sặc sỡ. “Đẹp đấy, một thân hình tuyệt mỹ!”.
- Nào, ta đi chứ?
– Chị thản nhiên nói, nhưng đôi tai lão luyện của Greg không thể không nắm bắt được những nốt khêu gợi. Y cởi chiếc áo may ô ném xuống sàn gỗ, rồi chậm rãi cởi quần bò. Chiếc khoá quần rất khó mở vì dương vật y đã cứng đơ. Y ngạc nhiên thấy Tara không những không đỏ mặt quay đi như những người đàn bà khác, trái lại chị tò mò theo dõi rất chăm chú. Khó

https://thuviensach.vn

khăn lắm y mới ngăn được cơn kích thích, máu nóng dồn lên đầu dương vật căng lên như khúc gỗ, mãi y mới cởi được quần và đứng trước chị trong chiếc quần bơi màu đen. Tara chăm chú nghìn Greg, – thầm đánh giá đôi vai rộng, những bắp thịt cuồn cuộn trên ngực, trên tay, cái hông đẹp, cái bụng rắn chắc và chỗ nổi gồ lên dưới quần bơi. Không ngượng ngùng vì chẳng có tình cảm gì nhưng chị thấy thích thú vì thấy mình có quyền lực với hắn. Thân thể chị không chịu nghe theo lý trí và con tim, đáp lại lời kêu gọi của thân thể Greg, một ngọn lửa bốc cháy trong chị, hai đầu vú cứng lên, chị cảm thấy giữa hai chân ấm nóng và ẩm ướt. Điều mà Greg không làm nổi cho Stephany khi chị yêu hắn thiết tha, thi y lại làm được với Tara khi chị căm thù hắn tột độ.

- Dennis, bơi thi nhé

– Chị lao xuống nước và vui vẻ hét lên. Greg vội vã lao xuống nước. Y cáu kỉnh khi người khác đùa cợt với y. Y đuổi theo Tara và Dennis. Y biết rằng Tara cũng thèm muốn y, nhưng có điều gì đó cản trở chị. Thôi được, y không phải chờ đợi lâu đâu, y sẽ thoả mãn dục vọng của mình, và khi đó sẽ biết tay y. Thấy Greg bơi lại gần, dường như đọc được ý nghĩ của hắn Tara suýt reo lên vì vui sướng. Cắn câu rồi! Bây giờ y khó mà thoát khỏi tay chị

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 16

Có những lúc, khi cậu đang chìm đắm trong cô đơn, cậu sẽ vô cùng sung sướng, nếu có người nào đó đến tìm cậu để xem cậu đang sống như thế nào. Hi vọng vào điều đó Dennis rảo bước trên con đường nhỏ trong vườn, dẫn đến gốc liễu già mà Sara vẫn thích náu mình. Trở về nhà sau buổi đi dạo không thấy Sara trong nhà, cậu đoán chắc rằng chị gái cậu đang ở đúng cái nơi mà cành cây rủ loà xoà xuống sát mặt đất, tạo thành một chỗ trú ẩn tuyệt vời. Cậu vén những cành liễu xanh nhạt đang rủ xuống như cái ri đô, rồi chui vào bóng râm mát rượi. Sara đang nằm trên phiến đá, chẳng khác nào nàng tiên cá; cạnh cô là con chó Kaizer. Dennis lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh.

- Chị cũng thích cô ấy, có đúng không nào?

– Cậu vào đề thẳng

– Chị cứ giả vờ thế thôi, chứ em thì em biết. Việc cô ấy là bạn của Greg không có nghĩa là cô ấy cũng giống hắn.

- Ô Dennis.

– Sara thở dài rất điệu như diễn viên nhà hát,

– mày còn bé quá để bàn luận về những vấn đề như vậy.Dennis cao thượng bỏ ngoài tai nhận xét đó.

- Sara này, chị có cảm thấy cô ấy trông giống ai đó không?

- Mày định nói gì?

- Em đã gặp cô ấy rồi. Chị nhớ không, em đã kể cho chị nghe rằng có lần một bà lạ mặt đến trường để chụp hình em khi em chơi bóng đá. Người đó chính là cô ấy đấy. Lúc nãy đi bơi, em có hỏi, cô ấy bảo là em nhầm. Nhưng em biết rõ đúng là cô ấy mà.

- Thôi đủ rồi, Dennis

– Sara thấy cần phải lên lớp cho cậu em trai ngay

– Mày không điên đấy chứ hả? Vì lẽ gì mà Tara Wells phải đến cái trường

https://thuviensach.vn

hôi thối ấy để chụp hình trận đá bóng ngu xuẩn của chúng mày? Mụ ấy cũng giống tất cả lũ bồ bịch khác của Greg, tao đã thấy rõ cái cách mụ ấy nhìn Greg rồi, chỉ chờ để chui vào chăn thôi.- Đâu phải thế! Lúc nào chị cũng nghĩ đến tình dục, bởi vì… gọi là thế nào ấy nhỉ… chị đang trải qua giai đoạn dậy thì.

- Không phải

– Sara phản đối

– Dù sao đi nữa Greg cũng không có quyền dẫn bồ về nhà!

– Nói đến đó cô bé bật khóc

– Tao căm thù! Tao căm thù chúng nó, một lũ đểu cáng!Dennis ôm lấy vai Sara vỗ về. Tay kia cậu vuốt ve bộ lông mịn của con Kaizer.

- Tại sao mày không ghét cô ấy, mà lại nhận cô ấy như người nhà hả? Con chó im lặng liếm tay Dennis, nhưng chôn sâu bí mật mà nó biết rõ tận cùng đáy tâm hồn chó của nó.Trưa hôm ấy, ăn cơm xong, Tara đi tìm con gái mình. Nghe tiếng nhạc vọng qua khe cửa, chị đoán Sara ở trong phòng ngủ. Chị gõ cửa và bước vào, Sara nhảy phắt dậy, tắt máy và vội vàng nhặt những đĩa hát vứt bừa bãi trên sàn nhà.

- Bà muốn gì?

– Sara không giấu giếm cơn giận dữ.

- Cô đến xem cháu thế nào. Sao cháu không đi bơi thuyền?

– Tara không biết mình đã chạm vào nỗi đau đang nhức nhối.- Không ai có quyền bước chân lên con thuyền của mẹ tôi! Luật sư của nhà tôi nói rằng ông ta không có quyền chạm tay vào… “Khổ thân con tôi, nó muốn chiến đấu bằng thứ vũ khí của người lớn”.

- Bà là nhân tình của ông ta chứ gì?

- Không bao giờ!

– Câu trả lời vang lên với sự căm thù không giấu giếm làm cho chính Tara cũng sững sờ.

– Greg không phải là nhân tình của cô, và dưới mái nhà này sẽ không bao giờ xảy ra điều gì mà mẹ cháu không thích, cô xin hứa với cháu như vậy.

- Cháu không hiểu nổi

– giọng Sara đã dịu lại. Một người đàn bà như… cô, thì có gì chung với

https://thuviensach.vn

Greg Marsdan? - Đừng xét sự vật qua những biểu hiện bên ngoài, cháu ạ. Mọi việc không phải bao giờ cũng như người ta tưởng đâu. Ô Sara! Cô rất muốn trở thành bạn cháu, nếu cháu không phản đối.
- Việc gì cô phải quan tâm đến cháu?
– Mặt Sara tối lại vì khó chịu đối với bản thân.
– Cô thì xinh đẹp như thế còn cháu thì… Nghe giọng buồn bã của con gái, tim Tara thắt lại.
- Khi bằng tuổi cháu, cô cũng lúng túng và hay xấu hổ lắm. Hơn thế nữa, cô rất béo và đau khổ về điều đó. Hồi ấy cô tin chắc rằng sẽ không có ai yêu mình một cách thực sự.Chị im lặng, Sara gắng hết sức chăm chú nghe, mắt đăm đăm, nhìn tấm thảm trên sàn.
- Thế đấy cô làm bộ như không để ý đến điều gì cả. Thế nhưng dù sao đi nữa cô cũng không tránh được những người xấu. Họ lừa dối cô, và cô rất đau khổ vì điều đó. Mãi sau này rất lâu, cô mới thoát khỏi sự sợ hãi và cảm giác bất lực yếu đuối, cháu ạ
Sara đắm mình trong suy nghĩ.
- Nhưng bây giờ cô biết rõ là cô rất đẹp chứ?
- Cũng thỉnh thoảng thôi
– Tara mỉm cười. –
Cô có vẻ dễ coi nhất khi không cần nghĩ về mình, mà tập trung sự quan tâm về một người nào đó.
- Mẹ cháu cũng giống hệt như thế
– Tuyên bố của Sara làm chị giật mình.
– Mẹ cháu xấu xí và nghĩ rằng người ta thích mẹ chỉ vì bà ấy là cái bao tải tiền mà thôi.
- Cháu ạ, sắc đẹp chân chính là một cái gì đó ở tận trong tâm hồn, sắc đẹp đã có sẵn ở đó, cái chính là ta phải tự tin. Nói như vậy không có nghĩa rằng vẻ đẹp bên ngoài không có vai trò gì. Ví dụ nếu cháu chải lật mái tóc ra đằng sau, thì ai cũng nhìn thấy cái mặt đáng yêu của cháu. Hoặc thỉnh thoảng diện một chút cũng không sao. Một cái váy đẹp hoặc chiếc quần độc đáo nào đó chứ cháu lúc nào cũng cái quần bò với cái áo phông này, nom cứ như bộ đồng phục không bằng.Tara dừng lại ở đó

https://thuviensach.vn

– “Ta còn khối thời gian” – chị nhủ thầm.
- Thế nào Sara, cô và cháu sẽ là bạn của nhau chứ.
- Có thể lắm, – cuối cùng cô bé đáp với nụ cười yếu ớt.
Đang cùng Dennis xem những đoạn phim câm của gia đình bỗng Tara nghe thấy có tiếng người gọi.
- Maytie!Chị rất ngạc nhiên vì nhận ra giọng Jilly.
- Thưa bà Stuart…
– Giọng nói nghiêm khắc của Maytie vọng vào.
- Xin lỗi vì tôi đến không báo trước. Tôi cần nói chuyện với Greg. Anh ấy đâu rồi?
– Ả phá lên cười rồi nói to lên như hét:
– Ông chủ đâu rồi? “Nó say hay sao ấy”
– Tara nghĩ.
- Ông ấy đang ở trên gác, thưa bà.
– Maytie cố giữ giọng đĩnh đạc.
– Tôi sợ rằng ông ấy chưa dặn tôi là bà sắp đến.
- Thôi đừng vớ vẩn nữa, Maytie
– Jilly giận dữ quát.
– Vào báo với ông chủ là tôi ở đây. Nhớ bảo là có việc quan trọng nhé!Tara bước ra khỏi phòng; Dennis theo sau chị.
- Chào cậu, Jilly
– Chị nói
- Cháu chào cô Jilly.
– Đang xoa phấn lên mặt, Jilly chết lặng với hộp trang điểm trên tay. Mắt ả tròn xoe vì bất ngờ.
- A, Jilly!Greg vội vã xuống thang gác. Sự xuất hiện của Jilly làm y mất giấc ngủ trưa. Bây giờ bằng mọi cách y phải ngăn chặn không cho Tara và Jilly tiếp xúc với nhau.- Một sự bất ngờ thú vị quá.
– Y vui vẻ reo lên
– Phải điện thoại báo trước chứ. Xin giới thiệu: Tara Wells, còn đây là Jilly Stuart. Jilly là bạn cũ của gia đình, Tara, tôi cần bàn bạc với Jilly một vài việc.Y lập tức nắm tay Jilly vào phòng ăn. Ở đây, y nhanh chóng bỏ cái mặt

https://thuviensach.vn

nạ lịch thiệp và điên khùng nhảy xổ vào Jilly:
- Mẹ kiếp, cô có ý thức được cô đang làm điều gì không?
- Tôi làm gì ấy à?
– Jilly cũng hét lên, tuy không được kiên quyết lắm, nhưng cũng không chịu nhún.
– A, đồ chó khốn kiếp, đ… mẹ anh, con kia ở đây làm gì? Greg kinh tởm nhìn ả:
- Cô say rồi.
- Thế thì sao? Trả lời tôi một câu thôi: anh bồ bịch với nó hả?
- Không, Không!
– Y giật mình đã để cho ả đe doạ nhưng cố gắng bình tĩnh nói:
– Anh chỉ ăn trưa vài lần với cô ta mà thôi. “Cần phải mềm mỏng một tí, chứ quả bom này chỉ cần xoè một que diêm thì…”.- Nào bé con, lại đây với anh. Thỉnh thoảng anh cũng cần phải gặp gỡ với người này người nọ chứ. Để cho người ngoài khỏi nghi ngờ chúng mình ấy mà.
– Y hôn ả vào gáy, xoa lưng, xoa đùi làm cho ả dịu lại.
- Em nghe đây, chẳng nhẽ em lại có thể nghĩ là anh lòng thòng với một người đàn bà khác trong nhà vợ anh, trước mắt lũ con của cô ta mà được sao! Mà ta đã thoả thuận với nhau là em sẽ không đến đây cơ mà. Chả gì thì em vẫn còn chồng em chứ.
- Ôi Greg! – Jilly tươi tỉnh hẳn lên…
– Thì em đến đây để báo cho anh tin mừng. Chúng ta không cần giấu giếm gì nữa, vì Philip đã đồng ý li dị rồi. Chúng ta sẽ lấy nhau anh ạ.
– Bằng một giọng lanh lảnh ả hát vang một đoạn nhạc đám cưới, rồi quay lại nhìn mặt y.
– Ơ, anh làm sao thế? Cười lên xem nào!
Ở trên gác, Tara nhanh chóng thu dọn hành lý. Chị tin rằng đêm nay thế nào Greg cũng sẽ mò vào phòng chị, mà chị vẫn chưa nghĩ ra cách gì đáng tin cậy để ngăn chặn. Sự xuất hiện của Jilly thật là cái cớ tuyệt vời để bỏ về. Hơn nữa, để họ ở lại với nhau sẽ có một ý nghĩa: Công bằng tuyệt đối! Càng ngày càng thấy rõ rằng Jilly đã tham gia vào cái gọi là “tai nạn rủi ro” dạo nọ. Tự chui vào cái bẫy mà họ tự giăng ra, họ sẽ tiêu diệt nhau

https://thuviensach.vn

với sự ác độc và điên cuồng mà họ đã hại chị. Tara sử dụng họ để làm công cụ trả thù chính họ. Ý nghĩ đó thật ngọt ngào. Thậm chí đó không phải là sự trả thù – đó là công lý!Chị bước xuống lầu với sự tháp tùng của Dennis. Đúng lúc đó Greg bước vội đến.

- Thế này là thế nào?

- Tôi nghĩ là tôi nên về thì hơn. Tôi đã nhờ Dennis gọi tắc xi rồi.

- Jilly là bạn thân của vợ tôi, là mẹ đỡ đầu của Sara, là một thành viên trong gia đình.

- Rõ rồi – Tara cố ý lạnh lùng.Có tiếng còi tắc xi ngoài cổng, Greg xách vali cho chị, cố gắng vớt vát một lần nữa:

- Cô không muốn tôi chở về à? Xin tha lỗi… cô ấy… say ấy mà.- Tôi cũng đoán thế.- Tôi sẽ gọi điện cho cô nhé?- Tuyệt vời

– Chị ngồi vào xe – Đến Elizabeth-Bay, chị nói với người lái xe.

Greg trở vào nhà trong cơn tức giận điên cuồng.Ngồi trong phòng, Jilly đắc thắng nghe thấy tiếng xe tắc xi xa dần. Không nén được hí hửng, ả tự rót một ly whisky. Đưa ly rượu lên miệng, ả nghe thấy Greg đã vào và đang đóng cửa phòng. Ả vui vẻ quay lại. Không biết là y đang giận dữ, ả không kịp giơ tay để đỡ cú tát lệch người. Ả giật mình, ly rượu rơi xuống sàn vỡ tan ra từng mảnh.- Đừng bao giờ vác mặt đến đây mà không báo trước! Nghe chưa? Hơn nữa lại say bí tỉ. Giữ chặt Jilly, Greg lại tiếp tục đấm đá túi bụi. Đầu Jilly quay cuồng, thậm chí ả không chống đỡ. Trong cơn điên cuồng y giật cái áo trên người ả ra, xé thành từng mảnh nhỏ.Dưới làn áo hầu như không có đồ lót "Đồ khốn kiếp, mày chuẩn bị đến đây để thoả cơn rửng mỡ, này thì nhận đi!"

– Y tiếp tục giật những mảnh giẻ còn lại trên người ả.Cuối cùng ả hoàn toàn trần truồng với đống giẻ tung toé dưới chân. "Tốt lắm, nhưng chưa phải bây giờ" – Y vẫn còn say máu lắm. Y xoay người ả lại và đấm như điên vào lưng ả.Cố gắng thoát khỏi cánh tay sắt của Greg, Jilly vừa vặn vẹo, vừa gào thét, vừa cào vào ngực y, vừa cắn xé.Cổ y rách toạc ra, máu chảy ròng ròng. Ả cắn ngập răng vào cổ tay y – Bây giờ Greg quay ra chống đỡ, cuối cùng cuộc vật lộn trở thành một trò chơi còn kích thích hơn cả những thủ pháp gợi tình thông thường… Sau đó chúng nằm lăn trên sàn,

https://thuviensach.vn

xây xát, rớm máu, no nê như hai con vật. Từ trên tường, chân dung Stephany chăm chú nghìn xuống cảnh tượng mà cặp mắt ngây thơ của chị trước đây chưa từng thấy bao giờ.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 17

Ngồi trên xe tắc xi, Tara cấm mình nghĩ đến Greg và Jilly.

Ngược lại, chị sung sướng hồi tưởng về hai đứa con, nhớ lại từng câu đối thoại với chúng. Chiều nay chị sẽ nghỉ ngơi thoải mái, đọc sách chuyện trò với con mèo Maxi, kể cho nó nghe về cuộc phiêu lưu của chị, khoe với nó về Dennis và Sara. Tất nhiên, chị sẽ ngắt điện thoại.Về đến cổng nhà, chị trả tiền tắc xi và đứng một lát để hít thở không khí. Đêm xuống rất nhanh, trời lấp lánh muôn vạn vì sao. Chị đang định vào nhà thì bỗng một bóng người bước lại gần.

- Dan.

- Chào em.

- Em cứ tưởng… em nghĩ anh đã rời khỏi Sydney rồi.

- Con người cũng có lúc thay đổi kế hoạch của mình chứ!

– Ông cười. Tara không biết nên nói gì.

- Anh đợi đã lâu chưa? Dan thấy không có lý do để nói dối.

- À, nói chung thì suốt cả ngày hôm nay. Anh đã nghĩ là em đi pícníchở đâu rồi.

- Anh có muốn lên nhà uống một tách cà phê không?

- Không! – Ông nói vẻ u ám.

– Mà cũng được. Nhưng đầu tiên anh cần hỏi em một điều này. Em chỉ cần trả lời “không” hoặc “có” mà thôi.Sau lưng họ, ánh đèn ngoài bến cảng sáng lấp lánh. Không khí như chứa đựng sự yên lành. Tara có cảm tưởng như chị đã chờ đợi giây phút này từ triệu năm về trước và không thể nào ngăn chặn được sự phát triển đầy bi kịch của sự kiện. - Tara, em yêu quý, xin em hãy làm vợ của anh.

- Em không thể

– Chị trả lời trước khi suy nghĩ rất lâu.

- Tara, anh yêu em, lẽ nào anh chưa nói với em về điều đó? Anh muốn ở

https://thuviensach.vn

bên cạnh em, sống với em cho đến hết đời. Anh muốn cưới em làm vợ. Em phải biết là anh không định lùi bước đâu.

Tara nhắm mắt lại. Ôi, giá như chị có thể thư giãn, ngả đầu trên ngực ông, nép sát vào ông để tận hưởng cái cảm giác được che chở, không đấu tranh, không chống cự nữa…

- Em tưởng rằng ở Orphey, chúng ta đã thoả thuận với nhau rồi cơ!

– Mặc dầu rất kiên quyết, chị cảm thấy nước mắt đang tràn ra.

– Ôi, em mệt mỏi quá…. Em đã nói với anh rồi…

- Em chưa nói với anh điều gì cả!

– Dan nổi giận thực sự.

– Anh đã chán ngấy tận cổ cái vẻ bí mật của em! Em sung sướng vì điều đó chăng? Anh biết là có một điều gì đó đã xảy ra, em đang theo đuổi một việc gì đó mà anh không được biết, nhưng anh có những linh cảm xấu. Đừng nói dối anh, Tara. Em làm anh lo lắng. Tara, anh muốn sống với em đến tận ngày cuối cùng của đời anh.Giọng âu yếm của Dan làm chị cảm thấy mềm yếu hẳn đi. Chị thốt lên:

- Dan, em có những nghĩa vụ của em chứ!

- Nghĩa vụ à? Vậy thì chúng ta phải gộp các nghĩa vụ lại và cùng chia sẻ chung. Để giúp đỡ nhau. Đó chính là muối của tình chồng vợ, có đúng không nào? Lạy chúa, tình yêu của Dan mới mạnh mẽ làm sao! Chưa có một người đàn ông nào chia sẻ với chị một tình cảm như vậy. Chị cảm thấy đất nứt ra dưới chân mình. Chị phải bỏ chạy. Chẳng nhìn rõ mọi thứ trước mặt, chị bước về phía cổng nhưng Dan đã chặn chị lại. Ông nắm lấy vai chị và nâng cằm chị lên, làm cho chị phải nhìn thẳng vào mặt ông.

- Tha lỗi cho anh và xin được hỏi một câu: Em có người đàn ông nào khác không?

- Về một nghĩa nào đó thì có thể nói là có.

- Chúa ơi! – Giọng ông nghe đau đớn và giận dữ:

– Thế em có yêu anh ta không?

- Dan, xin hãy để cho em được yên. Anh về đảo và quên em đi. Em không yêu anh đâu! Nhìn mặt Dan có thể hiểu niềm hi vọng trong trái tim

https://thuviensach.vn

ông đang chết dần
.- Anh không tin em đâu Tara ạ.
- Thế em cần phải làm gì để anh tin đây?Trái tim chị tưởng chừng hoá đá. Thở một cách nặng nhọc chị theo dõi thấy nỗi đau đang vò xé ông. Ông bước mấy bước vào đêm tối, rồi dừng lại. Ôi, giá như ông quay lại… Nhưng ông đi thẳng. Tấm lưng cúi gù xuống khuất vào bóng đêm.

Trở về nhà, Tara gieo mình xuống giường, nằm như thế hàng tiếng đồng hồ. Thời gian chậm chạp trôi đi, trong đầu chị chỉ vang lên một ý nghĩ: Ta đã đánh mất tình yêu chân chính duy nhất trong cuộc đời ta. Vừa ngu ngốc vừa không cần thiết cho ai cả.
Đã mấy lần Greg gọi điện cho Tara. Bây giờ, sau khi đã tìm cách đuổi Jilly về nhà, có cơ hội để nghĩ về Tara. Y ngạc nhiên thấy mình nghĩ về chị rất nhiều, chưa bao giờ có một người đàn bà nào làm y khao khát như vậy. Y muốn làm tình với chị, hơn thế nữa, y muốn có chị bên mình, y khao khát nụ cười, tình yêu của chị, chứ không chỉ đơn giản là thèm muốn thể xác . Y muốn chị đồng tình và nghĩ tốt về y. Greg quay số mãi nhưng không có người cầm máy. Y định lao xe đến nhà Tara, nhưng lại sợ chị gọi điện đến khi y đang ở trên đường. Vì vậy y ở lại, kiên nhẫn nằm trên đi văng với một chai whisky, bên cạnh điện thoại. Tiếng chuông vang lên vào lúc hơn một giờ rưỡi, khi Greg đã mất hết hi vọng. Vừa nghe thấy hồi chuông tim Greg đập dồn. Y biết rằng người gọi điện là Tara.
- Anh Greg đấy à?
- Vâng.- Công việc thế nào?
- Tôi đang nghĩ về cô đây. Suốt từ lúc ấy tới giờ.
- Nghe có vẻ… cảm động quá.- Tara, tha lỗi cho tôi. Chiều nay… Jilly…
- Quên điều đó đi anh ạ.
- Bao giờ thì ta gặp nhau?
- Greg, tôi nghĩ… từ nãy tới giờ tôi cứ nghĩ là tại sao chúng ta không đến một nơi nào đó thật xa…
– chị ngừng lại làm y nín thở. Anh nghĩ sao nếu chúng ta đến Eden.Eden? Y chưa hề nghĩ đến điều đó. Đầu óc y căng thẳng cân nhắc các dữ kiện.

https://thuviensach.vn

- Theo như lời anh kể,
– chị tiếp tục nói, thì đó là chốn tuyệt vời để hai người có thể gặp riêng nhau.
- Tại sao ta không đến Bill – Mountain vài tuần? Ở đó còn hơn… Tara ngắt lời y:
- Cả anh lẫn tôi đều có quá nhiều người quen. Khó mà dứt ra được khỏi những người hâm mộ anh. Greg cân nhắc. Ở đó quả thật họ sẽ chỉ có hai người với nhau, nhưng ở đó cô ta đừng hòng trêu chọc đùa cợt y vì chẳng có chiếc tắc xi nào đợi sẵn cả.
- Tốt lắm. Ngày mai ta sẽ đi nhé. Ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện báo cho bà Katie, quản gia ở đây, là chúng ta sẽ đến.
- Ôi Greg, vậy thì tuyệt vời! Hẹn đến mai nhé! Chúc anh ngủ ngon.Greg đặt máy xuống và cảm thấy mình đang ở trên chín tầng mây.Ở đầu kia của thành phố, Tara cũng suýt nhảy lên vì sung sướng. Chị đã đạt được điều mà chị muốn. Mà mọi việc mới dễ dàng làm sao! Kế hoạch chị thai nghén rất lâu bỗng nhiên được thực hiện quá dễ dàng. Greg đã bị chị rủ rê về cái nơi mà hắn gây ra tội ác, cũng là nơi mà chị sẽ trả thù. Trong cái đêm buồn bã ấy, chị đã chuẩn bị đánh đòn quyết định cuối cùng. Cú đòn phải thắng lợi bởi vì nó đã phải trả giá bằng tình yêu của Dan và cả những gì chị yêu quý nhất.Sáng hôm sau, ở sân bay, trước khi bay đến Darvin để bay tiếp đến Eden Tara gọi điện cho Jilly.- Alô, Jilly đấy à? Tara đây. Tớ muốn nói với cậu một điều. Tớ muốn nói thật với cậu…
- Lại còn sự thật nào nữa đây?
– Jilly linh cảm thấy một tai hoạ.
- Tớ đang cùng Greg ở sân bay. Bọn tớ sắp đi Eden.
- Làm gì có chuyện đó! –
Jilly kêu lên.
- Năm phút nữa bọn tớ sẽ cất cánh.
- Bây giờ mấy giờ rồi! Cậu đã nói là giữa cậu và Greg không có gì cơ mà!
– Tiếng nức nở của Jilly át mất những tiếng cuối cùng.
- Tớ lừa cậu đấy! Tớ sợ ảnh hưởng đến quan hệ giữa chúng ta. Nhưng bây giờ tớ với Greg công khai gặp nhau rồi. Chào cậu nhé!

https://thuviensach.vn

- Đừng đi…
– Nhưng Tara đã đặt máy rồi.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 18

Chiếc máy bay nhỏ hạ cánh xuống khoảng trống bằng phẳng ở Eden, làm cho bụi bay tung lên. Những người ra đón : Katie, hai anh em Cris và Sam – lặng lẽ theo dõi cửa máy bay mở, rồi Greg Marsdan nhảy ra. Y quay lại định đỡ một người đàn bà cao lớn, đội chiếc mũ rộng vành, nhưng chị đã tự mình uyển chuyển bước xuống. Ba người đi đón lặng lẽ bước tới.- Xin chào Katie – Greg thận trọng chào bà quản gia. Y biết rằng không nên làm phật ý bà già này.

– Bà chẳng già đi chút nào cả. Xin phép giới thiệu với bà cô Tara Wells, Cris, Sam, công việc thế nào?

- Xin chào.

– Katie lạnh lùng đưa mắt thản nhiên nhìn Tara. Chị thở phào nhẹ nhõm. Đó là một trong những thử thách gay go nhất, vì người đàn bà này biết chị từ khi còn nhỏ, và đã sống cùng chị hai mươi năm liền

– Tôi đã được báo trước là bà đến. Mời bà đi xem phòng. Tara vui sướng bước vào ngôi nhà cổ của mình. Ta đã về nhà! Chị cảm thấy rất vững tâm.Katie dẫn họ lên gác hai.

- Chúng tôi không sử dụng đến tầng hai này, kể từ khi xảy ra tai nạn ấy.

- Chắc thời gian ấy bà thấy nặng nề lắm?

– Tara mềm mỏng nói. – Tôi biết bà và bà Marsdan rất gần gũi nhau.

- Tôi và Stephany Harper – bà cố tình nhấn mạnh trọng âm ở từ “Harper” chẳng khác gì mẹ con. Bà giận dữ mở cửa căn phòng bên phải và không nhìn thấy mặt Tara

– Đây là phòng của bà.Greg nhăn mặt. Y thấy cần phải khẳng định mình, chẳng gì thì y cũng là chủ cái nhà này.- Bà Katie này, tôi đã báo cho bà chuẩn bị căn phòng trước đây của Stephany cơ mà. Tôi muốn khách phải được sử dụng những gì tốt nhất của nhà ta.Katie biết rằng không thể bảo vệ được căn phòng của Stephany nữa, liền đi tiếp mấy bước và mở

https://thuviensach.vn

toang một cánh cửa khác.
- Phòng ấy đây! Phòng này thì đồ đạc lúc nào cũng sẵn sàng. Như từ trước vẫn vậy.Bà ta mở tiếp cửa phòng tiếp theo.
- Còn anh muốn ở phòng của ông Max thì đây! Buổi sáng khoảng nửa tiếng nữa thì xong.Greg quay sang Tara, sợ rằng Katie có thể làm chị phật ý.- Đừng để ý đến bà ấy, Tara ạ. Bà ấy đã nuôi dạy Stephany vì mẹ cô ta mất sớm – Y im lặng một lúc, rồi quyết định nói thẳng với Tara – chắc bà ta cho là anh có lỗi trong cái chết của Stephany. Bà ta vẫn chưa nguôi chuyện ấy. Cho nên, nếu em muốn làm thân với Katie thì đừng gọi Stephany là bà Marsdan nhé!- Được rồi! – Tara cố gắng đáp với giọng bình thản.
- Anh sẽ ở phòng của ông già Max, cần gì em cứ gọi nhé.
– Y nói thêm với giọng âu yếm,
– Anh rất mừng là em đã đến đây, Tara ạ.Y cầm tay chị và nâng lên môi hôn. Tara nhìn y, vẻ mặt y rất dịu dàng và tình cảm, mắt long lanh đắm đuối. Những chiếc hôn của y nhẹ nhàng như cánh bướm đậu xuống tay chị. Tara cảm thấy một sự hồi hộp khó giải thích, và bỗng hiểu ra rằng có người đang nhìn họ: Cris đang mang nốt hành lý lên phòng.
- Em xếp dọn đồ đạc đi nhé, anh xuống nhà xem cơm nước thế nào.Tara quay mặt đi khi Cris mang vali vào phòng. Chị biết rằng mình không thể nhìn vào mắt người đầy tớ ấy và tiếp tục mang mặt nạ. Khi Cris đi ra cửa, anh dừng lại một chút, dường như để cảm nhận sự tồn tại của chị. Tara lạnh người. Chị lo sợ bị phát hiện đến ngạt thở. Nhưng đồng thời, chị cũng thấy vững tâm
– một cảm giác mà chị không giải thích nổi
– khi có người đầy tớ thổ dân ấy ở bên cạnh. Chị đặt một đĩa hát lên chiếc máy hát nối với hệ thống loa ở tất cả các phòng. Bản nhạc tuyệt vời của Mozart vang lên như những tiếng chim hót. Tara nằm im. Chị đã trở về ngôi nhà của mình.

Hôm ấy tại hãng mode "mốt", giám đốc Joanna Randell đang buồn phiền vì Tara đột nhiên gọi điện xin nghỉ vài ngày mà không nêu rõ lý do. Tara chỉ nói rằng chị sẽ không có mặt trong thành phố. Jeyson cũng rất cau có. Anh

https://thuviensach.vn

ta không yên lòng ngay cả khi Joanna nói rằng dù Tara nghỉ chụp mấy ngày thì tiền lương của anh ta vẫn không thay đổi. “Tội nghiệp anh chàng, chắc đang phát điên lên gì ghen đây”

– Joanna thương hại nghĩ. Cũng như những người khác trong hãng, bà biết tình cảm vô vọng của Jeyson với Tara, nhưng chẳng giúp gì được.Giữa lúc Joanna đang bàn với nhân viên quảng cáo thì cửa phòng bật mở. Một người đàn ông bước vào. Cô thư ký của bà bối rối theo sau

- Bà là Joanna Randell? Tôi muốn trao đổi với bà một việc quan trọng.Joanna lặng đi một giây trước khi trút cơn cuồng nộ lên đầu người khách lạ dám tự tiện vào phòng làm việc của bà.

- Này ông…

– Bà khởi đầu bằng giọng đe nẹt.

- Tôi là bạn của Tara. Tôi đến đây vì một việc rất quan trọng.Giọng nói uy quyền, mạnh mẽ và tự chủ của ông lập tức làm Joanna chùng lại.

- Tên tôi là Dan Marshall. Bà cho phép tôi ngồi chứ ạ? Rồi không đợi bà trả lời, ông ngồi xuống và nói rất nhanh.

- Thưa bà Randell, tôi sống ở Bắc Úc. Vừa qua tôi đến Sydney dự một cuộc hội thảo y học và có gặp Tara. Trở về nhà, tôi nhận được những tin tức rất quan trọng khiến tôi phải đáp máy bay quay lại đây ngay. Chuyện liên quan đến Tara.

- Nhưng anh có quen biết cô ấy không?

- Tôi quen cô ấy từ lâu. Thưa bà Randell, tôi biết Tara rất tin cậy bà.

– Hừm… – Joanna do dự

– Cũng có lẽ ở chừng mực cô ấy tin tưởng người khác.

- Cô ấy có kể cho bà nghe về bản thân mình không?

- Tại sao ông lại hỏi tôi điều đó?

- Vì tôi yêu Tara. Tôi đã ngỏ lời cầu hôn với cô ấy. Nhưng cô ấy hay gặp gỡ một người đàn ông nào đó. Tốt muốn biết đó có là phải Greg Marsdan không?

- Ông Marshall này, ông có vẻ là một người lịch sự, đúng không? Vậy ông cần phải biết rằng tôi chẳng bao giờ can thiệp vào cuộc sống riêng tư của các nhân viên hãng chúng tôi.

https://thuviensach.vn

- Thế giả sử tôi nói với bà rằng trên đời chẳng hề có ai tên là Tara Wells thì sao?
- Sao? – Joanna sửng sốt
– Ông muốn nói Tara Wells không phải là tên thật của cô ấy ư?
- Và không phải chỉ có thế mà thôi.
- Vậy thì… cô ấy là ai?
– Dan không trả lời ngay. Nhưng khi ông nói hết, Joanna vẫn chẳng hiểu gì cả
.- Bà không hiểu ư? Đó không phải là Tara Wells nào cả. Đó là Stephany Harper. Stephany không chết đuối, cũng không bị cá sấu ăn thịt như người ta nghĩ. Cô ấy chỉ bị trọng thương đến biến dạng của khuôn mặt đi mà thôi. Vì thế, cô ấy đã đến một bệnh viện làm phẫu thuật chỉnh hình để thay đổi hoàn toàn, sau đó trở về Sydney và tự xưng mình là Tara Wells.
- Hà, ông tưởng là tôi có thể tin vào câu chuyện cổ tích của ông ư? Nếu đó là Stephany Harper thì cô ta đã phải gần bốn mươi tuổi rồi.Joanna cảm thấy lúng túng trước câu chuyện khó hiểu. Rốt cuộc bà quyết định chọn lối thoát tiện lợi nhất:
- Thưa ông Marshall, tôi rất bận. Bởi vậy, nếu ông…
- Bà nên gọi tôi là bác sĩ Marshall
– Dan đính chính – chính tay tôi đã phẫu thuật chỉnh hình cho Tara Wells. Bà có thể kiểm tra lại điều đó qua Hiệp hội ngành y liên Úc. Chính tôi đã tạo ra Tara Wells.
- Vậy ra ông là bác sĩ?
- Có Chúa chứng giám điều đó. Trước đây, tôi chưa bao giờ để lộ bí mật của bệnh nhân, cũng chưa bao giờ phải lòng bệnh nhân của mình. Nhưng… tôi cho rằng Tara đang gặp nguy hiểm. Dan kể tóm tắt cho Joanna nghe về chuyện thay hình đổi dạng của Tara, về một kế hoạch nào đó mà chị kiên trì theo đuổi, không chịu từ bỏ dù phải hi sinh cả tình yêu, về lời thú nhận của chị về một người đàn ông nào đó. Ông nói rằng, ông cảm thấy chị không yêu người đó, nhưng vẫn gặp hắn vì một mục đích khó hiểu.
- Tôi cho rằng cô ấy định tự thực hiện cuộc phán xử trả thù cho những gì mà mình phải chịu đựng mà không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của bất kỳ ai.

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng biết như thế là ngốc nghếch hay gan góc, nhưng đối đầu với kẻ đã một lần giết mình thì thật nguy hiểm. Vậy nên xin bà nói cho tôi biết, Tara thường gặp gỡ với người đàn ông nào?Joanna chỉ còn đủ sức để thì thào rất khẽ:

- Greg Marsdan.Dan bật ngay dậy:

- Tôi có thể gặp hắn ở đâu?

- Tôi nghĩ Greg Marsdan vẫn sống ở biệt thự của gia đình Harper Darling-Point. Rất có thể Tara cũng đang ở đấy.

- Cảm ơn bà Randell. Bà đã giúp tôi rất nhiều

Mọi việc diễn ra tốt đẹp quá! Tara nghĩ như vậy khi đi trong hành lang toà nhà ở Eden để xuống bếp.

– Phải công nhận rằng Greg đã thay đổi hẳn thái độ và tỏ ra rất quan tâm đến chị.Khi Tara vào bếp, chị bắt gặp Katie đang lúng túng giấu chai rượu heres vào tủ. Chị bước đến, đặt mấy cái đĩa mà chị bưng từ bàn ăn xuống để lấy cớ vào bếp.

- Tôi vừa định lên để dọn xuống đấy,

– Katie nói với giọng đề phòng

– Bà cứ bỏ xuống đây.

- Tôi muốn xuống để cảm ơn bà đã cho ăn một bữa trưa rất ngon, bà Katie ạ.Greg bước vào làm câu chuyện của họ bị gián đoạn.- A, thì ra em ở đây. Anh muốn hỏi xem em định làm gì bây giờ. Có muốn cưỡi ngựa ngắm phong cảnh không?

- Ồ, hay lắm, em thích cưỡi ngựa từ bé.“Cưỡi ngựa từ bé! – Katie thầm nhếch mép

– Giá mà ả được nhìn thấy Stephany cưỡi con King, phi ngựa như gió từ thuở cô ấy mới lên năm lên sáu. Về mặt này thì khó có ai sánh bằng”. Bỗng một nỗi sợ hãi xâm chiếm bà:

- King là con ngựa của Stephany, đừng có quên đấy. Từ dạo ấy đến bây giờ chưa ai cưỡi được nó đâu.- Chẳng ai thèm cưỡi con King đâu, Katie ạ

– Greg khó chịu nói.

– Thiếu gì ngựa cơ chứ. Anh sẽ bảo Sam thắng cho em một con ngựa hiền lành, Tara ạ. Tara cười thầm. Khi Sam dẫn ngựa ra, chị cầm lấy dây cương,

https://thuviensach.vn

vỗ vỗ lên bờm nó, rồi nhẹ nhàng nhảy lên lưng nó.
- Ô! – Mắt Greg sáng lên vì kinh ngạc
– Có việc gì mà em không làm được, hở Tara?Chị nhìn thẳng vào mắt Greg: - Đó chính là điều mà ta còn phải chờ, Greg ạ.Chị cho ngựa đi nước kiệu vài bước trước khi chuyển sang phi nước đại lướt qua Greg đang lúng túng tại chỗ. Chị nghe thấy tiếng y gọi từ sau lưng. "Ê – đợi anh đã!".Tara không trông thấy Katie, khi bà từ trong bếp tò mò ra xem "cô ả Sydney" cưỡi ngựa như thế nào. Bà xuất hiện đúng lúc Tara vững chân trên bàn đạp, hai cùi tay khép chặt, rạp mình trên lưng ngựa, giục nó phóng nhanh hơn. Một cú sốc làm máu dồn lên mặt, bà bật lên tiếng rên khàn khàn. Bà tựa lưng vào chiếc cột rồi ngồi phịch xuống thềm.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 19

Mặc dù Greg cố gắng hết sức – y là một tay đua ngựa khá dũng cảm và nhanh nhẹn – con ngựa cái Tara cưỡi vẫn phóng ở phía trước. Cho đến khi họ dừng ngựa ở rặng cây ven bờ sông thì rõ ràng là Tara đã thắng cuộc.Tạm lỏng dây cương, dẫn ngựa xuống bờ sông cho nó uống nước rồi thả nó dưới bóng râm.

- Thật tuyệt quá!

– Chị đến bên Greg. Y không hề tỏ ra quan tâm chăm sóc ngựa, mặt y tối sầm

– Đừng có nói với em rằng anh là một trong những người đàn ông thường không chịu nổi khi thua phụ nữ. Đó chính là nguyên nhân làm cho Greg bực mình nhưng hắn kịch liệt phản đối:

- Tất nhiên là không phải thế

– Y cố tạo ra một nụ cười trên mặt.

– Giữa phong cảnh này trông em đẹp lắm. Giống hệt như khi em đứng im mẫu ở Sydney. Em học cưỡi ngựa ở đâu thế? Em quả là đầy những điều bất ngờ.Tara phá lên cười:

- Đàn ông các anh không thể biết hết mọi điều đâu. Phụ nữ chúng em thỉnh thoảng phải dùng những mẹo vặt.

- Ô, anh yêu em biết mấy khi em cười. Mà em có hay cười lắm đâu. Em thật tuyệt vời. Y kéo chị vào lòng và hôn chị. Khi môi họ gặp nhau, Tara cuồng nhiệt đáp lại làm Greg kích thích đến tột đỉnh. Đó là lần đầu tiên y hôn chị, kể từ buổi gặp gỡ đầu tiên. Tara hé môi đón cái hôn, nép chặt vào người y, với sự đắc thắng của người đàn bà. Chị cũng thèm muốn y. Chúa ơi, chị thèm muốn y đến thế! Đột nhiên chị đột ngột đẩy Greg ra, làm y sửng sốt: - Sao vậy em? Chị không trả lời, chỉ nhìn y bằng đôi mắt thách thức. Y cầm tay chị và kéo lại gần. Cúi sát vào mặt chị, y nói: - Những người đàn bà đỏng đảnh chỉ tổ làm anh phát cáu. Tự em rủ anh đến Eden,

https://thuviensach.vn

cho nên đừng có nói với anh rằng em đến đây để phi ngựa. Anh đến đây cũng không phải để hít thở không khí trong lành. Rất khao khát em mà không chiếm được em điều đó làm anh phát điên lên đấy

- Greg, anh cũng biết là tình cảm của em đối với anh như thế nào.

– Chị cúi đầu – Nhưng em…

- Nhưng làm sao?

- Mỗi lần anh chạm đến em là em lại nghĩ đến vợ anh. Khi anh ôm em, tưởng chừng như anh phản bội chị ấy.

- Hoá ra là như thế.

- Tha lỗi cho em, Greg! Em không thể không nghĩ về chị ấy được.. Greg suy nghĩ một cách căng thẳng. Làm thế nào để thuyết phục Tara rằng hồn ma Stephany không hề là tình địch của cô? Y chưa bao giờ kể thật với ai về tình cảm của y đối với vợ, trái lại, lúc nào cũng đóng vai người chồng trẻ phiền muộn mất vợ để gây cho người khác mối thương cảm. Thế nhưng Tara lại khác, cô là điều quan trọng nhất đối với y bây giờ. Y cần phải đánh liều kể thật tất cả với cô, cho dù có thể mất cô đi nữa, rằng y đâu có phải là con người hoàn hảo mà bấy lâu nay y vẫn đội lốt. Y phải kể hết với cô. Y cần phải xứng đáng với tình yêu của Tara.

- Được rồi, anh sẽ kể cho em nghe sự thật. Anh lấy Stephany chẳng qua cũng chỉ vì tiền. Hồi đó công việc của anh đã đến độ gay go, anh bị ngã, chấn thương đầu gối, và chơi không được khá như trước nữa. Cạnh tranh lại rất dữ dội. Y im lặng, Tara đứng yên, như hoá đá, như nuốt lấy từng lời của Greg.

- Anh gặp Stephany trong một buổi họp mặt với mục đích từ thiện ở nhà cô ấy và hình như là cô ấy có thích anh, lúc ấy anh nghĩ: “Tại sao lại không nhỉ?” Hai tháng sau bọn anh làm lễ cưới. Nhưng anh nói với em rằng: thậm chí với cả tiền tài và địa vị của mình, Stephany chỉ là một người đàn bà hạng hai thôi. Cô ta đã già rồi, lại béo ị. Hơn nữa lại lãnh cảm! Lần nào cũng vậy, trước khi làm tình với vợ, anh phải uống rượu say, chứ máu lạnh như cô ấy thì có dùng đèn cồn hâm đến hai ngày cũng không nóng lên được. Lạy Chúa, anh đã căm thù mụ vợ già của anh biết mấy! Tara cúi đầu như thể bão tố sắp đổ xuống đầu mình. Y không trông thấy mặt chị, đột

https://thuviensach.vn

nhiên, y dịu giọng, chạm khẽ vào tay chị và âu yếm nói:
- Em là tất cả những gì mà vợ anh không có được. Tara, anh yêu em!Không nói một lời, chị bật dậy, chạy đến gần con ngựa, nhảy lên lưng nó và phóng nước đại điên cuồng. Greg định đuổi theo nhưng y nén lại mặc cho Tara trở về một mình. "Cứ đợi một thời gian" – y thầm nhủ. Có lẽ những điều mới mẻ về cái "tôi" của y đã làm chị choáng váng. Y biết chắc rằng, y đã đi một nước cờ thắng lợi
– Chính Tara đã nói rằng chị có những tình cảm nào đó đối với y – Đúng là chị thèm muốn y, muốn hiến dâng cho y, muốn được y chiếm đoạt. Một người hiểu biết đàn bà như y không thể nhầm lẫn được – Greg chậm rãi lên ngựa để về nhà.Vừa phóng ngựa như ma đuổi, Tara vừa khóc vừa nguyền rủa tâm địa đen tối của Greg, kẻ đã lừa dối chị một cách hèn hạ như vậy. Giờ đây, khi chính miệng y đã tự thú nhận với chị, không còn phải nghi ngờ gì nữa về sự khốn nạn của y. Chị hoảng sợ bởi thân thể chị đã khao khát đáp lại cái hôn của y, giờ đây chị hiểu rằng có thể sử dụng điều đó để trừng phạt Greg. Chị sẽ dành cho mình quyền được sử dụng y, rồi y sẽ phải nếm trải nỗi đau mà chị đã từng chịu đựng khi tình yêu nồng nhiệt của y bị hắt hủi và bị vứt bỏ như miếng giẻ rách. Chị không phải chịu đựng lâu nữa đâu, lưỡi kiếm trừng phạt sắp bổ xuống rồi.Khi Katie tỉnh dậy sau cú sốc, bà biết rõ là phải làm gì. Chân vẫn còn run rẩy, bà khập khiễng đi vào nhà. Việc thứ nhất là bà vào bếp, rót một cốc rượu Heres, uống cạn. Rượu làm cho bà bình tĩnh lại. Bà rót thêm một cốc nữa rồi mang đến phòng Stephany. Bà phải tìm ra bằng chứng để giải đáp sự bí mật đang nặng trĩu trong lòng bà. Bởi vì có những điều mà bác sĩ chỉnh hình dù giỏi đến đâu cũng không thay đổi được. Chính Katie đã dạy Stephany cưỡi ngựa. Phong cách cưỡi ngựa của từng người cũng khác nhau, như nét chữ, khó mà giấu được Tara chính là Stephany. Katie nghĩ vậy. Chỉ cần chứng minh điều đó nữa mà thôi. Đặt cốc rượu lên chiếc tủ con kê cạnh giường, Katie bắt đầu cuộc tìm kiếm. Mở ngăn kéo tủ, bà thấy những đồ lặt vặt: mấy chiếc quần lót, nịt ngực, một chiếc quần bò. Trong ngăn khác có mấy chiếc quần soóc cắt rất khéo và một chiếc áo tắm rất đẹp. Katie lặng người suy nghĩ.Stephany không biết bơi, chị thường không bao

https://thuviensach.vn

giờ đến gần mép nước. Hồi còn nhỏ, có lần Stephany bị con chó săn đẩy ngã xuống bể bơi và suýt chết đuối, từ đó chị rất sợ nước. Katie tìm mác quần áo để xem cỡ số và nghi ngại nhớ rằng Stephany không hẹp hông, khó có thể mặc vừa cỡ này.Chẳng lẽ bà đã nhầm? Bà mở tiếp chiếc vali. Trong đó có vài đôi giày gót thấp, xăng đan, một cái áo len và mấy quyển hoạ báo thời trang. Stephany không bao giờ đọc loại sách vớ vẩn thế này – Katie nghĩ bụng. Dưới đáy vẫn còn có một bộ tóc giả nom rất giống tóc của Stephany. Hi vọng của Katie gần như tan thành bong bóng xà phòng. Nếu người đàn bà ấy là Stephany thật thì việc gì chị phải đội tóc giả? Điều đó hoàn toàn không hiểu được. Katie đóng vali lại trong nỗi hoang mang cực độ.Thôi, thế là hết. Katie đang định ra cửa thì chợt thấy ví trang điểm của Tara trên chiếc giá gương trong nhà tắm. Bà bước tới, kéo chiếc phecmơtuya thấy ở trong đó có mấy hộp kem, thỏi son, chì kẻ mắt. Lấy những thứ đó ra, Katie thò tay sờ đáy và cảm thấy cái gì cưng cứng ở dưới. Bà lôi ra một cái gói nhỏ bọc mùi soa lụa. Bên trong là hai bức ảnh của Sara và Dennis.- Lạy Chúa, mấy đứa trẻ này, – Katie sững sờ ngồi bệt xuống sàn nhà tắm và bật khóc.

Trong tay bà đã có chứng cớ đây rồi – Lạy Chúa lòng lành! Ôi, Effi!Bỗng bà sững người khi nghe tiếng vó ngựa đang phóng về phía chuồng. Những người đi dạo đã trở về. Katie vội vàng gói mấy cái ảnh nhét vào ví trang điểm, đặt lên giá gương. Bà dừng lại một chút để sửa tấm vải trải giường bị nhàu rồi chạy vội ra khỏi phòng. Bà quên bẵng cốc rượu mình để trên chiếc tủ con ở cạnh giường.

* * *

Đêm ở chốn thanh vắng này thật dịu dàng, thấm đượm biết bao mùi hương nhẹ nhàng và những tiếng động khe khẽ. Greg và Tara cùng đi dạo trong vườn hoa hồng. Sau chuyến dạo chơi bằng ngựa Tara về thẳng phòng mình tắm rửa và đề nghị đừng làm phiền chị. Chẳng biết làm gì hơn, Greg đành sửa soạn để gặp chị vào bữa ăn tối.Chưa bao giờ y chú ý đến

https://thuviensach.vn

việc ăn mặc trước khi đi gặp phụ nữ. Trước đây, khi danh tiếng của y còn lẫy lừng, sau mỗi trận đấu y cho rằng càng đẫm mồ hôi, càng bụi đất thì y càng hấp dẫn. Nhưng Tara đâu có giống những người đàn bà khác– Y mỉm cười nghĩ vậy khi cạo râu, tắm và mặc quần áo rất cẩn thận.

Khi xuống ăn tối, y vẫn chưa dám chắc là Tara có ra gặp mặt mình không. Y thở phào nhẹ nhõm khi Tara tươi tắn xuất hiện. Nom chị rực rỡ trong bộ váy buổi tối lộng lẫy. Bữa tối diễn ra rất vui vẻ. Chắc Katie đã cố gắng đặc biệt. Tuy nhiên, câu chuyện quanh bàn ăn vẫn có vẻ hơi gò bó, y cảm thấy rất rõ quan điểm "Hãy tránh xa tôi" của chị. Vì vậy y rất vui mừng khi tối ấy chị đồng ý đi dạo với y trong vườn.Họ cùng ngồi trên một chiếc ghế đá nhỏ. Tara lên tiếng trước:
- Eden – Chị mơ mộng nói
– Nơi đây thật xứng đáng với tên gọi của nó.
- Vậy thì tối nay em định làm gì? Greg rất sợ làm phật lòng Tara, y muốn Tara cảm thấy rằng ý muốn của chị là trên hết.
- Greg… – Chị nói
– Cảm ơn anh đã thẳng thắn với em, chiều nay
.- Em là người đàn bà duy nhất mà anh không thể nói dối. Anh muốn em biết rõ anh là người như thế nào. Cho dù có mất em đi chăng nữa
- Anh đã không mất em. – Giọng Tara cứng rắn. – Em rất trọng sự trung thực. Có tiếng Katie vang lên trong đêm tối: - Anh chị có cần gì nữa không?
- Không. Cảm ơn bà Katie.
- Cảm ơn bà vì bữa tối ngon lành. –
Tara nói với theo.
- Em biết không, bà ấy vẫn còn nhớ Stephany đấy. Bữa ăn hôm nay toàn là những món mà trước đây Stephany yêu thích.
- Thế ư?- Đúng thế đấy – Greg cười lớn
– Bà ấy già quá rồi. Cần phải kiếm một cái nhà con con ở Darnia cho bà ấy về hưu thôi.
- Greg! Nhưng hơn bốn mươi năm qua, Eden là ngôi nhà duy nhất của

https://thuviensach.vn

Katie cơ mà! - Anh rất lấy làm tiếc, nhưng thời gian có thương hại ai đâu.
– Greg thản nhiên nói.Tara im lặng. Thái độ vô tâm của Greg đối với Katie gợi chị nhớ lại sự thờ ơ của y đối với khổ đau và tình cảm của người khác. Y chỉ quan tâm đến bản thân y mà thôi. Tự nhiên chị cảm thấy rất mệt mỏi.- Tha lỗi cho em Greg nhé, em vào nhà đây. Em mệt quá.
– Một thoáng giận dữ hiện lên trên mặt Greg. Lại dền dứ! Chị còn vờn y đến bao giờ nữa? Tara dường như đọc được những ý nghĩ của Greg.
- Anh không phản đối chứ?
- Anh phản đối – Y nói thật lòng – Mà cũng… không phản đối.Cố gắng biến thành trò đùa, Greg tự nhủ phải kiên nhẫn chờ đợi, dù sao thì họ cũng mới đến Eden có một ngày.Về phòng, Tara định nghỉ ngơi một lát. Bữa ăn tối hôm nay là một thử thách quá căng thẳng đối với chị. Nhìn mắt con người ngồi đối diện mình, con người dễ thương, trung thành, yêu mến và săn sóc chị hết lòng, rồi so sánh với con người cách đây chưa lâu đã phá vỡ lòng tin của chị, đã làm mọi điều để giết chị – tim chị như vỡ ra từng mảnh trước những tình cảm trái ngược. “Có thể là có hai con người mang tên Greg Marsdan chăng, giống như việc có hai Stephany Harper vậy. Có thể với Tara Wells thì hắn thể hiện những mặt tốt đẹp của mình là con người mà hắn muốn trở thành. Hắn đã chân thành với mình khi thú nhận động cơ vụ lợi cuộc hôn nhân với Stephany. Nhưng cho dù bây giờ hắn có trở nên tốt như thế thì cũng đã muộn rồi. Điều đó không đủ để đền bù cho những gì mà hắn gây nên cho mình”

Không, chị không thể yếu lòng dù rằng nụ cười của y lấp lánh tình yêu đối với chị, dù rằng y rất điển trai dưới ánh nến bên bàn ăn hoặc lúc ngồi trên ghế đá dưới bầu trời đầy sao. Y rất đẹp, nhưng số phận của y đã được định đoạt rồi.Chị biết rằng chị không thể chịu đựng được lâu. Chị không thể đóng kịch mãi là chưa bao giờ tới Eden. Chị không thể giả vờ vui vẻ mãi với con người mà chị căm thù tận xương tuỷ. Chỉ còn thiếu một ô nhỏ trong bức tranh ghép – Ngày mai Jilly sẽ đến. Lúc đó sẽ đầy đủ các nhân vật, vở kịch sẽ mở màn.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 20

Mặt trời mới mọc biến bình nguyên xung quanh Eden thành một cảnh tượng thắm đỏ như màu máu.

Bình minh rực rỡ toả đầy ánh sáng và hơi ấm xuống các khe núi, những mương rãnh của bình nguyên và trên những mỏm núi đá mấp mô.Chỉ có tiếng khóc khắc khoải đứt đoạn của một loại chim gì đó phá vỡ bầu không khí đầy im lặng. Không gian dường như nín thở chờ đợi những sự kiện hồi hộp của ngày mới.Tara ra khỏi phòng, thận trọng nhón chân đi qua cửa phòng Greg. Chị xuống gác, đi qua sân về phía chuồng ngựa. Tara lần lượt đi qua từng con ngựa, chào chúng như chào hỏi những người quen cũ. Lũ ngựa nhận ra chị, sung sướng phun phì phì và hí lên khe khẽ. Giữa những người bạn trung thành và thân ái ấy, tâm hồn tan nát của Tara dường như sống lại. Sau đó chị bước đến ngăn chuồng cuối cùng, vẫn dùng để nhốt con ngựa đực King cao lớn. Tara đến gần cửa và chăm chú nhìn. King đang đứng im lặng giữa ngăn chuồng, nhưng hai tai nó vểnh lên một cách căng thẳng, toàn thân nó run lên vì tập trung chú ý. Tara bước vào chuồng, lại gần con ngựa, cất giọng rất nhẹ nhàng và bình thản: - Chào King, bạn thân mến của ta. Mày có nhận ra ai đã đến không? Chị đưa tay vuốt ve cái cổ nhẵn nhụi, ấm áp của con ngựa. King rùng mình như bị điện giật, chị cảm thấy những thớ thịt rắn như đá của nó run rẩy dưới tay mình.- Mày có nhớ tao không hả King? Còn tao thì nhớ mày vô kể. Mày đã nhận ra tao rồi chứ hả? Con vật cao lớn cúi đầu, úp mui vào bàn tay Tara rồi nó ngẩng cái đầu to lớn của mình, đưa mõm lên ngang môi chị, thận trọng phì một cái qua lỗ mũi. Tara sung sướng cười lớn, vì đó là cách loài ngựa chào hỏi nhau, còn đối với con người thì đó là sự ban tặng bất ngờ của chúng mà ít ai có diễm phúc được đón nhận. Chị ôm chặt lấy cổ King và áp má vào bờm nó. Đối với Katie khi bà bước vào chuồng ngựa, cảnh tượng đó là một

https://thuviensach.vn

bằng chứng mới chứng minh rằng Tara chính là Stephany. Trong số những người ở trại, chỉ có Cris là dám lại gần King để thắng cương hoặc dẫn nó ra bãi chăn. Ngoài Stephany ra, không ai dám vồ vập và săn sóc nó như thế. Katie không nhịn được nữa.

- Effi? – Tara giật mình. Chị không ngờ Katie có thể phát hiện ra khi mới sáng tinh mơ chị đã chạy qua cái sân mênh mông để ra chuồng ngựa. Chị ép mình quay lại mỉm cười: - Katie! Xin chúc bà một buổi sáng tốt lành! Katie chằm chằm nhìn chị như nhìn một bóng ma.- Hồi tôi còn ở quê, tôi vẫn hay dậy sớm như thế này.

– Tara nói tiếp.- Tôi thì tôi biết rồi

– Katie trả lời đầy ngụ ý.

- Một con ngựa tuyệt diệu, có phải không bà? Tôi không thể không thử làm bạn với nó xem sao.Katie cất tiếng nói với một giọng chậm rãi và rõ ràng, như thể bà đang nói với một con ngốc.- King chỉ thuộc về Stephany. Ngoài ra không ai đụng được vào nó cả. Đó là quà bố tặng Step. Chính Step đã luyện nó. Trừ Cris ra, không ai dám đến gần. Nó không bao giờ chấp nhận người đàn bà khác. Trước đây là thế mà sau này cũng vậy.

- Tôi vẫn thường dễ hoà hợp với loài ngựa

– Tara phản đối

– Không hiểu sao tôi vẫn có năng khiếu đó, bà Katie ạ!

- Cô tưởng là cô qua được mắt tôi hả? Tôi biết là cô vẫn sống. Tôi biết là cô sẽ trở về, vì đêm nào tôi cũng cầu khẩn Chúa trời.Tara muốn nói một điều gì đó nhưng Katie vẫn tiếp tục.

- Nghe đây, cô không lừa được tôi đâu. Không ai biết rõ bằng tôi cái cách Stephany ngồi trên ngựa như thế nào. Stephany có một phong cách riêng. Những kẻ ích kỷ như Greg Marsdan thì không nhận thấy, còn tôi thì có bị mù đâu! Cô không tin tôi là cô sai lầm đấy. Tôi không hiểu những thay đổi của cô. Hãy kể đi, Effi! Trước đây cô vẫn kể hết với tôi cơ mà.“Kể hết đi, Effi!” Tara nghe những lời đó như tiếng vọng của thời gian. Chị nhớ lại thời thơ ấu của mình ở Eden, hồi ấy Katie luôn luôn ở bên chị, giữ gìn chị từng li từng tí. Tình thương của bà thật vô hạn, nhưng đó là thứ tình thương

https://thuviensach.vn

làm cho người ta yếu đi. “Bà đã quá chiều chuộng tôi, Tara oán trách, – và xem xem điều gì đã xảy ra. Nhẽ ra phải giúp tôi khắc phục nỗi sợ nước sau cái lần ấy thì bà lại canh giữ tôi. Cho nên khi tôi bị chồng ném xuống nước thì tôi không bơi được”.
- Kể đi Effi! Tara nhìn bà như người xạ lạ:
- Tôi không hiểu là bà nói gì. Tôi là Tara Wells.

Mắt Katie sáng lên. Bà đã cố gắng thiết lập lại mối quan hệ cũ và vai trò đỡ đầu của mình nhưng không thành công. Thế nhưng ý thức độc lập của bà đã bắt bà phải chấp nhận ý thức đó trong tâm hồn người mà bà hết lòng yêu mến.- Thôi được – Bà hồi hộp nói – chắc cô có những lý do đặc biệt, cho nên tôi sẽ im lặng. Nhưng dù cô có làm điều gì đi nữa, thì tôi cũng luôn luôn ở bên cạnh cô, để giúp đỡ cô khi cần thiết.

Katie đi rồi, Tara quay lại với King và ngả đầu vào cổ nó. Chị cảm thấy lòng mình cay đắng và trống rỗng. Một lát sau chị nghe tiếng lanh canh sau lưng. Đó là Cris đang vác bộ yên cương của King. Anh ta mở cửa chuồng của King đi vào, miệng thì thầm bằng thứ tiếng của mình: “Umtacura, Pichi Malla, varlur nào nào, cậu bé của tôi”. Cầm chiếc yên trên đôi tay gầy gân guốc của mình, anh ta ném dây cương cho Tara. Chị mỉm cười, cảm thấy giữa họ có một mối liên hệ ngầm nào đó rất ấm áp, dễ chịu. Chị nói đùa: “Cris, sao anh biết là tôi muốn cưỡi ngựa?”. Đôi mắt to, gợi cảm của anh ta sáng lên đáp lại chị, Tara vội nói:
- Đây là con ngựa của Stephany, có phải không? Tôi nghe nói rằng trừ bà ấy ra, chưa ai có thể cưỡi được nó cả. Hay là tôi lại cưỡi con ngựa cái hôm qua? Vẫn thản nhiên như thường lệ, Cris đi ngang qua Tara rồi đặt cái yên lên lưng King một cách nhẹ nhàng và chính xác. Thắng yên xong Cris nâng từng chân ngựa kiểm tra móng của nó rồi trao dây cương cho Tara.
- Xong rồi, mọi việc ổn cả, Cris ạ. Tôi đi đây.Cris lùi sang một bên, con ngựa mang Tara trên lưng lao như tên bắn “ngựa yêu quý của ta, hãy chạy nhanh, nhanh hơn nữa”. Chưa bao giờ có cuộc đua ngựa nào lại quan trọng

https://thuviensach.vn

và Tara như vậy. Chị cần phải giải toả sự căng thẳng mà chị phải chịu đựng từ khi trở lại Eden. Hơn nữa, chị cần có thì giờ để suy ngẫm tiếp về kế hoạch tiếp theo của mình. Mọi việc đang đi tới cao trào của nó, kết cục có thể xảy ra trong vòng những ngày tới, vì vậy, chị cần phải trấn tĩnh, sẵn sàng và tự tin – Ngoài ra, chị cần phải tránh đi một lát, để Greg hoang mang không đoán ra việc gì. Có thể y đã từng nghĩ rằng chị không có lối thoát ở Eden, y có biết đâu rằng giữa không gian mênh mông này, người đàn bà có thể giấu được một đạo quân, nói gì đến bản thân và một con ngựa. Sẽ chẳng bao giờ y tìm nổi chị ở nơi đây. Chị hoàn toàn tự do.Tuy nhiên, cho dù đang phi ngựa rất nhanh, Tara vẫn không quên một phần khác trong kế hoạch của mình. Chị tin rằng nhất định hôm nay Jilly sẽ đến, thói ghen tuông điên cuồng sẽ không cho phép ả ngồi yên ở Sydney trong khi Greg hú hí với tình địch của ả ở Eden. Tara kiên quyết tránh mặt, khi Jilly đến, để cho ả và Greg, lúc này đã là kẻ thù có thể vật lộn cắn xé nhau. Tuy thế, chị vẫn cần biết bao giờ Jilly đến, bởi vậy chị cố gắng quanh quẩn, không đi quá xa. Khi chị nghe thấy tiếng động cơ máy bay thì mặt trời đã lên cao và trút lửa xuống đồng cỏ. Phong cảnh đã mất vẻ óng ả của buổi sáng. Từ chỗ náu mình trên đỉnh đồi có cây cối bao phủ, Tara đưa mắt nhìn cảnh tượng ở phía dưới, giống như vị thần bất tử từ đỉnh Olimpic ngó xuống loài người. Khi máy bay vừa hạ càng và dừng lại, Jilly đã nhảy xuống đất. Người phi công xuất hiện, trao cho ả chiếc vali, phẩy tay, rồi cánh cửa sập lại. Jilly buồn bã đứng một phút, sau đó xách hành lý, mệt mỏi đi về phía ngôi nhà. Greg chạy bổ ra đón ả. Y thô bạo nắm tay ả lôi về phía chiếc máy bay. Những tiếng kêu chói tai vọng đến chỗ Tara ẩn mình:

- Cô đến đây làm quái gì hở?

- A, đồ khốn kiếp! Anh ăn nói với tôi như thế đấy hả? Nắm chặt lấy Jilly như một con nô lệ, Greg kéo ả chạy dọc theo thân máy bay, cố gắng lôi ả đến cửa. Y ấn ả vào cánh cửa không thương xót, nhưng máy bay đã nổ máy và bắt đầu chuyển động. Mất thăng bằng, cả hai ngã lăn ra đất, may mà cánh máy bay và bánh xe không đè phải. Chiếc máy bay chạy qua rồi cất cánh, trùm lên họ một đám bụi màu đỏ.Greg là người tỉnh lại trước, y hất Jilly sang bên như hất con rắn độc. Từ trên cao Tara nhìn họ qua đám bụi

https://thuviensach.vn

như tấm màng bằng máu: cả hai đang chuyển động về phía ngôi nhà như hai con bù nhìn, vừa đi vừa chửi rủa và giơ quả đấm đe doạ nhau. Sau đó, Tara nhảy lên mình ngựa và phóng như bay vào khoảng không bao la trước mặt. - Greg, đồ chó! Đau quá!Jilly gào lên khi Greg giận dữ nắm tay ả lôi vào nhà, làm ả va vào tường, vào cửa đau điếng. Y không trả lời, nhưng nghe hơi thở dồn dập và nhìn đôi môi mím chặt của y, ả biết là y giận lắm. Nỗi lo sợ của ả lớn dần, khi họ vào đến phòng khách ả liền rống lên như điên dại:

- Nó đâu? Đừng có chối rằng nó không có đây, tôi đã biết cả rồi!

- Tôi không hiểu là cô nói gì

.- Đồ dối trá hôi thối! Đồ khốn nạn!

- Ai nói cho cô biết tôi ở đây?

– Greg cố nén giận.

- Việc gì anh phải biết điều đó?Bỗng dưng, Jilly cảm thấy sợ hãi, ả không dám thú nhận với Greg rằng cách đây đã lâu ả đã tìm Tara định đánh ghen, nhưng sau đó lại trở thành người bạn tin cậy của cô. Ả biết rằng nếu biết điều đó y sẽ nổi giận. Ả lập tức tấn công:

- Tara đâu rồi? Tôi cần nói với nó vài điều. Từ lâu, tôi đã định nói chuyện với bà lớn ấy.

- Jilly…

– Có lẽ lần đầu tiên trong đời, Greg cảm thấy sợ hãi. Bằng bản năng, y cảm nhận được sức mạnh phá hoại của Jilly, y biết rằng ả có thể phá vỡ tất cả những gì gắn bó y với Tara. Y không thể cho phép ả tước đi cái mà phải gian nan lắm y mới giành được.

- Jilly, hãy vì Chúa…

- Chúa à!… Jilly giận dữ hét lạc cả giọng

– Anh thì biết gì về Chúa! Chính anh đã….

- Im ngay! Jilly lại dùng chiến thuật cũ:

- Anh có bao nhiêu cả thảy?

- Cái gì?- Những người đàn bà khác,

– Jilly cười khẩy – bạn gái, đĩ đượi… Greg cảm thấy điên khùng lên

https://thuviensach.vn

khi tên Tara được nhắc tới trong đám đó. Nhưng y lúng túng không biết trả lời Jilly thế nào, có nên đe doạ ả nữa không. Y thầm tính cách đẩy ả rời khỏi đây trước khi Tara biết là ả đến.
- Không có gì đâu, Jilly ạ.
– Y cố gắng làm chủ tình thế
– Nghe anh…
- Đồ dối trá khốn kiếp!Greg đến sát bên ả:
- Jilly, đừng gào lên nữa!
- Tại sao lại không cơ chứ? Anh sợ mọi người sẽ biết rõ Greg Marsdan là người như thế nào ư? Ả cười vào mũi y, rồi quay người đến bàn rượu, rót cho mình một cốc whisky. Ả nâng cao cốc như thể nhạo báng chào y, rồi uống cạn một hơi.
- Tara đâu rồi? Tôi cần gặp cô ta ngay!Sự kiên nhẫn của Greg đã cạn.
- Cô ta không có ở đây. Mà giả sử có ở đây, tôi cũng không cho phép cô vào gặp. Hãy hiểu điều đó, Jilly ạ. Hãy cố gắng hiểu lấy bằng đầu óc ngu độn của cô. Cô đã làm cho tôi chán ngấy rồi. Lúc nào cũng say, cãi nhau, người cô lúc nào cũng sặc mùi rượu. Mọi điều giữa chúng ta giờ đây đã hết rồi. Cô đừng hy vọng nữa.Y im lặng rồi ném cho ả một cái nhìn khinh miệt:
- Tôi ghê tởm cô!Jilly thấy nghẹn thở như bị người ta đấm vào bụng.
- Thế nào, anh phải lòng nó đấy à?
- Phải.- Không!
– Jilly thất vọng gào lên.
– Tôi không tin!
- Cô phải tin thôi.
– Greg nói,
– Còn bây giờ tôi muốn cô phải xéo khỏi nơi đây ngay, cút ra khỏi nhà tôi, khỏi cuộc đời tôi! Ngày mai, từ Pain-Cric sẽ có chuyến bay. Tôi sẽ bảo người nhà chở cô đến đó. Và nói chung từ nay, tôi không muốn trông thấy mặt cô nữa. Nếu cô có chết, thì tôi cũng chẳng gửi thiếp đến chia buồn đâu. Tôi không muốn dính dáng gì đến cô nữa, hiểu chưa?Y dừng lại để xem bài diễn văn có tác dụng như thế nào. Nhưng Jilly không tiếp nhận một lời nào của y. Mặt ả đỏ hồng, ả ngẩng cao đầu thách thức.- Những lời vừa rồi của

https://thuviensach.vn

anh không phải dành cho tôi đâu Greg ạ! Dành cho ả kia đấy. Anh sẽ đuổi nó ra khỏi nhà và ấn nó vào cái máy bay dính cứt của anh.- Nếu không thì sao?

- Nếu không thì…

– Jilly phá lên cười, nhe hai hàm răng trắng và sắc.

– Tôi nghĩ rằng, tôi sẽ đến đồn cảnh sát. Bởi vì tôi thấy lương tâm cắn rứt quá. Có lẽ tôi sẽ phải kể về một buổi dạo chơi đầy lãng mạn bằng thuyền. Không biết cảnh sát và những ả bồ bịch của anh sẽ phản ứng ra sao, khi biết anh bạn điển trai của họ trong tuần trăng mật đã đẩy cô vợ giàu có xuống đầm lầy, trong khi đó lại kéo cô bạn thân thiết của vợ vào giường nhỉ?

- A…!

– Greg thậm chí không thốt ra được câu chửi nào.Cảm thấy mình đang giành phần thắng, Jilly lại nốc cạn thêm một cốc whisky nữa.

- Cô ngốc lắm, đồ chó cái không óc ạ.

– Greg nói khẽ.

– Cô không hiểu là cô cũng bị liên quan à?

- Ồ không!

– Mắt Jilly sáng loé lên.

– Chính anh mới sa lầy, anh bạn ạ. Ha ha! Giá mà anh thấy được cái mặt anh bây giờ nhỉ? Thật đáng công tôi đánh liều đến đây.

Ả lại rót thêm một cốc nữa. Ả hiểu rằng ả đã thắng cuộc. Ngồi lên mép bàn, ả tiếp tục nói: - Anh và tôi không phải là những người duy nhất biết chuyện xảy ra. Tôi đã kể cho Philip nghe rồi.

- Philip? Tại sao?

- Tại vì anh ấy vẫn còn yêu tôi. Anh có thể không tin, nhưng sự thực là như thế. Anh ấy rất không ưa anh. Hơn nữa anh ấy lại là luật sư danh tiếng nhất ở Sydney. Anh ấy sẽ cứu tôi và bỏ tù anh.Cúi sát mặt Greg, ả đắc thắng nói tiếp: - Anh sắp nguy rồi, cậu bé của tôi ạ. Tôi thì cùng lắm chỉ bị buộc tội che giấu, – ả suy nghĩ một giây, – tôi sẽ nói rằng anh đe doạ giết tôi, nếu tôi nói ra. Vâng, vâng… Tôi sẽ nói đúng như vậy đấy.Greg chết lặng. Jilly vẫn tiếp tục chửi rủa, không hề biết Greg chuẩn bị đánh mình. Cú

https://thuviensach.vn

đánh trượt qua mặt, ả ngã lăn ra sàn, chiếc cốc vỡ tan. Ả thận trọng ngồi chống tay giữa đám mảnh vụn, không dám nhìn Greg.
- Em nghĩ rằng chỉ cần làm lễ ở nhà thờ là đủ, có phải không?
– Ả cẩn thận dùng lưỡi kiểm tra xem hàm răng có còn nguyên vẹn không và cảm thấy vị máu mặn chát ở góc mép
– Chúng ta sẽ sung sướng. Philip có nói rằng nếu em bỏ anh ấy để lấy anh thì sẽ không được hưởng gia tài nữa. Nhưng thôi được.
– Ả đứng dậy một cách khó nhọc, rồi nhìn thẳng vào mặt Greg.
– Với số tiền của Stephany, chúng ta sẽ tha hồ tiêu pha. Thôi đừng cứng đầu nữa, anh bạn nhỏ ạ.Greg đã lăm lăm khẩu súng trường trong tay. Bằng một động tác bình tĩnh và chính xác, y lên đạn và đặt khẩu súng cạnh mình. Y mỉm cười:
- Jilly, tôi rất khâm phục những điều mà cô đã tính toán. Nhưng sợ rằng cô đã bỏ qua một vài chi tiết, cô bạn nhỏ ạ
– Y nhại lại cách xưng hô của ả một cách giễu cợt.
– Tôi đã gặp Bill Macmaster vài hôm trước đây. Hình như ông ấy bảo rằng Stephany đã thêm một mục mới đặc biệt trong di chúc. Biết đâu, họ đã nghĩ về cô? Tóm lại nếu tôi lấy vợ khác thì tôi chẳng được một xu nào cả! Cho nên chúng ta đừng có bàn về đám cưới nữa, được chưa?Y mỉm cười, mãn nguyện là đã trả thù trọn vẹn.Mặt Jilly tràn đầy thất vọng. Ả liếm môi như thể môi bị khô vì tro bụi. Cười đắc ý, Greg bỏ ra khỏi phòng. Bỗng y nghe như có tiếng bước chân người đi qua phòng lớn. Hình như có ai đó vừa nghe trộm ngoài cửa? Y lập tức đuổi theo và thấy Katie đang hối hả dùng bộ đàm để liên lạc với Pain-Cric.
- Eden gọi Pain-Cric, Eden gọi Pain-Cric, Pain-Cric có nghe rõ không?Greg rón rén đến sau lưng bà, tay lăm lăm khẩu súng.
- Tara đâu?Katie hoảng hốt nhìn y, hàm tự nhiên cứng lại. “Con mụ này hình như có biết điều gì đó.
– Y nghĩ bụng.
– Cần phải bình tĩnh trước khi ta biết rõ đó là chuyện gì”.
- Cô ấy không có trong phòng. Tôi đang tìm cô ấy.
- Cô ấy… Cô ấy cưỡi ngựa đi đâu ấy.Máy bộ đàm trên tay bà bật tách một

https://thuviensach.vn

cái và lên tiếng: - Pain-Cric nghe đây. Hai người cùng đứng yên không động đậy. Greg đưa mắt gườm gườm nhìn Katie, bà không dám động tay vào máy.
- Bà bảo Sam và Cris đem cái xe "Landrover" đến đây. Hỏi họ xem có ai biết cô ấy ở đâu không.Giọng nói vẫn vang lên.
- Alô. Eden đâu? Pain-Cric gọi Katie đây.Katie ngồi thu mình như con thỏ trước mõm chồn.
- Nào nhanh lên
– Greg bỗng gầm lên.
– Mụ có nhanh lên hay là định ngồi ỳ đây cho đến tối hả? Greg giật cái micrô ra khỏi máy bộ đàm, mở máy và gỡ bộ phận gì đó cho vào túi. Cái máy im bặt.Trước nhà, Katie, Sam và Cris đứng yên bên chiếc xe hơi. Họ có vẻ căng thẳng và bối rối.
- Ai trong số các người trông thấy cô Tara sáng nay? Họ nhìn nhau rồi cùng lắc đầu.
- Quỷ tha ma bắt các anh đi, sáng nay cả mấy người đều ngủ quên à?
– "Hãy bình tĩnh, đừng làm chúng nổi giận"
– Greg nhủ thầm.
– Thôi được, chúng ta sẽ đi tìm cô ấy bây giờ. Chắc cô ấy chỉ quanh quẩn đâu đây thôi.Y gập khẩu súng, đưa cho Sam để anh ta bỏ vào trong xe hơi.
- Chúng ta sẽ bắn dăm phát chứ? Chúng ta sẽ mang vài con thỏ về cho bà, Katie ạ.Katie tái mặt hoảng sợ nhìn y. Cố gắng nở nụ cười thật tươi, y lên xe cùng Cris và Sam rồi ra hiệu cho xe chạy.
Jilly vẫn đứng ở phòng khách – ả vẫn còn run rẩy trước những điều Greg vừa nói. Một điều đặc biệt trong di chúc của Stephany ư? Thậm chí từ dưới mộ mình, Stephany vẫn tiếp tục theo dõi, trừng phạt ả, giống như trước đây Max đã từng đối xử với cha ả? Ả biết rằng ả đã vĩnh viễn mất Greg. Y vừa thú nhận với ả là y yêu Tara, thế mà trong những phút cuồng nhiệt nhất y cũng chưa bao giờ nói với ả một lời yêu. Ả chẳng qua chỉ là trò giải trí trong tay mà thôi.Ả loạng choạng đến gần chai rượu rót một cốc đầy. Áp cốc rượu vào ngực, ả buồn bã nghĩ về tượng lai của mình. Ả đã mất Greg,

https://thuviensach.vn

và Philip – nguồn cung cấp tài chính của ả – cũng chối bỏ ả.Điều ả còn có khả năng làm được trong lúc này là đưa cốc rượu lên môi.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 21

Trên chuyến bay từ Mỹ trở về, Philip hoài hơi tìm nguyên nhân của chuyến đi này của mình. Ông chẳng có công việc gì ở Sydney hết. Giờ đây, toàn bộ hoạt động của ông triển khai trên thị trường Mỹ. Hơn nữa, nhờ điện thoại và fax, lúc nào ông cũng có thể duy trì được sự có mặt của mình ở Sydney. Ông thích cuộc sống ở Mỹ. Ông bắt đầu có bạn bè, người ta đã bắt đầu mời ông đến nhà chơi. Nói chung, ông đã quyết định là chuyển sang ở hẳn ở Mỹ sau khi hoàn thành các thủ tục li dị với Jilly.“Jilly – đó chính là nguyên nhân” – Ông tự nhủ. Khi ra đi sau lần nói chuyện cuối cùng, Philip thành thực hi vọng rằng giờ đây ông có thể được hưởng trạng thái thanh tĩnh trong tâm hồn sau mấy tháng trời dằng dặc căng thẳng đầu óc và thậm chí dằn vặt, đau đớn. Ông cảm thấy quan hệ giữa ông và Jilly đã đi tới hồi kết thúc. Mặc dù không thể nói là ông mong muốn cuộc hôn nhân của họ chấm dứt, nhưng ông đã ở vào giai đoạn mà một quyết định, dù là không mấy dễ chịu vẫn tốt hơn nhiều so với tình trạng lửng lơ và những mối dằn vặt ngấm ngầm. Bởi thế, ông đã đi Mỹ với tâm trạng của một người nếu không phải là hoàn toàn tự do, thì cũng thoải mái hơn bất kỳ lần trở về Úc nào.Những sự tự do của ông liệu có thực tế không? Một con người sẽ cởi bỏ gánh nặng như thế nào sau khi đã mang nó trên mình mười bảy năm trời? Là một luật sư giàu kinh nghiệm, ông biết rằng nếu có mở toang cửa nhà tù ra thì sáng hôm sau, người ta sẽ vẫn thấy ba phần tư số tù nhân vẫn có mặt trong đó. Philip phát hiện ra rằng ông không thể buộc mình rũ bỏ thói quen chăm lo cho Jilly, nhận về mình trách nhiệm và đời sống của cô ta. Ông biết Greg Marsdan là một kẻ táng tận lương tâm và ngày càng lo lắng vì ý nghĩ Jilly đang trong tay hắn.Đó chính là nguyên nhân thật sự của chuyến trở về này. Lý trí và mức độ căng thẳng trong lịch làm việc của ông đều chống lại hành động này, nhưng ông tự khẳng định với bản thân là ông chỉ cần tự mắt mình trông thấy Jilly an toàn khoẻ mạnh

https://thuviensach.vn

lần này nữa rồi vĩnh viễn xoá bỏ hình ảnh cô ta khỏi ký ức và chuyên tâm hoàn toàn vào công việc. Ông đã mấy lần gọi điện về nhà cũ nhưng chẳng ai nhấc máy cả. Chuyện đó cũng thường tình bởi trước đây, khi ông đi vắng Jilly vẫn thường lang thang bất cứ đâu, miễn khỏi phải cô đơn một mình trong ngôi nhà rộng. Nhưng Philip cảm thấy lo lắng. Ông gọi điện cho một đồng nghiệp ở Sydney, yêu cầu ông ta đến nhà mình để lại một mảnh giấy nhắn Jilly gọi điện cho ông ở New York. Thậm chí ông còn đề nghị ông bạn ghi lại số điện thoại của ông, phòng khi Jilly quên. Nhưng Jilly vẫn im lặng. Không nén nổi lo lắng, ông đã bước lên chuyến máy bay này, mặc dù thầm rủa mình là ngu ngốc.Có một cái gì đó vô vọng trong ngôi nhà nhỏ không. Khi chiếc tắc xi dừng lại trước nhà, Philip hiểu rằng Jilly không phải đi vắng mà đã từ bỏ hẳn ngôi nhà này. Một lần nữa tự nguyền rủa mình vì chuyến đi xuẩn ngốc, Philip mở cửa bước vào nhà và thoáng rùng mình vì hơi lạnh lẽo của một nơi đã lâu không có người ở. Mất một lúc lâu ông mới tìm thấy lá thư từ biệt. Ông mở phòng bì.

“Anh Philip thân mến.Em không biết đến khi nào anh mới trở về và khi nào mới đọc lá thư này, nhưng điều đó không quan trọng. Em chỉ muốn anh biết rằng em rời nơi đây đến sống với Greg Marsdan, người mà em sắp cưới làm chồng, điều mà hình như anh đã hoài nghi khi em nói với anh. Anh đừng theo em làm gì, em sẽ không ở đây nữa đâu. Em sẽ cho người về lấy đồ đạc khi biết chắc chắn nơi em và Greg sẽ sống. Em lấy làm tiếc về nhiều điều mà em gây ra và hi vọng rằng rồi đây anh sẽ có thể nghĩ về em với những ý nghĩ tốt đẹp.Hôn anh Jilly Tái bút: Anh hãy chúc em may mắn nhé!”

Philip ngồi trong phòng với trái tim nặng trĩu. Thế đấy, ông đã đi Mỹ để thoát khỏi Jilly, vậy mà rốt cuộc chính ông lại bị trả thù một cách cay đắng. Cô ta đã làm con tàu hi vọng của ông đắm hẳn. Ông chẳng thể làm gì được, cô ta thậm chí còn không muốn để ông biết nơi ở mới. Nhưng lấy Greg ư? Ông thở dài. Philip làm luật sư cho hãng “Harper Mining” từ khi bước vào nghề. Hãng luật của ông đặt trụ sở rất

https://thuviensach.vn

gần trụ sở “Harper Mining”. Ông biết rằng trong di chúc của Stephany có một điều khoản do Bill Macmaster nài ép đưa vào và được các luật sư giỏi nhất soạn thảo. Điều khoản đó không bao giờ cho phép Greg cưới Jilly. Thôi chẳng làm gì được nữa rồi, Philip nhìn quanh thầm nghĩ phải gọi người đến để đóng hòm những đồ đạc của Jilly. Ông sẽ mang các vật dụng của ông đi khi nào ông bán được ngôi nhà này. Rất có thể ông sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến đây nữa. Ông sẽ chuyển sang sống ở Mỹ. Ông mệt mỏi quay điện thoại để đặt vé máy bay bay đi New York.Thật là một vật nặng nề chết tiệt! Katie nguyền rủa bộ yên ngựa của mình khi ráng sức vác nó đến chuồng ngựa. Khi chiếc ô tô của Greg vừa khuất khỏi tầm mắt, bà vội vàng thắng con ngựa của mình đi tìm Stephany. Tìm cô giữa cái bình nguyên mênh mông này chẳng khác nào mò kim đáy bể nhưng Katie biết rõ những chỗ mà Stephany yêu thích

Hơn nữa, lên ngựa yên tâm hơn là ngồi bó tay ở nhà. Katie âu yếm vỗ vỗ vào lưng rồi thắng yên cho con ngựa cái già hiền lành của mình. Sống suốt đời ở miền hoang dã này, Katie cưỡi con ngựa nào cũng được, nhưng để làm yên lòng Cris, người lúc nào cũng chăm chăm giữ gìn bà như một vật báu cổ, bà đã chọn con ngựa này cho riêng mình. Paggy mặc dù không được thông minh lắm, nhưng nó không bao giờ chồm đứng dựng lên, không đá hậu, không lắc mình, không hất người đang cưỡi xuống.Dẫn con ngựa ra khỏi chuồng, Katie nhảy lên lưng nó nhẹ nhàng đến ngạc nhiên và họ lên đường. Ở đằng xa, trên nền trời đã xuất hiện những dấu hiệu không lành. Không khí màu sáng rực đậm đặc hơn, thẫm đi rồi chuyển từ màu vàng sang màu vàng xỉn.Con ngựa cảm thấy không khí thay đổi bắt đầu tỏ vẻ bồn chồn lo lắng. Hai tai rũ ra phía sau và chuyển sang nước đi nặng nề, lười biếng.

- Mày nghĩ sẽ có bão ư, Paggy?

– Katie hỏi

– Nhưng có thể nó sẽ không tràn đến đây đâu. Còn xa lắm. Tốt nhất là nhanh chân lên nào!Không nghĩ đến những nguy hiểm có thể xảy đến với chính mình, người đàn bà thân già lão thúc ngựa lao về phía trước.Cơn bão

https://thuviensach.vn

tiến đến gần mỗi lúc một làm cảnh vật thay đổi. Mây đen cuồn cuộn kéo tới, những khoảng trời vàng rực đông lại thành màu nâu. Gió mạnh lên, làm những hàng cây rung lên bần bật và bốc lên những đám cát lẫn đất đỏ. Mặt trời mất dạng nhưng vẫn chiếu sáng vài đụn mây bằng cái màu ma quái. Trời như sắp sập. Từ phía tây bắc vọng lại tiếng gầm gào của cơn bão mới nổi đang lao thẳng về hướng Eden.Ở một nơi cách Eden rất xa, đến mức Tara chưa từng bao giờ rời nó xa thế, chị đang phi như bay trên hông con King, miệng van xin con vật gắng hết sức để chạy về đến nơi trú ẩn trước khi cơn bão đến hoặc trước khi bóng tối trùm xuống rất nhanh. Con ngựa lao như gió, chân hơi chạm xuống mặt đất gồ ghề phủ đầy những lá, đất và các bụi cây nhỏ, rậm rạp. Tara phi ngựa giữa tim bão như một thiên thần đang sôi hận thù, kêu gọi tất cả sức mạnh thiên nhiên giúp mình đạt được tới đích.Trong phòng khách của Eden, Jilly uống đẫy rượu, khóc, ngủ lịm đi, sau đó tỉnh lại và lặp lại chu trình đó từ đầu. Những giờ đằng đẵng cô đơn, gương mặt bị đánh sưng húp, cuộc đời tan vỡ đẩy ả vào tình trạng tuyệt vọng cùng cực. Ả uống nhiều whisky đến nỗi không còn biết gì chung quanh nữa, cứ lang thang trong phòng, lẩm bẩm nói chuyện một mình, thỉnh thoảng lại cười lên ha hả. Bức ảnh Stephany lồng khung để trên lò sưởi làm ả chú ý. Ả lại gần và nhìn nó Ha, Stephany, mày vẫn còn trả thù tao phải không?

– Ả nói bằng cái lưỡi líu lại.

– Tao đã từng thề sẽ tính sổ với lũ Harper vì tất cả những gì chúng mày đã làm với cha tao. Nhưng chính điều đó lại xảy ra đến với tao. Nhưng tao có bao giờ muốn chuyện đó xảy ra với mày đâu Stephany, tao không bao giờ nghĩ là nó lại khủng khiếp đến như vậy. Trời ơi – ả khóc nức lên, cũng giống như mỗi khi ả hình dung lại gương mặt đầy máu của Stephany.

- Tao sợ quá – ả lẩm bẩm, cảm thấy thật thương bản thân mình

– Hãy giúp tao đi Stephany, tao không biết phải làm gì…Trời sẩm tối. Jilly chỉ có một mình. Bỗng có tiếng vó ngựa vang lên. Con King đã lao về đến nhà và vẫn còn dư sức để nhảy vọt qua hàng rào sân chuồng ngựa, đúng như cái cảnh mà nó thường làm. Tara cúi xuống ôm cổ nó để thể hiện lòng yêu mến và biết ơn của mình. Sau đó, chị vội tháo yên cương lau sạch

https://thuviensach.vn

mồ hôi và bọt rồi phủ lên người nó một tấm vải để tự nó dịu đi. Rồi chị mang thức ăn và nước đến, thêm cho nó nhiều lúa mạch để thưởng những cố gắng của nó trong ngày.Khi đi qua sân để vào nhà, chị hiểu mình đã về rất kịp thời. Cơn bão đang tràn đến rất nhanh. Nhưng cơn bão này chắc gì đã đáng sợ hơn kẻ đang đợi chị ở nhà. Chị nghĩ thầm và ngầm chuẩn bị cho cuộc đối mặt.

- Mày… mày là đồ chó! Mày là con bò cái hôi thối, ghê tởm!

– Jilly đứng trước mặt chị trong hành lang, tay xiết chặt cái cốc.- À, nghĩa là cậu biết rằng tôi sẽ trở về? Dáng vẻ tự tin của Tara chỉ càng làm Jilly điên tiết. Khi chị đi qua, ả tóm lấy tay chị.- Mày đã làm gì, cái đồ thối thây kia? – Jilly gào điên loạn – Mày vờ kết bạn với tao để dấm dúi dan díu với Greg sau lưng tao! Tại sao? Tao không hiểu nổi. Tara không phản ứng lại, chị chỉ hỏi:

- Greg đâu rồi?

- Đi tìm mày rồi. Hắn mang cả súng. Hay là hắn đi săn…

- Tôi đi uống một tách trà đây

–Tara đi về phía nhà bếp

– Mang cho cậu một tách nhé?

– Chị hỏi vọng lại.- Nghe đây. Quay lại ngay!

– Jilly ra lệnh một cách vô nghĩa

– Tara, tao muốn nói chuyện với mày.Ở nhà bếp, Tara bỏ găng tay và roi ngựa xuống rồi với gương mặt và trái tim lạnh như đá, chị vơ lấy cái ấm đun nước. Rõ ràng là kế hoạch của chị đã thành công, Greg và Jilly đã cắn xé nhau. Cái môi sưng vều và những vết thâm tím trên má, trên cổ Jilly nói lên điều đó. Chị cũng biết tâm trạng điên khùng của Greg một khi hắn đã vớ lấy súng để đi giết những con vật vô hại. Nhưng cả Greg, cả Jilly đều không hề gợi được ở Tara sự thương cảm. Kế hoạch và mục đích của chị không gì có thể xoay chuyển nổi. Jilly vội vàng, lảo đảo vào bếp, tiến lại phía Tara, đánh đổ cả rượu trong cốc. Ả đang khùng.- Không, mày đừng chạy trốn tao. Mày phải trả lời tao mấy câu hỏi đã, Tara. Tại sao mày lại báo cho tao biết mày đến đây cùng Greg? Tại sao? “Rồi bạn sẽ biết ngay đây thôi, bạn thân mến ạ”

https://thuviensach.vn

– Tara nghĩ thầm. Rồi chị nói:
- Tớ nghĩ là cậu có quyền được biết sự thật. Cậu coi tớ là bạn, tớ nghĩ là không nên vụng trộm sau lưng cậu. Cậu nghĩ là Greg thuộc về riêng cậu… Tớ nói cho cậu biết, bởi nếu cậu hỏi chính Greg, thì anh ta sẽ nói dối…
- Nghĩa là… đó là sự thật? Nghĩa là giữa cậu và Greg có một cái gì đó? Chuyện đó lâu chưa? - Cũng khá lâu rồi.Tara cố ý không nói hết ra, mà cứ đi lại trong bếp chuẩn bị pha trà, bằng cách đó làm Jilly càng thêm căng thẳng. - Khá lâu là bao nhiêu?
- Tớ không nhớ rõ. Điều đó với tớ chẳng quan trọng lắm.
- À, thế đấy hả!
– Những lời nói của Tara đạt được mục đích làm Jilly điên lên
– Nghĩa là đối với mày đây chỉ là trò chơi? Tất cả chỉ là trò chơi? Mày chỉ cần thoả mãn tính đỏng đảnh của mày, vậy mà đang tâm cướp người đàn ông của tao, phá nát cuộc đời tao….
- Thế Stephany có thể nói như thế về cậu được không, Jilly.
– Câu hỏi vang lên như từ miệng quan toà. Jilly thót tim lại.
- Cái gì? Stephany à? Tao không hiểu, tao không hiểu mày. Tao không hiểu tại sao mày lại cướp Greg của tao. Tao đã làm gì mày nào?Tara chằm chằm nhìn Jilly bằng cái nhìn phán xét. Jilly hoảng sợ và càng trở nên điên khùng, dữ dội hơn.
- Đó là mày! Mày có lỗi! Mày đã chen vào giữa tao và Greg. Mọi chuyện giữa tao và anh ấy đều tốt đẹp trước khi mày xuất hiện, anh ấy đã yêu tao… Ả tiến lại phía Tara, miệng gào:
- Cút đi! Cút ngay!
Ả vung tay đấm, nhưng cú đấm không trúng mặt Tara mà trượt xuống vai.- Tớ không nghĩ là Greg sẽ thích thú nếu tớ kể cho anh ấy nghe những gì cậu nói – Mắt Tara thẫm lại vì ghê tởm.- Greg!… – Jilly lập tức hiểu ý nghĩa những lời nói của Tara.
– Greg, cái con lừa ấy, hắn cần có mặt ở đây. Hắn đâu rồi?
- Ồ, nếu anh ta quan trọng đến nhường ấy đối với cậu thì cậu có thể thắng yên, lên ngựa mà đi tìm anh ta đi

https://thuviensach.vn

– Tara nói giọng mỗi lúc một thêm lạnh lùng. Sự giễu cợt trong lời khuyên ấy càng làm tăng cảm giác bất lực và sự sợ hãi của Jilly. Tiếng gió rú rít ngoài cửa sổ chứng tỏ rằng cơn bão đã tràn đến Eden. Jilly nhìn kẻ gây ra những đau khổ của mình. Tara vẫn đứng, môi nở nụ cười dễ thương.
- Jilly, cậu uống trà với gì đây? Gầm lên vì giận dữ và sợ hãi, Jilly hắt số whisky còn lại vào người Tara.
- Vứt mẹ trà với cháo của mày đi. Vứt mẹ nó đi! Vứt đi! Vứt đi!

Cơn bão giận dữ ụp xuống Eden. Nó di chuyển với tốc độ khủng khiếp, bẻ gãy các cành cây, tung lá và bụi đầy không khí. Cái giật ghê người của cơn bão làm căn nhà tràn ngập những âm thanh từ tiếng rít, tiếng rên đến tiếng gào rú. Tiếng sét tiếp liền sau tia chớp nhanh đến nỗi giữa chúng không có khoảng cách nào về thời gian. Mưa xối xả trút xuống mái nhà như muốn đè bẹp nó xuống mặt đất.Katie về được tới Eden ngay trước khi cơn bão tràn tới. Linh cảm đặc biệt đã cứu bà, mách bảo cho bà khi nào thì cần phải quay về. Bà đã phi ngựa nhiều, do đó trút bớt được sự căng thẳng mặc dù không tìm thấy Effi. Bà hài lòng với con ngựa già Paggy và hài lòng với bản thân mình: Một cuộc phi ngựa trong những điều kiện khó khăn như thế ở lứa tuổi bà.Khi trận mưa bắt đầu xuống cũng là lúc bà buộc ngựa vào chuồng, săn sóc nó những thứ cần thiết. Vừa bước vào nhà, bà lập tức nhìn thấy người mà bà đã tìm suốt ngày vừa qua.
- Effi, vậy mà tôi cứ tưởng cô lạc mất rồi! Tôi đi tìm cô cả ngày!Tara cảm động trước sự trung thành của người phụ nữ già.
- Ồ bà Katie, bà biết rồi đấy, khi trước đây tôi… Làm sao tôi có thể đi lạc được. Katie hừm lên một tiếng khi nhận ra ẩn ý trong lời nói của Tara.
- Này, cô biết là chúng ta có một vị khách bất ngờ không. Jilly Stuart đã đến rồi đây!- Vâng, tôi nhìn thấy cô ta đến và nghe tiếng cô ta cãi nhau với Greg, cô ta đang ở đây này – Tara mở cửa căn phòng dành cho khách, Katie nhìn thấy Jilly nằm soài trên giường, đầu ngặt ra phía sau, thở một cách nặng nhọc – Tôi buộc phải cho cô ta đi nằm. Hình như cô ta uống cả ngày, rồi phát ra một cơn khùng ở bếp, sau đó quỵ hẳn. Thôi để cho cô ta ngủ ở đây nhé. - Tất nhiên.- Và còn điều này nữa, bà Katie, bây giờ bà đã

https://thuviensach.vn

biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Tôi muốn bà tin tưởng ở tôi hoàn toàn. Mọi việc đều đang dưới sự kiểm soát của tôi. Tôi biết tôi đang làm gì và tôi cần phải làm điều đó.Gương mặt của Katie rạng lên.

- Ôi Effi! Đó chính là cô, đúng không Effli? Cô sẽ không bỏ đi nữa chứ?

- Tôi sẽ không đi nữa. Nhưng tôi muốn bà để mọi việc đấy cho tôi. Hôm nay bà không cần phải nấu bữa tối, bà về phòng mình nằm nghỉ đi. Tôi sẽ nấu cho.

- Được. Katie vui sướng về phòng mình, định suốt tối hôm đó sẽ xem những ảnh cũ. Nhưng khi nằm xuống giường với hộp ảnh, bà mới cảm thấy bà mệt mỏi đến như thế nào sau ngày vừa qua và bà thiếp đi ngay lập tức, hệt như một đứa trẻ. Còn Tara thì thấy một sự mệt mỏi dễ chịu trong từng bắp thịt. Tâm hồn chị thanh thản. Bây giờ chuẩn bị bắt đầu một bước mới trong kế hoạch của chị.Sau khi đã chắc là Jilly không bị sao, chị trở về phòng mình, vào buồng tắm, mở vòi nước vào bồn tắm. Chị lấy lọ nước tắm "Lalic" đổ một tí vào bồn nước âm ấm. Không khí lập tức tràn ngập mùi hoa hồng và xạ hương. Tara cởi bỏ toàn bộ quần áo đẫm mùi mồ hôi ngựa. Bồn nước đã chuẩn bị sẵn sàng. Bọt trắng xoá phủ kín. Tara quay trở vào phòng ngủ, chọn một băng nhạc. Tay chị cầm ngay lấy băng ghi những bài hát cổ của Pháp về những vui sướng và đau khổ của tình yêu "Plaisir d'amour",

– Chị hát "Ôi, tình yêu hạnh phúc tuyệt vời…". Tiếng nhạc vẳng vào buồng tắm. Chị đóng các vòi nước, dùng khăn buộc tóc lại rồi trườn vào nằm thư thái trong bồn tắm. Tiếng nhạc và giọng hát tuyệt vời của người nữ ca sĩ tràn ngập hồn chị.

Người bật chồm chồm trên nệm xe vì đường quá gồ ghề, Greg cố gắng phóng xe về hướng ánh đèn của Eden phía xa xa, mặc dù mắt y nhoà hẳn đi vì mưa tạt. Tim y giằng xé giữa sự tức giận và sợ hãi: cơn tức giận chết người đối với Jilly và nỗi lo sợ là Tara không quay về nhà kịp trước khi cơn bão ập đến. Y phóng xe như một gã điên, không buồn để ý ở ghế sau Sam và Cris ngã dúi dụi hết từ bên này sang bên kia, hệt như những con thỏ và chó dingô bị bắn chết dưới chân họ.Xe vừa dừng lại ở sân, y đã

https://thuviensach.vn

nhảy phốc ra.- Cho xe vào gara và treo mấy con thú xuống dưới hiên nhà – Y ra lệnh. Y chạy qua sân vào nhà, sẵn sàng gặp bất kể điều gì trừ chính thứ đang đợi y: Một bầu không khí im lặng hầu như tuyệt đối và bóng tối. Nhà bếp vắng tanh. Chẳng sao. Y không muốn ăn. Phòng khách, phòng ăn và thư viện cũng không có ai. Rốt cuộc y thấy Jilly trong phòng dành cho khách. Tiếng ngáy của ả cho thấy trong ngày hôm nay y không phải ngại ả sẽ làm phiền y nữa. Nhưng Tara đâu rồi? Y lo lắng chạy tới phòng chị. Trong phòng sáng đèn, có tiếng nhạc từ đó vọng ra.Mê đắm trong những bài hát kêu gọi tình yêu và khoan khoái vì làn nước ấm, lần đầu tiên trong đời Tara thả mình vào dòng chảy cuốn người ta đến ái ân. Thân thể chị thèm muốn Greg Marsdan và nó sẽ có được y. Nhưng chuyện đó phải xảy ra hoàn hảo. Chị nhẹ nhàng xoa khắp thân thể, âu yếm từng thớ thịt từng nếp gấp trên làn da. Tara chăm chút thân thể mình với cả tình yêu và lòng tự hào, chị kỳ cọ xoa kem từng xăng ti mét cho đến khi thân thể chị trở nên mềm mại, thơm ngát. Việc thoát khỏi cái chết đã đưa lại một ý nghĩa mới cho sự tồn tại vật chất của chị, dạy chị biết yêu bản thân, yêu cơ thể như đó là một lạc thú của cuộc đời. Nhưng sự âu yếm của một người đàn ông lại là chuyện khác. Chị muốn và sẽ sẵn sàng cho một cuộc ái ân khác hẳn những lần trước đây.Ở phòng bên cạnh, Greg cũng đang làm các việc chuẩn bị của mình. Thoạt tiên y sửa soạn phòng ngủ. Sau đó y xuống bếp, lấy trong tủ lạnh ra một chai sâm banh rồi mang nó cùng hai cái ly về phòng ngủ. Y cởi quần áo, đứng vào dưới vòi hoa sen, khoan khoái ngẩng mặt đón những tia nước và tận hưởng những cảm giác dễ chịu do dòng nước chảy trên mình. Tiếng những bài hát khêu gợi yêu đương từ phòng Tara vọng tới khiến y thấy ham muốn.Cơn bão ở Eden đang ở cực điểm của sức tàn phá. Nhưng đối với những người trong nhà, nó chẳng tạo được sự đe doạ nào. Tara đã chuẩn bị xong. Tiếng nhạc tình yêu mùi hoa hồng và mùi xạ hương ngào ngạt khiến chị cảm thấy thân thể mình tràn ngập những đợi chờ yêu đương. Chị lấy từ trong tủ ra một chiếc áo ngủ lụa màu trắng, đính nhiều đăng ten ở cổ và hai tay áo mặc nó vào, thắt chiếc thắt lưng lụa màu hồng. Trong gương, chị thấy một người đàn bà với đôi mắt cháy bỏng, làn da ửng hồng. Một người đàn bà tuyệt đẹp. “Mình đã

https://thuviensach.vn

sẵn sàng” – Chị nhủ thầm.Chị bước ra ngoài hiên. Ở đây cơn bão đang thể hiện toàn bộ sức mạnh của mình, những chớp lửa bùng lên trên trời, và dòng mưa như xối cũng không làm chúng bớt chợt sáng. Mạch đập của Tara tăng lên như đáp lại những nhịp điệu man dại của thiên nhiên. Chị bật cười vì kích động rồi quay vào nhà, tới phòng Greg.Quấn mình trong chiếc khăn tắm mềm, Greg vừa mới ra khỏi phòng tắm và đang đưa mắt nhìn quanh xem còn phải chuẩn bị gì nữa không. Khi nhìn thấy bóng hình màu trắng ngoài mái hiên, y như nghẹn thở, cô ta đẹp đến mức có thể coi là lý tưởng của sắc đẹp đàn bà. Trong khi y đang say sưa dõi theo Tara thì chị quay trở vào và bước vào phòng y. Y không nói nửa lời, bước tới nắm tay Tara, dắt lại ấn ngồi xuống một chiếc ghế. Những ngón tay ấm áp của chị như truyền điện sang tay y. Y lại mở chai sâm banh, nhưng lóng ngóng mãi vì mắt không rời nổi chị. Thơm ngát, rực rỡ tươi thắm, chị như mới được truyền cho sự hấp dẫn đặc biệt mà trước đó y không nhận thấy. Y hơi ngượng khi cảm thấy cái của mình dựng lên dưới tấm khăn. “Không được vội

– Y ra lệnh cho mình – Mày đâu phải mới ở tuổi mười bốn”.Tara theo dõi Greg mở sâm banh: lần đầu tiên trong đời, chị cho phép mình chiêm ngưỡng thân thể đàn ông mà không cần giấu giếm. Y thật tuyệt vời: đẹp từ cái đầu đến tận những ngón chân. Vai y rộng, có những bắp thịt cuộn lên, vầng ngực y phủ những sợi lông màu vàng như những sợi vàng trên bàn người thợ kim hoàn. Bụng y phẳng và thon. Y mỉm cười trước cái nhìn của thị

– Y thấy thích thú trước vẻ ngưỡng mộ trong ánh mắt chị. Rót đầy hai cốc sâm banh y đưa cho chị một cốc.

- Vì em

– Y thầm thì, tay nâng cao cốc của mình. Vì sức đẹp của em. Họ im lặng uống cạn. Lại rót và lại uống cạn. Rồi Greg đặt cốc xuống bước lại cầm lấy cốc của Tara, âu yếm nắm lấy hai tay chị. Sau đó hắn ghì chị vào mình và hôn. Cái hôn của y ấm và mềm như một thứ quả chín. Chị bắt đầu đáp trả. Sau đó Greg ấn ngửa Tara ra giường, mở tung hai vạt áo lụa. Y ve vuốt âu yếm bụng và hai đùi chị. Đôi tay và môi y đánh thức dậy trong chị

https://thuviensach.vn

những cảm giác mà chị không ngờ tới. Cơn kích thích của chị tăng mạnh.Sau đó đôi tình nhân mệt mỏi nằm lả trên giường như bị sóng biển vứt lên bến bờ vĩnh cửu được ánh sáng từ bầu trời trong vắt soi sáng.Rốt cuộc Tara đã trở thành một người đàn bà.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 22

Dan thận trọng đến gần biệt thự nhà Harper. Bởi ở Sydney ông không có ô tô nên ông buộc phải đi tắc xi đến Darling-Point. Nhưng ông cho xe dừng ở cách xa và đi bộ một phần tư dặm. Vừa nhìn ông đã hiểu là ông đã thận trọng vô ích. Hình như trong dinh thự chẳng có ai cả. Dan bỗng cảm thấy lo lắng. Đây là sợi chỉ duy nhất để đi tìm Tara. Sẽ ra sao nếu nó bị đứt? Với sự kiên nhẫn đặc trưng cho nghề nghiệp, Dan chọn chỗ đứng đợi và quan sát. Cánh cổng sắt rõ ràng là khoá. Nhưng bức tường rào xung quanh dinh thự xây để trang trí hơn là để phòng chống các vị khách không mời. Dan không ngần ngại nhảy lên rồi sợ bị nhận thấy, ông nhảy ngay vào trong. Trước mắt ông là một thảm cỏ trải dài. Vườn trồng đầy cây nên nấp rất dễ. Dan thận trọng vừa di chuyển vừa nấp sau cái gốc cây và lùm cây, tiến dần về phía ngôi nhà. Ông đã xâm phạm vào lãnh thổ riêng, trong đầu ông thoáng qua ý nghĩ đáng sợ: những tít báo: "Viên bác sĩ ở Kvinsland bị bắt vì bị buộc tội đột nhập vào nhà người khác để ăn trộm". Nhưng ông kiên quyết gạt những ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Ông đến sát vách ngôi nhà mà vẫn không nhận thấy dấu hiệu gì của sự sống bên trong. Ông hơi ló đầu ra khỏi bụi cây đang ẩn nấp để quan sát. Sau ngôi nhà là một thảm cỏ thoai thoải trải xuống đến tận mép nước, ở đó neo chiếc du thuyền của nhà Harper. Tất cả các cửa sổ của toà dinh thự đều kéo kín rèm để che ánh sáng mặt trời gay gắt. Trên hiên, bàn ghế để lộn xộn. Chỉ ở sân trong có con chó chăn cừu ngồi vẻ uể oải lười biếng, mồm thở nặng nhọc vì trời nực.Bỗng con chó cựa quậy, ngẩng đầu lên đánh hơi. Trong nháy mắt nó đã chồm dậy vừa lao về phía Dan nấp vừa sủa nhặng lên.Dan rời chỗ nấp tiến ra đối đầu với con chó. Khi nó đã đến gần, ông dừng lại khuỵ một chân ngồi xuống ngang tầm với nó.

- Mày giỏi lắm! Mày là một con chó rất khôn ngoan!

– Ông cố nói giọng thật êm nhẹ và thân thiện.Thật lạ lùng, con chó bỗng

https://thuviensach.vn

dừng sững lại, mắt nhìn Dan không có vẻ gì là đe doạ nữa.
- Tốt lắm, anh bạn!
– Dan thân mật nói với nó.
- Ông là ai?
– Giọng nói gay gắt pha chút sợ sệt vang lên. Cậu bé đã lên khỏi bể bơi, tay xiết chặt chiếc khăn tắm như để tự vệ
- Anh bạn trẻ, tôi thề là đã gọi chuông cổng nhưng chẳng ai ra mở cả
– Dan bình tĩnh trả lời.
- Ông có biết đây là đất tư nhân không? Không ai có quyền vào đây cả.
– Cậu bé vẫn gay gắt nhưng không còn sợ nữa.
- Tôi xin lỗi. Bình thường tôi chẳng bao giờ hành động như thế này. Nhưng đây là trường hợp đặc biệt.Cậu bé thận trọng đi qua bãi cỏ tiến lại gần Dan. Dan không dám động đậy, sợ con chó sẽ nhảy bổ vào ông. - Ông cần gì? Tại sao ông lại vào đây?
- Tên tôi là Dan Marshall. Tôi tìm một người tên là Greg Marsdan.- Ông ta không có ở đây. Ông là bạn của ông ấy à?
- Không, không phải là bạn
– Ông nói dứt khoát và vui mừng thấy vẻ nhẹ nhõm trên mặt cậu bé
– tôi là bạn của cô Tara Wells.“Đây chắc là con trai cô ấy?” – Dan nghĩ thầm.
- Tara? Ông là bạn của cô ấy à?
- Cô ấy là một người bạn tốt của tôi. Tôi hi vọng là ai đó ở đây sẽ nói cho tôi biết là hiện giờ cô ấy ở đâu. Cậu có biết không?Dan cảm thấy hồi hộp, ông bất giác đưa tay về phía cậu bé. Lập tức có tiếng gừ của con chó. Cậu bé mỉm cười khoái trá.
- Tên nó là Kaizer. Nó dữ lắm ấy
– Cậu nói.
- Ờ. Tôi cũng đoán ngay là vậy. Nhưng có lẽ nó hiểu tôi là bạn. Mà thực tế thì đúng như thế.Không ai bảo ai, cậu bé và Dan cùng đi về phía ngôi nhà.
- Ông biết cô Tara lâu chưa?
– Cậu bé có vẻ thích nói chuyện về Tara.
- Gần một năm nay.

https://thuviensach.vn

- Ông làm quen với cô ấy ở đâu?
- Tại bệnh viện của tôi ở Kvinsland.- Ở Bắc Kvinsland phải không? Nghĩa là ông là bác sĩ à?
- Đúng thế.Dan cảm thấy có ai đó trên gác đang theo dõi họ. Ông nhìn lên và trông thấy một cô gái cũng như cậu bé này, ông đã nhìn thấy trên tấm ảnh để trong phòng ngủ của Tara tại căn hộ của chị ở Elizabeth-Bay. Gương mặt ngăm ngăm của cô đăm chiêu và buồn bã.
- Đó là Sara, chị gái cháu. Còn cháu tên là Dennis.
Họ bước lên những bậc đá của chiếc cầu thang. Cô gái không động đậy.
- Sara, đây là bác sĩ Marshall.
- Chào cô – Dan cố để giọng ông vang lên ấm áp và tự nhiên.
- Ông ấy là bạn của cô Tara – Cậu bé tiếp tục. Sara tiếp tục nhìn ông vẻ nghi ngờ nhưng Dan thấy là cô đã bớt căng thẳng. Một linh tính nào đó thúc giục ông nói thêm:
- Tôi không phải là bạn của Greg Marsdan, cô Sara ạ. Tôi chỉ cần tìm Tara.Sara chăm chú nhìn ông. Có vẻ như cô cảm thấy có thể tin tưởng ông được.
- Mời ông vào – cô nói. Không khí trong phòng khách rất mát mẻ. Dan đưa mắt nhìn cách bài trí sang trọng của căn phòng. Một bức ảnh đặt trên bàn thu hút sự chú ý của ông.
- Đó là mẹ cháu – Dennis dõi theo cái nhìn của ông giải thích
– Người ta nói là mẹ cháu chết rồi, nhưng cháu…
- Im đi! – Gương mặt Sara biến dạng đi vừa đau đớn – Dennis thôi ngay! Em đã hứa là sẽ không bao giờ nói về điều đó nữa kia mà.- Dennis này, thế hiện nay Tara và Greg đang ở đâu?
– Lần này thì Dan không giấu được vẻ hồi hộp.
- Họ đang ở Eden.- Ở Eden?
- Đó là một trang trại của gia đình chúng cháu, ở miền Bắc. Trái tim Dan như vỡ ra. “Trời ơi, xa quá. Dài gấp mấy lần quãng đường mình đến Sydney!” Ông lúng túng không biết nên làm gì.
- Bác sĩ Marshall – Dennis ngước nhìn ông, gương mặt cậu rạng lên một cái gì đó giống như niềm hi vọng. – Trước đây cháu đã trông thấy cô Tara.

https://thuviensach.vn

- Trước đây?
- Đó là trước khi cô ấy đến đây nghỉ cuối tuần với dượng Greg.
- Cô ấy nghỉ cuối tuần với Greg?
– Dan ngạt thở vì ghen.
- Không, cô ấy đi ngay sau khi ăn tối. Nhưng cháu nhìn thấy cô ấy trước nữa kia. Ở trường học. Một lần cô ấy đến chụp ảnh chúng cháu khi bọn cháu đang chơi bóng đá. Cháu nhìn thấy cô ấy ở rất gần. Cô ấy chụp ảnh cháu, cháu chẳng hiểu tại sao. Nhưng chính vì điều đó mà cháu nhớ.
Đứng sau lưng em, Sara nghe với vẻ khinh bỉ nhưng rất chăm chú.
- Khi cô ấy đến đây, cháu nhận ra cô ấy ngay. Cháu hỏi thì cô ấy lại chối. Nhưng không phải chỉ mình cháu nhận ra cô ấy. Kaiser cũng nhận ra. Cả ngày
– càng gần cô ấy cháu càng có cảm giác là…Trong phòng bỗng trở nên rất im lặng.
- Cảm giác gì? – Dan hỏi gần như thì thào.
- Rằng cô ấy là mẹ chúng cháu! Bác sĩ Marshall, tại sao cô ấy lại đến bệnh viện ở Kvinsland? Cô ấy bị sao vậy?Dan lưỡng lự, ông không muốn lộ bí mật quá sớm với bọn trẻ. Nhưng Dennis đã lại nói trước ông:
- Ông nói rằng ông làm quen với cô ấy khoảng một năm trước?
- Đúng thế.- Mẹ cháu cũng bị tai nạn theo như người ta nói, vào khoảng thời gian ấy.
– Cậu dừng lại, mặt đỏ lựng lên.
– Ông đừng nghĩ là cháu phát điên…
- Cháu không điên đâu, con trai ạ – Từ “con trai” bật khỏi miệng ông một cách tự nhiên.Dennis tái mặt, môi cậu run run như một đứa bé:
- Cô Tara Wells là mẹ chúng cháu à?- Đúng.Dennis ngã xuống ghế và bật khóc. Sara như hoá đá, mắt trân trân nhìn vào khoảng không trước mặt. Sau đó cô bật lên một tiếng kêu đau đớn, nhảy bổ đến gục đầu vào ngực Dan, nức nở.
- Nào nào – Dan an ủi cô gái.
– Mọi chuyện ổn cả, bây giờ thì ổn rồi. Mẹ các cháu còn sống.Bao nhiêu mặc cảm tội lỗi và đau khổ mà Sara mang lâu nay trong mình tuôn trào ra

https://thuviensach.vn

trong chốc lát. Dan lặng lẽ đợi cho đến khi hai đứa con của Tara trút vội niềm đau xót. Khi cả hai đã khô nước mắt, ông quay lại với câu hỏi mà ông nóng lòng nãy giờ:

- Làm cách nào đến Eden nhanh nhất? Sara suy nghĩ.

- Chẳng có điện thoại.- Eden ở cách rất xa các khu dân cư

– Dennis nói.- Thế máy bay thì sao?

- Ở đó có một đường băng nhỏ. Một chiếc máy bay nhẹ có thể hạ cánh được.Đầu óc Dan suy nghĩ điên cuồng.- Bác sĩ Marshall

– Sara đã bình tĩnh lại. Giờ cô là một người lớn

– Chúng cháu sẽ đi cùng với bác.

- Vâng, cho chúng cháu đi cùng với – Dennis van lơn.Dan nhìn chúng; hai cặp mắt, những con mắt của Tara nhìn thẳng vào mắt ông. Ông đầu hàng.

- Thôi được – Dan mỉm cười – Các cháu đi chuẩn bị nhanh đi.

- Vâng, vâng. Rất tốt, cảm ơn anh đã gọi điện. Và chúc thành công.Joanna Randel đăm chiêu đặt ống nghe xuống. Jeyson ngồi trên tay chiếc đi văng đối diện với bà, mày nhướn lên.

- Tay bác sĩ anh dũng đó phải không?

– Anh ta hỏi vẻ châm biếm.

- Ừ hình như Tara đang ở đâu đó trong một trang trại ở làng quê, gọi là Eden. Với Greg Marsdan.Dường như Jeyson đã chờ sẵn để nghe một cái gì như thế.- Chà chà, nhưng chúng ta sẽ không hỏi họ đang làm gì ở đó phải không, mẹ già? – Anh ta nói giọng vui vẻ.

- Tôi không biết

– Joanna còn chưa tĩnh trí lại sau cuộc viếng thăm của người bác sĩ và không biết có thể tin ở mức độ nào vào những điều ông ta kể; và bà kể lại hết với Jeyson.

- Thậm chí nếu chỉ một nửa những gì ông ta kể là sự thật…

- Đấy, mẹ lại thế rồi

– Jeyson cười. Con chả đã nói với mẹ là không nên quá xúc cảm vì những việc như thế ở lứa tuổi của mẹ. Bây giờ con sẽ làm một cuộc cách mạng cho ý thức hệ của mẹ, nhờ đó tất cả các thế hệ tương lai sẽ tôn vinh con.Joanna chẳng còn lòng dạ đâu để đùa nữa.- Nói cho rõ ràng ra nào,

https://thuviensach.vn

Jeyson.
- Được thôi. Vấn đề là ở chỗ toàn bộ chuyện này chẳng có gì là quan trọng.
- Cái gì không quan trọng?
- Cho đến cuối ngày và thậm chí ngay bây giờ trong tình huống… của con và mẹ thì Tara có là Stephany Harper hay không chẳng có gì là quan trọng.
- Jeyson, anh có điên không đấy? – Joanna bắt đầu cáu.- Mẹ nghe này. Mẹ hãy nghe người phó nháy thân thiết của mẹ cho thật chăm chú. Dĩ nhiên về khía cạnh thần bí, về mặt chân lý tuyệt đối thì cô ta là ai không phải là không can hệ. Và bây giờ dĩ nhiên chuyện cô ta đang gặp nguy hiểm cũng can hệ và tay bác sĩ tốt bụng đang bay đi cứu nạn như một hiệp sĩ chân chính; nhưng ông ta rất có thể ở vào vai trò của thằng ngốc và sẽ chẳng khác gì một con rắn trong vườn địa đàng Eden chỉ tổ phá đám cái tuần trăng mật đang diễn ra ở đó. Nhưng đối với mẹ, Joanna và với con, Jeyson điều đó hoàn toàn chẳng có tí ti ý nghĩa nào sất.- Tôi chưa hiểu tí gì? - Bởi vì chúng ta thua rồi. Cả hai. Dù cô ta là ai, dù rốt cuộc cô ta sẽ ở lại với chàng hiệp sĩ dũng cảm nào thì cô ta cũng chẳng bao giờ là người mẫu nữa.Joanna trừng trừng nhìn Jeyson. Điều đó bà chưa lường tới. - Còn về con… Ôi, cho dù cô ta chọn ai đi chăng nữa thì đó cũng không phải là thằng bé Jeyson này rồi. Con xuất hiện trên sân khấu trước hai thằng cha khoác lác, hai con số không, hai kẻ ty tiện ấy. Con không biết cái nút yêu của cô ta ở chỗ nào, con đã không bấm được nó – Anh ta cười cay đắng. – Còn mẹ, mẹ lựa chọn đi. Mẹ chọn ai trong họ? Kẻ nào sẽ chiếm được người đẹp. Bên phải con là siêu hiệp sĩ Greg Marsdan, một kẻ truỵ lạc khét tiếng, một kẻ lang thang chuyên rúc váy đàn bà. Một bên là bác sĩ Dan, ít lời nhưng là một đối thủ đáng sợ, thần tượng của các mệnh phụ thông thái. Mẹ chọn ai? Anh ta ngừng bặt. Khó khăn lắm những điều anh ta nói mới lọt vào đầu Joanna. Toàn bộ linh tính cho bà biết rằng đó là sự thật. Thêm nữa, bà biết Jeyson hiếm khi lầm. Bà chăm chú nhìn anh ta, không biết nói gì.
Bình minh dâng lên Eden. Những ngôi sao nhạt dần đi trên nền trời không một vẩn mây. Không còn chút dấu vết gì của cơn bão dữ dội tối qua. Những

https://thuviensach.vn

đám mây đen nặng trĩu, những tia chớp, những tiếng sét đinh tai – tất cả đã biến mất. Thiên nhiên tươi mát rạng rỡ cứ như nó vừa được sáng tạo lại. Chỉ có chiếc cầu vồng khổng lồ vắt ngang qua trời là như muốn gợi nhớ những gì đã xảy ra hôm qua. Khi những tia sáng bình minh đầu tiên lọt qua cửa buồng ngủ của Greg, Tara tỉnh dậy ngay. Chị nhổm dậy, không buồn nhìn gã đàn ông đang ngủ say, bỏ về phòng mình. Chị nhẹ nhàng mặc quần áo rồi xuống bếp. Tay chị cầm một chiếc lọ nhỏ mà chị vừa lấy ra từ chiếc xắc trang điểm của mình. Tara mở tủ rượu, lấy từ đó ra chai rượu nho Hêrét mà Katie luôn luôn để ở đấy. Tara thận trọng đổ chất lỏng đựng trong cái lọ của mình vào chai, lắc đều rồi đưa miệng chai lên mũi ngửi. Chị hài lòng thấy mùi rượu hoàn toàn át mùi thuốc ngủ mà chị vừa đổ vào. Rốt cuộc chị đã dùng tới chỗ thuốc mà Dan trao cho chị hồi còn trên đảo Orphey. Chị biết rằng gần trưa Katie sẽ mò tới chai rượu của mình. Do đó, khi kế hoạch của chị đạt đến đỉnh điểm Katie sẽ ngủ say như chết và không can thiệp vào những gì xảy ra.Tara quẳng cái lọ vào thùng rác, lấy cái khăn to nhất rồi đi vào phòng khách. Trên chiếc bàn rượu bày đầy những chai whisky, brandy và các loại rượu khác. Tara hành động nhẹ nhàng để mấy cái chai khỏi va chạm vào nhau. Chị khệ nệ mang tất cả số rượu qua bếp, xuống nhà kho đặt khay rượu xuống sàn rồi trở ra khoá cửa lại, đút chìa khoá vào túi. Sẽ chẳng ai mò vào đây được nữa. Tara nghĩ một cách thoả mãn. Còn khi Jilly tỉnh dậy và theo thói quen đưa tay ra vớ chai rượu thì ả sẽ nắm phải khoảng không. Mà thiếu rượu thì khủng khiếp biết chừng nào đối với Jilly.Sau đó Tara ra lấy cuốn sổ tay ghi lại vài dòng: “Buổi sáng đẹp quá nên tôi cưỡi con King đi Devils-Rok. Đừng đánh thức mấy người đẹp đang ngủ. Tôi sẽ quay lại vào bữa chiều.Tạm biệt”Chị lấy găng tay, roi ngựa rồi ra khỏi nhà bằng cửa sau đi xuống khu gia nhân. Chị nhét mẩu giấy vừa viết vào cửa của Katie và đi xuống chuồng ngựa. Tara không ngạc nhiên khi thấy Cris đã túc trực sẵn ở đấy bên cạnh con King. Họ cùng thắng yên cương cho nó rồi Tara trước, Cris và King theo sau ra khỏi chuồng ngựa. Katie ngủ mê mệt sau chuyến đi ngựa nặng nề ngày hôm qua nên tiếng chân ngựa gõ lộp cộp chỉ đủ đưa bà trở lại trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Bà mơ hồ nghĩ chắc là Effi cưỡi ngựa

https://thuviensach.vn

đi dạo buổi sáng, bởi bà nghe chính âm thanh đó mỗi buổi sáng khi Stephany đến sống ở Eden. Chẳng việc gì phải dậy sớm. Bà nằm lắng nghe tiếng vó ngựa xa dần với cảm giác hài lòng, sau đó lại thiếp đi.Như mọi khi, ý nghĩ đầu tiên đến với Greg Marsdan mỗi khi y tỉnh dậy đều là về y. “Mày đã đạt được điều mày muốn, anh bạn. Mày chiến thắng rồi!”. Tự mãn, y bắt đầu nhớ lại diễn biến của tối hôm trước, lười biếng hình dung lại trong đầu những hành động của mình và của Tara. Y vươn tay ra để kéo Tara vào mình. “Lần này ta sẽ dạy cho em những lời đi kèm với ái ân”.Khi cánh tay y chạm vào khoảng trống, nơi đáng lẽ Tara phải nằm đó thì y hiểu y đã bị chơi xỏ. “Tại sao cô ta lại dám bỏ y lại?” Y hiểu ngay ra rằng Tara không có trong buồng tắm, cũng không xuống bếp để mang cà phê lên cho y. Cũng không phải chị lẻn ra ngoài phố để chuẩn bị cho y món quà để rồi lại quay vào trong chiếc áo lụa khêu gợi. Y sầm mặt nhổm dậy, cơn tức giận biến y thành một cơn hổ sẵn sàng giết người. Mặt trời đã lên cao. Sam nãy giờ cưa củi. Anh ta bắt đầu thấy lo lắng cho Katie, bởi trạng thái không bình thường của bà. Bà cứ khăng khăng cùng anh lôi những cành cây to chặt rơi từ trên cao xuống sang một bên để cưa ra làm củi. Đó là một công việc rất nặng nhọc. Kính trọng người già là luật thiêng liêng của bộ tộc, Sam đã mấy lần khôn khéo ngăn bà lại. Nhưng bà cứ thở hổn hển và nói:- Để việc đó cho tôi, Sam. Tôi còn đủ sức làm. Tôi không bị suy tim đâu.Thực tế thì sáng nay Katie cảm thấy bồn chồn. Cảm giác thích thú ban mai khi bà nghe thấy tiếng chân ngựa của Tara biến mất từ khi bà đọc mẩu thư chị để lại. Effi đến Devils-Rok làm gì nhỉ? Đến đấy và quay lại mất hơn một ngày. Chẳng ai đi ngựa đến đấy một mình cả. Và mặc dù Stephany thông thạo mọi con đường trong vùng nhưng biết đâu cô ấy chả quên sau bấy nhiêu thời gian vắng mặt.Katie cũng nhớ ra là do quá mệt mỏi và xúc động trong tối ngày hôm trước, bà đã không kịp kể lại cho Effi câu chuyện giữa Greg và Jilly mà bà nghe trộm được. Bà đã quá sung sướng khi Tara hầu như đã thú nhận mình là Effi. “Đúng là một mụ già xuẩn ngốc!” – Bà tự rủa mình. Bây giờ buộc phải đợi Effi quay lại thôi. Phải nghĩ cách làm sao qua được ngày hôm nay. Cần phải luôn luôn ở cạnh Sam trong khi cái tên Greg đó ở nhà. Bà không quên gương mặt hắn khi

https://thuviensach.vn

hắn vào bếp và bắt gặp bà đang liên lạc điện đài với Paint
– Krik, bà cũng không quên là Greg đã làm hỏng điện đài để tách rời hắn họ với thế giới bên ngoài.“Tôi muốn bà tin tưởng ở tôi hoàn toàn”
– Effi đã nói như vậy. Chắc là cô ấy đang có một kế hoạch nào đấy. Cô ấy sẽ cho Greg ra bã.
- Katie?
– Tiếng gọi gắt gỏng của Greg cắt ngang những suy nghĩ của bà và làm bà hoảng sợ – Bà ở đâu thế! Mẹ kiếp, tôi tìm bà khắp nơi! Ngay cả dưới ánh mặt trời xế trưa chói gắt, mặt y vẫn tái vì cơn tức giận cố kìm nén. Katie tránh cái nhìn giận dữ của hắn. - Cô Wells đâu rồi? Cô ấy đi đâu?
- Cô ấy đi trước lúc ăn sáng kia. Cô ấy bảo tôi không đánh thức ông dậy.
- Cô ấy đi đâu?
- Cô ấy cưỡi ngựa đi Devils-Rok.- Devils-Rok?
– Giọng hắn run lên vì tức
– Thế tại sao cô ấy lại biết là có Devil-Rok?
- Tôi…. Tôi đã kể cho cô ấy – Katie bịa.
- Thật là xuẩn ngốc. Phải mất ba bốn tiếng đồng đồ đi nhanh mới tới được đó. Cô ấy có thể bị lạc. Cô ấy có thể…
– Y không muốn nghĩ tiếp về một cái gì đó đáng sợ hơn mà quay sang Katie: –
Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy thì…
– Hắn để lời đe doạ lơ lửng trong không khí và quay lưng bỏ đi.Katie bỗng cảm thấy mình rất già và rất ốm yếu. Sam thương cảm nhìn người phụ nữ già nhỏ bé. Thấy bà dường như sắp ngã anh vội tụt từ trên cây xuống khoác lấy tay đỡ bà.- Dìu tôi về phòng với, Sam. Không hiểu sao tôi thấy mệt.Sam đưa bà vào bếp, đỡ bà ngồi xuống ghế. Thoát khỏi cái nóng khủng khiếp ngoài trời, Katie cảm thấy dễ chịu hơn.
- Tôi phải uống một cái gì đó
– Bà nói với Sam – để an thần ấy mà. Anh có thấy cái chai trong tủ kia không? Mang nó lại đây cho tôi, lấy thêm cái cốc nữa. Đây không phải là lần đầu tiên bà dùng loại “thần dược” của mình trong buổi sáng hôm nay.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 23

- Cris! Mẹ kiếp, anh chui vào cái xó nào thế? Cris!

Greg lồng lộn khắp nơi tìm Cris để bảo anh ta thắng ngựa. Y không thể nào chịu nổi Tara lại chạy trốn khỏi y và tất cả các đường gân thớ thịt đều căng lên để lao vào cuộc truy đuổi.

- Cris! Y vào chuồng ngựa, nhưng người thổ dân không có mặt ở đó. Miệng văng tục ầm ĩ. Greg vội vàng chọn con ngựa khoẻ nhất, thắng yên cho nó dắt ra ngoài sân và vọt lên yên…Y tức điên lên khi bỗng thấy Cris đường hoàng, đĩnh đạc đi ngay qua sân với vẻ thản nhiên thường khi.

- Cris! Lại đây!Cris điềm tĩnh bước tới, dừng lại trước mõm ngựa của y.

- Anh có biết Tara đi đâu không? Cô ấy đi về hướng nào.Cris nhún vai.

- Cô ấy chưa thể đi xa được. Anh đã thắng yên con ngựa nào cho cô ấy? Cris im lặng hướng cái nhìn của đôi mắt to sáng loé vào y.Một điều gì đó bỗng loé lên trong đầu Greg. Y nhảy xuống ngựa ném dây cương cho Cris và quay bổ vào trong chuồng ngựa. Và y đã nhìn thấy điều mà trước đây y không nhận ra: con King không còn trong chuồng! Greg hộc lên một tiếng lao ra khỏi chuồng ngựa. Y lao tới ném mạnh cái roi vào người Cris.

- Đồ ngu! Mày không biết là không ai cưỡi được con King à! Y tiến sát lại để đấm vào mặt Cris. Nhưng người thổ dân lặng lẽ ghì lấy tay y không cho đánh. Tay Cris cứng như thép. Greg hất tay Cris ra, giằng lấy dây cương rồi nhảy lên mình ngựa. Y thúc ngựa nhảy qua rào chuồng ngựa để đỡ tốn thời gian vòng qua cổng rồi phóng ngựa dọc tường nhà. Bỗng y thấy Jilly chạy ra.

- Greg! Em cần nói chuyện với anh!

– Giọng ả gay gắt. Như một người điên, ả lao thẳng tới không nghĩ đến chuyện con ngựa có thể giẫm bẹp mình.

- Cô còn cần gì nữa hở đồ chó cái?

- Tối qua tôi đã nhìn thấy các người!

https://thuviensach.vn

– Gương mặt sưng húp của ả có một vẻ đắc thắng quái dị.
– Anh không ngờ, phải không? Các người cũng chẳng buồn kéo rèm cửa lại nữa. Tôi thấy hết. Tôi đã thấy anh làm tình với nó.
- Cô ốm rồi, Jilly – y cố nói giọng bình tĩnh.
- Tôi ốm ấy à? Để rồi xem ai trong chúng ra sẽ ốm.
– Ả dần dần đi vào trạng thái điên dại – Tôi sẽ đến cảnh sát.
Bây giờ tôi sẽ tung hê tất cả. Cần phải xử tử anh. Tôi mong muốn được thấy người ta treo cổ anh, thiêu anh trên đống lửa cháy nhỏ quá! Tôi muốn thấy anh đau đớn như chính anh đã làm tôi đau đớn. Được, tôi sẽ làm cho anh ngồi nhà đá đến mãn kiếp. Và anh sẽ không bao giờ được thấy nó nữa.“Không bao giờ được thấy Tara nữa…”
– Greg gầm lên đến nỗi y không nhận ra giọng mình nữa:
- Cút ngay! Nhìn vào mắt Greg, Jilly bỗng hiểu ra là y có thể giết chết ả. Ả vội quay người bỏ chạy. Giống như người đi săn truy đuổi con cáo, y thúc ngựa lao theo. Jilly chạy dọc theo nhà để máy bay, nghe sau lưng mình tiếng vó ngựa dồn dập khủng khiếp. Rốt cuộc ả chui tọt được vào khe hở giữa hai cái nhà và thoát được vào một cái sân nhỏ. Nhưng khi ả vừa dừng lại để lấy hơi thì khiếp hãi nhận ra con ngựa và Greg đang bay qua hàng rào như một cái bóng khổng lồ che lấp cả mặt trời. Jilly rú lên và chạy vòng quanh để trốn. Phổi ả thắt lại.

Tiếng vó ngựa như đóng đinh vào tai ả.Greg cũng vừa gào thét vừa thúc giục, lùa theo Jilly. Y say máu. Y lùa cho đến khi Jilly ngã vật ra. Greg đắc thắng thúc ngựa thẳng vào ả.Đối với Greg đây không phải là Jilly nữa. Từ lúc lời đe doạ của ả thức dậy những gì đen tối nhất trong y, y không nghĩ về ả như một con người nữa. Ả trở thành một con vật nhơ bẩn cần phải tiêu diệt.

Ba bước, hai bước, một bước… móng sắc của con ngựa sẽ cắm ngập vào thân hình nở nang nằm dưới đất. Nhưng Greg không ngờ tới một bản năng của loài ngựa: chúng không bao giờ giẫm chân lên người nếu chúng có thể tránh được. Greg cảm thấy con ngựa dưới mình căng lên tập

https://thuviensach.vn

trung tất cả sức lực và đến khoảnh khắc cuối cùng thì nó co hai chân trước lên và nhảy vọt qua người Jilly. Sẵn đà, nó lao tới nhảy luôn qua hàng rào của sân như vui mừng được thoát ra khỏi một cuộc săn lùng đẫm máu. Đầu óc Greg trở lại thường trực một ý nghĩ đuổi theo Tara. Y thúc ngựa phóng hết tốc lực về phía Devils-Rok

Cris đứng cạnh cửa nhà kho nhìn theo cho đến lúc người ngựa của Greg khuất hẳn sau đường chân trời rồi mới mở cửa bước vào nhà kho. Trong đó, Tara và King đang lặng lẽ đứng đợi. Sự kiên nhẫn của họ đã được đền bù. Greg đang hấp tốc đuổi theo một cái bóng. Còn Tara thì tự do để bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình tại Eden.

- Cảm ơn Cris – Chị nói và trao cương ngựa cho anh, bảo anh dắt con King đi sau khi đã vuốt ve âu yếm nó.Tara bước ra ngoài. Trên bình nguyên không có đám bụi nào bốc lên. Chị quay lại nhà bếp theo cửa sau. Sam đang đứng gác ở đấy. Katie ngồi ở bàn đang dốc nốt những giọt rượu cuối cùng và vẫn liến thoắng nói chuyện với Sam như nửa giờ trước.

- Nó an thần, anh hiểu không? Vì thế mà tôi mới uống. Đó là thuốc bác sĩ bắt tôi uống kể từ cái đận tôi bị ngã ngựa. Rất công hiệu, nhưng tôi không thể nói là…

– Katie làm một tợp nữa rồi mới nói lên câu…

– là tôi thích uống… không.Bà lại uống một ngụm nữa

.- Chỉ khi nào tôi cảm thấy mệt mỏi, chỉ khi nào công việc không chạy… để bình tâm lại.Tara đứng ở cửa nhìn bà với vẻ trìu mến pha lẫn thương hại.- Ở đây không được chểnh mảng… Sam ạ. Anh cũng biết, ở đây… cần… cần phải làm việc…

– Lưỡi Katie đã líu lại và mí mắt đã trĩu xuống.- Phải bắn thêm… một con… thỏ… cho bữa tối…Bà hươ hươ tay rồi gục đầu xuống bàn.

- Sam, vào đây giúp tôi một tay

– Tara đến sau lưng Katie luồn tay xốc bà dậy. Anh nâng chân bà ấy lên. Họ khiêng Katie lên khỏi chiếc ghế mà bà ngồi.

- Các người làm… gì đấy – Katie mơ màng phản đối.Tara thấy thuốc ngủ đã có công hiệu. Đầu Katie lúc lắc hết phía này sang phía khác.

https://thuviensach.vn

Phải đặt bà vào giường thôi. Họ khiêng Katie đi. Katie tiếp tục cãi cọ phản đối.
- Thôi đi Sam, tôi đã bảo là tôi tự đi được… Kìa… tôi đã bảo là tôi tự đi được kia mà…Sam nhìn Tara mỉm cười. Họ đặt Katie lên giường. Tara nới lỏng thắt lưng, Sam phủ cho bà một tấm mền mỏng.
- Ngủ đi Katie – Tara thì thầm và cúi xuống hôn nhẹ vào gương mặt già nua gầy guộc
– Tôi hứa với bà là mọi chuyện sẽ ổn thoả. Khi bà thức dậy mọi việc sẽ đâu vào đấy. Bà hãy ngủ ngon nhé! – Tara gượng nhẹ đóng cửa phòng sau khi họ ra khỏi. Katie đã ngủ say.
- Về bà ấy sẽ ổn thoả cả thôi. Sam ạ, bây giờ tôi muốn anh làm hộ một việc.Quay về phòng, Tara viết mấy dòng lên giấy rồi đưa cho Sam.
- Việc này rất quan trọng, Sam ạ. Tôi muốn anh lấy chiếc ô tô phóng thẳng đến Darvin. Dọc đường không được dừng lại với bất kỳ lý do gì. Được không? Khi đến Darvin, anh đưa ngay tờ giấy này cho người chỉ huy cảnh sát tên là Jim Galli. Tôi rất hi vọng ở anh, Sam ạ. Anh phải làm được việc đó. Không được để ai và bất cứ điều gì làm lỡ việc.Sam mỉm cười, gật đầu rồi bước ra. Vừa lúc đó Cris xuất hiện ở cửa. Tara cảm thấy yên tâm khi nhìn vẻ bình thản của anh.
- Thế đấy, Cris, bây giờ mọi việc sẽ bắt đầu… Anh nghĩ sao, mọi việc sẽ trôi chảy cả chứ?Cris không trả lời. Anh chỉ chăm chú nhìn chị.- Anh sẽ không bỏ mặc tôi chứ? Tối nay tôi sẽ cần đến sự giúp đỡ của anh… Khi mà… – chị không buộc được mình thốt ra tên của Greg – khi mà anh ta trở về….Qua ánh mắt Cris, chị hiểu rằng Cris biết bao giờ anh ta cũng biết mọi chuyện sẽ kết thúc như thế nào. Anh không bao giờ nói với ai về điều đó, bởi tri thức này thuộc về riêng anh. Tara thở ra nhẹ nhõm và bắt tay vào việc với sự hăm hở mới.

Nằm co rúm trong khe hẹp giữa hai ngôi nhà mà ả đã bò vào đó sau hành động khủng khiếp của Greg, Jilly run lật bật vì sợ. Rốt cuộc, cơ thể ả không chịu đựng nổi sự căng thẳng, ả bắt đầu nôn, nôn mãi cho đến mật xanh mật vàng. Khi cơn nôn mửa chấm dứt, ả tựa người vào tường và cảm thấy

https://thuviensach.vn

hoàn toàn kiệt lực. Sự điên khùng của Greg thì ả đã biết từ trước. Nhưng trước đây chính ả thường chú ý khơi gợi nó vì biết sau đó y dữ dội như thế nào trong chuyện ái ân. Quan hệ giữa ả và Greg càng xấu đi thì những cơn cãi vã đánh đấm nhau càng xảy ra thường xuyên hơn và sau đó họ làm tình càng dữ dội.Nhưng lần này thì mọi sự đều khác. Lần đầu tiên ả thấy rằng Greg chỉ có thể dịu cơn điên khùng đi nếu giết chết được ả chứ không phải chỉ đơn giản chiếm đoạt được thân thể ả.
- Tôi không muốn chết – ả rên rỉ. Ả biết rằng ả phải tìm cách thoát thân trước khi Greg trở lại. Bây giờ y đang cuống cuồng đi tìm Tara, nên không có thời gian thanh toán ả. Nhưng tới đây…

Gắng lắm ả mới đứng dậy nổi. Đầu gối và chân ả bị xây xát lúc ngã xuống đất nên ả không đi bình thường được. Khuỷu tay và mặt ả đều đập xuống đất cứng nên giờ đây máu rỉ ra trộn lẫn với đất cát. Những vết nôn mửa bết vào áo. Ả cảm thấy vị tanh lợm trong miệng. “Mình phải thoát khỏi đây. – Ả tự nói với mình – Cần phải thoát khỏi đây”, ả khập khiễng lết qua sân vào nhà. Trong phòng ngủ ả quáng quàng tống tất cả những gì của ả vào cái túi du lịch mà ả mang tới hôm qua rồi vội vã ra đường. Ả muốn lấy chiếc “Landrover” và đi Paint-Krik, chỉ cần thoát khỏi đây, ả sẽ chẳng bao giờ gặp lại Greg nữa. Ôi giá ngay từ đầu ả đã biết được sự nguy hiểm của hắn!Ả gần như kiệt sức khi đến được ga ra. Trong đó có chiếc máy bay nhẹ lúc nào cũng sẵn sàng cất cánh, nhưng chiếc ô tô thì ai đó đã lấy đi. Jilly hét lên chối tai vì thất vọng.

- Không! Không! Trời đất ơi – ả như con thú sa lưới, chẳng còn hi vọng nào thoát chết.Nhưng rồi trong đầu ả lại nảy ra một con đường thoát thân mới. Phải tìm được ai đó giúp ả. Phải tìm Katie, Sam hoặc là Cris và luôn luôn ở gần họ. Greg sẽ không dám động thủ khi có người khác ở đó. Ả quay vào trong nhà bỗng cảm thấy mình như một con chuột lọt vào bẫy.
- Katie! – Ả gào – Katie! Lại đây! Giúp tôi với.Không ai trả lời.
Trong nhà không hề có một tiếng động nào. Một cảm giác khủng khiếp xâm chiếm ả. Ngôi nhà dường như trống rỗng, nhưng trong đó vẫn

https://thuviensach.vn

cảm giác có sự có mặt đáng lo ngại của ai đó.

- Katie! Katie! Trong cơn hoảng loạn, Jilly chạy từ đầu này sang đầu kia ở tầng một ngôi nhà. Chẳng thấy Katie đâu cả. Khi vào phòng khách, ả hơi nhẹ người khi nghĩ có thế làm một hai cốc rượu để giảm nhẹ cái đau ở chân. Nhưng ả kinh hoàng nhận thấy chẳng còn chai rượu nào ở đó cả. Ả không tin nổi vào mắt mình nữa. Ả mở tung cửa tủ rượu nhưng trong đó cũng chẳng có gì cả. Trời ơi, làm sao ả sống nổi đây? Ả bổ ra hành lang lao xuống bếp. Ả sục sạo tìm trong tủ rượu nhà bếp hi vọng kiếm được nguồn rượu dự trữ của Katie. Nhưng ả chỉ tìm được một chiếc chai rỗng. Tức giận, ả ném chiếc chai xuống sàn, vỡ tan.Nhưng dẫu sao ả vẫn cố để không bật khóc, không đầu hàng. Chân tập tễnh, ả đi qua nhà ra sân. Ả đi lướt qua bể bơi, vườn hoa, bờ rào, những nơi Katie thường làm việc. Từ đó, ả lại đi dọc tường tìm trong những ngôi nhà dựng trong sân, hi vọng sẽ tìm thấy ai đó. Cuối cùng ả bước vào phòng Katie và bất ngờ thấy bà già ấy nằm ngủ trên giường. Nhưng những cố gắng của ả nhằm đánh thức Katie dậy đều không mang lại kết quả gì. Jilly tuyệt vọng. Chẳng còn cách nào khác, ả lại quay lên nhà trên. Khi qua sân, ả gần như phải bò và không nhìn thấy có một đôi mắt từ cửa sổ tầng trên lạnh lùng dõi theo ả, lựa chọn thời điểm để ra đòn quyết định.Chỉ còn lại một hi vọng mỏng manh. Giống như tất cả những ai đã từng về thôn quê hoang dã, ả biết sử dụng điện đài. Ả vào bếp, ngồi xuống trước chiếc máy phát tìm cách khởi động nó. Nhưng ả lập tức hiểu rằng điện đài đã bị hỏng. Ả buộc mình không được mất tự chủ và kiểm tra lại một lần nữa. Kết quả lần này đánh quỵ ả hoàn toàn. Ả bắt đầu tru lên như một con thú bị thương.

- Mọi người đâu cả rồi? – Ả gào

– Phải có ai đó ở đây chứ? Xin hãy giúp tôi… Có ai đó không? Bỗng ả nghe một giọng nói như mũi kim đâm từ sâu thẳm của lương tâm từ lâu bị quên lãng.

- Điều đó có đáng làm không, Jilly? Jilly mở to mắt. Ả rùng mình nhìn quanh, nhưng chẳng thấy ai cả.

- Ai đấy? Ai đang ở đấy? – ả hỏi.

- Trời đất, cậu đừng có nói là cậu đã quên giọng nói của tôi – ả nghe

https://thuviensach.vn

giọng thì thầm, âu yếm. Nhưng chính giọng nói đó làm ả sợ thắt tim. Ả đã nhận ra giọng nói đó. Nhưng chẳng lẽ?…

- Cậu vẫn còn nhớ tớ, đúng không? Từ bé chúng ta đã là bạn tốt nhất của nhau.

- Không! - Sao cậu lại có thể hành động như vậy, Jilly?

- Không! - Mình lúc nào cũng yêu mến cậu..

Cậu là một phần cuộc sống của mình.- Stephany. Như một người mù, Jilly chạy trốn khỏi giọng nói trách móc. Ả khập khiễng chạy khỏi nhà bếp rồi chạy dọc hành lang. Nhưng giọng nói đó đuổi theo ả khắp nơi.

- Mình và cậu, chúng ta giống như hai chị em. Mình đã tin cậu.

- Thôi đi! Im đi! Jilly lấy hai tay bịt tai. Nhưng giọng nói vẫn tiếp tục.

- Chẳng lẽ Greg lại đáng giá để cậu làm việc đó? Chẳng lẽ y đáng giá để gây ra tất cả những đau khổ đó?

- Ôi trời ơi! Tôi xin cậu…

Jilly vừa khóc vừa trở vào phòng khách. Nhưng giọng nói trách móc vang lên cả ở đây.

- Tội nghiệp Jilly! Y đã phản bội cả hai chúng ta, đúng không nào?

– Một tiếng thở dài vang lên – Thoạt tiên là mình, sau đó là cậu.Jilly không thể chịu đựng thêm được nữa. Cái đau ở chân thiêu đốt ả như lửa. Cả lương tâm ả cũng ở vào tình trạng như vậy. Ả kiệt lực ngã xuống ghế.

- Hãy nghe tôi, hãy nghe tôi. – ả van lơn kẻ báo thù vô hình

– Xin hãy nghe tôi đã! Ở trong phòng ngủ của Stephany, Tara nghe thấy tất cả. Chị cầm trong tay chiếc micro nối với chiếc máy cátxét, qua đó chị có thể truyền tiếng nói của mình đến mọi ngóc ngách của ngôi nhà. Và chị cũng nghe được mọi tiếng động trong ngôi nhà. Những tiếng lảm nhảm của Jilly nghe rất rõ.- Đó là đó là âm mưu của Greg. Tôi không biết là tối… tối hôm đó hắn chuẩn bị giết cậu trên đầm lầy. Tôi không biết là… "Đúng. Điều này thì có thể tin được. Jilly không phải là kẻ giết người".- Sau đó… sau chuyện đó, hắn bắt tôi phải khai láo với cảnh sát.- Cậu đã sợ mất anh ta.

- Ừ, mình sợ mất, mình yêu hắn quá.

- Ngay từ đầu gặp gỡ. Lời dẫn dắt vang lên và Jilly lại mắc câu:

https://thuviensach.vn

- Ngay từ phút đầu tiên khi mình thấy hắn ở đám cưới.
- Thế còn anh ta?
- Trên sân chơi quần vợt. Hắn nhìn mình. Hắn chạm vào người mình. Mình muốn hắn là của mình.- Chỉ là của cậu thôi.
- Đúng – Jilly lại thét lên hung dữ – chỉ của tớ thôi. Stephany, cậu có tất cả: tiền bạc, địa vị. Vậy mà mình chỉ có trên đời duy nhất một người đàn ông mà mình cần. Điều đó thật bất công. Tôi bao giờ cũng muốn trả thù cậu vì bố mình.
Lúc nào cũng muốn! – Trong giọng của ả vang lên sự giận dữ và căm hận của một đứa bé bị chọc tức. Bỗng ả lại đổi giọng.
- Nhưng tôi lại cũng luôn luôn cầu mong để điều đó đừng xảy ra. Stephany mình không muốn để điều đó… khủng khiếp như thế… Lúc nào tôi cũng nhìn thấy gương mặt của bạn…Jilly lại trở thành một đứa trẻ.
- Ôi Stephany, mình sợ quá. Xin hãy giúp mình, xin bạn. Tôi không còn biết mình phải làm gì… Tôi không muốn chết… Xin hãy giúp tôi!
Greg phi ngựa ngày càng xa xuyên qua thảo nguyên nóng bỏng hướng về phía Devils-Rok. Sau mấy tiếng đồng hồ đi đường rất vất vả, y ngồi trên mình ngựa không vững nữa. Từ tuần trăng mật đến giờ, y không đi ngựa xa như vậy. Giờ đây; thân thể y run lên vì căng thẳng. Nhưng nỗi đau bên trong của y, nỗi đau xuất hiện từ lúc y vươn tay ra mà không thấy Tara đâu, còn lớn hơn. Một ý nghĩ thường trực trong đầu y. Tại sao cô ta lại bỏ đi như thế? Tại sao cô ta lại chạy trốn y? Một người đàn bà được y yêu như tối qua thì con đòi hỏi gì nữa. Nhưng điều tồi tệ nhất là y cảm thấy sau hành động đó có một điều bí mật gì đó đe doạ y: Tara đóng vai trò gì? và tại sao?Greg cảm thấy rằng nền tảng sự sung túc của hắn và cả sự tồn tại của hắn nữa phụ thuộc vào một cái gì đó mà y chưa hiểu được. Trước đây y luôn là người chơi, hưởng khoái lạc và vứt bỏ khi y muốn. Y không bao giờ và không muốn hình dung việc mình bị một người tình nào đó bỏ. Giờ đây y sợ điều đó phát chết. Đêm hôm qua y đã hiểu được điều y cảm thấy ít lâu nay y yêu Tara mạnh mẽ hơn bất kỳ một người đàn bà nào trước đó. Nhưng đối với Greg, đó không phải là một cảm xúc cao thượng mà chỉ là kết quả của sự ích kỷ. Y cảm thấy tình cảm dành

https://thuviensach.vn

cho Tara quyền sở hữu chị, một cảm xúc giống như đối với thức ăn, nhà ở… không ai, ngay cả Tara, được phép tước đi của y cái quyền đó. Y thúc ngựa tàn nhẫn hệt như mức độ tàn nhẫn trong những ý nghĩ của y. Nhưng khi Devils-Rok hiện ra cách y vài dặm, y đã hiểu là Tara không có mặt ở đó. Y không hình dung được chị biến đi đâu.Chung quanh Devils-Rok trong phạm vi hàng dặm không hề có một nơi có thể trú nấp được. Chỉ có một khoảng không gian mênh mông trải rộng màu đỏ chết thỉnh thoảng mới điểm một bụi cây cằn cỗi. Trên cái nền ấy bất cứ ai cưỡi ngựa cũng bị nhận thấy lập tức. Nếu quả thật Tara có đến đây thì cô ta chỉ có thể nấp sau khối đá đằng kia để tránh nắng nữa mà thôi.Y cảm thấy một nỗi buồn, khi hiểu rằng y đã thất bại: sau khối đá chẳng có ai cả. Sườn trên của khối đá bị gió bào mòn thành những hình thù kỳ quái như quỷ. Chính vì thế mà nó có cái tên trên.Đây là nơi trú ngụ của Kulpunia. Linh hồn Dingo hùng mạnh, một sức mạnh độc ác. Ngay cả trong những ngày nóng nực nhất nó cũng làm không khí chung quanh khối đá mát lạnh. Bất ngờ với chính mình. Greg khom mình ẩn vào bóng mát của khối đá và cố gắng không nhìn lên những hình thù quỷ quái bên trên. Con ngựa cũng cảm thấy một nỗi sợ khó hiểu, nó cụp tai lại và đảo mắt vẻ kinh hãi.Giờ đây cuộc truy đuổi của y đã kết thúc, và y hiểu rằng y không tìm được Tara. Greg cho ngựa đi vòng quanh khối đá. Màu sắc của vách đá thay đổi phụ thuộc vào góc độ ánh sáng mặt trời chiếu vào chúng: từ màu đỏ máu, màu da cam chói, màu vàng nhạt cho tới màu nâu thẫm và màu đen. Không thấy Tara đâu. Chỉ còn một hi vọng mà Greg không mấy tin tưởng là chị chui vào cái hang nhỏ dưới chân khối đá. Đó là một nơi linh thiêng từ bao đời nay của thổ dân. Họ để lại đây những hình vẽ và chữ viết bằng máu trên thành hang trong những lần đến đây để làm các thủ tục hành lễ thiêng liêng. Greg đứng trong lòng hang và thấy trong người hụt hẫng. Hang rỗng không.

- Tara! Tara! Tara! – Tiếng hét thất vọng của y vọng ra từ trái tim đá, phá vỡ sự im lặng đáng sợ. Tiếng hét đó vọng đi vọng lại, ngân mãi không dứt…

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 24

Ai cũng công nhận Darvin – Thủ phủ của lãnh thổ phía Bắc là một thành phố tuyệt vời. Sau khi bị cơn cuồng phong Tracy tàn phá năm 1974, nó đã được xây dựng lại thành một thành phố giàu có và có quy mô to lớn. Các du khách tìm thấy ở đây nhiều điều thú vị. Nhưng đối với Dan Marshall thì việc phải dừng lại ở đây là một cực hình.“Không thể nói máy bay là phương tiện giao thông nhanh chóng. và tiện lợi nhất trên thế giới”. – Ông nghĩ khi đi cùng Sara và Dennis trên đường Sydney – Street. Chuyến bay của họ từ Sydney đến Eden thật vất vả và không tránh khỏi những trục trặc bất ngờ làm chậm lịch trình bay. Dan buồn nản. Họ tới Darvin lúc trời gần tối và được thông báo rằng phải đợi hai tiếng đồng hồ nữa mới có chuyến bay tiếp. Để khỏi bồn chồn trong sân bay, Dan dắt hai đứa trẻ đi xem phố.Phố Smith Street chạy dài trước mắt họ. Đó là một đường phố rộng hai bên trồng cây. Trong bóng tối dần buông, những ngọn đèn đứng bắt đầu được bật lên trên nền hoàng hôn màu vàng, màu hồng và màu đồng cỏ. Dan nhìn hai đứa trẻ. Sara thích thú nhìn quanh. Cô vẫn còn giữ được vẻ sống động kể từ khi được ông nói cho biết Tara là ai. Còn Dennis mặc dù mệt mỏi sau chuyến bay, cũng tỏ vẻ hài lòng và đang chúi mũi vào cuốn quảng cáo du lịch mà cậu lấy trong sân bay.Dan cố giữ vẻ tươi tỉnh.

Ông không hé lộ cho hai đứa trẻ biết những lo ngại của mình về mối nguy hiểm đang đe doạ Tara. Trong đầu ông không phải chỉ một lần xuất hiện ý nghĩ rằng ông đã tặng cho chúng một món quà vô giá là đã đưa mẹ chúng trở về từ thế giới của những người chết, nhưng giờ đây, số phận sẽ lại cướp mất của chúng người mẹ đó nếu những lo ngại tồi tệ nhất của ông là hiện thực. Ý nghĩ đó làm ông không yên, nhưng ông gạt nó sang một bên. Nghề nghiệp đã tạo cho ông khả năng đặc biệt đó. Tuy thế, nỗi lo sợ ngấm ngầm mà ông không tài nào thoát khỏi được…

- Ta trở lại thôi các bạn – Dan nói, hai tay nắm tay Sara và Dennis, mắt đảo

https://thuviensach.vn

tìm tắc xi – Đến giờ quay lại sân bay rồi. Nhưng họ đã vội vàng vô ích. Khi đưa vé làm thủ tục bay, người ta lại thông báo rằng máy bay lại có trục trặc động cơ bay, họ không thể bay đi Eden trước sáng ngày hôm sau.Ngoài Dan ra, ngày hôm ấy ở Darvin còn một vị khách không còn bụng dạ nào để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của thành phố nữa. Sam phóng thẳng một mạch đến Darvin. Trên chặng đường dài dằng dặc ấy chiếc "Laudrover" không giở chứng lần nào. Vào thành phố, Sam dễ dàng tìm được Sở cảnh sát, nhưng anh ta không thế nào xin gặp được cảnh sát trưởng Jim Galli.- Ông ấy không có ở đây. Hôm nay là ngày nghỉ của ông ấy – Viên trung sĩ trực ban khá mềm mỏng, nhưng phiên trực của anh ta sắp hết và anh ta đã mệt mỏi – Mười giờ đêm ông ấy sẽ đến – Nhìn thấy vẻ lo lắng của người khách, anh ta đưa ra một giải pháp giúp đỡ. – Này, hay một người nào khác có thể giúp gì được anh chăng?Sam lắc đầu, tay siết chặt lá thư mà Tara đã đưa cho anh, "Anh phải đưa nó tận tay Jim. Không được đưa cho ai khác". Sam hiểu chắc phải có nguyên nhân đặc biệt nên Tara mới nhấn mạnh như vậy. Anh bỏ lá thư của Tara vào túi áo, cài cúc lại phòng nó rơi ra rồi ngồi xuống ghế, sẵn sàng đợi.Hoàng hôn màu đỏ máu buông xuống Eden. Dường như nó biểu hiện tất cả những dục vọng sơ khai của vũ trụ. Những tia sáng mặt trời cuối cùng bị nền trời đỏ thẫm mất hết. Bầu không khí oi nồng ngưng đọng. Trong đó cảm thấy có điều bất thường đang treo lơ lửng trên Eden và tất cả các cư dân của nó đang chờ đợi những sự kiện của đêm tối. Đứng trong cánh rừng thưa trên ngọn đồi cao sau khu trại, Cris ngắm cảnh mặt trời lặn. Khi những ánh vàng cuối cùng đã bị bóng đêm làm tan biến hẳn, anh ta mới ra khỏi chỗ nấp của mình. Anh đốt lên một đống lửa ở khoảng trống rồi cất tiếng hát ngợi ca Gudach, nhà thông thái cổ xưa, người đã thực hiện một cuộc chu du mạo hiểm tới một ngọn núi xa xôi, nơi các bộ lạc nhìn thấy ánh sáng lạ trong bóng tối. Tại đó, ông đã dũng cảm tóm lấy một phần ngọn lửa trời ở hình dạng một tia sét, giấu nó vĩnh viễn trong một cây chết, nơi ngọn lửa đó ngủ cho đến tận ngày nay để cho những con người trên mặt đất có thể thắp sáng lên từ nó những ngọn lửa khi họ muốn. Khi đống lửa cháy bùng, ngọn lửa bắt đầu réo. Cris hiểu rằng linh hồn của tổ tiên lại một lần nữa

https://thuviensach.vn

giữ lời hứa của mình đối với thế gian. Cris đứng trước đống lửa và cởi hết quần áo. Theo những giới luật thiêng liêng, anh phải cởi bỏ khỏi mình tất cả những gì thuộc về văn minh của người da trắng trước khi bước vào điệu nhảy múa thiêng liêng. Anh dùng đất sét trắng tô những đường trên trán, dọc theo mũi và những dải rộng hai bên má. Sau đó hai tay anh vẽ những hình thù trên ngực, trên bụng, trên tay, trên đùi và đầu gối. Cuối cùng anh trang điểm mái tóc của mình bằng những mảnh xương và lông chim trắng. Sau đó anh buộc cái thắt lưng tượng trưng cho tinh thần dũng cảm của mình vào và sẵn sàng cho điệu múa hành lễ

Ở giữa khoảnh rừng có một cây cổ thụ khổng lồ. Nó vươn cao một cách kinh dị. Trong ánh sáng của đống lửa, trông nó như một vị sứ thần từ cõi chết. Điệu múa hành lễ sẽ diễn ra quanh gốc của nó. Cris bước vào vòng múa và tiếng hát, giống như những tiếng vọng bay lẫn và bầu trời đêm.
- Kylpernatoma, Bainame, Kyngur gar Vunalaminju, Vindana vungiana – con đang nói với Người, con xin người, đức Thắng phụ, hãy nghe lời con, hãy nhảy múa cùng con. Chúng con đang đi đâu và người đang dẫn chúng con tới đâu? Hãy chỉ cho chúng con con đường tiến lên qua hoang mạc này. Hãy làm cho chúng con không sa vào yếu đuối và sợ hãi. Ô, hỡi đấng thần linh, ngày hôm nay xin Người đừng bỏ mặc người đàn bà ấy trong công việc khủng khiếp của cô ấy! Hãy thu lại lời nguyền rủa và làm dịu cơn giận dữ của Người, và xin Người hãy tiêu diệt tên ác quỷ ấy, cái con người đang đe doạ tiêu diệt một trong những tạo vật của Người bằng cơn hung dữ và sự thèm khát giết chóc của hắn…Như một tên ác quỷ đầy thù hằn, Greg thúc không thương tiếc con ngựa đã mệt mỏi lao đi như gió trong đêm tối. Tara ở đâu? Và giờ đây lại thêm một câu hỏi nữa: Eden ở hướng nào? Bình thường, toà nhà to lớn ấy được thắp đèn sáng trưng cả trong lẫn ngoài khiến cách đó mấy dặm, nó đã hiện ra trong đêm như một ngọn đèn biển dẫn đường cho những người lữ hành tới được đích trong đêm tối. Nhưng trước mặt Greg chỉ là màn đêm dày đặc. Cũng may cho y là con ngựa y cưỡi thông thuộc tất cả các lối mòn trong vùng, và nhờ bản năng đặc biệt của giống nòi, nó có thể tìm đường trở về nhà trong đêm mà không cần

https://thuviensach.vn

vật làm chuẩn nào. Nhưng chuyện gì đã xảy ra ở Eden. Tại sao không một ngọn đèn nào được bật lên.Khi đã về đến gần, Greg chỉ phân biệt được các đường nét chính của ngôi nhà, cái hình thù thâm thẫm của nó trên nền bóng tối còn đen đặc hơn. Y bỗng thấy nôn nao trước một nỗi sợ khó hiểu. Vào đến sân, y run rẩy xuống ngựa, nhưng đôi chân mệt mỏi dường như không chịu tuân theo ý chí của y. Y khó nhọc bước vào nhà. Trong bếp không có ai. Khi bật công tắc, y nhân thấy trong nhà không có điện. Miệng lẩm bẩm nguyền rủa, y tìm chiếc đèn pin dự phòng rồi bắt đầu sục sạo trong nhà.Trong phòng khách không hề có tiếng động nào, nhưng đôi tai căng ra của Greg cảm thấy sự có mặt của ai đó. Y bắt đầu rọi đèn khắp các xó xỉnh. Luồng sáng rọi vào khuôn mặt của Jilly. Ả nhìn y với cái nhìn ngưng đọng, đôi đồng tử nở to, như một con thỏ, trước con rắn. Ả co rúm người trên ghế, hai chân thu lại, toàn bộ dáng vẻ ả toát lên nỗi kinh sợ và tuyệt vọng.

- Tara đâu? – Greg thô lỗ hỏi.

Jilly không trả lời.

- Tôi hỏi Tara đâu?

– Y lao bổ về phía ả, tay vung ngọn roi ngựa để đánh.

- Xin đừng đánh em nữa! – Jilly thoát khỏi tình trạng bất động trước thái độ đe doạ đó. Ả nói lắp bắp và giơ tay lên để che mặt.

– Đừng! Greg! Đừng!- Cô đã nói gì với Tara?

– Toàn bộ ý nghĩ của Greg bây giờ là Tara, là làm sao tìm lại được chị.- Không nói gì cả. Không nói gì cả! Em thề với anh. Em không gặp lại cô ấy! Cô ấy đi vắng cả ngày. Greg xin anh – Jilly van vỉ chìa tay và tóm lấy áo Greg

– Greg hãy nghe em…

- Cái gì?- Stephany đã đến đây! - Stephany!

- Em nghe giọng nói của cô ta, rất rõ ràng. Đó là hồn ma của cô ta. Trong ngôi nhà này. - Stephany ư? Cô ta nói gì ấy nhỉ?…

- Cô say rồi! – Y nói vẻ không tự tin lắm.Trong ánh mắt Jilly lại cháy lên ngọn lửa quen thuộc.- Anh biết rõ là tôi không say, đồ khốn nạn. Anh đã giấu đi tất cả! cả ngày nay tôi không được uống một giọt nào!Nhưng Greg

https://thuviensach.vn

không nghe ả?
– Tara đâu? Cô ấy ở đâu?
- Tôi không biết. Tôi nhổ toẹt vào.
- Tôi cấm cô lại gần cô ấy, nếu không tôi sẽ giết. – Y gào lên trong cơn giận dữ.
Đáp lại, ả lại tóm lấy tay áo y.
- Greg… đúng là… quả thật tôi có nghe giọng nói của Stephany. Cô ấy đã đến đây. Tôi không bịa ra đâu, không! Tất cả thế là hết. Chúng ta không thể giấu được chuyện đã giết chết cô ấy.Câu nói của Jilly làm Greg hơi tỉnh ra. Lần đầu tiên y chăm chú nhìn Jilly trong luồng ánh sáng đèn. Đầu y bắt đầu làm việc.
- Còn ai biết cô đang ở đây? Ngoài tay phi công ra?
- Không ai cả!
- Cô có nói với ai là cô đi đâu trước khi lên đường không?
- Không! Không ai cả. Em thề với anh, Greg!
– Jilly lại bắt đầu lắp bắp, rời rạc khi cảm thấy mối nguy hiểm. Nhưng những lời ấy vừa ra khỏi đầu lưỡi, ả lập tức hiểu ra là mình đã phạm một sai lầm chết người. Luồng ánh sáng đèn chệch đi khi Greg đặt cây đèn xuống bàn. Chỉ có cái bóng đen đen như sứ giả của thần chết tiến về phía ả.
- Không! Không! – Tất cả niềm hi vọng vào sự cứu giúp của Jilly đặt cả vào trong tiếng kêu ấy – Đừng giết em, Greg! – Bỗng đèn trong nhà bật sáng. Bất động trước cái chết khó tránh khỏi, Jilly nhìn thấy trước mắt mình Greg, tay đã chìa về phía cổ ả, sẵn sàng siết lấy nó. Bị ánh đèn bất ngờ, Greg cũng sững lại. Cả hai bất động trước hiện tượng lạ lùng. Cảnh đó kéo dài mấy phút. Sau đó Greg lại hộc lên, ra khỏi cơn sốc và tiến lên. Jilly nhìn thấy các cử động của y như trong một đoạn phim quay chậm, hệt như y đang chuyển động dưới nước. Ả không động đậy nổi dù chỉ một ngón tay, quá sợ hãi để phát ra tiếng kêu, – ả biết mình sẽ không thoát chết.Nhưng cũng lại bất ngờ như lúc bật sáng, đèn trong nhà vụt tắt, dìm căn phòng vào bóng tối còn đậm đặc hơn trước. Sau cú kinh động thứ hai ấy, các bắp thịt của Jilly nhũn ra, chân ả khuỵu xuống và ả ngã xuống sàn

https://thuviensach.vn

hầu như không gây ra tiếng động nào. Việc đó dường như truyền cho ả đôi chút sinh lực và ả lăn mình đến sát tường. Khi Greg tiến sát lại để xiết đôi tay quanh cổ họng ả, tay y tóm phải khoảng không.Greg là một kẻ đi săn thiện nghệ. Y không sục sạo lung tung mà đứng yên nghe ngóng. Toàn bộ con người y biến thành một con thú mà bản năng sẽ mách bảo nơi ẩn náu của con mồi. Y sẽ ngửi thấy mùi nỗi kinh hoàng của Jilly và tìm thấy ả trong bóng tối dày đặc này. Jilly quá sợ hãi và ả đã tiêu hết chút sức tàn sau cử động vừa rồi. Ả co mình lại dưới bàn như một con thú nhỏ đáng thương lạc mẹ, cảm thấy cái chết đang tiến lại gần.

- Jilly – Giọng Greg vang lên trong bóng tối nhẹ nhàng, dịu dàng

– Anh không làm gì em đâu. Thôi đừng trốn anh nữa – Y ngừng lại căng tai sẵn sàng đón bắt bất cứ cử động nào của Jilly dù là nhỏ nhất – Em cũng biết là vì yêu em nên anh mới giết Stephany… Jilly, em ra đi. Chính lúc đó, đôi tai thính nhạy của Greg bắt được tiếng động khẽ ở cánh cửa sổ. Y quay mặt về phía ô cửa sổ mở ra hiệu. Cái gì thế nhỉ? Y nghe một tiếng động kéo dài, giống như một tiếng thở dài của một tâm hồn quá mỏi mệt vì những tội lỗi của mình. Tóc Greg dựng đứng lên, y cắn lưỡi suýt bật máu để khỏi phát ra tiếng kêu hoảng sợ, ánh mắt y bị gắn chặt vào ô cửa tối đen. Một cái gì đó đang chầm chậm tiến lại phía y.Một ngọn lửa nhảy nhót trong bóng tối ngoài hiên. Greg như hoá đá, y không cử động, cũng không kêu được. Ngọn lửa đi dọc hiên, gần dần lại. Rốt cuộc, nó dừng lại cạnh cửa sổ. Trong phòng có cảm giác như cả thế kỷ trôi qua. Jilly giờ đây có đôi chút ưu thế so với Greg. Ả ngồi dưới sàn và nhìn thấy điều khiến Greg sững lại. Bản thân ả cũng rất kinh hoảng. Không khí trong phòng giống như trong một nấm mồ.Cánh cửa sổ từ từ mở ra từng xăng ti mét một. Greg và Jilly như hai kẻ bị thôi miên dán mắt vào tia lửa nhảy nhót và cái hình người mờ mờ sau nó. Hình người bất động vô thanh đó càng làm tăng vẻ kinh khiếp. Jilly bỗng hét lên: - Cứu tôi với! Cứu tôi với! – Ả chui ra khỏi chỗ nấp – Nó muốn giết tôi, nó muốn giết tôi, cứu tôi với! – Ả bò về phía đốm lửa.Bỗng ả thấy đốm lửa đó bay lên cao hơn và trở nên sáng hơn. Hình người ngoài cửa nâng cao ngọn đèn để soi sáng toàn bộ khung cảnh. Ánh sáng soi rõ Greg. Y đứng bất động, người co lại như một con hổ bị dồn vào

https://thuviensach.vn

đường cùng. Jilly nửa ngồi nửa nằm trên sàn mặt nhìn lên. Bỗng ả lại vật ra như vừa bị một cú đánh vào bụng

- Stephany! Stephany! – Ả lắp bắp như một đứa trẻ đần độn và lại quay sang tìm đồng minh ở kẻ vừa sẵn sàng giết mình: Greg, em đã nói với anh rồi. Greg, đó là hồn ma…Nhưng giọng nói cắt ngang ả là giọng nói của một người sống: "Đừng đánh lừa mình, Jilly. Tôi thề với bạn là tôi không phải là một hồn ma".Đó là Stephany, nhưng dẫu sao giọng nói cũng vang lên có vẻ tự tin hơn giọng nói Greg từng nghe.

- Có chuyện gì thế, Greg? Anh không có gì để nói ư?

– Giọng nói gay gắt pha chút giễu cợt – Anh đã nghĩ là mọi chuyện anh làm sẽ trót lọt cả phải không. Tiền của Stephany, gia sản của nhà Harper – Trong giọng nói xuất hiện nốt khinh bỉ – và cái thân xác đàn bà khốn nạn kia nữa. Đó là tất cả những gì mà một kẻ vô công rồi nghề cần phải không? Ngọn đèn được giơ cao để soi rõ một khuôn mặt. Cả hai kẻ kia kinh khiếp nhìn thấy…

- Đúng Stephany đây. Tôi còn sống, Greg ạ. Tôi đã trở về.- Nhưng làm…. làm sao… – Đó không phải là một câu hỏi, đó chỉ là những âm thanh do một con thú cùng đường phát ra.- Anh không giết nổi tôi. Và cả con cá sấu nữa cũng vậy.Giọng nói khàn khàn vang lên khi to, khi nhỏ.- Một ẩn sĩ già đã cứu sống tôi. Trên đời này còn có nhiều người tốt. – Jilly khiếp hãi đưa mắt nhìn Greg. Y đứng như trời trồng từ lúc nghe những âm thanh của giọng nói Stephany.Lời buộc tội không thương tiếc tiếp tục:

- Anh muốn tôi chết, nhưng ông ấy lại muốn tôi sống. Ông ấy đã cho tôi cuộc sống, đã trao cho tôi những gì quý giá nhất của mình để tôi bắt đầu mọi thứ lại từ đầu. Người ta đã biến tôi thành một con người khác hẳn, sau sáu tháng trời đau đớn, khổ sở. Anh biết gì về những cơn đau, Greg? Về sự đau đớn? Im lặng.

- Tôi đã phải chịu những cơn đau khủng khiếp. Nhưng có Chúa chứng giám, những chịu đựng của tôi có giá của nó. Tôi đau đớn nhưng đã vượt qua đau đớn. Tôi đã đấu tránh với bản thân mình và cái bóng ma của anh. Tôi suýt nữa chết vì căm thù và giận dữ. Nhưng tôi vượt qua tất cả để…Greg sững sờ vì vẻ cuồng nộ của Stephany. Còn câu hỏi của Jilly vang

https://thuviensach.vn

lên thảm thiết như tiếng chim non kêu cứu:
- Nhưng để làm gì, Stephany? - Ha, để làm gì ư? Đến cảnh sát để tố cáo các người thì quá dễ dàng. Nhưng tôi muốn tiêu diệt các người!… Đúng theo cái cách mà các người đã tiêu diệt tôi!Không khí trong phòng tràn đầy thù hận. Giọng nói khủng khiếp tiếp tục:
- Tôi đã yêu anh, Greg, yêu hơn bất kỳ người đàn bà nào khác từng yêu. Tại sao anh lại có thể hành động như vậy?
– ánh đèn được quay về phía Jilly – Còn cậu nữa, Jilly, chúng ta thân thiết với nhau biết mấy, nhưng cậu đã bất chấp tất cả. – Một tiếng thở dài não nùng.
– Các người là hai kẻ tôi yêu hơn hết trên đời. Vậy mà các người nỡ đang tâm.Rồi giọng nói trở nên kiên quyết hơn:
- Nhưng các người cùng giúp tôi một điều. Sự thật trớ trêu là các người, những kẻ thù đáng nguyền rủa nhất của tôi, đã giúp tôi hiểu rõ tôi là ai, và tôi là gì trên đời này.Ngọn đèn lại được giơ cao lên soi rõ gương mặt của Stephany.
- Tôi muốn cảm ơn các người dù chỉ về điều đó.Một động tác tay dứt khoát giật mớ tóc giả ra khỏi đầu.- Tara!- Tara! Tara!
– Hình người nhại.
– Đúng, Tara, người đàn bà mà các người cần. Khi cô ta không cần các người nữa, người đàn bà mà các người đã khinh rẻ khi cô ta còn là Stephany, người đàn bà chỉ cần các người yêu mến mình thật sự…
- Cô… cô… đóng kịch!
– Greg kêu lên đứt đoạn – Lừa đảo
- Ồ không! Tara Wells là một phần của tôi, luôn luôn cùng tôi, nhưng bên cạnh anh cái phần ấy không thức dậy. Anh đã làm gì để giúp tôi? Không một chút gì! Giọng nói thật cuồng nộ. Greg không biết nói gì để đáp lại.
- Các người không thể trách cứ tôi điều gì được. Vậy mà tôi lại có cái để buộc tội các người đấy! – Chị cười cay đắng. – Tôi là người đàn bà bắt bồ và làm tình với chính chồng mình!Tiếng cười của chị đối với Greg như tiếng cười của quỷ ác.

https://thuviensach.vn

- Tara! Tara!- Tất cả kết thúc rồi, Greg – giọng chị bỗng trở nên nhỏ nhẹ mệt mỏi – Cảnh sát đã biết tất cả. Tôi đã cử Sam mang một bức thư cho Jim Galli, cảnh sát trưởng ở Darvin. Họ đang trên đường tới đây.Ánh sáng chao đảo, chị để cây đèn chạm xuống sàn.

- Cảnh sát sắp đến rồi. Đến sáng, anh sẽ được đưa tới, nơi anh cần phải tới Greg ạ. Sau song sắt!Hai vai chị rũ xuống, toàn thân chị mềm dịu lại. Mọi chuyện đã xong, chị cảm thấy mệt mỏi rã rời. Thấy tình thế thay đổi Greg hành động ngay, y nhảy bổ về phía trước.

- Đừng, Greg, đừng! – Jilly lao vào chắn trước y, nhưng thân thể nhỏ bé của ả không cản được y. Quắng ả sang một bên, y lao vào Stephany. Y đấm văng cây đèn khỏi tay chị. Cây đèn đập xuống thảm sàn, vỡ ra và lăn về phía tường để lại sau mình những vệt lửa. Những lưỡi lửa bùng to, bắt vào rèm cửa, thảm nhà và đồ gỗ. Greg quên tất cả vị khách đêm của y đã bị dồn vào góc tường, con đường thoát đã bị ngọn lửa do y gây ra và chính y cắt đứt. Chị đứng sát tường, nhìn thẳng vào y bằng cái nhìn không chút sợ sệt. Stephany? Vậy thì Tara ở đâu? Óc y như vỡ ra. Y nhảy qua vòng lửa tóm chặt lấy chị ấn như đóng đinh vào tường. Ở sát gần, y nhìn rõ gương mặt ấy.

- Stephany – Y rít lên – Tara đâu? Cô đã làm gì cô ấy?Một ý nghĩ xuyên qua óc y, như tia chớp rạch đêm tối.

– Cô đã giết cô ấy? Y khó nhọc thốt ra

– Cô… cô…Phát điên lên, không hiểu mình làm gì, y đấm vào đầu chị. Sau đó những ngón tay y chụp lấy cổ họng chị và siết lại. Như trong giấc mơ, chị nghe thấy tiếng kêu cứu của Jilly.- Akkai!Gần như bất tỉnh, mắt vẫn nhắm chặt, Tara cảm thấy thân thể gân guốc của Greg rời xa ra. Miệng hớp hớp không khí, chị mở mắt thấy Greg đang vật lộn với một thân hình lạ lùng giống như một bóng ma. Người đó trần truồng, thân hình đầy những hình vẽ bằng đất sét đang cố sức đẩy Greg qua vòng lửa vào giữa phòng. Hai người vật lộn, ưu thế khi thuộc người này, khi thuộc người kia. Nhưng người thổ dân nhỏ bé không thể là đối thủ của một kẻ to lớn, khoẻ mạnh như Greg. Y bắt đầu dồn Cris lại gần chiếc tủ kính bày vũ khí. Trong chiếc tủ ấy trước đây Max Harper để những vũ khí quý giá nhất của mình. Bằng

https://thuviensach.vn

một động tác nhanh, mạnh, Greg nâng bổng và đập người Cris vào cửa kính cửa tủ, sau đó quay anh xuống sàn. Khi Cris từ sàn nhổm dậy, y lấy từ chiếc tủ đã vỡ cửa ra một khẩu súng. Cris nhìn y không chút hoảng sợ. Tiếng súng vang lên đúng vào lúc Cris nhảy lên tiến công và cái thân hình bé nhỏ đen đúa nặng nề đổ xuống sàn.Cris nằm soài, máu phụt ra từ vết thương to tướng nơi ngực.

- Cris, không, Cris!Tara lao về phía tấm thân bất động, miệng nức nở. Nhưng Greg đã bước ra cản đường chị với khẩu súng trường trên tay. Trong mắt y cháy lên ngọn lửa đáng sợ của sự khát máu.

- Stephany? – Y hỏi với vẻ rất duyên dáng – Cô đấy phải không?

– Y đưa tay để tóm lấy chị.

- Lại đây nào, chóng ngoan. Nào, chào anh đi, hôn anh đi chứ!Tara ngoắt người bỏ chạy khỏi phòng trước khi Greg tóm được chị. Jilly còn lại một mình trong phòng khi Greg lao vào cuộc truy đuổi. Cô ả lao tới đi văng, vớ lấy chiếc gối và ra sức dập lửa lúc này đã lan khá rộng. Sau một hồi vất vả, ả đã dập được ngọn lửa, nhưng những đụn khói dày đặc dâng lên đầy phòng. Jilly quá mải bận để ý đến khói. Đến khi chóng mặt, ả nghĩ: “Mình phải thoát khỏi đây thôi” thì đã muộn. Khi ra gần đến cửa, một đụn khói nữa xộc vào miệng ả. Jilly xây xẩm mặt mày và ngã vật ra sàn.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 25

Greg rón rén bước trên cỏ, hệt như người thợ săn đang lẻn đến con mồi. Giờ đây y không còn giống con người nữa. Tất cả những gì độc ác nhất, thú vật nhất trong y phát tiết hết ra ngoài lấn át tất cả. Y chỉ còn là một loài dã thú đang dõi theo con mồi. Những bản năng thần kinh của y trở nên đặc biệt thính nhạy. Chiếc mũi đánh hơi không phản bội y; y ngửi thấy mùi đàn bà.Y bỗng cảm thấy có cái gì đó dưới chân. Y cúi xuống và mấy ngón tay y đụng phải chiếc giày của Tara. Có lẽ khi chạy trốn, chị đã đánh tuột nó. Greg nhặt chiếc giày, đút vào túi như một chiến lợi phẩm, miệng mỉm cười với ý nghĩ đó. Y tiếp tục tiến, hi vọng tìm thấy Tara ở đầu kia sân. Nấp trong cái khe tường mà ban sáng chính Jilly cũng chui nấp vào đó. Tara theo dõi Greg. Chị đợi Greg tiến lại gần. Chị cảm thấy cổ mình rất đau sau khi bị Greg bóp. Tim chị đập thình thịch trong ngực mạnh đến nỗi chị tưởng như tiếng của nó vang đi trong đêm tối như tiếng chuông đồng hồ thành phố. Tara căng tất cả các dây thần kinh của mình lên cố gắng không động đậy. Chị chỉ có một ưu thế nhỏ. Trước khi đuổi theo, Greg đã vớ lấy chiếc đèn pin trong phòng khách và giờ đây chị nhìn thấy ánh sáng lấp loá của nó mỗi khi y soi vào góc tối nào đó mà y nghĩ chị nấp. Nhờ đó, chị luôn xác định được vị trí của y. Chị hi vọng có thể lẩn trốn được cho tới lúc có sự trợ giúp từ Darvin. Ở đó có Jim Galli. Lẽ ra ông ta phải có mặt ở đây rồi. Sam không thể phụ lòng tin của chị được. Chị biết Sam trung thành với mình vô hạn, cũng như Cris. “Nhưng ngay cả người trung thành nhất cũng có thể thất bại”.

– Tara nghĩ. Tim chị thắt lại khi nghĩ đến cảnh Cris bị Greg bắn. Nếu cảnh sát không đến, một mình chị sẽ phải đối mặt với kẻ tử thù của mình và với Jilly, người giờ đây khó có thể coi là bạn chị. Hơn nữa, chị cũng phải chăm lo đến sự an toàn của Katie, sau khi thuốc ngủ hết hiệu lực.Greg dò xét kỹ lưỡng từng ngôi nhà trong sân, rọi đèn vào từng ngóc

https://thuviensach.vn

ngách có thể ẩn náu. Thần kinh căng thẳng của y phản ứng với bất kỳ tiếng động nào trong bóng tối. Y chỉ bật đèn khi thật cần thiết vì hiểu rằng đối với con mồi đang ẩn náu đâu đó, ánh đèn có thể là tín hiệu báo y đang tiến lại gần.Khi vòng qua một góc nhà, y va đầu vào các con thú bắn được từ ngày hôm trước. Y vội nhảy lùi lại. Mặt y đầy mùi máu và điều đó lại làm bùng lên trong y một cơn khát máu mới Lại vòng qua một góc nhà nữa. Greg nghe tiếng sột soạt khẽ ở phía bên phải. Y bắn ngay một phát ở tầm ngang đùi, nhưng không thấy có gì khác lạ tiếp sau đó cả. Chắc là một con vật nào đó – Greg nghĩ. Nếu đó là người thì phải nghe có tiếng ngã rồi. Loanh quanh ở chỗ đó y nhận thấy mình đang ở cạnh gian nhà để máy phát điện. Y lập tức hiểu tại sao Eden lại chìm trong bóng tối: máy phát đã bị tắt! Y mỉm cười đắc thắng, rồi xoay nút khởi động, lập tức ánh sáng của mấy ngọn đèn pha phá tan bóng tối chung quanh.Trong chỗ nấp của mình, Tara hết sức kìm không để những giọt nước mắt tuyệt vọng trào ra. Giờ đây, chị và cả khu nhà ở trong tay hắn. Ánh đèn soi sáng mọi thứ như giữa ban ngày. Trong cơn kinh hoảng, chị vội lao khỏi chỗ nấp, cố chạy thật xa trong khi Greg còn chưa kịp mò tới chỗ chị. Nhưng Tara đã chậm chân. Greg đã nhận thấy hành động của chị và y lập tức lao theo như một con chó săn thuần thục. Nghe tiếng chân nặng nề, dồn dập của y. Tara lao về phía vườn, nhào xuống phía dưới và lăn trên cỏ và lăn vào bụi hoa hồng rậm rạp gần nhất. Những khóm hồng được tỉa tót khó có thể là nơi ẩn náu, nhưng giờ đây những cành vươn cao của chúng tạo thành những chỗ tối lem nhem có thể nguỵ trang được cho Tara. Tai vẫn lắng nghe tiếng bước chân của Greg. Tara cố gắng luồn vào giữa những chỗ rậm rạp nhất, răng cắn chặt để khỏi bật kêu vì những chiếc gai hồng sắc nhọn.

- Stephany! Máu như ngưng đọng lại trong các mạch máu của Tara.

- Stephany! – Đó giống như tiếng gào của một con thú. Tara dán chặt mình xuống đất

– Mày ở đâu, đồ rác rưởi? Tao không còn cách nào khác là phải kết liễu đời mày.Phải nằm im không động đậy, Greg vẫn gọi.- Đủ rồi, Stephany. Đừng có mà ngu ngốc như thế. Tao biết mày đang ở đây, và mày biết tao sẽ tóm được mày. Mày còn trốn gì nữa? Mày đã hành động như một con lợn tồi tệ

https://thuviensach.vn

nhất và mày sẽ phải trả giá vì điều đó. Mày đã buộc tao phải nổi giận… nghe không… rất tức giận.Tara đang nghe giọng của một kẻ cuồng. Bị nỗi sợ hãi xâm chiếm, chị cảm thấy trong mình yếu đi một cách đáng sợ. Lần đầu tiên lòng dũng cảm rời bỏ chị. Chị không còn động đậy được nữa. Chỉ cần Greg tìm kỹ một chút, chị sẽ không tài nào thoát khỏi tay hắn. Greg dừng lại trên lối đi giữa vườn và lại cất tiếng gọi. Lần này, tiếng gọi của y đe doạ hơn. Tara nghe thấy tiếng hắn lên đạn cắc một cái. Tara lạnh người hay là y đã nhìn thấy? Nhưng chị không dám ló đầu lên để kiểm tra xem có đúng vậy không.

- Mày ra ngay! – Greg gầm ghè – Mày không thoát nổi đâu. Tao sẽ tóm được mày. Lần này tao không để tuột đâu.Bỗng y quay người chạy về phía khu chuồng ngựa. Tiếng chân của y vang lên trên đường dẫn về phía đó. Sợ bị bẫy, Tara thận trọng ló đầu lên. Chị nhìn thấy bóng Greg đang xa dần. Khi y vừa khuất bóng vào sau cửa chuồng. Tara quyết định lợi dụng thời gian y không kiểm soát khu vườn không để phí một giây, chị bật dậy lao dọc theo những bụi hồng rậm rạp vào sâu trong vườn, cố gắng rời xa ngôi nhà sáng đèn tới chỗ chị có thể ẩn mình vào bóng tối dày đặc hơn. Hành động của Greg làm Tara thấy khó hiểu. Nhưng bỗng chị lại nghe thấy tiếng gọi của y, mỗi lúc một to. Lát sau, chị nghe có tiếng chân ngựa bước. Greg dẫn theo một con ngựa!

- Mày nghe tao nói không, Stephany? Giờ thì tao nắm được mày trong tay rồi. Tao dắt theo con ngựa yêu quý hôi thối của mày đây. Tao sẽ đếm đến mười. Nếu mày không chịu ra, tao sẽ bắn con vật này. Mày nghe không, tao sẽ bắn con khốn nạn này.Tiếng cười khùng khục của Greg vang vọng khắp nơi. Tara nhìn thấy y đi dọc theo vườn hoa, tay dắt con ngựa King. Tới chỗ sáng trước ngôi nhà, y bắt đầu đếm.

– Một… hai… ba…Ẩn mình trong bóng tối dày đặc của khu vườn, Tara cảm thấy cảm giác cay đắng của thất bại. Chẳng phải y thông minh gì, nhưng y quá khôn lỏi và độc ác so với chị. Con King rống lên những tiếng khắc khoải, lo lắng. Ngoài chị và Cris, chưa có ai chăn dắt con King nên việc bị một kẻ lạ dắt đi giữa đêm tối thế này làm nó rất khó chịu.- Bốn… năm… sáu… bảy…Tara đứng dậy và đi lại phía Greg. Chị chẳng

https://thuviensach.vn

còn hy vọng vào đâu được nữa. Chị đã thua cuộc, Greg đã nhìn thấy chị. Nụ cười đắc thắng nở ra trên mặt y. Y thôi đếm và nhìn Tara đang bước lại gần, miệng vẫn mỉm cười đểu cáng.

- Lại đây – Y nói nhẹ nhàng – Tao muốn mày tự đi thẳng đến đây.

Chân Tara như có đá đeo. Chị khó nhọc cất bước, Greg nhìn chị như một con mèo khổng lồ cho đến khi chị dừng lại ngay trước mặt và nhìn vào đôi mắt sáng màu trong có ngọn lửa đáng sợ của y.

- Đấy như thế mới là biết điều chứ – Greg nói nhỏ – Mày phải biết luôn luôn vâng lời chồng chứ, đúng không? Tara đứng gần đến nỗi dường như cả thân thể chị cũng cảm được cái bất bình thường của y, xuyên thấu tâm địa đen tối và trống rỗng của y. Con ngựa vẫn rùng mình dưới bàn tay cứng của Greg. Nhưng chẳng hiểu sao Tara không thấy sợ. Lần đầu tiên sau tai nạn đáng sợ, chị có cảm giác rằng chị nhìn đúng bản chất của y ti tiện rỗng tuếch, chỉ mạnh mẽ trong cơn khùng giận. Vẻ khinh bỉ trong ánh mắt chị thôi thúc y hành động.

- Tao sẽ giết mày, Stephany. Tao không thèm đùa. Mày sẵn sàng chết chưa? Mày đã viết di chúc rồi chứ? Đây, đây là món quà của người chồng yêu thương và goá vợ sầu thảm của mày!Với vẻ nôn nóng, y nâng khẩu súng chĩa thẳng vào mặt Tara, miệng cười đểu giả.Nhưng đúng vào lúc Greg đã bắt đầu kéo cò thì khẩu súng bật văng khỏi tay y. Con King đã nhảy chồm lên dùng hai chân trước đạp văng khẩu súng. Một tiếng nổ vang lên, phát đạn bay vào trong vườn. Tiếng nổ lại làm con King đứng lên lần nữa và đạp vào người Greg. Y ngã lăn ra. Hăng máu, King lại đạp cho Greg một cú nữa, như muốn đóng đinh y xuống đất.

- Stephany! Gọi nó lại đi! Bảo nó thôi đi!

– Tiếng kêu thất thanh của Greg có thể làm cho con vật hung dữ hơn nữa. Hiểu điều đó, Tara vội vàng gọi:

- King!Đã chồm hai chân trước lên không khí, con vật vẫn nghe lời chị. Nó chững lại rồi hạ nhẹ hai chân bên cạnh cái hình người nằm soãi trên mặt đất. Sau đó, như để thể hiện cá tính của mình, nó lại nhảy dựng lên, cất tiếng hí đắc thắng chói tai rồi nhẹ nhàng phi đi.Hầu như không còn khả năng cảm nhận gì nữa, Tara đứng theo dõi Greg lúc này đang cố đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Y nhăn nhó vươn thẳng tấm lưng bị ngựa đập rất đau rồi dán mặt nhìn Tara, miệng thở nặng nhọc.

- Cô trở về làm gì, Stephany? Tại sao cô lại cướp Tara của tôi?

– Y bỗng mỉm cười giảo quyệt – Tôi phải giết cô, cô cũng hiểu điều đó.Tara lấy hết sức nói giọng thật bình tĩnh.

- Greg, anh hãy nghe tôi. Cảnh sát sắp tới đây. Anh chẳng thoát đi đâu được đâu. Họ đã biết về anh tất cả, dù anh có lẩn trốn thế nào thì rốt cuộc họ sẽ cũng bắt được. Mọi việc kết thúc rồi Greg ạ. Kết thúc rồi!Greg nhìn chị như một kẻ thù. Tara hiểu rằng y hầu như không nhìn thấy và không nghe chị nói! Lời nói của chị không đến được trí não y.

- Đã đến lúc kết thúc trò chơi – Greg như nói với chính mình.Tara lại cảm thấy buồn nôn vì hoảng sợ. Chị thấy y vươn tới định tóm lấy chị. Chị vội bỏ chạy, nhưng mới được vài bước thì Greg đã đấm chị một cú rất mạnh từ phía sau, làm chị ngã nhào xuống cái bể bơi mà nãy giờ họ đứng ngay trên bờ. Khi ngã, giống như trong giấc mơ, Tara thấy lại cảnh tượng khủng khiếp của lần ngã xuống đầm lầy. Thân thể cũng nặng như chì. Cũng như có bàn tay ai đó kéo chị xuống dưới, sâu mãi… sâu mãi… sâu mãi… chị hoảng hốt, hai lá phổi như nổ tung. Nước vào đầy miệng lúc này đang mở ra trong một tiếng thét vô thanh.Bỗng như một phép mầu, trong tiềm thức chị hiện ra những cảnh chị bơi lội ở đảo Orphey, những bài dạy bơi của Lissie và những tiếng đồng hồ lặn ngụp đầy hạnh phúc với Dan. “Mình biết bơi!”. – Chị kêu thầm. Co người lại Tara lật ngửa và đạp vào kẻ đang bám theo mình. Mặc dù sức cản của nước làm giảm nhẹ cú đạp. Tara vẫn cảm thấy chân mình chạm vào bụng Greg. Cánh tay đang ghì chị như một cái ngoạm nới lỏng ra. Tara giẳng ra và vọt khỏi Greg, hai tay guồng nước tới tấp. Còn một chút nữa thôi chị sẽ chạm thành bể và thoát hiểm. Nhưng đang lúc đó một cánh tay mạnh mẽ tóm lấy chị và giật ngược trở lại. Ôm lấy đầu và thân hình chị, Greg dìm chị xuống nước. Tara chống cự tuyệt vọng, giãy giụa điên cuồng trong tay hắn cho đến lúc một chị quay lại đối mặt với y. Greg hơi sững lại, vẻ điên khùng độc ác trên gương mặt y bỗng thay đổi. Cuộc vật lộn dưới nước đã xoá hết lớp hoá trang nãy giờ làm rõ gương mặt Tara.

https://thuviensach.vn

- Tara! – Greg kêu như khóc – Tara! Ôi, anh tưởng đã mất em!Y ghì chặt chị vào thành bể và hôn như mưa lên mặt chị. Tara kinh hãi lắc đầu lia lịa để tránh những cái hôn đầy dục vọng kinh tởm của y. Hai người giằng co bên thành bể một lúc lâu.

Bỗng có tiếng súng nổ và tiếng kêu của Greg bật lên ngay sau đó. Phát đạn bắn vào lưng hất hắn ép vào Tara mạnh đến mức chị ngạt thở

.- A – a – a – a – a!

Gào lên vì đau, Greg oằn người ra sau, hai tay chấp chới đập nước. Trông y giống con cá mắc câu đang quẫy trong nước.Sững sờ, Tara kinh tởm nhìn máu loang ra pha lẫn vào nước trong bể, ngẩng lên, chị nhìn thấy Jilly đứng trên bờ cách đó mấy mét với khẩu súng còn toả khói trên tay. Ả không động đậy, mặt ả vô cảm. Dường như Jilly không nhận thức được điều ả vừa làm.Greg ngoi lên ở một bên góc bể và nhoài vào bờ. Y quạt nước bằng một tay, cánh tay kia soãi ra bất động. Y bám được vào thành leo lên.Tara nhìn thấy vết thương to tướng trên vai y đang phụt máu. Y lảo đảo đứng lên rồi hầu như gập người làm đôi, y chệnh choạng chạy về phía sau của ngôi nhà.Tara cũng run rẩy leo lên bờ. Chị cũng há miệng thở gấp gáp. Khi hồi lại một chút, chị nhìn quanh và lại thấy Jilly vẫn đứng cầm khẩu súng hệt như khi vừa bắn xong. Tara khó nhọc bước lại, nhẹ nhàng gỡ khẩu súng ra và ném mạnh nó xuống hồ. Sau đó chị ấn Jilly ngồi xuống cỏ, hệt như làm với một đứa bé.

- Cậu hãy ngồi dậy – chị nói – đừng đi đâu cả. Tôi sẽ trở lại.Rồi nhăn nhó vì đau, chị chạy theo Greg. Trên đường chạy y để lại những vệt máu dài. Vừa vòng qua góc ngôi nhà, Tara đã hiểu y định đi đâu. Trong ánh trăng, chị nhìn thấy ngôi nhà để chiếc máy bay nhẹ để dùng trong những trường hợp cấp bách. Chị nghe thấy tiếng khởi động động cơ rồi chiếc máy bay nhỏ từ từ lăn ra con đường dùng làm đường băng cất cánh.Không hiểu chính bản thân mình. Tara leo lên phía trước. Chị nhìn thấy qua lớp kính buồng lái hình người ướt át đẫm máu.

- Greg, Greg đừng bay! Anh không lái được nữa đâu!Chiếc máy bay vẫn tiếp tục lăn bánh, khi đảo bên này, khi đảo bên kia. Tara chạy bên cạnh van xin kẻ đang ngồi trong đừng cất cánh. Chị không hiểu y có nghe thấy hay

https://thuviensach.vn

không? Nhưng khi chiếc máy bay tăng tốc lấy đà y có quay đầu nhìn. Tara bị bỏ lại sau nhưng chị vẫn tiếp tục chạy theo, miệng thở làn bụi do máy bay bốc lên. Rồi chị dừng lại bất lực nhìn chiếc máy bay ngóc đầu lắc lư bốc lên không trung.- Greg! Greg! Anh không cần phải chết! Greg!Đó là tiếng kêu vĩnh biệt của Tara. Chiếc bay nhỏ bốc lên bầu trời đầy sao. Một lát sau, không thể phân biệt được nó giữa các vì sao nữa, nhưng tiếng động cơ vẫn còn nghe rõ. Tara căng thẳng lắng nghe. Rồi điều chị lo sợ đã xảy ra: thoạt tiên là tiếng khục khặc của động cơ, sau đó là tiếng rít ngày càng to. Chiếc máy bay mất độ cao lao nhanh xuống dưới.Tara đứng im tại chỗ, nghe tiếng máy bay đâm ầm xuống đất và thấy một quả cầu lửa bùng lên. Cảnh sát trưởng Jim Galli ân hận là mình lại nghỉ đúng vào tối hôm đó. Đã lâu cảnh sát mới có dịp để hành động nhanh chóng, mạnh mẽ vậy mà nó đã lỡ mất. Dù sao, ông ta cũng phản ứng lập tức khi nhận được bức thư của Tara. Ông ta hiểu Tara hoàn toàn đúng khi muốn ông ta đích thân chỉ huy vụ này. Đọc thư, chắc chẳng ai trong số cấp dưới của ông ta chịu tin, hơn nữa đằng nào cũng phải có lệnh của ông ta họ mới hành động trong những trường hợp như thế này. Chắc ông ta sẽ phải ân hận mãi mãi vì tận sáng hôm sau, người của ông mới có thể tới Eden, khi chẳng thể làm gì được nữa. Và thêm vào đó, thay cái khoan khoái được bắt Greg Marsdan, ông ta buộc phải làm một công việc không mấy dễ chịu là xem xét cái thây cháy sém, biến dạng đến kinh tởm của y.

Một cảnh sát dẫn Jilly ra khỏi nhà đưa lên chiếc xe cảnh sát để đưa về Darvin. Lúc đã ngồi vào xe, Jilly ngoái lại nhìn khu trại rộng lớn, nơi những ngày đẹp đẽ nhất và cả những ngày đen tối nhất trong đời ả đã trôi qua. Cuối cùng Jilly nhìn Tara đang đứng cạnh Jim Galli, ánh mắt giao nhau nhưng mắt họ chẳng nói lên điều gì với nhau. Jilly vẫn ở trong trạng thái thẫn thờ mà ả rơi vào kể từ khi ả bắn Greg. Còn Tara – Chị còn biết nói gì? - Tôi vẫn chưa thể tin vào những việc vừa xảy ra

– Jim nói với tiếng thở dài nặng trĩu – khi tôi nhận được bức thư của chị, tôi tưởng là kẻ nào đó muốn đùa cợt. Có Chúa chứng giám, tôi rất tiếc là đã đến muộn.

- Anh đừng bận tâm làm gì, Jim – Tara nói nhỏ nhẹ – Tất cả đã được giải

https://thuviensach.vn

quyết xong xuôi.
Hai viên cảnh sát khênh Cris trên một cái cáng. Anh rất yếu vì vết thương và vì mất nhiều máu. Sam đi bên cạnh cáng.
- Xin đợi một phút! – Tara nói rồi bước lại nắm lấy tay Cris. Bàn tay bất động và lạnh.
- Anh ta chẳng sao đâu – Viên cảnh sát an ủi chị. Tara nhìn vào mắt Cris. Ánh mắt Cris trả lời chị rằng tất cả sẽ tốt đẹp. Tara cúi mình hôn lên trán Cris rồi đứng nhìn người ta nhẹ nhàng đưa anh vào xe.
- Tôi phải đi cùng họ – Jim nói
– Nhưng trường hợp cần thiết, chị đã biết phải tìm tôi ở đâu rồi đấy.Ông ta lên xe đi khỏi. Tara nhìn theo một lát rồi quay xuống chuồng ngựa. Không cần để phải nhắc một lời, Sam lặng lẽ thắng yên cương cho con King.Tara cho ngựa đi chậm rãi trên đồng cỏ. Cuối cùng chị thấy tâm hồn thanh thản sau bao nhiêu dằn vặt đau đớn. Đó là cái cảm giác của một người vừa thoát khỏi cơn bệnh nặng. Cơn bệnh làm cơ thể yếu đi, nhưng người bệnh biết chắc là mình đang bình phục. Tara không rõ cái linh hồn tội lỗi của Greg sẽ bị đày đoạ nơi đâu, nhưng sự điên khùng lạnh lùng, tính khí dữ dội tuyệt vọng của y đã chết cùng y và giờ đây chị hoàn toàn tự do. Nhưng chiến thắng của chị đã phải trả bằng một giá đắt. Chị đã mất tình yêu của Dan. Số phận thật trớ trêu cho chị gặp con người chung thuỷ ấy đúng vào thời điểm chị phải chối bỏ ông.
- Tara cố gắng buộc mình không nghĩ về những gì buồn thảm.
– Ý nghĩ của chị hướng về phía tương lai đang chờ đón chị. Rốt cuộc chị sẽ có được cái hạnh phúc sống với hai con Sara và Dennis. Chị khao khát điều đó quá lâu rồi. Ý nghĩ về hai con khiến lòng chị ấm áp lên nhưng lại trào nước mắt. Cần phải để sự kiện đó diễn ra ở đâu nhỉ? Tara sung sướng lựa chọn trong đầu cái phương án cho cuộc gặp gỡ đó. Chị gạt hết phương án này đến phương án khác, cần phải chuẩn bị cho kỹ sao cho mọi chuyện phải diễn ra một cách tuyệt vời.Chỉ có một điều rõ ràng. Bây giờ không gì có thể ngăn cản chị trở lại với cuộc sống của Stephany Harper. Chị sẽ trở về với quá khứ, nhưng sau tất cả những gì chị đã chịu đựng và học hỏi được, chị đã trở nên mạnh mẽ sáng suốt hơn nhiều. Chị không còn

https://thuviensach.vn

là Stephany trước kia luôn luôn lo ngại một cái gì đó, luôn luôn sợ bị đánh lừa nữa. Và không bao giờ chị trở thành mồi của một gã đàn ông nào nữa. Chị sẽ đứng vững trên đôi chân của mình, sẽ tự quyết định mọi việc trong cuộc đời và sẽ trông cậy vào sức lực kinh nghiệm của chính bản thân mình. "Về quá khứ thế là đủ. Mình sẽ có tương lai". Chị nghĩ.Có tiếng động gì đó xa xăm chầm chậm xuyên ngang những ý nghĩ mơ màng của chị. Tara ngạc nhiên lắng tai nghe tiếng động cơ máy bay mỗi lúc một gần lại. Chẳng lẽ lại… Không, chị không dám tin vào tình yêu mà chị đã gạt bỏ một cách phũ phàng lại có thể tha thứ cho chị và kiên trì tìm kiếm chị. Hay cánh nhà báo? Dĩ nhiên là không. Mặc dù chị đã biết câu chuyện này có thể là một vụ xì căng đan báo chí rất lớn, nhưng chị cũng không tin là đám phóng viên chuyên săn lùng xì căng đan lại có thể vượt một chặng đường dài như thế để đến đây. Tara cau mày phi ngựa trở về. Chiếc máy bay đã đến gần. Tara trao ngựa cho Sam. Chị muốn nhanh chóng biết vị khách không mời mà đến kia là ai. Chị chạy ra đường băng.Từ trên không Dan nhìn thấy hình người chạy về phía trước, nhưng ông không phân biệt được đó là đàn ông hay đàn bà. Sự lo lắng và nôn nóng làm cho ông cảm thấy đau trong người. Khi máy bay hạ thấp xuống gần mặt đất, ông nhìn thấy Tara và hiểu rằng mình không lầm, đó chính là Tara, bằng xương bằng thịt, khoẻ mạnh đang đứng trên đường băng. Sự nhẹ nhõm đến nhanh đến nỗi ông có cảm giác là không điều khiển nổi bản thân mình nữa. Ông lẩy bẩy khi đưa tay mở cửa cabin máy bay. Tara lo ngại nhìn chiếc máy bay đáp xuống và hãm máy dừng lại. Cánh cửa máy bay mãi không mở được. Rồi như trong một cơn mơ, chị nghe những tiếng kêu thất thanh vọng từ trong ra:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!Cánh cửa bật mở, từ đó, Dennis và Sara chen nhau lao ra. "Đây là một giấc mơ"

– Tara nghĩ, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt. Nhưng một sức mạnh vô hình thúc chị lao tới dang tay ôm lấy hai con.

- Ôi mẹ. Con biết là mẹ còn sống mà!
- Mẹ, chính là mẹ của con đấy phải không?
- Các con yêu quý của mẹ! Họ cứ đứng như thế ghì chặt lấy nhau. Nước

https://thuviensach.vn

mắt hạnh phúc chảy dài trên mặt họ.

“Mình là người thừa. Họ chẳng cần mình” – Ý nghĩ đó loé trong đầu ông. Không có chỗ cho ông giữa người mẹ và những đứa con. Dan lúng túng đứng cạnh máy bay, và những lời vĩnh biệt đã hiện ra trong đầu ông.“Vĩnh biệt mãi mãi, trong khi em còn sống.

– Ông sẽ nói như thế – Giờ đây, khi em bình an, và mọi chuyện đều tốt đẹp…”.

- Ôi, anh Dan! Tiếng kêu đó xua tan tất cả những nghi ngờ và buồn thảm trong ông.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 26

Ngôi nhà lớn màu trắng đỏm dáng đứng trên mỏm núi đá nằm ven bờ Thái Bình Dương gợi cho người ta liên tưởng đến một con tàu đang thả neo chờ đợi. Từ phía bờ biển nhìn vào, tưởng chừng như những chủ nhân của ngôi nhà, do mệt mỏi bởi ánh nắng chói chang của mặt trời ban trưa, đang nghỉ ngơi đâu đó dưới bóng những cây cổ thụ bên bờ hồ nước trong xanh rộng lớn. Tuy nhiên suốt từ sáng trên con lộ dọc theo bờ biển, ô tô nối đuôi nhau chạy tới gần nhà. Cho tới giờ phút này, cuộc vui đang ở độ náo nhiệt nhất.

- Em có thấy thoải mái không, em thân yêu?

- Có thoải mái không ư? Chúng mình thử kiểm tra xem nhé.

- Giá ở đây không đông người thế này thì anh đã kiểm tra ngay rồi.Dan Marshall tiếc rẻ đưa mắt nhìn đám khách khứa.

- Chúng ta bày ra cái trò này để làm gì? Tại sao anh với em lại không đến một nơi nào đó mà tổ chức kỷ niệm với nhau, chỉ có hai ta thôi?

- Trời ơi! – Người đàn bà ngồi cạnh chồng giả vờ nghiêm giọng

– Chẳng nhẽ em vui vẻ với bạn bè, người thân vài giờ đồng hồ mà anh cũng tiếc sao? Anh đã chẳng chiếm riêng em cả năm trời rồi còn gì? Xấu hổ cho anh quá, bác sĩ Marshall ạ.Thấy mình làm cho chồng bối rối, Stephany phá lên cười.- Không, không, vấn đề không phải là ở chỗ ấy

– Dan phản đối – Xin thề danh dự! Chỉ có điều là nếu có thêm một ông khách nào đó xông vào bắt tay anh rồi khẳng định rằng anh là người tốt số, thì anh sẽ vặn cổ hắn ngay. Xin thề! Không, tất nhiên tự anh cũng biết mình đã gặp may

– Ông vội vàng nói thêm, khi trông thấy Stephany nhướn mày một cách tinh quái

– Thế nhưng cứ nhắc đi nhắc lại điều đó để làm gì?

- Em không biết là anh có vui lòng không, – đột nhiên Stephany nghiêm giọng nói,

https://thuviensach.vn

– Nếu như em nói rằng người may mắn hơn cả là em. Em không tưởng tượng được em sẽ sống thế nào nếu thiếu anh. Bảy năm vừa qua thật hạnh phúc đối với em.Dan nhẹ nhàng chạm tay vào vai vợ và cảm thấy hơi ấm của thân thể chị qua làn vải mỏng. Mùi nước hoa của chị thoang thoảng, tự đáy tâm hồn ông dấy lên những tình cảm thật dịu dàng.Em ơi, hay là ta…

- Con không làm phiền ba mẹ chứ? Con thật không muốn mang tiếng là thằng con riêng hay ghen.

- Ồ Dennis, con đấy à?

– Stephany thở phào rời Dan ra

– Lúc nào con cũng xuất hiện không đúng chỗ, đã đến lúc con phải hiểu điều đó rồi đấy.

- Sao mẹ lại nói thế, mẹ yêu quý? Con lúc nào cũng trung thành với chính mình. Con vẫn làm cho ba mẹ thất vọng, có phải thế không ạ?

- Chính thế! – Stephany gật đầu – nhưng chẳng nhẽ hôm nay con cũng làm thế hay sao?

Trong cuộc chiêu đãi trọng thể vào loại bậc nhất trên bán cầu, kỷ niệm ngày cưới của ba mẹ, đây là lần đầu tiên mẹ tìm được cơ hội ngồi riêng một chút với chồng!… À, thế Sara đâu rồi? sao con không tháp tùng chị?

- Con có phải là vệ sĩ của chị ấy đâu? – Dennis lầu bầu, nhưng hiểu là mẹ nhắc khéo mình nên bỏ đi.

- Mấy đứa trẻ thật không dễ bảo, – Stephany quay lại phía Dan với nụ cười của người có lỗi

.- Chúng nó đâu còn là những đứa trẻ – Dan phản đối – Chúng thành người lớn cả rồi. “Em bỏ được cái lối đối xử với Dennis như với con nít sớm chừng nào thì nó càng chóng chững chạc ngày ấy”

– Dan định nói thêm câu đó nhưng thấy trên trán Stephany lờ mờ mấy nếp nhăn lo lắng, ông lại thôi. Ông không muốn Stephany mất vui trong ngày kỷ niệm của họ. Ông cầm tay chị, nâng lên môi, hôn vào những móng tay tô màu: - Người nào có ý định làm tình với vợ mình ở chốn này quả là một người may mắn. Thật là một thiên đường.Stephany đưa mắt nhìn quanh.

https://thuviensach.vn

Dan nói đúng, khu vườn họ đang ngồi quả là có một vẻ bí hiểm lạ lùng. Những cây cổ thụ sum xuê vươn cành dưới ánh mặt trời, toả bóng râm trên bãi cỏ. Stephany biết rõ từng cây và vô cùng yêu quý chúng. Chị đã dùng hết sức tưởng tượng và trí sáng tạo của mình để biến phong cảnh thiên nhiên nơi đây thành một tác phẩm nghệ thuật thực sự một vùng cổ tích với vô số lối đi nhỏ, những ghế đá ẩn hiện, có dây hoa hồng quấn quýt xung quanh, càng về chiều càng toả hương làm ngây ngất lòng người. Đâu đó nghe tiếng đài phun nước róc rách khe khẽ, cùng với tiếng sóng biển ì ầm đánh vào vách đá ở phía dưới. Đằng trước nhà, hồ nước xanh ngời lên thấp thoáng sau những hàng cây. Nếu quên đi đám khách khứa sặc sỡ trong những bộ quần áo mùa hè, có thể nghĩ rằng Stephany và Dan là đôi tình nhân mới lạc vào chốn thiên đường.

- Vâng, đúng là chúng ta đang ở trên vườn thượng giới – Stephany khẽ nói.Chị ngả người vào vai chồng. Dan ôm vợ vào lòng và bắt đầu hôn. Nhưng ông vội buông chị ra, mắt nhìn đâu đó qua vai Stephany.

- Hãy can đảm lên, em yêu quý –. Dan thì thầm – Chúng ta lại sắp sửa bị tấn công rồi.

- Bill! Rina! – Stephany mừng rỡ reo lên

– Cháu rất mừng vì được gặp cô chú! Thế mà cháu cứ lo là cô chú sẽ không đến.

- Sao lại thế, lẽ nào cô chú lại quên được ngày vui của cháu!

– Bill cảm động kêu lên – Có điều chú giờ đã có tuổi rồi, đâu có thể chạy bán sống bán chết từ sáng để đến nhà cháu được.

- Cháu đừng nghe ông ấy! – Bà Rina xen vào – Ông ấy lật đật đến sớm, nhưng cuối cùng hoá ra lại đến muộn quá. Xin chúc mừng các cháu.

- Cảm ơn bà Rina – Dan cười lớn

– Rất hân hạnh được gặp Bill – Dan cầm bàn tay già nua của Bill và chân thành lắc mạnh.

– Thế là ông đã quyết định rằng hãng có thể vắng ông một ngày ư? – Ông nheo mắt hỏi trêu.- Thế nào, anh định sa thải tôi hả?

– Bill dí ngón tay vào trán Dan – Xin anh biết cho, hãng "Harper Mining" còn lâu mới thiếu tôi được. Người duy nhất có thể đuổi tôi và

https://thuviensach.vn

có thể làm việc không có sự giúp đỡ của tôi là bà giám đốc hãng – vợ anh.
- Thôi, thôi, chú Bill – Stephany vội vàng vui vẻ dàn hoà.
– Chú đã biết là cháu không có ý định chia tay với chú. Thậm chí cháu chưa bao giờ có ý định đó. Tuy nhiên chúng ta đã miệt mài làm đêm làm ngày ở hãng thì đến ngày nghỉ phải xả láng một tí chứ. Hơn nữa hôm nay lại là ngày vui của cháu.Bill kéo Stephany lại gần và hôn lên trán chị:
- Cháu muốn xoay bác thế nào thì xoay, Stephany ạ, cháu biết rõ là phải làm gì.
– Ông quay sang với Dan như để làm lành – Cô ấy bao giờ cũng thế đấy, ngay cả ngày bé cũng vậy… Stephany, hôm nay cháu đẹp lắm, lộng lẫy quá – Ông âu yếm nói tiếp
– Thật khó tin rằng hai đứa nhãi mà bác gặp ở ngoài kia, lại là con của cháu.
- Đúng – Dan khô khan đáp lời – Dennis là anh bạn trẻ tuyệt vời luôn luôn theo kịp gót thời đại. Chúng tôi thường xuyên không biết mấy giờ đêm thì nó mới về nhà. Đám thợ may ở New York, Luân Đôn và Rôma làm việc không kịp để gửi quần áo mốt cho nó.
- Thế còn Sara? Công việc của nó thế nào? – Rina hỏi.
Stephany cười rạng rỡ.
- Sara không hề thay đổi – Việc gì nó cũng cho là quan trọng. Nó đang chọn đường đi cho mình.
- Nhất định là nó sẽ tìm được! – Bill khẳng định – Nó bao nhiêu tuổi rồi nhỉ. Hai mươi hai hay là hai mươi ba? Biết đâu nó lại theo chân mẹ? Như bông hoa nở muộn rực rỡ khoe hương sắc với đời. Một người hầu bê chiếc khay tới. Rượu sủi bọt trong những chiếc cốc lấm tấm những giọt nước như mồ hôi ở bên ngoài. Dan trịnh trọng đưa cho từng người những cốc sâm banh ướp lạnh.Ông cầm tay Stephany nói:
- Xin chúc mừng những bông hoa nở muộn! Và nếu đó là mùa hè của phụ nữ thì tôi mong muốn rằng mùa đông sẽ không đến bao giờ.
- Xin chúc mừng hạnh phúc của Dan và Stephany!
“Chẳng nhẽ cuối cùng ta đã gặp may?
– Stephany thẫn thờ nghĩ – sau bảy năm chung sống với chồng, ta có thể

https://thuviensach.vn

nói rằng ta hoàn toàn tin tưởng anh ấy và yên tâm về tương lai được chăng?" Bỗng một nỗi sợ hãi cháy bỏng xâm chiếm tâm hồn chị. Mọi thứ trước mắt dường như bốc lửa. Chị cảm thấy mình sắp ngất, liền bíu chặt lấy Dan. Ông vội vàng nắm tay chị.

- Không, không, em không làm sao đâu – Cố nén cơn chóng mặt, chị trả lời những câu hỏi rối rít của Dan

– Tại nóng quá đấy anh ạ.Một lúc sau Stephany đã trấn tĩnh, khoác tay Rina, dẫn bà theo lối đi có hàng cây ra bờ hồ, nơi bữa tiệc chiêu đãi trọng thể sắp bắt đầu. Hai người đàn ông đi đằng sau họ. Bill cất tiếng phá sự im lặng: - Anh không quên chuyện gì sẽ xảy ra vào thứ hai tới chứ?

- Không – Dan hít mạnh.

- Trước khi rời nhà đến đây, tôi còn nhận thêm một tin xấu nữa, vì nó mà tôi đến muộn. Nhưng tôi sẽ báo cho Stephany biết tin này vào thứ hai. Khi cô ấy tới Sở. Còn sau đó thì… Anh nghĩ thế nào, cô ấy có đoán được điều gì sẽ xảy ra không? Cô ấy có nhớ ra hôm ấy là ngày gì không?Một phút im lặng

.- Tôi không rõ. – Dan đột ngột dừng lại dưới một bóng cây đang trổ hoa.

- Sao lại không biết?

- Ông thử động não một chút, Bill ạ – Dan trả lời gắt gỏng không ngờ

– Tôi không muốn động đến vết đau của cô ấy, ông hiểu không? Tôi cứ chờ để cô ấy tự nói ra, nhưng Stephany không nói gì cả, vậy đó.

- Biết đâu cô ấy quên rồi? – Bill hy vọng hỏi.Dan lắc đầu:

- Quên thế nào được! – Ông chỉ nói có vậy.

- Thôi được – Bill nói với vẻ kiên quyết.

– Trên lý thuyết thì Stephany không điều gì đe doạ. Trên lý thuyết…. Bill im bặt giữa chừng. Ông cùng Dan đứng một lúc trong im lặng, cảm thấy họ cũng bị ràng buộc bởi những sợi dây vô hình của nỗi lo lắng và sợ hãi ngày càng tăng lên.

- Bill! Dan! Lại đây mau lên! – Giọng nói vui vẻ của Stephany từ phía hồ vọng lại

– Nhanh lên, ai lại bỏ qua bao nhiêu tiết mục hay như thế bao giờ.

Ngày trải dài lê thê. Bà quản giáo Hughes lê bước dọc theo hành lang, sau

https://thuviensach.vn

lưng bà ta là ả tù nhân nổi tiếng ngoan ngoãn mang số 1930. Ả bê trên tay chiếc khay đựng thức ăn. Ở cuối hành lang, một nữ quản giáo khác đang đợi họ. Bà này mở cửa phòng, nháy mắt với nữ tù nhân mang số 498 rồi sập cửa, để hai người nữ tù ở lại với nhau. Làm sao mà một tù nhân gương mẫu như 1930 lại có thể say mê con mụ khốn nạn 498 được nhỉ? Hơn nữa số 498 sắp được ra tù rồi

– Bà quản giáo không thể nào hiểu nổi điều đó.

- Chị thân mến!

– Mắt người nữ tù mới vào rân rấn nước.Người bạn gái của ả đỡ lấy cái khay, đặt lên bàn rồi lạnh lùng nói: - Vì Chúa, xin cô đừng có chảy nước mắt ra. Hay là cô muốn diễn trò cho hai con mụ chết tiệt ngoài kia nghe? Người nữ tù trẻ tuổi gieo mình xuống giường khóc nức nở:

- Ôi chị Jilly, em sẽ nhớ chị lắm đấy.

- Tôi cũng thế, – Jilly trả lời – nhưng không đời nào tôi lại giả vờ làm bộ là không muốn ra tù. Thậm chí là vì cô đi chăng nữa. Tôi thừa biết là ngoài kia công việc đang chờ tôi… chủ yếu là tôi rất nóng lòng gặp một con mụ.

– Nói đến đó mắt Jilly sáng lên một ánh sáng lạ lùng.

– Tôi đã mơ ước gặp mụ ta suốt mấy năm. Xin thề với cô là mụ ta sẽ chẳng vui mừng vì cuộc gặp gỡ này đâu. Tôi sẽ cho mụ biết tay!Jilly cố gắng nói thật nhỏ, nhưng hai bà quản giáo ở ngoài hành lang vẫn nghe rõ giọng thì thầm rin rít của ả ta. “Nó cứ rít lên như con rắn độc ấy. – Hughes kinh tởm nghĩ bụng – Làm sao mà Olivia lại có thể mê nó được nhỉ? Olivia cố gắng trấn tĩnh:

- Em không muốn mất chị đâu, Jilly ạ. Chị sẽ đi đâu, làm gì?- Cũng chưa biết – Jilly thản nhiên nói

– Nước Úc rộng lớn lắm, tám hướng bốn phương tha hồ mà đi.

- Đó chính là điều em sợ đấy!

– Nỗi đau của Olivia lại bùng lên mạnh hơn, ả gục xuống giường trong cơn nức nơ.Jilly lướt ánh mắt nhìn Olivia, nhưng rồi cũng lại gần đưa tay vuốt tóc ả:

- Đừng rống lên nữa, Olivia! – Jilly nói với giọng đe doạ

– Cô không muốn làm hỏng cuộc gặp mặt của chúng ta đấy chứ? Ả đỡ lấy

https://thuviensach.vn

khuôn mặt của Olivia và hôn.
- Ôi – Olivia thì thầm – Môi chị sao mà dịu dàng thế…Jilly ôm lấy cô gái và tặng thêm một cái hôn nữa. Sau đó ả bắt đầu nhịp nhàng xoa ngực Olivia, cảm thấy hai đầu vú dần cứng lên dưới tay mình. Olivia như chết giấc trong từng cử động của Jilly.“Còn kịp chán, – ả nghĩ bụng – Để đến khi nào không còn người chứng kiến chứ bây giờ hai con mụ chết tiệt vẫn nghe trộm ngoài kia”.- OK, thôi đủ rồi – Người quản giáo thứ hai nói.
– Tôi sẽ đưa Olivia về, còn chị xem chừng 498 nhé.Còn đang mê mẩn tâm thần, Olivia ngoan ngoãn ngồi dậy, bước theo người quản giáo như bị say ma tuý. Đến ngưỡng cửa, ả như bừng tỉnh mộng, vội vàng chạy bổ vào:- Jilly!
– Tiếng kêu của ả nghe như một lời van xin.Mặc dù rất thô lỗ, bà quản giáo cũng không phải là người độc ác. Bà ta đồng ý chờ thêm một vài phút nữa.
- Olivia, tôi đã bảo cô rồi. Phải chia tay thôi. Tôi được ra tù sau bảy năm giam giữ. Còn cô, cô mới chỉ ngồi được có bảy tháng giời. Đủ rồi. Tôi chẳng hứa hẹn với cô điều gì đâu. Cuộc sống của tôi, tôi phải làm lại từ đầu. Hiện thời thì cô không nằm trong kế hoạch của tôi.Người quản giáo thứ hai kéo Olivia đi, tiếng kêu của ả xa dần rồi im hẳn.- Mày đúng là con mụ phù thuỷ không sai, Jilly ạ
– Bà quản giáo Hughges nói – Chẳng nhẽ mày không nói được với cái con bò cái ấy vài lời nhẹ nhàng trước lúc chia tay hay sao?
Jilly không thèm đưa mắt nhìn bà ta.
- Bà đi đi – Ả nói.
– Để tôi nghỉ tí. Ả ngồi cạnh bà ta và kéo chiếc khay lại gần.
- Mày muốn ăn tối hả? Hughes hỏi. Bà đưa tay mở cái lồng bàn. Trên đĩa có con gà, khoai tây rán và đậu hạt non hầm dừa, tất cả đều được rưới đẫm nước xốt. Thức ăn đã nguội nhưng trông vẫn còn rất ngon lành. Bà lấy hết sức nhổ toẹt vào đĩa thức ăn, rồi đi ra. Đến cửa, bà quay lại nhìn người nữ tù nhân. Mặt Jilly trắng bệch ra vì giận dữ. Ả lao tới như con mèo dại, nhưng người quản giáo đã sập mạnh cửa và cài dây xích.
- Mày hãy thưởng thức bữa tối đi, 498 ạ – Bà ta nhếch mép cười.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 27

"Thứ hai, thứ hai… Bắt đầu một tuần lễ làm việc. Phải đến Sở thôi. – Stephany nghĩ bụng.

Chị đang ngồi dưới ánh mặt trời buổi sớm ấm áp và đầy quyến rũ – Phải đi thôi, nhưng để muộn thêm năm phút nữa".Trong cuộc sống bận rộn của mình, Stephany chỉ có thể cho phép mình nghỉ ngơi một chút dưới ánh mặt trời ban mai, sưởi nắng bên bờ bể bơi tuyệt đẹp trước nhà. Vì vậy suốt mùa hè kéo dài và rất nóng bức, một buổi sáng chị thức dậy lúc bình minh, khi mặt trời còn chưa trút lửa, bơi lội thoải mái trong bể bơi, rồi ăn sáng bên mép nước hoặc ở một góc nào đó trong khu vườn do chính chị thiết kế.Eden, công viên, vườn thiên đường…

Những ý nghĩ của Stephany trôi theo dòng quen thuộc. Chị có lý không, khi cũng gọi tên ngôi nhà mới của mình là Eden, như tên ngôi nhà xưa của cha chị? Nằm trên ghế xích đu Stephany mơ màng nhắm mắt nhớ lại ngôi biệt thự xây bằng đá có những ban công hình bán nguyệt, với những gallery sang trọng ở tầng hai. Ngôi nhà đó đã được xếp hạng trong những danh lam thắng cảnh của vùng Bắc Úc. Đồ đạc trong nhà vẫn giữ nguyên phong cách cổ điển Anh, gian tiền sảnh lát đá hoa cương và phòng thư viện ốp gỗ sồi quả là có một không hai trong toàn bộ nước Úc này. Ngược lại, trong vườn lại tập trung đầy đủ các giống cây quý của phương Nam. Đặc biệt là vườn hoa hồng nổi tiếng, niềm tự hào của các chủ nhân Eden qua nhiều thế hệ. Vâng, đó quả là một ngôi nhà đáng giá. Nhưng tiếc thay, đó lại là một ngôi nhà không có hạnh phúc.

Mồ côi mẹ khi còn là một đứa trẻ, Stephany đau khổ vì cô đơn, bởi Max Harper, bố chị – một con sư tử trong giới doanh nghiệp, ông vua dầu lửa, chủ các mỏ vàng và uran, hoàn toàn không để ý đến con gái, mà chỉ tập trung mở rộng "vương quốc" của mình. Cô con gái yếu đuối, cô đơn chỉ làm ông bố nhớ về người vợ yêu quý sớm qua đời. Ngày bé, chị đã có tất cả

https://thuviensach.vn

mọi thứ trừ những thứ mà tiền không mua nổi là tình yêu, sự yên ổn và lòng tin cậy.

Ngày còn thơ ấu, cũng như sau này lớn lên, Stephany bám lấy Eden như người chết đuối bám lấy cọng rơm, vì chị chỉ có nó là chỗ dựa duy nhất. Eden chưa bao giờ phản bội và làm chị thất vọng. Dù chị có đi đâu chăng nữa, đi học ở trường nội trú, đi du lịch hay công cán cùng cha, lòng chị vẫn hướng về Eden. Thậm chí khi công ty "Harper Mining" đã chuyển về Sydney, Stephany vẫn coi mình là người Bắc Úc, cho dù chị rất khâm phục toà biệt thự mới mà cha chị cho xây ở bên bờ sông Darling. Nếu không kể đến thời gian hai cuộc hôn nhân ngắn ngủi (lần thứ nhất sinh ra Sara, lần thứ hai sinh ra Dennis), có thể nói Stephany thường xuyên sống ở toà nhà mới này, thế nhưng mỗi khi có điều kiện, chị lại về thăm Eden. Chỉ ở nơi ấy chị mới cảm thấy thoải mái và yên tĩnh. Cho đến tận bây giờ… Stephany giở mình trên ghế xích đu. "Không nghĩ về điều đó! Không nghĩ về điều đó nữa! – Chị ra lệnh cho mình như vậy. – Ta đã bắt đầu một cuộc đời khác, tốt nhất là hãy nghĩ về nó. "Ô, Dan!" Stephany nhìn chồng qua hàng mi dày: ông cũng nằm trên xích đu, tắm mình trong ánh ban mai. Ông đã xen vào cuộc đời chị thật đột ngột, giúp chị thoát khỏi cơn khủng hoảng nặng nề và bắt chị tin tưởng vào tương lai. Mà điều đó lại xảy ra ở lứa tuổi mà nhiều người đàn bà cho rằng đối với họ, tất cả đã kết thúc – Stephany náo nức nghĩ. Mặc dù, như người ta vẫn bảo, "cuộc sống ở tuổi bốn mươi mới chỉ bắt đầu".Stephany mỉm cười, đưa tay xoa tấm thân chưa có một biểu hiện nào nói lên tuổi tác của chị, và nhớ ra rằng, sự gần gũi với đàn ông trong mấy năm gần đây đã đem lại cho chị một nguồn khoái cảm khôn cùng. Ở toà Eden mới này chị thực sự cảm thấy mình đang sống ở thiên đường.Lấy Dan và bắt đầu cuộc sống mới, Stephany thấy tin tưởng ở mình hơn, và mặc dù muộn mằn chị vẫn đủ sức để thay đổi nhiều điều. Nói chung, từ thuở mười bảy tuổi sau khi cha mất, chị đã làm chủ hãng "Harper Mining" khổng lồ với các công ty vệ tinh của nó, tuy nhiên, cho đến khi đạt được hạnh phúc trong hôn nhân, chị mới thực cảm thấy mình là chủ nhân và thực sự muốn lãnh đạo hãng theo ý muốn của mình. Trước hết chị xoá bỏ bóng dáng của ông

https://thuviensach.vn

bố lừng danh bằng cách rời khỏi ngôi nhà xưa. Chị cùng Dan xây tổ ấm trên một khu đất mới ven thành phố, trên một mỏm đá tuyệt vời. Chính tay chị thiết kế ngôi nhà theo phong cách thuộc địa cũ. Việc xây dựng ngôi nhà và vườn cây mới chiếm rất nhiều thì giờ, cho nên suốt mấy năm qua, Stephany không về thăm ngôi nhà cũ. Tuy nhiên, khi đặt tên cho ngôi nhà mới, trong đầu chị chỉ vang lên một tiếng "Eden".Chỉ một tháng trước đây, Stephany mới quyết định sửa chữa ngôi nhà cũ. "Không biết bao giờ mới xong đây" – Stephany thầm nghĩ. Chị nhổm dậy và chạy sang với Dan.

- Thế nào, anh chàng ngái ngủ? Dan nhấc chiếc mũ rơm cũ kỹ dùng che mặt ra và chỉ mở một mắt:

- Xin bà đừng quấy rầy tôi, thưa bà Marshall – ông nói nhẹ nhàng.Stephany cười khanh khách, ngồi xổm bên cạnh và vuốt ve thân thể rám nắng của chồng. Chị nghịch đám lông vàng óng trên ngực ông, dùng ngón tay vẽ những vòng tròn trên da thịt chồng, xuôi dần xuống phía bụng. Dan ngồi bật dậy nắm lấy tay chị:

- Ấy, cư xử cho lịch sự tí chứ! – Ông nhăn nhó – Tốt hơn hết là em nhảy xuống nước cho bớt cơn đi. Ở đây có người đang phải chuẩn bị tinh thần cho một ngày làm việc căng thẳng bên bàn mổ đấy.

Vừa nói Dan vừa đẩy Stephany đến gần bể bơi. Đứng trên bờ, họ giả vờ vật lộn, rồi Dan đẩy vợ xuống nước.Vừa sưởi nắng xong nên Stephany thấy hơi lạnh. Chị hụp xuống, ngoi lên há mồm hít không khí, vui vẻ bơi qua bờ bên kia rồi quay lại, cho đến khi sởn hết gai ốc lên. Bỗng chị phát hiện ra một bóng người đang đi qua thảm cỏ xanh đến chỗ họ. Ông già Maytie, quản gia lâu năm của gia đình Harper đang đẩy chiếc xe trên có đặt bữa ăn sáng của họ. Bữa ăn sáng được dọn ra trên chiếc xe đẩy rất cổ, với bộ đồ ăn bằng bạc, khăn ăn bằng lụa trắng như tuyết.- Maytie, chúc bác một buổi sáng tốt lành!

– Vừa leo lên khỏi bể bơi, Stephany vừa kêu lên vui vẻ – giá bác đưa cả telephone ra đây cho tôi nữa thì tuyệt quá.Maytie rất phản đối việc vừa ăn vừa nói chuyện qua điện thoại. Ông lạnh lùng đứng ưỡn người một lúc nhưng rồi cũng quay vào nhà. Sáng nào cũng lặp đi lặp lại chuyện đó.Stephany quấn chiếc khăn tắm, chạy đến với Dan, đứng sau lưng

https://thuviensach.vn

ôm lấy cổ ông, cắn nhay nhay vào tai, không cho ông đọc báo.
- Em lại bắt đầu nữa đấy à?
- Không đâu – Chị hạ giọng
– Không phải em, mà là Maytie đấy. Anh phật ý điều gì?
- Em làm ướt hết báo của anh rồi. Nào đi lại đây.
– Dan cầm lấy khăn và lau lưng cho chị. Động tác của ông uyển chuyển và dịu dàng.
- Ái chà! – Stephany lim dim mắt khoan khoái – Có lẽ trước khi vào ngành y, anh đã từng làm việc ở nhà tắm hơi chăng?
- Còn làm cả kẻ trộm, cướp đường và cướp biển ấy chứ.
- Đồ ngốc! – Stephany phá lên cười
.- Anh nói thật đấy. Ăn sáng xong, khi uống cà phê Dan bỗng hỏi:
- Em cảm thấy trong người thế nào hả Stephany?
- Anh định nói về cái gì?
- Về cơn chóng mặt hôm qua của em ấy… Em có điều gì lo lắng không?
- Có điều gì đâu! – Stephany vô tư trả lời
- Em có thấy hối hận vì đã sửa chữa toà nhà ở Eden cũ không? Một bóng đen thoáng qua mặt Stephany, nhưng chị trả lời:
- Đó là nhà em cơ mà.Dan nghi ngại nhướn mày.
- Vâng, vâng – Stephany gật đầu
– Dù thế nào đi nữa thì đó vẫn là nhà em.Dan cầm tay vợ, chậm rãi nói:
- Anh biết là em rất khó chia tay với quá khứ, nhưng anh muốn em tin rằng bây giờ nhà của em là ở đây, ở Eden mới này.Stephany ngẩng mặt và âu yếm sờ cằm chồng.
- Em cũng muốn thế, Dan ạ. Em cũng muốn những bữa ăn sáng chỉ có hai chúng ta… Thế nhưng…
– Giọng Stephany run run.- Đôi khi em có những linh cảm lạ lùng. Em có cảm tưởng rằng một tai hoạ nào đó đang đến gần – Stephany buồn hẳn đi, mắt chị ngấn lệ
– Dan ơi, chúng ta đã hạnh phúc biết mấy. Em chỉ sợ có kẻ nào đó phá vỡ hạnh phúc của chúng ta.Stephany rùng mình.- Hình như có người nào đang nguyền rủa em hay sao ấy

https://thuviensach.vn

– Chị mỉm cười yếu ớt và cố gắng trấn tĩnh.
- Stephany – Dan rụt rè nói – em phải bớt công việc đi và chú ý đến bản thân một chút. Và để ý đến anh nữa. Mấy tháng qua em và anh chỉ được nghỉ ngơi với nhau có một ngày trọn vẹn, mà hôm đó lại có đến hơn trăm rưỡi khách khứa!- Dan ơi, chủ tịch "Harper Mining" đâu có thể bỏ công việc được! - Gì chứ một ngày thì chắc chắn là chẳng sao. Như hôm nay chẳng hạn.Stephany mỉm cười đồng ý:
- Thế anh định làm gì?
- Thiếu gì kế hoạch! Thực ra anh chỉ muốn ở bên em thôi – Dan nở một nụ cười dễ thương
– Chẳng nhẽ người phụ nữ giàu nhất nước Úc mà không dám thỉnh thoảng thưởng cho mình ít ngày nghỉ ư?
- Thôi được, ta đã thoả thuận thế nhé. Stephany vừa cúi xuống để hôn chồng thì chuông điện thoại lại vang lên.
- Em đừng để ý đến nó. Cho cái hãng của em xéo đi với quỷ sứ
- Nhưng nhỡ là Dennis hoặc Sara thì sao? Stephany cầm máy.
Chị nhận ra giọng Bill Macmaster.
- Stephany phải không? Xin lỗi vì chú quấy rầy sớm thế này, nhưng chúng ta đang gặp phải một khó khăn nghiêm trọng. Cháu đến ngay Sở bây giờ, được không?
- Nhưng chẳng nhẽ chú không tự giải quyết được hay sao? Cháu đang định nghỉ một ngày
– Cháu với Dan…
- Stephany, việc nghiêm trọng lắm.Stephany liếc nhìn Dan, ông sầm mặt lại vì hiểu chuyện sẽ kết thúc như thế nào.- Chú Bill, đừng làm cháu lo lắng.
- Tôi nhổ toẹt vào cái lo lắng của cô – Bill nổi khùng
– Vấn đề này là sự sống còn của cô! Thế nào, cô có đến ngay không?
– Nói rồi ông cụp máy đánh sầm một cái.
- Cái ông bạn già Bill này! – Dan cáu kỉnh
– Lúc nào cũng đưa quyền lợi của "Harper Mining" lên trên hết.Bước chân vào toà nhà đồ sộ của hãng "Harper Mining" Stephany vẫy tay chào bà thư ký.

https://thuviensach.vn

- Thưa bà Harper, kế toán trưởng và trưởng phòng châu Âu muốn gặp bà.
- Khi nào các bản báo cáo chuẩn bị xong thì bà mang vào ngay cho tôi, Hilary nhé.
– Stephany ra lệnh.Qua phòng Bill, chị nghe thấy ông già đang quát vào máy điện thoại:
- Nếu cần thì dùng cuốc xẻng đào họ tên chúng lên cho tôi. Tôi muốn biết thằng cha nào làm chuyện đó và mục đích của nó là gì? Đừng có tự bào chữa nữa! Bill vào phòng làm việc của Stephany, tay vung vẩy bản tin tổng hợp. Stephany lập tức đoán ngay ra vấn đề.
- Có kẻ nào muốn tấn công hãng của ta hả?
- Đúng thế, hơn nữa chúng giấu tung tích tài lắm.
- Chú cho rằng chúng hành động thông qua những người mạo danh chăng?
- Có thể.
- Thế thì ai là kẻ đứng đằng sau lưng chúng?
- Tại thời điểm này thì ta chưa biết. Nhưng tôi đã huy động các lực lượng của ta tập trung vào giải quyết việc này rồi.Stephany trầm ngâm nhíu trán lại:
- Trong khi ta chưa biết được kẻ nào đang dốc tiền mua tín phiếu cổ phần của ta, thì chưa thể có các biện pháp để đối phó lại. Tuy nhiên chúng ta cần tính toán xem khả năng của chúng ta như thế nào.Chị ngồi xuống và ra hiệu cho Bill lại gần. Thế nhưng Bill có vẻ ngại ngần. Bước đến bên cửa sổ, ông làm bộ như đang ngắm phong cảnh bên ngoài. Một lúc sau ông nói:
- Cháu đã đọc báo sáng nay chưa?
- Báo à? Chưa… Bill im lặng lấy từ túi ra một mảnh báo gập tư và trao cho Stephany. Chị lập tức hiểu ra ông muốn nói gì.
- Ồ không, Bill, đừng…
- Cháu cần phải bình tĩnh chịu đựng, cô bé ạ. Phải đánh trả hết mình. Đó là lối thoát duy nhất.Stephany giở mảnh báo. Trong mục "những chuyện đồn đại" chị thấy chính cái điều mà chị sợ nhất."Một trong những sự kiện bí hiểm nhất xảy ra ở nước ta trong vòng mấy năm gần đây sắp sửa đi vào đoạn chót, bởi vì hôm nay Jilly Stuart sẽ được ra tù. Dân chúng Sydney có lẽ vẫn còn nhớ bảy năm trước đây chị ta bị xử theo hai

https://thuviensach.vn

điều luật: vì âm mưu giết người và tội giết người không cố ý.Toà đã chứng minh rằng Jilly Stuart có tham gia vào vụ hãm hại Stephany Harper – người thừa kế của một vị vua dầu lửa, lúc đó là bạn gái thân thiết của mình. Chị ta cũng bị buộc tội giết chồng của Stephany Harper, cầu thủ quần vợt nổi tiếng Greg Marsdan, người mà chị ta có quan hệ bất chính trong một thời gian. Những sự kiện rắc rối này đã làm dư luận chú ý và ồn ào lên trong một thời gian khá lâu. Trong quá trình xét xử đã lộ ra rằng bị cáo được mời đến thăm ngôi nhà, nơi bạn gái thân nhất của chị ta và Greg Marsdan đang hưởng tuần trăng mật. Vũ khí để giết Stephany Harper là một con cá sấu dài mười hai fut. Thế nhưng nạn nhân đã thoát chết và lại trở lại giữ chức chủ tịch hãng "Harper Mining", một nhân vật chủ chốt trong giới doanh nghiệp, con sư tử trong xã hội thượng lưu. Kết hôn với bác sĩ nổi tiếng chuyên làm giải phẫu chỉnh hình Dan Marshall người đã trả lại cuộc sống và sắc đẹp cho chị, Stephany Harper đã…"Stephany kinh tởm ném tờ báo và nói với Bill:

- Cháu hoàn toàn… bị bất ngờ.Bill hỏi lại, cố gắng dùng giọng nói thật nhẹ nhàng:

- Nhưng cháu cũng đã biết được rồi cơ mà.

- Cháu biết là Jilly sắp được thả ra. Ngoài ra cháu không muốn tìm hiểu gì thêm nữa

– Chị thất vọng nói

– Cháu tưởng là mọi việc đã kết thúc từ lâu rồi…Bill ho khan.

- Chú cần phải báo với cháu điều này, Stephany ạ, chú rất lấy làm tiếc, nhưng hình như đó mới chỉ là đoạn mở đầu mà thôi…

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 28

- Ngày Chủ nhật, ngày Chủ nhật, ôi mới vui làm sao… – Vừa tắm Jake vừa hát.Từ trong phòng ngủ vọng đến tiếng radio:

– Bây giờ là bản tin cuối ngày và dự báo thời tiết. Hôm nay thứ Hai, độ ô nhiễm không khí ở Sydney vượt quá mức cho phép…

- Thứ Hai! Thật là ghê sợ – Jake lẩm bẩm bởi lẽ anh ta muốn một tuần phải bắt đầu thật tuyệt vời.Jake rất thích tắm dưới vòi hoa sen mỗi buổi sáng. Anh ta là một người ưa sạch sẽ đến kinh khủng, nhưng không theo kiểu như những kẻ làm đỏm cầu kỳ mà là kiểu sạch sẽ của những con thú dữ: mèo, báo, sư tử, hổ. Điều đó làm cho anh ta đặc biệt lôi cuốn đối với phụ nữ. Họ có thể liếm sạch patê từ bụng anh ta, uống sâm banh từ rốn và hôn anh ta vào bất cứ chỗ nào mà không hề cảm thấy ghê một chút nào cả. Còn bây giờ Jake đang vươn vai và vỗ oàm oạp dưới tia nước mát lạnh và kỳ cọ những dấu vết của cuộc truy hoan đêm trước trên người.

- Bây giờ ta là người độc thân và hoàn toàn tự do, – Jake suy nghĩ và lặng lẽ kỳ cọ tấm thân rắn chắc, vạm vỡ. Như mọi sáng theo bản năng của mình, Jake đo lại xem những bắp thịt có còn căng tròn như trước, bụng có phệ ra không. Mông có phát phì ra chút nào không. Jake có xu hướng béo ra, nhưng anh ta không hạn chế mình trong bất cứ điều gì. Chỉ còn con đường đấu tranh với việc phát phì bằng cách tăng cường luyện thể dục.Như mọi khi, anh ta hoàn toàn hài lòng về kết quả kiểm tra và bỗng nhớ lại đêm dữ dội vừa qua. Anh ta hài lòng tặc lưỡi.Ra khỏi nhà tắm, Jake vội vàng lau người và cuốn tấm thân rắn chắc vào chiếc áo tắm rộng thùng thình rồi trở lại phòng ngủ. Nếu như không tính đến sự luộm thuộm của kẻ độc thân thể hiện trên bàn – những đồng tiền, những chiếc cúc cài măng sét, đồng hồ… vứt bừa bãi, thì căn phòng hoàn toàn chẳng có gì đặc sắc. Nhưng ngược lại, đồ đạc trong nhà thì toàn là những thứ rất giá trị.Thà phải trả tiền đắt gấp ba miễn là được sống trong xa hoa tráng lệ –

https://thuviensach.vn

Jake tính. Đôi chân trần của anh ta mát dịu trên tấm thảm lông xốp rất hoà hợp với tấm rèm che Trung Hoa. Tường của căn buồng được phủ một lớp giấy bồi lụa mịn màng và óng ánh. Những cây mộc lan được bao quanh bởi những cành dẻ quạt xanh đen và những cây bông vàng. Những đồ vật màu nâu nhạt, vàng trứng và xanh xám… cùng chiếc chao đèn san hô đỏ càng làm cho nội thất thêm sinh động. Jake cho rằng, gam màu mà anh ta chọn càng làm nổi bật sắc trắng mịn màng của làn da anh ta và rất hợp với mái tóc đen và cặp mắt xanh.Anh ta cẩn thận lựa chọn quần áo. Jake quan tâm đến việc mặc cũng không kém gì vẻ đẹp cân đối của thân thể. Những bộ com lê của anh ta thường được may theo kiểu truyền thống của người Anh. Còn trong việc lựa chọn áo sơmi thì anh ta thường theo thị hiếu của người Mỹ. Điều đáng nói là Jake ăn vận rất đắt tiền, nhưng không rực rỡ, thậm chí mốt mà anh ta chọn còn có vẻ hơi cũ, Jake rất không ưa những màu sắc diêm dúa mà chỉ thích sự giản dị tao nhã. Ngoài ra anh ta còn phải làm vẻ thế nào đó để mọi người sẵn lòng giao tiền của mình cho anh ta. Song chiếc khăn mùi soa sáng màu, hơi nhô lên từ túi ngực của Jake đã nói lộ ra ý muốn phô trương khoe mẽ. Bên trong chiếc quần của bộ y phục giản dị mà anh ta đang mặc luôn là chiếc quần tắm nhỏ rất mốt. Jake theo kinh nghiệm mà hiểu rằng: thậm chí cả một ngày có thể trôi qua một cách rất buồn tẻ nhưng đến tối mọi sự bất ngờ đều có thể xảy ra.Điện thoại bên giường đổ chuông, Jake nhấc máy: - Bảng tổng kết sáng nay đã được chuẩn bị, thưa ông Sanders. Và chúng tôi đã xoay được những số liệu cuối cùng về cổ phiếu của hãng “Harper Mining”.Jake mỉm cười:

- Tốt, Anton đã đến văn phòng rồi chứ?

- Đã mười phút rồi ạ!

- Tuyệt, tôi sẽ tới đó ngay. Trước khi tôi đến, không được phát bất kỳ một tín phiếu nào, rõ chưa? Jake đặt ống nghe xuống và thâm tâm tự chúc mừng mình. Sau đó anh ta đứng dậy và rời khỏi buồng ngủ, vừa nhè nhẹ huýt sáo một bài hát mới: “Ngày xưa có một cậu bé…”

- Có thể ai đó giải thích cho tôi biết, tôi được gọi đến đây để làm gì? Sara bỏ cuốn sách xuống và nhìn Dennis với vẻ không tán đồng

.- Đừng có nóng nảy như vậy, cậu em ạ!

https://thuviensach.vn

– Cô bình tĩnh nói – Phải biết kiềm chế chứ!Nhưng Dennis vẫn bướng bỉnh cãi: “Em mới ở Eden hôm thứ bảy, trong buổi lễ mừng mẹ! Khi đó em phải gắng lắm mới dứt khỏi công việc ở Pert. Vậy mà em mới quay lại đó một cái đã lại có lệnh gọi về. Mọi người định biến em thành cái bu-me-răng
5
hay sao? Tại sao mọi người lại gọi em đến cuộc họp của gia đình?”
- Chuyện này chẳng liên quan gì đến em đâu, – Sara cười mát
– Bây giờ không chỉ có mình em là đem lại sự khó chịu cho dòng họ Harper. Em có nhớ cô Jilly không? Cô ấy đã đến nhà ta khi chúng ta còn nhỏ ấy. Jilly Stuart. Khuôn mặt xương xương của Dennis méo đi vì giận dữ:
- Đồ chó cái ấy ư? Chị nhớ đến mụ ấy làm gì?
- Ôi Dennis… – Sara nghẹn lời.Dennis nhìn chằm chằm vào Sara và nhìn thấy chị mình đang trong tình trạng suy sụp kinh khủng.
- Có chuyện gì vậy, Sara?
– Anh hỏi một cách lo lắng.Sara lấy hơi:
- Chị cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Dennis này, có lẽ em uống một chút gì đi. Chị nghĩ như thế có ích cho em hơn.Cũng lúc đó, trong buồng ngủ ngay phía trên phòng khách, Stephany đang dỏng tai nghe lũ trẻ nói chuyện nhưng chỉ câu được câu chăng. Chị ngồi trước bàn phấn và lặng lẽ trang điểm. Chị làm việc đó một cách máy móc. Dan ngồi trên ghế bành và chăm chú nhìn theo chị. Như thường mọi thứ đều mỹ mãn cả. Chị trang điểm một cách thành thạo, sử dụng màu sắc hợp lý, nhẹ nhàng. Còn Dan thì sẵn lòng mà thề rằng, Stephany trang điểm cứ như cái máy tự động ấy. Những suy nghĩ của chị đang bay bổng đâu đâu, còn đôi mắt chị mà ông trông thấy qua gương thì đờ đẫn không hồn.
- Stẹphany, – Dan lúng túng.
– Xin lỗi em, nếu anh quấy rầy… nhưng bắt đầu lại từ đầu vẫn còn chưa muộn.
- Làm lại từ đầu? – Stephany trấn tĩnh lại
– Nhưng như thế nào? - Rất dễ, – Dan khàn khàn nói
– Chỉ cần nhấc lấy ống điện thoại. Còn nếu em muốn, hãy đưa đây.
- Ôi Dan – Stephany nói mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

- Em thân yêu…
– Dan giằng xé giữa mong muốn để chị được yên và việc cần phải hành động
– Anh cảm thấy rõ ràng là em đã phạm một sai lầm kinh khủng. Em cần phải nghĩ kỹ hơn cho bước đi của mình. Em quyết định mọi thứ rất vội vàng… mà từ đó có thể có nhiều hậu quả xấu.
Stephany ngừng trang điểm quay lại phía chồng. Khuôn mặt chị phờ phạc nhưng giọng nói vẫn cứng rắn: - Em không có sự lựa chọn nào khác.
- Em có rất nhiều khả năng! – Dan giận dữ – nhưng vì một nguyên nhân khó hiểu nào đó mà em không muốn thực hiện đó thôi, và em quyết định đầu hàng.- Công việc không phải do em, anh thân yêu ạ, và anh biết điều đó. Sự việc tự nó nói lên tất cả.
– Stephany chìa tay ra phía chồng, mong tìm sự ủng hộ. Cầm tay chị, ông sửng sốt. Mặc dù cái nóng chiều thật ngột ngạt nhưng bàn tay chị lại lạnh lẽo lạ lùng. Dan lại thử thuyết phục Stephany một lần nữa.
– Em này, nói chung không dứt khoát phải dính với chuyện đó làm gì… Nếu như anh chứng minh được điều đó?
- Dan – Stephany đứng thẳng người lên, làm ra vẻ rất sảng khoái và bắt tay chồng.
– Anh có nhớ từ trước khi anh bước vào cuộc đời em, em luôn trốn tránh một cái gì đó không. Còn bây giờ em không làm như vậy nữa. Em sẽ không trốn tránh điều đó.
Stephany, Dan, Sara và Dennis đang nói chuyện trong phòng khách thì nghe phía dưới có tiếng người lao xao:
- Chào ông Macmaster… Mời ông vào. Mọi người đang đợi ông trong phòng khách. Mời ông đi theo tôi.Tất cả lặng người đi trong căng thẳng. Tiếng bước chân gần lại và cuối cùng thì là Bill Macmaster cùng chiếc cặp trong tay. - Chào cả nhà, tôi đưa đến đây một… một người quen của các vị…Ông im lặng và lùi sang một bên. Từ sau lưng ông, Jilly bước ra. Ả mặc chiếc váy nhàu nát đã bạc màu, song cái nhìn của ả lại hết sức khiêu khích. Rất lâu chẳng ai nói một lời nào. Cuối cùng Jilly lên tiếng trước:
- Thế nào, chẳng lẽ không ai muốn chào hỏi với tôi sao?Dennis là người

https://thuviensach.vn

đầu tiên dứt ra khỏi cơn sốc:
- Tôi chỉ muốn tống cổ bà ra khỏi nhà, – anh giận dữ quắc mắt,
– nhưng rất tiếc đây không phải là nhà của riêng tôi.
- Dennis! – Dan nhắc. Còn Sara thì tiến lên phía trước, mắt cô ánh lên vẻ thương hại:
- Chào cô, cháu xin chúc mừng cô đã trở về… Jilly để cho Sara hôn mình, nhưng con tim của ả không hề xúc động một chút nào cả.
- Còn chị, chị Stephany? – Ả lại hỏi khiêu khích.
Stephany lặng người đi nhìn Jilly và không nói được lời nào. Còn Jilly thì vẫn trâng tráo.
- Lạy Chúa! – Ả thốt lên
– Có lẽ cuối cùng thì chị cũng nên giải thích cho tôi biết là tôi phải làm gì ở đây chứ?Dan vội vàng xen vào:
- Đầu tiên tất cả chúng ta ngồi cả xuống. Dennis, con đi chuẩn bị cái gì đó để uống đi. Chúng tôi có thể giúp đỡ cô được gì nào, cô Jilly?
Tiện thể cho phép được tự giới thiệu: tôi – Dan Marshall, chồng của Stephany. Ông dắt tay Jilly đến chiếc ghế bành, sau đó quay lại mời Stephany ngồi. Không khí dần dần dịu bớt đi. Tất cả những người còn lại đều tự ngồi xuống và đợi để ai đó bắt đầu câu chuyện.
- Bill, tôi cho rằng ông phải bắt đầu đi thôi, – Dan nói.
Bill im lặng chờ để Dennis rót xong rượu cho mọi người, sau đó ông nói chậm rãi: “Khi cha của Stephany, ông Max Harper, qua đời chúng tôi không tìm thấy di chúc của ông ấy. Bởi vậy mà tất cả những gì ông để lại mặc nhiên thuộc về Stephany. Cách đây không lâu, Stephany cho sửa chữa lại khu Eden cũ, nơi Max sinh ra và sống những ngày cuối cùng ở đó. Tuần trước công nhân bắt đầu sửa chữa thư viện, đó là căn phòng ưa thích của Max. Sau khi gỡ những tấm ốp, họ tìm thấy một chiếc hộp sắt mà không ai có thể ngờ nó ở đây. Và đây là những gì chứa trong đó”.Bill mở chiếc hộp và chỉ một tập giấy đã ố vàng.
- Ở đây có một điều làm chúng ta quan tâm, – Bill nói – Ý muốn cuối cùng của Max Harper, đó là bản di chúc của ông ấy, không phải ngẫu nhiên mà tôi dẫn cô tới đây Jilly ạ. Và hôm nay tôi đã đợi cô ở cổng

https://thuviensach.vn

nhà tù không phải để làm một trò đùa độc ác. Cái này cũng có can hệ tới cô và tất cả chúng tôi dù ít hay nhiều đều nhất trí… cho rằng cô có quyền biết sự thật.Cặp mắt của Jilly sáng lên. Bill cầm tờ di chúc.

- Tôi đã nhiều lần kiểm tra tài liệu này. – Bill nói – Chữ ký của người làm chứng của Max và nói chung tất cả những gì trong tờ giấy đáng ghét này. Đây chính là tờ di chúc của Max. Không có gì đáng ngờ về tính đúng đắn của nó. Tôi sẽ đọc di chúc, mà chính xác hơn là cái phần mà chúng ta quan tâm: "Tôi, Max Harper, – Bill bắt đầu chậm rãi đọc, – đang trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo và trí nhớ tốt, di chúc để lại tất cả tài sản của tôi cho con gái tôi là Stephany để con gái tôi toàn quyền sử dụng toàn bộ số tài sản đó… Song tôi hy vọng rằng Stephany sẽ quan tâm săn sóc em gái của mình là Jilly, đó là người mà trong chúc thư này tôi công nhận là con gái của tôi…"Một sự im lặng dường như kéo dài hàng thế kỷ. Bỗng Jilly đứng phắt dậy và chạy khỏi phòng ra vườn cùng tiếng kêu giận dữ: "Không, không!"

Thời gian trôi qua mà Jilly vẫn chưa trở lại. Chẳng ai muốn xâm phạm vào sự cô đơn của ả. Nhưng khi trời nhá nhem, Stephany bắt đầu lo ngại và chị cầm chiếc khăn san bước ra khỏi nhà.Chị tìm thấy Jilly trên một mỏm đá. Ả ngồi đó nhìn ra biển. Đôi mắt ả ánh lên như mắt mèo trong đêm. Ả lẩm bẩm ngắt quãng điều gì đó và không nhận thấy Stephany cho đến lúc chị quàng cho ả chiếc khăn san.Gió từ biển thổi vào thật mạnh. Jilly trông như một dây đàn đang căng ra hoặc một chú mèo hoang đang ở tư thế sẵn sàng lao tới.

- Jilly… chúng ta cần phải nói chuyện với nhau.

Im lặng. - Đối với tôi đó cũng là một bất ngờ lớn. Nhưng tôi hy vọng là chúng ta sẽ dàn hoà với nhau.

- Đừng hy vọng vô ích! – Jilly run run

– Tôi, tôi không thể nói chuyện với chị. Việc chúng ta là chị em hoàn toàn không thay đổi được cái gì hết. Tôi cảm thấy là mình bị mất mát quá nhiều. Stephany rùng mình.- Tất cả đều có thể thay đổi được nếu như cô muốn…

- Ôi tốt hơn cả là tôi chẳng biết gì. Tại sao ông ta lại viết điều đó trong di

https://thuviensach.vn

chúc? Tại sao ông ta không công nhận sớm hơn?
- Em không hiểu, – Stephany thận trọng bước lên phía trước
– Cha là một người chỉ yêu thương có bản thân mình, ích kỷ và không khi nào thừa nhận những thiếu sót của mình. Có lẽ ông ấy không muốn để mọi người biết là ông đã quyến rũ mẹ em… Ông ấy với cha – à…
- Với cái người được gọi là cha tôi – Jilly nói cay độc.
- … Suốt đời họ là bạn của nhau…
- Chị xem, ông ta thấy chúng ta cùng lớn lên, cùng trở thành những người bạn tốt của nhau, vậy mà không nói một lời nào…
- Thôi quên Max đi, – Stephany nói kiên quyết
– Tốt hơn cả là cô hãy nghĩ lại ngần ấy năm trời, chúng mình đã sống đúng như chị em
- Rồi sao? – Jilly nổi nóng…
– Để rồi chúng ta cùng yêu một người? Stephany tái mặt đi.
- Greg Marsdan, – chị khó nhọc nói – đã… là một người không bình thường. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên là mọi chuyện lại xảy ra như thế.
- Chị không có gì đổi khác cả! – Jilly giận dữ
– Tôi không tin chị. Chị luôn luôn dung túng cho mọi người. “Con người không bình thường” ấy sống với chị chưa đầy một tuần đã bắt đầu xoắn lấy tôi. Và tất nhiên con người ấy cũng thật tuyệt vời khi ở… trên giường. Sự thật thì cứ là sự thật.Stephany tái mặt. Còn Jilly, ả vừa ý thức được thế mạnh của mình, lại vừa muốn xúc phạm Stephany hơn nữa. Ả tiếp tục:
- Và hắn muốn cho chị chết, chắc hẳn chị còn nhớ điều đó? Cái lần hắn chở chúng ta trên thuyền và sau đó xô chị xuống hồ đầy cá sấu. Còn tôi thì ngồi không nhúc nhích bởi vì tôi cũng muốn vậy
– Jilly thở hổn hển.- Jilly,
– Stephany nói khẽ nhưng đầy tự chủ, – không lẽ cô cho rằng tôi không biết điều đó. Nhưng tôi đã cố tha thứ cho cô và bây giờ thì tôi cho mọi chuyện vào quá khứ rồi.- Và hoàn toàn là công cốc!
– Jilly không những không dịu đi mà ngược lại, còn nổi đoá lên.
– Từ nhỏ, tôi đã căm thù chị vì chị có nhiều tiền, mà tôi thì khi nào cũng

https://thuviensach.vn

thiếu. Đặc biệt là chị lấy được Greg Marsdan và đã làm tôi hoá dại. Không phải vì tôi cần anh ta… hơn nữa tôi biết rằng anh ta luôn luôn muốn ngủ với tôi, anh ta thèm khát điều đó. Không, chỉ đơn giản là vì Stephany với cái túi tiền to sụ đã lại nhanh chân hơn tôi.

- Jilly lẽ nào cô không hiểu, chúng ta đang có cơ hội để làm lành với nhau cơ mà?

– Stephany nhẹ nhàng.

- Muộn rồi, – Jilly thét lên

– Tôi không muốn làm em của chị. Tôi không cần sự thương hại. Chẳng lẽ chị không hiểu rằng điều đó càng làm tôi tức giận hơn à? Tất cả những năm tháng đó tôi ganh tị với chị, với tiền của chị, các mối quan hệ của chị, và cả với việc chị có một người chồng như vậy…. Và bây giờ bỗng nhiên tôi nhận ra là tất cả có thể thuộc về tôi! Về tôi, về tôi!

- Trời ơi, mẹ nhìn chúng con đây này. Mẹ xem mụ ấy đưa chúng ta đến nông nỗi nào! Vậy mà mụ ta mới chỉ vừa xuất hiện thôi đấy. Mẹ nên biết là nếu mẹ cứ tiếp tục như vậy thì cuộc sống của chúng ta sẽ lộn tùng phèo lên cho mà xem.

– Dennis tức giận nói. Nhưng cả nhà ai cũng mệt mỏi nên chẳng ai đáp lời anh cả.Cuối cùng với sự giúp đỡ của Dan, Stephany cũng thu xếp để Jilly ngủ tại phòng dành cho khách. Bill đã đi khỏi sau khi cố an ủi Stephany một cách vụng về và không quên nhắc chị phải có mặt sớm tại văn phòng.Chẳng ai muốn ngủ vì quá căng thẳng, họ ngồi cả trong phòng khách.

- Mẹ ơi, – Sara ngập ngừng – mẹ có nhớ là con có nói với mẹ về việc học nhạc ở Adelade, cua học cấp tốc ấy mà. Có lẽ là con ghi tên đi học ở đó.Dan bất ngờ ngẩng đầu lên:

- Con ra đi à?

- Dạ… vâng.

- Con không nghĩ là bây giờ không nên bỏ mẹ lại một mình à? Mẹ cần có sự giúp đỡ của chúng ta. Ba cho rằng con cần phải ở đây càng lâu càng tốt.Sara thở dài và gật đầu vẻ đồng ý.- Còn tôi thì không dễ thuyết phục vậy đâu,

https://thuviensach.vn

– Dennis phản ứng – Mẹ hãy nghe con, phải thoát khỏi mụ ấy. Đó là con đường duy nhất đúng đắn.

- Không, Dennis, – Stephany phản ứng nhanh chóng và kiên quyết

– Không quan trọng là con có thích hay không thích việc này. Jilly là thành viên của gia đình chúng ta. Không ai trong chúng ta có thể xem thường chuyện đó.

- Mẹ, con không thể tin cô ấy, còn mẹ? – Dennis kêu lên.

Trong lồng ngực Dennis một cái gì đó như nghẹn lại.

– OK, mẹ hãy làm như mẹ muốn và đừng lo lắng gì cả. Con sẽ không để tai hoạ đến với mẹ.Dennis ném cái nhìn thách thức sang phía Dan.- Con đi ngủ đây! – Anh nói và ào ra khỏi phòng.

- Con cũng đi ngủ đi, Sara, – Stephany nói với nụ cười mệt mỏi,

– Cả mẹ nữa, khuya lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 29

Sáng hôm sau, trời âm u xám xịt. Stephany tỉnh dậy và cảm thấy đau đầu ghê gớm. Chị chẳng muốn ra bể bơi một chút nào, thậm chí cũng chẳng muốn ăn sáng ở ngoài vườn. Vội vã mặc quần áo, và bỏ mặc việc nhà, chị đi ô tô đến hãng.Stephany đến rất sớm, nhưng Bill còn đến sớm hơn. Cũng như chị, đêm qua ông khó ngủ. Ông chào chị nhẹ nhàng: - Cháu cảm thấy trong người thế nào, Stephany?

- Mọi việc đều ổn, – Stephany trả lời uể oải

– Công việc của chúng ta với những cổ phiếu như thế nào rồi?

- Rõ ràng là đang có ai đó đang mua chúng. Tổ hợp của chúng ta…

– Bill tìm lời – đã trở thành nạn nhân của một cuộc tấn công đã được chuẩn bị trước rất kỹ lưỡng.

- Chú có thông tin gì không?

- Họ sẽ đem đến ngay sau khi nhận được… Chú đã chỉ thị như vậy.

- Có nghĩa là thất bại… – Stephany cảm thấy khó chịu trong người.

– Ai đứng đằng sau việc này, chú Bill? Người điều hành nhăn nhó: - Đầu tiên chú còn nghi ngờ, nhưng theo bảng tổng kết sáng nay thì đó chính là Jake Sanders.Stephany thở dài.

- Chú… chắc chứ?- Chú sợ như thế. Theo lôgích thì vậy. Anh ta là người duy nhất có kiến thức, tài chính và độ xấc xược nữa để mở chiến dịch này.

- Chà! – Stephany thở dài

– Những gì người ta nói về con người này thì chúng ta đã biết. Nhưng cụ thể về anh ta thì chúng ta biết gì?

- Y là người Anh sang đây để “chiếm tỉnh thuộc địa”.

– Người điều hành bĩu môi – và đó đơn giản chỉ là một tên cướp kiêu ngạo đã làm giàu nhờ lừa lọc tiền của người khác. Các hãng miền Nam Úc đã mất vào tay y những khoản tiền lớn. Nói chung y là một con người bí ẩn.

- Điều đó nghe tò mò và hấp dẫn đấy

https://thuviensach.vn

- Chỉ trong trường hợp cháu thích nguy hiểm thôi, mặc dù chú cho rằng cuộc sống của cháu đã có quá đủ gian nan. Nếu cháu muốn thì tự chú sẽ giải quyết cái thằng đê tiện này.
- Không, – Stephany hất cằm về trước.
Bill hiểu rất rõ động tác này – cháu chưa khi nào gặp kẻ cướp. Theo cháu cuộc chiến đấu với ngài Sanders sẽ giúp cháu tỉnh táo và khuây khoả.Có tiếng gõ cửa. Một người phụ nữ trẻ bước vào.
- Thưa ông Macmaster, ông yêu cầu mang đến những thông báo thị trường chứng khoán mới nhất phải không ạ.Stephany chăm chú nhìn cô gái, ngắm thân hình kiều diễm và đầy đặn của cô. Bộ đồng phục trang nhã càng tôn thêm vẻ uyển chuyển rất đàn bà và mái tóc dày sáng màu. Bill vội vàng giới thiệu:
- Đây là Cassy Johnes. Cô ấy bắt đầu làm việc chỗ chúng ta từ hai tuần trước. Cassy là người giúp việc của chú ở phòng phân tích. Cassy! Đây là bà Stephany Harper, sếp của chúng ta.
- Xin chào bà Harper – Cassy nói
– Ông Macmaster ạ, bản phân tích chỉ rõ cuộc chiến vẫn đang tiếp tục mặc dù giá cả có bất ngờ tăng vọt lên, Jake Sanders vẫn mua cổ phiếu. - Và khi giá cao đến cực điểm, anh ta sẽ bán chúng và thu tiền,
– Stephany nói – Chúng ta đã trải qua những chuyện đó rồi, Bill ạ.Stephany ngạc nhiên khi Cassy đưa cho chị một tờ giấy khác.
- Tôi đã nghiên cứu kỹ tình hình tài chính của chúng ta hôm nay. Tình hình cũng không được khả quan lắm. Stephany lướt nhanh tờ giấy và không khỏi ngạc nhiên vì sự chủ động và tầm bao quát của người nữ nhân viên.
- Chà, – chị trầm ngâm nói
– Ngài Sanders đã chọn thời điểm thích hợp để tấn công chúng ta.
- Cảm ơn cô Cassy, tiếp tục làm việc đi.
– Bill nói – Hãy phân tích vấn đề từ mọi khía cạnh, tất cả những gì mà cô thấy quan trọng. Cô được phép sử dụng mọi tài liệu.Cassy cúi đầu chào và bước ra khỏi phòng. Stephany nhìn theo cô ta. Giống ở loài vật dường như ở từ người phụ nữ trẻ này toát ra một mùi gì đó rất dễ nắm bắt… mùi của con cái… Thậm chí Stephany còn cảm thấy có mùi xạ hương. - Chú chọn

https://thuviensach.vn

được người giúp việc tuyệt đấy, chú Bill ạ.
– Stephany tặc lưỡi giễu cợt.
- Cô ấy có trình độ nghiệp vụ cao – Bill thanh minh – và biết rất rõ công việc của mình. Có thể cô ta sẽ cho chúng ta biết điều gì đó thú vị liên quan đến việc Sanders… Cassy đã kịp làm quen với thương trường và chắc chắn là đã va chạm với nhiều thứ.- Cần phải tập trung lực lượng để đối phó với Sanders – Stephany nói.- Stephany…Chị hiểu là Bill muốn nói đến vấn đề tế nhị.- Chú định hỏi là cháu sẽ xử sự ra sao với Jilly chứ gì?- Đúng… gần như là thế. - Chú Bill, cháu không biết. Nhưng cháu nghĩ có lẽ phải chia cho cô ấy một phần tài sản trong hãng chúng ta để cô ấy có thể bắt đầu…
- Không thể được!
– Cơn giận dữ của Bill làm cho Stephany kinh ngạc.
– Hãy nghĩ lại, tôi đã nhồi những gì vào đầu chị bấy lâu nay? Cổ phiếu cho ta quyền lực, bởi vậy mà phải giữ lấy chúng làm sao càng nhiều càng tốt. Chị đừng có quên tờ di chúc không bắt buộc chị phải chia cái gì đó cho Jilly. Ước nguyện của Max trước khi chết không có hiệu lực pháp lý.
- Nhưng cô ta là em cháu, chú Bill ạ!
- Trời đất ơi, em nào có ra em! Tôi nói cho chị nghe: nếu như tờ di chúc rơi vào tay tôi mà không có người làm chứng thì tôi đã đốt nó rồi.
Thời gian đó, Philip Stuart ít khi ở Sydney. Ông có rất nhiều khách hàng ở Mỹ và ít khi trở về Úc. Việc chia tay với Jilly và sự rùm beng kinh tởm trên báo chí đã làm tổn thương Philip và bôi nhọ tên tuổi ông. New York là nơi rất phù hợp để ông tránh những cặp mắt tò mò của thiên hạ. Nhưng văn phòng luật sư chính của ông vẫn còn đóng ở Sydney cùng căn nhà tiện nghi trên đường Elizabeth Bay.Jilly… Philip đã dịu đi nhiều. Ông tựa hồ như đã gắn lại được những mảnh đời tan vỡ của mình. Ông đã làm dịu đi nỗi đau mà có lúc đã hành hạ ông đến mệt lử. Những người quen của ông ngày càng nhiều hơn và chân trời mới đang rộng mở ở phía trước. Philip đã có nhiều người đàn bà khác. Và điều đó chẳng có gì ngạc nhiên bởi ở lứa tuổi của mình trông ông còn rất đẹp. Đến bây giờ Philip vẫn còn tiếc là đã cưới người đàn bà trẻ như vậy. Có lẽ nếu như Jilly lấy được một người

https://thuviensach.vn

chồng trẻ thì cơn khát dục tình đã chẳng hành hạ cô ấy đến như vậy. Điều đáng tiếc lớn nhất, là ngay từ đầu cuộc tình với Jilly, Philip đã tin chắc rằng ông không có khả năng đáp ứng ả trong việc này và ông đành phải chịu cảnh của kẻ bị cắm sừng và nhắm mắt làm ngơ để Jilly thoả mãn xác thịt với những kẻ khác. Philip thậm chí cũng không nghĩ ra là bọn họ có thể chơi trò này.

Sau vụ xì căng đan đó và sau khi không chịu nổi cơn sốc ông đã bỏ Jilly và sau đó ả ta phải ngồi tù với thời hạn mười năm. Philip thử sống cuộc đời độc thân, song ông cũng có một số cuộc gặp gỡ với những người đàn bà khác. Họ cũng rất dễ chịu và sẵn sàng thực hiện những ý muốn của ông. Nhưng càng ngày ông càng thấm thía một sự thật không chịu nổi. Ông vẫn còn yêu người vợ cũ của mình. Là luật gia, ông hiểu Jilly sẽ không ngồi tù cả mười năm, mà sẽ ra sớm hơn nhờ cải tạo tốt, sự việc xảy ra đúng như vậy. Ngày ra tù của ả đến gần và Philip cũng mất dần hứng thú, khả năng làm việc và mất ngủ. Ông sợ sự xuất hiện trở lại của Jilly, nhưng sẽ còn kinh khủng hơn nếu như cô ta không xuất hiện.Buổi sáng hôm sau ngày Jilly được trả tự do, có tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng của Philip. Ông nhấc máy và nghe thấy giọng nói không thể quên được của ả; giọng nói đầy quyến rũ không giống với những giọng phụ nữ khác.

- Anh Philip phải không?

- Đúng vậy.

- Em đang ở chỗ Stephany. Có lẽ anh không dễ chịu lắm khi nghe em nói. Nhưng em… em cần một luật sư. Và hơn nữa, Philip… nếu anh, tất nhiên là quan tâm… Em cần có bạn. Anh giúp em được chứ?…Philip không nói nên lời. Ông bỗng cảm thấy người run run. Ông đặt ống nghe xuống, quay mình ra phía sau người ướt đẫm mồ hôi. Ông nghĩ là cuộc sống của mình đã hoàn toàn trật khỏi luồng.

- Philip? – Không nghe tiếng trả lời, Jilly hiểu là ông không muốn nói chuyện với ả. Song điều đó không có ý nghĩa gì cả. Ả tự cho rằng ả có đầy đủ quyền hành đối với Philip, không tính đến những chuyện qua. Ông sẽ đến chỗ ả! Jilly đặt ống nghe xuống và bỗng nhiên ả thấy lạnh trong căn phòng dành cho khách này. Chiếc áo ngủ mà Stephany đưa cho ả cũng

https://thuviensach.vn

không làm cho ả ấm lên chút nào. Tốt nhất là chui vào chăn…"Lần đầu tiên sau bảy năm trời mình mới được ngủ đàng hoàng như một con người". – Ả tự nhủ.

Jilly giật mình khi bất ngờ nhìn thấy Dennis.

- Chào cháu Dennis!

- Cô chọn nhầm người để bắt chuyện rồi đấy

– Dennis bật ra luôn. – Cô phá nát cuộc sống của Philip còn chưa đủ sao? Cô còn định làm gì nữa? Trời đất, so với cô, những con cá mập vẫn còn là những thiên thần.

Bên trong căng lên để đối phó, Jilly hỏi:

- Tại sao cậu lại cư xử với tôi tồi tệ như vậy?

- Bởi tôi biết là cô có thể làm những gì.

- Chà, cậu biết cơ đấy?

– Ả dán mắt vào Dennis.Dennis nhìn vào cặp mắt màu nâu sáng gần như vàng, giống mắt mèo của ả. Jilly bắt gặp cái nhìn đó. Ả đang ngồi đối diện với luồng ánh sáng và thân thể ả hiện rõ qua làn áo. Dennis nhìn thấy rõ hai gò vú ả và cái khe lõm xuống giữa chúng. Anh lặng cả người khi nhìn thấy hai núm vú ả lồ lộ ngay trước mắt mình. Lần đầu tiên trong đời, Dennis cảm thấy mình có uy lực đối với đàn bà và cảm giác đó đã mơn trớn lòng tự trọng của anh. Bỗng nhiên anh thấy nằng nặng ở vùng bẹn.

Tuy nhiên, anh không làm sao đưa mắt nhìn đi chỗ khác được…

- Bảy năm sau song sắt

– Ả thì thầm – Cậu thấy thế nào, tôi có còn giữ được co người không?

Ả uể oải vuốt ve mơn trớn lườn và cặp đùi. Những ngón tay ả ép chặt vào vùng bụng, sau đó từ từ trượt xuống phía dưới…

- Tôi…. tôi không thích điều đó đâu! – Giọng Dennis lạc đi.

Jilly đưa cặp mắt dày dạn kinh nghiệm của ả nhìn lướt qua quần Dennis và ả mỉm cười.

- Có nghĩa là cậu không thích? – Giọng ả khiêu khích.Dennis đỏ bừng mặt. Jilly tiến lại gần anh đầy vẻ khêu gợi. Dennis vừa kinh hãi vừa cảm thấy một sự ham muốn thiêu đốt.

- Bảy năm thiếu đàn ông. – Ả thì thầm – điều đó thật là khủng

https://thuviensach.vn

khiếp. Cậu có hiểu tôi nói gì không?Tới sát Dennis, Jilly đưa tay nói lỏng chiếc cà vạt của anh. Sau đó ả đưa ngón tay út vào cổ áo và khẽ cù anh. Dennis run lên.

- Cậu có hiểu – Jilly tiếp tục thôi miên Dennis

– Cậu có biết gì về đàn bà không?

Cậu có muốn biết thế nào là đàn bà không? Này, chúng ta có thể trở thành những người bạn tốt đấy Dennis ạ.Ả xoa tay nhè nhẹ lên ngực Dennis. “Ta chưa bao giờ làm tình với một đứa trẻ cả – Jilly thích thú nghĩ – Dĩ nhiên là nó cũng có thể xì xập được chút ít. Có lẽ nó cũng đã ngủ đôi lần với ba con bé nào đó. Nhưng mình sẽ là người đàn bà thực sự đầu tiên của nó”. Ả cảm thấy hồi hộp. Ả ngửi thấy từ người Dennis toả ra mùi đàn ông: mùi kem cạo râu trộn lẫn mùi mồ hôi giống đực:

– Thứ mùi tuyệt diệu nhất trên đời.Jilly thèm khát hít hít.

- Dennis! – Jilly đưa tay xuống khoá quần anh

- Thôi đi! – Dennis quát và né người ra

– Cô cuốn xéo ngay khỏi đây. Đi mà thuê khách sạn. Tôi sẽ cho cô tiền.

- Kìa, Dennis yêu quý! – ả lại xán đến gần với sự trơ trẽn của một con cái.

- Tôi sẽ dạy cho cô biết cách phải xử sự thế nào.

– Dennis nắm tay ả và đẩy ra xa.

- Có chuyện gì ở đây vậy? Đứng ở cửa, Dan thấy rõ là Jilly đang hoảng sợ. Ả nhăn nhó vì đau co rúm lại trên ghế và đang cố gắng một cách vô ích giằng ra khỏi đôi bàn tay hộ pháp của Dennis. Khuôn mặt của Dennis đầy giận dữ.Thấy Dan, Jilly lập tức nấc lên ai oán.

- Dennis, thôi ngay đi!

– Dan khinh bỉ nói – Lại bắt nạt phụ nữ hả? Không có thứ gì hèn hơn thế… Dennis thả Jilly ra và ả ngả người ra ghế.

- Thật không thể tin được. – Dennis nói.

- Nào chúng ta cùng xem xét nhé,

– Dan nói – Chuyện gì xảy ra vậy, Dennis?

- Chuyện gì à, có nói ra thì cũng không thể tin được đâu – Dennis nói.

Rồi không kìm được mình anh chạy bổ ra khỏi phòng. Dan quay lại phía Jilly. Ả ngồi trên ghế trông như một đứa trẻ bị lạc.

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì xảy ra vậy, Jilly? Jilly lắc đầu.
- Cậu ấy không đánh tôi, chỉ đe doạ tôi thôi. Cậu ấy yêu cầu tôi rời khỏi đây. Cậu ta định đưa tiền cho tôi thuê phòng ở khách sạn. Nhưng tôi không bị mua chuộc bởi cái ví của cậu ấy. Nếu như tôi biết có thể đi đâu thì có lẽ tôi đã chẳng ở đây.- Jilly! - Đó là sự thật Dan ạ. Trong đời tôi chưa khi nào lại cảm thấy cô đơn như bây giờ… Thậm chí cả khi ngồi sau song sắt. -
Thôi đi nào… Jilly – Dan giúp ả đứng dậy và dìu đến cửa.
– Cô cần phải nghỉ ngơi. Chúng ta còn kịp để bàn bạc mọi thứ. Jilly đi theo ông vào phòng, ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Sự căng thẳng của ả biến mất và ả làm bộ như còn bé bỏng và yếu đuối lắm.
- Tôi đi xuống để gọi điện cho Philip.
– Ả nói một cách đau khổ.
– Có lẽ tôi phát điên mất. Philip… ông ấy cũng như anh, không muốn giao du với tôi.
- Cái đó không đúng đâu Jilly ạ!
- Tôi… tôi là ai vậy? – Jilly hét lên
– Tôi không có quá khứ chẳng có tương lai. Chỉ có sự trống trải cùng cực. Con người sống để làm gì hả Dan. Anh có biết để làm gì không?
“Đúng, Stephany Harper quả thật là một người đàn bà theo đúng nghĩa của nó, – Cassy nghĩ và thu dọn bàn làm việc. Macmaster không phải là người ngốc, nhưng cô sẽ xơi tái ông. Chỉ cần đọc lướt qua những tài liệu và ta sẽ kịp đánh dấu những cái cần thiết”. Cô ta chẳng học hành gì lĩnh vực kinh doanh nhưng làm những việc đó hoàn toàn thành thạo bằng khả năng trời phú của mình. Cassy trầm ngâm đặt tài liệu vào két sắt và khoá lại, sau đó tắt máy vi tính. Cô với chiếc áo khoác trên mắc và ngắm nghía mình trong chiếc gương lớn. “Người phụ nữ điển hình của công việc, – cô nghĩ một cách hài hước – Rất lịch sự trong bộ đồng phục màu xanh nõn, vừa phù hợp với công việc lại vừa thích hợp khi ra đường…”Cassy biết rằng mình xinh đẹp. Nhưng Stephany Harper… bà ta mới thực đặc biệt. Cassy buồn rầu nghĩ đến chiếc áo hồng của Stephany, chiếc váy ba màu cực mốt, đôi giày…. tất cả kết hợp với nhau hài hoà đến lý tưởng. Cassy có đủ thông minh để hiểu rằng: để có dung mạo riêng cho mình

https://thuviensach.vn

không đơn giản chỉ có tiền là đủ, mà còn phải cảm nhận được phong cách. Stephany Harper không phải là người đàn bà tuyệt hảo… Cassy nhận thấy những quầng đen nơi khoé mắt và nhìn chung là bà có vẻ không được bình tĩnh. Chính xác hơn là có điều gì đó đang âm thầm giày vò bà. Song điều đó cũng làm cho bà trở nên hấp dẫn. Còn ở tuổi hai tư của mình biết đến bao giờ Cassy mới có cái vẻ của một phụ nữ đang ở thời oanh liệt!Cầm chiếc túi xách, Cassy đi ra khỏi phòng và xuống thang máy. Cô ra phố và đi theo đường Bent, rẽ trái sang phố Spring và đi mãi vào trung tâm thành phố. Cô vừa đi vừa đắm mình vào suy tư mà không nhận ra là mình đã đến nơi. Cô rẽ vào toà nhà cao tầng, leo lên tầng tư và mở cửa căn phòng cuối hành lang. Cô quăng chiếc túi xách xuống bàn, cởi áo khoác treo lên mắc và bước vào phòng khách. Bất ngờ có ai đó từ phía sau xông ra ôm chầm lấy cô, dùng tay bịt miệng cô lại. Người đàn ông ghì chặt Cassy làm cô rất đau. Cô há miệng cắn vào ngón tay người đàn ông.

- Ôi đồ quỷ,

– Người đàn ông kêu lên và thả Cassy ra.Cô quay mặt lại đối thủ.

- Ra là ngài Sanders, – Cassy nói

– Tôi thường cắn tất cả những gì lọt vào miệng mình.

- Được rồi, anh nhớ,

– Anh nhếch mép cười – nói chung thì đàn ông không cẩn thận lắm.

- Anh có biết mọi người nói như thế nào không?

– Cô bước lại gần, ôm lấy eo lưng anh ta và khẽ hỏi – Nếu như chàng trai không có khả năng…

- Anh hoàn toàn có khả năng, hãy tin như vậy đi, em yêu ạ! Cho đến nay chưa có ai than phiền anh về điều đó cả. – Và anh ta lại ôm choàng lấy Cassy.

- “Anh sẽ chứng minh thế nào, anh yêu?”

– Cô nhắc lại lời một bài hát quen thuộc và cọ cọ mũi vào ngực anh ta.- Đó, đó tôi yêu các cô vì cái đó…

– Anh ta tuyên bố và cười vui vẻ.

– Ôi các cô em thô tục…- Em mà thô tục? –

https://thuviensach.vn

Cassy giằng tay ra khỏi tay anh ta, – còn anh là con chó đực, một tên người Anh nhơ nhuốc, là đồ ăn cướp…Jake gầm gừ đe doạ và nhảy về phía Cassy, vặn tay cô ra sau lưng và chấm dứt cãi cọ bằng cái hôn liên tục vào môi cô và tấm thân mịn màng của cô như căng ra đáp lại sự đụng chạm này.Jake cười thầm: "thật đơn giản, có thể nói như vậy! Nếu biết ấn đúng chiếc nút cần thiết thì bọn đàn bà chỉ còn là cục sáp trong tay bạn". Dường như đoán được những ý nghĩ của Jake, Cassy ngừng hôn và dịch ra một chút.- Em vẫn chưa tha thứ cho anh chuyện ban nãy đâu đấy.

– Cô nói, nhưng trong giọng nói lộ rõ sự ham muốn mãnh liệt. Jake nhìn thấy đôi đồng tử mắt cô nở rộng ra và hiểu là cô không thể dừng được nữa.- Anh cũng không tha thứ cho những lời lăng mạ của em đâu. Theo anh thì ngay bây giờ em phải trả giá cho việc xúc phạm không những đến cá nhân anh mà cả cái dân tộc vĩ đại, có truyền thống từ xa xưa, thuở mà đất nước này còn đang mò mẫm trong bóng tối.Cassy đang bị kích thích mạnh, cô lại quàng tay qua cổ anh ta và nhướng cặp môi lên đòi hỏi. Jake xốc cô lên, bế vào phòng ngủ từ từ đặt cô nằm xuống tấm thảm phía trước lò sưởi. Liền đó anh ta lật người cô sấp xuống, kéo phecmơtua phía sau chiếc váy và cởi nó ra. Trên nền chiếc áo màu xanh, làn da rám nắng của cô toát lên vẻ nền nã, kiêu sa, Jake nhẹ nhàng xoa làn da mịn màng rồi ấp tay lên mông cô.
- Hôm nay chưa có thằng nào khen là em có cái rốn tuyệt vời đấy chứ?

Nói đoạn anh ta giằng nốt khỏi người cô những mảnh vải cuối cùng và bắt đầu xoa mạnh lưng cô, từ dưới lên cao dần. Anh ta dừng lại chỗ vai và nắn bóp chỗ đó. Cassy cảm thấy vô cùng dễ chịu. Jake lật ngửa cô lên và ngắm nhìn thân thể tuyệt đẹp của cô. Còn cô nằm soãi, hai chân doãng ra ngoan ngoãn chờ đợi ở anh một khoái cảm tột độ, Jake tiếp tục mơn trớn cho đến khi qua tiếng kêu rên của Cassy anh ta biết điểm cực khoái của cô đã đến gần, anh ta đột ngột dừng lại. Cassy hoảng hốt mở mắt.
- Jake – cô lào phào

https://thuviensach.vn

– Có chuyện gì vậy?
- Chẳng có gì đâu, cô bé. Chẳng qua anh muốn nhập vào với em làm một thôi.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 30

Cuối cùng thì Jilly cũng tỉnh dậy. Kinh nghiệm nhiều năm trong tù giúp ả biết là trong nhà chỉ có mình ả. Chỉ có tiếng đàn dương cầm từ đâu đó vẳng lại giúp cho ả nhớ ra là trong biệt thự to lớn này còn có những người khác. Ả tò mò lần theo tiếng đàn và dừng lại trước căn buồng ở tít bên kia của toà nhà. Ả nhìn xuống. Đằng sau chiếc dương cầm đồ sộ ở góc phòng là Sara. Trông cô bé xíu như chim chích. Cô đánh đi đánh lại một đoạn của bản nhạc. Cuối cùng thì Sara cũng hài lòng dừng lại và chơi lại bản nhạc từ đầu. Âm thanh nhẹ nhàng và trong vắt của bản xô nát Bethoven bay đi khắp nơi. Tiếng nhạc tuyệt vời đó tác động tới tâm hồn đau đớn của Jilly. Nước mắt ả tuôn ròng. Trong ả dâng lên một nỗi buồn vô tận. Nhưng lập tức Jilly nén khóc. Không thể yếu mềm được. Chỉ có những kẻ không có lý trí mới hành động như vậy. Sara không biết là có người đang nghe cô chơi nhạc nên vẫn tiếp tục. Jilly đợi cho cơn xúc động dịu xuống và khẽ cựa quậy để thu hút sự chú ý của Sara. Tiếng đàn bỗng im bặt.

- Đừng dừng lại, cứ tiếp tục đi.

- Cháu… cháu chơi còn tồi lắm.

– Khuôn mặt Sara phút chốc mất đi vẻ lanh lợi… dáng vẻ của cô thật lúng túng. “Thật khó mà tin rằng đây là cô con gái đáng yêu duy nhất của người đàn bà giàu nhất nước Úc này – ả chợt nghĩ với niềm vui bí ẩn – nó cũng làm gợi nhớ lại hình ảnh của mẹ nó khi ở độ tuổi này”.

Jilly nhớ rất rõ hồi ấy Stephany vụng về, rụt rè e thẹn và lại cao ngổng. Hồi trẻ Stephany chưa có phong thái, chưa có vẻ yêu kiều tao nhã, tự tin và giờ đây Sara cũng giống hệt như mẹ…Jilly nói:

- Cô cho rằng cháu chơi rất khá!Sara cau mặt:

- Cô xem, những buổi tập nhạc… và nói chung tất cả những gì ở đây, – cô chỉ tay – đều là mơ ước của mẹ cháu. Để chơi nhạc hay trước tiên phải có lòng say mê. Còn cháu thì không có.Jilly tiến lại phía cô: - Hôm qua chỉ có

https://thuviensach.vn

mình cháu chào cô. Cháu làm như vậy là thực bụng hay chỉ đơn giản để chọc tức Dennis? Sara cười bối rối:
- Cả thế này và cả thế kia.
- Nhìn chung thì có chuyện gì xảy ra với Dennis vậy?
- Cậu ấy không thích mẹ lấy ông Dan.
- Sao vậy? - Có lẽ chính nó cũng không biết mình muốn gì. Ở lớp học nó nghịch như quỷ, học hành chẳng đến nơi đến chốn nhưng cứ kêu tướng lên là có thành tích này nọ. Nhưng sau đó mẹ vẫn đưa nó vào làm ở hãng của mình.
- Thế ở đó cậu ấy làm gì?
– Jilly tò mò. Hơn nữa ả hiểu rõ luật của cuộc chơi là cần phải biết rõ đối phương.
- Nó làm việc trong một chi nhánh của "Harper Mining" – Sara nói.
– Nó có việc gì đó rất quan trọng ở Pert. Vậy nên nó rất không hài lòng vì những khúc mắc của chúng ta ở đây mà công việc ở Pert bị đứt đoạn. - Cô cho rằng cậu ấy cường điệu quá lên thôi.
– Jilly cố gắng nhìn một cách chân tình và nói đầy vẻ quan tâm.
- Cháu không nghĩ như vậy, – Sara trả lời
– Không có những cái đó thì Dennis cũng đầy khó khăn rồi. Dennis chỉ thích tiêu phí mà không thích tích cóp. Điều ấy sẽ đưa nó đến tai hoạ. Như bây giờ…
– Sara nghẹn lại.- Cứ tiếp tục đi, cháu có thể kể cho cô nghe tất cả
– Jilly nhẹ nhàng.- Thôi…
– Sara ngập ngừng, nhưng lại sợ làm phật lòng Jilly nên lại tiếp tục:
– Dennis thích thể hiện mình, thích "mạo hiểm". Nhưng nó luôn thất bại và bây giờ thì mắc nợ. Nó đã nợ tới vài ngàn đôla và rất sợ mẹ biết điều đó. Cô không được nói cho mẹ cháu biết điều này đấy nhé!
- Không – Jilly khẳng định
– Không khi nào."Ta sẽ sử dụng thông tin này tốt hơn nhiều, – ả nghĩ – có ích lớn hơn nhiều."- Còn cô… cô ở đấy thế nào… – Sara hỏi.
- Trong tù à? – Giọng của Jilly lạnh băng
– Kinh khủng! Cháu có hiểu không, ở trong tù tâm lý con người rất dễ bị

https://thuviensach.vn

thay đổi. Nếu như cháu ở đó ngần ấy năm như cô có lẽ người ta đã chôn sống cháu.Sara run người.- Nhưng cô cũng trả được món nợ của mình cho xã hội. Hình như nó được gọi là như vậy đấy. Còn bây giờ cô hoàn toàn tự do,

– Jilly tiếp tục. – Nhưng bọn tội phạm lại nói rằng khi con người ngồi tù một thời gian dài thì rất khó định hướng ngoài cuộc sống.

- Cô cho rằng đó là sự thực?

– Sara ngắt lời.

- Thôi thế là đủ rồi, chúng ta đi thôi cháu.Sự biến đổi của câu chuyện làm Sara kinh ngạc.

- Chúng ta đi đâu?

- Đi đâu cũng được. Chẳng lẽ chúng ta không có nơi nào để vui chơi khuây khoả sao? Mặt Sara trở nên lanh lợi:

- Cháu biết có một chỗ, chúng ta đi thôi.

Việc mà Joanna Radell – người lãnh đạo và là động lực của nhà mốt "Tara" – thích nhất là xem xét việc chụp mẫu. Bây giờ bà đang tranh luận say mê với nhà nhiếp ảnh nổi tiếng Sydney, người đồng nghiệp của mình.

- Không mẹ ạ, không thể khoác cho cô này chiếc váy màu huyết dụ kia được,

– Jeyson giận dữ – cô ấy trông như quả mận chín quá vậy.

- Jeyson, không được gọi tôi là mẹ nữa, nếu không tất cả mọi người đều nghĩ anh là con trai tôi đấy! Còn tôi thì không chịu được điều đó đâu, nghe chưa anh chàng lùn? Nhiệt huyết mãnh liệt của Joanna bắt nguồn từ bộ tóc huyền thoại hung đỏ vẫn giữ được vẻ óng ánh đáng kinh ngạc. Tuy vậy được như thế bà phải chịu ơn người thợ làm đầu chứ không phải là thiên nhiên.Sau khi lấy sức, bà tiếp tục tranh luận.

- Này ngài Jeyson ạ, tôi tạo ra một gam màu mới cho mùa này, vậy mà anh thì cứ loay hoay với những thứ cũ rích!

- Lời lẽ gì mà độc địa vậy bà?

– Jeyson thốt lên.

- Tôi đã nói với anh là màu da cam hoà rất tuyệt với màu huyết dụ – Joanna khẳng định.

https://thuviensach.vn

- Nhưng không phải màu da cam này và màu huyết dụ này, Jeyson phản đối – Hãy nghe tôi, cho phép tôi đưa cô ta ra khỏi cảnh một giây thôi… và bà sẽ tự thấy tôi là người đúng.-

Này cô mặc màu huyết dụ ơi! – anh ta gọi

– Cô biến đi đâu một chút đi được chứ. Tàng hình cũng được mà chui vào xó nào cũng được.Jeyson nở một nụ cười rạng rỡ với Joanna

- Bây giờ tôi sẽ bố trí lại một chút. Cho tôi năm phút được chứ mẹ già? Xong tôi vào gọi. – Và anh ta phóng đi thay lại khung cảnh.Joanna cười, bước ra khỏi phòng chụp mẫu quần áo các loại. Những thành công của bà trên thương trường phụ thuộc vào công việc của phòng này.“Xưởng may, trường quay việc điều hành trung tâm mốt – phải chăng là quá nhiều đối với một người đàn bà” – Joanna nghĩ. Jeyson nhìn theo Joanna đi ra cửa với dáng đi uyển chuyển.

“Nếu nhìn từ sau lưng người ta chỉ dám đoán bà ta khoảng hai mươi sáu tuổi không hơn – anh nghĩ

– Nói chung trong mọi lĩnh vực bà lão của chúng ta đều ăn đứt lũ trẻ”.Vừa bước vào phòng mẫu thì có điện thoại gọi đến: - Joanna phải không? Bill Macmaster đây. Bà nghe đây tôi không muốn loanh quanh. Tôi rất tiếc, nhưng tôi sợ rằng việc thành lập một mạng lưới nhà mốt thời trang của bà có thể bị hoãn lại…

- Có chuyện gì vậy, Bill? Tôi nghĩ là Hội đồng quản trị đã quyết định chi tiền rồi cơ mà.

- Vâng, đúng là như vậy, nhưng vừa nảy sinh một số rắc rối. Bây giờ chúng tôi cố gắng để làm sao thu về càng được nhiều tiền mặt càng tốt…Joanna lập tức hiểu ra tất cả.

- Này Bill, có phải đây là chuyện liên quan đến Jake Sanders không?

– Vừa dứt lời bà bỗng nhận thấy một phụ nữ vừa ra khỏi thang máy vào phòng mẫu và ngắm nghía mình trong những chiếc gương treo la liệt trên phòng. Joanna sững lại người bỗng lạnh toát đi.

- Cảm ơn Bill, tôi sẽ gọi lại cho anh sau.Bà vội nói rồi cúp máy và bước lại chỗ vị khách.

https://thuviensach.vn

- Nếu như tôi không nhầm thì cô là Jilly Stuart phải không? Jilly cười rất dịu dàng: - Chị Joanna thật là tuyệt. Không ngờ được gặp chị ở đây. Tôi nghĩ chị là một người quan trọng, không thèm đoái hoài gì đến những việc cụ thể cơ đấy. - Cô có hơi gầy đi Jilly ạ.

– Joanna nói vẻ căm giận – giá mà cô teo tóp đi và…. tan biến hẳn trong không khí thì tốt biết bao nhiêu.

- Chào bà Joanna!

– Joanna không để ý thấy Sara đã tới tự lúc nào. Khuôn mặt cô gái đỏ bừng lên do tức bực.

– Chính cháu là người đã đưa Jilly đến đây đấy. Cháu nghĩ là những bộ quần áo mới sẽ làm cô ấy vui lên.- Chúng tôi không cần sự giúp đỡ của cô, Sara ạ!

- Nếu sự thể đã vậy thì bà có thể ghi tiền mua hàng của cô ấy vào tài khoản của tôi cũng được. Bà không phải sợ tôi lừa đâu. Hơn nữa trung tâm mốt này cũng là của mẹ tôi – Sara tự ái nói giọng gay gắt và đe doạ.Lời doạ dẫm của Sara hoàn toàn không làm cho Joanna hoảng sợ, nhưng bà cũng có đôi chút lúng túng bởi bà vốn rất yêu con gái Stephany và không biết nên xử sự thế nào.

- Cháu tin là cháu hành động đúng chứ, Sara?

– Joanna hỏi giọng từ tốn.- Thôi được rồi,

– Jilly xen vào – Không nên căng thẳng như thế Sara. Chính cô là người có lỗi trong chuyện này.

- Thôi! – Joanna tuyên bố – Bây giờ cô cứ lấy tất cả những gì mà cô muốn đi, nhưng từ nay về sau, vì Stephany, tôi yêu cầu cô hãy đến nơi khác mà mua!Câu chuyện của họ bị ngắt quãng bởi Dennis ở đâu chạy đến. Anh cứng rắn nói với Jilly:

- Mọi người nói cho tôi hay là cô ở đây – Anh nói, không để ý đến những người xung quanh

– Đây là số tiền hai ngàn đôla để thuê bất kỳ khách sạn nào mà cô thích trong vòng hai tháng.Dennis chìa tiền cho ả rồi tiếp:

- Chỉ có điều cô hãy làm ơn ngay hôm nay thu dọn đồ đạc và cuốn xéo khỏi Eden.

https://thuviensach.vn

- Tôi sẽ rời khỏi Eden chỉ khi Stephany yêu cầu. Còn tất cả tuyên bố của cậu. Đồ hỉ mũi chưa sạch ạ, tôi thì nhổ vào. Hy vọng là chúng ta hiểu nhau. Chào bà Joanna.Jilly quay người lại tiến về phía cửa.
- Cháu định nói là Stephany đã cho phép mụ ta sống ít bữa ở Eden ư?
– Joanna ngạc nhiên.
- Không phải là ít bữa. Dennis chua chát – mà là ở hẳn.

Stephany đang ngồi trong văn phòng yên tĩnh của mình tít trên cùng toà nhà hãng "Harper Mining". Cuối cùng chị đi đến quyết định. Sau khi ghi quyết định lên tài liệu để trên bàn, chị sang phòng của Bill.
- Chú hãy chuẩn bị các giấy tờ cần thiết và ngay hôm nay chuyển chúng tới Eden cho cháu, – Stephany nói
– Cho người đưa đến cũng được nhưng tốt hơn hết là chú tự mang đến.Bill hết sức ngạc nhiên nhìn vào tờ giấy.
- Cái gì cái gì thế này?
– Cuối cùng Bill thốt lên.
- Chứng thư ghi nhận phần của Jilly
– Stephany nói lạnh lùng và kiên quyết.
- Nhưng… năm triệu đô la cơ à? - Bill, cháu không muốn nghe thêm cái gì nữa, Cháu đã quyết rồi.
- Mẹ, mẹ cũng ở đây, – Dennis lao vào phòng và như mọi khi chẳng kịp gõ cửa
– Mẹ nghe này, con vừa mới… Anh nghẹn lại vì cảm thấy có cái gì không ổn. Sau đó anh giật lấy tờ chứng thư trên tay Bill và đọc to lên.
- Mẹ, không thể như thế được!
– Dennis bệch mặt ra vì cú sốc.
Stephany nhìn chằm chằm vào con trai:
- Xin lỗi Dennis – Chị nói – Việc này không có liên quan gì đến con cả.
- Hãy nghe chú, Stephany – Billl năn nỉ – Hãng của chúng ta không thể cho phép mình làm thế. Để chiến đấu với Jake Sanders, chúng ta cần đến đồng xu cuối cùng.
- Không sao, chúng ta sẽ thoát ra được,

https://thuviensach.vn

– không gì có thể làm lay chuyển được ý chí lạnh lùng của Stephany
– Hãy làm như cháu quyết đi chú Bill.Và Stephany bước ra khỏi phòng.Dennis lại van nài lần cuối.
- Bill, không lẽ bác đồng ý?
- Hãng của chúng ta thuộc về Stephany, – Bill trả lời u ám – Chàng thanh niên ạ, nhìn chung nếu như mẹ cậu đã quyết định điều gì thì không thể nào thay đổi được nữa đâu.Bỗng nhiên trong đầu của Dennis hình thành một kế hoạch. Với những người trong gia đình thì tất cả đều đã rõ ràng! Jilly đã thuyết phục được họ. Dường như mụ ta đã làm cho họ say cả rồi. Bây giờ chỉ còn một người duy nhất có thể chống chọi lại mụ, đó là Dennis! Được rồi, Dennis đã rõ là phải như thế nào.Vội vã chia tay với Bill, Dennis phóng đi tìm thư ký của Stephany.
- Bà nối dây với mẹ tôi đi, nhanh lên, – anh ra lệnh
– Bà nói hộ rằng tôi rất cần gặp mẹ tôi sau một giờ nữa ở nhà tôi có việc khẩn cấp…
- Nhưng bà ấy…
- Bà cứ báo cáo lại như vậy! – Dennis bỏ đi.
Khi về đến Eden, đầu anh như bị vỡ tung ra bởi những ý nghĩ hỗn loạn và tức giận. Anh quyết định phải làm cho Stephany thấy Jilly là người như thế nào. Mẹ đã thấy mụ ta là người đặc biệt nguy hiểm và cực kỳ giả tạo. Cảnh tượng ban sáng vẫn còn in đậm trong trí nhớ của anh và anh hết sức xấu hổ vì tình thế xuẩn ngốc mà Jilly đặt anh vào.Tất nhiên mụ ta đã chọn thời điểm rất thích hợp và nhìn chung là mọi việc thật bất ngờ… Dennis lầm bầm chửi rủa và nắm lấy tay lái chặt đến nỗi muốn gãy những ngón tay. Được rồi, bây giờ bắt đầu vào hiệp hai. Đã đến lúc phải đeo găng vào.“Jilly trạc tuổi mẹ mình, – anh nghĩ – nhưng chẳng ai nghĩ mụ đã bốn mươi tuổi”.

Bộ váy mua chỗ Joanna càng tôn thêm dáng người Jilly, mang lại cho ả vẻ tân kỳ. Nhưng đó chưa phải là tất cả Jilly cẩn thận chăm chút vẻ bên ngoài của mình. Tóc của ả mượt mà óng ánh. Ả đã làm đầu mới và cẩn thận trang điểm khuôn mặt. Khi Dennis bước vào phòng, ả ngẩng mặt lên nhìn anh.

https://thuviensach.vn

- Tôi trông thấy ai đây? – Ả giễu cợt.
– Tại sao một nhà doanh nghiệp nổi tiếng lại có mặt ở nhà vào lúc này.
- Sáng nay, tôi đã phải suy nghĩ một chuyện rất quan trọng.- Vậy chắc cậu phải mệt lắm, tội nghiệp!Dennis không thèm để ý đến giọng điệu châm chọc của ả. Tiến lại đi văng chỗ ả đang nằm, anh ngồi ghé xuống cạnh ả.
- Có lẽ tôi đã nghĩ xấu về cô, – Dennis cố sức nói bằng một giọng nhẹ nhàng
– Và nói chung về tất cả.Jilly căng người ra như con mèo trước cú nhảy vồ mồi:
- Được rồi, cậu đừng phạm những sai lầm như vậy nữa, được không? Dennis cúi xuống và định ôm lấy ả, Jilly phản ứng.
- Dennis!
- Sáng nay, cô chẳng nói là cô muốn chiếm được lòng tin của tôi… tình bạn của tôi cơ mà. Ta thử xem, được không?

Dennis vụng về vươn tới để hôn ả. Ả cười khẽ làm cho anh hoàn toàn bối rối.- Chúng ta hoàn toàn không hiểu nhau, cậu bé ạ. Không lẽ cậu nghĩ rằng tôi muốn chiếm đoạt cậu sáng nay? Cậu đúng là một người hay suy diễn. Jilly giằng tay và ả đi ra phía cửa.
- Tôi đi tắm đây. Tôi không chịu được khi người ta chạm móng vuốt và thoa nước bọt lên người tôi. Và cậu hãy nhớ: khi nào tôi muốn, tôi sẽ tìm một người đàn ông chứ không phải đứa trẻ miệng còn hơi sữa.Dennis ngồi lại trên đi văng. Chưa khi nào trong đời anh lại bị hạ nhục như thế. Như trong mơ, anh nghe tiếng bước chân của ả trên cầu thang và tiếng đóng cửa nhà tắm… Đúng là đồ đểu cáng! Ả lại thắng anh lần nữa. Vậy mà anh đã tin rằng nhất định ả sẽ cắn câu. Dennis hơi đỏ mặt nghĩ lại cảnh vừa rồi với mọi tình tiết. Nhớ lại những lời nói của ả, vẻ mặt của ả và cái cách ả ra khỏi phòng với vẻ khinh thường như thế nào.Chẳng rõ Dennis ngồi bất động như vậy trong bao lâu. Sau đó, anh nghe thấy tiếng xe hơi từ xa vọng lại và anh bừng tỉnh. Mẹ đã về!Trong tích tắc, Dennis đừ người ra như bị bại liệt. Sau đó anh ra khỏi phòng chạy lên cầu thang. Vừa chạy anh vừa cởi com lê, cà vạt và áo sơmi. Đầu chụp chiếc mũ tắm cao su nên

https://thuviensach.vn

Jilly không nghe thấy gì ngoài tiếng nước rơi ào ào. Bỗng cửa bật mở và Dennis bước vào buồng tắm. Anh hoàn toàn khoả thân và mỉm cười rất lạ lùng. Đứng dưới vòi nước ấm anh khẽ rùng mình, vuốt mớ tóc lên khỏi trán và với tay lấy xà phòng.

- Thế nào, để tôi kỳ lưng cho cô nhé?

– Anh hỏi một cách bông đùa.- Dennis, cậu làm sao vậy?

– Jilly luống cuống – tôi không biết cậu nghĩ gì, nhưng tốt hơn cả là cậu hãy vứt ý nghĩ đó khỏi đầu đi. Nói cho cậu biết, người đàn bà đã bảy năm ngồi tù hoàn toàn có có thể tự bảo vệ được mình. Dennis cười:

- Tôi biết…

- Rất tốt, vậy thì cậu ra khỏi đây đi.Dennis ngắt lời ả:

- Tôi hình dung cảnh mẹ tôi sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy chúng ta ở đây. Có thể là bà ấy sẽ tống cô ra khỏi đây!

- Thế thì chúng ta gặp may vì bà ta không có nhà.

- Cô nhầm rồi, bà cô Jilly ạ! – Dennis nói

– Mẹ tôi mới vào nhà và bây giờ đang lên cầu thang.Dennis hí hửng một cách độc địa, ấn hai ngón tay vào thái dương Jilly.- Đòm, đòm, thế là cô đi đời.Jilly điếng người.

- Như thế đấy cô Jilly ạ! – Dennis tiếp tục

– Người ta sẽ tống cổ cô ra khỏi nhà.Vừa nói Dennis vừa suồng sã ôm lấy ả và sờ mó đằng sau ả. Jilly tiến công Dennis nhanh như chớp và không một tiếng động hệt như một con rắn hổ mang. Tay ả bóp chặt cơ quan bảo tồn nòi giống của anh. Dennis hét lên vì sợ hãi và đau đớn, túm lấy hai vai ả và cố đẩy ra. Nhưng những ngón tay của Jilly càng xiết lại. Nước mắt Dennis ứa ra. Anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để thoát khỏi sự tra tấn khủng khiếp này. Về phần mình, Jilly lại muốn củng cố thêm thắng lợi.

- Cậu cũng có cái để mà mất đấy, Dennis ạ!

– Ả rít qua kẽ răng.

- Cái gì?Jilly nới dần tay: -

Nếu tôi nói với Stephany là cậu đã tiêu hết tiền của mình và còn nợ ngập đầu nữa thì sao?

- À… đồ chó!

https://thuviensach.vn

- Cậu bé thân mến ạ, cậu hành động thật chẳng cẩn trọng một chút nào cả. Một con người mơ ước đến một lúc nào đó quản lý toàn bộ gia sản của dòng họ Harper lẽ ra không được phép hành động khinh suất như vậy. Tôi hy vọng chúng ta rồi sẽ hiểu nhau.Nhăn mặt khinh bỉ, ả thả Dennis ra. Dennis rời khỏi vòi hoa sen miệng rên rỉ vì đau đớn.

- Sao, tôi làm cho "thằng bé" bị thương ư?

– Jilly hỏi với vẻ thương hại đầy giễu cợt.

– Tội nghiệp, tội nghiệp nó. Trông nó giống như con giun đúng không? Nhưng đừng lo, rồi nó sẽ lớn. À mà cậu nói Stephany đang lên đây à? Để tôi tính xem…Stephany đi lên cầu thang mỗi lúc một thêm bậc. Dennis biến đi đâu thế này? Và cái trò gì bí mật là gì vậy? Tại sao nó lại bắt mình bỏ dở công việc để về Eden? Có lẽ Dennis đi tắm? Stephany gõ cửa.

- Dennis!

Cửa mở ra và Jilly xuất hiện trong chiếc áo choàng rộng.

- Chào chị Stephany, sao chị về sớm vậy – ả khẽ hỏi.

- Cô có biết Dennis ở đâu không?

- Em ở trong nhà tắm.

Thế nó đã về rồi à? - Ô tô của Dennis vẫn đậu dưới kia, có nghĩa là nó đang ở nhà. Thôi cô mặc quần áo vào và đi xuống dưới đi. Bill sẽ đến bây giờ. Chúng ta cần nói chuyện,

– Stephany nói rồi quay người xuống cầu thang.Nấp sau cửa, Dennis ôm cuộn quần áo trên ngực và không thể tin là mọi việc đã êm thấm. Nhưng đó chỉ là sự an ủi yếu ớt và khi Jilly làm hiệu là có thể ra được, Dennis biến luôn về phòng mình như chó cụp đuôi. Nhìn theo anh, ả nhe răng: "Thế là một kẻ thù đã bị vô hiệu hoá".

Stephany đợi Jilly và Bill ở phía dưới. Cả ngày chị ở trong trạng thái đờ dẫn và không tin là mình hành động đúng. Chị cảm thấy cần phải có hành động gì đó. Cần phải cho Jilly biết là quyền lợi của cô ta đã được công nhận.Sau đó họ ngồi xuống bàn như buổi hôm nào khi Jilly xuất hiện ở đây. Và Bill lại là người nói trước.

- Cô Jilly, thực hiện ý nguyện của cha cô, quyết định có những

https://thuviensach.vn

quan tâm vật chất và thể hiện một sự hào phóng chưa từng có đối với cô. Tôi tin là cô sẽ đồng ý với tôi khi biết điều đó. Đây là tấm ngân phiếu năm triệu đôla dành cho cô.Bill chờ xem thái độ của Jilly ngạc nhiên hay mừng rỡ, nhưng ả lại cụp mắt xuống nói nhỏ:

- Quá nhiều.- Ồ không,

– Stephany thốt lên – Cô cầm lấy đi, như thế mới công bằng. Stephany lại gần Jilly, cầm lấy tay ả. Đúng lúc này Dennis bước vào phòng. Stephany bực tức hỏi con trai:

- Có chuyện gì vậy? Tại sao con lại gọi mẹ về gấp như vậy?

- Xin lỗi mẹ con nhầm. Con nghĩ là con có thông tin về Jake Sanders, nhưng con đã nhầm. Con xin lỗi.Trong lúc đó Bill yêu cầu Jilly ký tên vào chứng từ. Jilly đọc một lượt sau đó ngẩng đầu nhìn Bill bằng cặp mắt giận dữ.

- Tôi hiểu rồi, ông không tin tôi

- Đây đơn thuần chỉ là thủ tục, Jilly ạ!

- Nhưng vì cái "thủ tục" này tôi sẽ không thể đưa ra đòi hỏi nào với Stephany và không thể hy vọng được nhận dù chỉ một phần nhỏ tài sản của chị ấy. Dennis còn tỏ ra trung thực hơn khi quẳng cho tôi một xấp đôla và yêu cầu tôi thuê khách sạn mà ở.

- Bill… – Stephany nói yếu ớt.

- Đó chỉ là thủ tục đơn thuần – người quản lý cắt ngang lời chị

– Theo pháp luật chúng ta phải làm như vậy.

- Vứt béng cái pháp luật của ông đi. Ông xúc phạm tôi quá rồi đấy.

- Cô ấy đúng đấy, Bill ạ, – Stephany bỗng cảm thấy xấu hổ

– Thôi bỏ cái giấy ấy đi.

- Tôi không cần tiền. – Jilly nói – một khi các người đối xử với tôi thế… Stephany thất vọng:

- Thế bây giờ cô muốn gì hở Jilly?

- Tôi muốn làm em của chị. Tôi chỉ cần tình yêu và lòng tin chứ không cần tiền của chị. Tôi muốn chị cần đến tôi… như một thành viên của gia đình… Stephany thật sự cảm kích và xúc động.

- Ôi, Jilly!- Bây giờ em sẽ cho chị thấy em nghĩ gì về năm triệu đôla của

https://thuviensach.vn

em nhé.Jilly nói rồi cầm lấy tấm ngân phiếu, xé nát ra và tung lên không, nhanh đến nỗi không ai kịp phản ứng.

- Đấy như thế đấy! – Ả thét lên. Stephany ôm lấy ả.

Còn hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt họ ánh lên vẻ tức giận, căm ghét và sau đó chuyển sang thất vọng ghê gớm.

Một chiếc xe du lịch màu đen tiến đến cổng nghĩa trang thành phố, lúc đó đã là hoàng hôn. Người gác nghĩa trang không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nó. Chiếc xe du lịch thường đến đây khi hoàng hôn xuống. Từ trong xe bước ra một người đàn ông lần nào cũng mặc áo mưa cao su màu đen. Người gác nghĩa trang tiến lại gần.

- Chào ngài. Tôi đã săn sóc rất kỹ…

- Anh có thể đi chỗ khác, – giọng người đàn ông đứt quãng. Vừa nói ông ta vừa đưa cho người gác tờ giấy bạc một trăm đôla. Người gác nghĩa trang cảm ơn rối rít và lui gót. Người đàn ông rảo bước trên con đường quen thuộc dẫn tới một chỗ yên tĩnh, vắng vẻ. Người đàn ông đứng bên mộ và đắm người trong suy nghĩ và những lời cầu nguyện. Sau đó ông ta trở lại xe và đi khỏi. Nhưng suốt dọc đường đi, trước mắt ông cứ hiện lên lờ mờ hình ảnh đã ám ảnh ông ngày đêm trong suất bảy năm qua, phiến đá trên ngôi mộ với dòng chữ:

GREG MARSDAN

Chết ngày 12 tháng 7 năm 1978.

Nhớ và yêu.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 31

Bữa ăn sáng ở Eden nổi tiếng bởi yêu cầu khắt khe của nó. Maytie nhìn những lát bánh mỳ mới rán, những chiếc bánh sừng bò nở xốp, chiếc bánh mỳ trắng thơm ngon, những quả trứng và gật đầu hài lòng. Song ông thấy gia đình Harper hôm nay có vẻ gì khang khác. Ông lặng lẽ lui bước.Stephany đang cố thuyết phục Dennis giải thích sự việc bất thường ngày hôm trước.

- Mẹ biết là con rất khó chịu khi cô Jilly sống ở đây, nhưng…

- Thôi mẹ đừng bao che cho cô ấy nữa.

- Dennis! – Dan cố thốt lên.

- Con thì con muốn mặc kệ cô ấy, – Dennis tiếp tục một cách kiên quyết

– Mẹ…

- Tốt hơn cả là con hãy nghe lời mẹ, – Stephany nói và nhìn Dennis đầy ý nghĩa.

– Con hãy tỏ ra biết điều và cư xử cho lịch thiệp. Đây là nhà của mẹ, mẹ không muốn biến nó thành bãi chiến trường.

- Nhưng ai đó cần phải bảo vệ mẹ!

– Dennis khinh khỉnh nhìn sang Dan.

- Mẹ tự lo được điều đó con ạ. Mẹ không cần và rất khó chịu về sự can thiệp của con. Mẹ không thể và sẽ không làm cho Jilly phải đau đớn nữa, bởi cô ấy đã phải chịu đau khổ nhiều rồi.

- Vâng và cô ấy lợi dụng điều đó để đóng kịch. Nếu không tại sao cô ấy xé toạc tấm ngân phiếu như vậy. Con lấy đầu ra mà thề cô ấy chẳng coi mẹ ra gì cả.

- Dennis con có để cho mẹ giải thích rằng mẹ nghĩ gì chuyện vừa rồi không? Hay là con chỉ muốn tự nghe mỗi mình thôi? Dennis không hài lòng nhưng cũng im lặng.- Mẹ biết Jilly đã làm những gì… biết rõ hơn con nữa kia. Nhưng đó là chuyện quá khứ rồi. Điều đó… điều đó giống như

https://thuviensach.vn

một sự điên rồ vậy. Mẹ và cô ấy, mỗi người mỗi kiểu, nhưng đều mắc cùng một chứng bệnh.“…
Chứng bệnh đó tên là Greg, – chị tự nhủ – tại sao mọi người lại nghĩ rằng mình không thể tha thứ cho Jilly?”
- Jilly đã phải ngồi tù bảy năm, – chị nói thành tiếng– con thử nghĩ một chút về điều đó xem. Cô ấy đã trả xong mọi nợ nần. Con người có quyền bắt đầu cuộc sống lại từ đầu.- Mẹ thật là dễ tin người. Mẹ không nhận thấy một loạt những sự việc đập vào mắt à.
- Sự kiện nào? – Stephany thốt lên– Con thử kể ra xem nào. Bỏ những chuyện xấu xa của Jilly mà con biết đi. Vậy thì cô ấy đã làm gì từ khi đến đây nào? Tại sao cô ấy lại phải chịu sự khinh ghét và căm thù ấy của con. Dennis nghiến răng ken két. Nếu như anh có thể nói tất cả. Anh chỉ cần nói đôi câu vạch trần Jilly thì có lẽ mọi người sẽ cho ả một cú đạp. Nhưng anh không nói được lời nào bởi chính anh lúc đó đã hành động như một thằng ngốc. Chuyện xảy ra lần sau còn tồi tệ hơn. Dennis rúm người lại vì bị nhục nhã và ngượng ngùng.
- Đấy con thấy không, – Stephany mừng rỡ – con đã không buộc tội được cô ấy trừ những việc cũ mà chúng ta cần phải gắng quên đi. Mẹ hy vọng là con sẽ cố gắng quên đi Dennis ạ! Bầu không khí yên lặng bao trùm.
- Có lẽ chúng ta chuyển sang chuyện khác chăng?
– Dan nghiêm nghị hỏi. Sau đó ông cười gượng gạo và nói với Sara.
- Khi nào con phải biểu diễn? Ba mẹ muốn được nghe con biểu diễn.
- Theo dự định thì tháng sau,
– Sara rõ ràng là không muốn tiếp tục chuyện này.
- Theo dự định ư? – Stephany hiểu ngay vấn đề
– Sao con chưa rõ à?
- Dạ không. Ngày tháng đã định rồi. Đơn giản là con không tin chắc là mình sẽ tham gia biểu diễn.
- Sao vậy? – Stephany sửng sốt.
- Dạ thưa mẹ… con chơi nhạc không đủ khá để có thể trở thành nghệ sĩ chuyên nghiệp. Lý do là vậy đấy. Mẹ xem, con đã học nhiều biết bao nhiêu,

https://thuviensach.vn

đã luyện tập biết bao nhiêu mà chẳng có hiệu quả… phí tiền vô ích.
- Con… con chưa khi nào nói điều đó cho mẹ biết cả, – Stephany khẽ nói.
- Con có nói đấy chứ, cả ngàn lần, nhưng mẹ không muốn nghe!
- Có nghĩa là con đường công danh đầy hứa hẹn của nữ nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới đã chấm dứt. Đúng vậy không Sara? – Dennis ngạo mạn hỏi.
- Mày im đi! – Sara hét lên.
- Sao chị lại khùng lên như quỷ thế? – Dennis cũng quát lại.
- Con quỷ ấy chính là con đấy. Dennis ạ.
– Dan nói. - Có nghĩa con lại là người có lỗi?
– Dennis hậm hực
– Ba không nghĩ là mối quan hệ của Sara với Jilly sẽ đưa chúng ta đến tai hoạ sao?
- Dennis! – Cả Sara và Stephany cùng lên tiếng.
- Từ khi Jilly ra tù, nhà ta cứ như là nhà thương điên vậy!
– Sara tuyệt vọng kêu lên.
- Đúng vậy! – Dennis tán đồng
– Và mụ ấy không cuốn xéo đi chỉ vì quá muốn để điều đó xảy ra.
- Này các con, có lẽ chúng ta ngừng đi thôi! – Stephany vỗ vỗ trán. Vẻ mặt chị phờ phạc.
- Thôi được rồi, tranh luận với mẹ chẳng ích gì, như nói với cái đầu gối còn hơn! – Dennis phẩy tay.Dennis đẩy chiếc bàn ra nhưng chưa kịp đứng dậy thì Jilly bước vào phòng đầy vẻ buồn bã. “Cô ta đã đứng bao lâu ngoài cửa?” – Mọi người trong phòng hỏi.
- Xin lỗi, tôi không muốn nghe trộm, – ả nói.
- Giời ạ! – Dennis bỏ chạy ra khỏi phòng.
- Đừng tức giận nó, Stephany, – ả nói – Tôi là người có lỗi chứ không phải Dennis. Tôi là vị khách không mời mà đến và cũng chẳng dám hy vọng gì hơn.
- Ồ Jilly… Không phải vậy… tôi tin…
- Không, chị Stephany. Tôi không muốn mang đến cho mọi người những điều không hay. Dan ủng hộ Stephany.

https://thuviensach.vn

- Jilly, tất cả chúng ta đều cần có thời gian. Jilly cười yếu ớt:
- Chúng ta không có đủ thời gian. Tôi ra đi là hơn.
- Nhưng đi đâu… cô đi đâu?
– Stephany xúc động.
- Đi đâu mà chả được.
- Jilly
- Có lẽ khi nào đó chúng ta sẽ hoà hợp, còn tạm thời thì tốt hơn cả là mỗi người một con đường riêng của mình.
- Jilly, không nên thế! Jilly buồn rầu nhìn Stephany.
- Thế chị bảo tôi phải làm gì?
– Và ả bước ra khỏi phòng khách.Ngập ngừng một chút, Sara đi theo ả.
- Ôi anh Dan! – Khuôn mặt Stephany có vẻ bình tĩnh, nhưng Dan hiểu là chị sắp oà khóc.
– Sara thì bỏ học, Dennis trở nên không chịu nổi… Có chuyện gì xảy ra với chúng ta vậy?
- Nghĩa là họ đang âm mưu một cái gì đó!
– Cầm ống nói trong tay Jake suy nghĩ.- Em không hiểu, tại sao hãng "Harper Mining" lại đe doạ ngừng buôn bán cổ phiếu? Họ có lợi lộc gì trong chuyện này?
– Giọng nói của Cassy đầy vẻ băn khoăn.Jake cười lớn.
- Chẳng có gì đâu. Nếu họ làm như vậy, trong vòng hai ngày anh sẽ phải tuyên bố rõ ý định của mình. Có nghĩa là chơi bài ngửa với họ. Thế mới là khôn khéo.- Bà ấy rất thông minh, phải không anh?
- Hẳn vậy, nhưng em cũng chẳng kém, chính em đã hỗ trợ anh rất nhiều.
- Anh yêu… nhưng em cứ cảm thấy xấu hổ thế nào ấy vì bà Harper và ông Bill Macmaster rất tử tế với em…"Không một con đàn bà nào có thể bắt ta phục tùng được" Jake nghĩ và nói lớn: "thế thì chẳng cần em làm điều đó nữa. Nhưng theo anh. Em tự quyết định xin việc ở đây đấy chứ. Có phải anh cùng nghĩ chuyện đó với em đâu, đúng không nào? Khi ấy anh không ép buộc em, và bây giờ cũng vậy".
- Nếu như em không giúp anh, thì anh có yêu em không? Jake đọc thấy nỗi lo trong giọng của Cassy, anh ta nói:

https://thuviensach.vn

- Ngay bây giờ anh cũng chẳng yêu em. Yên lặng. Sau đó Cassy gọi khẽ:
- Anh Jake!Jake vui vẻ nhe hàm răng trắng của mình ra
- Mình gặp nhau tối nay nhé? – Cassy hỏi.
Jake cố ý không trả lời ngay, để câu hỏi treo lơ lửng một lúc rồi mới đáp.
- Anh còn chưa biết là tối nay anh sẽ làm gì.Có tiếng gọi chuông ngoài cửa.
- Anh phải đi đây, sẽ gọi lại sau.Sanders giả bộ không nghe thấy tiếng kêu "Jake" và dập máy.
- Vào đi Anton, – Jake mở cửa.
Nhưng đó không phải là viên luật sư của anh ta mà là một người phụ nữ lạ, Jake nhanh chóng ngắm qua cô ta băng cái nhìn của một kẻ lõi đời. Chiếc váy tuyệt vời xẻ thấp làm tôn thêm vẻ đẹp thanh tú của người phụ nữ. Với thân hình gọn gàng, cân đối, kiều diễm, Jilly có cái vẻ kênh kiệu, ngạo mạn của một người đẹp. Ả biết rõ vẻ tuyệt mỹ của thân hình ả dưới lớp váy màu nâu đỏ. Không biết cô ta bao nhiêu tuổi nhỉ? Mà thôi, điều đó có gì là quan trọng? Jake bắt gặp cái nhìn từ đôi mắt phương của người phụ nữ và đôi mắt ấy như bùng lên một ngọn lửa. Mùi nước hoa của cô ta toả ra ngào ngạt. Jake cảm thấy nóng rần rật ở vùng bẹn… Nhưng anh ta cố tự kiềm chế và nói:
- Bà là Jilly Stuart phải không? Tôi hy vọng là có thể chúc mừng bà về khoản tiền năm triệu đôla.Jilly gật đầu, nhưng rõ ràng là câu nói trên không gây được ấn tượng đối với ả.
- Stephany đang rất lo lắng, Sanders ạ. Anh nắm thông tin rất vững.Anh ta cười.
- Hãy nói thế này. Tôi là người sáng ý. Hãy gọi tôi là Jake nhé. Tôi có thể giúp cô được gì nào?
- Tôi có một đề nghị công việc với anh,
– Mồm của ả trông giống như cái bẫy nâng lên sập xuống. Jake nhìn ả như người bị bỏ bùa.Jilly tiếp tục:
- Nếu như chúng ta hợp tác với nhau, nhất định chúng ta sẽ có được cái mà chúng ta cần: Đó là Stephany Harper!Jake khéo léo giấu nỗi mừng và ngạc nhiên:
- Tôi cần gì năm triệu của cô. Cô có đề nghị gì khác hơn không?

https://thuviensach.vn

- Tôi nghĩ điều đó là đương nhiên. Với tư cách là em gái Stephany, tôi có thể cung cấp thông tin cho ông.
- Cô hy vọng thu được lợi lộc gì từ liên minh… của chúng ta?
Jilly liếm môi.- Rất lớn!
– Ả hét lên, và từ mắt ả ánh lên những tia lửa vàng
– Tất cả những gì mụ ta có, lẽ ra cũng phải thuộc về tôi! Tất nhiên tôi sẽ rất khó khăn để chiếm lấy hãng, nhưng tôi quyết tâm đạt được điều đó… cùng với anh hoặc là không có anh.
- Tôi rất vui mừng là chúng ta cùng chung một chiến hào, – Jake, nói vẻ hài hước và cười
– Chúng ta phải thoả thuận bằng văn bản không?
- Và ký bằng máy nữa chứ! – Jilly hùa theo và nhìn thẳng vào mắt Jake
– Hay là anh nghĩ ra được điều gì đó ít đau đớn hơn? "Không nhanh như vậy đâu, thưa bà, làm quái gì mà vội vậy" – Jake chột dạ nghĩ. Sự linh cảm đã mách bảo cho anh ta thấy trước mặt anh ta là một người đi săn đang rình rập con mồi. Cần phải suy tính cẩn thận, trước khi chui vào chuồng của con quỷ cái này…- Nhìn chung, không phải là tôi không tin tưởng
– Anh ta lại ngừng nói
– tôi còn chưa biết là có đáng để bỏ công chiếm đoạt lấy "Harper Mining" không. Tạm thời tôi đang có một việc tài chính rất lớn. Tôi đang gom tiền để quay vòng. Nếu như thành công thì việc của cô chẳng mang lại lợi ích gì cho chúng tôi và cô cứ việc mà tiến hành nó một mình.
- Rõ rồi, – Jilly dẩu mồm độc địa
– Anh dao động vì một nguyên nhân nào đó chứ gì?
- Đúng, vì một nguyên nhân rất chính đáng, cô Stuart rất thân mến ạ, – Jake lại cười
– Stephany là một người dũng cảm, kiên trì đến kinh ngạc. Trong cuộc đấu, vòng tay của bà ta cứng như thép nguội mặc dù bà ta luôn đi găng da mềm mại.Jilly vội vã:
- Thế còn, nếu như… nếu như vòng tay thép ấy bị yếu đi? Anh sẽ hành động ra sao trong trường hợp đó?

https://thuviensach.vn

- Sẽ là một thằng điên, một thương gia hạng bét khi không biết lợi dụng những điểm yếu của đối phương. Nhưng cô ngụ ý gì khi nói đến cái yếu đi đó?
- Ồ, tôi không biết! – Jilly cười một cách vô tư
– Đơn giản là trong, đầu tôi chợt nảy ra một ý nếu bỗng nhiên tôi gạt được Stephany ra khỏi công việc một thời gian thì sao? Jake bất giác rung người lên: - Cô không tự đánh giá quá cao thực lực của mình đấy chứ?
- Ồ tôi thì tôi không nói như vậy đâu, – Jilly tiến sát lại Jake
– Mà này, anh có thể thử tôi, không đúng thế sao
"Khi con người cảm thấy khó chịu thì cần phải giải khuây!" Dennis tự nhủ và phóng như bay dọc theo bờ biển hướng về Sydney. Mỗi loài thú đều có một nơi nào để trú ngu. Để được yên tĩnh, Dennis không nghĩ đến việc vùi đầu vào cát như một con đà điểu. Anh không muốn khơi lại vết thương trong lòng. Ngược lại, anh có ý định gác bỏ công việc hôm nay và sử dụng thì giờ tuỳ thích. Và cái chính là để quên Jilly đi… "Angelo còn có những thú vui hơn mình", – Dennis nghĩ. Anh làm quen với người phục vụ bàn Angelo trong một quán ở trung tâm thành phố cạnh toà nhà chính của hãng "Harper Mining". Anh thường vào đây uống một cái gì đó trước giờ làm việc. Angelo phục vụ anh cũng như mọi người và sẵn sàng ngồi tán hươu tán vượn nếu anh cần. Họ cùng tuổi với nhau. Một trong những phẩm chất của Angelo là cái gia đình Harper hùng mạnh là vậy mà chẳng hề làm cho anh ngợp. Dần dà, họ trở thành bạn. Và Angelo kể cho Dennis nghe ước mơ trở thành võ sĩ quyền anh nhà nghề của mình. Nhưng bố Angelo lại phản đối kịch liệt. Dennis lắng nghe những câu chuyện cãi cọ của người hầu bàn cùng cha hắn với một sự cảm thông. Những cái đó làm anh liên tưởng đến những xích mích va chạm của anh với Dan. Và Dennis cũng thường đến cung thể thao của Has, nơi Angelo tập luyện để động viên và góp ý cho bạn.Và hôm nay, anh lại phóng xe như bay đến đó. Bước vào sân, Dennis như mụ người đi vì sự lộn xộn bát nháo, những bóng người thấp thoáng và thứ mùi rất đặc trưng: mùi vải bạt, mùi da, mùi nhựa tổng hợp và mùi mồ hôi của các vệ sĩ. Dennis lập tức nhận ra Angelo đang tập với một võ sĩ khác ở võ đài phía xa. Và rõ là đối phương lớn tuổi,

https://thuviensach.vn

nặng cân và có kinh nghiệm hơn Angelo.Cách đó không xa, Tony Taylor ăn vận không thể chê vào đâu được. Y là ông bầu của Angelo. Bên cạnh y là hai kẻ giúp việc là Chikka và Jakko. Phía sau nữa là Has, ông chủ nhà thi đấu và cũng là huấn luyện viên của Angelo. Rõ ràng là ông ta đang lo lắng, vì học trò của ông bị dính đòn quá nhiều.

- Angelo, cố phòng ngự tốt hơn

– Thỉnh thoảng ông ta lại kêu lên.Những cú đấm của đối phương vẫn bao bọc lấy Angelo như trước. Rõ ràng là Angelo đã quá mệt. Anh cúi gằm đầu xuống ngực, khó nhọc giơ hai nắm tay lên che mặt

.- Này, thế là đủ rồi đấy, ông Has ạ!

– Không kiềm chế được nữa, Dennis hét tướng lên.

- Lại còn trò gì nữa đây?

– Taylor hỏi ngọt xớt, mặt làm vẻ ngạc nhiên

– Ai vậy?

- Ông định làm trò gì với Angelo vậy, ông Taylor? Định để cậu ta bị đánh vỡ đầu chắc? Cậu ấy đã bị thương rồi kia kìa! – Dennis phẫn nộ tiến lại.

- Không, nếu bây giờ anh ta không học chịu đòn thì không thể nào trở thành võ sĩ được!

– Taylor nói nhưng rồi y cũng để cho Angelo nghỉ năm phút.Angelo ngã phịch xuống thảm. Dennis tiến lại võ đài, nhưng thấy Angelo quay đầu nhìn sang hướng khác. Anh nhìn theo và phát hoảng. Stephany đang đi trong nhà thi đấu như là một hình ảnh tương phản với sự bẩn thỉu luộm thuộm ở đây.

- Mẹ… Mẹ làm gì ở đây thế?

– Dennis lắp bắp.

- Tìm con – Chị cao giọng

– Sáng nay con cần phải đến văn phòng của mẹ để họp. Chúng ta đang trải qua một cơn nguy cấp, hay là con không biết điều đó?

- Con không muốn có mặt ở đó.

- Nghĩa là con không muốn lĩnh lương mỗi tuần nữa chứ gì? Dennis nhìn vào đôi mắt đau khổ và giận dữ của mẹ và lùi bước.- Vâng, vâng… Xin lỗi mẹ hôm nay con đã không đến họp. Con cứ nghĩ là đằng nào thì mẹ cũng

https://thuviensach.vn

chẳng thèm nghe một lời nào của con cả.
- Con nghĩ gì lạ vậy, Dennis? Đương nhiên là mẹ rất coi trọng những ý kiến của con. Nhưng sẽ thật là tốt nếu như con cư xử có trách nhiệm hơn, chỉ thế thôi
– Stephany cười khi nhận thấy sự bối rối hiện rõ trên mặt con trai
– Thôi được rồi, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều sau, OK?Dennis nhẹ cả người khi thấy mẹ đi ra. Nhưng Stephany lại dừng ở chỗ cửa:
- Còn việc tiếp tục hợp tác với hãng nữa hay là thôi. Tới một lúc nào đó nó sẽ trở thành tài sản thừa kế của con và Sara. Nhưng nếu con cứ phung phí cuộc sống bằng những trò vớ vẩn, con nít ấy thì con phải chịu lấy hậu quả. Mẹ sẽ không làm được gì để cứu giúp con đâu. Hãy nghĩ kỹ điều đó đi Dennis ạ!Stephany rời khỏi phòng tập.Bất ngờ bên tai Dennis vang lên một giọng ngọt xớt:
- Thật là sướng khi mẹ cậu quan tâm đến con trai như vậy. Chuyện gì xảy ra thế? Cậu quên tiền ăn sáng à? Dennis quay lại và chạm mặt với Taylor. - Tôi cũng muốn góp phần – Dennis thốt lên.
- Góp phần… góp phần ư?
- Đúng vậy, để tạo sự nghiệp cho Angelo. Tôi cũng muốn thành ông bầu của cậu ấy.
- Muốn trở thành người cộng sự của tôi không dễ đâu, cậu bé ạ
– Đầu của Taylor là cả một cỗ máy vi tính; y nhanh chóng tính toán, cân nhắc nên đồng ý hay phản đối lời đề nghị của Dennis
– Đúng là không dễ đâu.
- Bao nhiêu?
- Đối với một chàng trai đầy hứa hẹn như anh chàng này thì… hai nhăm ngàn.
- Được rồi! – Dennis đồng ý. Từ phía sau, Angelo kéo tay áo anh:
- Dennis, nhưng cậu moi đâu ra một đống tiền như vậy?
- Đừng nghĩ ngợi gì cả, ngoài quyền Anh ra Angelo ạ – Dennis an ủi bạn
– Bây giờ thì đích thân tớ sẽ chăm lo cho cậu.
Jilly rời khỏi phòng của Jake ở khách sạn và rất hài lòng với kết quả đạt được. Đúng, anh ta thật là bình tĩnh và xử sự thật lạnh lùng với ả… Không

https://thuviensach.vn

hẳn là để giữ khoảng cách. Khuôn mặt anh ta rất lạ, tựa như là anh ta đã biết cái gì đó và đang muốn thử ả. Nhưng Jilly biết cách đánh giá không bao giờ sai ấn tượng mà ả tạo ra được với đàn ông. Và ả biết rõ là Jake thích ả. Bây giờ thì ả đang vội rẽ đến Rox, một quận khác của Sydney. Ở đó có một khách sạn tồi tàn mà ả đã thuê một phòng từ sáng sớm ngay sau khi rời khỏi nhà Stephany. Giờ đây, ả cần phải chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ với người đàn ông tiếp theo, người mà sẽ giúp ả thực hiện những toan tính của ả. Đó là Philip, người chồng cũ. Philip tội nghiệp! Jilly cười và nhớ lại mọi việc. Chỉ một cú điện thoại là cái pháo đài đó đã đổ sụp. Từ đó, vừa cầu mong Philip giúp đỡ, ả rắp tâm giữ ông ở một khoảng cách nhất định để kích động. Cuối cùng thì ả cảm thấy thời điểm thích hợp đã đến. Trên đường đến gặp Jake ả đã gọi điện cho Philip để hẹn gặp vào thời gian thuận tiện… Vào hoàn cảnh phù hợp Jilly không chỉ đóng kịch tuyệt vời mà còn là một đạo diễn có hạng. Ả hiểu rằng không thể dễ dàng xử lý ngay tại Eden. Ả thường thành công trong việc điều khiển Philip như một con rối. Một khách sạn tồi tàn bẩn thỉu, đầy ruồi, muỗi và gián chắc chắn sẽ làm thức dậy trong ông tình thương đối với người đàn bà tội nghiệp bị mọi người ruồng bỏ.Jilly đã đoán đúng. Khi đến, Philip tái mặt đi vì phiền muộn. Khi bước vào phòng, khó nhọc lắm ông mới thốt nên lời:

- Tôi ngạc nhiên và phân vân không biết có nên đến không.

Jilly nhận thấy Philip rất gầy và già đi nhiều. Ả hài lòng tự nhủ là năm tháng đã rất độ lượng với ả.

- Em sợ anh không đến – Jilly khẽ nói và cụp mắt xuống

– Em cũng không dám trách gì anh nếu như anh không đến gặp em.

- Anh không thể bỏ mặc em lúc hoạn nạn được. Qua giọng nói của em, anh cảm thấy em cần được giúp đỡ.

- Vâng! – Jilly ngẩng đầu nhìn ông

– Nhưng bây giờ khi em nhìn thấy anh… anh có biết em vừa cầu xin anh đến mà không hiểu được là em có lỗi với anh biết bao.- Kìa! Jilly! Nhưng tại sao em lại ở đây, ở chỗ tồi tệ như thế này.

- Đó là tất cả những gì mà em có thể cho phép mình – Jilly lại cúi đầu.

- Anh sẽ giúp em rời khỏi đây.

https://thuviensach.vn

- Không Philip, em không muốn làm phiền anh đâu. Anh sẽ không khi nào quên được…
– Dường như không giữ được mình, Jilly vờ vặn tay tuyệt vọng.
- Từ ngày ấy… biết bao thời gian đã trôi qua…
– Philip run run.“Thế là đổ rồi, con bồ câu non ạ!” – ả nghĩ.
- Anh có còn căm thù em không?Trên mặt Philip lộ rõ vẻ mệt mỏi:
- Anh đã cố thử, nhưng không lúc nào là anh không nghĩ đến em. Ả nhìn thẳng vào mắt Philip. Điều đó như tăng thêm sức cho ông. Ông tiến lại ôm chầm lấy ả. Một tiếng rên bật ra từ ngực ông và phút chốc, Jilly hiểu rằng đã lâu lắm rồi ông không có đàn bà. Không tin đây là sự thực. Philip xoa đôi vai ả, khẽ vuốt má ả, sau đó kéo sát ả vào ngực và hôn lên tóc. Jilly ngẩng đầu lên, hôn Philip và ả cảm thấy nước mắt đang chảy trên mặt ông. Còn ông thì đang cố nén tiếng thổn thức tự đáy lòng.Jilly dìu ông lại chiếc giường hẹp. Họ nằm xuống đó và ả cởi áo dài ra. Philip kinh ngạc thấy dưới áo dài ả không có gì cả ngoài thân thể ả. Ông ngắm nhìn rất lâu tấm thân trần. Hơi thở của ông nhanh hơn rồi trở nên ngắt quãng. Cuối cùng ông sờ lên ngực ả, và lập tức thân thể ông rung lên vì chứng co thắt. Sau đó, Philip ôm thật chặt lấy Jilly, không rời ra chút nào cho đến khi mọi việc xong xuôi.Sau đó ông nấc lên và khẽ nói:
- Hãy tha lỗi cho anh… Anh không biết việc đó xảy ra như thế nào. Anh thèm muốn em đến nỗi… Không thể kìm giữ được nữa…

Cơn tức giận bất lực và sự chán ngán thiêu đốt Jilly, nhưng ả vẫn thể hiện mình là một người tình tinh ý biết an ủi bạn tình vụng về và vội vã. Ả ôm lấy Philip vỗ về ông bằng những điều mà mọi người đàn bà đều làm trong những trường hợp tương tự.Như một con quỷ, trước khi rời Philip, ả đã hoàn toàn mê hoặc được ông và từ nay trở đi, ông sẵn sàng làm tất cả vì ả, chỉ cần ả ban tặng cho ông một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 32

- Chú cho là cháu đã thoát nợ!

Bill Macmaster nói chuyện với Stephany Harper trên tầng thượng toà nhà chính hãng "Harper Mining". Thái độ của ông đối với tin Jilly đã bỏ đi hoàn toàn ngược với Stephany.- Nhưng cháu không thể để như thế được chú Bill ạ! Lại phải đề nghị cô ấy một lần nữa. Và lần này thì không kèm theo điều kiện nào cả.Bill cụt hứng:

- Không, không được!

- Nếu chú cứ quan tâm tới hãng chúng ta như vậy, thì có lẽ cháu đành bỏ tiền túi của cháu ra vậy.Bill thở dài:

- Như thế cũng không được, – Bill phản đối quyết liệt

– Thế thì chị hãy cho tôi về hưu!

- Hãy bình tĩnh nào chú Bill. Chú thừa biết là cháu cần chú đến như thế nào!

- Vậy cháu định làm gì, Stephany? Stephany lập tức trả lời:

- Cần phải tìm một lối thoát nào đó. Chưa khi nào trong cuộc đời, cháu rơi vào tình cảnh như thế này. Cha cháu là người ăn ốc còn cháu phải đổ vỏ.Bill gật đầu buồn bã.

- Phải thừa nhận là gia đình Harper phải có nghĩa vụ đối với Jilly. – Stephany tiếp tục.

Bill lại gật đầu:

- Chú đã nghĩ trong đầu chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Jilly đưa đơn đến toà án đòi phần thừa kế của mình.Bill à lên một tiếng:

- Một nửa ư?

- Đúng, một nửa toàn bộ gia sản của cháu! – Stephany khẳng định.

– Nếu như cô ấy muốn phá hoại cuộc sống của chúng ta, cô ấy sẽ kiện chúng ta ra toà và sẽ cho hãng chúng ta tiêu luôn. Tốt hơn cả là tự cháu sẽ đề nghị cô ấy nhận những thứ mà cô ta có quyền được hưởng. Hay là chú

https://thuviensach.vn

đã nghĩ ra giải pháp nào khá hơn?
- Làm sao mà có thể nghe ra ngay được! Nhưng cháu phán xét mọi người hoàn toàn theo ý chủ quan của cháu. Cháu rất thẳng thắn mà không muốn nhận thấy là còn gì những người xấu, bọn cặn bã, và những kẻ bịp bợm.
- Cháu không tranh luận với chú điều đó, chúng ta hãy tạo cho Jilly một cơ hội và tin rằng cô ta sẽ khá hơn.
- Chú có một đề nghị với cháu thế này: Tạm thời cứ để kệ Jilly đó và chúng ta hãy bắt tay vào việc đi. Chúng ta đến đây để làm việc và nhận lương kia mà.Một nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt khắc khổ của Bill.
- Vâng thưa ngài!
– Chị cũng nở nụ cười, và nghĩ thầm "Thật là vàng mười. Trong khi chú ấy còn ở cạnh mình, mình…"Có tiếng máy réo trên bàn của Bill.
- Có việc gì vậy? – Ông hỏi vào micrô.
- Dạ có một ngài muốn được gặp cô Harper. Tên ngài ấy là Sanders. Stephany và Bill đưa mắt nhìn nhau và không tin ở tai mình nữa.
- Hãy tống cổ hắn đi! – Bill ra lệnh.
- Từ từ đã nào! – Stephany cười và tiến lại máy đàm thoại nội bộ
– Mời anh ta vào văn phòng của tôi, Hilary. Tôi sẽ đến đó bây giờ. Bill hãy còn tức giận: - Đồ quái thai đáng nguyền rủa! Hắn cần cái gì mới được chứ? Ai mà biết được? Stephany nhanh chóng nhìn mình một lượt qua gương.
– Sẽ không có chuyện gì nếu như chúng ta làm rõ được sự việc.Stephany đi về phòng mình. Người đàn ông ngồi đó lịch sự đứng dậy khi thấy chị bước vào phòng. Stephany đi lại chiếc bàn làm việc của mình và nhìn về phía người lạ mặt. Anh ta mặc bộ comple màu xám sẫm thật đẹp và chiếc áo sơmi trắng như tuyết rõ ràng là được may đo. Chiếc cà vạt màu đỏ tươi và chiếc khăn mùi xoa nhô ra trên túi áo ngực càng làm cho bộ comple thêm đẹp. Vẻ ngoài của Sanders thanh lịch một cách cổ điển: làn da trắng mịn, mái tóc xoăn đen dày. Ngồi xuống bàn, Stephany nhìn anh ta và chút nữa thì quên bẵng tất cả trên cõi đời này. Đôi mắt của anh ta xanh một cách lạ thường, và căn cứ theo nụ cười rạng rỡ kia, Sanders hiểu rõ là

https://thuviensach.vn

chúng sẽ gây một ấn tượng như thế nào với những người xung quanh. Stephany cố lấy bình tĩnh và nói một cách lạnh băng:
- Mời ngồi! Tôi chỉ có thể nói chuyện được năm phút.
- Cảm ơn bà. – Sanders nói ngắt quãng nhưng nghe vẫn ngọt tai
– Sự thực là tôi không ngờ có thể gặp được bà.
- Hãy cho phép tôi được hỏi là điều gì đã khiến ông đến đây?
- Vì tính tò mò của tôi, – anh ta cười một cách vô tư. Và sự bình tĩnh của anh ta chọc tức Stephany.
– tôi có mua vài cổ phiếu của hãng này nên tôi muốn được xem nó tí chút từ phía bên trong.
- Một vài cổ phiếu?
– Stephany cảm thấy nghẹt thở vì sự trơ trẽn của anh ta.
- Vâng, tôi quyết định là cần phải đảm bảo ít nhiều cuộc sống già nua trong tương lai, – Jake yểu điệu nhún vai.
- Có lẽ ta không nên tán gẫu nữa mà vào việc đi thôi? – Stephany cắt ngang,
– điều đầu tiên là ông đã xía vào việc của hãng chúng tôi. Tôi còn chưa rõ là ông muốn giành quyền kiểm soát nó hay chỉ đơn giản là làm suy yếu nó. Và tôi không chịu được điều đó! Điều thứ hai. Dù ông hành động với mục đích gì đi chăng nữa thì ông cũng sẽ chẳng gặt hái được gì đâu.Jake nhìn chị mê mẩn:
- Tại sao bà lại tin như vậy?
- Đừng mơn trớn mình bằng hy vọng hão huyền: ông là người đầu tiên xía vào hãng của tôi. Đối với ông cái chính là phải ngoạm lấy một mẩu nhỏ và biến vào trong bụi cây! Ông lại muốn đánh đu với tôi cơ à? Jake chăm chú theo dõi đối thủ của mình.“Giời ạ, cô ta thật tuyệt!” – anh ta sững sờ nghĩ.Cả trên thương trường cũng như trong tình ái, Jake luôn khao khát quyền lực. Chỉ có những người đàn bà có lý trí thực sự mới cuốn hút được anh ta. Một thắng lợi dễ dàng không thể mơn trớn được lòng tự ái của Jake. Đôi khi anh ta có cảm tưởng là số phận an bài suốt đời anh ta không tìm được vị nữ hoàng chiến tranh của mình. Jake mơ ước gặp được một người đàn bà có sức mạnh nội tâm hệt như anh ta. Nhưng không một

https://thuviensach.vn

ai trong số họ đáp ứng được đòi hỏi ấy. Anh ta có thể bẻ gãy mọi sự kháng cự. Không lẽ, không lẽ cuối cùng trước mặt anh ta đã xuất hiện một đối thủ xứng đáng.

- Bà hãy làm ơn nói…

– Jake cố gắng lấy lại bình tĩnh

– Cứ giả dụ là tôi muốn giành quyền kiểm soát cổ phiếu… Bà nghĩ thế nào về đề nghị của tới trở thành bạn hàng của bà?

- Đương nhiên là không được!

– Sự quyết liệt trong câu trả lời của Stephany đã làm Jake chấn động

– Như trong mọi trận đấu, người chiến thắng sẽ được tất cả.

- Còn kẻ chiến bại, thưa bà Harper? Chị đứng dậy, rời khỏi bàn tiến lại phía Jake.

Anh ta vội vã đứng phắt dậy. Jake không bao giờ chịu được khi người đàn bà đứng cao hơn anh ta. Vậy mà chiều cao của Stephany không thua kém gì sáu phút của anh ta. Anh ta cũng không biết là vô tình hay cố ý mà chị tiến lại gần đến nỗi mà anh ta cảm thấy mùi nước hoa của chị. Jake nhìn thấy dưới lần vải mỏng là đường cong quyến rũ của bộ ngực tuyệt vời. Bỗng anh ta cảm thấy thèm khát được đưa tay lên mà sờ nắn.

- Kẻ chiến bại ư ngài Sanders?

– Stephany hỏi.

– Có quan trọng gì! Bởi đằng nào thì người đó cũng không phải là tôi. Thôi chào ông.Không tiễn khách, chị biến mất qua cửa ngách dẫn sang phòng Bill. Đang nghiên cứu tài liệu gì đấy, Bill ngừng công việc nhìn gò mà ửng hồng và khuôn mặt xúc động của chị một cách lo lắng.

- Hy vọng là y không làm cháu tôi rối trí? – Bill hỏi.

- Không mảy may! Ngược lại, anh ta còn mang đến cho cháu một ý tưởng hay.Ngồi xuống bàn làm việc của Bill, Stephany quay điện thoại.

- Chúng ta cần phải thổi phồng vụ này, Bill ạ!

– Trong lúc chờ tổng đài nối dây, chị vui vẻ nói.

- Sao? Sao?

- Suỵt…

– Stephany ra hiệu cho Bill và nói chuyện điện thoại:

https://thuviensach.vn

– Thị trường chứng khoán đấy phải không? Có phải ông Henry đấy không? Stephany Harper nói đây. Chỗ tôi mọi việc đều ổn cả. Nhưng tôi muốn biết là ông có thể đi ăn trưa với tôi vào tuần tới không. Chỗ chúng tôi có nảy sinh một số khó khăn với ông Jake Sanders của hãng "Sanders Enterprises". Ông ta muốn mua những cổ phiếu của chúng tôi, và tôi nghĩ là có lẽ ở thị trường chứng khoán… vâng, vâng vì lợi ích của những cổ đông, ông có thể buộc anh ta phải giải trình, tuyên bố công khai về những dự định của mình. Rất cảm ơn ông Henry. Chúng ta sẽ gặp nhau tuần tới. Stephany bỏ ống nghe xuống. Mắt chị ánh lên niềm vui sướng.

- Thế là chúng ta đã thả mèo vào chuồng bồ câu của ngài Sanders rồi đấy! – Chị tuyên bố

– Chúng ta sẽ cho anh ta thấy.

- Hay quá, như vậy là hôm nay cháu đã qua được một thử thách – Bill nói khẽ

– Còn một việc nữa thế này. Dennis vừa mới ở đây. Cậu ta muốn vay của hãng 25 ngàn đôla. Cháu tính sao đây?

Có đến nửa tá nữ tù nhân ngồi đằng sau tấm kính chắn đạn lớn trong phòng gặp gỡ thân nhân ở nhà tù nữ của Sydney quận Nulava. Một số cố gắng giấu nỗi lo lắng, một số khác thì không thế. Phía đằng sau là bà quản giáo đứng nhìn một cách khoan dung. Đặc biệt có một phạm nữ làm bà chú ý hơn cả: đó là người phụ nữ cao, gầy gò ngồi ghé xuống một đầu ghế mắt đăm nhìn ra cửa nơi thân nhân vào thăm. "Olivia tội nghiệp. Có chuyện gì xảy ra với nó vậy không biết. Trông nó mệt mỏi quá. Chắc cả đêm trước nó thức trắng… Cứ cắn móng tay thế kia thì chả mấy chốc mà cụt cả. Mọi người nói là bạn gái của nó sẽ đến. Cái đồ đểu cáng. Mà sao Olivia lại không hiểu là cái hôn của loài chim ăn xác chết chẳng khác gì cái hôn của tên phản chúa nhỉ?"Olivia cựa mình trên ghế. Tại sao Jilly lại không đến nhỉ? Bỗng nhiên cánh cửa để thân nhân vào thăm bật mở, một bà quản giáo xuất hiện. Bà ta lùi sang một bên, nhường đường cho đám đông người đi vào. Chẳng bao lâu tất cả tù nhân đã trò chuyện rối rít với thân nhân, còn Olivia vẫn ngồi đó. Đôi gò má nóng bừng lên vì nhục nhã và tuyệt vọng.Jily đã hứa là sẽ đến cơ mà!Jily xuất hiện khi mà thời

https://thuviensach.vn

gian để gặp gỡ thân nhân còn có một nửa. Ả lướt vào phòng với một vẻ ngạo mạn cứ như là đi chơi vậy. Bà quản giáo à lên ngạc nhiên. Jily đã làm lại tóc, ăn mặc diêm dúa đắt tiền.- Ai thế này? Trông cô thật là tuyệt Jilly ạ, – Bà quản giáo nói.Jilly ném một cái nhìn khinh thị về phía bà ta.- Cô thay đổi ghê thật, Jily ạ. Thôi được rồi, đến chỗ bạn cô đi, cô chỉ còn có mười lăm phút nữa thôi… tôi nhắc vậy mặc dù biết rõ là cô chưa quên những quy định của chúng ta. Jily ngồi xuống ghế. Cái nhìn thất vọng của Olivia, đôi má gầy hõm của ả này càng chẳng gợi cho ả một cảm thông nào.

- Công việc thế nào, Olivia?

- Thế chị nghĩ sao?

- Đừng nhìn tôi như vậy, nếu không tôi bỏ đi bây giờ – Jilly thờ ơ đáp.

- Ôi chị Jilly! Đừng! Em sẽ không sống nổi đâu!

- Như thế thì tốt hơn. Còn bây giờ hãy nghe tôi đây. Tôi đến thăm cô nhưng không phải là cuộc viếng thăm của giới thượng lưu. Cô còn phải ở đây bao lâu nữa?

- Ba tháng. Có chuyện gì vậy chị?

- Thế khi nào người ta có thể thả cô nếu có sự bảo lãnh?- Nếu có bảo lãnh thì em có thể được ra ngay từ bây giờ. Nhưng không thể thế được đâu. Em không có luật sư, mà giả sử có thì em cũng chẳng có tiền để trả cho người ta.Jily bỗng giống như con mèo đã no mỡ và cá.

- Tôi có một người có thể giúp cô ra tù.

- Ai vậy?

- Chồng cũ của tôi, Philip Stuart. Tim Olivia đập rộn lên vì ghen tức.

- Chị và anh ta đã quay lại với nhau rồi hả? Giữa hai người còn cái gì chung nữa đâu?

- Còn một cái chung là sự quan tâm đến cô. Có nghĩa là thế này… Nếu như tôi giúp cô ra khỏi đây…

- Em sẵn sàng làm tất cả.

- Đúng, cả hai ta cùng hiểu rằng, mọi cái đều có cái giá chung của nó.

– Olivia nhìn vào mắt ả:

- Stephany Harper à?

https://thuviensach.vn

- Còn ai nữa!
- Em đồng ý.

Mình rất lấy làm tiếc Angelo ạ.Dennis chán chường ngồi trong quán rượu của bố Angelo là Vitorio. Angelo cười nhân ái:

- Thôi cậu đừng có suy nghĩ gì cả. Đợi vài hôm cậu lại xin bà ấy lần nữa xem sao.Dennis không đủ sức để thú nhận là cả tuần qua anh chỉ làm có mỗi một việc là lạy van Stephany cho anh hai mươi lăm ngàn đôla như anh đã hứa với Taylor. Cuối cùng thì Stephany phát khùng lên và cấm anh nói về việc "đầu tư tài chính" khi có chị.
- Tai hoạ là ở chỗ…
– Dennis than thở:
– trong tình trạng hiện nay thì khó có thể xin được cái gì.
- Thế không thể kiếm tiền nơi khác à?
- Ai lại dám đưa một khoản tiền kếch xù như vậy cho mấy thằng nhãi, hả – Vitorio, cha của Angelo chen vào:
– Tốt hơn cả là thà không có tiền còn hơn là để mất nó!
- Bác Vitorio ạ, cũng như cháu, bác biết rõ là Angelo đáng được hưởng một số phận khá hơn.
– Dennis nói.
- Đúng đấy bố ạ! – Angelo ủng hộ,
– hơn nữa Taylor cũng không phải là kẻ qua đường, mà là một nhà kinh doanh. Ông ta sẽ chẳng hợp tác với con nếu như không thấy những khả năng của con.
- Mày đừng có ảo tưởng Angelo!
– Vittorio đỏ mặt lên vì giận dữ
– Mày đã hại bản thân mày! Vì cái quái gì? Mày là thằng con duy nhất của tao. Tao sẽ cho mày cái quán của tao. Nó mang lại nhiều lợi, mày sẽ sống không phải quan tâm lo lắng gì cả. Vậy mà mày lại giở giói lên võ đài, ở đó chúng nó sẽ đánh nát óc mày ra. Đến khi nào mày mới quên cái trò bốc biếc ấy đi mà chí thú làm ăn hả. Vittorio ném cái khăn lau ướt xuống bàn.
- Nhưng đã có khách đâu, – Angelo phản ứng yếu ớt, nhưng rồi cũng cầm lấy giẻ và lau bàn

https://thuviensach.vn

.- Lúc nào cũng tớn lên với bốc, – Vittorio càu nhàu
– Còn cái thằng cha Taylor nữa. Hắn cho rằng mày là của riêng hắn chắc. Nhưng hắn nhầm rồi. Mày là con tao, là của tao.Angelo cười hiền hậu:
- Đúng vậy thưa bố.Sự chịu đựng của anh đã làm người cha dịu đi.Dennis đứng dậy ra về. Angelo lo lắng nhìn theo anh:
- Hy vọng là cậu không bỏ đi vì ông già tớ.Dennis cười.
- Tớ sợ là ông lão nói đúng đấy. Taylor không đối xử tử tế với cậu đâu
.- Nhưng tớ cần một ông bầu bảo trợ và tổ chức cho tớ thi đấu.-
Tớ sẽ làm điều đó. – Dennis tuyên bố dứt khoát
– Tớ đã nói với cậu là tớ sẽ kiếm được tiền và nếu tớ đã hứa, tức là tớ sẽ làm.Angelo tròn mắt nhìn Dennis.
- Nhưng bằng cách nào?
- Tớ sẽ nghĩ ra một cái gì đấy! – Dennis giật lấy chiếc khăn lau và ném ra xa.
– Cậu vứt mẹ cái trò nhảm này đi.
- Nhưng bây giờ tớ không dọn dẹp thì sau đó vẫn phải làm thôi
- Sau hẵng hay.
- Không được. Sau đó tớ còn phải đi đến khu tập luyện thể thao.
- Thế thì bạn bè quái gì cậu? – Dennis thốt lên
– Tớ đang cần có người để giải khuây, hiểu chưa.Angelo lại cười.
- Có lẽ mẹ cậu không phản đối để cậu thôi công việc. Còn tớ chỉ thử lơ đễnh một chút thôi, – anh ta nhìn về phía Vittorio,
– thì tớ sẽ phải chịu ngay mười lăm hiệp với ông già, mà tớ thì sợ ông ấy hơn cả Muhammed Ali.

Một giờ sau, Dennis đã dạo bước trên đường Bent. Trong khi ngồi ở quán rượu đợi Angelo lo phục vụ khách hàng, Dennis đã nghe ra được một cách. Ý nghĩ thật là tuyệt! Nó sẽ giải quyết được mọi vấn đề. Dennis biết là mình không nhầm về tương lai tuyệt vời của Angelo. Nhưng cần phải chứng minh điều đó và tìm một khả năng cần thiết. Và Dennis rất muốn thử nghiệm cái mà anh nghĩ ra. Toà nhà đồ sộ của hãng "Harper Mining" vào lúc này trở nên vắng ngắt. Thậm chí phòng của Bill Macmaster cũng tối mò mặc dù người quản lý luôn tự hào là chỉ có Stephany đến sớm hơn

https://thuviensach.vn

ông và ngồi lại lâu hơn. Dennis vẫy người bảo vệ mở cửa cho anh. Thang máy đưa anh lên tầng thứ 24.Rời khỏi thang máy, anh bước ra hành lang nhập nhoạng và thấy cửa của một phòng còn mở, Dennis lặng lẽ tiến lại gần… Cassy Johnes đang lục lọi, tìm kiếm giấy tờ gì đó dưới ánh sáng đùng đục của ngọn đèn bàn. Cô ta không để ý đến xung quanh. Rồi bỗng nhiên cô ta ngẩng đầu lên la hoảng hốt vì bất ngờ.

- Xin lỗi, – Dennis nói.

– Tôi không muốn làm cô hoảng sợ.

- Không, có gì đâu!

– Cô ta lúng túng thu dọn giấy tờ và xếp vào cặp.

- Cô đừng ngại gì, cứ làm việc đi. Tôi không thích làm gián đoạn công việc của mọi người.

- Tôi không nghĩ là có ai đó sẽ đến đây muộn thế này. Tôi… tôi muốn làm nốt một số việc mà ban ngày chưa kịp làm.Dennis nhận thấy là Cassy có vẻ rất lúng túng và không dám nhìn vào mặt anh.“Có lẽ cô ta là một cô gái nhút nhát”, – anh nghĩ.

- Chắc cô muốn tìm cái gì đó liên quan đến Jake Sanders? – Anh hỏi.

- Vâng gần đúng như thế, – Cassy trả lời quanh co.

– Anh… hình như anh cũng quan tâm đến điều đó?

- Vâng – Dennis trả lời.

– Tất cả hãng chúng ta chỉ loay hoay quanh chuyện đó thôi.Anh bất giác ngắm nhìn thân hình cân đối, xinh xắn của cô gái, mái tóc sáng của cô… thậm chí đã muộn lắm rồi mà trông cô vẫn còn tươi tắn và chỉnh tề. Anh muốn nói chuyện với cô lâu hơn, còn cô rõ là muốn nhanh chóng ra về.

- Thôi được rồi, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, – Cassy nói. Cô gái thu dọn ca táp và đi ra cửa. Khi đi ngang qua Dennis, Cassy nhìn thẳng vào mặt anh. Thiếu chút nữa Dennis ngộp thở trong đôi mắt ấy…

- Hay là ngày mai chúng ta cùng ăn trưa với nhau nhé. – Dennis buột miệng nói. Cassy cười nghĩ là anh đùa.

- Chúc anh ngủ ngon! – Cô nói.Dennis đứng nhìn theo cô rất lâu. “Quỷ tha ma bắt anh đi, Dennis”.

https://thuviensach.vn

– Cassy nghĩ khi đi dọc hành lang – Việc gì anh ta cần gấp đến như vậy? Anh ta dẫn xác đến đây vào buổi tối để làm gì nhỉ? Cô ta chắc còn ngạc nhiên hơn nhiều, nếu như nhìn thấy Dennis ngồi sau bàn, cần cù tập ký chữ ký của Joanna Radell.

Màn đêm buông xuống miền duyên hải phía tây nước Úc thật đột ngột.Trên nền trời cao màu sắc cứ đổi thay: lúc da cam, khi đỏ và cuối cùng là bóng đen bao trùm.Những chủ nhân của Eden cũng đã ngủ cả. Nhưng giấc ngủ của họ thật nặng nề. Dan bỗng tỉnh giấc và phát hiện là Stephany nằm cạnh đã thức dậy.

- Có chuyện gì vậy, em yêu? Dan bật đèn ngủ ở đầu giường, Stephany nheo nheo mắt. Nhìn qua cũng đủ biết là chị vừa mới dậy. Stephany vò nhàu tấm ga trải giường.

- Em mơ một giấc mơ kinh khủng phải không? Hết lòng thương yêu Stephany, Dan biết rõ những nỗi kinh hoảng của chị. Chị gật đầu.

- Đây không phải là lần đầu chứ? Em hay thấy ác mộng từ khi Jilly rời khỏi nhà tù, đúng không? Stephany im lặng gật đầu. Sau đó chị nói một cách đau khổ:

- Mọi việc đang yên lành, bỗng nhiên đảo lộn cả. Tại sao vậy?

- Đảo lộn cái gì? Mọi việc vẫn ổn cả đấy chứ.

- Vâng… nhưng Sara đe doạ bỏ học nhạc, thậm chí không muốn nghe một cái gì cả, cứ lục hặc với em đến mười ngày nay rồi. Còn Dennis thì cứ làm cho em điên lên vì những câu chuyện xoay quanh hai mươi ngàn đôla bí hiểm của nó, có vẻ là con rất cần…

- Hãy bình tĩnh, Stephany! – Dan nói âu yếm nhưng dứt khoát

– Sara đã nửa năm nay tìm kiếm mà không chọn được nghề nào. Còn Dennis… Dennis vẫn nghịch ngợm như vậy.Cả hai đều cười buồn bã; Stephany đã bình tâm và lại nằm xuống gối. Dan âu yếm gạt những sợi tóc loà xoà trên mặt chị.- Và em lo lắng cả vì chuyện Jilly, đúng không? Stephany gật đầu đau khổ. - Thuở ấu thơ, bọn em thường chơi trò chị em. Lúc đó không có gì tuyệt hơn thế. Còn bây giờ khi mọi việc đã rõ ràng… thì điều đó chẳng vui vẻ gì.Dan nghĩ ngợi đôi chút:

- Không nên dằn vặt mình như thế. Thật khó mà vui vẻ được với Jilly.

https://thuviensach.vn

Thực sự mà nói em hành động chưa cân nhắc lắm… – Dan ngắc ngứ, không biết là có nên tiếp tục hay không…
- Cái gì ạ?
- Jilly là người đàn bà rất dễ xúc động. Trước kia nhất định là thần kinh cô ấy đã từng có vấn đề. Mà bảy năm tù giam kia là liều thuốc tồi tệ nhất đối với cô ấy.
Ngược lại, – giọng ông trở nên rầu rĩ,
– Để bệnh tình trầm trọng hơn thì khó mà nghĩ ra loại thuốc đặc hiệu nào công hiệu hơn thế.
- Em cho rằng anh đã không công bằng đối với cô ấy. Có lẽ là cô ấy cần có thời gian để hoà nhập vào cuộc sống sau một thời gian bị cách ly. Và sau đó cô ấy không đơn giản là chỉ bực mình. Cô ấy đã có lý trong chuyện tiền nong. Thật là sai lầm khi em đồng ý để Bill đặt điều kiện cho cô ấy
- Em vẫn tin cô ấy?
Stephany nghĩ ngợi:
- Thực ra thì không… và không khi nào tin cả. Nhưng em hiểu là cô ấy không thích chuyện đó. Một tình huống không lối thoát. Em không biết là phải làm gì. Bỗng nhiên một người em gái xuất hiện còn em thì không thể tìm được tiếng nói chung với cô ấy. Dan đau đớn nhìn Stephany trong cảnh suy nhược như vậy. Ông ôm lấy chị, ghì sát vào mình. Sau đó ông nói:
- Có lẽ, cần phải nói chuyện với cô ấy. Bây giờ cô ấy sống ở đâu?
- Theo Sara thì ở một cái xó xỉnh nào đó rất bẩn thỉu ở Rox. Có lẽ là em cần phải gặp cô ấy để một lần nữa đề nghị cô ấy cầm tiền mà không đặt một điều kiện gì cả.- Ấy, ấy em cần phải cứng rắn hơn. Và em đừng có quên là cô ấy đã một lần xử sự thế nào với em. Thôi ta tạm quên Jilly đi.Dan hôn lên đỉnh đầu Stephany.
- Em không thể, em cần phải gặp cô ấy
– Môi Stephany mím lại thành một đường thẳng.
- Em nghĩ làm thế em sẽ thấy nhẹ nhõm hơn chăng? – Dan âu yếm hỏi.
- Trong mọi trường hợp, em không muốn cảm thấy mình là người có lỗi. – Thật là ý nghĩ hay. Ai mà biết được? Cũng có thế là chúng ta nhầm về

https://thuviensach.vn

chuyện Jilly.Stephany ngẩng đầu nhìn Dan.“Anh ấy thật là kỳ diệu – chị nghĩ Đó là người duy nhất hiểu mình”.Stephany âu yếm vuốt má ông, rờ những nếp nhăn, hằn sâu của ông và vui vẻ nhìn vào đôi mắt nâu của ông.

- Anh có biết cái gì không? – Chị nói

– Em rất sung sướng vì em có anh. Mặc dù, có lẽ là em không xứng đáng với anh.

- Tất nhiên, – Dan vờ nghiêm nghị.

– Tất nhiên là em không xứng đáng với anh. Không có người đàn bà nào trên trái đất này lại có thể xứng đáng với anh.Nhưng Stephany không hùa theo giọng đùa cợt của ông:

- Anh Dan, thật đấy. Thời gian gần đây em ít để ý đến chăm sóc anh. Em tiếp nhận mọi thứ cứ như chúng phải như thế

- Hãy làm như em muốn, – ông nói và nhìn chị bằng ánh mắt chân thành

– chỉ cần em tiếp nhận anh là đủ.

- Sao, đó có phải là đơn thuốc của ông không đấy, bác sĩ? – Stephany vui lên

– Tiếp nhận một ngày ba lần, thưa bác sĩ Dan Marshall.Và chị hôn vào mũi ông.

- Anh sợ là vẫn chưa đủ đâu. Trong những trường hợp như thế anh kê loại đơn đặc biệt.Dan kéo chị lại gần và nghịch cái dải buộc trên áo ngủ của chị

.- Tôi nghe ông đây, thưa bác sĩ! – Stephany nói.

- Thế vẫn còn ít! – Dan thì thầm và xoa lên ngực chị

– Em không thoát khỏi anh dễ dàng thế được đâu.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 33

Không thể lên án Dennis là người không có chí hướng, ít ra thì anh cũng tự cho là như vậy, mặc dù không hiếm khi anh rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan do cái tính ương ngạnh không chịu thừa nhận sai lầm của mình. Dennis rất tức khi mọi người trả lời "không" với anh. Anh đã quen với chuyện được yêu chiều từ nhỏ, khi mà Stephany sợ cuộc chia tay với chồng sẽ ảnh hưởng xấu đến con, nên luôn chiều theo mọi sở thích của Dennis. Bởi vậy mà Dennis không thể chấp nhận việc Stephany từ chối cho anh tiền. Và anh quyết định là sẽ tìm cách để xin bằng được. Mấy ngày qua, anh xử sự thật lý tưởng – cả ở nhà và ở nơi làm việc. Cuối cùng thì anh thấy mẹ cũng dịu đi. Anh quyết định lợi dụng thời điểm, khi Stephany tỏ lời khen ngợi kết quả công việc của anh để nhắc lại yêu cầu tiền nong của mình.

- Có nghĩa con cũng không phải là đồ vô dụng, phải không mẹ. – Anh mào đầu.

- Tất nhiên, Dennis ạ. Nhưng con cần phải tỏ ra chín chắn hơn.

- Vâng ạ! Con sẽ chứng minh để mẹ thấy ngay bây giờ. Con đang muốn đầu tư vào một việc rất sinh lợi.

- Đầu tư à? – Stephany nhổm người lên.

- Đây là một cơ hội tốt, mẹ hãy tin con…Stephany cắt ngang lời anh:

- Con đã nói cho mẹ nghe chuyện này rồi.

– Chị nói rành mạch – Đôi khi mẹ có cảm tưởng hình như con không hiểu tiếng người hay sao ấy. Con làm cho mẹ rất thất vọng, Dennis ạ.

Thôi đủ rồi, con về nhà đi. Mắt Stephany đầy vẻ giận dữ:

- Thôi xéo đi, nếu con không xin lỗi mẹ vì hành động hôm nay thì suốt tuần mẹ sẽ không thèm nói chuyện với con đâu.Ngạc nhiên và sợ hãi trước sóng gió bất ngờ, Dennis lúng túng.

- Mẹ có bao nhiêu là tiền, không biết để đâu cho hết. Vì sao mà con cứ phải

https://thuviensach.vn

luôn tiết kiệm và van xin me từng xu? Tại sao Jilly Stuart vừa mới rít lên một cái mẹ đã lập tức cho mụ ấy năm triệu đôla. Trong khi đó con trai mẹ thì mẹ không thể thí cho hai mươi lăm ngàn đôla. Hay là chỉ có chĩa súng lục ra hoặc đe doạ giết người tình của mẹ thì mới buộc được mẹ xì tiền ra chắc.

- Dennis!

Dennis rùng mình vì tiếng quát như roi quất của Stephany.Có tiếnn gõ cửa và Bill thò đầu vào.

- Ba giờ, Stephany ạ – Ông rạng rỡ.“Cái lão ngốc này muốn gì vậy?”

– Dennis tức giận nghĩ.Bill lập tức cảm thấy có điều gì không ổn.

- Có lẽ tôi đến không đúng lúc chăng? – Ông luống cuống nói.

- Ồ không!Dennis bất giác thấy thán phục tính tự chủ của mẹ.

- Hôm nay là một ngày trọng đại, tôi muốn để mọi người cùng chia vui với chúng tôi – Bill nói.Ông không giấu nổi nụ cười hạnh phúc khi đi cùng Stephany về phòng mình.-

Xin giới thiệu với… Đây là thằng con lưu lạc của tôi.Đứng sau bàn làm việc là Rina vợ của Bill, còn bên cạnh bà là…

- Tom! – Stephany thốt lên

.Chàng thanh niên nở một nụ cười thay cho lời đáp.

- Thật không thể nào tin được. Cô xin thề là khi ra đi, cháu thấp hơn thế này đến một phút. Cháu ăn mặc mới đáng ngạc nhiên làm sao!

- Đây là một tai hoạ thực sự đấy – Bill tán đồng

– Gửi cậu ấy đi Mỹ học và khi trở về thì cậu ấy ăn diện như một người Mỹ thực sự.

- Xin lỗi Rina, cháu chưa kịp chào cô. Chắc cô vui lắm khi Tom trở về?

– Stephany hôn người đàn bà đôn hậu một cách nồng thắm.

- Vâng, tôi hy vọng là cậu ấy không ra đi nữa – Rina gật đầu.

- Mẹ đừng lo – Tom cầm tay bà nắn nhẹ âu yếm

– Bây giờ con là một người Úc chính hiệu. Một thời gian dài con học tập ở nước ngoài, nhưng tinh thần dân tộc của con không hề mất đi tí nào.

- Chào cả nhà!

– Dennis xuất hiện ở cửa.Stephany ý tứ nhìn con trai thay cho câu trả lời.

https://thuviensach.vn

“Mẹ muốn con vào đây như một người có giáo dục và cư xử thật lịch lãm”.Chị thầm ra lệnh cho đứa con trai ngỗ ngược của mình. Dennis hiểu cái nhìn của mẹ

.- Rất vui mừng được gặp anh, – Anh nói và bắt tay Tom.

- Thế nào, cháu có thích Harvard không?

– Stephany hỏi Tom.

- Tuyệt vời ạ. Nhưng cháu không chỉ muốn nói đến mặt lý thuyết kinh doanh không thôi. Cháu muốn được thực hành nữa.Stephany mỉm cười.

- Thế cháu đã có ý định sẽ thực thi kế hoạch của mình ở đâu chưa?

- Cháu cũng có được một đôi nơi mời.

- Cô hiểu… Nhưng cô tin chắc là hãng của cô sẽ đánh bật họ.Tom chăm chú nhìn chị.

- Cháu chưa hoàn toàn hiểu ý cô. Stephany cười lớn, còn Bill thì vui mừng ra mặt.

- Tại sao cháu lại không làm việc cho cô hở Tom? Bây giờ cô rất cần có cháu.Tom lúng túng:

- Cô nói nghiêm túc đấy chứ ạ? Bố cháu không hề nói gì về điều này cả. Và hơn nữa, cháu không muốn là bị mang tiếng là chỉ nhờ có sự quen biết riêng mới kiếm được việc làm.

- Một người có trình độ như cháu thì không việc gì phải lo lắng về những chuyện như vậy. Và đừng nghĩ là công việc sẽ béo bở. Cô và bố cháu sẽ giao cho cháu những việc khó nhọc đấy.

- Cháu… không biết cảm tạ thế nào. Cháu mừng quá!

- Chúc mừng con – Rina nói.Bill vỗ lưng còn trai, còn Stephany âu yếm hôn cậu.

Chỉ có Dennis là không vui.

- Mọi việc thật tuyệt

– Anh nói nhã nhặn một cách châm chọc.

- Chúc mừng anh vào làm việc ở hãng chúng tôi.Stephany lại lần nữa phát ngượng vì đứa con thiếu giáo dục của mình. Nhưng thậm chí nếu Tom, có cảm thấy sự đe doạ ẩn giấu trong những lời nói của Dennis – giống như một con trống cảnh cáo đối phương khi vượt qua

https://thuviensach.vn

địa phận mình – thì anh cũng không thể hiện ra mặt vì lễ độ.

Nhạc viện là một trong những toà nhà đẹp nhất ở Sydney. Nó được xây dựng từ xưa và dáng vẻ bên ngoài làm nhớ đến một pháo đài trung cổ với bức tường lô nhô, những lỗ châu mai và tháp cao. Chiếc mái che trên lối vào giống hệt một chiếc cầu treo.

Nhưng Sara không còn lòng dạ nào để thưởng thức vẻ đẹp của công trình kiến trúc. Trong suốt thời gian học ở nhạc viện nơi đào tạo những nghệ sĩ tài ba của đất nước, lòng say mê âm nhạc của cô đã bớt đi nhiều. Sara là người trung thực, cô không muốn ai ủi mình bằng những hy vọng cô là người tài năng như những bạn cùng khoá của cô. Khác với Dennis sống trong thế giới huyền hoặc của tuổi thanh niên, Sara hơi già dặn trước tuổi. Nhanh chóng học được cách đánh giá cuộc sống và đánh giá những khả năng của mình, cô đành nhận là mình không có những đức tính cần thiết để theo đuổi nhạc viện. Đó là một quyết định đau đớn mà rất lâu cô không nói ra. Bởi Sara đã đặt những hy vọng lớn lao trên con đường âm nhạc của mình.“Mình sẽ làm cái gì đây? – Cô suy nghĩ – mình chẳng biết làm cái gì khác”.Cũng giống như nhiều cô gái, Sara không đánh giá hết vẻ bề ngoài của mình. Những người xung quanh lại cho rằng cô cố tình che giấu đôi mắt nâu dưới những búp tóc quăn của mái tóc dày. Sara xấu hổ vì chiều cao của mình, cô cứ vụng về so vai để làm vẻ thấp hơn. Sara đã thử đi thử lại tất cả những gì có thể: cả tập thể thao, cả giao du với những gia đình quý tộc Pháp, nhưng Sara mắc đầy những khiếm khuyết như trước. Cô dường như không thể hoặc không muốn khắc phục chúng. Chỉ khi biểu diễn, Sara mới cảm thấy tự nhiên thoải mái và nhẹ nhõm. Nhưng thậm chí cả những cái đó cũng bị mất khi cô không còn tin vào khả năng âm nhạc của bản thân mình. Sara ngày càng tin chắc là cô phải từ bỏ âm nhạc trong khi còn chưa muộn, nếu không sau đó sẽ khó hơn. Cô hiểu rõ là điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với Stephany. Mẹ rất yêu nhạc. Từ thời niên thiếu cô đơn của mình, bà đã thích chơi dương cầm và nghe nhạc. Sara ngờ rằng nếu không vì những đặc điểm của việc học

https://thuviensach.vn

hành của Stephany thời đó và không vì tính nhút nhát của bà thời cơn gái thì có lẽ chính Stephany cũng đã mơ ước trở thành một nữ nghệ sĩ dương cầm. Stephany rất khích lệ cổ vũ Sara. Nhiều khi mẹ còn chơi đàn hàng giờ với cô và trong mỗi giai đoạn học tập đều chọn cho cô những thầy dạy có tiếng. Sara sợ rằng nếu như bây giờ cô sổ toẹt tất cả thì mẹ cô sẽ coi hành vi này như là một cái tát vào mặt mình. Nhưng biết làm thế nào được… Sara cắn môi và nhanh nhẹn thu xếp để rời nhạc viện sau một tuần học tập mà cô cảm thấy đã trôi qua hoàn toàn vô ích đối với mình. Cô suy nghĩ lung đến nỗi chút nữa thì đâm sầm vào Jilly.

- Sara, thật bất ngờ quá! – Jilly rít mặc dù ả đã quanh quẩn ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi (ả gọi điện về Eden và biết là có thể tìm Sara ở đâu).

- Chào cô Jilly! Cô làm gì ở đây vậy?

- Cô vừa mới ở chỗ văn phòng chú Philip,

– Jilly trả lời và phẩy tay về phía phố Marcuori. Ả ta nhắc đến tên người chồng cũ làm Sara chú ý.

- Ở chỗ văn phòng của chú Philip á? Thế cũng việc của chú ấy thế nào?

- Tốt thôi, thế cháu có rảnh không? Ta cùng đi uống cà phê và tán gẫu với nhau tí chút.Nắm tay Sara ả kéo cô đến một quán gần đó. Chẳng phải khó khăn gì ả nhanh chóng moi được ở Sara những điều cần thiết. Jilly rất quan tâm đến việc những người chủ của Eden sống ra sao sau khi ả rời khỏi đó. Sara hoàn toàn tin tưởng Jilly mà không biết là ả đang sử dụng cô như một nguồn thông tin. Và cô càng không hiểu một điều là Jilly cố tình nói với cô những điều rõ ràng với hàm ý làm cho Stephany phải lo lắng. Những cuộc gặp gỡ kiểu này, dù ngẫu nhiên hay sắp đặt trước, là một phần đặc biệt quan trọng trong kế hoạch thâm hiểm của ả. Và Jilly có thể tiến xa hơn nếu như có được ảnh hưởng đối với Sara.

- … Vậy là bây giờ, mẹ cháu đã có Tom Macmaster, và mẹ cháu sẽ chiến đấu với Jake Sanders bằng những phương pháp riêng của anh ta. Mẹ cháu nói Tom là chàng trai tuyệt vời, anh ta sẽ là vũ khí bí mật của mẹ. Cô chưa nhìn thấy anh ta, nhưng nếu như anh ta dù chỉ xứng đáng với một nửa những điều mà người ta nói về anh ta, thì cũng sẽ lôi thôi to cho cái ông Sanders ấy. Cô có cho là như thế không?

https://thuviensach.vn

- Ồ đúng – Jilly đăm chiêu nói.

Thật là những thông tin vô giá! Chắc Jake sẽ vui mừng lắm đây. Ngay hôm nay ả phải kể lại mọi chuyện cho Jake mới được. Đó là cái cớ tuyệt vời cho cuộc gặp gỡ. Jilly đang âm thầm tuyệt vọng bởi Jake không muốn dan díu với ả vì một lý do nào đó. Sau khi đạt được ý đồ, Jilly giả bộ quan tâm đến Sara:

- Công việc học nhạc của cháu thế nào rồi? – ả hỏi và nhìn cô gái bằng ánh mắt rất chân thành.Sara bỗng nhiên cụt hứng.

- Rất tồi tệ, – cô trả lời buồn rầu

– Cháu không có tài năng còn mẹ cháu thì không khi nào công nhận điều đó. Mẹ cháu luôn cho rằng thế nào cháu cũng có thể chơi theo một kiểu nào đó và trở thành nghệ sĩ dương cầm. Nhưng cháu không thể đạt được điều đó đâu.

- Nhưng liệu mẹ cháu có buồn bực, thất vọng nếu cháu bỏ âm nhạc không?

– Bộ óc đầy suy diễn của Jilly lại nảy sinh một ý đồ mới.

- Cháu sợ mẹ cháu sẽ rất khổ tâm – Sara trả lời

- Nhưng dù sao thì cũng không để chuyện này kéo dài mãi được. Cô thấy là cháu dằn vặt như thế nào

– Jilly nắm tay Sara bày tỏ sự cảm thông.

– Cháu đã nói với mẹ chưa?

- Cháu đã thử.

- Thế không ai có thể nói hộ cháu về chuyện đó với mẹ à?

- Không chẳng có ai cả – Sara buồn bã đáp.

-Thật là khó mà tin được! – Jilly cẩn thận thăm dò

– Thế cháu không có bạn à?

- Cháu có quan hệ tốt với bạn gái, nhưng có lẽ tại mẹ cháu là bà Stephany Harper mà đôi khi cháu cảm thấy bị xa lánh. Cô biết không khi tan học, chỉ có mỗi cháu là về nhà bằng xe hơi. Thật khó mà cảm thấy bình đẳng với mọi người.

- Thế còn với các bạn trai? Sara căn môi.

- Dạ cũng thế, họ xa lánh cô "Túi tiền". Đó là cái tên mà họ đặt cho cháu

https://thuviensach.vn

đấy. Cháu học ở trường nội trú dành cho con gái cho đến năm mười chín tuổi nên thực sự cháu không biết cư xử ra sao với các bạn trai.“Té ra là con bé vẫn còn trinh!
– Một suy nghĩ lướt qua đầu Jilly và thiếu chút nữa thì ả cười phá lên
– Thời đại chúng ta, ở lứa tuổi nó mà thế? Thật là buồn cười”.Jilly liền nở một nụ cười thông cảm.
- Có lẽ là Stephany đã đồng ý nếu như cháu đề nghị đổi việc học nhạc bằng cái gì khác. Thế cháu không có dự định học một cái gì khác à? Sara ngượng đỏ mặt, còn Jilly lập tức hiểu là ả đã đánh trúng vào chỗ cần thiết.
- Cháu muốn làm gì? – ả tiếp tục
– nếu như cho cháu quyền lựa chọn.
- Nhưng… Sara nhìn xuống tay. – Cái đó… cái đó rất dở hơi… và cháu rất xấu hổ. Nó không thể nào so sánh được với âm nhạc. Nhưng quả thật cháu luôn bị lôi kéo bởi thế giới mốt.
- Mốt hả? – Jilly à lên một tiếng và đôi mắt ả sáng lên.
– Thế sao cháu không thử xem.
- Mẹ cháu không tán thành chuyện đó! Thậm chí còn chẳng buồn nghe cháu nói nữa kia! Cô bảo thế thì còn nói chuyện làm sao được!
- Không, sẽ có cách để nói nếu cháu thực sự muốn. Cô có lẽ là ít được học, nhưng biết rằng mọi cuộc đấu tranh sẽ đều chính đáng nếu như cháu biết rõ mục đích của mình. Đã đến lúc không thể chiều theo ý người khác được nữa, cần phải tỏ rõ là tự cháu muốn tạo lập cuộc sống của mình.Jilly ngừng lời vì ả cho rằng nói như vậy là đủ. Sara ngồi trầm ngâm, nuốt lấy từng lời của ả.
- Cô phải đi đây, cháu gái ạ. – ả nói – nhưng cháu cứ suy nghĩ những điều cô nói. Và hãy nhớ, nếu cháu muốn thảo luận một cách thân ái về chuyện gì đó thì cô luôn sẵn sàng làm người bạn tâm tình của cháu.

Như phần lớn những người đàn ông thường hay quan tâm đến vẻ đẹp thân thể mình, Jake đánh giá rất cao vai trò mát xa. Anh ta cho rằng mát xa sẽ làm giảm bớt mệt nhọc, căng thẳng và làm tăng trương lực cơ bắp. Sau mỗi lần mát xa, anh ta lại cảm thấy nhưng nhức dễ chịu toàn thân và sức lực

https://thuviensach.vn

gia tăng rõ rệt. Sau khi xuất hiện ở Sydney, Jake lập tức tìm được cho mình một cô gái làm nghề xoa bóp. Không gì có thể thay thế được sự phục vụ của cô gái mát xa hạng nhất này, một cô gái khéo léo, nhanh nhẹn, thành thạo, điềm tĩnh và không mặc gì đến thắt lưng. Jake nằm sấp, mắt nhắm nghiền tận hưởng những tiếng lách tách phát ra từ những ngón tay nhỏ nhắn của Pik San Vu. Chẳng cần phải quay lại nhìn cô gái, anh ta vẫn hình dung được cô một cách tuyệt vời. Nhìn chung Jake thích những người đàn bà cân đối, gọn gàng, thon thả. Nhưng Piksi – anh ta gọi cô gái như vậy – thì lại bé tí tẹo, tóc đen nhánh, đôi mắt rực sáng và làn da vàng ánh.“Piksi quả là một báu vật bé nhỏ”

– Jake nghĩ. Jake cảm thấy một niềm thích thú vô bờ khi ngắm nhìn no nê những đường nét tuyệt đẹp của thân thể, làn da mượt như xa tanh và đôi núm vú nhạy cảm, hứa hẹn biết bao khoái lạc của cô.- Ngài làm ơn quay lại một tí, ngài Sanders!Jake có giấu một nụ cười và quay lại, Piksi trông đúng là một cô gái bản xứ Úc chính cống. Jake ngả người ra phía sau và mở to mắt. Tia mặt trời buổi sớm nhảy múa nghịch ngợm trên làn da Piksi, còn cô thì không một phút ngừng tay. Sau khi nhăn trán một cách chăm chú, cô cúi sát xuống Jake và xoa bóp vai Jake bằng cả hai tay. Jake lười biếng nhấc đầu lên và dùng môi cắn cắn đầu vú màu huyết dụ nhỏ xinh của cô.Đúng lúc đó thì cửa ra vào bật mở, Cassy bước vào phòng. “Đáng lẽ phải lấy lại chìa khoá của cô ta mới phải” – Jake chợt nghĩ.

Cassy lập tức hiểu ngay là chuyện gì đang xảy ra. Vừa tức giận, vừa sợ hãi, cô sững lại ở cửa và không thốt lên được lời nào.

- Chào Cassy – Jake bình thản nói

– Thôi được rồi Piksi, hôm nay như vậy là đủ. Cảm ơn cô.

Chẳng hề luống cuống chút nào, Piksi bình thản mặc chiếc áo phông, chải đầu và thu dọn dụng cụ.

- Chào ngài Sanders, – Cô ta nói khẽ, cúi rạp người chào rồi lướt nhanh ra khỏi phòng không thèm đếm xỉa đến Cassy. Cassy yên lặng và nhìn theo cô ta. Ý định cãi nhau của cô vụt biến mất. Cô có thể có đòi hỏi gì nào? Jake

https://thuviensach.vn

không hứa là sẽ chung thuỷ với cô. Anh ta chưa khi nào hứa một cái gì cả. Cassy còng người xuống vì đau xót.Jake nhìn cô.
- Anh hy vọng là em sẽ không xử sự như một kẻ quê mùa, làm ầm lên chỉ vì một dịch vụ thông thường của người làm nghề mát xa?
– Anh ta hỏi.
- Có lẽ là em… em đến không đúng lúc.
- Nhưng anh dù sao cũng rất vui được nhìn thấy em, em yêu ạ,
– Jake ngồi dậy, quàng khăn mặt quanh thắt lưng và hôn Cassy.Song cô nhìn anh ta bằng ánh mắt tức tối, không thiện cảm như trước.
- Em hy vọng là anh sẽ không phung phí sức lực của mình. Anh nhớ là anh còn phải tập trung sức mà chiến đấu với "Harper Mining" – Cassy cằn nhằn tức giận.
- Và cả với vị chủ tịch hãng nữa chứ.
Hình ảnh cuộc gặp gỡ với Stephany vẫn chưa mất đi trong đầu Jake, chính vì vậy mà anh ta cảm thấy mất bình tĩnh. Cassy thốt lên.
- Tốt hơn cả là anh chỉ nên tìm hiểu thêm về hãng thôi, bởi cuộc sống riêng của bà ta ổn cả.
- Bao giờ người ta chả nói vậy. Nhưng đến một lúc nào đó…
- Anh sao vậy, lại muốn ngủ cả với bà ấy hả? Jake thở dài:
- Cassy, em lại nổi máu điên của người bản xứ đấy à?
- Tại sao anh lại có thể cư xử như vậy, Jake? – Cassy lại sôi lên.
- Anh muốn tất cả
- Còn em… em chẳng muốn gì hơn, – Cassy đỏ mặt, cô như sắp bật khóc
– Em cảm thấy mình là đứa đểu giả, là tên gián điệp, chỗ nào cũng chõ mũi vào.Jake mở to cặp mắt xanh nhìn cô.
- Nhưng mọi việc của em đều tuyệt cả đấy chứ, tình yêu của anh. Thiếu em thì anh có thể làm gì được nào? Chọn lúc thuận tiện, Jake tiến lại phía Cassy và ôm lấy cô. Cassy bất giác trở nên dịu đi.
- Nào, Cassy, – Jake thì thầm
– Em thật kiều diễm và đáng yêu và em biết rõ điều đó. Bọn mình với nhau thật là tuyệt, đúng không nào? Jake âu yếm dẫn cô đến giường và ngồi xuống bên cạnh. Cassy gục đầu vào vai anh ta.

https://thuviensach.vn

- Ôi Jake! Em sẽ ra sao nếu như mọi người biết chuyện?
- Tất nhiên là sẽ rất kinh khủng nếu chuyện đó xảy ra. Sẽ là một cơn ác mộng.Jake không thích lừa dối đàn bà. Anh ta muốn để họ tỉnh táo nhìn vào sự việc, dũng cảm đương đầu với số phận, chứ không tự an ủi bản thân bằng những ảo tưởng.
- Ồ không, – Cassy nói nhỏ đến nỗi Jake đã phải vươn cổ sát lại nếu không sẽ không nghe thấy gì.
– Cơn ác mộng đó đã xảy ra từ khi em yêu anh.
- Cassy, em có thể ra đi, và chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Em muốn điều đó chứ gì?
- Không. - Nếu thế thì đừng làm cho chúng mình mất vui. Tốt hơn cả là em hãy nói, khi nào thì em phải quay về chỗ họ.
– Anh ta hôn vào cổ Cassy, dùng lưỡi cù cù vào tai cô.
- Khoảng một giờ nữa.
- Thôi đừng để mất thì giờ nữa, vì em mà anh chịu mất sự phục vụ tận tình của Pik San Vu. Phép lịch sự đòi hỏi em phải đền bù thiệt hại cho anh. Thế nào, ta bắt đầu chứ?

Những chú ngựa thường thích phi vào lúc bình minh, khi mà không khí còn trong lành, đồng cỏ còn ánh lên bởi sương sớm. Do ở thành phố thường xuyên nên chị không thể đi ngựa nhiều như khi còn ở khu Eden cũ. Ở nơi hoang vu đó, chị thoải mái đi lại khắp nơi, biết từng con đường nhỏ, từng đàn chuột túi. Và người bạn đường duy nhất của chị khi đó là chú ngựa đực đen to lớn có tên là King.“Mình sẽ không có được chú ngựa nào như thế nữa – chị nghĩ – Nó là người bạn thực sự, duy nhất của tuổi ấu thơ, một sinh vật giống đực duy nhất mà ta tin cậy trước khi gặp Dan”. Lẽ ra nó xứng đáng được nghỉ hưu lâu rồi. Hôm nay Stephany muốn phi nước đại để xua đi những ám ảnh nặng nề của công việc nên chị chọn một con ngựa còn non. Stephany âu yếm vỗ về lớp lông mịn màng của con ngựa. Con vật vểnh đôi tai lên rồi cúi xuống hít đôi giày của chủ. Sau đó nó thẳng người ra và sẵn sàng lên đường.- Xin lỗi bạn nhé, – Stephany thì thầm
– Chúng ta phải chờ thêm tý chút. Tôi còn phải nghĩ thêm một chút. Chúng ta đi bộ thêm một lát nữa được chứ? Stephany có nhiều việc phải lo nghĩ.

https://thuviensach.vn

Việc Jilly được tự do, việc tìm được di chúc của Max đã làm đảo lộn tùng phèo tất cả cái thế giới yên tĩnh của Stephany. Nó đã đổ sụp nhanh chóng, tựa như một lâu đài cát. Lần đầu tiên trong đời Stephany cãi nhau với Sara khi mà cô con gái dám bạo gan nói với chị là đã quyết định bỏ nhạc mà chưa nghĩ ra là sẽ làm một cái gì khác.

Dennis lúc thì im lặng một cách buồn bực, lúc thì có những hành vi hết sức tồi tệ, và bây giờ thì Stephany lại thấy trên mặt cậu con trai nụ cười tinh quái, bí hiểm và điều đó càng làm chị bực tức. Khi Stephany nghĩ tới Jilly, tim chị thắt lại. Vấn đề này vẫn chưa được giải quyết ổn thoả. Stephany nhớ lại buổi gặp gỡ cuối cùng của họ, khi mà chị đánh bạo đến chỗ ả ở Rox.

- Cô không thể ở lại đây được! – chị thuyết phục Jilly

– Tôi đã nghĩ lại chuyện tiền bạc… Cô nói đúng. Không cần có một điều kiện nào cả. Nói chung đó là tiền của cô. Tôi muốn cô được hạnh phúc.

- Chẳng lẽ chị làm cho tôi hạnh phúc bằng cách đó sao? Thậm chí với một khoản tiền lớn như vậy, và dù cho chị giúi nó cho tôi dưới bất kỳ lý do gì, thì nó cũng vẫn không phải là tiền của tôi. Chị định đấm mõm tôi, tôi thừa hiểu!Cuối cùng thì Stephany trở nên lúng túng.

- Cô… cô không muốn trở về Eden ư? Ở đó cô có buồng riêng của mình, và cô có thể sử dụng tuỳ ý.

- Muộn rồi, sẽ không khi nào tôi cảm thấy nó như nhà mình được. Thôi chị hãy quay về với chồng con mình đi. Chị không thể cho tôi được cái gì đâu.Khi Stephany chuẩn bị ra về, Jilly còn nói theo một câu mà sau đó nó cứ luôn ám ảnh trong đầu chị:

- Chỉ đơn giản là chị muốn tìm được sự thanh thản trong tâm hồn, còn tôi, tôi không muốn chị lợi dụng tôi để an ủi lương tâm đang dằn vặt của chị Stephany Harper ạ. Stephany cựa mình trên yên ngựa, nhớ lại những nét giận dữ trên mặt Jilly khi ả nói những lời này. Jilly sôi lên vì tức tối. Nhưng Stephany không tin là Jilly nói thật. Mọi người đàn bà bất hạnh, không được yêu thương đều cảm thấy như vậy nếu ở địa vị của ả.“Cần thử lại lần nữa, – Stephany quyết định – Mình phải tìm cách khác để tiếp cận cô ta”.“Tìm cách tiếp cận?” – Một ý nghĩ thoáng qua – Không lẽ cô ta đoán

https://thuviensach.vn

đúng là lương tâm đang giày vò mình. Stephany thở dài, cố ngắt dòng hồi tưởng. Nhưng ít nhiều gì thì bức tranh xưa vẫn hiện lên, Stephany luôn giàu có hơn Jilly cả về vật chất và tinh thần. Mồ côi mẹ, chị sống với người cha mà không khi nào để ý đến con. Stephany không quen cho mình là người hạnh phúc. Nhưng bây giờ lần đầu tiên chị so sánh cuộc sống của mình với cuộc sống của Jilly và chị hiểu là chị đã hơn hẳn cô ta. Giờ đây chị có tất cả hai đứa con, tình yêu của một con người tuyệt vời, công việc, sự kính trọng và tình bằng hữu của những người quen biết chị. Còn Jilly thì chẳng có gì cả. Cô ta sẽ đi về đâu? Bất cứ ai cũng sẽ có mặc cảm với cái quá khứ của Jilly. Cô ta sẽ phải mang vết nhơ này mãi mãi.Chẳng có gì đáng ngạc nhiên là mình cảm thấy có lỗi, Bỗng nhiên Stephany hiểu ra. Mà có thể sự việc còn nghiêm trọng hơn? Có lẽ mình đã cố mua chuộc cô ta do một nỗi sợ hãi mang tính mê tín; mình sợ rằng nếu mình tham lam thì sẽ bị mất tất cả như trong chuyện cổ tích vậy. Hoặc đó là phần đền đáp cho công lao của ả đối với chị, bởi khi cầm súng bắn Greg, ả đã cứu sống chị và giải thoát chị khỏi gã chồng đểu giả, đê tiện.“Bây giờ phải vứt bỏ ngay những ý nghĩ này đi! – Chị giận dữ ra lệnh cho bản thân – mình cần phải làm lại từ đầu và giúp Jilly cùng làm như vậy. Mình cần tin là cô ấy cũng mong muốn bắt đầu cuộc sống mới”.Stephany lại thở dài.Cần phải làm gì bây giờ? Liệu có thể xoa dịu những vết thương lòng, liệu có thể vứt bỏ gánh nặng của sự phản trắc, của hận thù và chết chóc đè nặng lên quá khứ của họ không? Stephany nghĩ mãi, đầu óc chị rã rời mà vẫn chưa nghĩ ra một điều gì mới cả!“Bao nhiêu người hành tội một mình mình! – Stephany buồn rầu nói với chính mình – chỉ có Dan là một ngoại lệ đầy hạnh phúc. Anh ấy là tảng đá duy nhất không hề lay chuyển trong cơn sóng gió này. Mặc dù cuộc sống của anh ấy cũng không phải lúc nào cũng vui vẻ…” Stephany đang bị cuốn hút vào cuộc chiến giành cổ phiếu cho “Harper Mining”, vào những cuộc tranh cãi với Sara, vào những trò tinh quái của Dennis… Cả tuần qua chị không kịp để ý đến Dan. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông cũng xa lánh chị nốt!Stephany rùng mình sợ hãi. Mất tình yêu của Dan… Chị sẽ không chịu nổi điều đó!

- Nào hãy phi lên chú mình, – chị nói – cần phải xua đuổi hết

https://thuviensach.vn

những suy nghĩ này đi.Trên ngọn đồi cao phía xa, một người cưỡi ngựa chăm chú theo dõi Stephany đang lướt trên đồng cỏ. Đã năm buổi sáng, Jake rình đón chị và cuối cùng thì sự chờ đợi của anh ta đã được đền bù.- Nào thôi đi! – Anh ta vỗ vỗ con ngựa và nói.Jake không chịu được chuyện thuê ngựa. Anh ta thường mua những con ngựa đắt nhất. Lúc này anh ta không có sự lựa chọn… anh ta muốn gặp Stephany một cách ngẫu nhiên ngoài giờ làm việc.Stephany phát hiện thấy từ xa một người cưỡi ngựa lao về phía mình. Chị cho ngựa đi chậm lại cố tránh làm con ngựa của người kia kinh hãi. Nhưng vừa nhận ra Jake Sanders một cái thì sự nhã nhặn của chị đã biến mất không còn dấu vết.

- Bà Harper, thật là một cuộc gặp thú vị – Sanders nói.

- Chẳng việc gì phải vờ vịt với tôi, ông Sanders ạ! – Stephany tuyên bố

– Tôi muốn được dạo chơi một mình.

- Tôi cam đoan là bà đã nhầm,

– Sanders phẩy tay – Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Nếu đúng đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên, thì tôi…

- Hãy tin tôi, tôi không muốn phá vỡ sự yên tĩnh của bà.

- Ông xuất hiện ở đây làm gì?

- Tôi muốn… nghiên cứu… tìm hiểu cho ra đầu ra đũa… biết nói thế nào nhỉ… đối phương của mình.

Stephany sôi lên vì phẫn nộ khi nghe giọng nói uể oải có vẻ thành tâm của anh ta. Anh ta mỉm cười và nhìn chị một cách đắc thắng. Chị tránh đôi mắt Jake đưa mắt nhìn những ngón tay của anh ta đang nắm cương ngựa và chị thấy ngay cả chúng đang thật hấp dẫn.

- Một ngày thật tuyệt diệu – Jake khẽ thốt lên

– Tại sao chúng ta lại không gạt sang một bên những bất đồng để mà cùng dạo chơi nhỉ.

- Cùng nhau?

Cho phép tôi lưu ý ông, ông Sanders. – Stephany nhấn mạnh tên của anh ta – là tính lạc quan của ông đã làm mủi lòng ôi… Thế nhưng ở ông, sự xấc xược còn lớn hơn nhiều. Thôi ông ở lại nhé!Sau khi

https://thuviensach.vn

cho ngựa chồm lên đứng thẳng bằng hai chân sau, Stephany thúc nó phi nhanh theo con đường nhỏ.Jake không nao núng do dự. Một con người như anh ta không thể bỏ qua một lời thách thức mà không đáp trả. Anh ta thúc ngựa một cách thô bạo. Nhưng làm sao mà anh ta có thể đuổi kịp ngựa của Stephany, con ngựa đã từng giật giải đua. Bất chợt những cố gắng vô ích của Jake, Stephany bỏ xa anh ta đến một dặm. Khi đến chỗ có những ngôi nhà đầu tiên chị cho ngựa chậm dần. Đúng lúc đó một tiếng súng nổ phá tan yên tĩnh. Lặng đi vì sợ hãi và không tin vào mắt mình nữa, Jake bất lực nhìn con ngựa mà Stephany cưỡi rít lên tuyệt vọng, khựng lại một cách đột ngột và sau đó từ từ đổ xuống đất như trong một đoạn phim quay chậm.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 34

Từ sáng sớm, Joanna Randell đã có mặt tại nơi làm việc và chỉ về nhà khi những loài chim đêm đã bay ra đầy trời. Công việc kinh doanh ở nhà mốt phụ thuộc tất cả vào bà và bà cũng biết điều đó. Vừa sáng tạo, vừa lãnh đạo và khi cần còn quát nạt những người dưới quyền, bà khéo léo bố trí để có mặt ở nhiều chỗ. Năng lượng của bà, giọng nói oang oang của bà vang khắp nơi trong toà nhà.

Đứng trên hè phố, Sara nghe thấy những giọng nói ồn ào từ nhà mode (thiết kế thời trang) của Joanna vọng ra, cô bỗng cảm thấy ớn lạnh mặc dù mặt trời ban trưa đang thiêu đốt. Tay cô nhớp nháp, và bụng thì đói. Sara hiểu rằng chỉ một chút nữa thôi là cô không chịu được và sẽ bỏ chạy. Cố hết sức, cô ưỡn thẳng vai và bước vào.

- Chào cô Harper – Cô thư ký gật đầu chào – Bà Randell ở trường quay trên gác. Sara vừa lên cầu thang vừa liếc nhìn ảnh những người mẫu nổi tiếng treo trên tường. Mỗi bước đi cô lại cảm thấy thiếu tin tưởng hơn. Sara thận trọng nhìn vào trường quay. Nó được chiếu sáng bởi hàng trăm ngọn đèn màu sặc sỡ. Trong một góc phòng công nhân đang lắp đặt một chiếc bục. Thợ điện treo đèn khắp nơi, lắp đặt những bộ đèn màu chiếu sáng theo chương trình. Những cô người mẫu mặc các trang phục khác nhau đỏng đảnh đi lại.

Joanna đứng trong đám đông, đang mải mê nói chuyện với người chụp ảnh. Ngừng lại trên ngưỡng cửa, Sara nguyền rủa số phận của trí nhớ tồi tệ của mình. Làm sao mà cô có thể quên là “Tara” đang chuẩn bị cho một sự kiện quan trọng. Chương trình biểu diễn hàng năm. Trong các dịp như thế này Joanna thường làm chấn động Sydney bằng những mẫu thời trang và những người mẫu mới. Thật khó tìm được thời gian thích hợp để nói

https://thuviensach.vn

chuyện với bà. Sara buồn bã định lặng lẽ bỏ đi.
- Sara!

Mặc dù cách bốn mươi mét, tiếng hét của Joanna vẫn làm mọi người phải giật mình. Bà chạy lại phía Sara, ôm lấy cô và kéo cô vào phòng chụp.
- Hay quá, cô làm gì ở đây vậy? Sara hít thật sâu.
- Nhìn chung là tôi muốn tìm việc – cô chậm chạp nói.
Joanna trợn tròn mắt:
- Tìm việc? Thế còn…
- Nếu bà còn quan tâm đến việc nhạc nhẽo của tôi thì xin bà hãy quên nó đi,
– Sara nói với giọng đều đều nhưng cương quyết.
– Tôi đã đi đến kết luận là không có năng khiếu âm nhạc nên không thể tiếp tục học được nữa. Bây giờ đã đến lúc tôi phải tự quyết định xem mình phải làm gì. Phải thôi bám váy mẹ thôi, bà nghĩ sao?Sara ngẩng mặt lên và cố làm vẻ tự tin. Điệu bộ anh hùng rơm đó không qua được mắt Joanna. Nhưng quyết định đau đớn của cô gái cũng đã chạm đến một cái gì đó trong tim bà.
- Tất nhiên, Sara, – Bà gật đầu
– Nhưng tại sao cô lại chọn chính công việc ở trung tâm mốt? Cô biết gì về thế giới này.
- Cũng biết như là mẹ tôi biết khi bắt đầu sự nghiệp của mình! –Sara trả lời.
- Đúng nhưng mẹ cô muốn làm người mẫu.

Stephany xuất hiện vào thời điểm rất thích hợp. Cô ấy đã gặp may, đã làm việc rất nhiều và rời khỏi sân khấu rất đúng lúc, trước khi công chúng kịp chán mình. Còn cô thì thích công việc của nhà tạo mẫu… Cô biết không, thời nay đó là một việc thương mại nghiêm túc đấy. Để làm được việc đó cần có sự nhạy bén… và tất nhiên là phải có mánh khoé nhà nghề.
- Làm sao mà tôi biết được liệu mình có những phẩm chất đó hay không?
Đơn giản hơn cả là nói “không”! Nhưng tôi có thể học được chúng.Joanna cười:

https://thuviensach.vn

- Tôi biết, cô là một cô gái lanh lợi và trẻ con lắm. Tôi đã từng được nghe cô chơi một số bản nhạc trên đàn dương cầm.
- Nếu như không thử sức mình trong những công việc khác nhau thì làm sao có thể sáng tỏ là mình có khả năng nhất trong lĩnh vực gì, có đúng thế không ạ?Joanna quyết định một cách nhanh chóng.
- Cái lôgích của cô đã thuyết phục được tôi,
– bà cười – Tôi chưa thể nhận cô ngay vào nhà mốt, nhưng cô có thể đến làm việc từ thứ Hai, OK?
Hãy đến vào lúc tám giờ ba mươi. Sara cố gắng để không lao tới ôm lấy cổ Joanna.- Cảm ơn bà! Tôi sẽ không phụ lòng tin của bà đâu.Joanna nhanh chóng chuyển sang chuyện khác:
- Thế mẹ cô thế nào?
- Hình như không được bình thường.
- Đương nhiên – Joanna thậm chí không muốn giấu những tình cảm của mình – Có thể hình dung được người ta có cảm giác kinh khủng như thế nào khi bỗng nhiên phát hiện thấy mình có quan hệ ruột thịt với một con người xấu xa như thế.Sara xúc động:
- Thế bà không nghĩ là mọi người có thể lầm khi nghi ngờ cho Jilly trong mọi chuyện xấu hay sao? Tôi nghĩ là cần phải tạo cho cô ấy một cơ hội để sửa chữa.
- Cô gái ạ. Khi cần phải chiến đấu – Joanna cắt ngang lời Sara . Thì tôi sẽ không nương nhẹ với Jilly đâu. Nhưng tôi không phải là Stephany, cô ấy là một người đàn bà mạnh mẽ, nhưng hoàn toàn không biết nhớ đến mối thù của mình.
- Phải chăng điều đó là xấu xa.
- Không hẳn, nhưng tôi tin là Jilly Stuart sẽ lợi dụng điều đó để phục vụ cho lợi ích của mình.
- Thế bà có biết chuyện Jilly xé tờ ngân phiếu năm triệu đôla mà mẹ tôi đưa không?
- Thế có nghĩa là ả bị điên… hoặc là rất… rất thông minh.Sara cố gắng nén sự bực bội:
- Có lẽ bà nên nói chuyện đó với mẹ tôi chăng?

https://thuviensach.vn

- Vô ích thôi, cô bé thân mến ạ – Joanna lắc đầu
– Stephany bao giờ cũng làm mọi việc theo ý mình. Một người thấp lùn cầm máy ảnh tiến lại phía họ, vừa đi vừa nhảy múa theo nhạc.Joanna cười.
- Cháu có biết Jeyson nhà nghệ sĩ chụp ảnh của chúng ta không?
- Cô ta có biết tôi không ư?
– Jeyson giận dỗi – Cả thế giới biết tôi.
Thôi được, chúng ta có làm việc không hay là để tôi nghỉ hưu?
- Bây giờ, ngay bây giờ đây! Jeyson đi ra, vừa đi vừa hát.
- Thôi thế nhé, Sara tạm biệt – Joanna lại biến mất trong đám đông.Sara bước xuống cầu thang. Phía dưới bất ngờ xuất hiện cô thư ký với vẻ lo lắng.
- Cô Harper! Người ta gọi điện cho cô, nhắn cô hãy gọi ngay cho bác sĩ Marshall

Ngây người ra vì căng thẳng, Dan đứng gần chiếc bàn trắng nhỏ trong phòng mổ. Nhìn những bóng áo choàng xanh đang bận thao tác xung quanh, ông cảm thấy mình hoàn toàn bất lực như bị tách ra khỏi cuộc sống. Bên tai Dan cho đến bây giờ vẫn còn vang lên giọng nói của người trực ban gọi ông và giọng nói đó vang lên như tiếng chuông cầu nguyện: - Bác sĩ Marshall hãy đến ngay phòng cấp cứu. Bác sĩ Marshall hãy đến ngay phòng cấp cứu.Dan hiểu ngay là có tai hoạ nào đó đã xảy ra.. Nhưng ông vẫn hoàn toàn bị chấn động khi nhìn thấy khuôn mặt xám ngoét, mất hết sinh khí của Stephany. Một vết gớm ghiếc đỏ rực trên trán của chị. Cạnh đó là một người đàn ông cao lớn, gọn gàng trong chiếc quần đi ngựa trông thật là kỳ quặc giữa những người mặc áo bác sĩ. Người đàn ông tò mò nhìn Dan.“Hình như mình biết anh ta?” – Dan chợt nghĩ nhưng lại quên ngay.- Cô ấy còn sống, bác sĩ ạ.Bản thân Dan cũng nhiều lần nói câu này và hiểu rõ khi người ta nói “còn” thì tình hình như thế nào.Ông im lặng theo bác sĩ phẫu thuật vào phòng mổ. Từng phút trôi qua và Dan vẫn đứng trong phòng mổ, lòng tan nát. Như bị mất trí ông cứ luôn miệng: “Đừng bỏ đi, Stephany! Đừng bỏ anh, hãy cố lên em, chưa đến nỗi nào đâu, hãy tin thế…”Chìm đắm trong lo lắng và suy tư ông thấy ca mổ đã hoàn thành. Người nữ y tá đành phải gọi ông.

https://thuviensach.vn

- Thưa bác sĩ, mọi việc đã qua rồi. Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian.
Vấn đề thời gian… có nghĩa là cô ấy sẽ sống?! Dan lắc đầu.Trong tâm trạng chếnh choáng ông rời phòng mổ. Ngoài hành lang người đàn ông mà ông trông thấy ở phòng cấp cứu vẫn ngồi đó. Trông thấy ông người đàn ông nói một cách thẳng thừng:
- Bà ấy thế nào rồi? Dan rất đỗi ngạc nhiên:
- Anh là ai?
- Tôi trông thấy sự việc diễn ra như thế nào và chính tôi là người đã mang bà ấy về đây. Bà ấy phi ngựa ở phía trước tôi. Tôi nghe thấy một tiếng nổ bất ngờ giống như tiếng súng bắn hoặc như là tiếng ô tô nổ máy. Con ngựa đứng dựng lên và sau đó cùng bà ấy ngã xuống đất
Dan nghẹn lại:
- Cảm ơn anh giúp đỡ cô ấy.
- Lạy Chúa, tôi còn biết làm gì nữa!
– Người đàn ông lạ kêu lên
– Nhưng ông chưa nói cho tôi nghe tình hình cô ấy như thế nào?
- Ca phẫu thuật diễn ra rất tốt.
- Ơn Chúa! – Người đàn ông cười nhẹ nhõm
– Tiện thể tôi quên chưa giới thiệu. Họ của tôi là Sanders – Jake Sanders.
Vợ của ông có lẽ từng nhắc đến tên tôi.
- Ông là bạn của Stephany à? - Không hẳn, –
Jake cười đầy ý nghĩa. Dan bất ngờ cảm thấy giận dữ và người đàn ông lạ làm ông khó chịu.
- Hừm – Jake lẩm bẩm
– Có thể nói, lợi ích của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Stephany là một người đàn bà đáng kinh ngạc.Dan nhìn chằm chằm vào hàm răng trắng trên bộ mặt thản nhiên của người nói chuyện. Ông đột nhiên muốn Sanders ngậm miệng lại.
- Xin lỗi… Xin phép ông…
- Vâng, dĩ nhiên. Dan bước đi nhưng không thể chạy khỏi cái giọng đặc Anh quốc nói đằng sau ông:
- Hy vọng là ông sẽ không phản đối, nếu tôi gửi cho Stephany một món quà

https://thuviensach.vn

gì đó để chúc bà ấy mau khoẻ.
- Jilly, Jilly! Cho em vào với!Jilly cố gắng tỉnh dậy và định thần sau giấc mơ khủng khiếp.Ngoài cửa của căn phòng nghèo nàn có tiếng gõ mạnh. Jilly chui ra khỏi chăn và ra mở cửa. Một người đàn bà sợ hãi, lẻn ngay vào phòng và nép vào tường.
- Olivia, tại sao cô không báo trước là cô được ra tù?
- Em muốn làm cho chị bất ngờ.
– Đôi mắt Olivia sáng lên trên khuôn mặt vàng vọt.
– Em muốn làm một cái gì đó cho chị để chị không nghĩ xấu về em và chúng mình lại bình đẳng như cũ. Em đã làm được điều đó. Công việc đã hoàn thành.
- Em nói cái gì vậy?
- Về Stephany Harper ấy mà!
– Olivia làm động tác rút súng ra.
– Mọi việc đã hoàn tất vào lúc bình minh.-
Cái gì?
– Jilly rất đỗi ngạc nhiên – Em kiếm cái này ở đâu vậy.
- Nếu như chị không muốn mọi người lừa được chị thì đừng ra những câu hỏi thừa, – Olivia tuyên bố
– Ôi chị yêu dấu, em đã làm điều đó vì chị.Ôm lấy Jilly, cô ta hôn ả bằng đôi môi lạnh, rồi đột ngột tránh ra.
- Chốc nữa em sẽ trở lại và sẽ âu yếm chị… đúng như kiểu chị thích. Anh ta không thể sánh với em được!
– Olivia sa sầm mặt
– Em không thể ở đây lâu được. Em phải đi đây. Cô ta ném khẩu súng xuống giường.
- Chị cầm lấy, xử lý nó đi, em mà cầm nhỡ bị chộp thì chết. Thôi tạm biệt chị. Nói xong Olivia chạy biến.Run run vì xúc động, Jilly gói khẩu súng lục vào khăn mùi soa, cuộn nó vào miếng vải, hết sức chú ý không đụng tay vào rồi đặt nó vào túi ni lông. Sau đó ả vội vã nhét sâu vào tủ và phủ quần áo lên trên. Ả lẩm bẩm chửi Olivia. Đúng là con bò ngu ngốc. Ai mà biết bọn chó săn xuất hiện lúc nào. Jilly vội vã mặc quần áo, đi giày,

https://thuviensach.vn

bây giờ nếu chỉ cần chạy được đến chiếc cầu cách đây độ nửa dặm, ả sẽ quẳng cái gói này xuống nước và sẽ không còn dấu vết gì nữa. Ả mở cửa nhìn ra ngoài, hy vọng là hành lang không có ai, và… ngay trước mắt ả hiện ra một phù hiệu cảnh sát.

- Bà là Jilly Stuart? Ả gật đầu cố trấn tĩnh.

- Tôi là thanh tra Gennings, còn đây là trung sĩ Adams. Chúng tôi muốn hỏi bà vài ba câu. Vào được chứ?Không đợi trả lời, viên thanh tra bước vào phòng và nhanh chóng quan sát căn buồng.Jilly cố gắng để đánh lạc hướng ông ta.

- Đây chính là điều mà tôi chờ đợi – ả nói.

- Cái gì bà Stuart?

- À cái việc mà các ông không cho tôi yên ấy mà! Tôi ra tù đã lâu chưa vậy? Có lẽ là tôi phải vui mừng vì các ông đã để tôi yên tới hai tuần.Viên thanh tra nhìn ả không trả lời.

- Cô nghe đây, cô Stuart, – viên trung sĩ bắt đầu

– Chúng tôi đến đây không phải để đe doạ những người mãn hạn.

- Không phải thế ư? – Jilly hét lên

– Các người muốn hạ nhục tôi chứ gì?Ả giận dữ bước lại phía tủ và đứng đó. Viên thanh tra nhìn ả với nụ cười bí hiểm: - Trông bà không giống người bị hạ nhục, bà Stuart ạ. Bà hãy trả lời một số câu, sau đó chúng tôi sẽ chuồn ngay thôi.

- Những câu hỏi gì?

- Ví dụ như bà ở đâu ngày hôm nay từ lúc bảy giờ đến chín giờ sáng?

- Ở đây.

- Ai có thể làm chứng cho chuyện này? Jilly im lặng căng thẳng suy nghĩ.

- Theo như tôi hiểu thì bà ở đây một mình? “May quá đồ chó má, chính mày lại thầy dùi cho tao một lối thoát”.Jilly đắc thắng nghĩ. Rồi ả nói thành tiếng vẻ ngập ngừng:

- Ồ, không hẳn…- Bà nói vậy là ý thế nào? Bà ngủ với ai chăng?

– Viên trung sĩ xen vào.Jilly nói với viên thanh tra:

- Tôi có dứt khoát phải trả lời câu hỏi này không?

- Rất nên, điều đó có lợi cho bà. Vậy ai đã ở đây lúc sáng?Jilly nhìn hai tay

https://thuviensach.vn

mình và sau đó bắt chéo chúng trên ngực.
- Chúng tôi rất hiểu bà, bà Stuart ạ.
– Viên thanh tra tiếp tục vừa cố làm cho giọng nói của mình thêm phần chân thành
– Ít ra thì bà cũng đã bảy năm…
- Tôi ở đây với chồng tôi… với người chồng cũ của tôi
– ông Philip Stuart.
- Bà nói gì vậy? – Viên thanh tra ngạc nhiên.
– Thôi được cái đó chúng tôi kiểm chứng cũng nhanh thôi. Còn bây giờ cho phép được xem qua căn phòng một chút…
- Các ông có lệnh khám nhà không?
- Thôi đi bà. – Viên thanh tra nhìn ả.
– Bà cần phải biết rằng chúng tôi không nhất thiết phải có lệnh đối với những phần tử có tiền án
Ông ta phẩy tay ra hiệu cho ả rời khu tủ, Jilly không dám trái lệnh.Viên thanh tra xem xét đồ lề của ả.
- Bà có nhiều cái thú vị đấy nhỉ. Này, nếu như tôi muốn biết nội dung cái gói kia thì sao nhỉ?
– Nói đoạn viên thanh tra đưa tay về phía đó.Jilly hiểu là phải chơi nước quyết định.
- Ông cứ xem nếu ông muốn, ông thanh tra ạ. Chỉ có điều trong đó toàn là băng vệ sinh dùng rồi thôi.Viên thanh tra nảy người lên, cố nén để không nôn oẹ ra. Ông ta đi ra cửa và biến mất không nói một lời nào.
- Rất cảm ơn bà… bà Stuart. Bà đã giúp chúng tôi rất nhiều.“Buổi sáng hôm nay thật là xui xẻo”. Viên trung sĩ buồn bực nghĩ.Khi họ đến văn phòng của Philip Stuart thì ông đang nói chuyện điện thoại và họ đành phải chờ đợi cả tiếng đồng hồ vì cuộc nói chuyện không thể dừng được. Đặt ống nghe xuống, mặt Philip ảm đạm như đám mây đen. “Cũng dễ hiểu thôi, một khi đã dây dưa với con mẹ nạ dòng ấy” –Adams nghĩ.Nhưng vị luật sư vẫn xác định tính ngoại phạm của vợ mình làm cảnh sát mất chỗ dựa duy nhất. Họ chán ngán ra về.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 35

- Bà Harper! Thật là một sự bất ngờ dễ chịu. Thế là chúng ta lại gặp nhau.
- Thôi đừng có cố quấy nhiễu tôi như vậy, ông Sanders. Đừng hy vọng là việc này sẽ thành thói quen.
- Muộn mất rồi, bà Harper ạ! Tôi đã cảm thấy gắn bó với bà… Ngựa của Jake tiến thẳng lại phía chị, anh ta tóm lấy dây cương không để cho Stephany rẽ sang hướng khác. Sau đó anh ta từ từ cúi xuống hôn tay chị. Chị không thể nhúc nhích và nói được lời nào. Rồi một tiếng thét khủng khiếp vang lên, tiếng thét của ai – của chị hay của con ngựa. Stephany cũng không biết nữa. Và cả hai bắt đầu ngã xuống… Stephany đấu tranh tuyệt vọng với giấc mơ quái ác cứ diễn đi diễn lại, hành hạ chị đến mệt nhoài. Chị nằm ở nhà và người chăm sóc chị không có ai khác ngoài Dan, Stephany cảm thấy nhẹ nhõm và lặng lẽ khóc không thành tiếng. Nước mắt chảy dài trên gò má chị. Dan đột nhiên tỉnh dậy. Mặc dù rất mệt mỏi ông vẫn ngủ rất tỉnh và chú ý đến từng cử động của Stephany. Hai người im lặng một lúc, cuối cùng Stephany nói.
- Có chuyện gì xảy ra vậy, anh Dan?
- Em có nhớ một cái gì không? – Dan hỏi âu yếm.
- Em… em bị ngã… trước khi ngã em nghe thấy tiếng nổ của xe ô tô. Nhưng… – Stephany im lặng cố nhớ những gì xảy ra.
- Không việc gì phải lo lắng, em yêu ạ. – Dan nói vội vã.
– Em bị ngã và bị thương. Xương thì không sao, nhưng đầu bị đập xuống đất rất mạnh. Thậm chí em còn ngất đi một thời gian. Thôi mình sẽ nói chuyện sau khi em khoẻ hơn. Nhưng chưa nghe hết lời ông, Stephany đã lại thiếp đi. Dan không bao giờ lừa dối người bệnh hoặc vợ mình. Song ông hiểu rõ là sẽ nguy hiểm thế nào đối với người bệnh nếu nói cho họ những điều không vui. Bởi vậy mà Stephany không biết được ngay là điều bất hạnh xảy ra không phải là ngẫu nhiên. Đúng như Dan dự đoán, khi tỉnh

https://thuviensach.vn

dậy, Stephany lập tức hỏi về con ngựa. Ông cố gắng làm sao để diễn giải một cách êm thấm là con ngựa đã bị bắn chết. Stephany khóc rất lâu như một đứa trẻ. Sau đó chị tỏ ra thờ ơ khi được thông báo rằng viên đạn bắn chết con ngựa không phải là phát súng của người làm phúc, mà là của một kẻ bí mật nào đó.

Nhưng sau đó dường như quên mất những lời Dan vừa nói, Stephany sợ hãi nắm tay ông.

- Đấy không phải là tiếng nổ xe ô tô, Dan… có ai đó muốn giết em. Dan nhẹ cả người khi Stephany hoàn toàn không hỏi đến quá trình điều tra của cảnh sát. Và ông cũng sợ phải nói với chị là cảnh sát chưa xác định được điều gì, có nghĩa là kẻ giết người vẫn đang được tự do. Mặc dù mệt nhọc vất vả nhưng ông rất vui sướng vì Stephany hồi phục rất nhanh, cứ mỗi ngày chị lại khoẻ hơn lên, cả về thể xác lẫn tinh thần.…

Chuyện đó xảy ra khi Dan quyết định là Stephany có thế đi ra ngoài. Stephany đang đi qua phòng. Dan và Sara môi người dìu một bên chị. Đúng lúc đó có chuông reo ngoài cửa. Maytie vội mở cửa. Trên ngưỡng cửa là một đứa bé được thuê mang đến một lẵng hoa lớn: hoa lay ơn, hoa phăng, hoa hồng… toả hương thơm ngát.

- Ồ tuyệt quá! – Stephany kêu lên

– Ở đâu ra thế này? Maytie mang bó hoa vào phòng và rút ra một tấm danh thiếp.

- Hoa đẹp thật mẹ ạ – Sara nói

– Mẹ hãy thú nhận đi, ai là người hâm mộ mẹ vậy?

Dan cau có:

- Bó hoa này là của một người có tên là Jake. Người ta mang hoa đến cho chúng ta hàng ngày. Stephany mở to mắt nhìn chồng.

- Anh nghĩ là không nên làm em bận tâm. – Dan nói và cố không nhìn vào mắt chị.

Sau khi cầm tấm danh thiếp từ tay Maytie, ông đưa nó cho vợ và nói với người giúp việc.

- Hãy cắm hoa vào cái bình nào đó đi.

- Trong đó viết gì vậy? – Sara tò mò.“Tôi không thích chiến đấu với bà, khi

https://thuviensach.vn

bà chưa lấy được phong độ. Hãy mau bình phục. Jake".
- Mẹ ơi, ai vậy?
- Đó là người đàn ông có duyên nhưng rất láo xược. Kẻ thù của chúng ta.
- Kẻ thù ư?
- Đúng kẻ thù của "Harper Mining", Jake Sanders. Ông ta đang cố gắng mua cổ phiếu của chúng ta, còn chúng ta thì chiến đấu chống lại ông ta.
- Nhưng chính ông ta lại là người đưa em về nhà! – Dan kinh ngạc vì bước ngoặt bất ngờ của sự việc.
- Ông ta cũng phi ngựa trong công viên, ông ta cưỡi ngựa cũng thạo.
- Hừm – Dan làu bàu.
– Anh lập tức thấy không có cảm tình với ông ta. Vì lý do gì mà ông ta cứ làm phiền nhiễu em, mua tất cả hoa trong các quầy hoa ở Sydney? Stephany chăm chú nhìn chồng. Và lần đầu tiên trong đời chị nghĩ: "Chẳng lẽ là Dan lại ghen". Không, chuyện đó thật buồn cười! Đơn giản chỉ là sự căng thẳng trong thời gian chăm sóc chị.
- Thôi ta đi thôi! – Chị nói vô tư.
- Thêm một chút nữa chứ? Jilly nắm chặt ly sâm banh sủi đầy bọt, chút nữa thì tràn cả ra ngoài.
- Anh thường xuyên uống thứ này chứ? – ả hỏi.
- Khi mà có thể. Mà anh luôn có thể khi anh muốn. Mà anh lại muốn thường xuyên,… tiếp tục đi. Người bệnh… của chúng ta ra sao rồi?
- Mọi người nói là hồi phục rất nhanh – Jilly cắn môi.

Hành động bất ngờ ở Olivia làm cho Jilly chết khiếp, Jilly phát cáu lên khi biết là Suýt nữa thì ả mất tất cả. Nếu Stephany chết. "Harper Mining", Eden và tất cả những cái khác sẽ thuộc về Dan và ông ta tất nhiên là không cho ả năm triệu đôla nào cả. Theo suy nghĩ của Jilly thì Olivia cần phải quấy nhiễu Stephany, làm suy yếu chị, giày vò thần kinh chị vốn đã bị suy yếu trong cuộc đấu với Jake. Và cuối cùng là đạt được việc cán cân lực lượng nghiêng về phía Jilly. Thiếu chút nữa ả mất trí vì tức giận. Đã hàng ngàn lần ả định trừng trị Olivia… Bọn "cớm" vẫn chưa chộp được ả. Ả đã

https://thuviensach.vn

láu cá vứt khẩu súng lục xuống biển. Mặt khác "vụ tai nạn" kia là cái cớ tuyệt vời để ả lao đến bên giường Stephany và làm bộ muốn chết đi vì thương xót, Stephany giống như một cô bé dễ thương, đã lập tức cắn câu và nhỏ những giọt nước mắt vui mừng vì đã hoà giải với Jilly. Bây giờ, sau khi đã trở lại là khách của Eden, ả nắm được tất các hoạt động mà "Harper Mining" triển khai để chống lại "Sanders Enterprises" cũng như diễn biến sức khoẻ của Stephany. Ả cảm thấy đã đến lúc có thể viếng thăm Sanders lần thứ hai…Không thể nói được là Jake đã rất bực bội khi mở cửa và nhìn thấy Jilly. Sau lần gặp gỡ thứ nhất anh ta ghi nhớ ở ả một điều, nếu cần đến thì ả cũng có ích cho anh ta. Bởi vậy mà anh ta không xuôi theo sự cám dỗ nguy hiểm là thể hiện ham muốn đàn ông với ả, khi ả bước qua cửa Jake nhớ lại phút giây đó và hình dung lại chiếc áo dài màu lửa ôm sát thân hình đầy quyến rũ…Anh ta lúc đó hết sức cố gắng để thoát ra khỏi số mệnh. Nhưng sức lực con người cũng chỉ có hạn. Và bây giờ thì Jilly lại ở đây… và chẳng thay đổi chút nào, Jake chăm chú nhìn ả. Chiếc áo dài rực rỡ với hình vẽ xanh vàng càng làm nổi lên bộ ngực của Jilly. Lần vải lụa óng ánh như mời mọc bàn tay ve vuốt. Trên cổ, và tay ả đeo nhiều dây chuyền vàng rất hợp với mái tóc của ả. Cổ chân ả cũng đeo dây vàng."Giời ạ, thật là dữ dội! – Jake nghĩ – thật là khiêu khích… cô nàng khêu gợi quá. Không lẽ lại có ý nghĩa gì chăng. Nếu như ả chỉ cần cái đó thì mục đích của ả coi như đã được rồi". Như đoán được suy nghĩ của Jake, Jilly tặng anh ta một nụ cười của Mona Lida. Kéo chai sâm banh ra, ả nhìn chăm chắm vào cửa quần của Jake.Thấy vậy anh ta đâm ra lúng túng, không biết là nên tức giận hay nên cười. Không có một người đàn bà nào lại nhìn anh ta một cách thiếu lịch sự như vậy, Jake đang điên tiết, bỗng nhiên cảm thấy cái đó trong anh ta thức dậy."Hãy nghĩ về một cái gì đó khác đi anh bạn, – anh ta ra lệnh cho bản thân

– Bây giờ hãy cố quên đi!".

- Có nghĩa là chị của cô đã khoẻ? – Anh ta hỏi Jilly.

- Chưa hẳn. – Ả trả lời

– Tôi hy vọng là anh không bỏ lỡ cơ hội để làm lay chuyển vị trí của mụ ấy. Chúng ta là đồng minh của nhau, anh có nhớ không?

https://thuviensach.vn

- Không tôi không nhớ, – Jake bình tĩnh trả lời
– Nhưng nhìn chung vì… vì bệnh tình của bà chủ mà hãng "Harper Mining" đột ngột giảm cường độ trong cuộc chiến chống lại chúng ta… và đương nhiên là cái sự lộn xộn đó có lợi cho chúng ta. Các cổ đông thường xuyên xử sự thẳng tay trong những trường hợp nhất định… Những ngày gần đây chúng ta mua được khá nhiều cổ phiếu của những kẻ hoang mang.
- Có nghĩa là mọi việc đều tốt? – Jilly cười để lộ hàm răng nhỏ và nhọn. "Đúng là một con mèo!"
– Jake nghĩ.- Chúng ta chỉ cần có hai mươi phần trăm số cổ phiếu.
– Anh ta nói.
- Để làm gì.
Để đảm bảo cho mình một chỗ trong hội đồng quản trị.
Còn khi mà tôi đã vào được đó… – Anh ta không nói hết câu.Jilly không kịp nghe hết, ả lại nhìn anh ta một cách xấc xược và trơ trẽn. Jake sững người. Từ ngoài phố vang vọng vào tiếng ồn của xe hơi và tiếng còi tàu buồn buồn xa xăm. Nhưng ở đây trong căn buồng của anh ta thì hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả ngập trong sự sang trọng: vải xa tanh, lụa tơ tằm, nhung bao bọc lấy Jake như là cái kén. Và người đàn bà ngồi đối diện đang thôi miên anh ta bằng cái nhìn chăm chú của cặp mắt màu nâu sáng dữ dội, và bằng những khúc cong tuyệt mỹ của một thân hình kiều diễm… Jilly chậm rãi đặt chiếc ly xuống bàn, rời khỏi ghế và tiến lại phía Jake. Ả ngồi lên đùi anh ta, nắm lấy đôi vai Jake và đẩy ra thành ghế. Sau đó những móng tay tô đỏ của ả lướt qua lướt lại nơi cửa quần anh và cười lên thích thú khi cảm thấy có sự hưởng ứng lại. Jake bắt đầu rên rỉ. Cái đó là không thể được… là cuồng dại… là tuyệt vời.Ân cần như một người vợ, Jilly cởi cà vạt của Jake. Sau đó ả dần dần cởi cúc áo sơ mi của anh ta, phanh rộng ra và ôm lấy bộ ngực vạm vỡ đầy lông đen và rậm. Đôi bàn tay ả xoa xoa đầu vú tí tẹo của anh và âu yếm chúng, vê nhè nhẹ bằng ngón tay mình. Sau đó ả co ngón tay lại hệt như những vuốt mèo và rồi lại xoa nắn khắp thân thể anh ta.Jake nằm không động đậy, cố sức và kiên gan chối từ ở ả những khoái cảm. Anh ta không muốn mình bị động bởi ả."Mình cần phải chọc cho ả

https://thuviensach.vn

tức giận vì chuyện này", – Anh ta nghĩ.Nhưng tất cả những thứ đó chẳng ích gì. Bản năng xa xưa đã chiến thắng. Vẫn giữ được một chút bình tĩnh, Jake nhận thấy Jilly khéo léo mở phéc mơ tuya của chiếc quần, – anh ta không thể chịu được khi đàn bà làm cái đó không cẩn thận và không biết cách – và sư kháng cự của anh ta hầu như đã bị bẻ gãy. Jilly cảm thấy rất thích thú. Ả rất thích khi mà cái vật đặc trưng cơ bản cho giới tính của đàn ông mà trước đó ả chỉ có thể ước đoán kích thước dần hiện ra trước mắt ả với toàn bộ vẻ đẹp của nó… Jake đã không làm cho ả thất vọng. Càng hưng phấn, Jilly ôm càng chặt lấy anh ta mà xoa khắp thân thể. Ngã xuống chiếc ghế bành, Jake tuân theo ả như một người bị mê hoặc. Bắp thịt của anh ta căng ra và anh ta hiểu là sắp sửa đến lúc… Song dù sao thì anh ta cũng cố gắng kìm nén và đột nhiên đứng dậy, đẩy Jilly ra…

- Cô thật là vội vã cô Stuart ạ. – Anh ta nói bằng giọng khàn khàn

– Còn tôi thì chẳng vội đi đâu cả. Tất nhiên là tôi có thể nằm ngửa ra và hồi tưởng đến nước Anh thân yêu, nhưng tôi không thích điều đó. Để bắt đầu tôi muốn được ngắm nhìn cô cho kỹ cái đó. Vậy nên cô có thể cởi áo váy ra được rồi đấy. Đừng nóng ruột, làm từ từ thôi, tôi không mất hứng cô đâu.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả : Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 36

Có một chiếc xe "Ferrari" trắng đậu ở sân nhà thi đấu thể thao. Nghĩa là Taylor ở đây… Được, Dennis sẵn sàng gặp Taylor. Vừa vội vã đi về phía cửa, anh vừa lần tay vào túi áo xem có quên giấy cần thiết không. Anh do dự ở cửa một chút rồi bước vào. Trong nhà thi đấu rất sôi động, các võ sĩ đang tập luyện hăng hái. Trong một góc, Angelo đấm liên hồi vào một túi đựng cát, huấn luyện viên Barney đứng kề đó nói chuyện sôi nổi với Taylor. Hai vệ sĩ lực lưỡng của Taylor, Chikka và Jakko ngồi gần đó láo liên nhìn lên trần.Dennis rút từ túi áo ngực ra một tờ giấy gập tư đưa cho Taylor.

- Cái gì vậy? – Taylor cảnh giác. Khuôn mặt giống như mặt chồn của y chĩa ra phía trước.

- Bản hợp đồng. Chúng ta sẽ cùng làm bầu tổ chức thi đấu cho Angelo. Taylor giễu cợt:

- Có nghĩa là hôm nay cậu sẽ dành lại cho tôi một sự bất ngờ? Nghe nhắc đến tên mình, Angelo ngừng tập, đứng há miệng như một kẻ đần độn. Phát hiện thấy, đôi mắt xếch của Taylor nhìn về phía chàng trai, Barney vội vàng gỡ cho cậu học trò của mình:

- Ok, hôm nay như vậy là đủ, Angelo ạ. Nhưng cậu hãy nhảy dây thêm năm phút nữa. Hôm nay cậu tập luyện rất tốt. - Đúng thế, – Taylor cười cợt

– Anh ta chỉ tuyệt khi không có ai giáng trả thôi.Angelo đỏ mặt bỏ đi. Taylor quay về phía Dennis.

- Có nghĩa là hợp đồng, cậu nói vậy phải không? Nhưng hợp đồng phải có tiền. Tiền mặt. Tôi sẽ lột sạch của cậu, con trai ạ… Hay là cậu nghe chưa thủng đấy? Tôi đã nói là cậu phải đóng góp hai nhăm ngàn đô la nếu như cậu muốn có phần của mình.

- Tôi biết rồi. – Dennis rút tờ giấy khác ra

– Đây là tấm séc của "Tara" một xí nghiệp con của hãng "Harper Mining".

https://thuviensach.vn

Đấy ông nhìn đi, hai nhăm ngàn đôla.Taylor háo hức giật lấy tờ séc, chăm chú đọc từng dấu phẩy, sau đó y ngẩng lên nhìn Dennis với vẻ không hài lòng:
- Như thế nghĩa là tôi chỉ có thể nhận tiền vào cuối tháng.
- Cũng sắp rồi.
- Cái tay Randell ký séc này là ai vậy? Giá như mà ở đây là chữ ký của Stephany Harper…Dennis hơi đỏ mặt và nghiến chặt răng để nén giận dữ.
- Joanna Randell là giám đốc của "Tara". Chữ ký của bà ta cũng giá trị như chữ ký của mẹ tôi."Hy vọng là mọi việc sẽ trót lọt. Mình đã tập ký rất kỹ". Dennis nghĩ và cố xua đuổi những suy nghĩ lo lắng."Đây là thực sự một việc đầu tư có lời đối với nhà Harper, anh quả quyết với bản thân. Chắc là mẹ sẽ đồng ý nếu như không có tai hoạ đó xảy ra!"Còn bây giờ anh cần phải hành động, không thể bình tâm mà nhìn người ta nhạo báng Angelo. Anh đã có thể bỏ lỡ cơ hội. Khi Angelo bắt đầu mang lại thu nhập thì lúc đó mọi người sẽ thấy Dennis là người kế tục xứng đáng sự nghiệp của gia đình Harper.
- Tôi thấy là tôi cần phải xem lại quan hệ của tôi với cậu, cậu bé ạ. Taylor nói rành rọt từng chữ.
– Được rồi, cứ tạm cho là thế, hôm nay là thứ Hai… Tiền của cậu tôi chỉ có thế lấy vào thứ Năm. Để tôi cầm cái này… – Y đút tấm séc và hợp đồng vào túi.
– Cậu ghé lại đây khi mọi việc đều trôi chảy. Chúng ta sẽ ký vào giấy tờ và tổ chức bữa tiệc rượu chào mừng sự liên kết của chúng ta.Taylor gật đầu và đi ra ngoài. Dennis ngoảnh lại và thấy Angelo bên cạnh. Đôi mắt cậu ta sáng lên. Còn ở góc đằng kia, Barney nghĩ một cách cay đắng:
- Hai nhăm ngàn đôla! Lẽ ra với số tiền như vậy, thằng ngốc này có thể mua được mười võ sĩ.

Khi Dennis rời phòng thể thao về hãng "Harper Mining" với dự định làm việc thì ở đó một cuộc họp nặng nề đã chấm dứt sau khi kéo dài nhiều giờ. Mặt Bill cau có và xám ngoét. Ông thả mình xuống ghế bành. Ngược lại, Tom thì ngồi thẳng, mắt chăm chú nhìn lên màn hình máy vi

https://thuviensach.vn

tính. Anh bất ngờ à một tiếng và đứng bật dậy.
- Nó đây rồi! – Anh thốt lên.
– Ba ạ, theo con thì chúng ta đã tìm thấy.
- Đừng rối lên như vậy, con – Bill ngăn lại
– Có lẽ chúng ta nên hỏi một chuyên gia nào đó chăng?
Ngồi sau một máy vi tính khác, Cassy cười:
- Cũng thế cả thôi, ngài Macmaster ạ – Cô khẳng định.
– Chúng ta kiểm soát hơn tám mươi phần trăm cổ phiếu. Đôi mắt mệt mỏi của Bill sáng lên:
- Có nghĩa là chúng ta đã chặt được tay kẻ đê tiện?
- Không hẳn như thế, – Cassy nói nhỏ.
– Tốt nghĩ rằng ta mới chỉ làm hắn tạm ngưng cuộc tấn công thôi.- Nhưng hắn vẫn chưa đạt được hai mươi phần trăm – Bill không muốn để mất bầu không khí thắng lợi.
– Và như thế hắn sẽ không có chân trong hội đồng quản trị.
- Trong mọi trường hợp thì trong tuần này hắn cũng không đạt được điều đó đâu
– Tom cười.- Chẳng giấu gì các vị: Tôi như vừa trút đi được một gánh nặng, – Bill vươn vai và đứng dậy.
– Cái dân cổ đông này thật lạ lùng. Có thể mình làm việc quanh năm, cố gắng hết sức vì lợi ích của họ, nhưng cứ hễ có một thằng cha nào đó kiểu Sanders xuất hiện một cái là họ sẵn sàng bán tất cả cổ phiếu cho y.
- Nhưng mặc dù vậy, lần này họ đã xử sự tuyệt vời. – Tom trầm tư nói.
– Mà như thế thì Jake Sanders không thể chiếm được hãng. Nhưng vẫn cần phải hết sức cẩn thận. Trong cuộc sống mọi điều đều có thể xảy ra.Bill ngẩng đầu lo lắng:
- Còn ý kiến của cô thế nào hả Cassy?
- Tom hoàn toàn đúng, ngài Macmaster ạ.
- Vậy thì chúng ta cần phải làm thế này
– Tom rắn rỏi tuyên bố
– Hôm nay chúng ta vẫn kiểm soát tình hình. Tạm thời phần lớn cổ phiếu của “Harper Mining” vẫn chưa lọt vào tay Sanders. Hắn ta không thể làm

https://thuviensach.vn

nghiêng cán cân về phía mình, nghĩa là chúng ta phải phản công khi hắn đang còn ở trong tay chúng ta.
- Phản công? - Đúng, chúng ta cần khẩn trương giáng cho hắn một cú quyết định. Cần phải hành động bằng vũ khí của chính hắn – Tom liếc nhìn Cassy.Cassy hết sức ủng hộ Tom.
- Đúng, đúng, ngài Macmaster ạ, tôi xin cam đoan là Tom sẽ làm được điều đó.
- Thưa ba, giờ ta sẽ làm thế này – Tom nói thận trọng.
– Khi nào ba gọi điện cho Stephany để báo những tin vui, ba hãy hỏi cô ấy xem chúng ta có thể đến Eden để trao đổi một chút được không? Đã đến lúc phải vào việc. Con và Cassy đã nghĩ đến nát óc cách phản công Jake Sanders sao cho có hiệu quả.
Tất cả sẽ tốt đẹp, ba hãy tin thế – Tom cười – Chúng ta sẽ chụp một tổ ong bò vẽ lên đầu thằng đê tiện ấy.

Mặt trời ban trưa đứng cao tít trên vịnh, chiếu những tia sáng lóng lánh trên những gợn sóng mấp mô. Đối với người dân Sydney bữa ăn trưa ở những nhà hàng sang trọng trên bờ biển là một thú vui. Ngồi sau một chiếc bàn nhỏ có thể nhìn thấy một trong những cảnh đẹp nhất thế giới, xong Philip chẳng còn bụng dạ nào mà chiêm ngưỡng cảnh đẹp thiên nhiên. Trông ông xanh xao và căng thẳng. Ông dùng dĩa gảy gảy món ăn và không tìm lời nào để thể hiện tình cảm của mình.
- Kìa Philip, anh nghịch cái dĩa đã hai mươi phút rồi đấy.
– Jilly đã no nê, lau miệng và cười hài lòng. Món lẩu ngon tuyệt. Chỉ tiếc là Philip ngồi ỉu xìu, còn tất cả đều hết ý. Khi Jilly bắt đầu nói, ông đưa đôi mắt buồn rầu nhìn ả.
- Thôi đi anh. Anh đừng làm hỏng cuộc vui của chúng ta
– Thấy cái nhăn mặt đau đớn của Philip, ả ngồi gần lại vỗ về tay ông
– Anh vẫn còn lo cái chuyện vớ vẩn với cảnh sát đấy à?
- Vớ vẩn ư? – Philip hỏi lại bằng giọng khô khan.
– Em đã buộc tôi phải làm chứng cho những điều dối trá của em… Tôi đã phải thêu dệt chuyện hoang đường về những việc em làm vào

https://thuviensach.vn

buổi sáng, khi người ta bắn vào Stephany.
- Nhưng em không nghĩ là anh…
- Tại sao em không nói ngay cho tôi biết? – Philip không giữ được phẫn uất.
Jilly nhăn mũi lại quyết định phải làm như là một cô bé con:
- Thôi đừng nói những gì nặng nề nữa anh yêu… Anh nói cứ như ở phiên toà vậy.- Thế em muốn anh nói bằng ngôn ngữ đơn giản là "lừa dối" ư?
- Kìa Philip, đừng giận, anh!
– Jilly cụp mắt xuống làm ra vẻ hối hận một cách rất khéo léo.
– Em không muốn kéo anh vào, thật đấy… Nhưng tình thế của em là tuyệt vọng. Cảnh sát luôn doạ em… Em cuống lên, không biết chạy đi đâu… còn anh… anh luôn luôn tốt với em… Hồi trước…

Philip nhìn vẻ phiền muộn ủ rũ trên gương mặt ả, đôi tay đang vặn vào nhau một cách chân thành, trái tim ông dịu lại. Mọi người khác chỉ nhìn thấy mỗi cái vẻ bề ngoài xấc láo của Jilly, nhưng ông lại thấy trong tâm hồn ả cả một cô gái tội nghiệp, cô độc, yếu đuối cần được bảo vệ nên ông rất thương yêu ả. Mặc dù ông có đủ trí thông minh để hiểu Jilly đang khai thác những điểm yếu của ông nhưng là một người trung thực, ông vẫn không thể vứt bỏ gánh nặng mà ông đã tự nhận về mình từ nhiều năm trước, khi ông yêu ả… Ông thở dài, nắm lấy tay Jilly, âu yếm nắm những ngón tay nhỏ xinh. Được sự cổ vũ bằng hành động của Philip, Jilly tiếp tục:
- Em không cho là em lừa dối cảnh sát. Nếu hôm đó chuyện suôn sẻ, thì anh đã ở lại cả đêm với em, đúng không?
– Jilly thì thầm.
- Ồ, em yêu! – Philip cảm động đến run người
– Không lẽ anh… anh lại có thể với em? Sau ngần ấy năm trời?
Anh không biết là chuyện gì xảy ra với mình, nhưng Jilly, từ khi lại bước vào cuộc đời anh, thì anh ăn không ngon, ngủ không yên và không thể làm việc được… Còn em… Em không thể sống trong cái nhà trọ tồi tệ như thế này được! Nếu như anh có thể đưa em ra khỏi đó… Anh muốn nói là… Anh chẳng bao giờ biết nói những lời hoa mỹ trong những trường

https://thuviensach.vn

hợp như thế này. Anh muốn nói là… Có lẽ là chúng ta bắt đầu lại từ đầu chăng? Chúng ta thử một lần nữa nhé?Hai người im lặng rất lâu. Cuối cùng thì Jilly lên tiếng, giọng nói của ả nhẹ nhàng và nhỏ nhưng cũng đủ để Philip nghe thấy:

- Anh Philip, anh yêu dấu… vâng, chúng ta cùng thử xem.

Stephany nằm phơi nắng bên bể bơi, chị nghĩ: "Chỉ có những ai đã ở trong đêm đen mới thực sự cảm thấy giá trị của mặt trời, cuộc sống".Dan nói là chị hồi phục nhanh bởi chị khoẻ và có nghị lực. Nhưng chị lại nghĩ khác. Điều trước tiên là muốn khỏi bệnh, đó mới là chính. Và chị trở mình. Nằm bên cạnh, Dan từ từ mở mắt nhìn theo từng cử chỉ của chị.

- Người bệnh của chúng ta ra sao rồi? – Ông hỏi.

Stephany cười lớn:

- Thế thầy thuốc của em thế nào?

- Anh thấy là em cứ khoẻ ra một chút thì lại ương ngạnh thêm lên, – Dan đùa.

Ông cố gắng để không biểu thị nỗi lo lắng xuất hiện trong những ngày gần đây. Bệnh tình của Stephany đã kéo họ gần lại với nhau. Họ không lúc nào rời nhau, giống như hồi mới yêu nhau. Nhưng bây giờ khi Stephany khoẻ lên từng ngày và sẽ lại mải mê với công việc của hãng, không biết ông có còn cần cho chị hay không?Cưới Stephany, ông hiểu "Harper Mining" đối với chị không chỉ là công việc, mà là cả một di sản quý báu, cả một trọng trách vĩ đại. Nhưng cuộc sống đã bị đảo lộn, khi Jake âm mưu giành quyền kiểm soát hãng. Thêm vào đó Jilly lại xuất hiện… Nhưng mọi thứ sẽ được thu xếp ổn thoả. Và họ sẽ sống như trước – ông tự động viên mình.Vào những ngày này, ông cùng Stephany ăn sáng và cả ăn trưa ngay bên bờ bể bơi. Maytie phục vụ họ rất tận tình với những món đặc sản Trung Hoa. Bây giờ vào bất cứ phút nào ông cũng có thể xuất hiện trên bãi cỏ với chai sâm banh ướp lạnh và long trọng mời:

- Thưa bà, bà có muốn nếm một chút sâm banh trước khi ăn không ạ?

Và quả thật, Maytie xuất hiện, nhưng ông ta không mang xô đá như

https://thuviensach.vn

thường lệ, và Dan nhận thấy ông ta đang lo lắng.
- Xin bà thứ lỗi, thưa bà – Maytie đến gần và nói
– Người ta gửi cho bà một cái gì đó. Tôi không biết phải làm thế nào cả.
- Cái gì vậy? – Stephany cố tránh ánh mắt của Dan và sợ lại cười phá lên vì bộ dạng quan trọng của Maytie
– Được rồi, ta sẽ cùng xem đó là cái gì. Chị khoác chiếc áo choàng và cùng với Dan đi vào nhà. Người giúp việc mở to cánh cửa ra vào bằng gỗ sồi. Ngoài sân, trước bậc tam cấp là một chiếc xe tải. Cạnh đó là một người đàn ông.
- Bà là Stephany Harper?
- Vâng, chính tôi.Người đàn ông không nói thêm câu nào, tiến về phía chiếc xe và hạ thành thùng xe. Vài phút sau anh ta dắt xuống đất một chú ngựa trắng có bờm và đuôi tuyệt đẹp. Con ngựa chồm lên, như một con ngựa nhà nòi nó giơ cao hai chân trước và sau đó chạy lại phía bậc tam cấp và nhìn chị.Stephany là người đầu tiên lên tiếng:
- Ôi con ngựa mới đẹp làm sao! Ở đâu ra thế này?
– Nói đoạn chị chạy lại con ngựa.Chú ngựa cúi rạp đầu xuống như là chào, và ngửi ngửi tay người chủ mới. Stephany ôm lấy cổ con ngựa, hít mùi mồ hôi rất dễ chịu của nó.
- Xin chào, tên mình là gì? – Chị thì thầm.
- Ông làm ơn ký hộ vào đây
– Người đưa ngựa chìa tờ giấy và bút cho Dan.
- Ký cái gì?
– Dan ngạc nhiên.
- Ký là đã nhận ngựa. Đó là ngựa của các vị. Món quà tặng cho bà Harper của…
– Người đàn ông nhìn vào giấy – ông Jake Sanders hãng "Sanders Enterprises".
- Tôi không tin vào mắt mình nữa! – Dan bật ra
– Gã đó định làm trò gì vậy?
- Anh đừng hét lên như thế! Anh làm nó sợ đây này – Stephany nói vẻ trách móc.

https://thuviensach.vn

- Đúng là nó rất nhát, – Người đàn ông khẳng định – nhưng nó là con ngựa tuyệt vời.
Trong đời tôi đã được xem nhiều ngựa nhưng chưa thấy con nào hay thế này, ông bà có thế tin là như thế.
- Tôi thì nhổ toẹt vào, dù nó là con ngựa nhanh nhất thế giới. Hãy mang con ngựa đi đi! – Dan giận dữ
– và hãy nói cho thằng cha Sanders biết rằng đừng có lằng nhằng nữa. Nếu không tự tôi sẽ đến nói thẳng vào mặt hắn.- Kìa Dan, anh yêu…
– Vẻ mặt Stephany rất bối rối – sao anh lại nói thế, con ngựa đẹp thế này cơ mà.Con ngựa gật gật dường như tán đồng.
- Đây là một con vật có hồn – Stephany ngừng một lát và tiếp,
– Anh Dan, phải chăng anh không hiểu? Nó cần phải có nhà. Em sẽ chăm sóc nó.Dan lắc đầu chán nản. Song ông hiểu là mình đã thua.
Stephany cười rạng rỡ.
- Và anh cũng đừng để cho Jake có cớ mà vui thích và nghĩ là anh ta đã đạt được điều mong muốn là làm cho anh bực mình – chị nói thêm.Cơn giận của Dan đã xẹp xuống.
- Thôi tuỳ em…
– ông nói và bỏ đi. Stephany nhìn theo ông, vui buồn lẫn lộn.Sau đó chị quay lại người đàn ông:
- Con ngựa đã về đến nhà, nhờ ông chuyển lời cảm ơn của tôi đến ông Sanders. Tới rất thích món quà của ông ấy. Con ngựa sẽ làm tôi hài lòng… Cả bây giờ và sau này.
Tám giờ tối. Chẳng biết làm gì, Jilly lại nhìn ngắm chiếc đồng hồ hạt xoàn mà Philip mua tặng ả ngay sau bữa ăn trưa ở nhà hàng. Vừa lẩm bẩm, ả vừa đi lại trong phòng. Một chút nữa thôi, Philip sẽ đến rồi đưa ả đi. Và khi đến nơi, ả sẽ lập tức nhảy vào bồn tắm, thả mình trong bồn nước ấm, rửa đi những hồi tưởng về cái chuồng lợn này. “Mày thật giỏi – ả tự chúc mừng bản thân – Đặc biệt nếu nhớ lại lần đầu tiên khi mày gọi cho Philip, lão thậm chí đã không muốn nói chuyện với mày…”Và bây giờ ả lại quay về với Philip sau những lời cầu xin của ông. Thật là tuyệt! Ả đã hành động rất thông minh khi rời khỏi Eden. Nếu như ở lại đó, Philip sẽ

https://thuviensach.vn

chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện rước ả đi. Còn bây giờ… Bây giờ ông đã hoàn toàn bị khuất phục và sẽ làm bất cứ việc gì mà ả muốn.Suy nghĩ của Jilly bị ngắt quãng bởi tiếng gõ cửa.
- Cứ vào đi, em đã sẵn sàng rồi – Ả nói rồi khẩn trương đút những thứ cuối cùng vào vali và quay ra cửa đón Philip bằng nụ cười rạng rỡ.Nhưng nụ cười của ả tắt ngấm.-
Lạy chúa! – Ả rít lên
– Lại là cô?
- Vâng, còn ai vào đây nữa? – Olivia nói vẻ khiêu khích và bước vào phòng.
Cuộc tiếp đón không mấy niềm nở đã làm cho Olivia bực mình. Cô ta nhìn chiếc vali, nhìn căn phòng trống huếch và hỏi:
- Chị chờ ai vậy? Chị định đi đâu hả?
- Không phải việc của cô. Biến khỏi đây ngay. Sắp có người đến bây giờ.
- Jilly, em không thể thiếu chị được!
– Olivia tuyệt vọng thét lên.
– Em đã phải ẩn náu và không dám đến chị chỉ vì em sợ chị và em đều bị theo dõi. Vậy mà chị định lẳng lặng biến đi mà không để lại dấu vết.
- Con bò ngu ngốc! – Jilly cố gắng để không đánh Olivia
– Làm sao tôi có thể báo cho cô được khi cô mất tăm mất tích? Nghe đây, không được để họ nhìn thấy chúng ta cùng nhau. Sáng mai gặp nhau ở Rox…. đằng sau cái kho cũ, ở đó có một quán ăn nhỏ. Jilly vội vã cho tay vào túi lấy tiền mà ban sáng Philip đưa cho ả.
- Này… cầm lấy… – Ả dúi vào tay Olivia một nắm tiền
– Ngày mai lúc mười hai giờ. Còn bây giờ thì đi đi.Olivia từ từ cầm lấy tiền và cuộn lại.
- Được rồi
– Cuối cùng cô ta nói
– Nếu muốn thế, sẽ được như thế chỉ có điều… – Cô ta ngập ngừng
– Đừng có mà chuồn đấy. Tôi sẽ không chịu đâu… Chúng ta đã ràng buộc với nhau!
Hãy nhớ là tôi đã làm nhiều thứ cho chị! Cả việc Stephany Harper. Jilly khó

https://thuviensach.vn

khăn nuốt nước bọt và cố trấn tĩnh.
- Tôi nhớ, Olivia ạ, – ả nói
– Tôi rất cảm ơn cô. Cô hãy tin như vậy. Làm sao tôi có thể bỏ cô được… Rất cố gắng, Jilly cúi xuống hôn vào đôi môi mỏng và xám ngoét của Olivia. Cô gái run lên, ôm lấy Jilly, nhưng rồi lập tức giằng ra.
- Nhưng đừng có lừa em đấy nhé! Ngoài chuyện đó ra, em không cần xin chị thêm gì nữa…
– Nói đoạn cô ta bước ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 37

- Ồ anh định phấn đấu danh hiệu nhà doanh nghiệp cuồng tín hay sao hả Tom? Đã mười hôm liên tục, Cassy đi làm từ rất sớm. Cô hy vọng sẽ kiếm được thông tin gì đó cho Jake. Cô cần cái đó cũng như cần không khí vậy. Nếu như bất chợt cô "đào" được bí mật nào đó thì Jake sẽ thắng Harper và khi đó chắc là niềm say mê của anh ta đối với cô sẽ sống dậy!… Anh ta đã có người đàn bà khác. Cassy chẳng còn nghi ngờ gì mà cũng không tìm được cách nào khác để giành lại người tình. Nhưng dù cô có đến sớm đến mấy thì Tom cũng đã ngồi ở đó rồi. Trước màn hình máy vi tính, anh chăm chú nghiên cứu những số liệu kế toán của "Harper Mining" trong cả một giai đoạn rất dài.

- Tôi là kẻ cuồng tín ư? – Tom ngạc nhiên

– Đơn giản tôi muốn làm quen với thực tế. Kế toán, luân chuyển tiền, kiểm kê… Tôi mới chỉ biết điều đó qua sách vở.

- Thôi được rồi, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa – Cassy quay ra cửa, nhưng cô ta dừng lại khi thấy Tom thét lên:

- Á à, cái gì thế này?

- Anh nói cái gì?

- Thật là thú vị! "Tara" đột nhiên lại tiêu một khoản tiền lớn thế này… Một khoản bội chi khổng lồ. Cassy nhìn màn hình qua vai Tom.

- Hai nhăm ngàn đôla! Thật là quái dị!

– Cô ta dừng lại suy nghĩ một lát.

– Tốt hơn cả là anh báo thẳng cho Joanna Randell, bà ta điều hành "Tara". Dù sao đã đến lúc anh nên gặp bà ấy rồi. Có thể đây chỉ là nhầm lẫn gì đó thôi. Không thể có chuyện như vậy được. Joanna sẽ giải thích tất cả cho anh ngay.

Ở đầu kia thành phố, tại trung tâm "Tara" khung cảnh hết sức sôi động,

https://thuviensach.vn

buổi chiều sẽ có chương trình trình diễn mà mọi người chuẩn bị từ mấy tháng trước. Joanna cảm thấy mình như cá gặp nước. Bà chạy tới chạy lui hò hét ra lệnh. Thần kinh mọi người căng như dây đàn. Joanna tất bật đến nỗi không để ý thấy người phụ nữ cao lớn duyên dáng đi vào hội trường. Đợi mãi người đó mới có một cơ hội để gọi bà:

- Chị Joanna!

- Ôi trời đất ơi, Stephany! Cô ra viện từ lúc nào vậy?

Stephany cười và nồng nhiệt ôm lấy Joanna.

- Ồ chị đừng lo lắng gì cả. Tôi đã khoẻ và lại bắt đầu vào việc. Tất nhiên là không thể bỏ qua sự kiện trọng đại như chương trình của chị. Tôi đến xem chị thế nào, lo lắng quá hả?

- Cũng như mọi khi, – Joanna thầm than khẻ.– Chúng tôi đã chuẩn bị xong các bàn rồi. Sẽ rất đông người đến đây.Joanna đưa tay bao khắp phòng.

- Ở đây có thể ngồi hai trăm người… Tất cả đều là khách hàng của chúng ta và một số quan khách. Stephany nhìn lại: - Có thể đặt một số ghế nữa. Chật một chút cũng được và tôi muốn trên mỗi bàn phải có sâm banh. Mặt Joanna dài ra:

- Sao lại thế? Chúng ta đang rất khó khăn cơ mà…Stephany cười:

- Đây là lúc phải chứng tỏ cho mọi người thấy là chúng ta hoàn toàn vô sự.

- Đúng là diệu kế. Đây sẽ là buổi trình diễn tuyệt vời nhất trong đời tôi. Thật hay là cô đã đến đây.- Joanna!

– Stephany lúng túng – Tôi muốn hỏi chị một việc.

- Cô cứ nói ra.

- Sara… Sara thế nào?

- Hừm…. tất nhiên là tôi có thể nói rằng mọi việc đều O.K, nhưng không hẳn thế. Mắt Stephany hơi tối lại.

- Bởi vậy mà tôi nói là mọi việc đều tuyệt vời – Joanna cười phá lên.

Giờ thì Stephany mới hiểu là bà đùa, Joanna nói tiếp:

- Tốt nhất là chị đừng nên nghe tôi, mà hãy đi và tự mình xem cô con gái yêu quý làm việc như thế nào. Phía sau cánh gà thật là lộn xộn. Người tạo mốt chính đang cố giữ bình tĩnh, trao đổi với những người giúp việc còn các người mẫu thì cứ luôn luôn gọi cô ta ầm ĩ như ở nhà trẻ. Lúc đó Sara

https://thuviensach.vn

đang trèo lên thang để thử một loại kính màu cho bộ đèn chiếu sáng. Bỗng có ai đó va vào thang, Sara vội bám lấy cái xà ngang. Khi đã đứng vững cô nhìn xuống dưới và thấy một chàng trai mặt đỏ dừ vì ngượng, anh giữ thang.

- Xin lỗi cô… Tôi vô ý nên va phải thang.

- Anh làm sao, toàn đi lùi thế à! – Sara giận dữ.

- Không, tôi đang mê mẩn cả người vì thấy ở đây quá nhiều các cô gái đẹp… Mà hầu như lại chẳng mặc quần áo gì cả! – Anh ta cười và chỉ các cô người mẫu.Có điều gì đó trong giọng nói rõ ràng mang âm sắc Mỹ của anh ta buộc Sara phải nhìn kỹ hơn:

- Không lẽ anh mê mẩn đến nỗi không nhận ra tôi nữa hả Tom? – Cô hỏi ranh mãnh.

- Ôi trời ơi, Sara! Sara cười, cô xuống thang, tuổi thơ của họ chợt hiện lên. Nhưng bây giờ thì Sara và Tom không thể tự nhiên như trước. Họ nói chuyện rời rạc và ngượng nghịu. Đúng lúc đó, Joanna đi tới.

- Chào Sara. Giới thiệu bạn của cô với tôi đi nào.

- Joanna, đây là Tom Macmaster, con trai của chú Bill. Tom, xin giới thiệu đây là: Joanna Randell… Joanna mỉm cười với Tom:

- Tôi nghe thấy là anh cũng làm việc ở “Harper Mining”? Xin chúc mừng, mời anh lại chỗ tôi chơi.

- Cháu tìm cô hả Tom? – Stephany hỏi.

- Không chỉ đơn thuần là tìm thôi đâu ạ. Rất may là cả hai cô đều ở đây.

- Có vấn đề gì vậy?

- Biết nói thế nào với cô đây… – Tom bắt đầu – Có một cái phiếu xuất rất lạ… Cháu đã xem hết các bản quyết toán…

- Đúng, chúng ta đang tập trung lực lượng để phản công “Sanders Enterprises” – Stephany nói.

- Sáng nay, khi kiểm tra tài khoản của “Tara” cháu gặp một chuyện không bình thường.

- Không bình thường? – Joanna vội vã.

- Vâng, có một tấm ngân phiếu giá trị hai nhăm ngàn đôla do bà Randell ký, cháu đã lấy được bản chính. Nó đây.

https://thuviensach.vn

– Tom rút trong cặp ra một mảnh giấy.
Joanna giật lấy tấm ngân phiếu và lập tức hét lên giận dữ:
- Tôi không ký cái này.
- Nhưng ở đây có tên của bà – Tom bướng bỉnh nhắc lại.
- Mẹ kiếp, đây không phải là chữ ký của tôi. Stephany không nói câu nào, cầm lấy tờ giấy. Mặt chị cau lại.
- Tôi tin là có cách giải thích nào đó hợp lý, nhưng tôi cần phải tìm hiểu sự việc cho ra đầu ra đuôi
– Tom tiếp tục– Việc bội chi hiện nay hết sức nghiêm trọng, trong giấy tờ lại là chữ ký của bà, bà Randell ạ!
- Không phải chị ấy ký đâu, – Stephany nói dứt khoát
– Làm giả một cách vụng về. Cháu để cô tự giải quyết việc này, Tom ạ. Cô biết là phải làm thế nào.

Thằng quỷ Dennis – Dan nguyền rủa và mặc chiếc áo lễ hội. Nỡ làm hỏng cả buổi lễ của Stephany. Khi xuất hiện ở buổi lễ, nhất định cô ấy sẽ trở thành trung tâm chú ý của mọi người. Không thể nào khác được. Bà chủ của một hãng lớn lại đang sẵn sàng bước vào trận đánh. Bình thản và tự tin, chắc Stephany sẽ làm tăng uy tín của mình lên rất nhiều. Vậy mà thằng con trời đánh kia lại làm cái trò giết người không dao đó.Dan nhìn vào góc phòng chỗ Stephany đang mặc quần áo. Bộ y phục sang trọng càng tôn nước da trắng và đôi mắt xanh của chị.
- Em thật là tuyệt vời – ông thì thầm.Stephany mỉm cười yếu ớt. Nỗi buồn vẫn chưa dứt.
- Stephany – Dan nắm tay chị, kéo chị ngồi xuống đi văng kề đó – Chúng ta cần phải nói chuyện, nếu không cái đó sẽ thành bức tường ngăn cách hai ta.Stephany gật đầu. Dan lấy giọng:
- Thứ nhất…. Anh không nghĩ là khi nào Dennis sẽ có khả năng điều hành hãng. Phải công nhận một điều: Nó không xứng đáng là người kế thừa của em.
Stephany nhìn đi hướng khác và suy nghĩ. Dan lại tiếp tục:- Em có nghe anh nói không?
- Dạ, có – Stephany cười đau khổ – Nhưng em không biết phải trả lời anh

https://thuviensach.vn

thế nào. Em cũng chẳng phải làm gì. Chẳng lẽ em lại đuổi đứa con của mình.
- Nếu ở địa vị em thì anh sẽ đuổi.
- Anh Dan!– Chị gục đầu vào tay.
- Stephany này, nếu như em bỏ qua thì chỉ có hại cho con mà thôi. Con không còn bé nữa, nó đã trưởng thành. Đã đến lúc phải xử sự có trách nhiệm. – Dan nắm chặt tay – Anh không biết làm thế nào để em hiểu ra vấn đề!
- Anh…
– Mặt Stephany sạm đi – em biết là anh giận em… Nếu anh muốn… Em sẽ trả ngựa lại cho Jake Sanders.
- Ồ không, đã muộn rồi – ông cười buồn bã – Em đã chăm sóc nó như một nàng công chúa, em đã cưỡi nó… Anh đã dần quen với ý nghĩ là nó sẽ sống với chúng ta.Thực ra Dan cũng ngờ ngợ một điều, chính sự xuất hiện của con ngựa đã phần nào làm cho Stephany hồi phục nhanh hơn. Nhưng ông vẫn chưa công khai thừa nhận điều đó, Stephany thở dài.
- Lẽ ra chúng ta phải thảo luận chuyện này ngay sau khi người ta gửi nó đến. Nhưng anh cũng không hiểu tại sao em không thể đứng vững được trước hành động lố lăng ấy. Em cảm thấy gửi trả con ngựa lại thì thật là nhỏ nhen.- Có lẽ bởi vậy mà anh yêu em chăng?
– Dan kéo chị lại gần và hôn âu yếm. – Đừng lo lắng gì cho anh cả, em yêu ạ. Nếu như tất cả mọi việc cứ như bây giờ thì đối với anh đã là hạnh phúc rồi. Em còn có bao điều phiền muộn. Con trai sắp về rồi. Thế em đã quyết định nói gì với nó chưa?
Stephany chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, rồi Dennis bước vào phòng.- Chào mẹ! Sara nói là mẹ muốn gặp con?
- Đúng vậy, – Stephany bước lại tủ phấn lấy một tờ giấy – Anh nói gì về chuyện này? – Giọng chị như roi quất vào không khí.
Dennis lập tức nhận ra tấm ngân phiếu và hiểu ngay rằng biện pháp phòng ngừa tốt nhất là tấn công.
- Thế mẹ muốn gì? – Anh nói vẻ hung hãn.
- Anh có công nhận là anh giả mạo chữ ký của Joanna không? Anh đã ăn

https://thuviensach.vn

cắp tiền của hãng?
- Con không ăn cắp – Dennis hét lên – Đấy là đầu tư. Con biết sau đó "Harper Mining" sẽ ăn lãi gấp mười lần.
- Dennis, không phải anh mà là tôi đóng tiền vào hãng. Anh làm tổn hại đến ngân quỹ của hãng. Cái đó có thể xem như là một tội ác.
- Mẹ muốn nói thế nào thì nói! – Dennis phát khùng – Con cần có tiền
- Để làm gì?
- Đó là việc của con.
- Đó cũng là việc của tôi, anh đã quá lạm dụng vị trí của mình trong hãng của tôi.
- Hãng của mẹ? – Dennis gắt
– Phải chăng đó không phải là một tổ hợp gia đình? Phải chăng con không tham gia vào đó?
- Dennis… – Stephany cố nén giận
– Anh sẽ chẳng bao giờ được tham gia vào cái gì cả nếu như anh không xứng đáng với lòng tin. Nếu anh cư xử như thế này thì ngay cả một quầy bán sữa anh cũng không điều hành nổi chứ đừng nói đến "Harper Mining".
- Có nghĩa là mẹ đuổi con? Ra là mẹ nhận Tom Macmaster để làm thế đấy. Để hắn ta chiếm chỗ của con.
- Dennis! – Dan không kềm chế được
– Anh hãy im đi và lắng nghe mẹ anh nói. Dennis đỏ mặt lên, nhưng lặng im.Stephany bắt đầu từ đầu.
- Những điều anh vừa làm không chỉ trái với pháp luật mà còn hết sức ngu xuẩn… Chút nữa thì tôi phát điên. Tình hình sẽ tồi tệ hơn nếu như tờ séc đã qua…
- Cái gì? – Dennis ngắt lời chị.
- Tôi đã đình việc trả tiền lại.
- Không!Stephany căng thẳng:
- Dennis, không lẽ anh hy vọng là tôi đã cho số tiền đó chuyển qua nhà băng?
- Ồ tất nhiên là không. Con chẳng hy vọng mẹ giúp đỡ, bà mẹ đáng quý ạ
– Dennis tức quá mất khôn

https://thuviensach.vn

– Mẹ luôn luôn quá bận bịu với những ông chồng và những tình nhân của mình… Còn bây giờ thì làm hỏng bét cái khởi đầu tốt đẹp nhất trong đời tôi. Stephany tức giận lấy hết sức tát Dennis. Trong giây lát cả hai cùng đờ người ra, tức giận nhìn nhau. Sau đó Dennis bỏ ra khỏi phòng. Dan tiến nhanh lại phía Stephany và ôm lấy chị. Chị giằng ra, vẻ mặt bình tĩnh.

- Mọi việc sẽ tốt thôi. – Stephany nói

– Em có thể chịu được. Nào chúng ta khẩn trương đi đến chỗ Joanna kẻo muộn

Trung tâm mốt "Tara" thật là ồn ào náo nhiệt. Stephany và chồng đi vào. Theo chỉ dẫn của Joanna, chị xuất hiện vào thời điểm thích hợp nhất.

- Sếp phải luôn luôn xuất hiện một cách trang trọng! – Bà khẳng định

– Cô cần phải ra sau cùng. Khi Stephany và chồng xuất hiện ở cửa, Joanna, Sara và tất cả nhân viên của "Tara" nồng nhiệt đón chào. Tất cả mọi người đều hướng về phía Stephany đang rẽ đám quan khách tiến về bàn chủ toạ.

- Thế, ngồi như thế! – Joanna thì thầm ra hiệu

– thế mới đúng phong thái. Được rồi, chúng ta bắt đầu.Đúng lúc đó có một người đàn ông đến gần:

- Tôi đến có muộn không nhỉ? Thú thật là tôi không có ý định phá đám. Joanna nhìn anh ta qua ánh sáng mờ ảo. Đó là một người cao lớn, thân hình cân đối, da trắng với những lọn tóc xoăn đen.

- Anh là Jake Sanders? – Bà à lên một tiếng

– Tôi đã nghe về anh.

- Thế ư? – Jake trả lời tỉnh bơ

– Vậy thì chắc bà cũng đã nghe là tôi thích ngồi xem trong vòng hai tiếng đồng hồ hơn là đứng… Nếu có điều kiện, tất nhiên. Vậy nên có lẽ bà sẽ kiếm cho tôi một chiếc ghế chăng, bởi tôi không tài nào len đến bàn của mình được nữa.Stephany quay lại đưa mắt tìm Joanna, chị sững người khi nhận thấy Jake, còn Jake chào chị bằng cái cúi đầu hài hước.Stephany nghiến răng lại.Jake đã ở đây! Trên địa phận của mình! Điều đó Stephany hoàn toàn không ngờ. Sự xuất hiện của anh ta

https://thuviensach.vn

làm quá sức chịu đựng của chị. Chính vì anh ta mà đã bao lần chị xích mích với Dan. Còn Dennis đang làm chị căng thẳng. Quỷ tha ma bắt anh ta đi. Y chỉ nghĩ đến việc trêu ngươi chị.“Hãy vứt anh ta ra khỏi đầu, – chị thầm ra lệnh cho mình – tập trung xem, không nghĩ đến anh ta nữa”.Nhưng nói thì dễ… Stephany cảm thấy rõ ràng sự có mặt của anh ta ở sau lưng… như có ai đó thở hơi nóng vào gáy chị. Trong đầu chị lại hiện lên hình ảnh đôi tay dài và gầy nắm cương ngựa, mái tóc đen loà xoà xuống trán, lúm đồng tiền và cái miệng gợi tình… ý nghĩ là anh ta thích chị đã đánh thức trong chị sự tò mò. Stephany kinh hoàng khi cảm thấy cái gì đó rạo rực chạy khắp người…. Ngượng chín cả người, chị nhìn trộm chồng. Ông ngồi nhìn ra phía trước và không nhận thấy Jake Sanders. Nếu như chị tránh được Sanders suốt buổi lễ hội thì may ra tình thế còn có thể cứu vãn được.Song tự sâu thẳm tâm hồn, chị hiểu là chị không muốn như thế… và chắc chắn Jake cũng vậy. Bởi vậy mà chị không ngạc nhiên khi anh ta dán mắt vào chị suốt buổi xem. Sau đó, buổi trình diễn kết thúc, bàn ghế được dọn đi để chuẩn bị cho cuộc khiêu vũ. Khi đi ra sàn nhảy với Dan, Stephany biết là kết cục đang đến gần.Chị cảm thấy sự có mặt của Jake mạnh mẽ đến nỗi thấy sự gần gũi của anh ta trước cả khi anh ta đi ngang qua và đụng khuỷu tay vào người chị. Đứng sau Dan, Jake vỗ vai ông. Dan giật mình quay lại và sau khi nhận ra kẻ thù, ông ưỡn người, nắm chặt tay Stephany.

- Xin lỗi ông bạn già, – Jake bắt chước rất điệu kiểu cách của tay công tử người Anh

– Ở cái nơi mà từ đó tôi đến đây, hành động vỗ vai có nghĩa là “xin lỗi”.Dan sững người, nhưng dù sao ông cũng rời khỏi Stephany, nhường chỗ cho Jake.Jake tiến lên một bước.

- Có thể mời bà được không?

– Anh ta hỏi một cách khôi hài, chìa tay ra nhưng cố tình không chạm vào người chị. Anh ta không khi nào đụng đến đàn bà dù rất nhẹ, nếu như chính họ không muốn điều ấy. Stephany nhìn vào mắt anh ta, ngọn lửa mà cả buổi lễ chị đã cố chế ngự lại bùng lên mạnh hơn. Chị đặt tay lên vai anh ta. Nhạc lại nổi lên. Người anh ta phảng phất mùi ngọt ngào dễ chịu.

https://thuviensach.vn

- Có thể, ngài Sanders ạ. – chị nói
– Với ngài thì có thể.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 38

Kể từ thời sinh viên, Dan chưa bao giờ cảm thấy tồi tệ như lúc tỉnh dậy vào sáng sớm sau cuộc dạ hội hôm trước. Miệng đắng nghét và đầu đau như búa bổ. Trời ơi, mới xuẩn ngốc làm sao! Chẳng lẽ mình lại như thế chỉ vì vợ nhảy với người khác hay sao? Dan rên lên một tiếng khi ra khỏi chăn và khó chịu nhìn thấy vẻ hồng hào và hạnh phúc của Stephany lúc này vẫn say ngủ. "Chuyện đúng là vậy – ông nằm nghĩ – Cô ấy thậm chí không đụng đến cái bể sâm banh ấy. Cô ấy không còn nghĩ đến chuyện đó được. Suốt buổi tối cô ấy nhảy. Trong vòng tay của thằng cha Sanders ấy!" Trong lúc tắm và cạo râu, Dan cố gắng xua đi trong mình cảm giác ghen tuông. Nhưng bất chấp những cố gắng anh dũng của ông, nó vẫn cứ bùng lên. Tại sao cô ấy lại nhảy với Sanders nhiều như vậy? Mẹ kiếp, lẽ ra cô ấy không nên nhảy với hắn. Vậy mà còn tỏ vẻ thích thú ra mặt nữa chứ! Dan đủ thông minh để hiểu rằng con quái vật mắt xanh ấy có thể gây ra những gì. Khi quay trở vào buồng ngủ, ông thấy Stephany đang ăn sáng trên giường. Chị chỉ cho phép mình hưởng cái thú ấy sau những cuộc vui đến khuya như hôm qua. Nhìn thấy vợ tươi tỉnh, Dan xỉu xuống. Ông hy vọng rằng chị sẽ tỏ thái độ hối hận và sẽ xin lỗi ông. Ý định dẹp bỏ mối ghen tuông của Dan tan biến.

- Anh không thích cái thằng cha Sanders ấy! – Ông nói.
- Anh ta thì liên quan gì đến đây? – Stephany vờ vĩnh hỏi.
- Liên quan gì? Anh không thích anh ta, thế thôi.
- Tại sao? Chỉ vì anh ta nhảy tuyệt đẹp thôi ư?
- Bởi vì suốt buổi tối, anh ta chỉ nhảy với mỗi mình em!
- À em hiểu rồi. Ra là anh cũng thích nhảy với anh ta chứ gì? Stephany cười khúc khích, vui với lời đùa cợt của mình như một đứa trẻ.
- Em đừng vờ vĩnh nữa, Stephany!
- Thôi được, nói thật lòng em không thể giấu được sự thích thú khi được

https://thuviensach.vn

vui vẻ với hai người đàn ông tuyệt vời. Với Jake Sanders em thấy dễ chịu. Điều đó có gì đáng sợ đâu nhỉ? Stephany đưa tách cà phê lên môi, mắt chăm chăm nhìn chồng.
- Thế em không nghĩ là anh ta nhằm một cái gì đó ở em à?
- Ngược lại. Em moi được một vài điều ở anh ta. Dan thấy một hy vọng le lói:
- Về những điều mà anh ta theo đuổi ở hãng ấy à?Em nói chuyện công việc với anh ta ư?
- Không.
- Về anh ta?
– Cơn ghen của Dan bột phát rõ ràng.
- Không.
- Vậy anh không hiểu.Stephany khéo léo phết bơ lên miếng bánh mì và rưới mật ong dại mà chị rất thích lên đấy.“Ôi Dan, – chị nghĩ
– Nếu mà em nói với anh rằng câu chuyện đó xoay quanh chính em!” Thấy vẻ buồn khổ của Dan, chị không chịu được nữa.
- Thôi đi Dan. Em đùa anh một tí đấy thôi. Anh quá ham đóng vai một anh chồng ghen tuông nên em không kìm được ý thích vui đùa một chút. Jake Sanders bám lấy em hoàn toàn chỉ vì công việc thôi.
- Thật thế ư?
- Tất nhiên.
Anh chẳng việc gì phải ghen. Đối với em, anh là người tốt nhất trên đời, vĩnh viễn như vậy. Chị áp bàn tay ông vào đôi môi dính mật ong của mình:
- Xin phép được nói với anh yêu rằng vai Otenlo hoàn toàn không phù hợp với anh – trông anh buồn cười lắm.

Có những thứ còn tồi tệ hơn đoạn kết của một mối tình. Nhưng chúng không nhiều lắm. Thật đau khổ khi phải thừa nhận rằng kẻ mà mình say đắm lại chẳng bao giờ yêu mình. Rằng mình không hề làm anh ta rung động và anh ta chỉ sử dụng mình vì một mối lợi nào đó. Cassy chịu đựng tất cả những điều sỉ nhục mà Jake gây ra cho cô, lâu đến mức độ cô thấy mình hệt như một con chó bị đánh. Rốt cuộc, cô đi đến một

https://thuviensach.vn

ý nghĩ: “Đoạn tuyệt với anh ta như thế còn tốt hơn là chịu đựng tất cả những điều ấy!” Và cô quyết định hành động như vậy để tự cứu mình. Mấy ngày liền Cassy tập trung trong buồng ngủ của mình những gì cô sẽ nói với Jake những lý do chính đáng cho quyết định của mình và sẽ mắng vào mặt y ra sao. Nhưng bao nhiêu sức lực và sự hăm hở cô đã dành hết cho giai đoạn chuẩn bị, thành ra, bài diễn văn buộc tội của cô chẳng còn gì.

- Tất cả kết thúc rồi, Jake – Cô buồn bã nói

– Thế là đủ. Tôi không thể gặp anh được nữa.

“Đã mấy tuần nay em chưa gặp anh” – Thâm tâm cô muốn kêu lên như vậy. Cô muốn gào khóc, đập phá tất cả những gì trong tầm với. Nhưng thay vì làm vậy, cô chỉ đứng ở phòng lót, nói những lời giã biệt tầm thường.Mặc dù mới bước ra, mặt Jake vẫn chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

- Cassy, cô bé của anh, em vào nhà đi rồi chúng ta sẽ nói về chuyện đó một cách bình tĩnh.

– Anh ta nói và âu yếm kéo cô vào mình

– Đứng ở đây không tiện.

- Không! – Cassy giằng ra, tự mình ngạc nhiên về thái độ quyết liệt của mình.

– Đối với tôi thế là đủ rồi, Jake. Tôi không đùa đâu.

- Anh buộc phải thừa nhận là anh tiếc. Với em anh rất thích. Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chẳng có chuyện gì cả. Tôi chán đến tận cổ rồi. Rõ ràng là anh không cần những chuyện kể của tôi về Stephany Harper nữa. Theo như tôi hiểu thì bây giờ anh định nghe mọi thứ từ chính bà ta.

- Đừng nghe những lời ngồi lê đôi mách, cô em bướng bỉnh của anh ạ.

– Jake nói – Anh chỉ nhảy với bà ta thôi.

– Y cố gắng dịu giọng

– Dĩ nhiên em vẫn rất cần cho anh.

- Tất nhiên! Nhưng để làm gì? Để do thám nhà Harper?

- Tại sao bỗng nhiên em lo lắng làm vậy?

- Anh chẳng bao giờ hiểu được đâu. Đơn giản là tôi căm ghét sự phản bội.

https://thuviensach.vn

- Vậy tại sao em…
- Tôi làm cho anh tất cả những gì anh muốn – Mắt Cassy ánh lên những giọt nước mắt không lăn khỏi mi. Cô nghiến chặt răng. Cô không được để anh ta thấy cô khóc. Cần phải đi thôi.
– Nhưng bây giờ điều đó chẳng có ý nghĩa gì nữa. Tôi đi đây. Vĩnh biệt anh, Jake.Nói vậy nhưng cô sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được anh ta ôm ấp, được nghe anh ta rất ân hận, rằng cô là một cô bé tuyệt vời.
- Tuỳ em – Jake nói giọng bất cần và quay người.
"Nếu bọn đàn bà hiểu rằng chúng tởm lợm đến thế nào khi đóng những bi kịch". – Anh ta nghĩ. Jake cho rằng sự việc này thật đúng lúc. Giờ đây khi Jilly Stuart đã tỏ rõ thái độ sẽ trở thành bạn cùng cặp với anh ta tại giải vô địch thế giới về tình dục thì anh ta phải cẩn thận, không làm quá sức mình.

"Một – hai. Một – hai" Angelo nghĩ rằng trong mơ anh cũng không thể ra đòn ở nhịp độ như Barney đang giáng vào anh. Vui mừng vì Dennis trở thành ông bầu của mình, Angelo cố gắng gấp đôi và luyện tập hăng hái đến mức Barney phải ngăn lại để anh khỏi dốc hết sức lực. Vậy mà bỗng… Đó thực là một tai hoạ khi Dennis nói với anh rằng tất cả hỏng hết, và anh lại hoàn toàn thuộc về Taylor. Nhưng Dennis thề với Angelo rằng vẫn sẽ cố gắng hết sức để giúp anh như trước.
- Thôi đủ rồi! – Barney nhắc đến lần thứ tư
– Tôi nói là cậu hãy dừng và đi tắm ngay đi. Cậu sẽ kiệt lực nếu cứ tiếp tục tập quá như thế. Người mệt nhoài vì buổi tập kéo dài, Angelo gật đầu và ngừng lại, anh ra khỏi phòng tập, đi theo chiếc hành lang bê tông vắng tanh vào phòng thay quần áo. Anh ngạc nhiên thấy Taylor đang ở đấy.
- Này, Angelo – Y nói
– Tôi có những tin vui cho cậu đây. Tôi đã thoả thuận xong trận đấu nhà nghề đầu tiên của cậu. Cậu sẽ đánh nhau với Eddy King.- Với Eddy King! – Angelo không tin ở tai mình nữa – Anh ta là một trong những võ sĩ mạnh nhất…
- Cho đến thời điểm này! – Taylor nói.
- Vâng. Nhưng tôi sẽ đánh ngã anh ta. Tôi sẽ cho anh ta thấy.

https://thuviensach.vn

Tôi… – Angelo háo hức.
- Đừng chủ quan! – Barney ngăn anh lại.
– Mặc dù Eddy King hơi già đối với quyền anh chuyên nghiệp, nhưng mọi chuyện không phải dễ đâu. Anh ta đã thắng hầu hết trong các trận đấu của mình.
- Nhưng tôi cảm thấy tôi có thể thắng được anh ta – Angelo khăng khăng.
Taylor đưa mắt ra hiệu cho Barney đừng nói gì thêm. Rồi y nhìn thẳng vào mắt Angelo nói:
- Nghe cho rõ đây, cậu nhỏ. Cậu sẽ không đánh ngã Eddy King. Cậu sẽ thua anh ta.Angelo kinh ngạc:.
- Ông không đùa đấy chứ?
- Tôi không đùa – Taylor trả lời nhẹ nhàng.
– Nhất là khi đang nói đến số tiền mà tôi đặt cược.Angelo nuốt nước bọt:
- Vậy thì tôi không đấu đâu, ngài Taylor ạ. Tới không thể đấu như vậy được
- Cậu ta không hiểu, phải không?
– Taylor cười khẩy nhìn Barney
– Nghe đây. Trong thành phố mọi người đều tin rằng cậu có thể đánh ngã được anh ta. Bởi vậy, cậu phải thua và chúng ta sẽ được một số tiền cược rất lớn. Sau đó, tôi lại tổ chức cho cậu một trận đấu khác. Cậu sẽ thắng và mọi chuyện sẽ ổn thoả cả.
- Không được! – Angelo tái mặt nói
– Hoặc tôi đấu một cách trung thực, hoặc thôi.
- Cậu ta là một chàng trai tốt, Barney nhỉ, chỉ có điều còn… thiếu kinh nghiệm quá. Anh nói chuyện với cậu ta đi nhé. Nếu không tôi buộc phải giải thích cho cậu ta hiểu với sự trợ giúp của Chikkie và Jakko.Đứng trên phố Bent State, Dennis chán chường nhìn toà nhà của hãng “Harper Mining” – một toà tháp bê tông và kính. Sau vụ “xì-căng-đan” với Stephany, Dennis “được” nghỉ một tuần để “tu tỉnh lại” – như mẹ anh nói. Anh được lệnh đúng tám giờ sáng ngày thứ hai tuần sau đó phải có mặt tại nhiệm sở. Anh được đặt trước hai con đường; hoặc là làm việc nghiêm túc, hoặc biến.Chưa bao giờ mẹ anh tỏ ra kiên quyết như thế. Thời hạn để thử thách là ba tháng. Trong trường hợp anh không làm việc tốt, dù là

https://thuviensach.vn

con của Stephany Harper, anh cũng sẽ vẫn bị tống cổ ra khỏi hãng với một tuần lương trong túi.Giờ đây anh đang chuẩn bị bước vào toà nhà của hãng để bắt đầu cuộc thử thách của mình. Anh thật khó hình dung mình sẽ xuất hiện trở lại ở hãng như thế nào. Chắc mọi người đều biết số tiền mà anh định đánh cắp khỏi tài khoản của "Tara", về hình phạt nhục nhã mà mẹ bắt anh chịu. Thôi, cứ thây kệ tất cả. Anh sẽ nghĩ ra được một cái gì đó, sẽ ăn nên làm ra ở London, ở New York… lúc đó rồi mọi người sẽ thấy.Bỗng Dennis nhìn thấy một phụ nữ trẻ đi về phía mình. Cô đi nhanh đầu cúi gằm nên không nhìn thấy anh. Dennis lập tức nhận ra cô ta. Đó là nữ trợ lý của Bill Macmaster. Cô ta tên là gì nhỉ? Hình như là cô Johnes. Còn vài bước nữa là cô sẽ đến chỗ anh. Giờ đây nếu anh có chạy cô cũng sẽ nhìn thấy. Trời ơi, giờ đây bất cứ một cuộc gặp gỡ nào cũng làm Dennis ngượng ngùng. Để tránh cô gái này, Dennis vội vàng đẩy cửa bước vào và chạy vội đến thang máy.Tất cả các thang máy đều chạy ở các tầng cao và mặc dù Dennis giận dữ ấn các nút, chỉ có một chiếc từ từ đi xuống. Dennis điên người. Anh cảm thấy tránh mặt cô Johnes là việc quan trọng nhất trong đời. Nhưng cho đến khi cô đẩy cửa bước vào toà nhà, đi qua phòng lót đến đứng cạnh anh, chiếc thang máy vẫn chưa xuống đến nơi. Nhìn cô gái Dennis lập tức hiểu rằng mình đã hoài hơi sợ sẽ gặp phải ánh mắt giễu cợt hoặc một lời chào đầy ngu ý. Cô gái đắm chìm trong suy tư và hầu như không nhận thấy gì chung quanh. Cô đứng với vẻ thẫn thờ. Trong cô có cái gì đó khiến anh nhớ đến sự tuyệt vọng của mình trong thời gian vừa qua. Bỗng bất ngờ với chính mình, anh cất tiếng.

- Chào cô. Cô gái quay lại nhìn Dennis.
- À, chào anh. Hình như tên anh là Dennis Harper?
- Cô không lầm.
- Tôi cứ nghĩ là anh đi đâu rồi kia đấy, thời gian vừa rồi tôi không trông thấy anh.
- Vâng. Tôi nghỉ một thời gian khá lâu. Mẹ tôi ốm.
- Ồ, vâng. Thật mừng là bà ấy đã khoẻ.Gương mặt cô đã có nét sống động.
- Vâng. Thật may.Dennis cố gắng giấu tâm trạng buồn của mình.Cô gái chăm chú nhìn anh.

https://thuviensach.vn

- Công việc đôi khi không dễ dàng gì.
- Không dễ dàng? Cô nói việc gì đấy?
– Dennis lập tức cảnh giác.Cô gái đọc được ý nghĩ của Dennis. “Anh ta ngượng vì chuyện cái séc”. Cô bỗng muốn an ủi anh, nói rằng ở hãng, chuyện này ngoài Stephany và Joanna ra chỉ có cô và Tom biết, mà họ không phải là những người bép xép. Nhưng cô lại không muốn để lộ là mình có biết sự việc nhục nhã này.
- Ô không – Cô nói – Tôi chỉ muốn nói là công việc của bà Harper đôi khi thật không dễ dàng.
Họ cùng bước vào buồng thang máy. Sự gần cận trong buồng thang máy chật hẹp như càng làm tăng sự thông cảm giữa họ. Sự có mặt của cô không hiểu sao làm Dennis cảm thấy bình tâm hơn. Anh cố gắng đoán nguyên nhân ánh buồn bã lộ rõ qua ánh mắt và gương mặt cô. Anh rất muốn làm cho nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt dễ thương kia. Hay là thử xem? Anh cảm thấy thang máy chậm lại trước khi dừng. Và đúng lúc hai cánh cửa của nó sắp mở ra, anh nói:
- Xin lỗi cô, tôi còn chưa biết tên cô.Trên gương mặt cô xuất hiện một cái gì giống như nụ cười:
- Cassy.
- Cassy này, có thể cô sẽ cho chuyện này là buồn cười, nhưng không phải bao giờ tới cũng như hôm nay, rồi cô sẽ thấy. Rất có thể cô đã có những dự định thú vị hơn, nhưng… Cô có muốn đi xem trận đấm bốc tối nay với tôi không?

Trong phòng thay quần áo của sân vận động trung tâm, nơi diễn ra các trận đấu quyền anh quan trọng nhất. Barney đang cố gắng ngăn Angelo thôi tập đấm một mình trước trận đấu.- Bình tĩnh, cậu bé. Phong độ của cậu rất tốt. Mọi việc sẽ tốt đẹp. Bỗng có tiếng gõ cửa. “Chỉ mong đó không phải là Taylor. Ai cũng được ngoài Taylor.” Angelo nghĩ.
- Angelo! Mọi việc ổn cả chứ, bạn của tôi?
- Dennis!
– Angelo đưa cả hai tay choàng lấy bạn như một con gấu.

https://thuviensach.vn

- Khẽ thôi, khẽ thôi. Tớ có phải là địch thủ của cậu đâu. Hãy tiết kiệm sức để dành cho Eddy King.Angelo mỉm cười ngượng ngập. Dennis trở ra cửa.
- Angelo, tớ muốn giới thiệu cậu với…
- Cassy Johnes
– Cô gái nói khi Dennis kéo cô vào phòng.
- Cô ấy là một người hâm mộ cậu thực sự – Dennis vui vẻ nói
– Cô ấy vừa đặt cược vào cậu năm đôla. Angelo đỏ mặt.
- Có lẽ cô nên tiết kiệm tiền của mình là hơn – Anh nói khẽ.
- Sao lại thế! Cậu sẽ cho anh ta "nốc ao"."Đã đến lúc nên ra khỏi đây", Cassy nghĩ. Dennis đang say sưa nên không nhận thấy những lời tán dương của mình làm bạn ngượng ngùng như thế nào.
- Chúc anh thắng lợi, Angelo – Cô nói và khoác tay Dennis.
Tiếng ồn ào trong đám đông chuyển thành tiếng gào thét khi hai võ sĩ xuất hiện và cúi đầu chào tứ phía.
- Đấy, đối thủ của Angelo đấy! – Dennis nói vẻ kích động, tay chỉ một người gân guốc, da ngăm ngăm đang nhảy nhảy giữa một đám huấn luyện viên và người hâm mộ. Mặc dù King nhiều tuổi hơn Angelo nhiều nhưng trông anh ta vẫn tràn trề sinh lực. Mắt anh ta long lên và tay tung ra những quả đấm vào khoảng không. So với anh ta, Angelo có vẻ non nớt. Lần đầu tiên từ lúc biết về trận đấu này, trong người Dennis có cái gì đó thắt lại trước một tình cảm lo âu.- … Và một trong những võ sĩ mạnh nhất – Eddy King! – Giọng bình luận viên cất cao. Còn bên kia võ đài là võ sĩ lần đầu tiên thử sức trong một trận đấu chuyên nghiệp, con cưng của công chúng Ý ở Sydney – Angelo Vitale!Trước khi Cassy kịp định thần, trận đấu đã bắt đầu.Ngay đợt tiến công ác liệt đầu tiên của Eddy King đã làm cho người xem phấn khích. Vài giây sau, Cassy không còn đủ can đảm để nhìn cảnh tượng diễn ra trên võ đài. Nhưng cô không làm sao thoát khỏi giọng nói cuồng nhiệt của bình luận viên đang nói với những đòn đánh bạo liệt:
- Chúng ta đang chứng kiến một trận đấu cực kỳ hấp dẫn, King tiến công rất khốc liệt. Và… những giọt máu đầu tiên đã chảy. Vitale bị rách mày. Ô, một cú đấm bất ngờ tay phải của King. Anh hoàn toàn áp đảo võ sĩ người

https://thuviensach.vn

Ý. Trận đấu chắc sẽ không kéo dài.
- Angelo, cố lên! – Dennis kêu lên tuyệt vọng.Cassy lấy can đảm nhìn lên võ đài. Angelo chỉ cách đối thủ có nửa bước. King nhanh nhẹn ra đòn. Anh ta hầu như chưa việc gì. Sức mạnh và tốc độ của King dường như ngoài sức tưởng tượng.
- Sao anh nói với em là anh ta đã có tuổi và mất phong độ rồi cơ mà!
– Cô thì thào vào tai Dennis.
- Ừ – Anh trả lời vẻ lo lắng
– Hình như anh nhầm.Sân vận động bỗng gầm lên.
- Nốc ao!
– Bình luận viên kêu lên phấn khích
– Cú đấm tay phải của Eddy King đã trúng hàm đối thủ. Vitale ngã gục… Đối với Cassy, một người chưa hề xem quyền Anh, đây là một cơn ác mộng khủng khiếp. Nó làm cô nhớ đến cảnh tượng đấu bò. Eddy King là võ sĩ đấu bò đang đâm chém, hành hạ Angelo. Angelo đau đớn hệt như con bò trọng thương. Cô không dám nhìn nữa. Sau hai hiệp đầu, Dennis cũng nhìn xuống chân mình. Họ không nhìn thấy thời điểm mà King, giống như một cái đầu máy hơi nước xả hết hơi, bỗng kiệt lực. Họ cũng không nhìn thấy hai cú đấm kết hợp mà Angelo thu hết sức lực dồn vào đấy đánh trúng hàm King. Những tiếng gào thét điên cuồng của người xem khiến họ phải đưa mắt nhìn lên đúng vào lúc King, giống như cái cây to bị đau, từ từ ngã ngửa ra. Đầu anh ta đập mạnh xuống sàn đấu. Một tiếng kịch choáng người vang lên. King không đứng dậy được nữa.Dennis và Cassy là những người đầu tiên lao lên võ đài để chúc mừng Angelo sau khi King không phản ứng tiếng đếm của trọng tài và được đưa vào trong. Cuộc vui chúc mừng chiến thắng, bắt đầu bằng chai sâm banh mở trên võ đài được tiếp tục trong phòng thể thao suốt đêm hôm đó. Nhiều người ngạc nhiên trước sự vắng mặt của Taylor.
Họ vui vẻ cho đến khi một võ sĩ đến tập vào buổi sáng thông báo cho họ biết rằng Eddy King đã chết trên bàn mổ vì chấn thương sọ não khi đập đầu xuống sàn sau hai cú đấm trời giáng của Angelo.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 39

Nằm ở trung tâm khu làm ăn của thành phố, quán rượu Vittorio rất nổi tiếng với những món ăn sáng rất ngon của mình. Buổi sáng, quán rất đông. Nhưng buổi sáng hôm sau trận đấu, nhiều khách ăn quen thuộc đã phải thất vọng trước cánh cửa đóng im ỉm. Ngồi bên trong, Dennis, Angelo và Vittorio có lẽ đã nói đến lần thứ một trăm về cùng một đề tài.

- Nó mua cho tôi comlê? Nó mang về chiếc áo khoác rất mốt?… Có lẽ tôi mặc nó đi dự đám tang Eddy King chăng? – Vittorio chì chiết.

Ông nổi khùng từ lúc Dennis đưa Vittorio từ sân vận động về. Angelo sầm mặt.

- Bố, con xin bố. Con mua cái áo ấy bằng tiền riêng, không phải bằng tiền nhận được từ trận đấu tối qua.

- Tiền mày nhận được do đã đấm vỡ đầu một thằng ngu khác ấy à?

– Ông già gầm lên.

- Tiền này con nhận được từ chính bố, mặc dù bố không bao giờ trả công cho con ra tấm ra miếng!

– Angelo bùng lên.Vittorio xỉu xuống.

- Ở đây tao làm việc không ngơi tay. Cái quán này nuôi đủ cho tao và mày. Mày còn đòi gì nữa?

Angelo thở dài.

- Bố thích quán, còn con thích quyền Anh. Và con là một võ sĩ không tồi. Vậy con có lỗi gì?

- Angelo, mày chẳng hiểu gì cả. Mày thích quyền Anh, điều đó chẳng có gì xấu, thậm chí còn tốt là đằng khác, bởi nó giúp mày giữ được sức khoẻ và tránh xa các tội lỗi. Nhưng những cái còn lại thì chẳng có gì tốt cả. Mày đánh nhau vì tiền, mà tiền thì chúng, cái đám bầu bí ấy được hưởng chứ không phải mày. Đối với chúng, mày là con số không. Chúng có thiết gì nếu mày bị đánh vỡ đầu hoặc bị tàn phế!Ông già bỗng dừng lại

https://thuviensach.vn

và phát ra tiếng rên đau khổ đến mức Dennis cảm thấy sống lưng mình lạnh toát đi.
- Thôi được – Angelo buồn bã nói
– Bố đừng nghĩ về chuyện đó nữa. Con sẽ không bao giờ thi đấu nữa. Con sẽ không bao giờ quên điều vừa xảy ra
- Angelo!
– Dennis nói – Đừng tuyệt vọng. Cậu còn thời gian để suy nghĩ.
Angelo không trả lời. Bị những tình cảm trái ngược trong mình giằng xé. Vittorio chăm chú nhìn con trai. Ông bỗng nói vẻ thông cảm.
- Con đừng tự hành hạ mình như vậy, Angelo. Đó chỉ là do không may thôi. Con không có lỗi trong cái chết của King.
- Vậy thì ai có lỗi? – Angelo thốt lên đau khổ
– Eddy King chăng? Vì anh ta đã lên võ đài cùng con ấy ư? Không có câu trả lời. Ba người đàn ông buồn rầu nhìn nhau.
- Thôi để bố đưa con về nhà. – Vittorio nặng nề đứng dậy.
– Thật tồi tệ. Hôm nay chúng ta đóng cửa. Về thôi.
- Bố, con đã giết người.
- Đi thôi bạn – Dennis nói
– Bố cậu nói đúng, chẳng nên ngồi đây làm gì.Ba người đi ra cửa. Vittorio tháo chốt mở cửa. Đúng lúc đó, thân hình hộ pháp của Jakko hiện ra. Không nói một lời, hắn xô họ trở vào trong quán. Sau hắn, Taylor và Chikka bước vào đóng cửa lại. Vittorio run lên vì tức giận.
- Cút khỏi đây ngay!
- Xin lỗi, không được đâu anh bạn!
– Jakko cười khẩy.Tức tối, Vittorio lao vào con khỉ đột ấy. Nhưng sức lực quá chênh lệch, Jakko tóm lấy ông già và trong nháy mắt đè bẹp sức kháng cự của ông. Angelo định lao tới cứu bố nhưng một họng súng đen sì làm anh sững lại. Dennis chấn động trước những gì đang diễn ra.
- Ê Taylor…. làm cái đếch gì thế?
– Anh lúng túng phản đối.
- Thằng bạn mì ống của cậu làm tôi hơi thất vọng, Dennis ạ – Taylor cười khẩy.

https://thuviensach.vn

– Tôi ra lệnh cho nó thua và nằm đôi chút trên võ đài. Nhiều bạn trẻ khác đã làm như vậy. Nhưng hắn không chịu. Hắn muốn tỏ ra anh hùng và do đó làm tôi mất một khoản tiền lớn – Ánh mắt y trở nên lạnh như băng – Mà tôi thì như cậu biết đấy, tôi không thích như vậy. Bây giờ anh em sẽ dạy cho Angelo một bài học để lần khác nó khỏi trái lời. Và nếu cậu không im cái mồm đi thì chính cậu cũng sẽ được nhận một bài học.

- Cậu yên tâm đi, Dennis, dù sao thì cậu cũng chẳng thuyết phục được chúng đâu

– Angelo bình thản nói, chỉ có sắc mặt hơi tái đi.

Chỉ một giây sau, anh đã ngã gục xuống sàn, người co rút lại vì những cú đánh. Vittorio bật khóc.

- Ồ, thế chứ! Toàn bộ ban lãnh đạo hãng "Harper Mining". Tôi rất lấy làm vinh dự. Rất cảm ơn các vị đã đồng ý gặp mặt tôi.

- Đây không phải tất cả, ngài Sanders ạ. Chủ tịch hãng không có mặt ở đây – Bill mím môi nói.

– Bà ấy cho rằng cuộc gặp gỡ này chỉ mang tính hình thức nên đã giao cho tôi toàn quyền điều khiển.Bill tức đến ngạt thở khi biết Jake yêu cầu được gặp mặt toàn bộ ban lãnh đạo hãng.

- Hắn xấc xược quá rồi, Stephany! Hắn điên rồi. Hắn hiểu là hắn đã thua, hắn đã biết là hắn không thu được quá mười tám phần trăm cổ phiếu. Vậy thì hắn cần cuộc gặp mặt làm cái quái gì? Chẳng lẽ tên khốn nạn ấy nghĩ rằng chúng ta sẽ vui mừng gặp hắn sau bấy nhiêu rắc rối mà hắn đã gây ra cho chúng ta?

- Bình tĩnh lại đi chú Bill – Stephany cố gắng an ủi ông già – có thể ông ta muốn đề nghị với chúng ta một điều gì đó thú vị, nếu từ chối chúng ta sẽ không bao giờ biết được đó là gì.

- Vậy thì cháu đi mà gặp hắn – Bill cáu kỉnh.

- Thôi được… Nhưng không, dù sao thì… Có lẽ chú phải đứng ra lo cho cuộc gặp này.

- Cái gì? Tại sao lại như vậy.

Stephany đứng dậy rời bàn tới bên cửa sổ. Xa xa, phía dưới cây

https://thuviensach.vn

cầu như một vòng cung vắt qua vịnh biển tràn đầy ánh nắng. Những chiếc ô tô nhỏ xíu chạy trên đó. “Bởi cháu chạy trốn sự quyến rũ còn hơn là phải cưỡng lại nó… Bởi vì đầu tiên sau ngần ấy năm lấy chồng… cháu gặp phải người có khả năng quyến rũ cháu… Bởi chồng cháu nghi ngờ và ghen, mà cháu thì không muốn làm điều đó trầm trọng thêm”.- Bởi vì nếu cháu có mặt tại cuộc gặp gỡ đó thì chẳng khác gì chúng ta thừa nhận rằng nó là quan trọng – chị nói thành lời.- Ừ, nghe có vẻ lôgích đấy – Bill đồng ý.Nhưng thâm tâm, ông vẫn rất không muốn gặp kẻ vừa gây ra cho hãng bấy nhiêu điều phiền toái. “Mình đã già cho những cuộc phiêu lưu như thế này – Bill cay đắng nghĩ
– Đã có thời mình thích vật lộn và chiến thắng, đã có thời…” – Và ông lại đưa tay xoa xoa ngực, nơi cái đau âm ỉ hành hạ ông suốt thời gian cuối đây.

Giờ đây, khi nhìn Jake qua chiếc bàn lớn phủ pôlime màu đỏ, ông lại cảm thấy cái đau khó chịu ấy. Ông quyết định sẽ làm cho cuộc gặp gỡ diễn ra thật ngắn. Bill lạnh lùng giới thiệu tất cả những người có mặt, thâm tâm không hề nghi ngờ rằng Jake đã biết hết về họ. Jake mỉm cười với từng người, miệng nhắc lại tên họ theo lối Mỹ. Tuy nhiên người duy nhất mà anh ta quan tâm là Dennis. Điều cuối cùng Cassy làm cho anh ta trước khi đoạn tuyệt là thông báo về âm mưu của Dennis chuyển tiền từ tài khoản của “Tara”.- Và bây giờ, khi ông đã làm quen với mọi người, chúng ta có thể bắt đầu vào việc – Bill nói.- Rất tốt. “Giọng nói của hắn sao mà khó chịu” – Bill nghĩ và nói.
- Các ngài cũng đã rõ, một trong những cổ đông của chúng ta đã đề nghị kết nạp ông Jake Sanders vào Hội đồng quản trị của hãng. Các ngài đã có thời gian suy nghĩ về điều đó. Tôi đề nghị chúng ta tiến hành biểu quyết ngay
– Ông quay sang phía Jake.
– Ông có muốn bổ sung gì thêm vào điều tôi vừa nói hay không?
- Chẳng có gì có thể ảnh hưởng đến kết quả biểu quyết cả – Jake bình thản nói.

Bill cố gắng giấu sự ngạc nhiên. Ông cứ tưởng Jake sẽ nghĩ ra một cách

https://thuviensach.vn

gì đó. Tên khốn nạn này rất xảo quyệt! Y nghĩ gì trong đầu ấy nhỉ? Hơi mất bình tĩnh, Bill tiếp tục:

- Trong trường hợp ấy, chúng ta biểu quyết trực tiếp luôn. Ai ủng hộ việc đưa ông Sanders vào Hội đồng quản trị? Không ai động đậy. Bill khoái trá để im một lúc lâu.

- Ai phản đối.Ông hài lòng thấy tất cả nhất loạt giơ tay.

- Đề nghị đã bị phủ quyết. Chúng ta chỉ còn biết tỏ lòng thông cảm với ông Sanders.Bill không kìm được nụ cười đắc thắng.

- Ồ, đừng nên lo lắng cho tôi

– Jake nói nhún nhường – Không thể lúc nào cũng tính đến chuyện giành thắng lợi được. Nhưng tôi muốn hỏi một điều: Hội đồng quản trị có muốn nghe một đề nghị của kẻ thất bại này không?

- Còn đề nghị gì nữa thế? – Bill cười.

- Các ngài đã biết, tôi mua nhiều cổ phiếu của "Harper Mining" với hy vọng giành được một chỗ trong Hội đồng quản trị. Nhưng tôi mua được có mười tám phần trăm cổ phiếu của hãng, tức còn thiếu hai phần trăm nữa để có thể giành chỗ giữa các vị. Bởi thế, giờ đây tôi không quan tâm đến số cổ phiếu ấy nữa. – Mọi người dán mắt vào Jake – Nếu các ngài muốn mua, tôi sẵn sàng bán lại chúng.

- Chúng tôi không quan tâm đến chúng! – Dennis gần như kêu lên.

- Được thôi

– Jake đứng dậy

– Nếu các ngài không cần thì tôi sẽ bán chúng trên thị trường chứng khoán.

- Dennis, để yên nào. Nếu để điều đó xảy ra, chúng ta sẽ phải trả giá đắt

– Bill nghiến răng nói

– Ông Sanders, chúng ta có thể thoả thuận với nhau.Cuộc mặc cả diễn ra nhanh chóng. Khoảng mười phút sau, Jake đã ngồi trên chiếc xe sang trọng giữa đám trợ thủ và luật sư của anh ra. Chiếc xe chạy về phía thị trường chứng khoán.

- Chúng ta đến đó làm gì nữa?

– Viên luật sư ngạc nhiên

– Chúng ta đã biết rõ điều gì xảy ra khi xuất hiện tin đồn về việc

https://thuviensach.vn

ngài rút khỏi hãng và do thấy mối nguy hiểm nào đó, họ phải vội vàng mua các cổ phiếu của mình vào.- Ừ, kế hoạch chúng ta nhằm gây thiệt hại tối đa cho họ thật không tồi – Jake nhe hai hàm răng

– Một vụ làm ăn khá. Dù khiêm tốn, tôi cũng phải nói là tôi tự hào về mình. Tôi muốn có mặt ở đó khi máu bắt đầu chảy. Một trợ thủ của Jake chăm chú nghe thông tin từ chiếc máy điện thoại vô tuyến và thông báo:

- Sau khi tin đồn đó loang ra, giá cổ phiếu của "Harper Mining" hạ xuống mười đôla và tiếp tục tụt nữa.

– Anh ta nhìn Jake hỏi: Bây giờ chúng ta sẽ làm gì? Thu lấy lợi nhuận và biến chăng?

- Không!

– Jake trả lời vẻ đăm chiêu.

– Cần phải sáng tạo một chút. Chúng ta đợi cho giá cổ phiếu xuống kịch rồi lại mua vào và lần này tôi muốn có tất cả hai mươi phần trăm.

Dennis chở Angelo đến một phố nhỏ có mấy ngôi nhà nhỏ tồi tàn đứng cạnh mấy nhà máy và nhà kho. Anh chưa từng đến khu vực ảm đạm này của thành phố. Nhìn Angelo, anh thử can ngăn bạn một lần nữa:

- Angelo, có cần thiết phải thế không?

- Mình quyết rồi, mình phải có trách nhiệm.Vittorio cũng không hề ngỏ lời can ngăn con trai. Sáng hôm đó, sau khi Taylor và đồng bọn vừa rời khỏi quán, Dennis lao đến máy điện thoại để gọi cảnh sát, nhưng Vittorio giằng ống nói khỏi tay anh, miệng quát tháo bằng tiếng Ý. Angelo mấp máy đôi môi bầm giập, giải thích: "Bố mình không muốn báo cảnh sát. Ông ấy cho rằng cảnh sát đã bị mua chuộc hết rồi. Nếu cậu gọi điện, chúng sẽ quay lại giết mình". Dennis không tài nào thuyết phục nổi ông già. Từ nhỏ sống trong nỗi lo âu thường xuyên trước sự đe doạ của mafia, ông cho rằng con trai ông còn sống sau sự việc vừa rồi đã là đáng mừng.

- Cậu đợi ở đây nhé! – Angelo nói và ra khỏi xe.Bước qua đường, anh gõ cửa ngôi nhà nhỏ. Cánh cửa mãi không chịu mở ra. Sau đó, một người đàn bà ăn mặc nhếch nhác mặt sưng húp vì khóc nhiều, tóc rối bù xuất hiện. Angelo lấy hết sức tự trấn tĩnh.

https://thuviensach.vn

- Xin lỗi, bà là bà King phải không ạ? Bà Eddy King? Tôi mang tiền đến cho bà đây. Tôi có thể vào chứ ạ?

Những gia đình hạnh phúc – Không hiểu nhà hài hước nào đưa ra cái khái niệm ấy nhỉ. Nguyền rủa mọi thứ trên đời, Tom ngồi cạnh Sara trong phòng khách tiện nghi nhà anh. Bữa ăn nặng nề mà cả bốn người ngồi quanh bàn đều cảm thấy rất khó chịu sắp kết thúc.Không hiểu Sara làm sao ấy nhỉ? Tom không tài nào hiểu được. Cả bố mẹ nữa. Có chuyện gì xảy ra với họ không biết. Tom không ngờ việc anh mời Sara về nhà ăn cơm tối lại gây ra tình trạng tồi tệ như vậy.

- Cháu nghĩ là mọi người đều rất lo lắng về việc giá cổ phiếu của hãng bị tụt – Sara cố gắng gợi chuyện, nhưng chỉ sau một hai câu, lại tắc như trước.

- Cháu muốn ăn thêm một chút không, Sara?

– Rina lạnh nhạt hỏi rồi nghiêng người cầm lấy chiếc đĩa.“Trời ơi, cả mẹ nữa cũng cố làm mọi việc căng thẳng thêm” Tom tức sôi lên.

- Thôi cháu xin cảm ơn. Thức ăn ngon quá – Sara ngượng nghịu nói

– Để cháu dọn bàn nhé.

- Ồ không! Cháu để đấy – Rina nói với vẻ lịch sự thái quá

– Tôi tự làm lấy được – Nói rồi bà tất tả đi xuống bếp.

Tom xô ghế đứng dậy đi theo mẹ. Tom vừa ra khỏi phòng, Bill cũng đứng dậy.

- Xin lỗi Sara, bác đang bận một việc khẩn – Bill nói rồi ra khỏi phòng.Dưới bếp, Tom giận dữ nói với mẹ:

- Mẹ quên đó là Sara rồi à? Cô ấy quen thuộc với nhà ta lâu lắm rồi kia mà. Vậy mà bố mẹ đối xử với cô ấy như một vị khách không mời. Cô ấy nói câu gì đó là bố mẹ lại chặn ngay lại.

- Tom, nghe mẹ nói đây! Hôm nay bố mẹ không được bình tĩnh lắm,

– Rina lấy mu bàn tay gạt tóc.

Tom bỗng nhìn thấy trên gương mặt mẹ hiện rõ một nỗi lo lắng.

- Có chuyện gì vậy, mẹ? – Anh ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng có gì đặc biệt đâu Tom. Nhưng giờ đây, khi con làm việc cho hãng “Harper Mining” thì mẹ và bố cho rằng con không nên gặp Sara nữa.

- Trời đất! Chỉ vì cô ấy là con gái của bà chủ hãng thôi ư? Con không

https://thuviensach.vn

tin ở tai mình nữa rồi đấy!Rina ngẩng đầu lên: - Bố mẹ cho là như vậy.
- Thôi được, con đưa Sara về nhà xong chúng ta sẽ nói chuyện – Tom tức tối nói. Nhưng khi anh quay lên thì phòng khách trống trơn. Sara đã bỏ ra về.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 40

Vào buổi sáng hôm sau, kể từ khi Jake Sanders đến hãng "Harper Mining", có mấy người tập trung trong văn phòng chủ tịch với vẻ mặt lo lắng. Đêm hôm qua cả Stephany lẫn Bill không ai chợp mắt, vì cổ phiếu của hãng xuống giá khủng khiếp. Tom vẫn còn rất giận bố vì thái độ lạnh lùng khó hiểu của ông đối với Sara trong bữa ăn tối hôm qua, nhưng anh thấy cần phải bảo vệ bố không cho Dennis tấn công ông. Xót xa vì sự thiệt hại của hãng, Dennis tuyên bố với giọng đắc thắng rất trẻ con. "Tôi đã bảo ông rồi mà" làm Tom giận điên cả người. Sara không chịu nổi khi thấy Bill quá tuyệt vọng:

- Bác đừng lo, đây đâu phải là lần đầu ta trải qua những việc như thế này! Sớm muộn gì ta cũng sẽ đè bẹp Sanders, rồi bác xem.

- Cho dù sẽ như thế đi nữa thì cũng không phải là nhờ công lao của tôi – Bill u ám nói

– Tôi đã mất cảnh giác. Sanders làm tôi loá mắt, và tôi đã cắn câu.

- Chứ còn gì nữa! – Dennis hằn học nói

– Tôi đã báo trước rồi, nhưng có nghe tôi đâu. Lúc nào ông cũng phải làm theo ý mình.

- Dennis,

– Stephany lên tiếng – hãy nghe đây. Bill đã sai lầm. Chuyện như thế thỉnh thoảng vẫn xảy ra. Trong việc này tôi cũng có lỗi một phần. Nhưng Bill có đủ dũng cảm để nhận lỗi và làm tất cả mọi điều để xoay chuyển tình thế. Đó là những điều mà anh còn phải học tập rất nhiều. Hơn nữa, nếu anh làm đầy đủ trách nhiệm ở phòng thông tin, thì hãng đã không bị một vố bất ngờ như thế này. Dennis đỏ mặt, cậu không ngờ mình lại có thể bị mẹ chê trách.

- Còn một điều này nữa, – Stephany tiếp tục, – to tiếng và đổ lỗi cho nhau về việc đã qua thì chẳng cần trí tuệ gì ghê gớm lắm, chỉ cần to mồm là đủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng để làm lại từ đầu, sửa chữa những sai lầm thì không những cần sáng suốt, dũng cảm mà còn phải kiên nhẫn. Tôi cho rằng rất may mắn là trong chúng ta ở đây ai có đủ những phẩm chất ấy

– Chị đưa mắt lướt qua những khuôn mặt, cố gắng không bỏ qua Dennis

– Tôi thấy rằng, giờ đây chúng ta phải bàn kế hoạch đối phó với Sanders.Vài giờ sau ở cuộc họp ra, Stephany cảm thấy mình như quả chanh bị vắt hết nước. Lưng chị mỏi như dần và chị cảm thấy rất khát. Vừa ngáp dài, chị vừa uể oải bước dọc hành lang. Vào phòng làm việc của mình, chị bắt gặp một mùi hương tươi mát lạ thường, khác hẳn cái mùi da quen thuộc mọi khi. Trên bàn chị có một bó hoa lớn với những loài hoa khác thường; hoa cameli, hoa nhài đỏ và hoa móng rồng. Chị cảm thấy hội hộp quá. Jake chăng? Tất nhiên là không phải! Chị run rẩy bóc phong bì, lấy ra một tấm bưu thiếp và đưa mắt đọc lướt "Em là tất cả của anh – và mãi mãi sẽ như vậy. Dan" Chị ngửa đầu ra phía sau, thở phào nhẹ nhõm. Đó là tình cảm gì vậy: vui mừng hay thất vọng? Không dám nghĩ thêm, chị cầm máy và quay số của bệnh viện.

- Anh đấy à? Anh yêu…

- Anh biết là người ta đã mang hoa đến cho em rồi.

Em có thích không?

- Hoa đẹp quá anh ạ.

- Anh muốn em tha lỗi.

- Vì điều gì?

- Vì anh đã làm em buồn.

- Em tưởng là em mới làm anh buồn chứ

– Chị sung sướng phá lên cười.

- Stephany, chúng ta đi nghỉ đâu đấy với nhau đi, được không em?

- Nghỉ ngơi ư?

– Điều đó quá bất ngờ đối với chị. Chị cảm thấy niềm vui đang tràn ngập lòng mình trong nháy mắt đã tan ra như đám mây buổi sớm.

– Dan, bây giờ thì em không thể, hãng đang ở trong tình trạng như thế này…

- Thậm chí một vài ngày cũng không được ư?

https://thuviensach.vn

- Một vài giờ cũng không được anh ạ, giá như hôm qua em không tránh gặp mặt Jake thì đã không xảy ra chuyện gì. Em không nên lặp lại sai lầm đó lần nữa

.- Tất nhiên rồi.Stephany không biết là có phải Dan mỉa mai không.

- Em rất tiếc.

- Anh cũng vậy.

- Thế thì hẹn lần sau nhé.Cả hai đều hiểu rằng đã lỡ mất một cơ hội. Stephany đặt máy, ngồi thừ bên bàn. Không khí sực nức mùi hoa. Sao mọi việc lại xảy ra như vậy nhỉ.Chiều hôm ấy Dan gọi điện về, lạnh lùng báo tin ông có việc phải ở lại bệnh viện. Dennis và Sara cũng được mời đi dự tiệc. Stephany phải ăn cơm tối một mình, điều mà chị chẳng thấy thú vị chút nào.

Sau đó Jake gọi điện. Chị nhận ra giọng y ngay, do đó hoàn toàn mất tự chủ. Chị không nói được câu nào. Jake muốn gặp chị để bàn công việc tại một nơi nào đó kín đáo để tránh sự tò mò của người khác. Y hỏi chị có thể đến khách sạn nơi y thuê phòng được không? Không, điều đó không thể chấp nhận được. Chị đỏ mặt, cảm thấy tim mình đập dồn dập. May mà khoa học chưa đạt tới độ điện thoại truyền hình. Tuy nhiên, chị chưa mất bình tĩnh đến nỗi nhận gặp mặt kẻ thù trên địa phận của y. Cuộc gặp gỡ phải diễn ra trong toà nhà của công ty “Harper Mining”, và chỉ ở đó mà thôi.Chị đặt ống nghe như trong màn sương mù, rồi lại cầm máy gọi bảo vệ, dặn dò cho Jake vào để làm việc với giám đốc công ty. Sau đó chị vội vàng lên gác thay quần áo “Cần gì phải làm thế?” – Một giọng nói từ bên trong lên tiếng “Để ta cảm thấy tự tin hơn khi biết rõ mình đẹp để cho hắn thấy rõ là ta coi thường hắn, rằng ta là một bà giám đốc xứng đáng”. Nhưng ta chọn mốt mới nhất của nhà mốt “Tara” làm gì? Chiếc áo dệt kim mỏng, mềm mại màu xanh da trời này làm cho ta nom trẻ hơn, tươi tắn hơn, và tất nhiên, rất gợi tình. Để làm gì?Stephany dừng xe bên cạnh toà nhà của công ty rồi đi vào. Trưởng phòng bảo vệ ra đón chị, báo tin Jake đã đến, hiện đang chờ chị tại phòng giám đốc, Stephany gật đầu cảm ơn anh ta rồi bước vào thang máy. Không hiểu sao chị rất muốn xoa ít phấn lên mặt. “Ta bị làm sao thế này?” Chị sững sờ tự hỏi. Ra

https://thuviensach.vn

khỏi thang máy, chị hít một hơi thật dài trước khi đi dọc theo hành lang để đến phòng làm việc của mình.Lại gần cánh cửa để ngỏ, chị bỗng nghe thấy một tiếng động lạ tai. Anh ta làm gì trong phòng mình nhỉ? Nén hồi hộp, chị bước vào, sững người trước một bức tranh bất ngờ. Trên bàn, hầu như bên cạnh bó hoa của Dan là một bó hoa hồng xen lẫn hoa huệ, Jake đang rót sâm banh vào hai chiếc ly pha lê chân thấp.Trông thấy chị, y bước ra đón.

- Hy vọng rằng chị không phản đối vì tôi hơi quá tự tiện chứ?

– Y bình thản hỏi

– Xin mời chị dùng một chút sâm banh. Nó cũng không phải là tồi lắm.Stephany bối rối tìm một câu trả lời thích hợp:

- Tôi… thưa ông Sanders…

- Xin chị cứ gọi tôi là Jake.

- Tại sao không đi thẳng vào việc?

- Vội vàng làm gì cơ chứ?Y nhấp một ngụm sâm banh và ranh mãnh nhìn chị:

- Tôi không có cơ hội nào hơn để tặng chị những bông hoa kia, và nói rằng chị tuyệt đẹp trong bộ áo màu xanh này đến nỗi tôi không muốn chị mặc màu khác.

- Tôi cần phải nói để anh biết rằng tới không sung sướng gì khi trở lại đây khi ngày làm việc đã kết thúc, nhưng anh đã quá thiết tha để bàn công việc. Nói thật bây giờ đây tôi thích nằm trong chăn với một quyển sách thú vị hơn là ở đây. - Chị phá tan giấc mơ của tôi rồi đây.

– Giọng Jake có vẻ vui thích đặc biệt.

– Thế mà tôi cứ tưởng tượng rằng chị thích đến đây để gặp tôi. “Cô tả quả là một người đàn bà phi thường”. Y nghĩ bụng. Giờ đây, khi có chị bên cạnh, y cảm thấy rất hài lòng. Chẳng nhẽ mình đã buồn nhớ cô ta chăng?

– Y ngạc nhiên tự hỏi mình.

- Tôi đến đây để bàn chuyện công ty. Tôi đã đủ hiểu anh, để biết rằng anh sẽ không từ bỏ những ý định ngạo mạn của mình. Nếu anh muốn có một ký kết ngầm, thì vì quyền lợi của công ty, tôi đồng ý. Nhưng tôi cũng xin báo trước là tôi sẽ chiến đấu đến cùng để bảo

https://thuviensach.vn

vệ “Harper Mining” không cho người khác nhòm ngó vào.Jake sững người trước sự kiên quyết của chị.
- Tôi tin rằng mọi việc sẽ không đến mức ấy đâu. – Y nói với một giọng cầu hoà.
- Thế thì anh muốn làm gì để rút lui và không bao giờ xuất hiện nữa?
- Cô bé thân mến ơi, biết bắt đầu thế nào đây…
- Ở đây không có “cô bé thân mến” nào cả. – Stephany ngắt lời y.
– Hãy bàn về việc mà vì nó ta đã đến đây.
- Thế thì cho phép tôi được tuyên bố là tôi, “người ngoài” như chị nói, cũng rất quan tâm đến số phận của “Harper Mining”, có lẽ không kém gì chị. Tôi không có ý định rút lui. Ngược lại, tôi sẽ tiếp tục mua tín phiếu cổ phần để quay lại.
- Lần trước ý đồ chiếm một chỗ trong Ban giám đốc của anh đã thất bại. Lần này cũng chẳng có gì tất đẹp hơn đâu…
– Chị nói qua kẽ răng.- Thật lòng tôi không muốn làm chị phật ý, nhưng quả là tôi đã gặp may mắn. Linh cảm báo cho tôi rằng, tôi sắp đến đích rồi. Và….
– Y đưa mắt nhìn quanh phòng, – điều đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Khi cái ghế này, cũng như phòng làm việc này là của tôi, thì chị phải hoặc là làm việc với tôi, hoặc là làm công cho tôi.Lời doạ dẫm ấy làm cho Stephany thấy tim mình đập mạnh hơn.
- Nếu anh tự tin như vậy thì việc gì phải…
- Gặp nhau ở đây chứ gì? – Jake đặt chiếc ly không lên bàn.
– Chúng ta sẽ không tránh khỏi những bất đồng trong khi làm việc, nhưng tôi hy vọng rằng trong một khung cảnh khác chúng ta rất có thể trở thành bạn bè của nhau.Y bước lại gần Stephany. Chị vẫn đứng yên một chỗ từ khi bước vào phòng.
- Không thể có chuyện đó được.
– Stephany cười lớn.
Y đã đến sát bên chị, nhưng chị không lùi lại. Ngẩng cao đầu, chị tự tin nhìn thẳng vào mắt y:
- Tôi cho rằng chúng ta hiểu mục đích đến đây rất khác nhau.

https://thuviensach.vn

- Còn tôi thì không cho là thế.

– Y nói khẽ. – Tôi hoàn toàn không cho là thế.

Đứng sát Stephany, y cảm nhận mùi hương toả ra từ mái tóc, từ thân thể chị. Liếc mắt xuống dưới và thấy những đường nét thoáng qua của bộ ngực Stephany, y nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa y sẽ được âu yếm nó. Nhìn vào mắt chị, y càng tin rằng cũng như y, chị đang bị kích thích tình dục mạnh. Nếu như y không quá vội vàng thì… Đột nhiên y nghe thấy có tiếng thang máy lên tầng. Một vài giây nữa sẽ có người lên đây, thế nào người ấy chẳng nhìn vào gian phòng có ánh đèn độc nhất này? Y thấy rằng Stephany đang bối rối bởi sự căng thẳng tình cảm vừa phát sinh giữa họ nên không nghe thấy gì hết.

Sau này nhớ lại, y không biết lúc ấy có phải do trước đây y vẫn muốn ôm chị trong tay hay do ý định quái quỷ muốn bêu riếu chị mà y đã hành động như vậy. Chỉ biết rằng việc đó đã xảy ra rất tự nhiên: y âu yếm ôm lấy chị cúi xuống hôn và không bắt gặp một sự chống cự nào. Y có thể thưởng thức đôi môi chị đến vô tận. Nhưng dường như sực tỉnh, Stephany gạt y ra và lao về phía cửa, suýt đâm bổ vào Dan đang đứng đó. Mặt ông tái nhợt và biến dạng đi trước cảnh tượng mà mắt ông vừa trông thấy.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 41

"Dan! Dan! Dan!"

Giây phút khủng khiếp đó Stephany nhớ đến hết đời. Chị đờ người vì sợ hãi, đến khi tỉnh ra thì đã thấy Dan xăm xăm bước rất nhanh qua hành lang rồi biến mất trong thang máy. Chị không biết mình phải làm gì. Dan và Jake, cái hôn… Chị cảm thấy chóng mặt và buồn nôn.

- Ta uống thôi chứ, – Jake nói, trao cho chị ly rượu. Để giải toả Stephany thì đây là một thứ thuốc công hiệu. Nhìn đôi mắt lấp lánh vui vẻ của y, chị nghĩ bụng. "Lạy Chúa, ta đã làm cho hắn hài lòng biết mấy!"

- Rất tiếc là báo chí không có cơ hội để viết về những cảnh như thế này. Có thể đặt nhan đề là "Mối tình tay ba của giới lãnh đạo công ty "Harper – Sanders". Đặt tên ghép cũng được đấy chứ?

Stephany nhìn những cái bọt trong ly của mình. Chị định đưa nó lên môi, nhưng theo một phản xạ tự nhiên nào đó, chị đột ngột hắt cả ly rượu vào mặt Jake.

- Mang cái tên ghép của anh mà xéo đi với quỷ sứ! – Chị rành rọt nói với giọng lạnh băng, thả cái ly xuống sàn rồi bước ra khỏi phòng.

Chị biết trước là về nhà sẽ không gặp Dan. Mặc dù ngồi yên không chợp mắt, chị không hy vọng nghe thấy tiếng bánh xe của Dan hoặc tiếng mở cổng. Cuối cùng, thiếp đi trong cơn mơ chập chờn, chị thấy mình chạy đuổi theo Dan dọc những hành lang tranh tối tranh sáng nhưng mãi không đuổi kịp. Tỉnh dậy, chị không ngạc nhiên khi thấy nửa giường của ông trống vắng và lạnh giá.

"Trong những thời điểm khó khăn, phải cố gắng lần lượt giải quyết công việc theo thứ tự của nó". Đã bao nhiêu lần chị nghe cha mình nhắc đi nhắc lại điều đó. Toàn thân đau như dần nhưng chị buộc mình phải dậy và không thay đổi nếp sinh hoạt hành ngày, sau đó đến nơi làm việc. Dọc đường chị

https://thuviensach.vn

thầm sắp xếp những điều mà chị sẽ phát biểu trong cuộc họp giao ban sáng nay với Bill. Ngoài tai hoạ trong đời riêng, sự đe doạ đối với công ty còn nghiêm trọng hơn mức chị tưởng rất nhiều. Chị hiểu rõ rằng kế hoạch mà hôm qua bộ tham mưu của chị bàn bạc thật quá sơ sài, chưa đủ chống chọi với một đối phương như Jake. Giờ đây Dan đang ở đâu? Ông cần cho chị đến vậy! Chỉ cần thanh minh thôi cũng được. Nhưng thanh minh như thế nào? Chị cay đắng cười khẩy. Chẳng nhẽ lại nói rằng Sanders bất ngờ nhảy xổ vào chị, lợi dụng sự ngây thơ của chị? Đó là sự dối trá! Có thể y là một con sói thật, nhưng chị đâu có là con cừu non? Chị nhớ lại hình dáng cao lớn của y trong bộ com lê chải chuốt màu xám sẫm, với chiếc mùi xoa bằng lụa ló ra khỏi túi ngực, như một tín hiệu báo trước nguy hiểm cho phụ nữ. Tất những gì xảy ra giữa họ, dường như đã được định trước cả rồi.Chị yêu Dan, nhưng tại sao chị lại thấy Jake thật hấp dẫn? Tại sao cỏ dại lại mọc? Tại trời sinh ra thế chăng? Tất cả chúng ta đều chịu sự điều khiển ấy, cho dù chúng ta vẫn cố hết sức mình để kiềm chế mọi bản năng tự nhiên, để tập trung sức lực của ta vào guồng máy cần thiết, cố gắng chung thuỷ trong các mối quan hệ, thì tất cả những cái đó đều có thể tan ra như tuyết dưới ánh mặt trời mùa hè nóng bỏng. Chỉ cần con người duy nhất trong thế gian ấy lên tiếng gọi ta, như người đã gọi nàng Helen kiều diễm ở thành Tơroa, như chàng trai đã rủ Julliet ra ban công, hoặc như người đã quyến rũ nữ hoàng Clêopát rời ngai vàng đi xuống. Phải chăng đó là tiếng gọi của tình dục? Không phải chỉ có thế, nhưng chủ yếu là như vậy. Hãy công nhận đi, ngay từ đầu ta đã bị Jake lôi cuốn.Tuy nhiên, giờ đây chị phải gạt những cái đó sang bên để tập trung cứu lấy công ty của mình.Vừa vào phòng làm việc, chị đã cho gọi Bill sang hội ý gấp.

- Có chuyện gì vậy, Stephany? Stephany chưa kịp trả lời thì Tom bước vào.

- Bố đã đọc bản tin tổng hợp sáng nay chưa? Tín phiếu cổ phần của ta lại tăng giá đột ngột.

- Đó là do Sanders đấy – Stephany khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên đó.

- Nhưng y không phải là mối đe doạ lớn lắm, nếu chúng ta vẫn kiểm soát được tình thế.

https://thuviensach.vn

- Với điều kiện từ nay trở đi cũng thế – Tom góp lời.
- Cháu định nói điều gì?
- Sanders đã vớ được món bở sau khi bán tín phiếu của ta. Bây giờ khả năng tài chính của y đã được mở rộng hơn trước đó rất nhiều.
- Số tiền mặt mà y có được chẳng có vai trò gì, nếu như trên thị trường chứng khoán không có số tín phiếu mà y cần mua
– Bill phản đối
– Vấn đề bây giờ là y có thể mua tín phiếu ở nơi nào khác không? Tom không trả lời ngay
.- Phải công nhận rằng y chẳng khó khăn gì mà không lấy lại mười tám phần trăm cổ phiếu đã tung ra bán. Nhưng chúng ta đã biết chủ nhân ủa những cổ phần còn lại, cho nên chúng ta có thể loại bỏ khả năng y mua thêm. Nếu chúng ta giữ được như thế thì y không có cơ hội thành công.
- Đấy, đấy – Bill phấn khởi khẳng định
– Nếu như y không có hy vọng nắm được cổ phần cần thiết để vào Ban giám đốc thì y chẳng dại gì đầu tư một số vốn lớn như thế vào công ty. Theo tôi thì y chỉ nắn gân, phá rối ta rồi lại đem tín phiếu ra bán ở thị trường chứng khoán cho mà xem.Cho đến lúc ấy Stephany mới lên tiếng. Giọng chị vang lên với một vẻ tuyệt vọng mà những người trong phòng không thể không nhận ra:
- Sanders sẽ không lùi bước đâu, nếu như y còn có một hy vọng nhỏ là sẽ thành công.Không nén được tò mò, Tom bật ra một câu hỏi:
- Cô biết điều gì đó mà chúng cháu không biết chăng? Stephany cảm thấy rằng cổ chị đang đỏ dần lên. Vừa lúc đó có tiếng điện thoại tự động vang lên.- Hilary, tôi đã bảo là…
- Thưa bà Harper, bà dặn là phải báo ngay, nếu ông Marshall…
- Thế thì sao?
- Ông ấy đang ở đây.

Dan đứng bất động trong phòng tiếp khách, làm như đang xem xét một trong những bức tranh treo bên tường. Khi chị bước lại gần, ánh mắt của ông nhìn đi đâu đó, xuyên qua vai chị. Không nói một lời, ông lặng lẽ bước

https://thuviensach.vn

theo chị sang phòng làm việc của Bill. Vào phòng rồi ông vẫn kiên trì im lặng.
- Dan
– Stephany thận trọng nói.
- Hôm qua em có biết rằng Jake Sanders sẽ ở đây không?
- Có.
Bằng cử chỉ khinh bỉ của mình ông muốn nói rằng điều đó chứng tỏ chị có lỗi.
- Dan, hãy nghe em. Hôm qua em đồng ý đến đây vì hắn nói rằng có việc khẩn cấp cần bàn.
- Thế tại sao em không gọi điện cho anh báo là em đến đây? Nếu thế thì anh đã bỏ xe ở bệnh viện, và chúng ta có thể cùng về nhà với nhau. Thực ra anh đến để đón em, vì anh gọi điện về Eden, nhưng Maytie bảo là em đến sở rồi.
- Em không báo với anh là không biết anh đối với Sanders như thế nào.
- Thế còn em, em đối với hắn thế nào?
– Dường như câu hỏi ấy hành hạ Dan rất nhiều. Stephany nhìn thẳng vào mắt ông:
- Tất cả bản thể của em đều chống lại hắn. Mặt Dan đỏ bừng.
- Thế những cảnh tượng hôm qua thì lại có hắn?
- Anh nhầm rồi, Dan ạ. Có thể hắn nghe thấy tiếng thang máy lên hoặc một cái gì tương tự, nên hắn ôm chầm lấy em đúng thời điểm mà anh đến. Chắc hắn muốn đùa chơi tí thôi. Dan cay đắng nhìn chị:
- Em có tin chắc rằng chỉ mình hắn có ý định đó thôi không? Tiếng điện thoại vang lên.
- Hilary, tôi đang bận.
- Ông Sanders gọi điện bảo là có việc rất quan trọng. Tôi báo là bà sẽ gọi điện ngay sau khi họp xong nhé?
- Bà muốn nói thế nào cũng được. Stephany cố gắng tự chủ để tiếp tục câu chuyện với Dan, nhưng ông đã lầm lì đi ra cửa.
- Anh thấy không cần thiết phải tiếp tục câu chuyện nữa.
- Anh không công bằng. Ta cần phải bàn chuyện này.

https://thuviensach.vn

- Để đạt được điều gì?

Chưa bao giờ chị thấy đôi mắt nâu dịu dàng của ông lại có vẻ lạnh lùng như vậy.
- Sao không gọi cho Sanders ngay đi.
– Ông buông thõng một câu
– Biết đâu lần này hắn gọi bàn công việc thật thì sao?
* * *

"Mình rất thích tiền, có tiền mình có thể mua được tất cả mọi thứ mình muốn – Jilly nhìn cái hộp giấy đựng áo trên tay với vẻ mãn nguyện – Philip thật hào phóng, đến nỗi tưởng chừng như người ta tiêu tiền của anh là làm phúc cho anh ấy không bằng". Jilly cười hì hì một cách thích thú. Ả đã khéo léo nối lại quan hệ với chồng cũ, đến nỗi ông lại muốn cưới ả lần thứ hai. Lúc đầu ả giả vờ do dự làm cho ông tuyệt vọng, sau đó mới đồng ý. Vì trước đây họ đã sống với nhau rồi nên cuộc sống của Jilly không có gì bị xáo trộn. Thế nhưng thành vợ của một luật sư nổi tiếng trong thành phố, ả sẽ cắt được cái đuôi của cảnh sát. Hơn nữa sau khi ả làm lành với chồng cũ, Stephany bỗng quý trọng ả gấp bội. Còn Philip thì liên tục tặng ả quà cáp, trong đó có những món đắt tiền và thực sự có giá trị.Tuy nhiên, không phải như việc đều suôn sẻ. Ả đã phải thật khôn khéo để thuyết phục Olivia rằng bây giờ ả đã có chồng, nên Olivia không thể đến nhà ả được nữa, mà chỉ có thể gặp nhau theo điều kiện của Jilly mà thôi. "Thật là lạ, bởi vì sau những cuộc yêu đương như thế mà ta lại đồng ý chăn gối cùng với một kẻ bạc nhược như Philip. May mà còn có Jake".Jake… Jilly nhanh chóng rảo bước và mấy phút sau ả đã có mặt tại khách sạn "Ridzent", Jake mở cửa với nụ cười vui vẻ trên mặt.- Vào đi, anh đang có điện thoại.Jilly theo chân y bước vào phòng khách và ngồi xuống một cái ghế bành, vểnh tai nghe tiếng Jake trả lời điện thoại.
- Đấy, đấy. Tôi không cần những chi tiết tỉ mỉ đâu. Mười tám phần trăm thì vẫn là con số mà tuần trước chúng ta đã bị mắc kẹt. Vẫn còn vài trăm nghìn cổ phần đang nằm ở đâu đó. Phải tìm cách lùng ra chúng, nếu không là đi

https://thuviensach.vn

đời đấy – Y liếc nhìn Jilly với nụ cười thoáng qua trên môi
– Trong vòng một tiếng nữa đừng có gọi tôi đấy. Tôi đang bận.
- Không có gì mới à? – Jilly hỏi.
- Ngoài những thứ em đã biết thì không có gì mới cả
– Jake cười – Thế còn em?
- Có tin mới mà chắc anh sẽ rất khoái. Bà chị gái em với ông đốc tờ của bà ta mâu thuẫn với nhau nghiêm trọng.Jake giả vờ rướn lông mày ngạc nhiên.
- Không có nhẽ?
- Vâng!
– Jilly đắc thắng đáp
– Trước khi đến đây em có nói chuyện qua điện thoại với Stephany. Cô ả không kể chi tiết nhưng rõ ràng là rất lo lắng vì hôm qua Dan không ngủ ở nhà. Hình như ông chồng ghen vì cô ả dành nhiều thời gian cho công ty quá.
- Sao, ghen với công ty à?
– Jake có vẻ nghĩ ngợi.
– Anh có thể thông cảm với ông chồng. Anh mà có bà vợ như thế thì anh nhốt trong lồng chẳng cho đi đâu cả.
- Anh có vẻ thích cô ả lắm nhỉ? – Jilly khiêu khích.
- Anh còn thích nhiều người đàn bà khác nữa – Jake trả lời. Y thích trêu chọc cho ả nổi cơn giận, mà làm việc đó chẳng có gì là khó khăn cả.
- Ả ta có cái gì mà em không có nào?
- Khi mà Stephany chưa thoát y vũ trước mặt anh thì anh chưa thể trả lời được.Jilly tức giận, từ ghế bành ả nhảy xổ vào Jake, nhưng lần này ả không cấu tay, giật tóc mà chỉ kéo đầu y vào lòng mình, tặng y một cái hôn dài và ngọt ngào.Tay Jake lướt trên thân thể ả, dọc theo lưng và xuôi xuống hai đùi. Y vỗ mạnh vào mông ả, kéo váy lên rồi lột phăng chiếc quần lót để chạm vào da thịt. Dứt ra khỏi đôi môi của Jilly, y ngoảnh lại nhìn hình ảnh mình trong chiếc gương dài treo trên tường. Y véo mạnh vào mông Jilly làm ả rên lên một tiếng. Là một người rất sành gái, Jake đối xử với mỗi người một khác, với Jilly y rất thô bạo, vì biết ả cũng rất thích như thế.

https://thuviensach.vn

- Em có cái mông thật phi thường, có điều nó chưa được đỏ lắm
– Y thì thầm vào tai ả. Bỗng Jilly nhảy dựng dậy:
- Ấy, em quên mất chưa cho anh xem cái này. Để em vào phòng ngủ thay áo cái đã.
- Thế thì cũng nhanh thôi, em gần như đã cởi hết quần áo rồi còn gì.
– Cảm thấy bị kích thích, y lại gần tủ và rót một cốc whsiky Một phút sau đã thấy Jilly cất tiếng gọi. Nâng cốc rượu uống một hơi, y đặt cốc xuống và bước vào phòng ngủ. Y tưởng mình bị loá mắt. Jilly trong bộ váy áo màu trắng, đầu đội mũ cô dâu đang đứng cạnh giường. Ả đứng im, khoanh hai tay trước ngực và khiêm tốn cúi đầu. Jake phá lên cười.
- Anh thật không tin ở mắt mình. Áo cưới của em đấy à?Jilly gật đầu.
- Em nghĩ là anh sẽ rất thích thú thấy em đẹp như thế này.
- Giá lúc này mà Philip thấy em thì…
- Anh ấy sẽ được thấy. Nhưng người thấy đầu tiên phải là anh. Jake cảm thấy bị kích thích cực độ, y bước lại gần Jilly. Tấm áo cưới sang trọng ôm gọn thân hình chắc lắn của Jilly, làm nổi bật những đường nét khêu gợi. Qua lần vải mỏng y trông thấy những núm vú căng của ả. Chứng tỏ ả rất khoái cái trò mà ả đang công diễn.
- Kéo váy lên – Y ra lệnh.
Ả chậm rãi nâng váy lên từng phân một – kéo lên đến eo ấy.
Ả ngoan ngoãn làm theo. Dưới lượt váy chẳng có một mảnh vải nào. Sau mấy dải đăng ten là cái hình tam giác mịn như lụa. Đám lông ẩm ướt màu sẫm nổi bật lên trên nền da thịt trắng ngần.
- Quay lưng lại!
Ả làm theo và không chờ y ra lệnh, kéo váy lên cao cho đến khi mông lộ ra hoàn toàn. Trên nền da trắng những dấu tay của y hằn lên đỏ ửng. Y bước lại gần, ôm lấy ả, một tay mân mê đầu vú, còn tay kia sờ soạng phía dưới.
- Em là một cô bé khá đấy, Jilly ạ – Y lầu bầu.
– Nhưng anh không muốn để cho em quen thói. Anh nghĩ rằng anh cần phải quở trách em một chút mới được. Y vòng tay ôm ả từ đằng sau lưng, đẩy ả đến bên giường, Jilly rên rỉ, vặn vẹo người vì đau đớn và khoái cảm. Jake xô ả ra giường và bắt đầu vội vàng cởi sơ mi và quần dài.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 42

Bận rộn vì việc chuẩn bị đám cưới cho Jilly, Stephany có cảm tưởng như mình đã sai lầm khi nhận tổ chức hôn lễ tại Eden. Lúc đầu do hảo tâm bồng bột và muốn bày tỏ tình chị em ruột thịt, giờ đây chị thấy việc tổ chức đám cưới cho người khác trong khi cuộc sống gia đình của mình có nguy cơ tan vỡ là một sự mỉa mai cay đắng. Mặc dù chị đã cố gắng mấy lần đặt vấn đề nhưng Dan vẫn cứ từ chối không thảo luận về sự va chạm giữa họ. Ông thường trực đêm ở trong bệnh viện, còn nếu ở nhà thì bao giờ ông cũng ngồi ở dưới nhà đợi Stephany ngủ say rồi mới lên gác. Ngoài mấy câu vắn tắt với Jilly, Stephany không chia sẻ với ai về nỗi khổ tâm của mình. Sau Dan, người gần gũi nhất với chị là Sara. Nhưng Sara không mấy khi có nhà. Hơn nữa, cô tỏ ra rất hạnh phúc, nên Stephany không nỡ đem chuyện mình kể lại với con gái. Sara rất vui sướng trước sự kiện Philip và Jilly kết hôn lần thứ hai, cô cho rằng như thế thì thật lãng mạn.

- Chưa bao giờ con thấy cô Jilly đẹp và diện như thế này.

- Thế ư? Cô ấy đã mặc áo xong chưa? – Stephany lo lắng hỏi.

– Cô ấy phải hạnh phúc lắm, vì không phải người đàn bà nào cũng có được cơ hội ấy. Hy vọng rằng mọi việc của họ sẽ trôi chảy.

- Sao mẹ lại có vẻ nghi ngờ như vậy? Mẹ cho rằng Jilly đã sai lầm chăng?

- Không phải thế con ạ. Mẹ tin rằng cả hai người đều đã hành động đúng. Nhưng hôn nhân là… – Chị ngắc ngứ tìm một từ thích hợp, –… Một trách nhiệm nặng nề, và cuộc hôn nhân nào cũng có những giây phút sóng gió. Cần phải thật gan góc mới vượt qua được những cái đó.

- Nhưng con tin rằng mẹ chẳng phải lo lắng gì cho Jilly đâu. Họ sẽ là một đôi rất hạnh phúc. Vả lại, họ đã có một tấm gương để noi theo rồi.

- Ai hả con?

- Mẹ và Dan chứ còn ai nữa!

https://thuviensach.vn

– Sara thốt lên rồi ôm chầm lấy mẹ.
Ba mẹ là đôi vợ chồng kiểu mẫu. Câu nói của Sara cứ ám ảnh chị mãi suốt cả buổi hôm ấy. Mọi việc trôi qua ổn thoả, Jilly trong bộ váy áo cô dâu đẹp lộng lẫy, Philip tỏ ra là một chú rể rất đáng yêu. Khách khứa hết thảy đều vui vẻ, chỉ có Stephany cùng với Dan là cảm thấy nặng nề.

Cuối cùng khách khứa đã về hết. Mệt mỏi quá, Stephany về buồng mình thay quần áo. Không muốn ngủ một mình nữa, chị đi tìm Dan với hy vọng thay đổi quan hệ. Chị tìm thấy ông đang ngồi ở góc vườn nhìn ra biển, dưới bóng lùm cây đẫm ánh trăng.
- Anh đi ngủ chứ? – Chị nói thẳng không cần rào đón.
- Anh không mệt. – Ông trả lời, thậm chí không ngoảnh lại nhìn chị.

Stephany đứng cạnh ông, trong bầu không khí ấm áp sực nức hương thơm của vườn Eden.
- Anh nghĩ gì vậy? – Chị khẽ hỏi.
- Về những điều cứ ám ảnh đầu óc anh suốt mấy ngày hôm nay – ông cũng trả lời rất khẽ.
– Về chuyện chúng ta đã gặp nhau, yêu nhau như thế nào…- Em cũng nghĩ về những cái đó, nhất là trong lễ cưới lúc nãy.

Trong sự im lặng ấy có biết bao điều không nói. “Hoặc là phải nói ra ngay, – Stephany nghĩ – hoặc là ta sẽ phát điên mà chết”.
- Em vẫn yêu anh như cũ, Dan ạ. Nếu anh nghĩ rằng có điều gì đó thay đổi thì anh sai lầm đấy. Dan vẫn đứng im mà không nói gì.
- Anh muốn gì nào? – Chị kêu lên, cảm thấy ông hành hạ chị bằng sự im lặng và câu buộc tội thầm. Cuối cùng ông cất tiếng:
- Em phải chứng minh rằng em muốn cứu vãn hạnh phúc của chúng ta không kém gì việc em muốn cứu vãn công ty của em.
- Em sẵn sàng.
- Thế thì em phải đi với anh. Stephany sững người.
- Em không thể, Dan ạ. Anh muốn em bỏ mặc công ty hay sao?
- Quỷ tha ma bắt cái công ty ấy đi. Anh chỉ muốn là anh có vợ thôi.

https://thuviensach.vn

- Anh đang có vợ đấy chứ, vì em có thuộc về ai đâu.
- Khi em đóng vai trò giám đốc công ty thì anh chỉ là một niềm an ủi nhỏ của em mà thôi.
- Nhưng em không thể làm khác được.
- Còn anh, anh cũng không muốn tiếp tục đóng vai trò của mình trong màn kịch tập thể "Stephany Harper" nữa. Anh đã tưởng em là vợ anh. Hay là Jake Sanders có những toan tính khác?
– Dan nhìn chị đau khổ.
- Em không biết là hắn có những ý định gì, nhưng em biết rõ những gì em nghĩ. Hãy nghe em, Dan ạ. Đó chẳng qua chỉ là một cái hôn mà thôi. Chẳng nhẽ bảy năm qua anh không phải lòng một ai hay sao?
- Không! Anh chỉ cần một mình em là đủ.Stephany biết rõ là Dan không nói dối.
- Em cũng thế.
– Chị tưởng tìm mình vỡ tan ra từng mảnh và sợ rằng sẽ oà lên khóc.
- Vậy thì em hãy chứng tỏ điều đó. – Dan lại nói tiếp bằng cái giọng lạnh lùng ban nãy.
– Anh đã đặt hai vé máy bay để chúng ta có thể đến đảo Orphey nghỉ mấy ngày. Ngày mai máy bay sẽ cất cánh lúc 10 giờ. Anh muốn em cùng đi với anh.
- Em… không thể.
- Nếu mai em không đi thì cứ coi như em đã lựa chọn. Anh sẽ bay một mình, nhưng anh sẽ không quay trở lại nữa. Em suy nghĩ đi, Stephany ạ. Suốt thời gian chúng ta sống với nhau, đây là lần đầu tiên anh đưa ra tối hậu thư. Anh gần như tin tưởng rằng, đây có lẽ cũng là lần cuối cùng…
* * *

Dưới con mắt của Sara mọi việc diễn ra đúng như trong đám cưới thực sự. Cùng với Tom rời Eden, cô sốt ruột đợi anh chia sẻ với mình những cảm tưởng về cuộc hôn lễ, nhưng cô đã thất vọng khi biết Tom chẳng để ý gì đến áo cưới, khăn đội đầu, hoa và nhẫn của Jilly. Anh chỉ khen ngợi những chi tiết của bộ cánh màu vàng chanh và chiếc mũ của cô.

https://thuviensach.vn

- Em đội mũ nào cũng đẹp. – Anh nói.
Sara cúi xuống hít thật sâu mùi hương của chùm phong lan mà Tom tặng cô. Cô cảm thấy Tom có vẻ nghĩ ngợi.
- Anh sao thế, Tom? Tom làm như đang chăm chú nhìn con đường trước mặt. Một lát sau anh thở dài nói:
- Có gì đâu… Hay đúng hơn là vẫn chuyện ấy. Bố mẹ anh… em biết đấy. Sara biết điều đó. Sau buổi Sara đến chơi nhà Tom, họ suýt chia tay nhau. Sara giận dỗi vì Bill và Rina đón tiếp cô rất lạnh nhạt. Cô từ chối không trả lời khi anh gọi điện thoại, nên Tom phải nhiều lần tới nhà mốt Tara với hy vọng may ra gặp cô. Anh kiên nhẫn chờ đợi và cuối cùng cô đồng ý cho gặp mặt.
- Có gì mới không anh?
- Sáng nay khi mẹ anh biết là sau lễ cưới ở Eden, anh và em sẽ đến câu lạc bộ ban đêm, bà ấy đã mắng cho anh một trận nên thân. Anh bảo là chúng ta chỉ là chỗ bạn bè thôi.
- Chỉ bạn bè thôi ư?
– Giọng Sara đầy thất vọng.
Anh tìm tay cô trong bóng tối.
- Bạn bè cũng có thể yêu nhau chứ… Biết làm thế nào được. Không ai có thể nói một điều gì không phải về em. Chúng ta cần bỏ hết tất cả mà tận hưởng cuộc đời em ạ. Em thấy thế nào?
- Tuyệt vời anh ạ.
- Hình như gần đây em lo lắng nhiều và sống không được vui phải không? Đừng lo, anh sẽ chăm sóc em. – Tom bình thản nói.
- Anh không hề biết rằng giữa Tom Macmaster với Sara lại có một cái gì đấy.Dennis lái xe theo con đường nhỏ chạy từ Eden đến Sydney, mỗi khi có xe chạy ngược chiều, Cassy lại nhìn rất rõ bóng dáng của đôi trai gái trên chiếc xe chạy phía trước.
- Thế đấy. – Giọng Dennis đầy ác cảm.

Càng ngày cậu càng không ưa Tom. Ở sở, Tom rất có uy tín, và Stephany tin cậy anh, coi anh là một chuyên gia giỏi. Dennis thì một triệu năm nữa

https://thuviensach.vn

cũng chẳng mong đạt được những thành tích như vậy. Trước đây Dennis không để ý đến việc Tom và Sara thân nhau, nhưng giờ đây khi nhận thấy Tom đã là một trong những người thường xuyên đến dự những cuộc gặp gỡ long trọng trong gia đình, cậu thấy khó chịu. Giỏi đấy! Hắn định ve con gái bà giám đốc công ty, lấy lòng bà ta để có mục đích gì đây. Hôm nay chẳng hạn, mặc dù Cassy nài nỉ cậu bỏ về trước khi lễ cưới Jilly kết thúc, nhưng cậu vẫn nấn ná ở lại, cho đến khi thấy Tom chuẩn bị ra về. “Ta quyết không để cho hắn có cơ hội làm những việc bậy bạ đằng sau lưng ta!”

- Sao hở anh? – Cassy hỏi.

- Có sao đâu. – Dennis sợ rằng nói những ý nghĩ của mình ra thì Cassy sẽ phản đối, mà ý kiến của Cassy đối với cậu giờ đây lại rất quan trọng. Cậu quyết định chuyển chủ đề câu chuyện

– Hôm nay em đẹp lắm.

- Thật ư?

Cassy rất sung sướng, sáng nay cô không biết là mình có nên đến Eden không. Cô thấy rất thoải mái với Dennis, nhưng cô vẫn chưa dám nghĩ đến một cái gì nghiêm chỉnh vì vẫn chưa quên hắn Jake. Thế nhưng những lo lắng hồi hộp của cô hoá ra là vô ích. Mặc dù bận rộn túi bụi Stephany rất niềm nở với cô. Sara đang hạnh phúc nên thấy ai cũng đáng yêu, chẳng bao lâu đã thân thiết với Cassy, còn Dan thì trông hơi lơ đãng và lạnh lùng nhưng cũng đã đón cô với phong cách một ông chủ mến khách. Eden gây một ấn tượng mạnh với Cassy, vốn là một cô gái chỉ nhờ tài năng và lòng hiếu danh mà đã chọn được con đường đúng đắn. Ngôi biệt thự đồ sộ đầy ắp những đồ vật quý hiếm thật chẳng khác nào chiếc hộp khổng lồ đựng châu báu. Những cái đó cho phép cô có khái niệm về gia tài hàng triệu của nhà Harper mà trước đây cô chỉ biết qua những dãy số vô danh: Dennis được chiều chuộng như thế là phải. – Cô nghĩ – Anh ấy chắc chưa bao giờ biết thiếu thốn là gì.

- Ngày hôm nay tuyệt vời quá anh nhỉ. Anh có mệt không?

- Anh vẫn chưa thấy mệt, còn em?

– Dennis hỏi với giọng mềm mỏng lạ thường, khác hẳn với từ trước tới

https://thuviensach.vn

giờ cậu thường cộc lốc.“Tại sao không cơ chứ?” Cassy chợt nghĩ. Cô đưa mắt nhìn dáng người đang chìm trong bóng tối của Dennis và tưởng tượng là đang lướt ngón tay theo những đường nét trên mũi, môi, cằm của cậu. Cô thấy Dennis sao mà gần gũi thế. Đây là một thời điểm thuận tiện.

- Hay là anh lên phòng em uống chén cà phê nhé? Vẫn trên con đường ấy, một cặp thứ ba cũng đang ra về

– Họ ngồi trong xe với một sự căng thẳng gay gắt.

- Biết làm thế nào bây giờ hở anh Bill?

- Em phải nói chuyện với con đi chứ!

- Em đã nói rồi còn gì!

- Có nghĩa là em chưa nói được những điều cần nói.

- Hay là anh tự nói với con cái “điều cần nói” ấy nhé. – Bà rụt rè nói với giọng run run, lo lắng.

- Ồ không, không bao giờ! – Bill hoảng sợ đáp lời.

- Con nó đã lớn rồi, mình không thể ra lệnh cho nó nữa.

- Thế thì làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ lại kể hết với Stephany?

- Anh đừng nói dớ dẩn, anh Bill ạ – Rina gay gắt nói

– Rồi cô ấy sẽ ra sao?

Cô ấy lại rơi vào hoàn cảnh như chúng ta thôi. Quyền lực của Stephany đối với Sara cũng không hơn gì chúng ta với Tom đâu.

- Biết đâu chúng ta chỉ lo lắng hão thôi – Bill buồn bã nói

– Con nó chẳng nói với em rằng chúng nó chỉ bạn bè với nhau thôi còn gì

- Vâng, nhưng anh cũng biết rằng thời buổi bây giờ “bạn bè” có nghĩa là thế nào rồi. Trước đây em cũng mong mọi việc sẽ trôi qua, nhưng hôm nay thấy hai đứa với nhau, em đã hết hy vọng anh ạ.

- Anh hiểu em định nói gì rồi – Bill thở dài và cảm thấy nhói đau trong ngực. Chẳng phải tinh ý lắm cũng nhận thấy niềm vui sướng của Sara và Tom khi họ được ở bên nhau.

- Dù sao đi nữa thì ở thời điểm hiện tại chúng ta không thể thay đổi được điều gì.

– Rina im lặng rồi nói tiếp bằng giọng rất khẽ.

– Mọi việc chẳng ra làm sao. Chúng ta chỉ mong sao cho tai qua nạn khỏi.

https://thuviensach.vn

Chuông điện thoại đổ dồn một cách kiên nhẫn và thật không đúng lúc. Ngồi dậy, Cassy liếc nhìn đồng hồ mới có hai giờ đêm. Cô cầm máy lên nghe, sau đó trao ống nghe cho Dennis với vẻ ngỡ ngàng trên mặt.- Người ta hỏi anh – cô nói.

- Ai thế? – Dennis ngái ngủ hỏi.

- Tớ đây, Angelo đây, Tớ đang gặp một vụ rắc rối lớn,Dennis.

- Cậu ang ở đâu thế? – Dennis linh cảm thấy có chuyện chẳng lành.

- Ở kho gửi hàng số năm, chỗ đằng sau chợ cá

– Có cảm tưởng như Angelo đang nhắc lại những lời thuộc lòng.

Rồi anh bỗng đột ngột đổi giọng – Dennis, đừng đến đấy!Nghe cạch một cái, như thể Angelo bị hất ra khỏi điện thoại, rồi trong ống nghe vang lên giọng của Taylor.

- Tốt hơn hết là cậu nên đến đây – hắn nói – Hãy giúp chúng tôi khai trí cho thằng nhãi cứng cổ này, nếu không đến sáng mai nó sẽ thành đống thịt nát đến chó cũng chẳng thèm ăn. Điện thoại bị cúp đột ngột. Dennis nhảy xuống giường vội vàng mặc quần áo.

- Có chuyện gì vậy anh? – Cassy hỏi.

- Không đủ thời gian để kể với em, nhưng anh sẽ cố về thật nhanh. – Dennis đáp cộc lốc.

- Đừng nói vớ vẩn nữa, Dennis. Anh vừa ngủ đêm với em, em có quyền biết chuyện gì đã xảy ra.

- Thôi được, thôi được… – Dennis nhượng bộ, kể vắn tắt cho Cassy rằng bọn Taylor lại đến quán rượu để bắt Angelo tiếp tục thi đấu quyền Anh

- Hình như chúng lại muốn thuyết phục Angelo. Anh có cảm tưởng rằng việc đang có chiều hướng xấu. Anh phải đến để thương lượng với bọn chúng.

- Nhưng điều đó là điên rồ, Dennis! Tự mình chui vào hàm cá mập.

- Đó là việc duy nhất mà anh có thể làm. Bọn anh không thể gọi cảnh sát. Điều đó có nghĩa là Vittorio phải đóng cửa quán rượu, và mẹ anh sẽ giết anh, nếu tên tuổi của nhà Harper dính dáng đến một vụ lôi thôi nào đó.Mặc

https://thuviensach.vn

quần áo xong, anh định ra nhưng rồi lại rụt rè ngồi xuống giường, ôm hôn cô:
- Tha lỗi cho anh vì chuyện xảy ra thế này nhé.Anh đột ngột đứng dậy và đi ra cửa:
- Đừng có gọi cảnh sát đấy!Đến gần cái kho rỗng không trong bến cảng bỏ hoang Dennis cố gắng để đừng run. Mùi cá ươn cùng với nỗi sợ hãi làm cậu buồn nôn. Cậu tìm cái kho cần đến và xông thẳng vào. Trong gian nhà lớn như cái động, Taylor đang ngồi trên một cái hòm gỗ, đứng sau hắn là Jakko và Chikka đang đứng như người túc trực bên linh cữu người chết.
- Angelo đâu? – Dennis hét lên. Jakko cười khẩy.
- Đang ướp lạnh – Taylor trả lời, hất hàm về phía những khoang làm lạnh khổng lồ
– Bây giờ nó là… nói thế nào nhỉ, là cá tươi ướp lạnh. Cho nên tôi hy vọng rằng chúng tôi và cậu phải đàm phán nhanh lên, chứ không thì bạn cậu sẽ thành đá mất.
- Taylor, tôi sẽ thu xếp ổn thoả hết. Angelo là một chàng trai tốt…
- Tôi khâm phục tình bạn trung thành của cậu, nhưng tôi cảm thấy Angelo không phải như cậu nói.
- Thôi đi, tôi và anh đều là dân làm ăn mà. Taylor dường như thôi miên cậu bằng đôi mắt ti hí lạnh lùng như mắt rùa.
- Cậu chỉ là thằng chíp hôi nhà giàu, Harper ạ. Không sao giờ cậu hiểu nổi business chân chính là thế nào đâu. Cậu ngạo mạn lắm, nên cậu mới dám đến đây một mình. Tôi đã bảo cậu rồi, tôi không quan hệ với những thằng nào chọc tức tôi. Những thằng như vậy tôi phải trừng trị để làm gương cho kẻ khác.
- Taylor, tôi muốn thoả thuận với anh!
- Nếu cậu muốn thì ta cứ gọi như thế cũng được – Hắn nói với nụ cười tàn bạo. Với nỗi hoảng sợ ngày càng tăng, Dennis hiểu rằng thật là ngu ngốc khi cậu tưởng rằng có thể đương đầu với Taylor.
- Ông muốn gì ở tôi? – Cậu thì thào nói.
- Trước hết tôi phải cho các chàng trai của chúng tôi giải trí chút đã.
– Hắn nhìn bọn thuộc hạ với hy vọng chúng sẽ đồng tình

https://thuviensach.vn

– Còn cậu: chúng tôi muốn xin cậu tí tiết, một ít nước mắt nữa. Thử xem cậu chịu đựng được bao lâu. Nói thật tình là tôi cũng chưa biết là phải lấy cậu bao nhiêu đây.

- Ông muốn bao nhiêu tôi cũng sẽ trả đủ.Dennis sợ chết khiếp. Taylor khinh bỉ nhìn cậu.

- Cậu dùng hết tiền bạc của họ nhà Harper ở cũng không giả đủ đâu – Hắn hất hàm ra hiệu cho tay chân – Mang thằng nhãi này ra đường ngay, kéo nó vãi ra quần bây giờ. Chikka và Jakko túm lấy Dennis và lôi ra cửa. Đúng lúc đó một luồng ánh sáng xuyên màn đêm chiếu thẳng vào bọn chúng:

- Dừng lại! Tất cả đứng yên tại chỗ! Hai bóng đen đẩy chúng quay vào nhà kho. Nghe tiếng động, Taylor nhổm dậy:

- Ông Gennings! Cả ông Adams nữa!

– Hắn kêu lớn

– Tôi có thể giúp các ông bằng điều gì đây?

- Bằng cách ông sẽ ngồi tù khoảng năm, mười năm gì đó, theo những chứng cớ mà tôi đã có trong tay.

– Người cảnh sát lớn tuổi hơn trả lời – Và bây giờ lại thêm anh bạn này nữa vào cái danh sách bất hảo của anh

– Ông nói thêm, hất hàm về phía Dennis mặt tái mét và đang run như dế.

- Cậu bé này ấy à?

– Taylor chế nhạo hỏi.

– Cậu này thì không bao giờ khai điều gì đâu. Hay là ta đã nhầm, hở con trai? Dennis lắc đầu. Cậu hoảng sợ nghĩ đến cảnh xử án khi cậu phải trả giá cho sự dại dột của mình. Cậu như thấy những tít báo in đậm trên các báo "Harper – con làm chứng…"

- Thôi được, – Genning nói – Đó chỉ là chuyện vặt so với những chuyện khác. Anh sa bẫy rồi, Taylor ạ. Chúng tôi đã có chứng cớ là Eddy King không phải chết bởi cú đấm trứ danh của Angelo, mà bởi liều ma tuý quá nặng, anh đã "giúp đỡ" anh ta tối hôm ấy. Anh bị buộc tội giết người, con ạ. Cassy đợi tin Dennis rất lâu trong sự căng thẳng tột độ. Cuối cùng Dennis đã quay về nguyên vẹn, tuy rất xanh xao, run rẩy và ân hận. Họ ôm lấy

https://thuviensach.vn

nhau vừa khóc vừa cười. Dennis cảm ơn Cassy đã không nghe theo cậu mà vẫn gọi cảnh sát.
- Đời nào em lại nghe anh, như thế thì thực ngu ngốc quá.Dennis cay đắng công nhận rằng thời gian gần đây cậu đã xử sự hơi ngu ngốc.
- Quả thật là phải làm điều gì đó đối với anh mới được – Cassy ôm chặt lấy Dennis và nói một cách có ý nghĩa.
– Em cho rằng ở đây khó mà thiếu cô Johnes được.
Hôm sau, đến văn phòng cô vừa mỉm cười, vừa chuẩn bị làm việc. Điện thoại vang lên đúng lúc cô định treo áo:
- Chào Cassy – giọng nói quen thuộc vang lên trong ống nghe
– Đừng có dập máy nhé. Anh cho rằng điều anh sắp nói sẽ làm cho em cảm thấy thú vị.
- Anh Jake đấy à.
- Em đã không lầm. Anh muốn nhờ em một lần cuối cùng. Anh đã kiếm được số tín phiếu cổ phần cần thiết để thắng nhà Harper. Hôm qua anh đã nhận được số tín phiếu mà anh còn thiếu.
- Bằng cách nào? – Cassy ngắt lời y vì không tin ở tai mình.
- Đó không phải là việc của em. Ta cứ cho rằng… đó là món quà cưới chẳng hạn – Y phá lên cười vì câu đùa của mình. – Tất nhiên là anh không muốn nêu tên người đã tặng anh. Cho nên anh nhờ em xoá những dữ kiện này trên máy tính, trước khi “Harper Mining” nắm được tin này.
- Nhưng tôi không thể làm được việc ấy, vì đó là phạm pháp. Vả lại tôi với anh đã vĩnh viễn chia tay từ lần trước rồi cơ mà.
- Còn chưa đâu, em yêu quý ạ. Vội làm gì. Có người vừa mới mách anh là em đang đi lại với Dennis Harper. Em thử đoán xem anh chàng này sẽ có phản ứng như thế nào khi biết cô nàng trong trắng của anh ta đã nhảy từ giường anh sang giường hắn, và cặp môi ướt của cô nàng mới đây thôi còn bép xép đủ điều bí mật với anh? Không nghe thấy tiếng trả lời, Jake mỉm cười và đặt máy xuống. Cassy còn ngồi bên bàn rất lâu. Sau đó loạng choạng như đang bị đau đớn, cô đến bên máy vi tính. Cô tìm được dòng chữ mà Jake yêu cầu rất dễ dàng. Trên màn máy vi tính hiện lên:
+/ Philip Stuart 2%

https://thuviensach.vn

+/ Bà Jilly Stuart
+/ Jake Sanders.
Chỉ cần một giây Cassy đã xoá xong mấy dòng đó. “Thế nào, thằng khốn nạn, mày đã bằng lòng chưa?”
– Cô lẩm bẩm, Cassy sợ câu trả lời.
Tom ngồi trong phòng Stephany đợi chị với khuôn mặt nhợt nhạt như xác chết. Nhưng Stephany rất vội nên khi bước vào phòng chị đã không nhận ra điều ấy.
- Tôi phải đi xa mấy ngày, Tom ạ
– Chị nói.
– Tôi đi nghỉ cùng Dan, chúng tôi định đi cùng nhau đã lâu rồi…
- Hôm nay ấy ạ? – Tom sửng sốt kêu lên.
- Vâng, tất nhiên.
– Chị đưa mắt nhìn cậu.
– Đừng lo. Cô không bỏ mặc công ty đâu. – Chị lấy từ xắc ra một phong bì lớn.
– Đây là tất cả những gì phải làm trong tuần tới. Cô đã ngồi suốt đêm để soạn ra đấy. Tom không đáp lại nụ cười của chị.
- Cháu sợ rằng những kế hoạch đó đã không thích hợp nữa.
– Cậu nói khẽ.
– Sáng nay cháu nghe người ra kháo nhau Sanders đã kiếm đủ số tín phiếu cổ phần để vào Hội đồng quản trị công ty rồi. Stephany tái mặt.
- Không nhẽ… không thể có chuyện như thế được. Chắc là hắn nói phét đấy.Bill xuất hiện trước cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 43

Mười giờ, Stephany còn chưa định thần lại được sau những điều xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua. Chị cho xe chạy hết phố Bent-Street, rẽ trái sang phố Mackisri về phía "Tara". Chị buồn bã nhìn đồng hồ: thế là Dan sẽ bay không có chị. Và anh ấy sẽ chẳng bao giờ biết là chị đã quyết định bay cùng và có lẽ giờ đây họ đã ngồi cạnh nhau nếu phút cuối chị không bị choáng vì thắng lợi bất ngờ của Jake. Nếu thay vì đến "Tara" để lo việc, chị cho xe chạy thẳng ra sân bay thì sao nhỉ? Nếu vậy, khi trở về từ đảo Orphey, mình sẽ thấy mình không những đã thua cuộc mà còn mất cả hãng nữa – Chị buồn rầu nghĩ – Có lẽ mọi thứ còn đang ở phía trước. Quỷ thật, mình biết làm gì đây nhỉ? Chị sờ nút radio vặn khẽ để dứt mình khỏi những ý nghĩ nặng nề. Tiếng phát thanh viên vang lên: "… được chờ đợi trong khoảng hai tuần tới. Có nhiều dấu hiệu cho thấy cuộc tranh giành quyền lực ở cấp lãnh đạo cao nhất của tổ hợp công nghiệp khổng lồ "Harper Mining" có thể chuyển thành cuộc giáp lá cà. Trong cuộc đấu tranh giành chỗ trong hội đồng quản trị, hôm nay Jake Sanders đã giành được thắng lợi, mua đủ số cổ phiếu cần thiết. Theo những thông tin mà chúng tôi có được, Sanders quyết tâm giành vai trò chủ đạo trong hãng "Harper". Những cổ động đông đảo của hãng có lẽ đang đặt câu hỏi: Liệu ban lãnh đạo đang choáng váng của hãng có khả năng đánh bật được những đòn tiến công của Sanders hay không. Trong giới kinh doanh có quan điểm cho rằng, mặc dù cho những điểm yếu về cá tính và một số sai lầm trong hành động, nhưng những hoạt động đầy tự tin của Sanders nhằm giành quyền trong hãng có thể đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp huy hoàng của chủ tịch hãng – bà Stephany Harper"."Và cho cả cuộc hôn nhân của bà ta nữa"

– Stephany nghĩ..Tại "Tara",

Sara đang nóng lòng chờ Stephany tới để thảo luận về những mốt mới cho

https://thuviensach.vn

mùa xuân tới. Stephany không muốn làm Sara cụt hứng. Thời gian cuối đây cô bé đổ không ít công sức cho những mốt mới. Buổi tối, vào giờ ăn, Stephany có đủ thời gian để thông báo cho cô những tin tức không hay. Chị cố gắng tập trung toàn bộ sự chú ý vào những gì Sara nói.

- Những mốt này dành cho những phụ nữ trẻ, lứa tuổi từ mười chín đến hai mươi lăm – những người thuộc giới kinh doanh…

- Dĩ nhiên là những mốt rất có triển vọng.

- Đẹp tuyệt vời, phải không mẹ? Con phát hiện người mẫu này tại một cuộc vui của đám thanh niên. Joanna thích cô ta đến nỗi khuyên con nên thử mời cô ta làm mẫu.

- Chỉ có điều màu sắc… – Stephany buồn bã nhìn những gam màu xám, nâu và đen không chút sắc vui.

- Kìa mẹ, đây là mốt dành cho những phụ nữ đi làm việc kia mà. Họ không thể trưng những màu hồng hoặc đỏ thắm ra tại các cuộc họp được

– Sara bật cười vui vẻ.Họ không nhận thấy Jake lẳng lặng bước vào phòng. Stephany lạnh người.

- Ngài Sanders. Ngài cần gì chăng?

- Chẳng lẽ tôi, một thành viên hội đồng quản trị của “Harper Mining” lại cứ nhất thiết phải có một cái “cớ” nào đó để ghé vào một trong những chi nhánh của nó?

- Một thành viên hội đồng quản trị? – Sara kinh ngạc hỏi lại.

- Đây là Sara, con gái tôi, – Stephany giới thiệu.

- Vậy đây chính là nơi đã bắt đầu sự nghiệp người mẫu huy hoàng của bà, của Tara Wells tuyệt vời?

- Ngài Sanders, tôi và con gái tôi đang có một cuộc trao đổi quan trọng…

- Tôi không làm phiền các vị lâu đâu. Tôi chỉ rẽ qua để mời bà cùng ăn tối với tôi hôm nay. Trong khoảnh khắc, Stephany không biết nói gì.

- Tôi lấy làm hoài nghi là liệu có khi nào đó tôi lại đói và cô đơn đến mức phải nhận lời mời của ông.

- Thậm chí ngay cả khi tôi sẽ nói cho bà hay tôi kiếm đâu ra số cổ phiếu mà tôi bị thiếu? Stephany cảnh giác.

https://thuviensach.vn

- Ông?…
- Như vậy là tối hôm nay nhé? Ở khách sạn tôi trọ, vào lúc tám giờ. Nói xong y bỏ đi.Sara nhìn mẹ bằng đôi mắt đầy lo âu.
- Mẹ, mẹ không định ăn tối với ông ta chứ?
- Mẹ không biết. Ông ta đã mua được đủ số cổ phiếu cần thiết, và mẹ sẽ hy sinh nhiều thứ để biết kẻ đã phản bội chúng ta. Mẹ muốn băm vằm cái bộ mặt đáng ghét của ông ta ra quá. – Chị cảm thấy mặt mình đỏ lên.
- Thế còn dượng Dan thì sao? – Sara hỏi rất khẽ
– Dượng ấy đang đau khổ chờ đợi mẹ ở đảo Orphey. Con nghĩ là mẹ lên ngay chuyến bay đầu tiên và bay tới chỗ dượng ấy.
- Ôi Sara… Chuyện đâu có đơn giản như vậy. Nghe mẹ đây, mẹ không muốn nói đến chuyện ấy nữa. Chúng ta quay lại với những mốt mùa xuân nhé? Sắp kết thúc cái ngày mà chị cảm thấy dài và nặng nề nhất trong đời chị. Stephany quay về Eden, lòng vẫn không biết nên xử sự thế nào với lời mời của Jake. “Hay là cũng nên biết rõ anh ta một chút một khi đã buộc phải làm việc với nhau! Stephany Harper, cô chỉ muốn ngồi trong ánh nến cùng với con người đã không giấu sự ngưỡng mộ đối với cô, làm cô thấy lòng tự ái của mình được thoả mãn và cảm thấy mình là một người đàn bà?” Xe của Dennis đỗ ở khoảng sân trước cửa.
- Dennis! – Chị bước vào nhà và gọi.
- Con đây. Dennis ngồi trong phòng khách đang giở xem những tờ báo mới.Tất cả chúng đều được giở ra ở trong có in những tin kinh doanh. Một cái tít lập tức đập vào mắt chị: “Sanders đã chui được vào hãng và trở thành bạn đồng đội của gia đình Harper”. Chị lảo đảo.- Con rót cho mẹ chút gì uống nhé?
- Whisky – Stephany buông mình xuống đi văng.
– Dan đã đi rồi – Bất ngờ với chính mình, chị thốt ra những lời đó.
- Đi đâu?
- Đến đảo Orphey. Dượng ấy muốn mẹ đi cùng.
- Vậy sao mẹ không đi?
Stephany khoan khoái uống một ngụm. Chị hất đầu về phía mấy tờ báo.
- Những cái này ập xuống đầu khi mẹ đang trên đường ra sân bay. Mẹ

https://thuviensach.vn

không thể buộc mình dứt khỏi công việc được. Còn giờ đây, mẹ thấy đằng nào cũng vậy.
- Vậy thì tại sao mẹ không bay đến chỗ dượng Dan đi?
- Chậm quá rồi. – Chị bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi
– Lẽ ra mẹ phải đi từ sáng nay. Dan đã cho mẹ hiểu rõ là như vậy. Nhưng như thế có nghĩa là mẹ bỏ chạy và dâng "Harper Mining" cho Jake.
- Mẹ nghĩ không đúng. Đó không phải là chạy trốn. Trong tuần tới, sẽ chẳng có việc gì đáng kể xảy ra đâu. Chuyện lộn xộn về cổ phiếu đã chấm dứt rồi. Điều quan trọng nhất bây giờ là quan hệ giữa mẹ và dượng Dan.
- Tất cả có thể kết thúc bằng việc mẹ mất cả dượng ấy lẫn hãng.
- Mẹ sẽ không mất dượng Dan nếu ngay bây giờ mẹ đến với dượng ấy.
- Dennis… – Stephany ngập ngừng.
- Mẹ đừng để phí thời gian nữa. Mẹ đi thu xếp hành lý đi, con sẽ chở mẹ ra sân bay. Rina Macmaster hiếm khi tới trụ sở "Harper Mining". Đó là lãnh địa của Bill, và bà không muốn can thiệp vào công việc của ông, cũng giống như không muốn cho ông can thiệp vào công việc bếp núc của bà. Nhưng từ cái ngày không may ấy, khi Sanders lọt được vào hãng, Bill ngày càng về muộn hơn và Rina cảm thấy không thể chấp nhận điều đó được. Bà thấy ông đang cau có cúi mình trên bảng điều khiển máy tính. Mặt ông xám lại vì mệt mỏi. Bà chú ý bàn tay ông khẽ xoa xoa ngực trái, điều mà ông hay làm trong thời gian cuối đây.
- Anh xong việc chưa? – Bà hỏi.
Bill ngẩng nhìn. Mặt ông dịu lại.
- Gần xong rồi.
- Trông anh mệt mỏi lắm
- Anh chẳng sao đâu.Bà cố gắng tìm một lối tiếp cận khác.
- Hôm nay bác sĩ Anderson gọi điện đến hỏi tuần sau anh có chơi gôn cùng với ông ấy không.Ông nhìn bà tinh quái:
- Thế không phải là tự em gọi điện cho ông ấy à?
- Em rất lo cho sức khoẻ của anh.
- Em yên tâm đi, Rina, anh chẳng sao hết.Rồi ông chuyển phắt sang chuyện khác:

https://thuviensach.vn

- Sáng hôm nay anh đã cố gắng nói chuyện với Tom về Sara.
- Nó nói sao?
- Chẳng sao cả. Nó trắng trợn khuyên anh nên chú tâm vào công việc của mình. Nhưng nó cũng thú thật là nó và Sara ngày càng gặp nhau thường xuyên hơn. Mà tối nay chúng cũng hẹn nhau
– Ông ngừng một lát rồi khó nhọc nói tiếp:
– Chúng ta không còn cách nào khác đâu Rina ạ.
- Chúng không còn là trẻ con nữa, mà thời buổi bây giờ…
- Khi nào thì chuyện đó sẽ dẫn đến việc chúng ăn nằm với nhau?
- Thôi, anh hãy nói đi, làm thế nào ngăn chặn được việc đó?Bất chấp những ưu điểm của thân thể Jilly, chẳng phải bao giờ Jake cũng thích gặp cô ả. Y cố ý hạn chế số lần gặp và thời gian họ ở cùng nhau. Y không muốn ả hiểu lầm rằng quan hệ giữa họ là một cái gì đó nghiêm túc hơn là một cuộc giải trí. Y khuyến khích ả lấy Philip để bằng cách đó tách ra xa mình một chút. Tuy nhiên, phải công nhận một điều là ả tỏ ra rất có ích cho y. Bởi vậy Jake nóng lòng chờ đợi ả trở về sau chuyến du lịch trăng mật. Đang là thời điểm quyết định đối với Jake, anh ta càng có nhiều thông tin càng tốt.
- Em không nghĩ là em có những thông tin chấn động cho anh – ả nói ngay khi họ gặp lại – Người ở đây là anh, chứ không phải em, chắc anh đã biết câu chuyện buồn thảm về việc Dan bỏ Stephany và chị ta vội vã chạy theo ông lên miền bắc để cứu vãn mối quan hệ rệu rã của họ.
- Dan thật là một người may mắn.
– Jake nói vẻ đùa cợt nhưng sau vẻ đùa ấy có thể thấy sự nghiêm túc.
Jilly bực tức.
- Chẳng hiểu sao mọi người cứ cho chị ta là quyến rũ. Em thật không hiểu họ thấy cái gì trong chị ta!
- Có thể chỉ những người đàn ông mới thấy được những cái đó!…
- Vậy anh hãy giải thích cho em đi?
- Stephany Harper có phong cách, sự duyên dáng và trí thông minh. Nhưng cái chủ yếu là cô ta thu hút mọi người bằng cái vẻ khó hiểu của mình. Jilly cười cay độc.

https://thuviensach.vn

- Chị ta?- Đó là cứ tưởng thế thôi. Chị ta có gì mà khó hiểu. Hồi còn nhỏ, chị ta ngu ngốc đến nỗi anh không tưởng tượng nổi đâu. Chỉ cần ngoắt một ngón tay là xong. Mười bảy tuổi chị ta đã mang ba lô.
Anh chưa biết à?
- Mang ba lô? Anh không quen với những tiếng lóng dễ thương của em
- Nghĩa là có chửa. Anh hiểu chưa?
- Thế à?
– Jake khéo léo giấu sự kinh ngạc của mình.
- Vâng,
– Jilly thao thao – Đẻ xong một cái là lão già bắt chị ta đi châu Âu. Sau đó một hai tháng, lão cho cả em đi nữa, để chị ta khỏi buồn. Chúng em đã đi một chuyến thú vị: London, Paris, Venice.Ả đưa mắt mơ màng nhìn ra xa.
- Thế còn đứa con? – Jake nhắc.
- À, thằng nhỏ bị chết.
- Chuyện lâu quá rồi, Jilly. Nó chẳng làm thay đổi ấn tượng mà ngày nay Stephany gây được với mọi người đâu.- Vâng, chẳng ai biết chuyện đó cả. Lão già Max rất có uy lực và lại không tiếc tiền để giấu ỉm mọi chuyện. Khi đó, chị ta còn chưa nổi tiếng và giàu có, "nhà kinh doanh nữ số một của nước Úc" như bây giờ."Nhưng giờ đây chị ta đã trở thành người như vậy!" – Trong đầu Jilly nảy ra một ý thú vị. Tại sao trước kia ả lại không nghĩ ra nhỉ? Nếu ả khui ra vụ xì-căng-đan này, thanh danh của Stephany sẽ tan thành tro bụi.
- Anh quan tâm đến hiện tại hơn là quá khứ – Jake nói – Thiếu Stephany, hãng này giống một con gà không óc. Vì anh có cảm giác là anh sẽ lợi dụng được tình huống đó.- Và đến cuối tuần sẽ trở thành chủ tịch hãng phải không? Mắt Jilly cháy lên.
- Anh đã nói chuyện riêng với một số thành viên trong hội đồng quản trị. Chẳng khó nhọc gì lắm anh đã mở mắt cho họ thấy những món hời vào việc, họ sẽ bỏ phiếu cho anh.
- Chuyện đó sẽ chóng đến chứ? – Jilly nóng ruột muốn chứng kiến sự sụp đổ của Stephany đến nỗi mất cả bình tĩnh.
- Khoảng hai ngày nữa anh sẽ đưa ý kiến không tín nhiệm Stephany

https://thuviensach.vn

ra trước cuộc họp của hội đồng quản trị.- Thế thì tuyệt quá!
– Môi Jilly hé ra một cách đểu giả. – Rõ ràng là anh đã không bỏ phí thời gian trong lúc vắng em. Nào, cậu bé thông minh của chúng ta đâu rồi. Lại đây và cho phép em… chúc mừng anh đi. Ả chậm rãi cởi chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi. Hơi thở ả mau hơn, Jake cảm thấy mùi của cơn hưng phấn của ả.
- Không phải lúc này Jilly, – Jake nói, cố gắng giấu sự tởm lợm.
– Em cũng biết là anh còn phải đi làm rồi đấy. Hơn nữa, hôm nay anh đau đầu lắm.

Ngay cả trước đây, Cassy đã thấy lương tâm cắn rứt khi tiết lộ cho Jake những thông tin về công việc của "Harper Mining", nhưng cảm giác đó không thể so sánh với sự giày vò mà cô phải chịu từ khi yêu Dennis. Bởi thế, sự phản bội cuối cùng mà Jake buộc cô làm, làm cô cảm thấy mình xấu xa gấp nghìn lần so với những tội lỗi trước kia. Cô cảm thấy buồn nôn và buổi sáng hôm sau, cô phải lấy nghị lực buộc mình bắt tay vào công việc. Từng giây từng phút cô lo sự phản bội của mình sẽ bị phát giác. Sau hôm cơn sốt cổ phiếu dịu xuống, cô nhẹ cả người khi thấy Tom đang đợi cô ở văn phòng.
- Cô có dành được chút thời gian cho tôi kiểm tra lại danh sách cổ phiếu không? – Tom nói ngay.- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Một phần thông tin về chuyển nhượng cổ phiếu bị mất.
- Vâng có thể thế lắm. – Cassy lưỡng lự nói – Ngày hôm qua, cả một mảng bị mất và chúng ta mất một số thông tin về các vụ chuyển nhượng của ngày trước đó. Tom bật chửi:
- Những cái máy tính chết tiệt! Và lại xảy ra đúng vào ngày sóng gió nhất của hãng mới khỉ chứ!
– Anh suy nghĩ.
– Thôi được, bây giờ thế này nhé. Chúng ta cần phải khôi phục lại toàn bộ số thông tin đó từ những dữ kiện còn có. Thông tin về chuyển nhượng cổ phiếu phải được nạp vào ở đâu đó. Tôi sẽ tìm ra chúng!Cassy cố gắng giấu nỗi sợ hãi:

https://thuviensach.vn

- Ồ, Tom, nhưng việc đó sẽ chiếm mất của anh nhiều thời gian lắm đấy.
- Tôi không bận tâm đến điều đó, Cassy ạ
– Tom sầm mặt nói
– Tôi nhất quyết phải làm sáng tỏ Sanders cóp được mấy phần trăm đó ở đâu. Cassy lại thấy một tia hy vọng le lói. - Giao việc đó cho tôi đi Tom. Nó không đáng để anh phí hoài thời gian như thế.
- Cô làm việc đó nhé? – Tom đồng ý ngay – tôi sẽ chuyển cho cô tất cả các thông số về các vụ chuyển nhượng cổ phiếu. Nhưng cô phải giữ gìn cho cẩn thận. Đó là những chứng lý không thể phủ nhận cuối cùng mà chúng ta có.Nhận được giấy tờ, Cassy quả đã cực kỳ cẩn thận đặc biệt với một số chứng – giấy chuyển nhượng cổ phiếu của bà Stuart cho ông Sanders.
Nó được bí mật chuyển từ cặp tài liệu sang túi áo vét của Cassy. Cho đến cuối cùng, cô không cởi chiếc áo ấy ra nữa. Tom vừa kịp quay về phòng đã được bố báo cho một tin choáng người mới. Tin này làm anh quên bẵng mối quan tâm đến những cổ phiếu.
- Sanders vừa viết giấy thông báo về ý định của hắn triệu tập một cuộc họp bất thường của hội đồng quản trị trong vòng hai mươi bốn giờ tới. Hắn định đưa ra vấn đề không tín nhiệm chủ tịch của hãng. Đối với Dan và Stephany cuộc sống trên đảo Orphey trôi đi trong màn khói lung linh của hạnh phúc vừa tìm lại được. Họ lại say sưa và dịu dàng làm tình với nhau, lại nướng cá dưới ánh trăng trên bãi biển phản chiếu ánh bạc lấp lánh. Họ khoác tay nhau đi dạo hàng tiếng đồng hồ dọc theo bờ biển. Họ nói chuyện hầu như không ngớt miệng, tự nhận lỗi của mình trong sự việc đã làm cho họ suýt xa nhau.
- Em này, cái tay Jake Sanders ấy lôi cuốn em thật sự à?- Vâng, nhưng chuyện chỉ có vậy thôi, Dan. Làm sao em yêu loại người ích kỷ độc ác ấy được.
- Ơn trời!
- Chẳng lẽ anh lại nghĩ là em đã nằm vào giường với hắn?
- Nhiều người đàn bà khác làm như vậy.
- Em không phải là “nhiều người đàn bà”– Stephany bác lại– Em là em.
- Anh hơi nghi ngờ em đấy.Họ nằm trên một chiếc giường rộng trong ngôi

https://thuviensach.vn

nhà nghỉ xây giữa những cây cọ. Dan với tay lấy cốc nước chanh đặt trên chiếc tủ com-mốt, lòng hơi lo buồn.
- Chẳng lẽ anh lại không tin em?– Stephany nhẹ nhàng hỏi. Chị muốn tiếp tục câu chuyện.
- Ừ, nhưng…
- Anh cứ nói đi. Ông lưỡng lự.
- Điều này có vẻ như là phi lý, nhất là anh lại hoàn toàn không quen biết hắn, và cũng không hiểu tại sao trong anh lại xuất hiện cảm giác ấy, nhưng Sanders cứ theo như những gì anh thấy và nghe thì hắn có cái gì đó làm anh nhớ lại Greg Marsdan.

Stephany lặng người "Greg Marsdan. Chồng tôi. Tình yêu và cái chết của tôi. Con người đã lấy tôi vì tiền và suýt nữa đưa tôi xuống mồ… Đúng Dan có lý. Có cái gì đó trong ánh mắt chăm chăm, khi vui, khi ác độc ấy, trong đường nét đẹp đẽ của cái môi trên và hai bàn tay mạnh mẽ nhưng thanh tú ấy. Và Greg cũng thích những trò chơi hiểm độc như vậy đối với phụ nữ…" Chị rùng mình.
- Dan, em hy vọng anh không nghĩ là điều đó hấp dẫn em chứ?
- Nhưng em đã từng có thời yêu Greg Marsdan.
- Đó là quá khứ. Chúng ta cần phải nghĩ về tương lai. Theo như em hiểu thì đối với quan hệ của chúng ta hãng "Harper Mining" là mối đe doạ nguy hiểm hơn bất cứ người đàn ông nào.
- Đồng ý. Nhưng anh biết làm gì với cái hãng liên quốc gia ấy?- Anh chẳng phải làm gì cả. Chúng ta cần một giải pháp nhượng bộ.
- Em muốn nhượng bộ? – Dan chống khuỷu tay lên gối, cúi trên người chị. Đôi mắt nâu của ông nhìn chị chăm chú.
- Em còn chưa dứt khoát là mình muốn gì, nhưng hiểu rằng anh phải là một phần, một phần rất đáng kể của nó. Và chúng ta cần phải suy nghĩ cùng nhau xem làm điều đó thế nào cho tốt hơn.
- Ồ, nếu anh có chỗ trong những kế hoạch của em thì anh nghĩ là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi– Dan mừng rỡ
– Nhưng chúng ta đừng vội. Hãy tiến tới đó từng bước một, đều đặn hàng

https://thuviensach.vn

ngày
– Ông mở hai vạt áo choàng và nhẹ nhàng lướt tay trên mình chị.
– Chẳng hạn thế này này, được không? Đúng lúc đó một hồi chuông điện thoại vang lên gay gắt, Stephany choài người ra, vừa cười vừa vồ lấy ống nghe.
- Alô! Tôi đã nói với bà là đừng nối máy kia mà.Giọng nói của người trực tổng đài lộ rõ sự bất bình:
- Tôi không muốn làm phiền bà, thưa bà Marshall, nhưng con trai bà cứ khăng khăng anh ta nói có chuyện rất quan trọng.- Vậy cho tôi nói chuyện với nó.
- Mẹ đấy ạ? – Tiếng Dennis rất nhỏ – Con xin lỗi là phải làm phiền mẹ – Giọng Dennis mất, rồi lại nghe được.
– …Những vấn đề mới: Sanders triệu tập hội đồng quản trị. Hình như hắn đã tranh thủ được sự ủng hộ. Hắn đã mua chuộc được một số người…
– Giọng nói lại mất. - Dennis, nói to lên nào!
– Stephany tuyệt vọng hét vào ống nói
– Con muốn nói là hắn muốn nhảy vào ghế chủ tịch à?
- Vâng mẹ, mọi chuyện sẽ kết thúc đúng như vậy.
- Khi nào thì cuộc họp bắt đầu?
- Khoảng một giờ nữa.
- Được, con làm thế này nhé – Chị nói kiên quyết – Chuyển trung tâm liên lạc vào phòng họp. Mẹ sẽ đích thân điều khiển cuộc họp từ đây.
- Vâng.
– Chị nghe tiếng thở dài nhẹ nhõm của Dennis.
- Mẹ. Bill muốn nói chuyện với mẹ một chút, chú ấy… Liên lạc bị đứt. Stephany ấn nút máy liên tục một cách vô ích. Chị vội bật khỏi giường, lao tới toà nhà chính của khu nghỉ mát. Chị thấy người trực tổng đài đang lúng túng với chiếc ống nghe trên tay
.- Tôi rất tiếc, thưa bà Marshall, nhưng có lẽ liên lạc với đất liền bị đứt rồi. Đáng tiếc là điều đó xảy ra khá thường xuyên. Nhưng không sao, khoảng một hai tiếng đồng hồ nữa người ta sẽ khôi phục lại.
- Một, hai tiếng đồng hồ nữa cơ à? Tôi không còn thời gian nữa! Hòn đảo

https://thuviensach.vn

nào gần nhất?Người phụ nữ lập tức hiểu ra.
- Nếu đi xuồng thì mất không đến nửa tiếng đồng hồ. Bà có thể lấy chiếc xuồng máy của chúng tôi, một khi có việc gấp như vậy.- Rất gấp. Cảm ơn bà.Mấy phút sau, Stephany và Dan đã chạy ra bến.
- Chúng ta sẽ kịp, em yêu ạ!
– Dan cố động viên chị.

Họ cùng đứng trên mũi chiếc xuồng máy rạch sóng lao đi trên biển. Mối nguy hiểm dường như làm họ xích lại gần nhau nữa, Stephany cầm lấy tay Dan
.- Bây giờ dù chuyện gì xảy ra chăng nữa, em muốn để anh biết rằng em yêu anh. Đối với em anh là người tốt nhất, mãi mãi như vậy.
- Và em với anh cũng vậy – Dan nói và cúi xuống hôn chị.
Không ai trong họ nhìn thấy một thân gỗ trôi bập bềnh trên sóng đúng hướng chiếc xuồng máy đang lao tới. Đâm vào nó với tốc độ rất cao, chiếc xuồng tung lên không trung và vỡ tan ra từng mảnh.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 44

Dennis tức giận ném ống nghe xuống.

- Thật không thể tưởng tượng nổi!

– Anh giận dữ nói

– Họ bảo liên lạc với đảo Orphey mất rồi.

Đứng cạnh bàn, Cassy và Tom đưa mắt hoảng sợ nhìn nhau.

- Trời ơi! Sao chuyện đó lại xảy ra đúng vào lúc này! – Bill kêu lên.

- Chẳng lẽ chỉ có một tuyến điện thoại liên lạc với đảo hay sao? – Tom hỏi.

- Người trực điện thoại nói trạm điện thoại gần nhất nằm trên một hòn đảo cách Orphey vài dặm. Không khí nặng nề trùm xuống. Bill nhìn chiếc ghế chủ tịch bỏ trống. Một cảm giác cùng quẫn dâng lên trong ông.

- Chúng ta chỉ còn biết hy vọng là Stephany tới được trạm điện thoại đó.

- Nhưng cần phải xử sự thế nào với Sanders đây? – Dennis lo lắng nhìn đồng hồ

– Không đến mười lăm phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu. - Chúng ta phải dùng kế hoãn binh, cần phải kéo dài thời gian không cho Sanders đưa ra đề nghị khốn nạn của hắn – Bill ấn nút điện thoại nói với người trực tổng đài – Luôn để tuyến này sẵn sàng, khi nào bà Harper gọi thì nối máy ngay cho tôi, rõ chưa? Mấy phút sau, nhìn những người bước vào phòng họp Dennis cảm thấy hy vọng yếu ớt rằng Bill có thể cứu vãn được tình thế hoàn toàn tiêu tan. Jake đã chuẩn bị rất kỹ và trong số những người đến dự họp cảm thấy rất rõ sự tan rã. Để xây dựng một tập thể lãnh đạo thống nhất và đoàn kết, Stephany luôn cố gắng hạn chế số thành viên của hội đồng quản trị. Dennis chăm chú nhìn những người bước vào sau ngài Donald Bruce – thành viên cao tuổi nhất của hội đồng và là một nhân vật rất được kính trọng trong thành phố, Suini, Karmaicee, Johneson, Mattias… ai trong họ sẽ chống lại Stephany? Nghe đồn Jake đã mời riêng từng người đi ăn để

https://thuviensach.vn

mua chuộc họ. Dường như mỗi người trong họ đều rơi vào vòng ảnh hưởng của Jake. Nếu trước đây đến họp, họ vồn vã và bắt tay nhau thì giờ đây họ vội vã ngồi chỗ của mình, cố không nhìn vào mắt nhau.

Nhìn Tom, Dennis hiểu anh ta cũng cùng tâm trạng với mình. Sau khi nói điều gì đó với Bill, Tom làm một cử chỉ động viên Dennis rồi bước ra khỏi phòng. Lần đầu tiên dẹp bỏ được sự ghen tức, Dennis chân thành tiếc rằng chàng trai mắt xanh ấy không phải là thành viên hội đồng quản trị. Giờ đây họ cần càng nhiều đồng minh càng tốt. Jake xuất hiện giống như một diễn viên đầu trò.

- Sao, chẳng lẽ hôm nay bà Harper lại không có mặt cùng chúng ta? – Anh ta nói với vẻ kinh ngạc vờ vĩnh.

- Bà ấy không có mặt trực tiếp, nhưng sẽ tham dự cuộc họp qua điện thoại – Bill trả lời.

- Vậy thì bà ấy thật rộng lòng! – Jake nói với vẻ châm biếm.

Jake đi quanh bàn dường như tìm một chỗ ngồi phù hợp rồi dừng lại chiếc ghế chủ tịch. Dennis đứng bật dậy:

- Không lẽ ông định chiếm chiếc ghế ấy?

Jake nhướng mày.

- Tuyệt đối không. Tôi chỉ muốn mời ngài Donald Bruce ngồi vào chỗ này thôi.

- Tôi nhất trí – Bill nói.

Ngồi cho thoải mái xong, Bruce mở đầu phiên họp.

- Thưa các ngài, theo như tôi hiểu, chương trình nghị sự của chúng ta hôm nay chỉ có một vấn đề. Ngài Sanders, ngài đã triệu tập cuộc họp khẩn cấp này, vậy ngài có thể giải thích lý do được không?

- Cảm ơn ngài Donald. Mọi chuyện rất đơn giản. Tôi đề nghị bỏ phiếu không tín nhiệm bà Stephany Harper, chủ tịch của hãng.Không một ai động đậy.Bruce thở dài:

- Ngài chắc cũng hiểu là nếu đề nghị của ngài được thông qua thì sẽ lập tức nảy sinh vấn đề bầu chủ tịch mới của hãng.Câu nói này chỉ là thủ tục, Dennis không kìm được nữa:

https://thuviensach.vn

- Ông ta đã xếp đặt tất cả. Các ngài nghĩ, ông ta định bầu ai vào ghế chủ tịch?
- Dennis – Bill cau mặt nghiêm khắc nhìn anh – Đó là vấn đề không đơn giản, là một bước rất quan trọng. Trước khi quyết định nó, tôi muốn báo cáo ngắn gọn tình hình công việc trong hãng và thay mặt bà Harper nói vài lời. Một vài lời…

Sau mười phút, ngay cả Dennis cũng không làm bộ lắng nghe những lời tràng giang đại hải mà Bill tuôn ra nhằm kéo dài thời gian nữa. Dennis không rời mắt khỏi mấy chiếc máy điện thoại câm lặng.
"Réo chuông đi chứ. Réo đi… tại sao lại im lặng?".

Giọng nói đều của Bill vọng đến tai anh: - Những thất bại trong vài tuần cuối đây không gây nhiều thiệt hại cho hãng… Sau tai nạn, chủ tịch hãng đã bình phục hoàn toàn và đã trở lại làm việc… Không nghi ngờ gì nữa, hãng phải ghi nhận công sức của Stephany Harper…"Nào, đổ chuông đi chứ, đổ chuông đi!" Giọng nói thô lỗ của Jake bỗng cắt ngang bài diễn văn buồn tẻ của Bill.
- Theo tôi, chúng ta nghe thế là quá đủ rồi. Có lẽ chúng ta nên chuyển qua phần biểu quyết chăng? Bruce lưỡng lự đưa tay vuốt mớ tóc thưa của mình.
- Đây là vấn đề nghiêm túc, chưa từng xảy ra trong lịch sử hãng, ngài Sanders ạ. Bởi thế, trước khi biểu quyết tôi muốn ngài trình bày những cơ sở để đưa ra đề nghị đó.
- Rất sẵn lòng – Jake đưa mắt lướt qua những người có mặt với nụ cười tự tin trên môi
– Chắc các ngài cũng đồng ý là lần đầu tiên trong lịch sử tồn tại của mình, hãng đã rơi vào một tình trạng nặng nề.- Nhờ những cố gắng của ông?
– Dennis bật ra.- Xin phép không đồng ý với anh.
- Cuộc khủng hoảng này là kết quả của những sai lầm và những hành động khó hiểu của chủ tịch hãng. Thử hỏi bà ta đang ở đâu trong thời điểm này.
- Tôi đã chuyển lời xin lỗi của bà ấy, – Bill nói.
- Chẳng hợp lý tí nào cả. Theo như tôi biết, đã gần một tuần nay bà ta đang

https://thuviensach.vn

nhởn nhơ nghỉ ở một hòn đảo giữa biển khơi và không hề bận tâm đến công việc của hãng.
- Chúng tôi đang đợi điện thoại của bà ấy – Bill cố kháng cự.
- Vậy cơ? Chúng ta đều biết là liên lạc với nơi xa xôi đó khó đến như thế nào. Người ta nói với tôi rằng bà Harper đã dùng máy bay của hãng để bay tới Townswill, rồi từ đó bay tiếp bằng thủy phi cơ. Một trò giải trí đắt tiền, đúng không nào? Tôi rất muốn biết bà ấy sẽ giải thích thế nào việc tuỳ tiện dùng các phương tiện của hãng để thoả mãn những ý thích kỳ quặc của mình.“Tuyệt vọng rồi – Dennis nghĩ – Sanders tận dụng mọi thứ để bôi nhọ Stephany”.
- Tôi yêu cầu phải thông qua đề nghị về việc không tín nhiệm chủ tịch hãng.
– Trong giọng nói bình thản của Jake ẩn giấu sự hồi hộp.Trong phòng lặng phắc.
- Nếu không có ai ủng hộ đề nghị này, nó sẽ bị gạt bỏ – Ngài Donald nói.
- Tôi ủng hộ .“Suini!
Bill khinh miệt nhìn bộ mặt đỏ gay của kẻ ngồi cạnh ông – Như vậy hắn đã đớp lấy miếng mồi của Jake. Nhưng còn kẻ nào nữa đây?”.
- Pit, Gevin, Jim…– Ông nói với chút hy vọng cuối cùng – Các anh nghe kỹ đi, thiếu Stephany hãng sẽ không thể nào tồn tài được. Stephany luôn cố gắng để hãng chúng ta giữ vị trí chủ đạo trên thương trường. Thật không tin nổi là có kẻ nào đó lại trả ơn cho cô ấy bằng sự phản bội.
- Ồ, đây đâu phải là lúc kể ra những quan hệ cá nhân – Jake nói vẻ hạ cố
– Nhưng hội đồng không thể cho phép mình nhắm mắt làm ngơ trước những kết quả tầm thường trong hoạt động của bà Stephany Harper với vai trò chủ tịch hãng. Chúng ta chuyển sang biểu quyết thôi chứ ngài Donald.
- Thôi được
– Donald sầm mặt nói – Tôi đề nghị các ngài biểu quyết.

Ai ủng hộ…“Tám người tán thành, bảy người phản đối. Ơn trời, qua khỏi rồi – Dennis nhẹ cả người. – Ngài Bruce bao giờ cũng trung thực và ông ấy quý mến mẹ mình từ khi bà ấy còn cắp sách đi học. Nhất định ông ấy sẽ

https://thuviensach.vn

không bỏ phiếu cho đề nghị phản bội ấy. Khi đó sẽ có tám phiếu chống và đề nghị đó sẽ bị gạt bỏ".Bruse giơ tay biểu quyết chống. Dennis như trút được khối đá đeo trên tim.

- Xin lỗi ngài Donald, cho phép tôi được nêu một đính chính nhỏ – Jake mỉm cười thâm độc

– Bởi ngài đang thực hiện chức năng Chủ tịch phiên họp nên ngài chỉ có quyền biểu quyết trong trường hợp hai bên ủng hộ và chống ngang phiếu nhau. Như vậy, đề nghị của tôi đã được thông qua với đa số phiếu 8/7.

- Trong trường hợp đó…– Ngài Donald bắt đầu nói.

- Trong trường hợp đó – Jake cướp lời, mắt anh ta cháy lên.– Chức chủ tịch coi như mặc nhiên được giải phóng. Và tôi muốn đề cử chính mình vào chức đó.

- Tôi ủng hộ – Suini nói.

Bill ngồi cúi đầu, hai tay dán trên gối, với dáng vẻ của một con người thất bại hoàn toàn.

- Tôi đề cử mẹ tôi, Stephany Harper,

– Dennis nóng nảy nói.

Bill nhìn anh, mệt mỏi lắc đầu. Jake nhe răng trong một nụ cười tàn nhẫn.

- Dennis, là một thành viên hội đồng quản trị, làm sao anh lại không biết điều lệ của hãng? Nếu anh nhìn vào điều ba, chương mười bảy, anh sẽ thấy là không thể đề cử một người vắng mặt vào chức chủ tịch được.

- Còn ai ứng cử hoặc đề cử nữa không?

– Ngài Donald tỏ rõ ý muốn kết thúc cho nhanh thủ tục chán ngắt này đi.

– Không có ai? Vậy tôi xin tuyên bố ngài Sanders là chủ tịch của hãng "Harper Mining", bởi ngài là ứng cử viên duy nhất. Bruce Donald nặng nề đứng dậy, nhường chiếc ghế chủ tịch cho Jake. Chủ tịch mới của "Harper Mining" đường bệ ngồi xuống, duỗi dài hai chân dưới chiếc bàn to. Anh ta nói:

- Thưa các ngài, chúng ta bắt đầu thôi chứ?

Trong cái ngày mà Jake hất được Stephany khỏi đỉnh cao của "Harper Mining", Jilly tỉnh dậy với cảm giác sung sướng một cách vô sỉ. Tuy nhiên ả không lấy làm lạ khi trông thấy thoả mãn hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên là ả muốn thấy Stephany bị "gạt bỏ và đè bẹp" như ả từng nói với Jake. Ả hí hửng tưởng tượng cảnh Jake kể lại chiến thắng của mình và họ sẽ ăn mừng nó theo "lối riêng" của mình. Nhưng như thế hãy còn chưa đủ. Jilly căm thù Stephany từ bé, khi tất cả những gì mà ả ao ước thì Stephany có đầy đủ, thậm chí vượt quá những ao ước đó. Càng lớn lên, sự căm tức của ả càng mạnh và đến một lúc, ả không đủ sức nén nó lại nữa. Đúng lúc đó Greg Marsdan xuất hiện. Y là người đàn ông duy nhất, ngoài Jake, thoả mãn được những thèm khát tình dục vô hạn độ và trí tưởng tượng phong phú của ả. Lẽ ra y phải thuộc về ả mới đúng. Vậy mà Stephany lại vớ được Greg. Còn Greg, làm sao y lại dám phản bội ả để quay lại với Stephany? Khi Jilly lấy súng bắn Greg, ả hành động không những theo sự thôi thúc của lòng căm thù mà còn theo cái lôgich của một người tình ghen tuông: Nếu tôi không chiếm được thì cũng không ai chiếm được. Bảy năm tù tội sau đó chỉ làm tăng thêm lòng căm thù của ả đối với Stephany. Lòng căm thù đó trở thành thường trực, thành ý nghĩa cuộc đời ả. Và chỉ hy vọng ra tù để trả thù người đàn bà mà ả cho là nguyên nhân mọi sự bất hạnh của mình giúp ả chịu đựng được cái nhà tù địa ngục ấy. Sống giữa những người đàn bà dằn vặt, đau đớn phát điên phát dại, Jilly bám chắc lấy mục đích bí mật của mình.Việc Stephany bị gạt khỏi chiếc ghế chủ tịch "Harper Mining" không hề làm giảm lòng căm thù của ả. Dĩ nhiên là Jilly sung sướng. Nhưng ả sẽ chưa yên lòng khi nào chưa bắt Stephany phải đau khổ như ả từng đau khổ. Hãng có ý nghĩa rất lớn đối với Stephany, nhưng nếu mất nó, Stephany vẫn còn Dan, còn con cái, còn tình yêu và sự kính trọng của những người chung quanh. "Làm thế nào để cướp của con mụ ấy cả những thứ kia nữa?" – Jilly nghĩ. Đi khỏi Eden, Jilly tập trung đánh vào mặt công việc của Stephany, giúp Jake giành thắng lợi. Giờ ả đã đạt được điều đó. Đã đến lúc phải giáng đòn tiếp theo. Chỉ cần tìm được điểm yếu nhất của mụ ta. Ả nhìn đồng hồ: Lẽ ra Olivia đã phải đến rồi: "Quỷ tha ma bắt nó ở đâu ấy nhỉ?"

Vì nôn nóng, Jilly bắt đầu đi lại trong căn nhà. Thôi thì so với cái lỗ đã là nhà của ả bảy năm trời – phòng giam số 139 – thì căn nhà này đã là một

https://thuviensach.vn

cung điện rồi. Nhưng nó chẳng là gì nếu đem so với căn nhà cổ kính đẹp tuyệt vời ngày trước ở Hunters – Hill. Nơi ả và Philip chung sống. Ả khó chịu nhìn những bức tường màu kem sữa. Những chiếc rèm cửa màu kem sữa và những đồ gỗ màu nâu – chẳng khác gì nơi ở của một người đàn ông độc thân.Philip cho ả toàn quyền hành động và không hạn chế chi tiêu để ả trang bị lại toàn bộ căn nhà theo ý mình. Nhưng ả chưa muốn nhọc sức vì ả còn chưa biết có ở lại nơi này hay không. Việc ả lấy Philip không có nghĩa là ả định sống đến già cùng ông ta. Ả lặng lẽ cóp nhặt tiết kiệm số tiền mà hàng tuần Philip đưa cho ả – "tiền để chạy trốn" – Ả gọi số tiền đó như vậy. Khi cần, chỉ cần rút số tiết kiệm ấy ra và biến. Rốt cục có tiếng chuông gọi cửa.

- Tại sao muộn thế?

– Jilly tấn công ngay sau khi mở cửa và nhìn thấy Olivia đứng đó vẻ có lỗi.

- Xin lỗi chị Jilly. Em không biết rõ cần bao nhiêu thời gian để đến đây. Em đã phải đi bộ cho đến Elizabeth Bay, chị đừng giận. Jilly dịu mặt, đưa Olivia vào phòng khách, ấn cô ả ngồi xuống ghế, nhìn kỹ rồi nói:

- Tôi hài lòng là cô đã làm theo lời khuyên của tôi, Olivia ạ. Olivia đỏ mặt sung sướng, đưa tay ngượng ngập sửa lại mái tóc.

- Chị có thích không?

- Hợp với cô đấy – Jilly trả lời.

– Thế căn hộ mới của cô thế nào?

- Ôi nó thật tuyệt diệu, chị Jilly ạ. Em không biết phải cảm ơn chị thế nào. Nếu không có chị….

- Thôi thôi, tôi mới là người mắc nợ cô – Jilly cười khàn khàn – chúng ta đã thực hiện phi vụ Stephany thật hoàn hảo. Sự thực thì việc để Olivia vô gia cư lang thang trong thành phố là một mối hiểm hoạ đối với ả. Để kiềm chế cô ả và cũng để đề phòng bất trắc, Jilly đưa tiền cho Olivia thuê phòng ở và làm cho người bạn tù cũ của mình trở nên giống một người đàn bà hơn là một kẻ đồng tình luyến ái điên dại.

- Tôi đang cần sự giúp đỡ của cô đây – Jilly nói tiếp.

Đôi mắt sâu của Olivia ánh lên vẻ quan tâm.

- Em có thể giúp gì cho chị được?

https://thuviensach.vn

- Làm một cuộc điều tra – Jilly cười hì hì.
– Tôi muốn đào lại một thông tin, một số tài liệu. Và tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ cho cô đi nghỉ bằng tiền của tôi.
- Đi đâu?
- Lên miền Bắc. Giữa thiên nhiên hoang dại.
- Thế em phải tìm cái gì ở đó?
- Một cái giấy khai sinh.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 45

Cuối ngày, Dennis ra khỏi toà nhà của "Harper Mining" trong tâm trạng hết sức nặng nề. Thầm cảm ơn Cassy vì cô tỏ vẻ thông cảm với những gì đang xảy ra trong anh, Dennis không để ý thấy sự bứt rứt của cô. Họ im lặng đi qua Bent – Street, quành qua góc phố tới quán ăn.

- Dennis, chào anh bạn! – Angelo sung sướng chào đón với nụ cười rộng mở – tôi sẽ khao, nhìn này– Anh chỉ chai rượu – Đó là thứ ngon nhất mà quán chúng tôi có.

- Cảm ơn Angelo – Dennis nặn ra một nụ cười

– Công việc thế nào?

- Tuyệt vời! Hết ý !Sau một hồi líu lo, Angelo xin lỗi quay vào trong tiếp tục công việc. Lúc đó Dennis mới chú ý đến Cassy.

- Em có chuyện gì không vui vậy?– Dennis khẽ nắm tay cô.

- À, chuyện khó chịu ở nơi làm việc ấy mà. Nếu như có thể gọi những gì mà anh phải trải qua hôm nay là những điều khó chịu!

- Thằng cha Sanders trời đánh! – Dennis đỏ mặt nhớ đến cảnh mình bị hạ nhục

– Em cứ đợi rồi xem, anh sẽ sửa gáy cho hắn.

- Anh nghĩ là anh có thể hạ được một kẻ khốn nạn như hắn à?

-Tất nhiên.

- Em sợ là anh đánh giá hắn chưa đúng, Dennis ạ – Cassy lo lắng nói

– Hắn rất thông minh. Dennis nhìn cô lạ lùng:

- Làm sao em biết?

- Mọi người đều nói vậy – Cassy vội vàng khoả lấp. Dennis cắn môi.

- Thật lòng mà nói anh không biết nên hành động thế nào bây giờ.

– Anh hoàn toàn lúng túng.Tim Cassy thắt lại. Cô thở dài.

- Tội nghiệp. Anh đừng tuyệt vọng như thế. Chủ yếu là đừng cố làm con người mà anh không thể làm.

https://thuviensach.vn

– Cô lấy tay âu yếm vuốt má anh
– Em yêu con người thực của anh
Dennis ôm lấy cô. - Vậy là anh đã kể cho em nghe nỗi khổ tâm của anh rồi nhé. Giờ đến lượt em trút nỗi lòng của mình đi.
- Em muốn kể với anh một chuyện – Cassy thận trọng mở đầu. Dennis nắm lấy tay cô động viên:
- Em cứ kể đi.
- Anh biết không, Tom muốn em tìm hiểu xem Jake lấy mấy phần trăm ấy ở đâu…
- Em không cần phải phục tùng hắn!
– Dennis bực bội ngắt lời cô
.- Không, ý em không phải vậy. Chỉ có điều như trò chơi đoán chữ, cái việc đào bới tìm các thông tin về chuyển nhượng cổ phiếu ấy mà…
- Dĩ nhiên.
Nếu chương trình bị xoá thì em sẽ chẳng bao giờ tìm ra được.
- Vâng, và đó chưa phải là tất cả – Cassy phân vân không biết có nên tiếp tục đề tài này hay không. Ngượng ngùng, cô định bắt đầu sự thú nhận của mình từ một hướng khác:
– Dennis, trước em anh đã từng có ai chưa? Hãy nói thật trung thực đi.Dennis đỏ mặt, đưa mắt nhìn đi nơi khác, sau đó mỉm cười nói:
- Nếu em không tự đoán ra được thì anh xin trả lời thành thật: chưa. Trên thực tế
– Anh ngừng lời, âu yếm nhìn cô – đơn giản là do anh không gặp được người như em. Hơn nữa – anh vui vẻ huýt sáo – lại ngốc nghếch đến nỗi để bị anh quyến rũ.
- Điều đó không có nghĩa là em ngu ngốc đâu, Dennis. Nhưng trước khi gặp anh em đã làm không ít điều ngu xuẩn. Một trong chúng là… Nhưng Dennis không nghe cô. Anh chăm chú nhìn ra cửa.
- Em nhìn Sara kìa!
– Anh thốt lên
– Chị ấy làm gì ở đây với thằng cha ấy nhỉ? Cassy quay lại nhìn. Tom và Sara đã vào trong quán. Họ nắm tay nhau bước tới và ngồi xuống một chiếc

https://thuviensach.vn

bàn ở góc xa, không hề để ý gì đến xung quanh.Dennis quay lại phía Cassy, làm ra vẻ muốn nghe tiếp những gì cô nói
.- Anh hơi sao nhãng. Em đang nói gì nhỉ.
- Ồ chẳng có gì quan trọng đâu.Dennis đứng dậy.
- Ta đi khỏi đây thôi. Ta sẽ kiếm chỗ nào khác ăn vậy. Rồi em sẽ kể cho anh điều làm em bận tâm
.- Ồ, không, có gì đâu – Cassy buồn bã nói
– Tự em giải quyết được mà.
- Sara, Dennis kia kìa!
- Đâu?
- Đấy cậu ta đang ra khỏi quán cùng với Cassy Johnes.
- Lẽ ra nó có thể chào hỏi lấy một tiếng – Sara cau mày nói.
- Hôm nay là một ngày nặng nề.
- Nặng nề không chỉ đối với một mình nó. Chẳng lẽ nó phải gánh chịu nhiều hơn những người khác? Tom bật cười.
- Em muốn anh trả lời không? Sara ngạc nhiên nhìn anh.
- Thế nghĩa là thế nào?
- Em không nhận thấy là từ khi anh trở về, Dennis không lúc nào yên về anh được ư?
- Anh chưa bao giờ nói với em điều đó.- Anh sợ là nói xấu cậu em thì anh cũng mất luôn cảm tình của cô chị. Hơn nữa, anh hy vọng là có thể thu xếp ổn thoả cùng cậu ấy. Nhưng anh buộc phải công nhận là sự duyên dáng của anh không tác động được gì đối với cậu ấy.Gương mặt Sara lộ vẻ lo lắng.
- Em biết là Dennis hơi thô lỗ và không phải bao giờ cũng lịch sự…
- Sara, em còn chưa biết cậu em trai của mình đâu. Dennis muốn thành công nhanh chóng mà không muốn cố gắng. Cậu ta muốn trở thành người đứng đầu “Harper Mining”, mà không hình dung trách nhiệm đó lớn lao đến mức nào. Không phải anh không có chí tiến thủ. Nhưng có nhiều cách để thành đạt, mà không phải tất cả đều tốt đẹp. Dennis còn chưa đủ chín chắn cho điều đó. Cậu ta luôn được nuông chiều. Sara im lặng. Tom hiểu rằng mình đã mắc sai lầm khi phê phán cậu em của cô. Cuộc cãi nhau tiếp

https://thuviensach.vn

liền sau đó đã chứng minh điều đó.

- Jake, tôi muốn biết là chuyện này còn tiếp tục bao lâu nữa?

- Đừng có nổi nóng lên thế, em yêu. Anh rất không thích khi đàn bà quát anh.Cassy muốn khóc nức lên.

- Tôi xin anh đừng chơi trò ấy với tôi nữa. Tôi không thể… Nói dối, lừa đảo. Tôi phát điên lên mất.

- Em chẳng việc gì phải lo lắng như thế. Hành động của em luôn luôn đúng. Bọn nhà Harper phải mất mấy tuần nữa mới hoàn hồn lại được. Lúc đó thì anh đã ngoài vòng nghi vấn rồi.

- Trời ơi, Jake tại sao anh chỉ luôn nghĩ đến mình mà không nghĩ đến người khác?

- Tại sao anh lại phải nghĩ đến người khác?

- Anh và Jilly Stuart giống nhau đến thế!

- Trời ơi, tôi muốn nói cho Stephany Harper biết bà ấy có cô em gái thô bỉ thế nào quá!Cảm thấy nguy hiểm, Jake hành động lập tức:

- Thôi, chúng ta không nên cãi vã nhau ở hành lang nữa

– Anh ta nói vẻ dàn hoà

– Cho phép anh mời em uống chút gì nhé.Ấn Cassy ngồi xuống cạnh mình trên chiếc đi văng trong phòng khách, Jake đưa cho cô cốc bia ướp lạnh rồi nói:

- Em chẳng việc gì phải lo lắng về chuyện quá khứ như thế. Hãy chuẩn bị cho những biến đổi to lớn. Sếp của em giờ đây không phải là Stephany Harper nữa mà là anh.Cassy cười cay đắng:

- Đó có thể coi là một tin tốt lành ư? Jake thở dài rất kịch:

- Đôi khi em cũng độc miệng ra phết.

- Anh nghe này, có lẽ mọi chuyện thế là đủ. Tôi hi vọng anh hiểu là anh không dắt mũi tôi được nữa đâu. Bây giờ tôi đã nhìn rõ bộ mặt thật của anh. Nếu lâm nguy, anh sẽ bán rẻ tôi không chút đắn đo.

- Còn anh thì anh lại nghĩ chúng mình từng là bạn.

- Đúng thế, từng là – Cassy trả lời, không để ý đến nụ cười giễu cợt của Jake.

- Và thậm chí còn hơn là bạn – Jake nói bằng giọng dễ thương.

https://thuviensach.vn

– Chẳng lẽ điều đó lại chẳng có ý nghĩa gì đối với em?
– Anh ta dịu dàng đặt tay lên đầu cô.Sự đụng chạm quen thuộc đó làm Cassy rùng mình.
- Tôi phải nói với anh là không một giây nào tôi hối tiếc về cái kết thúc của cái gọi là tình bạn giữa chúng ta.
– Jake nhích lại gần hơn. Tim Cassy bỗng đập nhanh hơn khi cảm thấy sự gần gũi của thân thể Jake và cái mùi của anh ta. Trời ơi! Cô khao khát, thiếu vắng Jake biết mấy. Không ai làm cô sung sướng trên giường nệm như Jake. Không ai có thể sánh được anh ta về sức lực cũng như sự sáng tạo… Cô hốt hoảng đứng bật dậy.
- Anh là đồ khốn nạn, Jake! Tôi có đủ trí thông minh để kể hết sự thật về con người anh.
- Dĩ nhiên là em có thể làm điều đó. Nhưng như thế sẽ rất mạo hiểm đấy.
- Mạo hiểm? Jake từ từ đứng dậy lại cạnh cô.
- Em định cho Dennis biết tính chất mối quan hệ giữa hai ta ư? Em sẽ phải làm điều đó nếu cái miệng xinh xắn của em hở ra một lời về số cổ phiếu của Jilly.Cassy đỏ bừng mặt vì tủi hổ. Cô nhớ lại cảnh mình trần truồng nằm soài trên tấm thảm để làm mẫu cho Jake chụp ảnh.Cô đờ đẫn bước ra phòng đợi như đi trong sương mù. Jake bước theo cô.
- Cassy, em hãy ghi nhớ. Dù thế nào thì anh cũng đang ở trong ban lãnh đạo của “Harper Mining”.
- Điều đó liệu có làm cho tôi đỡ khổ hơn không?
– Cassy nói rồi ra khỏi nhà.
Jake quay vào phòng khách với vẻ mặt đăm chiêu. Giờ đây không thể trông cậy vào Cassy được nữa. Cái thằng oắt Dennis ấy đã làm cô ả trở nên mơ mộng mất rồi. Cần phải để mắt đến cô ta. Anh ta sẽ lo điều đó khi đã chắc chân trong ban lãnh đạo. Có thể anh ta sẽ mua chuộc được Cassy. Bước vào phòng, Jake nhìn thấy Jilly đứng ở cửa buồng ngủ, hoàn toàn khoả thân, mặt nhăn lại vẻ khó chịu.
- Hình như anh giải quyết ổn thoả với con bé đó?
– Ả nanh nọc hơn.Jake nhún vai.

https://thuviensach.vn

- Jilly, chúng ta sống trong một đất nước tự do. Rất nhiều đàn bà được tự do, và hoàn toàn không mất tiền.
- Jake, em chỉ muốn báo trước với anh là em rất không thích khi người ta biến em thành trò cười.Jake cau mặt:
- Em muốn tin thì tin, không tin thì thôi, nhưng quan hệ giữa anh và cô ta đã kết thúc trước khi anh gặp em.Bước lại gần Jilly, Jake nắm lấy vai, xoay ả lại và đẩy nhẹ vào phòng ngủ.
- Bây giờ đã đến lúc mặc quần áo vào rồi. Tối nay anh có hai cuộc hẹn, và còn phải đến văn phòng nữa.
- Hai cuộc hẹn công việc như vừa rồi chứ gì?
– Jilly cười trong cổ
– Anh không biết thương cái thân mình đấy.Ả bắt đầu kéo chiếc xu chiêng có diềm đăng ten lên bộ ngực căng mọng.
- Một cuộc gặp khá đặc biệt. Anh sẽ gặp Bill Macmaster để bàn việc chuyển giao công việc. Chắc là Stephany đã gọi được điện cho ông ta rồi.Jake chăm chú nhìn Jilly mặc quần lót vào.
- Stephany…- Stephany cái gì?
- Bây giờ sẽ thế nào?
- Thế em nghĩ thế nào?
- Jake, đừng có mà vờ vĩnh – Jilly khó chịu nói
– Chuyện này can hệ tới cả em, anh quên rồi à?
– Ả chui đầu qua cổ chiếc áo dài.
– Tiết mục trình diễn đã kết thúc, thưa ngài, giờ xin ngài trả lời câu hỏi của tôi.
- Về Stephany thì em có kế hoạch của em, anh có kế hoạch của anh.
- Những kế hoạch đó sẽ đi xa hơn nhiều so với việc chiếm chỗ của mụ ta ở “Harper Mining” chứ gì?
– Jiny tức tối kéo chiếc phéc mơ tuya và vớ lấy đôi giày.
– Trời ơi, có cái gì hấp dẫn trong con bò cái ngu xuẩn đó nhỉ. Thế anh không nghĩ mụ ta là dạng người mang quần lót bằng thép ư? Không có đèn hàn xì và lưỡi dao mở hộp anh không đưa vào được người mụ ta

https://thuviensach.vn

đâu. Jake lạnh lùng nói:
- Chúng ta thoả thuận với nhau thế này nhé. Anh không định báo cáo những gì anh làm với em hay bất kì ai khác đâu. Nếu em không dẹp cái tính ghen tuông chết tiệt đó đi thì đừng có vác mặt đến đây nữa. Hãy động não nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh nói cho Stephany biết chuyện em phản thùng cô ta. Có thể việc đó sẽ chữa lành cho em cái bệnh làm mình làm mẩy và doạ nạt chăng.
- Anh sẽ không làm điều đó.
– Jilly rít lên như rắn.
Jake nghĩ một lát, đoạn nói:
- Không, anh còn chưa định nói cho Stephany biết cô em gái của cô ta nguy hiểm như thế nào. Anh còn chưa giành được thắng lợi hoàn toàn.
- Anh nghĩ là tôi tin như vậy à?
- Thì anh có cho em cách lựa chọn nào khác đâu.Jilly bắt đầu kiêu hãnh:
- Hình như cả hai chúng ta đã bắt đầu thấy chật chội trong mối quan hệ này rồi.
- Có thể. Nhưng hình như chúng ta còn cần đến nhau trong một thời gian nữa. Bởi vậy, hãy xử sự với nhau cho có văn hoá.

Rina và Bill đang nói chuyện với nhau về sự im lặng lạ lùng của Stephany thì có tiếng ôtô của Tom. Họ ngừng lại chờ đợi. Một lát sau Tom mở cửa bước vào.
- Sao bố mẹ có chuyện gì mà vẻ mặt nghiêm trọng thế?
- Bố mẹ lo lắng vì con.
- Mẹ, con đã hai mươi bảy tuổi. Con có thể đi chơi một mình chứ!
- Con đi với Sara à? – Bill hỏi độp.
- Vâng
– Tom ngạc nhiên đáp – nhưng con không hiểu tại sao bố mẹ lại quan tâm nhiều như vậy đến chuyện đó.
- Có rất nhiều lý do, Tom ạ, hãy tin mẹ. Mẹ với bố lại cứ tưởng là đã thuyết phục được con.
- Chuyện gì ạ?
- Chuyện nó không hợp với con.Tom nghiến răng.

https://thuviensach.vn

- Có chuyện này để con tự tìm hiểu thì hơn.
- Chắc chỉ vì nó là đứa con gái đầu tiên mà con gặp sau khi trở về Úc chứ gì?
- Mẹ, chuyện không phải vậy. Cô ấy là một cô gái tuyệt vời. Với cô ấy con cảm thấy thú vị. Chúng con có nhiều điểm chung
– Anh không thể không nhận thấy Bill và Rina lo lắng nhìn nhau.
– Nhưng có chuyện gì mới được chứ?
- Tom, mẹ không muốn đặt câu hỏi này với con, nhưng nó lại rất quan trọng
– Rina lúng túng chập hai tay lại
– Con đã… ngủ với nó chưa?
Tom bùng lên, nhưng anh lại cố nén.
- Chuyện đó không liên quan gì đến bố mẹ
– Anh nói qua kẽ răng – nhưng nếu đã vậy thì xin thưa là chưa. Tạm thời chưa!
- Vậy thì tốt! – Bill bật ra
– Và đừng nên xảy ra.- Bố, không cần phải chỉ dẫn con phải làm gì, nhất là khi chẳng có lý do gì rõ rệt
– Tom cố gắng tự chủ, điều mà chỉ những người có bản lĩnh mới làm được trong những trường hợp như thế này
– Nếu lý do chỉ là các định kiến dở hơi về việc Sara là con gái của bà chủ thì điều tốt nhất mà con có thể làm là không để ý đến nó.
- Bố nói lại là cần phải chấm dứt chuyện đó!
- Còn con nói là không. Bố mẹ nghe đây, mặc dù bây giờ không phải là lúc để thú nhận, nhưng hình như con đã yêu Sara. Chẳng nên vội vàng làm gì, nhưng con sắp ngỏ lời cầu hôn với cô ấy
– Anh bình thản nhìn bố mẹ, không để tâm đến vẻ kinh hãi của họ
– Dù bố mẹ có hay không thì cũng chẳng có gì thay đổi được việc đó! Tom bỏ ra ngoài. Bill và Rina thẫn thờ nhìn theo. Bill nặng nề thả người xuống ghế.
- Không sao, không sao
– Ông trấn an Rina lúc này đã tới cạnh để giúp ông
– lại cái cơn đau chết tiệt trong ngực ấy mà.Rina lo sợ nhìn gương mặt,

https://thuviensach.vn

xám đi của chồng.
- Chúng ta phải làm gì, Bill?
- Chúng ta biết làm gì?
- Nói cho chúng sự thật.
- Sao? Làm sao có thể nói chuyện đó ra được. Rina, không thể nói được.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 46

Trời rạng sáng ở Eden.

Buổi sáng ẩm ướt và lạnh. Những đợt sóng từ biển đổ ập lên bờ, dạt dào lui ra rồi lại ập lên. Một màu sương quấn lấy cây cối và những khóm hoa báo hiệu mùa hè sắp hết và những ngày lạnh lẽo đang đến gần.Trong phòng khách, Sara rùng mình rồi tỉnh dậy sau một giấc ngủ nặng nề. Cổ và lưng cô đau như dần. Chân tê dại vì tư thế ngồi không thoải mái trong chiếc ghế bành. Mắt cô dừng lại trên chiếc khay đựng mấy cái cốc và mấy mẩu bánh xăng uých còn thừa từ tối hôm qua. Cô rất muốn duỗi người, vươn vai thật mạnh nhưng lại sợ làm Dennis thức giấc.

- Sara!

- Hả?

- Chị dậy rồi đấy à? Dennis cũng nằm trong một tư thế không thoải mái ở ghế đối diện, đôi tay và chân gầy guộc của anh co lại một cách không tự nhiên, tựa như của một con búp bê bị vứt bỏ.

- Không ai gọi điện à? Sara lắc đầu.- Nếu có chị đã đánh thức em. Dennis khó nhọc ngồi thẳng dậy. Nhìn vẻ mặt cậu em, Sara nghĩ "Nó hoảng sợ. Và mình cũng vậy. Không biết phải làm gì. Mẹ ơi, mẹ ở đâu?" Hôm qua, khi cuộc nói chuyện giữa Dennis và Stephany bị gián đoạn, họ chẳng có lý do gì để lo lắng. Điện thoại đến các đảo vốn không được đảm bảo lắm. Chỉ có điều tại sao nó lại đứt đúng vào thời điểm quan trọng đến như vậy. Suốt ngày, họ chờ đợi điện thoại của Stephany, tin chắc rằng chị sẽ gọi điện ngay khi tới được trạm điện thoại gần nhất.

-"Cô ta cũng hiểu là chuyện đó quan trọng đến thế nào kia mà. Quỷ thật! – Bill phân vân

– Mình không nói đến chuyện cô ta đã bỏ rơi mình, nhưng lẽ ra cô ta cũng phải tò mò xem cuộc họp kết thúc ra sao chứ?"Thời giờ trôi đi, Stephany vẫn không gọi điện về. Điều đó mỗi lúc càng làm họ thêm lo lắng. Mỗi

https://thuviensach.vn

khi họ gọi đi Orphey, người trực điện thoại lịch sự trả lời rằng liên lạc với đảo vẫn bị đứt. Công việc phục hồi đang được tiến hành khẩn trương. "Nhưng điều đó không có nghĩa là liên lạc với các đảo lân cận cũng bị đứt! – Bill thốt lên – Stephany phải tới một trong số chúng chứ!" Họ gọi tới các đảo khác. Bill đã đúng, các tuyến đều làm việc. Họ bỗng bị một nỗi lo lắng xâm chiếm, nhưng không ai muốn thú nhận điều đó. Đã mười hai tiếng đồng hồ trôi qua kể từ khi Dennis nghe những lời nói cuối cùng của Stephany. Và lúc đêm buông xuống thì họ không giấu nổi nỗi lo lắng nữa. Chẳng ai trách Dennis khi anh buột miệng. "Tôi sợ có chuyện gì xảy ra rồi. Nếu hết hôm nay mà chúng ta không gọi điện được tới Orphey thì mai tôi sẽ bay đến đó".Và Sara cùng Dennis cứ ngồi trong phòng khách thắc thỏm đợi điện thoại gần như suốt đêm cho đến lúc mệt quá thiếp đi. Bây giờ họ hầu như không còn đợi chuông điện thoại của Stephany nữa. Sara quay sang trách móc Dennis về việc đã giục mẹ bay đi Orphey. Cuộc đấu khẩu giữa hai chị em chuyển thành một cuộc cãi nhau và Sara bật khóc. Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông. Không phải Bill gọi. Họ đã thoả thuận không gọi cho nhau để máy luôn luôn sẵn sàng trả lời Stephany. Tiếng chuông bất ngờ làm cả hai chị em như bị tê liệt trong khoảnh khắc. Sau đó Sara lao đến bàn điện thoại.

- Alô, vâng tôi là Sara Harper đây.

Vâng.Cô đứng và nghe rất lâu, mặt nhanh chóng tái nhợt đi. Rốt cuộc cô đặt ống nghe xuống, quay lại phía Dennis.

- Sáng qua mẹ đi từ Orphey sang đảo bên cạnh để gọi điện thoại. Mẹ và dượng Dan đi bằng một chiếc xuồng máy và họ đã mất tích.

* * *

Như tia sáng của mặt trời ban mai chiếu vào phòng bếp của ngôi nhà sang trọng ở Elizabeth Bay.

– "Trời mát rồi. Sắp qua thu" – Philip nghĩ. Ông đang tất bật chuẩn bị bữa sáng cho Jilly: một cốc nước cam tươi, một tách cà phê đen đặc và bánh

https://thuviensach.vn

mì sừng bò mà ông đã phải đến hiệu bánh mì Pháp ngon nhất ở Sydney để mua. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Philip lấy chiếc khăn ăn trong hộp ra và để nó cạnh đĩa của Jilly. Đúng lúc đó ả xuất hiện ở cửa, ưỡn người như một con mèo vẻ uể oải. Philip thích ả nhất vào những lúc như thế này. Khi ả còn chưa chải tóc và phấn son. Giống như nhiều người đàn ông khác, ông cảm thấy không được thoải mái lắm khi ở bên cạnh những người đàn bà chải chuốt và son phấn quá kỹ. Jilly buổi sáng mới đích thực là Jilly và thuộc về chỉ riêng ông.

- Em uống chút cà phê nhé, em yêu? Ả gật đầu, buông mình xuống ghế và cầm cốc nước cam lên. Philip nhìn ả hau háu ăn bánh mì sừng bò, bẻ đôi từng chiếc một sau đó bẻ từng miếng bỏ vào miệng - Hôm nay em định làm gì? Ả nhún vai:

- Làm đầu, đi cửa hàng, và có thể đi xem phim. Còn anh?

- Anh sợ là chẳng có gì thú vị đâu. Hiện bọn anh đang thực hiện hợp đồng với một trong những khách hàng chủ yếu và hôm nay sẽ phải họp cả ngày về chuyện đó. Nhưng Jilly không còn nghe ông nữa.

- Tối nay chúng ta đi ăn cùng nhau nhé – Ả bất ngờ đề nghị – đến tiệm ăn mới mở mà em đọc thấy quảng cáo trên báo.

-Tiệm ăn Indonesia ấy à?

- Vâng.

- Nhưng em có thích các món ăn Indonesia đâu, Jilly!

- Sao anh nói vậy?– Ả ngừng ăn, đưa mắt tức giận nhìn ông.

- Lần chúng ta ăn cách đây chừng một tháng, em chả nói thế là gì – Philip nhẹ nhàng.

- Trời, Philip, đôi khi anh tỏ ra thật đần độn. Vấn đề là chúng ta ăn ở đâu chứ không phải là ăn cái gì. Lần ấy em không thích cái tiệm ăn ấy, rặt là màu nâu với màu hoa cà. Đồ ăn thì chẳng sao. Philip nhớ rất rõ là mọi chuyện đều trái ngược, nhưng ông thấy im lặng là khôn ngoan hơn.- Anh không bực em đấy chứ, Philip?

- Tất nhiên là không, em yêu.

- Vậy mà em cứ nghĩ là anh giận em vì… vì cái đêm hôm qua.“Đêm qua”. Philip buồn bã mỉm cười. “Có lẽ như vậy cũng hợp lý. Một người đàn ông

https://thuviensach.vn

sống bảy năm không có đàn bà khó tránh khỏi, nói cho có văn hoá là bất lực." Ông cho rằng chuyện đó là bình thường, nhưng ông không ngờ là tình hình lại không cứu vãn được. Ông đã già đâu. Ông yêu vợ của mình, thậm chí rất yêu. Và cô ấy cũng yêu ông. Ông cảm thấy thật đáng sỉ nhục khi không đáp ứng được những hy vọng của vợ trong cuộc sống vợ chồng. Hình như cô ấy tha lỗi cho ông. Nghĩa là cô ấy yêu ông. Jilly duyên dáng bỏ vào miệng mẩu bánh cuối cùng rồi lau tay vào khăn. "Trời ơi, sao mà mình căm thù lão ta thế – Ả tức tối nghĩ – Làm sao mình có thể chịu đựng được? Sau Jake, phải vần vò với cái của nợ già nua không cứng lên được của Philip thật là một việc tởm lợm. Liệu một gã đàn ông có biết mình kinh tởm đến như thế nào trong mắt người đàn bà khi tỏ ra bất lực không? Nếu cuộc sống tình dục của mình chỉ giới hạn bằng Philip thì chẳng thà mình sống trong nhà tù".

- Anh xin lỗi em vì chuyện đêm qua nhé!

– Philip đỏ mặt nói.

- Thôi chúng ta quên chuyện đó đi.– Ả nói vẻ bất cần. "Đúng là mình sẽ quên ngay khi tới bên Jake".

Điện thoại trong phòng lót réo. Philip xin lỗi rồi ra nghe máy. Vừa nhấp cà phê, Jilly vừa lên kế hoạch ngày: "Đầu tiên là làm kiểu tóc mới, sau đó đến thợ trang điểm, rồi ăn trưa…"Philip quay trở lại bếp với gương mặt tái mét.

- Em yêu của anh – Ông run run nói – Có tin xấu rồi. Chuyện Stephany. Hình như… hình như cô ấy mất tích rồi…

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 47

Khi Sara gọi điện báo tin dữ, Rina rất sợ cho Bill. Nhưng thật lạ lùng, ông lập tức bắt tay vào việc với nghị lực và sự hăm hở như ông vừa trẻ lại. Rốt cuộc thì họ đã có thông tin. Dù là xấu, nó cũng đưa họ thoát khỏi tình trạng mù tịt căng thẳng. Vạch ra kế hoạch hành động, ra các mệnh lệnh, ông lại trở nên giống như Bill Macmaster ngày trước – người có thể tìm lối thoát trong bất kỳ tình huống nan giải nào. Việc đầu tiên là phải liên lạc với phi công của hãng "Harper Mining", Bill ra lệnh cho máy bay chuẩn bị bay đi Townswill. Sẽ có hai người bay cùng.- Mọi việc đã được quyết định rồi, Bob – Ông nói vào điện thoại – Mchi phí sẽ được thanh toán. Chỉ cần chở họ đến đó. Tôi hy vọng ở cậu. Rina thở dài:

- Anh biết không, điều duy nhất an ủi em trong tình thế này, mặc dù em không muốn nó xảy ra tí nào, đó là chúng ta sẽ được một khoảng thời gian nghỉ ngắn.

- Thời gian nghỉ? Làm gì có chuyện đó!

- Có phải là Sara sẽ bay đi hôm nay không nào? Như thế nó sẽ không gặp thẳng Tom được.

- Ừ chúng sẽ không có cơ hội. Mặt Rina vẫn đầy lo lắng:

- Chúng sẽ không có cơ hội. Nhưng trước khi nó trở về chúng ta phải nghĩ ra được một cái gì đó.

- Sao, lại đi Townswill à?– Người điều phối bay nói – Cậu vừa từ đó trở về kia mà. Chắc cậu thích thành phố đó lắm hả.

- Tôi làm việc chứ không phải đi chơi – Bob lạnh nhạt trả lời Ramsei. Anh làm phi công trưởng cho "Harper Mining" đã lâu và rất có cảm tình với Stephany. Việc chị mất tích làm anh lo lắng.

- Có phiếu bay chưa?

- Nó đây. Anh cần bao nhiêu thời gian để nạp nó vào máy tính?

- Khó có thể nói trước được – Ramsei nhìn chằm chằm vào màn hình máy

https://thuviensach.vn

tính.
- Nào, anh có cách gì mách giúp tôi với – Bob giục.
- Cậu nghe đây: giờ cao điểm ở đó có nhiều máy bay đáp xuống đến nỗi một trái táo cũng không rơi lọt.
- Nhưng việc này gấp lắm – Bob nài nỉ.
- Ai cũng nói vậy cả.
- Anh cho biết giờ bay đi!
- Cậu đi tìm chỗ mà rỉa lông đi, chim ưng ạ, rồi người ta sẽ gọi cậu.Người thợ máy đã tháo vỏ bọc động cơ máy bay và đang kiểm tra lại một số ống dẫn. Bob chào anh ta rồi lại nhắc ống nghe chiếc máy điện thoại treo trên tường quay số máy "Harper Mining".
- Ông Bill đó ạ? Bob đây. Tôi đang ở sân bay
.- Thế nào?
- Máy bay hầu như đã sẵn sàng rồi chỉ phải kiểm tra lại một số bộ phận nữa là xong.
- Vậy anh sẽ cất cánh ngay chứ?- Buộc phải đợi chút ít. Bọn điều phối bay vẫn quá cẩn thận như thường lệ.
- Vây thì cậu phải thúc họ cho mạnh vào.
- Vâng.

Ông thông báo cho mấy cô cậu nhà Harper để họ đừng có lao đến đây như điên nhé. Trong vòng hai tiếng đồng hồ tới chúng ta không cất cánh được đâu. Sau một đêm chờ đợi căng thẳng, sự chờ đợi lần này làm Sara và Dennis cảm thấy không thể nào chịu nổi, họ cố gắng không nói chuyện để không xảy ra cãi nhau. Sau khi tin dữ đến, Bill kiên quyết giành lấy quyền chủ động hành động. Ông làm mọi thứ cần thiết. Cả hai chị em đều nhẹ cả người vì Bill làm việc đó tốt và nhanh hơn họ nhiều. Họ cứ như bị rơi vào một khoảng chân không. Họ chỉ còn biết ngồi đợi. Không ai đủ dũng cảm lấy một cuốn sách hay bật tivi lên. Đối với Sara, đây quả là một cực hình tàn bạo.Rốt cuộc, Dennis không nén nổi. Sau khi gọi điện, anh nói sẽ đi chào tạm biệt Cassy. "Và tìm nguồn an ủi ở cô ta" – Sara ghen tị nghĩ. Cô không dám gọi điện cho Tom sau những lời cô giận dữ

https://thuviensach.vn

trút xuống đầu anh ở cuộc gặp cuối cùng “Nếu anh nói như vậy về em tôi thì đừng có bao giờ đến gần tôi nữa!” Nhưng cô vẫn hy vọng là anh sẽ gọi điện.Nhưng Tom im lặng.

Còn Dennis thì sẽ đến tìm nguồn an ủi trong vòng tay ấm của Cassy, sau đó sẽ ra thẳng sân bay.

- Thế còn chị thì sao? – Sara hỏi, cảm thấy mình như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

– Chị ra sân bay bằng cách nào đây?

- Em đã nghĩ đến điều đó rồi

– Dennis trả lời

– Maytie sẽ lái xe đưa chị ra sân bay. Cũng phải để ông ấy có việc gì đó làm chứ.

- Thôi được, đến chỗ Cassy đi. Nhưng mình hẹn nhau mấy giờ ở sân bay?

- Bill nói rằng chúng ta không thể bay trước hai tiếng đồng hồ nữa. Chị em mình có thừa thời gian để ra kịp. Thôi em đi đây.Rồi vẫy tay từ biệt, Dennis vội vã ra đi.

- Đừng có quên vali đấy – Sara gọi với theo.

- Em không quên đâu – Tiếng Dennis vọng lại.Tiếng động cơ xe của Dennis xa dần. Sara ngả đầu vào lưng ghế bành và để mặc nước mắt tuôn ròng ròng trên má. Bỗng cô lại nghe tiếng xe lại gần. Rồi tiếng phanh rất gấp ngay cạnh nhà. Đấy, mình biết ngay là Dennis lại quên vali mà! Có tiếng cửa xe đóng lại, rồi tiếng bước chân đi về phía phòng khách. Sara vội vàng lau mặt mũi và làm vẻ tươi tỉnh.

- Đấy, chị đã nói… Người bước vào là Tom.

- Sara! Tom bước nhanh lại và quỳ xuống bên cạnh ghế bành của Sara.

- Anh gọi điện đến “Tara” thì được Joanna cho biết là bà ấy vừa mới nói chuyện điện thoại với em. Anh vội lên xe phóng đến đây ngay.

- Ôi Tom, xin anh tha lỗi cho em.

- Chính anh mới là người có lỗi.

- Không! Tất cả là tại lỗi của em.

- Lẽ ra anh không nên nói như vậy về Dennis – Tom chân thành nói.

- Thỉnh thoảng nó cũng đáng để bị nói như vậy. Còn em thì hành động như

https://thuviensach.vn

một con ngốc.
- Ồ không. Khi giận dữ em lại càng xinh đẹp hơn!
- Nghĩa là em phải năng nổi giận một khi anh đã thích như vậy
– Sara gắng nở một nụ cười
– Trời, anh đến làm em mừng quá

Cô ngả đầu lên vai anh, Tom nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô cảm thấy mùi kem cạo râu, mùi quần áo và mùi thân thể anh. Cô bỗng cảm thấy tràn ngập hạnh phúc. Cô muốn hôn anh. Maytie bước vào phòng không một tiếng động.
- Tôi thấy hình như có tiếng xe đến.Ông nói cứ như không nhìn thấy họ đang ôm nhau. Tom ngượng ngùng đứng dậy, giống như một cậu học trò nhỏ bị bắt quả tang đang làm một việc xấu.
- Bác Maytie ạ, bác có thể đi nghỉ, chúng tôi chẳng cần gì đâu. Chúng tôi sẽ xuống vườn dạo chơi một lúc – Sara nói. Họ xuống thềm, qua chỗ bể bơi rồi đi về hướng vườn cây xanh um tùm. Mặt trời đã lên cao. Không khí trong vườn vẫn rất mát mẻ dễ chịu. Hai người trẻ tuổi len lỏi giữa những lùm cây rậm rạp, không hề để ý gì đến chung quanh. Họ có cảm giác vườn cây này giống như một ngôi nhà có vô số phòng và họ đang đi hết từ phòng này sang phòng khác. Rốt cuộc họ ra đến một ngôi nhà nhỏ làm bằng cành cây vít lại ở giữa vườn. Ngôi nhà dùng làm nơi ngồi nghỉ chân nói chuyện mỗi khi đi dạo trong vườn. Chung quanh nhà trồng toàn các loại hoa ngát hương. Hai người nín thở nắm tay nhau bước vào ngôi nhà đó.Trong nhà có một cái ghế băng – cứ như làm ra dành sẵn cho các cặp tình nhân. Họ dừng lại dưới cái mái làm toàn bằng các cành lá tươi nguyên vít lại. Không khí tràn ngập hương thơm. Sara thấy mình như đang bơi trong một niềm hạnh phúc lạ thường. Cô thả mình cho những cảm xúc đang dâng trào, nâng cả thân thể cô lên như những đợt sóng biển. Cô vòng tay vít cổ Tom xuống và lặng người chờ đợi một chiếc hôn.Thoạt tiên, Tom hôn cô như vẫn thường làm: rất dịu dàng và thận trọng. Nhưng giờ đây Sara muốn nhiều hơn thế. Trong khi hôn cô hé môi ra cảm thấy lưỡi của Tom trong miệng mình. Trong một

https://thuviensach.vn

thoáng, cô hoảng sợ trước cảm giác hoàn toàn mới lạ, nhưng sau đó cô say sưa tận hưởng niềm khoái lạc làm cô kinh hoàng và đáp trả lại anh theo bản năng.Tom âu yếm cổ, vai và đưa tay xuống eo cô. Cô cũng vuốt ve lưng anh, cảm nhận những đường nét của cơ thế đàn ông. Cảm thấy những vuốt ve của cô. Tom ghì chặt cô vào mình hơn nữa. Sara cảm thấy bộ phận đàn ông của anh.Núm vú của cô căng lên và cô cảm thấy giữa hai đùi một ngọn lửa trước đó cô chưa từng biết. Cô bỗng muốn anh trông thấy ngực cô, chạm vào nó để thán phục vẻ đẹp của nó. Cô cầm lấy bàn tay của anh, áp chặt vào mình, Tom rùng mình muốn rút tay lại nhưng cô không chịu buông.- Em thành thật muốn điều đó ư? – Anh thì thầm.Sara cụp mặt gật đầu. Tom nhẹ nhàng gỡ tay cô, cởi áo com lê rồi trải nó xuống nền cỏ. Sau đó anh cầm lấy tay cô kéo cô nằm xuống cạnh mình, đặt đầu cô lên vai anh. Anh âu yếm thân hình cô, nhẹ nhàng chạm vào đôi vú, vuốt ve bụng và chuyển dần xuống chỗ nhô lên phía dưới rồi lại quay lên ngực. Qua lần vải mỏng, anh mân mê hai đầu vú cô. Cô bật rên lên vì cảm giác sung sướng. Thân thể Tom lập tức đáp trả tiếng kêu của người đàn bà vừa thức đậy trong cô. Tim anh đập nhanh hơn, máu trong mạch giần giật. Run rẩy vì nôn nóng và thầm nguyền rủa sự thiếu kinh nghiệm của mình, anh loay hoay với mấy chiếc cúc trên áo dài của cô. Sự thèm muốn của Sara nỗi lúc một tăng khi Tom cởi áo của cô. Rốt cuộc, anh cũng tụt được áo và nịt ngực, để lộ ra đôi vú trần cửa cô. Cảm thấy làn không khí trên da mình, Sara mở mắt ra. Tom đang chống khuỷu tay nằm nghiêng thèm thuồng say đắm ngắm nhìn thân thể cô, mấy ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt theo những đường mạch máu xanh xanh nổi trên bầu vú trắng nõn của cô.

- Trời ơi, đẹp quá!

– Anh nói rất khẽ.Rồi anh cầm lấy một đầu vú khẽ bóp nhẹ. Sara rùng mình vì một cảm giác mạnh mẽ và mới lạ như một làn sóng lùa đi khắp thân thể cô.- Để anh cởi cái này ra nhé

– Giọng Tom khàn đi.Khẽ nâng người cô dậy, anh kéo tuột chiếc áo dài khỏi vai cô, cởi nịt ngực để sang bên cạnh. Khi cô nằm xuống, anh nói:

- Em nâng đùi lên.Anh kéo áo dài khỏi hông cô. Anh không dám cởi nốt chiếc quần lót ngại làm cô hoảng sợ trước sự vội vàng. Anh tụt giày, nhanh

https://thuviensach.vn

chóng cởi quần áo. Như qua làn khói, Sara nhìn thấy thân thể dài và ngăm ngăm của Tom trước khi anh lại nằm xuống cạnh cô. Giờ đây anh dịu dàng vuốt ve bụng và hai đùi cô. Trái tim Sara tràn ngập sung sướng. Chưa bao giờ cô thấy những cảm giác tuyệt vời như thế này trong đời. Cô nóng lòng chờ đợi điều tiếp theo. Hơi thở của Tom nhanh hơn. Anh vội vàng tụt quần lót của cô ra và nằm lên người cô. Đã sẵn sàng tiếp nhận Sara mở ra như một bông hoa đón anh. Đụng phải vật cản không nhìn thấy, Tom không hoảng sợ mà chỉ chờ đợi khi nó đầu hàng. Sara cảm thấy rõ ràng thân thể cô đang từ giã biểu tượng cuối cùng cuộc đời trinh nữ. Cô hầu như không hề cảm thấy sự đau đớn. - Em yêu anh! – Từ miệng cô bật ra

- Anh cũng rất yêu em – Tom thầm thì, ghì chặt lấy cô trong cơn đỉnh điểm của cảm xúc.

Sau đó họ im lặng nằm rất lâu trong vòng tay của nhau. Tất cả những nỗi lo lắng mà họ tạm quên trong những phút giây ngắn ngủi hạnh phúc vừa qua lại xâm chiếm họ cùng với một nỗi bâng khuâng thường thấy ở con người sau khi thoả mãn. Họ vội vàng mặc quần áo, mắt không nhìn nhau như hai kẻ lạ mặt, cảm thấy ngượng ngùng vì sự khoả thân của mình. Thậm chí trên đường ra sân bay họ vẫn im lặng, không tìm ra lời nào để nói, trong lòng cả hai đều phân vân về cùng một điều: việc xảy ta trong vườn là sự thực hay đó chỉ là ảo ảnh do họ quá ham muốn mà sinh ra.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 48

Chẳng nhìn thấy gì cả. Hình như đây là một cái hố. Tối đen.

Người đàn bà hiểu rằng mình sẽ chết nếu không thoát khỏi đây. Chị cố gắng nhúc nhích chân tay nhưng không được. Có cảm giác như phía dưới đầu gối, chân chị không còn nữa. Chị buộc mình phải bò lên phía trước, tìm một lối thoát nào đó. Chị bò từng xăngtimét một. Cảm thấy độ dốc. Bóng tối bắt đầu nhạt. "Lên nữa. Lên. Không được dừng lại". Bóng tối bao quanh chị mỗi lúc một yếu. Đâu đó phía trên một tí là ánh sáng, là hy vọng và cuộc sống. Giờ đây, tay và chân chị đã bắt đầu có cảm giác. Mỗi cử động đều gây cho chị sự đau đớn không tả, cứ như có hàng trăm mảnh sắt găm vào thân thể chị. Tuy vậy chị vẫn kiên cường bò lên phía trước. Cảm giác ánh sáng mỗi lúc một mạnh, cái ấm áp của những tia sáng thúc đẩy chị trườn lên phía trước. Rốt cuộc, chị thoát khỏi cái hố. Khi tỉnh lại, khoảnh khắc đầu tiên đối với chị khủng khiếp đến mức chị lại muốn chìm vào trong bóng tối. Cái đau ở khắp nơi: đầu, lưng, ngực, bụng. Miệng chị bị tọng đầy cát. Chị kinh hoảng cố gắng xác định xem mình đang ở đâu. Chị đang nằm sấp. Chỉ hơi động đậy bàn tay, chị đã cảm nhận được làn cát ẩm. Bờ biển… Giờ đây, chị đã nghe được tiếng đập của sóng vọng tới đâu đó từ phía sau. "Mình bị ném lên bờ…" – Chị nghĩ. Stephany không biết đó là giấc mơ hay chị lại ngất đi, hay chỉ đơn giản là chị chờ đợi điều gì đó. Nhưng bỗng chị nghe phía sau mình một tiếng động lớn của biển cả và làn sóng lan đến tận chân chị. Cơn ác mộng mà chị vừa phải trải qua hiện rõ trong trí óc: chị bị hất tung khỏi xuồng, những cơn sóng vùi dập chị như một con búp bê bị quăng vào vực xoáy.

Chị bị dìm ngập xuống rồi lại nhô lên được với cái miệng đầy nước. Nước mặn xộc cả vào phổi chị. Nhớ lại cảnh đó, chị hoảng sợ đạp chân vào cát cố gắng nhoài người xa biển thêm chút nữa. Lại một cơn sóng mới. Lần này nước tràn tới thắt lưng chị. Chị cuống cuồng nhoài người nhưng đôi tay giờ

https://thuviensach.vn

đây cứ như tay của người khác.Đợt sóng tiếp theo tràn qua đầu chị, lật ngửa người chị. Chị nằm bất lực như một đứa trẻ sơ sinh với một cảm giác tuyệt vọng. Đó là vị thần biển đến để đón chị. Nó đang giỡn chị như một con mèo vờn con chuột trước khi ăn thịt. Mắt và mũi chị xè muối. Không ai có thể chiến thắng được biển cả.

“Nhưng người có thể. Người đã từng chiến thắng”.
“Đúng – Stephany nghĩ với sự kiên quyết – Mình không định đầu hàng!”
Bản năng tự vệ khiến Stephany đạp mạnh hai chân vào cát để nhoài người xa biển. “Chỉ được vài xăngtimét. Ít quá. Phải cố nữa. Nhanh nữa!”. Dồn hết sức tàn, chị trườn ngửa người trên cát. Đôi chân yếu ớt của chị không đủ sức đẩy thân hình nặng nề. Chị suýt chết khi đợt sóng kế tiếp tràn qua mặt. Chị gắng đạp chân mấy lần nữa. Cổ chị bỗng cảm thấy cát nóng. “Rốt cuộc mình đã thoát?” Giờ đây sóng sẽ không thể đổ ập vào chị được nữa.Chị nằm trên nền cát nóng, hoàn toàn kiệt sức và lại hôn mê. Chắc chị nằm như thế rất lâu, có cảm giác mặt trời đã lên rất cao. Qua mí mắt sưng húp khép lại, chị dường như nhìn thấy những tia sáng chói chang. Chúng thiêu đốt thân thể chị. Trong cơn sợ hãi, chị cố gắng sắp xếp các ý nghĩ để khỏi trở nên giống như một sinh vật không lý trí giãy giụa vì mạng sống của mình mà hành động một cách khôn ngoan, như một con người. Đôi môi và mi mắt chị dính chặt. Nén cái đau dữ dội, chị xoay người nằm nghiêng, mở miệng và cố gắng dùng chiếc lưỡi sưng vù đẩy từng ít cát một ra khỏi miệng. Khi khoang miệng đã được giải phóng, nước bọt bắt đầu tiết ra. Đợi cho nước bọt đủ nhiều chị nhổ mạnh để tống hết những hạt cát còn sót trong miệng ra. Sau đó, Stephany thử mở mắt. Nhưng mi mắt cứ như bị dán chặt bằng keo. Chị hoảng thật sự, đưa tay lên định mở, nhưng những ngón tay co quắp không tuân theo sự điều khiển của chị. Trong cơn tuyệt vọng chị định dùng nắm tay đấm vào mắt. Nhưng trong đầu chị bỗng vang lên giọng nói dịu dàng quen thuộc “Đừng tuyệt vọng. Làm như thế có thể hỏng màng mắt…"
"Dan! Anh ấy đâu rồi? Thế nào nhỉ? Orphey, điện thoại của Dennis, ý định đi sang đảo bên cạnh và Dan, anh ấy cùng đi trên xuồng máy với chị

https://thuviensach.vn

khi nó bị nổ tung…" Ý nghĩ như một bức tranh ghép các sự kiện lại làm chị kinh hoàng. Nếu anh ấy cũng thất lạc như chị, cũng bị thương cũng mù mắt như chị, nếu anh ấy chết giữa biển khơi… Stephany bật nức nở trong cơn tuyệt vọng.

Thanh tra Gennings rất không thích cuộc gặp mặt sắp tới với Jilly Stuart. Ông ta không thích khi có kẻ nào đó giành phần thắng trong các cuộc đối thoại, hơn nữa kẻ đó lại là đàn bà. Vậy mà Jilly lại làm được điều đó. Ông khó chịu cắn môi khi ngồi trên chiếc xe do Adams lái chạy về hướng Elizabeth-Bay Ông có linh cảm đen tối rằng rồi ông sẽ phải gặp mặt con mụ đàn bà quỷ quyệt đó nhiều hơn là mong muốn. Adams đưa mắt nhìn trộm sếp mỗi khi anh ta có dịp rời mắt khỏi mặt đường. Đúng, với Jilly Stuart, ông già đã gặp một đối thủ xứng đáng. Khiếp thật! "Những cái băng vệ sinh sử dụng rồi!" Adams sẵn sàng trả cả một năm lương để một lần nữa được trông thấy vẻ mặt của Gennings khi ông ta nghe mấy từ đó. Đúng là một ả đàn bà lạ lùng. Anh ta nôn nóng muốn được gặp ả. Như đọc được ý nghĩa của anh ta, Gennings giận dữ nhìn anh ta.

- Trung sĩ!

- Có tôi, sếp!

- Anh có mang theo lệnh khám nhà không đấy?

- Có thưa sếp.

- Nhưng tôi không nghĩ là chúng ta sẽ phải dùng đến nó – Gennings nói

– Chỉ cần đến xem xét tình hình thôi.

- Sếp nghĩ là có thể tìm thấy trong tủ lạnh của ả ta loại mìn chất dẻo đặc biệt để phá xuồng máy ư?

- Đừng quá trớn, trung sĩ.

- Xin sếp thứ lỗi.

- Lệnh khám cho phép chúng ta ghé mắt vào những nơi mà chúng ta cho là cần thiết.

- Vâng, thưa sếp – Adams ngừng một lát rồi hỏi:– Thế chúng ta tìm gì thưa sếp?

https://thuviensach.vn

Gennings thở dài:
- Thỉnh thoảng anh làm tôi thất vọng quá, Adams ạ
– Ông ta nói vẻ mệt mỏi
– Chúng ta tìm… một cái gì đó, chẳng cái gì cả…
- Nhưng chúng ta còn chưa biết chắc đây là phải là một vụ phạm tội không cơ mà? - Chúng ta không biết. Anh nói đúng. Nhưng nghe này. Bà Harper đang phi ngựa thì có kẻ nào bắn vào bà ta rồi biến mất. Giờ đây lại chính cái bà Harper ấy đi trên xuồng máy rồi mất tích. Con trai ơi, cậu nói gì về những sự việc ấy? Sự trùng hợp như thế liệu có là quá nhiều không?
- Liệu chúng ta có đa nghi quá không, thưa sếp?
- Chính vì thế mà người ta trả lương cho chúng ta đấy.
Họ đỗ xe cạnh ngôi nhà sang trọng ở Elizabeth – Bay, nói qua với người gác cổng rồi vào thang máy lên căn hộ của nhà Stuart. Người mở cửa là Jilly. Vẻ mặt dò hỏi của ả chuyển ngay sang thù địch.
- Bà là bà Stuart?
- Bỏ cái trò vờ vịt ấy đi. Ông biết rõ tôi là ai.
- Chúng tôi muốn vào nhà với sự cho phép của bà.
- Để làm cái khỉ gì?
- Chúng tôi muốn hỏi bà vài câu.
- Xéo khỏi đây ngay – Jilly nổi khùng
– Sao các người dám làm phiền tôi? Chồng tôi là luật sư!
- Bà Stuart
– Qua giọng Gennings, Adams biết là ông ta đang khoái trá – chúng tôi biết rõ chồng bà là luật sư nhưng chính ông ấy cũng sẽ nói là chúng tôi có quyền đặt câu hỏi đối với bất kỳ ai… và bắt giữ bất kỳ kẻ nào ngăn cản những người đại diện của pháp luật thi hành công vụ.Im lặng một lát. Sau đó Jilly miễn cưỡng cởi dây xích, mở rộng cửa.- Mời vào phòng khách
– Ả nói giọng khó chịu.
- Chúng tôi đang tiến hành điều tra vụ mất tích của bà Harper. Bà Stuart, bà có thể cho chúng tôi nghe bà đã làm gì trong tuần qua không?
- Tất nhiên là lúc nào tôi cũng ở đây.
- Tôi sợ là bà buộc phải kể chi tiết hơn đấy. Chúng ta bắt đầu từ thứ Hai.

https://thuviensach.vn

Cái gì…
- Không, tôi không chịu đâu! – Jilly bùng lên, trong mắt ả xuất hiện ngọn lửa vàng giận dữ – Chính tôi cũng mới vừa được biết tai nạn đó…
- Tai nạn ư?
- Các ông muốn gọi thế nào thì gọi! Tôi tuyệt đối chẳng dính dáng gì đến đây cả. Tuyệt đối!
- Bà Stuart – Gennings cố nói bằng giọng thật bình tĩnh hệt như đang nói chuyện với một bệnh nhân tâm thần
– Bà đã ngồi tù bảy năm, nếu tôi không nhầm thì là vì những tội ác rất nặng chống lại Stephany Harper và vì đã bắn chồng bà ta là Greg Marsdan. Chẳng cần phải có trí tưởng tượng phòng phú lắm cũng có thể đoán ra được những nguyên nhân khiến bà muốn thanh toán bà ta. Và bà cũng chẳng giống nàng công chúa Tuyết trong trắng tí nào nếu nói về chuyện dẹp bỏ những người mà bà không thích.
- Tôi chẳng liên quan gì chuyện đó cả! – Jilly gào
– A, thằng khốn nạn! Mày muốn quàng vào cổ tao vụ này hả? Tao sẽ gọi điện cho chồng tao.
- Tốt thôi – Gennings bình thản nói
– Cứ để ông ấy giải thích cho bà.
– Ông ta ra hiệu cho Adams
– Xem xét toàn bộ nhà, trung sĩ! Adams bước ra khỏi phòng khách. Jilly đắc thắng chìa ống nghe cho Gennings.
- Chồng tôi muốn nói chuyện với ông.
- Thanh tra Gennings phải không?
– Trong ống nghe vang lên giọng nói lịch sự nhưng đường bệ của Philip
– Ông chính thức đưa ra lời buộc tội gì đó đối với vợ tôi phải không?
- Không, sự việc hơi khác, thưa ngài.
- Rất tuyệt, bởi vì ông chẳng có cơ hội nào để làm việc đó cả.
- Tạm thời chúng tôi chưa buộc tội ai hết, thưa ngài Stuart. Đó chỉ là…
- Ông nghe tôi nói đây, ông thanh tra, nếu từ khi tôi học xong đến bây giờ bộ luật còn chưa thay đổi thì các ông thậm chí còn chưa có cơ sở để mở vụ án.

https://thuviensach.vn

- Tạm thời chưa – Gennings không chịu đầu hàng ngay – tuy nhiên quá khứ của bà Stuart… - … Không hề ảnh hưởng gì đến một sự thật là suốt tuần qua cô ấy có đủ bằng chứng ngoại phạm.
- Bằng chứng ngoại phạm?
- Vâng, chúng ta có thể bình tĩnh thảo luận về chuyện này khi nào ông thấy tiện.Gennings rút lui:
- Vâng, thưa ngài. Chúng tôi chỉ…
- Và thế này nữa, ông thanh tra. Báo chí rất quan tâm đến Stephany Harper và tất cả những gì bao quanh cô ấy. Tôi sợ là ông sẽ gặp phải những rắc rối khi họ biết được rằng ông làm phiền em gái của cô ấy mà không hề có bằng chứng gì xác đáng.“Trong căn hộ này chẳng có gì để mà tìm cả – Adams nghĩ – ở đây sạch bong cứ như chẳng có ma nào đặt chân đến cả”. Sau khi ghé nhìn phòng tắm và buồng ngủ một cách lười biếng, anh ta cho rằng mình đã hoàn thành nhiệm vụ. Anh ta bắt đầu giở xem tạp chí “Vogue” để trên chiếc tủ com mốt cạnh giương ngủ thì có tiếng thanh tra gọi.
- Ả có khai điều gì thú vị không, thưa sếp – Adams hỏi khi họ đã xuống đến xe.
- Chẳng có gì đặc biệt cả
– Gennings uể oải nói.
- Dù sao thì đó cũng là một ả đàn bà kinh hồn, thưa sếp!
– Adams thốt lên với vẻ thán phục không giấu giếm.
- Vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu đi Adams. Loại đàn bà như thế sẽ quắng cậu đi như một mớ giẻ sau khi hút hết sinh lực của cậu.“Dĩ nhiên đối với ông thì ả ta có quá nóng – Adams nghĩ
– Nhưng nếu ả rơi vào tay tôi trong một hẻm tối mà xem. Khi đó thì chưa chắc ai trong chúng tôi sẽ nóng hơn”.Bà phụ trách khu nghỉ mát trên đảo Orphey có rất nhiều kinh nghiệm trong công việc khách sạn. Trong trí nhớ của bà còn lưu giữ rất nhiều vụ việc xảy ra. Nhưng chuyện như thế này thì bà chưa từng gặp. Khi viên bác sĩ đó gọi điện đến và đặt trước một ngôi nhà với cái tên Marshall thì bà không hề ngờ rằng người đàn bà đến liền sau ông ta đó lại chính là Stephany Harper. Trông người phụ nữ dễ

https://thuviensach.vn

thương có nụ cười đáng mến, không rời chồng một bước đó bà đã không nhận ra người thừa kế và người đứng đầu nổi tiếng của một tập đoàn công nghiệp, mặc dù ảnh của bà ta rất hay xuất hiện trên báo. Bây giờ, sau khi bà ta mất tích, phóng viên từ khắp thế giới đổ thành dòng về hòn đảo này và điện thoại thì réo inh ỏi suốt ngày không dứt. Dù sao thì bà cũng vẫn phải lo chuyện đón tiếp khách khứa, bố trí chỗ ăn nghỉ, đặc biệt là cho hai vị sắp tới. Những đứa trẻ tội nghiệp. Dù là ai đi nữa thì mất mẹ cũng là việc đáng sợ. Là dân gốc ở đây, bà biết những nguy hiểm bất ngờ của vùng biển này và hiếm có trường hợp người mất tích còn trở về. Có tiếng động cơ của một chiếc máy bay nhỏ. Bà vội rời văn phòng của mình ở toà nhà chính xuống bến để đón chiếc thuỷ phi cơ. Bà nhìn thấy viên phi công nhảy ra trước rồi quay lại giúp cô gái và một chàng trai nhảy lên bến. Rồi vali của họ được chuyển lên.

- Xin chào, cho phép tôi được giúp đỡ cô cậu

– Bà nói

– Đây có phải là cô và cậu Harper không ạ?

- Cảm ơn bà – Sara nói.

– Xin bà cho biết người ta đang làm gì để tìm ra họ?

- Làm tất cả những gì có thể làm được

– Câu trả lời đượm sắc buồn.

Bà không muốn đưa ra những dự đoán buồn thảm, nhưng bởi thâm tâm bà không tin rằng Stephany và Dan còn sống nên bà cũng không định khuyến khích những ảo tưởng trong hai cô cậu trẻ tuổi này.

- Thật là khủng khiếp. Chúng tôi mới chỉ biết chuyện mẹ bị mất tích vài giờ trước đây thôi. Mà mấy chục tiếng đồng hồ trôi qua rồi. Chúng tôi cũng nghĩ là có chuyện gì đó không lành xảy ra nhưng vì không gọi điện ra đảo được nên chúng tôi không hành động gì cả.

- Đã có kết quả gì chưa ạ?

– Dennis hỏi.- Chúng ta sẽ biết thêm khi các nhóm cứu nạn trở về nghỉ qua đêm. Họ cũng sắp về rồi đấy. Còn bây giờ thì rất tiếc là chưa có kết quả gì.

- Họ không thể biến mất không để lại dấu vết nào!

– Dennis đăm chiêu nói.Người phụ trách khu nghỉ phân vân không biết nên

https://thuviensach.vn

nói ra những lo ngại của mình cho họ biết hay là cố động viên họ. Những hy vọng mỏng manh đó liệu có ích gì cho họ?

- Tôi không muốn làm cô lo sợ thêm, nhưng có thể như vậy đấy. Đã từng xảy ra những trường hợp biến mất như vậy. – Rốt cuộc bà nói thẳng.Họ im lặng đi tiếp. Đến một ngôi nhà nhỏ, bà mở cánh cửa.

- Đây là ngôi nhà dành cho cô, thưa cô. Còn em trai cô sẽ ở ngôi nhà bên cạnh kia. Cô cậu vào nghỉ đi nhé. Tôi sẽ ghé lại sau.Dennis mang đồ đạc vào ngôi nhà của mình xong bèn sang ngồi cạnh Sara. Trước mặt, cách họ vài trăm mét là một thảm cỏ đẹp thần tiên thoai thoải dẫn xuống tận bãi biển. Xa hơn nữa là mặt biển xanh loá lên như ngọc bích trong những tia hoàng hôn cuối cùng. Họ nhìn ra khoảng không yên bình của Biển San hô. Điều gì có thể xảy ra với mẹ của họ trên hòn đảo thần tiên này? Sara rùng mình:

- Dennis, mẹ với dượng mất tích đã hơn một ngày một đêm rồi. Ngộ nhỡ những người cứu nạn không tìm thấy…

- Họ sẽ tìm thấy, Sara

– Dennis vội vàng nói

– Nhất định họ sẽ tìm thấy.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 49

Jilly nằm dài trong bồn nước nóng với số tạp chí "Vogue" mới nhất và một cốc rượu gin. Ả không biết nên bực tức hay vui sướng sau cuộc viếng thăm của hai viên cảnh sát. Ả điên tiết vì họ dám vác mặt đến đây. Tuy nhiên rõ ràng phần thắng đã thuộc về ả. Ả vẫn như còn nhìn thấy bộ mặt xanh xám đi của Gennings khi Philip sửa gáy cho ông ta. "Philip khá lắm, ít ra là vẫn còn làm được một cái gì đó. Rõ ràng là mình chưa nên phắn khỏi nơi đây với khoản tiền tích góp được. Mình còn cần lão chồng luật sư này trong một thời gian nữa". Có chuông điện thoại. Ả uể oải với tay nhấc ông nghe.

- A lô, ai đấy?

- Jilly đấy à? Jake đây.

- Em không nói chuyện được lâu đâu, Philip có thể trở về bất kỳ lúc nào.

- Những gì tôi định nói với cô không chiếm mất nhiều thời gian đâu!

– Jake nói bằng giọng băng giá.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Cô biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Jilly ngồi dậy trong bồn.- Em không hiểu anh định nói gì!

- Tôi nói về Stephany. Về chị gái của cô. Tôi muốn hỏi cô biết gì về sự mất tích rất đúng lúc ấy.

- Trời đất ơi, anh chẳng khác gì bọn cớm cả. Làm sao em biết được chuyện đó. Hai người im lặng một lúc.

- Bởi vì đây không phải là "tai nạn đầu tiên" xảy ra với Stephany kể từ khi cô ra tù. Tôi còn chưa hỏi cô kẻ nào đã bắn vào ngựa của cô ta.- Nhưng em có biết gì về chuyện đó đâu– Jilly cãi.

- Thế lần này?

"Hắn tra hỏi mình còn tàn nhẫn hơn cả mấy thằng cảnh sát. Hắn có thể làm thầy chúng được đấy".

- Nếu không tính những lúc em ở với anh thì em hầu như không ra khỏi

https://thuviensach.vn

nhà. Anh chính là người rõ hơn ai hết việc em ở Sydney trong khi Stephany và Dan ở hàng ngàn dặm cách đó.

Jake im lặng. Ả cảm thấy hắn ta đang cân nhắc từng lời, cố tìm dấu hiệu của sự chân thành hoặc lừa dối, Jilly bỗng hiểu ra tình thế trớ trêu của mình. Thật tức cười khi nghe những lời buộc tội vào một việc mà ả không hề can dự gì vào đó, mặc dù nếu có cơ hội ả sẽ không bỏ lỡ dịp. Nếu không cảm thấy khó chịu có lẽ ả đã cười vào mũi Jake. Ả quyết định chuyển sang tấn công.- Anh thử nghĩ một chút xem. Em khử Stephany đi để làm gì chứ? Như thế em được lợi lộc gì? Làm vậy chỉ tổ dẫn đến việc em bị mất phần của mình ở "Harper Mining". Chẳng lẽ anh lại nghĩ rằng Dennis sẽ chia phần tài sản với "dì Jilly yêu quý" của nó hay sao? Hơn nữa anh cũng đừng quên – đến đây giọng ả cao lên – là tôi có những kế hoạch riêng của mình về mụ ta. Mà cả anh nữa cũng có. Anh sao thế Jake?Điên người vì tức tối và ghen tuông, Jilly vẫn thầm cảm ơn thế mạnh của điện thoại. Chắc ả đã không dám liều lĩnh một khi ở cùng trong một căn phòng với Jake. Nghe hơi thở của hắn trong ống nghe ả biết là hắn điên tiết như thế nào.

- Thôi được Jilly… Những điều đó không có nghĩa là vấn đề được gạt bỏ đâu nhé. Cảnh sát có trí nhớ tốt lắm. Và cả tôi cũng vậy. Nếu tôi phát hiện ra cô có nhúng tay vào vụ này thì tôi sẽ vặn cổ cô! Jake dập máy.

- Em nói chuyện điện thoại đấy à em yêu? Mải mê nói chuyện ả không nhận thấy Philip đã vào phòng tắm từ lúc nào.

- Không – ả trả lời nhanh, cố bịa ra trong đầu một cái gì đó – Em gọi điện hỏi chỗ làm việc mà người ta đăng quảng cáo.

- Làm việc ư? – Philip ngạc nhiên – anh không biết là em dự định đi làm.

- Ồ không. Đó là em nói vậy thôi. Quỳ một đầu gối xuống bên cạnh bồn, ông cầm lấy ống nghe trong tay ả.

- Em đừng nghĩ ngợi gì đến chuyện đi làm, em yêu ạ – Ông âu yếm nói

– Anh kiếm được nhiều tiền, đủ cho hai chúng ta. Hay em cảm thấy ít? Anh có thể đưa cho em nhiều hơn.

Dù sao thì lão vẫn có những ưu điểm – Jilly hài lòng nghĩ – Lão là người nuôi dưỡng mình. Nếu lão còn làm tình đâu ra đấy nữa thì thật là lý tưởng.

https://thuviensach.vn

Nhưng như thế thì quá nhiều đối với một con người.
- Anh thật tốt, Philip – ả nói giọng âu yếm
– Em không định xin anh thêm, nhưng trong bảy năm vừa qua, giá cả tăng nhiều quá… Nếu anh đưa cho em nhiều thêm một chút, em rất biết ơn.
- Thưa ngài Macmaster, ngài yêu cầu cho ngài biết khi ngài Sanders đến phải không ạ? - Cảm ơn cô, Hilary. Bill ngồi thẳng người dậy trên ghế, hai vai ngay ngắn. Ông đã sẵn sàng để gặp mặt hắn. Cảm giác thù hằn xâm chiếm ông khi người thư ký của Jake cho ông biết là chủ tịch mới của hãng quyết định triệu tập cuộc họp buổi sáng. "Nếu hắn không xâm phạm đến "Harper Mining" thì Stephany đã không đắm mình vào công việc như thế, Dan đã không cảm thấy mình thừa và không ghen tuông. Như thế thì đã không có chuyện hòn đảo và…" Bill thở dài đau khổ.Có tiếng gõ cửa. Người nữ thư ký của ông bước vào và lùi sang một bên nhường đường cho Jake.Jake vào ngay việc:
- Có chuyện gì xảy ra vậy?
- Nếu ông định nói về việc tôi ra lệnh cho máy bay của hãng đưa Sara và Dennis đến Townswill thì tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm trước hội đồng quản trị của hãng về cái mà ông gọi là sự phung phí đó.Jake nhìn như dán mắt vào ông.
- Sao ông lại nóng nảy như thế?
– Anh ta nhìn ông giễu cợt.
– Lẽ ra ông phải đợi tôi tấn công trước đã chứ. Bill ạ, tôi cũng mong cho Stephany tai qua nạn khỏi không kém gì ông đâu. Tôi muốn gặp ông để hỏi về những kết quả và thảo luận làm sao để đẩy nhanh quá trình tìm kiếm. Bill dịu lại.- Tôi đang nóng lòng chờ đợi điện thoại của Sara đây. Cuộc tìm kiếm vẫn đang tiếp tục nhưng Sara và Dennis sợ rằng những người cứu nạn sẽ chán nản và kém nhiệt tình đi vì cho đến nay vẫn không có kết quả gì.
- Chính thế mà chúng ta cần phải tăng cường lực lượng tìm kiếm – Jake nói quyết đoán
– Ông hãy liên lạc thẳng với sở chỉ huy cứu nạn. Nói với họ rằng họ sẽ được đáp ứng tất cả những gì cần thiết – tiền, máy bay, người.

https://thuviensach.vn

- Được.Bill ấn nút điện thoại.
- Hilary, cô liên lạc với văn phòng thủ tướng đi nhé. Chính phủ có thể gây sức ép để chính quyền địa phương áp dụng thêm những biện pháp khác nữa.Ra khỏi phòng Bill, Jake gặp Tom ở hành lang.
- Họ chưa gọi điện về à?
– Tom hỏi ngay khi vừa vào phòng Bill.
- Chưa. Nếu có, bố đã gọi con – Bill trả lời vẻ khó chịu.Tom làm Bill chán ngấy kể từ khi biết rằng Sara sẽ gọi điện về.
- Về phòng mình đi. Bố sẽ cho gọi khi nào có điện thoại,
– Bill nói nhưng thâm tâm ông không định làm thế.Khi điện thoại đổ chuông, Bill vội nhấc máy và nghe giọng Sara. Cô thông báo cho ông những tin tức cuối cùng.
- Nghĩa là Dennis đi cùng với những người cứu nạn à? – Bill hỏi
– Khá đấy.Ông nói vắn tắt cho Sara biết những chỉ thị của Jake về việc tăng cường tìm kiếm.
- Bác đang làm tất cả những gì có thể làm được Sara ạ. Cháu cũng biết là ở nhà mọi người sốt ruột và lo lắng như thế nào
– Ông định đặt ống nói xuống.
- Kìa bố! – Tom giằng lấy ông nói từ tay Bill.
- Sara, em có nghe anh nói không?Có tiếng cô rất rõ ràng:
– Anh ở nhà thế nào?
- Còn em?
– Tom thầm nguyền rủa ông bố lúc nãy vẫn đứng ngay cạnh. Làm sao anh thể hiện được tình cảm của mình với cô khi bố đứng cạnh.
- Em bình thường cả – Sara nói sau một lát im lặng
– Rất mừng được nghe giọng nói của anh.
- Anh muốn có mặt ở đó, bên cạnh em để giúp đỡ em quá. Anh không thể nào chịu nổi ý nghĩ là em ở xa như thế và đang phải chịu bao điều bất hạnh.
- Dennis đang cố làm tất cả những gì có thể làm được.
- Thôi, chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé – Tom nói.
Những câu xã giao như vừa rồi không thể nào làm cô hiểu được tình cảm

https://thuviensach.vn

của anh.Bill tỏ rõ sự không hài lòng và ra hiệu cho anh kết thúc cuộc nói chuyện.
- Nếu có tin tức gì mới, nhất định họ sẽ gọi điện về. Con có thể yên tâm về điều đó. – Bill nói hơi rít.Tom cố kìm sự bực tức của mình.
- Anh phải đi đây, Sara ạ.
- Vậy thì… Im lặng một lát… Tạm biệt
– Sara bỏ máy.Không để ý đến vẻ mặt khó chịu của con trai, Bill nói:
- Hãng tung hết các phương tiện của mình cho cuộc tìm kiếm. Không hạn chế một chút gì. Và cuộc tìm kiếm sẽ được tiếp tục cho đến khi tìm được một cái gì đó!

Stephany hiểu rằng chị vừa qua một giấc ngủ. Lúc trước, mặt trời ngay trên đầu, và chiếu thẳng vào mặt. Giờ đây mặt trời đã xế, Stephany cảm thấy ánh nắng của nó chiếu ấm một bên hông. Còn bên hông kia thì ẩm và lạnh. Miệng chị vẫn còn vị của cát. Da trên tay, mặt và thân thể chị bỏng rát. Chị lại thử mở mắt. Chị nhẹ cả người khi mở được đôi mi. Có thể nước mắt lúc chị khóc Dan đã làm mềm lớp dính. Stephany ngẩng đầu lên nhìn quanh. Chị đang nằm ngửa trên một bãi cát không xa nước là mấy. Sau lưng chị là mấy cây cỏ và sau đó là những bụi cây nhiệt đới rậm rạp. Phía trước là biển. Chị không biết là mình đang ở đâu. Bỗng Stephany cảm thấy con gì đó đang bò bên chân mình. Nhìn xuống, chị thấy cả một đàn cua đang chuẩn bị trèo qua chị. Một con cua đã leo chân. Chị rùng mình ghê sợ rồi vụng về như một đứa trẻ, chị thử đẩy mình dời khỏi chỗ. Nhưng thân thể đau nhức nhối không chịu tuân theo ý chị. Mỗi cử động nhỏ đều gây nên sự đau đớn. Chị chỉ còn tranh đấu theo bản năng để sống sót. Chị hiểu không thể ở đêm trên bãi biển này được. Ban đêm, những con vật đủ loại: từ chạy, nhảy, bò, trườn đến bay đều đổ ra đây và bãi biển sẽ trở thành bãi chiến trường. Mà chị thì hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Một mét… lại một mét nữa. Đêm nhiệt đới buông nhanh. Giờ đây toàn bộ ý nghĩ của Stephany đều tập trung vào việc tìm một chỗ ẩn thân. Chị dốc hết sức tàn ra nhích tới chỗ những gốc cây. Rốt cuộc chị đã tới được những lùm

https://thuviensach.vn

cây. Giống như một con thú đang bị truy lùng; Stephany chui sâu mãi, sâu mãi vào rậm rạp.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 50

Mặt trời thiêu đốt hòn đảo hoang vu một cách không thương tiếc. Cát bỏng dường như không còn sự sống.

Tất cả chim chóc đã mất dạng, chúng đi trốn cái ánh sáng chói gắt. Những con vật sống ở mép nước chui thật sâu xuống cát để trốn thoát khỏi cái nóng như nung. Cái thân người nằm trong đám cây rậm rạp khẽ động đậy bởi nghe những tiếng thì thầm và những ảo hình.

- Anh có thích không, anh yêu?
- Chúng ta ở lại đây mãi mãi nhé! Đó không phải là một ý tồi đâu.
- Nhưng còn công việc của em.
- Mặc kệ công việc.
- Nếu anh không muốn thì em sẽ không bao giờ đặt chân tới nơi đó nữa.
- Vậy thì hơi quá. Anh đã biết là em yêu anh…
- Em rất yêu anh!
- Vậy thì thưa bà Marshall, chúng ta bắt đầu bằng gì đây?Trong nơi ẩn, Stephany rùng mình, lẩm bẩm điều gì đó và lại khóc. Sau đó, những giọng nói lặng đi, và chị co người lại, ngủ thiếp đi. Khi Sara đi Orphey, Bill và Rina hy vọng rằng những dằn vặt của họ về mối quan hệ giữa Tom và con gái của Stephany tạm thời được gác lại. Nhưng họ lập tức hiểu rằng mình đã lầm. Việc Sara ra đi chỉ càng làm tăng thêm những khao khát của Tom. Anh rất buồn nhớ cô.
- Và anh có thể tin chắc rằng con bé đó cũng buồn nhớ nó như thế!

– Rina buồn bã nói với Bill.

Bill cũng nhận thấy rõ tình cảm nồng nàn của hai người lộ ra qua những câu nói bình thường trong cuộc nói chuyện điện thoại. Buổi tối, ông kể lại cho Rina chuyện đó.

- Chúng ta không thể trì hoãn được nữa! – Rina nói.

https://thuviensach.vn

- Nhưng giờ đây chúng ta không thể nói gì được. Không có điều đó thì Sara cũng đã gần phát điên chuyện xảy ra với Stephany và Dan rồi! – Bill bác lại
- Vậy thì chúng ta phải nói cho Tom biết, trước khi quan hệ giữa chúng đi quá xa.
- Sara đang ở cách đây hàng ngàn cây số. Chúng ta còn đủ thời gian.
- Bill! – Rina kêu lên tuyệt vọng
– Anh cứ kéo dài thời gian mãi! Anh hãy tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu như ai đó nói cho Tom biết sự thật.
- Ai có thể nói? Không thể có chuyện đó được. Ngoài chúng ta ra, không còn ai biết chuyện đó. Đúng không?
- Em cố không nghĩ đến cảnh nó sẽ như thế nào khi biết chuyện
– Rina đau khổ nói
– Tại sao chúng ta không cho nó biết sự thật ngay từ đầu?
- Làm sao chúng ta cho nó biết sự thật được? Như thế sẽ đảo lộn tất cả.
- Nhưng giờ đây chắc là chúng ta phải làm điều đó thôi! – Rina đẩy đĩa thức ăn mà bà chưa đụng đến ra.
– Mặc dù em sợ là đã muộn rồi.
- Em nói gì vậy? Nó nói là nó còn chưa ngủ với con bé kia mà.
- Vâng, nó nói… Nhưng… em không biết,… có cái gì đó…
- Em đừng có vội vàng với những kết luận. Không có chúng thì sự việc cũng đã tồi tệ lắm rồi. - Bill, sự việc vẫn là sự việc, không phụ thuộc vào chuyện Stephany có còn sống không. Anh phải nói cho nó biết, không trì hoãn được nữa đâu.Bill lo ngại:
- Em có nhớ nó phản ứng thế nào lần trước khi chúng ta định nói chuyện với nó về điều đó không?
- Em nhớ. Chính bởi vậy mà không nên trì hoãn nữa. Mặc dù em biết đó sẽ là một đòn nặng nề đối với nó.
- Không chỉ là một đòn nặng nề – Mặt Bill xám đi
– không, nó sẽ ra sao khi chúng ta tiết lộ bí mật đó. Nó yêu Sara. Bởi thế, nếu chúng ta không tìm được cách đúng nhất và thời điểm thích hợp nhất để nói cho nó hay thì chúng ta sẽ làm hỏng cả cuộc đời nó, và cả cuộc sống của chúng ta nữa.

https://thuviensach.vn

- Chào em yêu.

Philip lấy chân đẩy cửa bước vào phòng ngủ. Đặt cái khay lên ghế, ông bước lại kéo rèm cửa. Sau đó, ông mang chiếc khay tới bên giường. Lúc này Jilly mới ngóc đầu ngồi dậy.

- Trời hôm nay đẹp lắm!– Philip vui vẻ nói.

Thật ra khi Philip vào, Jilly đã tỉnh rồi, nhưng ả làm bộ vừa được ông đánh thức. Ả không thích tỏ ra quá tỉnh táo vào buổi sáng.

- Cái gì thế này? – Ả khó chịu hỏi.

- Ăn sáng trên giường. Anh muốn chiều em một chút.

- Lẽ ra anh không nên quấy rầy em. Hầu như suốt đêm em không chợp mắt được.

- Anh xin lỗi em. Anh biết là em rất lo lắng cho Stephany và Dan.“Tôi chỉ lo là tôi bị mất phần của mình ở “Harper Mining”, nếu như Stephany biến mất”. Suýt nữa ả nói thành lời.

- Em chỉ còn biết nằm và đếm thời gian. Em không ngủ được, đầu cứ nháo nhào cả lên.

- Tội nghiệp.

– Ông đặt cái khay lên đùi ả và cúi xuống để hôn, Jilly quay ngoắt đi.

- Cẩn thận, anh làm đổ cà phê đây này.Philip ngượng nghịu ngồi xuống mép giường.

- Anh quyết định không đi Hồng Kông nữa.

- Sao vậy? – Jilly không ngờ điều đó.

- Em thấy đấy, anh cũng rất lo lắng. Lúc nào anh cũng nghĩ về Stephany và Dan. Hơn nữa anh không thể bỏ em trong tình trạng như thế này mà đi.

- Thế công việc của anh thì sao?– Jilly vội tập trung ý nghĩ để tìm một lối thoát.

- Anh sẽ cử một người khác đi. Ai đó trẻ tuổi, để anh ta có dịp tích luỹ thêm kinh nghiệm làm việc ở cấp cao.

- Nhưng ở nhà thì anh cũng chẳng giúp gì được cơ mà. Hai chúng ta chẳng ai giúp gì được cho họ hết.

- Anh chỉ muốn ở bên cạnh em

https://thuviensach.vn

– Philip mỉm cười
– Để em khỏi cảm thấy quá cô đơn. Anh sẽ động viên em – Ông đứng dậy bước lại chỗ đặt máy điện thoại.
– Để anh gọi điện báo là anh không đi. - Philip, anh yêu, lại đây đã nào – Jilly õng ẹo vỗ vỗ tay xuống giường bên cạnh mình.
Ả không thể chấp nhận việc ông hoãn chuyến đi mà ả rất mừng vì như thế ả có thời gian để nghỉ ngơi, tránh sự có mặt chán ngắt của ông. Hơn nữa ả đã dự định lợi dụng thời gian ông vắng mặt để gặp gỡ nhiều hơn với Jake. Ả đã quyết định phải phá tan cái thiện cảm khó hiểu mà Jake dành cho Stephany trước khi chị trở về. Vậy mà bây giờ Philip lại trở chứng. Ả ban cho ông một nụ cười thật âu yếm.
- Philip!
- Gì, em yêu?
- Anh yêu, chúng ta hãy nhìn nhận sự việc cho thực tế nào. Em tin chắc là họ sẽ tìm được Stephany và Dan. Nhưng chẳng biết họ sẽ phải mất bao nhiêu thời gian. Em sẽ không tha thứ cho anh nếu làm ảnh hưởng đến công việc của anh. Chuyến đi đó quan trọng lắm phải không?
- Ừ.
- Và em sợ em càng cảm thấy nặng nề hơn khi cả hai chúng ta cùng ngồi đây mà chờ đợi. Tốt nhất là anh cứ đi lo công việc đi.
- Dù sao thì anh cũng không muốn xa em.Ả nắm lấy tay ông.
- Em cũng chẳng muốn điều đó. Nhưng công việc là công việc chứ, phải không anh? Anh yên tâm đi. Bill nói với em là hãng sẽ tung hết phương tiện của mình ra cho cuộc tìm kiếm. Jake Sanders đồng ý chi trả mọi chi phí.Miệng nhắc đến cái tên đó trước mặt Philip, ả cảm thấy một sự hồi hộp khó tả. Giống như ả phản bội ông không chỉ về thể xác mà cả trong lời nói.
- Anh hy vọng là anh ta thật sự quan tâm đến điều đó – Mặt Philip tỏ vẻ khó chịu – nhưng anh ta có cái gì đó… Anh không tin anh ta, Jilly ạ.
- Và em cũng vậy – Jilly hưởng ứng nhiệt thành.
- Anh ta quá khôn lanh. Mới vài tuần trước còn chưa ai biết đến anh ta. Vậy mà bây giờ, em xem, cái tay chủ tịch hãng “Harper Mining” ấy làm cứ như

https://thuviensach.vn

là quen biết hắn là một vinh hạnh đối với mọi người.Jilly vỗ vỗ vào tay ông an ủi.
- Ở đó còn có Bill và Tom nữa kia mà. Anh biết là họ trung thành đến thế nào với Stephany. Chắc chắn là họ sẽ lo chuyện sao cho Jake Sanders phải giữ lời.
- Đúng vậy.
- Anh cứ yên tâm mà đi Hồng Kông đi, anh yêu ạ. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.
Philip gật đầu:
- Em nói đúng. Nhưng nếu có tin tức gì mới, em phải gọi điện thông báo ngay cho anh biết nhé.
- Dĩ nhiên rồi.
Nhóm tìm kiếm đứng túm tụm ở mép nước.
- Đây là bãi cát cuối cùng của hòn đảo này
– Chỉ huy nhóm nói
– Người ta đã tìm kiếm từ trên không. Không thu được kết quả gì cả. Chúng ta kiểm tra lại một lần nữa, sau đó đợi cho đến lúc máy bay đến đón chúng ta.Ông nhìn bốn chàng trai rám nắng dưới quyền mình.
- Thế này, Pol và Charly – hai cậu tìm trên bãi, còn Alan và Blew thì đi sâu một chút vào bờ.Mấy chàng trai im lặng gật đầu và tản đi.
- Anh có thể đi với nhóm nào cũng được, anh bạn ạ
– Người chỉ huy nói với Dennis.
- Tôi đi với Alan và Blew. Rõ ràng chẳng có mẹ tôi trên bãi.
- Không có bà ấy nhưng cũng có thể có một cái gì đó đấy.
- Chẳng hạn cái gì?
- Các mẩu gỗ vụn, các mảnh kim loại hoặc chất dẻo vỡ ra từ xuồng máy, các mẩu vải rách từ quần áo…
– Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, ông ta bật cười.
– Một lần tôi tìm được trên bãi biển một hàm răng giả. Hàm dưới. Sau đó, cách đó một quãng là hàm trên. Anh bảo có tin được không?
- Tôi hy vọng là lần này ông không định đi tìm các hàm răng giả. Răng mẹ

https://thuviensach.vn

tôi còn tốt lắm – Dennis nén cơn tức giận sôi sục trong mình. Anh chạy theo Alan và Blew. Họ đi trước anh một quãng men theo ria những bụi cây sát mép bãi cát, dùng gậy nhấc và gạt các cành cây rậm rạp ra. Dennis buồn bã lê theo họ. Anh chẳng hy vọng là mình có thể tìm ra cái gì một khi những đôi mắt được huấn luyện kỹ càng kia bất lực. Tuy nhiên, anh vẫn theo sát các nhóm tìm kiếm kể từ khi đặt chân lên đảo Orphey. Hết ngày này sang ngày khác, anh lẽo đẽo theo sau họ, hệt như một đứa trẻ con quá bé để có thể chơi cùng người lớn. Chưa bao giờ trong đời Dennis lại cảm thấy mình bất lực và ngu ngốc như vậy. Nhưng anh biết ngồi với Sara ở trên đảo còn khổ sở hơn thế này gấp bội.Thời gian chậm chạp trôi. Mặt trời thiêu đốt. Mặc dù vùng ven bờ thỉnh thoảng lại có bóng mát, Dennis vẫn đầm đìa mồ hôi. Người anh hầm hập nóng. Anh đưa mất nhìn ra bãi nơi Pol và Charly cùng người chỉ huy đang chậm chạp tiến bước, mắt không rời khỏi cát dưới chân. “Hệt như một cuộc đưa ma – Dennis nhìn họ và nghĩ – Mẹ ơi, mẹ ở đâu?”

Rốt cuộc, cuộc tìm kiếm kết thúc. Hai nhóm nhập làm một ở cuối bãi. Người chỉ huy nhìn đồng hồ.- Hòn đảo này thế là xong. Khoảng hai mươi phút nữa sẽ có trực thăng đến đón. Các cậu tạm nghỉ đi.

- Tại sao các ông lại ngừng tìm kiếm? – Dennis hỏi

– Chúng ta có thể tìm ở vùng ven bờ kia một lần nữa.

- Làm như thế, chúng ta chỉ phát hiện được dấu vết của chính mình thôi.

- Hay là chúng ta tìm sâu vào đảo một chút?

- Anh bạn này, tôi rất cảm ơn anh bạn đã góp sức cùng chúng tôi, nhưng để tìm kỹ cả hòn đảo này thì cần cả một đội quân đông như quân đội Trung Quốc

– Ông ngừng lại một lát – vả lại cũng chẳng cần thiết phải như thế. Những người thoát nạn, hiểu rằng càng ở gần mép nước, họ càng có cơ may được tìm thấy.

- Tôi không chắc là mẹ tôi biết điều đó – Dennis không chịu rút lui. Anh quay mặt nhìn màu xanh thẫm chạy từ mép cát vào sâu trong đảo “mẹ có thể đang ở trong đó”. Anh thầm thì nghĩ. Người chỉ huy nhìn gương mặt chàng trai và hiểu anh ta đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

- Nếu anh muốn chúng tôi cũng có thể tổ chức những cuộc tìm kiếm như thế. Thôi được, để tôi bảo anh em đi sục lại một lần nữa trước khi máy bay đến, khi về bản doanh, chúng tôi sẽ lên kế hoạch tìm kiếm mới, được không? Dennis nhìn những người bạn cứu nạn. Bốn cặp mắt đen, vô cảm nhìn anh. Anh kêu lên.

- Trời ơi, ông không làm sao để họ thể hiện đôi chút sự quan tâm đến công việc mà họ đang làm hay sao? Tôi có cảm tưởng là họ đang tìm một cái thây chứ không phải đi tìm một con người.

- Anh bạn hãy nghe tôi – Người chỉ huy nói cương quyết

– Chúng tôi làm công việc này hàng ngày. Cần phải tỏ ra thực tế trước sự việc. Nếu cho tình cảm chi phối thì làm công việc này chẳng mấy chốc mà anh thấy mình đang ở trong nhà thương điên.Dennis tuyệt vọng quay đi. Anh lang thang dọc theo mép cát và những bụi cây um tùm chằng chịt. Anh muốn rời xa những người cứu nạn ra một chút. Đi vòng qua một cồn cát, Dennis chán chường ngồi thụp cúi mặt xuống đất với những ý nghĩ tuyệt vọng. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy ngay trước mặt mình một cái khe nhỏ dưới những lùm cây ken sát. Dennis sững người cảm thấy trong mình một nỗi hồi hộp khó tả. Rồi không nghĩ ngợi gì thêm, anh nằm xuống lách người bò vào cái khe đó. Anh khó nhọc trườn đi trong cái khe chật hẹp cảm thấy những mảnh đá sắc nhọn và gai góc của cành cây cào rách quần áo và da thịt. Nhưng anh vẫn tiến lên phía trước, không hiểu sao vững tin rằng bằng cách nào đó… Ở đâu đây thôi… Qua làn ánh sáng màu xanh lá cây, anh nhìn thấy một cái gì đó ở phía trước. Anh chỉ mới phân biệt được một vài đường nét cong cong. Đó có thể là một tảng đá, cũng có thể chỉ là một con thú nào đó. Anh tiến lên phía trước. Dennis suýt hét lên khi anh phân biệt được vai, tay và thân hình của một người đang nằm nghiêng xoay lưng về phía anh. Trườn mạnh một cái nữa, Dennis đến cạnh người đó. Thúc mạnh lưng để nâng vòm lá lên, anh xoay người đó lại. Mẹ anh đang nằm trên tay anh. Tóc của mẹ bết lại vì đất bẩn, gương mặt đầy những vết xước bầm máu và phồng rộp vì bỏng nắng. Đầu mẹ ngật trên vai anh, hàm dưới trễ ra, khoang miệng xám lại. Tim Dennis như vỡ ra: “Mẹ chết rồi! Mình tìm thấy mẹ nhưng mẹ chết

https://thuviensach.vn

rồi!” Ghì chặt mẹ, anh khóc rú lên vì đau khổ. Quá đau đớn, Dennis không cảm nhận ngay được những cử động rất khẽ trên vai mình. Khi nhận thấy điều đó anh không hiểu ngay ra như thế nghĩa là thế nào. Vội đẩy mẹ ra để nhìn, anh thấy môi mẹ hơi động đậy

- Mẹ còn sống! Còn sống!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 51

- Vâng Philip, thật là tuyệt vời phải không?

Em biết là anh rất sung sướng.

Vâng, không phải lo lắng gì nữa đâu. Chị ấy cần nghỉ ngơi một thời gian cho khoẻ lại.

- Trời ơi, anh cảm ơn em!

– Từ Hồng Kông, giọng nói của Philip nghe rất rõ

– Nhưng em nói là không có tin tức gì đến Dan cả à?

- Vâng. Họ đã tìm kỹ toàn bộ khu vực mà họ phát hiện ra Stephany nhưng chẳng thấy anh ấy đâu cả. Thậm chí cũng không biết làm sao mà chị ấy lại ở đó. Stephany còn ở tình trạng chưa thể kể gì được.

- Thôi được cảm ơn em yêu. Khi nào có tin tức gì mới thì gọi điện báo ngay cho anh biết nhé.

- Tất nhiên

– Jilly cố gắng không để ý đến bàn tay luồn qua hông và bóp một bên vú ả.

- Ở nhà mọi chuyện bình thường chứ?

- Mọi chuyện tốt đẹp cả – Jilly cố kiểm soát hơi thở vì giờ bàn tay ấy đã bắt đầu nắm bóp đầu vú.

- Anh yêu em, Jilly

– Giọng Philip buồn buồn.

- Em cũng rất yêu anh. Thôi ta tạm biệt nhé – Ả buông ống nghe xuống, thở ra rồi nằm ngửa ra giường, kéo tấm vải che ngực xuống ra lệnh cho Jake:

– Tiếp tục đi, em thích như thế.

- Nhưng bây giờ anh lại không thích như thế nữa

– Anh ta nói vẻ lười biếng nằm ườn trên giường, hai tay vòng ra sau gáy

– Anh làm như thế cốt để thử xem em tập trung vào cuộc nói chuyện đến mức nào. Ả cười bỉ ổi:

https://thuviensach.vn

- Kết quả ra sao?
- Thật đáng kinh ngạc!
- Cảm ơn.
- Anh hiểu tại sao cần phải dè chừng cho cái mông đít của mình khi có em gần cạnh. Jilly dẩu môi:
- Anh cho rằng nói với một phụ nữ sắp trở thành trợ thủ của mình như thế là lịch sự à?
Jake nén cảm giác khó chịu:
- Jilly, cho dù em nghĩ thế nào về tài năng của anh ở tư thế nằm thì trước tiên anh vẫn là một nhà kinh doanh, và là một nhà kinh doanh không tồi. Anh chẳng có cơ sở nào để tin là em có thể điều hành tốt Nhà mốt "Tara"
– Anh ta nhìn ả vẻ lạ lùng
– Tại sao em lại muốn đứng đầu "Tara"?
- Thế anh không đoán được ra à?
– Trên gương mặt Jilly xuất hiện vẻ dã thú – "Tara" là niềm tin tự hào của Stephany. Nó là đứa con cưng của con mụ ấy. "Tara" cho mụ lòng tin, sức mạnh và sắc đẹp, tất cả những gì mà trước đây mụ ta không có và bây giờ lại có thừa. Em muốn tước "Tara" của mụ ấy. - Anh không thích phương pháp trả thù của em, cô em yêu quý ạ. Nhà mốt đó cần phải mang lại lợi nhuận mà em thì chẳng có tri thức, cũng chẳng có kinh nghiệm điều hành công việc gì cả. Ả cười vang:
- Em biết điều đó. Jake nhún vai:
- Anh đang định bán "Tara" đi. Nó hầu như không sinh lợi.
- Em sẽ bắt nó sinh lợi.
- Em lấy ở đâu ra cái lòng tin ghê gớm đó?
- Bởi vì…
– Jilly ngồi dậy, co chân lên ngực và lấy hai tay ôm đầu gối – bởi vì khi có ý tưởng ngọt ngào đó xuất hiện trong đầu em thì không ai có thể ngăn cả em được nữa! Im lặng. Rồi Jake nói:
- Anh cũng có thể nói đúng như thế về mình đó, Jilly.

https://thuviensach.vn

Stephany nằm bất động trên giường bệnh. Chị vẫn mê man, nhưng thở đều. Đầu chị quấn đầy băng, chỉ để hở mắt và môi. Các bác sĩ truyền huyết thanh cho chị. Mấy người đứng túm tụm ở chân giường trao đổi khe khẽ. Bác sĩ nói:

- Điều nguy hiểm chủ yếu là cơ thể bị cạn kiệt nước. Và cơn choáng nữa. Nhưng được điều trị tốt thì bà ấy bình phục nhanh thôi. - Nhưng tại sao mẹ tôi không tỉnh lại?

– Dennis lo lắng hỏi.

- Điều đó chẳng có gì lạ cả

– Bác sĩ trấn an

– Bà ấy vừa qua một thử thách nặng nề. Đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên của quá trình cơ thể hồi phục

Ông tin chắc là mẹ tôi không bị chấn thương sọ não chứ?

– Sara vẫn không yên tâm

– Tôi sợ là khi chiếc xuồng lâm nạn, mẹ tôi bị đập đầu vào một cái gì đó.Người bác sĩ nhẫn nại mỉm cười:

- Tôi khẳng định với cô là trường hợp đó hoàn toàn bị loại trừ. Bà ấy đã được khám rất kỹ.

- Xin cảm ơn bác sĩ

– Sara đáp. Bác sĩ gật đầu chào rồi bước ra ngoài. Sara lại ngồi xuống mép giường của Stephany, Dennis vẫn đứng cạnh. Họ im lặng nhìn hình người đắp một tấm vải mỏng. Dennis nói:

- Thôi em không đợi được nữa đâu. Em lại đi cùng các nhóm tìm kiếm đây. Rất có thể Dan cũng đang ở đâu đó gần khu vực đó.

- Dennis này, chúng ta biết nói thế nào về dượng Dan khi mẹ tỉnh lại nhỉ. Dennis cau mày.

- Em không biết, Sara ạ, em không biết!

- Dan…Một tiếng nói khàn rất khẽ vọng từ gối ra làm họ rùng mình.

- Mẹ ơi!

– Sara sung sướng nắm lấy tay Stephany

– Chúng con đang ở đây. Cả hai đứa.- Xuồng… bị nổ… Dan… đâu rồi?

– Đôi môi khô nẻ lại vất vả nhả từng tiếng.

https://thuviensach.vn

- Người ta chưa tìm thấy dượng ấy
– Sara nhẹ nhàng trả lời.
- Nhưng họ nhất định sẽ tìm được – Dennis nói thêm.
- Dennis?
- Vâng mẹ, con đây. Những người cứu nạn đang làm việc tích cực, con cũng sắp đi cùng với họ. Chúng con sẽ sục hết đảo…Từ mắt Stephany ứa ra hai giọt nước.
- Người ta sẽ tìm thấy Dan chứ?
– Giọng Stephany run run.
- Mẹ yên tâm nghỉ ngơi đi.
– Sara an ủi
– Mẹ không được xúc động. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi. Dennis buồn bã nhìn chị gái.

Giá mà họ tin được như thế.

Bill đẩy cánh cửa sổ phòng làm việc của mình, đưa mắt nhìn vòm cầu uốn qua vịnh và mặt nước nhấp nhô bên dưới, sau đó chuyển cái nhìn sang Cassy lúc này đang ngồi vẻ thách thức trong chiếc ghế trước bàn làm việc của ông. “Té ra có chuyện bẩn thỉu” – Ông nghĩ.
Cassy chờ đợi tai hoạ ập xuống đầu cô đã quá lâu nên bây giờ, khi nó xảy đến, cô thậm chí cảm thấy một sự nhẹ nhõm. Cô biết rằng bố con nhà Macmaster sẽ không chịu yên chừng nào chưa phát hiện ra ai là kẻ đã cho Jake số phần trăm quyết định kia để y có thể giành thắng lợi. Nhưng, khi Tom dồn cô vào chân tường, gọi cô lên gặp bố thì cô chợt phát hiện ra rằng cô có đủ sức để đấu tranh tự bảo vệ mình và cô sẽ chiến đấu đến cùng.
- Thế nào, còn thị trường chứng khoán thì sao? Cô đã kiểm tra kỹ tất cả chưa? – Tom hỏi.
- Hai tuần nay tôi làm việc hầu như liên tục, không ra khỏi đây. Chẳng có gì sai lạc cả.
- Phải kiểm tra lại một lần nữa – Tom dứt khoát.
- Tôi đã kiểm tra ba lần rồi.- Cassy… – Tom vuốt tóc – Việc thật lạ lùng,

https://thuviensach.vn

Jake Sanders đã lấy được hai phần trăm ấy ở đâu đó. Cần phải xác định được nguồn gốc của chúng.
- Chẳng có dấu vết nào cả..Từ cửa sổ vọng lại một giọng châm chích:
- Điều đó thật quá tiện lợi… Cho Sanders.
- Cô tin chắc là không thể xác định được kẻ đã bán hai phần đó? – Tom lại hỏi.
Cassy lấy tay ôm đầu gối.
- Vâng, tôi tin chắc.
- Cô đã không bị nhầm lẫn khi nạp thông tin vào máy đấy chứ?
- Có thể là tôi có sai sót khi lập chương trình – Cassy bình thản đáp trả – Chuyện đó đôi khi vẫn xảy ra, anh cũng biết đấy.
- Nhưng với cô thì không thể xảy ra – Tom tức giận – Tôi biết cô là một thư ký quá lành nghề để có thể mắc những sai lầm như vậy.Bill cũng không kìm được nữa:
- Cô hiểu là sai lầm của cô đã làm hãng chúng tôi phải trả giá như thế nào rồi chứ. Cô đã đồng loã với Sanders. Cassy không trả lời.
- Bố bình tĩnh đã nào – Tom ngăn – Cassy có thể nhầm lẫn do tình cờ thôi. Bill ném cái nhìn giận dữ lên con trai.
- Anh hãy nói câu đó với kẻ khác. Anh định bắt tôi tin vào bóng ma hay sao. – Ông quay về phía Cassy. – Nếu cô đã có thể phạm sai lầm làm hãng chúng tôi phải qua một cơn sóng gió chưa từng có trong lịch sử tồn tại của nó thì cô chẳng được tích sự gì cả. Cassy nhướng mày:
- Ông định nói là…
- Cô bị đuổi việc. Tôi lấy làm tiếc, nhưng không còn lối thoát nào khác. Mặt Cassy đỏ lên:
- Thôi được. Tôi cũng chẳng có lối thoát nào khác. Họ ngạc nhiên thấy cô bật dậy, bước tới cánh cửa dẫn vào phòng chủ tịch hãng, không gõ cửa mà đẩy cửa bước vào. Jake đang ngồi sau bàn vùi đầu đọc đống giấy. Anh ngẩng đầu lên thấy cô, anh ta nhướng mày.
- Người ta ta tống cổ tôi! – Cô nói, cố kìm mình – Anh nghĩ sao về chuyện đó? Gương mặt bình thản của Jake rạng lên một nụ cười.
- Người điều hành chính của hãng là Bill. Ông ấy nắm tất cả các vấn đề

https://thuviensach.vn

thuộc về tổ chức, thuê và đuổi việc…
- Người ta buộc tội tôi vì hai phần trăm mà anh có được!
- Anh đã nói là vấn đề thuê và sa thải người làm không thuộc phạm vi quyền hạn của anh. – Anh ta nói rồi lại cúi xuống đọc.
- Anh là đồ chó má! Cassy run lên vì giận dữ và tuyệt vọng. Ngước lại, cô thấy Bill và Tom đang đứng ở cửa cố hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô cố cưỡng lại ý muốn nhổ vào mặt Jake một bãi nước bọt. Không được, hơn lúc nào hết, cô phải giữ bình tĩnh. Cô đưa mắt nhìn qua ba người đàn ông.
- Thôi được, các người cứ đợi đấy! – Cô lạnh lùng nói và bước ra ngoài.Tom nhìn thẳng vào mặt Jake:
- Cô ta phạm "sai lầm" đó theo lệnh của ông phải không?
- Tôi không sử dụng những người phạm sai lầm.
- Nhưng sao lại có chuyện… – Tom kiên quyết.
- Tom, tôi muốn cảnh cáo anh – Vẻ mặt Jake chuyển sang doạ – Ông chủ mới của anh không có cô con gái để có thể giúp anh giữ được chỗ làm việc đâu.Tom đỏ mặt tía tai.
- Ông là đồ khốn nạn! – Anh quát lớn và lao về phía Jake. Nhưng Bill đã tóm tay anh giữ lại.
- Bình tĩnh nào, Tom. Con đi khỏi đây đi.Và ông đẩy Tom ra khỏi phòng. Jake rất khoái cảnh tượng vừa xảy ra. Thế là họ đã thanh toán xong với Cassy. Cô ta thật ngu ngốc đi gây sự với mình. Nhưng có lẽ cũng phải tìm cách đưa cô ta trở lại làm việc mới được. Có thể làm gì để đền đáp cái công lao đặc biệt của cô ta nhỉ? Sống trên đảo Orphey, Sara hiểu tại sao trước đây Dan lại chọn nó làm nơi đặt bệnh viện của mình. Cả không khí ở đây dường như cũng giúp cho sức khoẻ hồi phục. Mặc dù bị nhiều vết thương Stephany bình phục nhanh chóng. Ngay cả bác sỹ điều trị cũng phải ngạc nhiên bởi điều đó diễn ra trong tình trạng tâm lý rất tồi tệ của Stephany. Nguyên nhân thật dễ hiểu mỗi ngày trôi đi là hy vọng sống sót của Dan lại giảm xuống.Không ai muốn mình là người báo cho Stephany rằng giờ đây tên của Dan đã được ghi vào danh sách "Những người mất tích, có lẽ đã chết". Đại diện của trung tâm cứu nạn đề nghị chấm dứt các cuộc tìm kiếm giờ đây vẫn tiếp tục được là nhờ có sự cung

https://thuviensach.vn

cấp tiền và nhân lực của "Harper Mining". Dennis và Sara thì đã cam chịu với ý nghĩ mất Dan. Làm thế nào để thông báo cho Stephany mà không gây sốc được nhỉ? Mỗi khi họ bước vào phòng bệnh, Stephany đều đón họ bằng một câu hỏi: "Có gì mới không?" Khi họ ra khỏi phòng thì chị nằm quay mặt vào tường đợi họ trở lại với chính câu hỏi đó. Nhưng vào một buổi tối, khi họ vào để chúc Stephany ngủ ngon, họ không thấy chị hỏi câu hỏi quen thuộc nữa. Chị nằm im, mắt nhắm nghiền và lặng lẽ khóc. Stephany không nhìn các con, không nói chuyện với họ. Rõ ràng là rốt cuộc chị đã hiểu ra là Dan không còn nữa. Sau khi cố gắng động viên mẹ một cách vô vọng, họ nhón chân rời phòng.Sara buồn bã đi về ngôi nhà nhỏ của mình. Cô cảm thấy rất cô đơn. Không hiểu sao đèn trong nhà lại sáng. Chắc cô đã quên tắt khi ra khỏi nhà. Cô mệt mỏi lê chân qua cửa và bỗng nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc.

- Mong em đừng giận anh vì anh đã đến đây, Sara. Anh không thể đừng được.Olivia đi vế phía nhà của vợ chồng Stuart, hai tay ôm chặt vào ngực chiếc phong bì. "Để rồi xem Jilly sẽ nói gì? Chị ấy sẽ thấy giá trị của Olivia này".Jilly mở cửa, gương mặt ả không có gì là niềm nở.

- Lần này được cái là cô không trễ hẹn – ả nói có vẻ khó chịu – Tôi nghĩ là cô tới để nói là cô chẳng tìm được gì sất chứ gì? Ả vào phòng khách và chỉ cho Olivia một cái ghế.- Thậm chí ngay cả khi cô tìm được một cái gì đó thì giờ tôi cũng không thể sử dụng chúng được nữa – Jilly nói – sau sự thoát nạn thần kỳ đó, chị ta lại trở thành người hùng. Bây giờ thì chẳng ai thèm nghe câu chuyện về một đứa trẻ hoang ra đời nửa thế kỷ trước cả.Olivia ngồi im lặng không đáp lời Jilly. Nhưng mắt ả sáng lên vẻ đắc thắng. Rốt cuộc, Jilly cũng chú ý đến điều đó và hỏi:

- Cô có gì vậy?

- Chị nói rất đúng về chuyện đứa trẻ.

- Thế thì sao? Ra là cô không tin tôi à? – Jilly bực bội.

- Đây là một việc rất khó, nhưng em đã tìm được những bằng chứng mà chị muốn có. Bố bà ấy… bố chị… đã làm tất cả những gì cần thiết để che giấu sự việc.Ả lấy trong phong bì ra bản sao tờ giấy khai sinh, sau đó là một tờ giấy xác nhận rằng đứa trẻ đã được đổi sang một tên khác.

https://thuviensach.vn

Jilly chăm chú xem xét cả hai tờ giấy. - Giá mà tôi biết được lão ta đã làm gì với đứa trẻ hoang tội nghiệp. Đẻ hôm nay, ngoẻo ngày mai – đó là cuộc đời của nó.

- Không hoàn toàn như vậy đâu.Giọng nói gây kích động của Olivia thu hút sự chú ý của Jilly. Ả chăm chú nhìn cô ta. Olivia toét miệng cười, mặt hồng lên. Ả lại thò tay vào phong bì của mình.

- Cái này chắc chị phải thích lắm đây, Jilly ạ. Tất cả những chi phí của chị cho em đã được đền bù một cách xứng đáng. Sẽ thế nào nếu em nói với chị rằng đứa bé đó đã không về cạnh chúa trời như ông già Max nói? Con trai của Stephany không chết. Ngược lại, nó còn sống nhăn ra đấy!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 52

Bill tưởng là trên đời này chẳng có gì thể làm ông ngạc nhiên được nữa. Những gì mà ông nghe và thấy trong vòng mấy tuần cuối đây đã làm ông quen với những điều mà hầu hết những người khác mất cả đời cũng không quen nổi. Nhưng điều xuẩn ngốc đến như thế này thì ông không thể nào tưởng tượng nổi: Con mẹ Jilly Stuart trơ tráo ấy ngồi trong phòng ông và tỉnh bơ đòi quyền lãnh đạo "Tara". Ông bị chấn động mạnh đến nỗi không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.- Tại sao cô tin là cô có thể đảm trách được công việc đó?

- Đơn giản là tôi biết tôi sẽ đảm trách được. – ả cười tự mãn. – Chỉ cần ông cho tôi một cơ hội.

- Thế chẳng lẽ "Tara" đang cần một người lãnh đạo mới? Joanna điều hành nó tuyệt vời, còn bây giờ Stephany sắp trở về và sẽ lại đứng đầu hãng.

- Stephany còn lâu mới bình phục. Trong khi còn dưỡng bệnh, chị ấy cần phải được sự hỗ trợ mạnh mẽ. Tôi là bạn cũ của chị ấy, và lại là em gái nữa. Bây giờ chính là lúc chị ấy cần có những người mà chị ấy có thể tin cậy.Gương mặt Bill hiện rõ sự khinh bỉ khi ông nhìn ả:

- Cô tự liệt mình vào hàng những người đó ư, Jilly? Jilly ngả người về phía trước và tặng cho Bill một nụ cười mê hồn.

- Tôi hy vọng là ông sẽ ủng hộ tôi, ông Bill ạ. Bởi Jake Sanders đã trở thành người lãnh đạo hãng.

- Jilly ạ, cô nghĩ lại đi, cô không thể nào điều hành được "Tara" đâu. Để làm được điều đó cần phải có tri thức, kinh nghiệm….

- Vậy thì sao? Tôi sẽ học được. Mà như thế ông sẽ nhẹ người hơn khi biết có người thành tâm muốn bảo vệ quyền lợi của Stephany.

- Xin cô thôi cái màn diễn vụng về này đi! Tôi không tin cô một chút nào cả.Nụ cười của Jilly còn mê hồn hơn trước:

- Ồ ông Bill, không những tôi trung thành với Stephany mà cả với ông nữa

https://thuviensach.vn

đấy.
- Với tôi? Quỷ tha ma bắt, cô định nói gì vậy?
- À… – ả làm ra bộ không muốn nói – số là Jake Sanders rất quan tâm đến một số việc.
- Việc gì?Bill mất bình tĩnh. Jilly lại càng làm cho ông khó chịu hơn nữa.
- Nói chung… nói chung là những chuyện có liên quan đến Tom ấy mà.
- Tom ư? – Bill hoảng hốt – Tại sao ông ta quan tâm đến con trai tôi?
- Bill, ông đừng có nghi ngại tôi. – Jilly ngọt ngào nói – ông biết đấy, tôi đã đi cùng Stephany sang châu Âu. Sau khi chị ấy sinh con ấy mà.
- Vậy thì sao?
- Tôi biết là đứa bé không chết.Bill cảm thấy mình chán ngấy mọi thứ trên đời.- Vậy thì cô muốn gì, Jilly?
- Chỉ một cơ hội thôi, để làm lại cuộc đời. Tôi muốn đứng đầu "Tara". Điều đó rất quan trọng đối với tôi. Tôi thấy hình như là đã đến lúc tôi phải tự đứng trên hai chân của mình. Phải vậy không?Ả đứng dậy để ra về.
- Ông nghĩ cho kỹ đi, Bill ạ – Ả nói hờ hững rồi kiêu hãnh bước đi. Tim Bill đau nhói lên. Ông ấn nút máy bộ đàm.
- Hilary, nối máy cho tôi nói chuyện với Tom.
- Cậu ấy đi vắng rồi, ông Macmaster ạ. Bill nhấc máy điện thoại và gọi về nhà.
- Rina, Tom đi đâu? Anh cần gặp con ngay lập tức. Nó có nói tối nay nó sẽ đi đâu không?
- Không. Nó chỉ nói là tối nay nó về muộn và đừng đợi cơm nó.Trong Bill tràn ngập một linh cảm tồi tệ.
- Em vào phòng con xem thế nào. Ông căng thẳng chờ đợi. Một cái gì đó đè nặng lên ngực. Rốt cuộc, Rina nói vào máy:
- Nó không có trong phòng. Nhưng nó để lại một bức thư là bay đến đảo Orphey với Sara.

Tom đến Orphey đúng vào thời điểm khó khăn nhất trong đời Sara, khi mà Stephany đứt mất sợi dây cuối cùng nối chị với Dan. Từ khi ra ngoài

https://thuviensach.vn

được, Stephany thờ ơ với tất cả và suốt ngày chỉ làm mỗi một việc là thơ thẩn ở những chỗ chị và Dan đã từng dạo chơi, bơi lội, nướng cá trong những ngày tuyệt diệu cuối cùng. Sự quay trở về nhà của chị sẽ đặt dấu chấm vĩnh viễn để ông ở lại với quá khứ trên hòn đảo mà ông yêu. Thậm chí cũng không biết phải đặt bó hoa tưởng niệm ông lên hòn đá nào! Stephany lui hẳn vào cuộc sống nội tâm đến nỗi không nhận ra là Tom đã xuất hiện trong cuộc sống của họ. Tuy nhiên, Dennis vô cùng sững sờ và khó chịu khi buổi sáng sau hôm Tom đến. Anh đẩy cửa vào phòng Sara, không gõ báo trước thì thấy hai người đang nằm với nhau trên giường. Thoạt tiên anh không tin vào mắt mình khi nhìn thấy mái đầu đen đen của một người đàn ông kê với đầu Sara trên gối và tóc của chị anh xoã tung trên ngực người đó. Rồi cơn giận dữ trong anh bừng lên. Ý muốn giết chết người đàn ông ngủ với chị mình dịu bớt đi đôi chút khi Dennis nhận ra đó chính là Tom Macmaster. Vẫn rất giận dữ và bị cảm giác ghen tuông xâm chiếm, Dennis quay phắt người chạy thẳng ra bãi biển. Anh chạy liền một mạch mấy dặm và chỉ dừng lại khi đã mệt lả và cơn giận theo đó mà thoát nối ra ngoài. Tuy vậy, Dennis vẫn không thể nói chuyện với Tom được khi họ gặp nhau lúc ăn sáng và anh thấy không thể chấp nhận được sự có mặt của anh ta ở đây. Tất cả những gì Dennis mong muốn trong lúc này là nhanh chóng rời đảo và đưa mẹ trở về với mái nhà bình yên ở Eden. Buổi sáng hôm họ rời đảo, Sara bước vào ngôi nhà nhỏ của mẹ. Stephany đang thu xếp đồ đạc. Chị nâng niu xếp từng đồ vật nhỏ của Dan vào vali. Sara lại sát mẹ.

- Để con giúp mẹ một tay.

- Cảm ơn con gái. Mẹ cảm thấy hơi mệt, nhưng mọi việc gần như xong xuôi cả rồi.

- Các đồ đạc khác đã được mang ra bến. Dennis đã đi gọi tàu, còn Tom thì chuẩn bị để chuyển đồ đạc lên – Sara nói và nhanh chóng thu xếp những thứ cuối cùng.

- Con yêu Tom phải không? – Stephany đăm chiêu hỏi.Gương mặt Sara rạng lên:

- Vâng, con rất yêu anh ấy. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nói về

https://thuviensach.vn

chuyện ấy mẹ ạ.
- Mẹ… mẹ rất mừng cho hai con. Sara quỳ xuống cạnh giường mẹ.
- Anh ấy là người rất tốt, mẹ ạ… Chắc mẹ cũng thấy. Lúc nào cũng có thể tin tưởng được anh ấy. Và gần anh ấy… con cảm thấy vô cùng hạnh phúc.Stephany cầm lấy tay con gái:
- Hãy giữ gìn hạnh phúc của mình, con ạ. Đừng để phí một giây nào cả. Họ ngồi im lặng mấy phút. Sau đó có tiếng gõ cửa, Dennis thò đầu vào:
- Mẹ chuẩn bị xong chưa? -Xong rồi – Sara trả lời và đứng dậy – Chúng ta đi thôi mẹ.
- Đợi một chút – Stephany nói – Thôi các con đi trước đi, mẹ sẽ ra ngay. Họ đi ra. Stephany đứng dậy, bước ra ngoài, xuyên qua trảng cỏ đi về phía ngôi nhà lớn gần biển. Thỉnh thoảng, chị lại cúi xuống hái những bông hoa mọc giữa những lùm cây. Từ phía bến tàu, Tom, Sara và Dennis chăm chú theo dõi thấy chị chỉ chọn những bông hoa màu đỏ và màu trắng.- Mẹ làm cái gì ấy nhỉ? – Dennis khó chịu hỏi.
- Ôi, Dennis, em chẳng chịu động não một tí nào cả! – Sara thở dài. Khi đã hái được một bó hoa thật lớn, Stephany ra sát biển. Dải bờ vắng tanh dường như lạnh lẽo hơn mọi khi. Gió thổi mạnh. Biển buồn bã hắt sóng vào chân chị. Stephany hôn hết bông hoa này đến bông hoa khác rồi ném chúng xuống biển. “Những bông hoa trắng là để tưởng niệm cái chết của anh, còn những bông hoa đỏ để kỷ niệm cuộc sống chung của chúng ta – Stephany thì thầm, gió mang những lời của chị đi xa – Vĩnh biệt anh, tình yêu duy nhất của em… Vĩnh biệt…”

Trong cái rủi có cái may, Jake nghĩ khi ngồi nhâm nhi tách cà phê trước khi bắt tay vào công việc. Dĩ nhiên, cái chết của một bác sĩ giỏi và tốt bụng như Dan Marshall sẽ làm nhiều người tiếc thương. Nhưng cái chết đó cũng có những mặt hay của nó. Từ một phụ nữ cương quyết, thông minh đang đứng đầu một hãng lớn, Stephany thình lình biến thành một đối thủ hoàn toàn mất hết khả năng chiến đấu để bảo vệ “Harper Mining”. Ngoài ra, từ một bà mẹ và một người vợ đầy tự tin, cô ta trở thành một tâm hồn cô đơn, tan nát, lúc nào cũng cần sự an ủi và do đó rất dễ dàng

https://thuviensach.vn

đi đến sự nhượng bộ. Cần phải nắm vững điểm này.

Sự xuất hiện của Bill làm đứt quãng những suy nghĩ của Jake về Stephany và về chính y. Jake chăm chú nhìn ông. Gương mặt Bill mệt mỏi và xám lại, quanh mắt xuất hiện những quầng thâm. Dường như ông ta đang thở một cách khó khăn. Vào phòng, ông không ngồi theo lời mời của Jake mà đứng bên cạnh y.-Tôi cho rằng đây là điều mà ông chờ đợi – Ông nặng nề nói và đặt chiếc phong bì trước mặt Jake.

- Cái gì vậy?- Đơn xin nghỉ việc của tôi.

- Nhưng tại sao? Bill phì một tiếng giận dữ:

- Thôi, chúng ta không phải dài dòng làm gì! Thậm chí nếu tôi không tự hiểu là ông muốn đuổi tôi thì những việc xảy ra sáng nay tự chúng đã nói lên điều đó.Những việc xảy ra sáng nay… Nhưng có chuyện gì xảy ra nhỉ? Jake mới vừa trở về. Y nhìn Bill chăm chăm và không nói một lời.

- Suốt đời tôi làm việc cho “Harper Mining” – Bill nói – Nhưng đây là chung cục rồi. Tôi không tài nào hiểu được những gì đang xảy ra với hãng hay chính xác hơn là với những người cầm đầu nó.

- Nhưng ông Bill ạ, tôi cho rằng chúng ta hoàn toàn có thể gác những bất đồng của chúng ta sang một bên và cộng tác với nhau.-Không đời nào! – Ông già lại cao giọng – Bây giờ thì tôi đã hiểu ông định dẫn dắt sự việc đi đến đâu.

- Xin ông hiểu cho tôi, tôi hoàn toàn không hiểu mô tê về việc ông muốn nói.

- Không đời nào! – Ông già lại gầm lên và bỏ ra khỏi phòng. Suy nghĩ một lát, Jake cáu kỉnh ấn nút máy đàm thoại tự động:

- Hilary, ai đã đến đây sáng nay trước khi tôi đến?

- Thưa ngài, có ba người Nhật trong phái đoàn thương mại thuộc chi nhánh Viễn Đông của ta, sau đó là một chuyên gia mang báo cáo về các thiết bị khai thác dầu mới và cả bà Stuart, bà ấy vào chỗ ngài Macmaster.

- Cảm ơn bà. Ra vậy. Bà Stuart. Jake không ngạc nhiên khi nghe cái tên đó. Bản thân y cũng đã nghi ngờ là ả vừa giở trò gì đó. Nói chung thì quyết

https://thuviensach.vn

định rút lui của Bill cũng không phải là tồi tệ lắm. Thiếu ông ta, chắc Tom cũng buộc phải thôi việc, nếu không thì vị trí của anh ta cũng sẽ không được vững như khi ông bố còn đương nhiệm và lúc nào cũng có thể che chắn cho anh ta. Càng có ít người trung thành với Stephany làm việc trong hãng càng tốt vì y vẫn sợ bí mật về hai phần trăm kia bị tiết lộ. Nhưng y không thể cho phép Jilly hành động thậm thụt sau lưng y như cái cách ả vừa làm. Ả có thể trở thành con bài đen đủi làm hỏng hoàn toàn ván bài đang đẹp của y. Y đã buộc phải tỏ rõ cho ả ai là ông chủ không phải chỉ mới một lần.Có tiếng gõ cửa dứt khoát, rồi Cassy bước vào.

- Tôi muốn được trở lại làm việc – Cô độp luôn.

- Anh sợ là quá muộn mất rồi. Bill đã tìm được người thay thế em.

- Anh hãy huỷ bỏ quyết định của ông ta. Chủ tịch hãng là anh cơ mà. Sáng nay, Dennis sẽ trở về, tôi biết ăn nói ra sao với anh ta đây?

- Xin lỗi em, Cassy, em buộc phải tự mình giải quyết lấy những vấn đề riêng của mình thôi.

- Thôi được vậy thì chúng ta hãy thảo luận với nhau về những vấn đề thuộc về công việc của tôi. Tôi cảm thấy tôi có thể hy vọng sự ủng hộ của anh nhờ đã giữ kín quan hệ giữa anh và Jilly Stuart. Nếu tôi không nhận được sự ủng hộ đó thì tôi sẽ đến thẳng chỗ Stephany Harper và kể hết cho bà ấy anh đã nhận được hai phần trăm cổ phiếu tai ác ấy như thế nào. Và tất cả những chuyện khác nữa. Tôi có thể buộc anh phải rất hối hận vì hành động của mình.

- Em đe doạ anh đấy à, Cassy? Y đứng dậy, bước lại cạnh cô và xiết thật chặt hai cổ tay cô.

- Nếu em hành động như vậy thì em tỏ ra rất thiếu thông minh. Anh luôn luôn trả đũa một cách đích đáng những hành động như thế.Y thô bạo lôi cô sát vào người mình.

- Jake, đừng có tỏ ra khốn nạn đến mức như vậy. Anh hãy làm một cái gì đó vì tôi đi.

- Anh nghĩ là anh đã làm rồi đấy chứ – Jake cười khẩy – Anh nói nghiêm túc đấy Cassy ạ. Quả thật là anh có một thứ để dành cho em. Ví như, em có muốn trở thành người lãnh đạo “Tara” không?

https://thuviensach.vn

- Lãnh đạo “Tara”?
- Tại sao lại không nhỉ?
- Nhưng tôi có biết mô tê gì về mốt đâu!
- Đó không phải là cái chính trong công việc của họ. Việc đó cứ để cho Joanna Randell làm cũng được. Đó là một đề nghị nghiêm túc đấy. Cassy ạ. Em rất nên liều một lần xem sao
- Tại sao anh lại nghĩ là tôi sẽ thích điều đó?
- Bởi vì có một nữ ứng cử viên khác đã làm cho anh hiểu ra công việc đó quan trọng và thú vị đến mức nào. Mà đừng có khó tính như thế, cô bé thân mến của anh chẳng có cơ hội để mà lựa chọn đâu. Tiếng người nữ thư ký vang kên trong máy đàm thoại:
- Thưa ngài, có bà Stuart muốn gặp ngài.Jake nhướng mày:
- Thế ư? Cứ cho bà ta vào.Jilly bước vào với vẻ vui sướng và thoả mãn.
- Jake! – ả kêu lên nôn nóng và sung sướng – em đã gặp Bill Macmaster và ông ta cho rằng em rất phù hợp với vai trò lãnh đạo “Tara”.Ả ngừng lại vì lúc này mới nhìn thấy Cassy. Ả tức tối:
- Cô ta làm gì ở đây?
- Tôi và cô Johnes đang thảo luận một số vấn đề thuộc về thay đổi nhân sự – Jake thản nhiên nói – Tôi đề nghị cô ấy lãnh đạo “Tara”.
- Đứng đầu “Tara”? – Jilly thốt lên.
- Và tôi đã quyết định nhận lời – Cassy tuyên bố.Jilly quay về phía cô.
- Cô đã làm việc khá đấy, cô Johnes ạ – ả rít lên – Rõ ràng là cô đã lợi dụng quan hệ riêng với sếp, hoặc với các sếp, tôi nói như vậy đấy. Nói chung, tôi không lấy gì làm tin chắc là trong vòng mấy dặm gần đây, còn cái gì mặc quần mà cô không “làm việc”. Run người lên vì tức tối, ả lao như tên bắn ra khỏi phòng và va phải Dennis ở hành lang.
- Cassy có trong đó không? – Dennis niềm nở hỏi – Tôi…
- Cassy ư? – Jilly cười ti tiện – Ờ có, cô ta đang ở trong đấy đấy.Dennis nhận ngay ra vẻ khác thường, anh hỏi:
- Có chuyện gì xảy ra vậy?Jilly lập tức phun ra như rắn phun nọc độc:
- Để tôi giải thích cho anh rõ. Cô gái nhỏ bé trinh trắng của anh đang có những quan hệ đặc biệt vô chủ tịch “Harper Mining” và quan hệ đó bắt đầu

https://thuviensach.vn

từ lâu rồi. Giờ đây, cô ta chuẩn bị trở thành sếp của "Tara".- Tôi không muốn nghe điều đó! – Dennis hét lên.

- Quan hệ đó cả ở trên giường lẫn trong công việc. Cậu cháu Romeo tội nghiệp ơi, cô ta đã đóng vai Juliet với cậu trong khi làm việc cho hắn ta. Cô ta đã xỏ mũi cả hãng!Dennis điên dại nhìn Cassy đang đứng ở cửa phòng Jake.

- Có đúng như thế không? – Anh hộc lên.- Dennis, anh mới nghe có một phía…

- Có đúng như thế không? Chỉ cần nhìn vào mặt Cassy là Dennis đã nhận được câu trả lời. Anh quay lưng chạy thẳng.

- Dennis, Dennis, cho em giải thích đã! – Tiếng kêu của Cassy vang vọng trong hành lang.

- Đúng đấy, cô em thân mến ạ, hãy chạy theo mà giải thích với nó. – Jilly rạng rỡ lên một cách ác độc – Rồi cô em còn phải giải thích nhiều chuyện nữa.

Nói đoạn, ả bỏ đi. Nhìn quanh cánh cửa để ngỏ, Cassy thấy Jake đọc giấy tờ và gọi điện thoại, không thèm để ý đến những gì đang xảy ra. Cô đứng trong hành lang và cảm thấy tức thở. Cô không thể nhúc nhích chân được, hay nói đúng hơn là cô không muốn bước đi. Cô không còn nơi nào để mà đi nữa. Stephany có cảm giác như trở về Eden là một giấc mơ. Chị lang thang trong các phòng, sờ tay vào các đồ vật mà chị chưa hề quên và hồi tưởng lại cuộc sống đã trôi qua ở đây. Chị không cảm thấy đau đớn, ngược lại là cái gì đó giống như niềm vui. Nhưng chị cảm giác rằng những gì xảy ra ở đây là từ hàng ngàn năm trước và với một người đàn bà nào đó hoàn toàn khác chứ không phải với chị. Tâm hồn chị đã ở lại Orphey với Dan, ở đây chỉ còn cái bóng của chị. Đồng thời, Stephany hiểu rằng dù sao thì chị cũng phải dồn hết nghị lực để trở lại với cuộc sống thực tế. Chị không thể sống nốt quãng đời còn lại như một người tàn tật về tâm hồn lúc nào cũng cần sự săn sóc của người khác, buộc người khác phải nói với mình bằng giọng nhẹ nhàng thận trọng nhất. Chị đau đớn nhận thấy rằng Sara vui sướng như thế nào mỗi khi có Tom đến thăm và nét mặt cô trở nên nhẹ nhõm hạnh phúc biết bao khi

https://thuviensach.vn

có thể rời mẹ ra đi chơi với Tom. Stephany không muốn làm hỏng hạnh phúc của những người chung quanh mình. Có lẽ cái chết là lối thoát tốt nhất cho chị. Nhưng để làm được điều đó cần phải có thời gian. Bây giờ, những vật nhẹ nhàng nhất cũng là quá nặng đối với Stephany.

Buổi sáng hôm họ trở về Eden, Sara đi dạo trong vườn với Tom, Dennis vội vã đến hãng còn chị cố mở cái vali của mình. Chị còn đang loay hoay mãi chưa xong thì đã nghe tiếng xe ô tô của Dennis trở về. Đã bao nhiêu thời gian trôi qua rồi nhỉ? Chị ra ngoài để gặp con trai thì thấy Dennis đang ngồi trong phòng khách với một cốc vại Whisky trong tay.

- Mời mẹ uống! – Dennis nói vẻ điên điên – Để mọi người cùng uống.

-Dennis, có chuyện gì xảy ra vậy con?

- Chẳng có chuyện gì cả!

- Hãy nói cho mẹ biết đi.Mắt Dennis loé lên giận dữ:

- Con không muốn nói về chuyện đó!

- Con cứ nói đi, có thể như thế sẽ nhẹ lòng hơn chăng?

- Lần này thì không như thế đâu.

- Dennis ơi, Sara, con và mẹ đã trở nên gần gũi nhau hơn trong những ngày qua.

Chúng ta không được để mất đi sự gần gũi đó. Con thử nghĩ xem gia đình có ý nghĩa như thế nào đối với chúng ta khi thế giới chung quanh đang sụp đổ như thế này. Mẹ rất muốn giúp đỡ con như con từng giúp đỡ mẹ trong thời gian vừa qua.Dennis chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ cửa và Maytie bước vào.

- Có ngài Macmaster muốn gặp bà.

- Mời ông ấy vào – Stephany buồn bã mỉm cười với Dennis – Rất tiếc là cuộc nói chuyện của chúng ta bị ngắt quãng. Nhưng mẹ ở đây, nếu mẹ cần cho con thì chúng ta sẽ lại nói chuyện với nhau sau.Bill như lao vào phòng. Stephany cố giấu ấn tượng mà ông gây ra cho chị. Gương mặt ông đầy lo lắng và điệu bộ ông chứng tỏ rằng ông đang rất rối trí. Chị cảm thấy lương tâm mình bị cắn rứt. Có thể là sức khoẻ của ông đã hoàn toàn suy sụp vì cái gánh nặng công việc mà ông đang mang trên vai trong thời gian chị vắng.

- Stephany, chúng ta cần bàn bạc với nhau! – Bill nói nhanh.

https://thuviensach.vn

- Vâng, chúng ta cần nói chuyện nhiều với nhau, chú Bill ạ. Nhưng cháu cảm thấy là sức khoẻ chưa cho phép cháu bắt đầu công việc đâu. Có chuyện gì liên quan đến Jake Sanders chăng?
- Không, đây không phải là công việc. Chuyện này còn quan trọng hơn nhiều.
- Còn chuyên gì có thể quan trọng hơn chuyện làm ăn nữa? – Dennis châm chích
- Stephany, chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện được không?
- Tất nhiên, chú Bill. Chị quay người để bước đi. Đúng lúc đó, Tom và Sara nắm tay nhau bước vào phòng với vẻ quên hết mọi sự trên đời.
- Tom! – Bill quát – Tại sao con không về nhà ngay? Bố có chuyện với con đây.Tom nhìn cha với vẻ ngạc nhiên pha chút lo lắng:
- Xin bố đừng có xúc động quá như vậy. Chẳng có lý do nào để bố phải thế đâu. Đơn giản là bây giờ việc có mặt của con ở đây quan trọng hơn là đi về nhà – Anh quay sang Sara và nhìn vào mắt cô với vẻ yêu thương không giấu giếm – Con cần phải tuyên bố trước tất cả mọi người con đã ngỏ lời với Sara và cô ấy đã đồng ý. Chúng con đã đính hôn với nhau.
- Ôi Tom, mẹ rất mừng cho hai con – Stephany kêu lên và ôm chầm lấy Sara.
- Chúc mừng hạnh phúc lứa đôi! – Dennis giơ cao cốc Whisky nói giọng châm biếm.
- Không, không… không thể được!Bill thở hắt ra, khuỳnh chân rồi ngã nghiêng xuống.Điều đó khủng khiếp đến nỗi mọi người sững người đứng như trời trồng. Sau đó, Stephany thụp xuống nâng đầu ông lên.
- Stephany, cháu nghe chú – Ông thều thào, tay ôm lấy ngực trái – Nếu chú có mệnh hệ gì thì mọi việc trông cậy cả vào cháu. Đừng cho phép chúng cưới nhau. Bởi… bởi Tom là… con trai cháu

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 53

“Thật may là trên cõi đời này còn có Whisky” – Dennis ườn người trên chiếc đi văng trong phòng khách và ngẫm nghĩ. Sau khi chiếc hồng thập tự réo inh ỏi chở Bill, Tom và Stephany đi, còn Sara biến đâu mất, trong nhà trở nên hoàn toàn tĩnh lặng. Đó chính là bầu không khí tuyệt vời để thưởng thức thứ rượu thần tiên. “Thật là một chân lý tuyệt đối khi nói rằng mọi bất hạnh đều chìm nghỉm trong chiếc chai này” – anh nghĩ. Giờ Dennis cảm thấy khá hơn nhiều so với lúc nãy vì giờ đây anh chẳng còn cảm xúc gì nữa. Phương tiện giải sầu tốt nhất thế giới! Anh lại với chiếc chai.Anh lờ mờ nghe có tiếng ô tô đỗ cạnh nhà. Tom bước vào phòng.

- Tôi vừa từ bệnh viện…

- Xéo đi!

- Cái gì?

- Chẳng dì với cô gì cả. Cút khỏi đây ngay!Dennis say mềm ngồi dậy và lảo đảo tiến lại phía Tom.

- Sara đâu? – Tom hỏi.

- Tao đã bảo là mày biến đi mà lại. Giờ người mà chị ấy không cần nhất chính là mày.Tom nghiến răng.

- Cậu nghe đây – Anh nói – Dù cậu có bị sao đi chăng nữa thì chị cậu cũng khổ hơn cậu nhiều.

- Được, nhưng đứa nào có lỗi trong chuyện đó?Tom trả lời bằng cái nhìn của một kẻ công nhận thất bại của mình.

- Điều đó bây giờ còn có nghĩa gì nữa đâu! – Anh nói và quay người để bỏ đi.

- Hãy để Sara yên! – Dennis quát theo – Chị ấy không cần đến mày. Và cả chúng tao cũng vậy. Bước đi trong vườn. Tom nghĩ rằng điều duy nhất tốt đẹp trong màn bi kịch vừa qua với Dennis là anh đã nén được để không tương cho cậu ta một quả vào mặt. Không có cái đó thì

https://thuviensach.vn

mọi chuyện cũng đã quá rắc rối. Tom vẫn chưa nhận thức hết sự khủng khiếp của cái tin mà Billl lộ ra – anh quá bận rộn với việc lo đưa ông bố trong tình trạng rất nguy kịch đến bệnh viện, thông báo cho Rina biết và thu xếp hàng loạt những việc nảy sinh trong những hoàn cảnh tương tự. Nhưng anh cần phải gặp Sara. Có chúa mới biết cô ấy đau khổ đến như thế nao.Anh tìm thấy cô ngồi một mình trên mỏm đá cao sát bờ biển. Gió thổi mạnh. Mặt trời đã lặn. Bóng đêm đang buông. Nhưng hình như cô không nhận biết gì hết. Cô giật nảy mình khi cô thấy anh – trong đó là cả sự ngượng ngùng và cả… Còn gì nữa nhỉ: Nỗi sợ? Sự ghê tởm?… Tuy nhiên cô gắng hết sức để tỏ ra bình thường.

- B… ố… anh; Bill thế nào rồi?

- Giờ đây thậm chí chúng ta không thể nói chuyện với nhau được nữa – Tom hoảng sợ nghĩ. Anh trả lời thành tiếng:

- Bố anh đang được các bác sĩ chăm sóc. Cụ cần được yên tĩnh tuyệt đối. Vì vậy mà anh có thể rời bệnh viện.- Ông ấy… có nói thêm gì nữa không?

- Không. Và cả Stephany cũng vậy. Mặt Sara tái nhợt:

- Liệu đó có phải là sự thật không nhỉ? Anh nghĩ thế nào.

- Anh không biết.

- Theo em thì đó là lý do khiến cho họ luôn luôn có thái độ chống lại mối quan hệ giữa chúng ta… Họ biết rằng chúng ta không bao giờ có thể… không bao giờ có thể…Tom rất muốn ôm lấy cô, nhưng giờ đến chạm vào người cô anh còn không dám.

- Sara, anh không biết giờ đây chúng ta phải làm gì!

- Anh chẳng thể làm được gì đâu! – Sara đáp – Một khi đã không thể thay đổi được điều đã xảy ra.

- Sara, đó là do chúng ta không biết! – Tom không thể chịu được khi nghĩ rằng cái đẹp đẽ thiêng liêng nhất giữa họ trong khoảnh khắc đã sụp đổ tan tành và biến thành một điều đáng ghê tởm nhất trên đời. – Chúng ta yêu nhau… và anh không hề tiếc điều đó! Anh không hiểu điều gì xảy ra với anh, nhưng thực tế là như thế.

- Nhưng tất cả những điều đó thật là ghê tởm!

https://thuviensach.vn

- Không hề! Ít ra là khi đó. Điều ghê tởm chính là sự dối trá mà người ta đã nói với chúng ta. Anh vẫn yêu em như trước, Sara ạ. Và không có gì trên đời có thể thay đổi được điều đó.
- Xin anh, Tom, đừng thế… – Sara rên lên
- Em thử nói với anh là em không yêu anh xem nào – Tom nói vẻ thách thức. -Tất cả kết thúc rồi! Cần phải như vậy! – Cô kêu lên – Chúng ta nghĩ gì, điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Chúng ta không thể yêu nhau được, bây giờ, sau này và mãi mãi… Cô quay ngoắt khỏi anh và chạy về phía nhà. Stephany đang đứng trong phòng đợi. Sara đã chạy đến nửa cầu thang định trốn về phòng mình, những tiếng gọi của mẹ làm cô sững lại:
- Sara, mẹ cần nói chuyện với con.
- Còn có thể nói về chuyện gì nữa?Stephany nắm chặt thanh chắn cầu thang.
- Mẹ muốn để con hiểu một điều: mẹ cũng không hề biết gì cả. Nhiều năm trước đây, mẹ đã sinh một đứa con… Khi đó mẹ còn trẻ hơn cả con bây giờ. Mẹ bị đưa đi còn đứa con trai ấy bị đem cho làm con nuôi. Ông nói với mẹ rằng nó đã chết. Chuyện là như vậy.- Không, chuyện không chỉ có vậy! Ông Bill biết rõ. Tại sao không ai chịu nói cho chúng tôi sự thật trước khi mọi sự trở nên quá muộn?
- Quá muộn ư? – Stephany hỏi rất khẽ. Đột nhiên Sara gục mặt vào lan can cầu thang bật lên tiếng nức nở.
- Con bẩn thỉu lắm, mẹ ơi – Cô thổn thức – Con hổ thẹn quá về những gì chúng con đã làm. Stephany chậm rãi bước lên cầu thang và ôm lấy cô.
- Không nên như vậy, con gái yêu của mẹ ạ – Chị cố an ủi con – Chỉ tại các con không biết mà thôi. Bên ngoài vang lên tiếng động cơ xe của Tom. Tiếng xe nhỏ dần rồi tắt lịm đi ở đâu đó. Tim Stephany trĩu nặng. Đầu chị như đá đeo. Chẳng lẽ cướp mất của ta người yêu dấu chưa đủ hay sao mà ngươi lại còn muốn cướp người yêu của con gái ta nữa? – Stephany thầm hỏi số phận nghiệt ngã. Chị không có gì để nói với Sara và không biết làm thế nào để an ủi con gái. Họ cứ ngồi im ôm nhau như thế hệt như hai kẻ duy nhất sống sót sau một vụ đắm tàu và không ai nói với ai một lời nào.

https://thuviensach.vn

Ngay ở trung tâm thành phố, không khí ban đêm cũng lạnh. Mỗi ngày qua, mùa hè lại hao dần đi. Jilly mừng vì đã mang theo áo khoác theo mình và không dừng lại lâu cạnh các tủ bày hàng. Suy nghĩ về những điều xảy ra, ả đi đến kết luận là chẳng việc gì phải thất vọng. Tất nhiên ả muốn tự mình làm nổ tung quả bom về vai trò "ông bố mạo nhận" của Bill bấy lâu nay vẫn gài dưới chân Stephany. Nếu thế thì nhìn vào mặt con mụ ấy lúc đó sẽ thích biết bao! Còn cái lão Bill đó thì sẽ trở thành một lão già ngu ngốc, lố bịch. Tự mình làm điều đó thích hơn, nhưng dù sao kết quả của sự vạch trần sự thật cũng hoàn toàn chấp nhận được: Bill vào viện, Sara và Tom bị tách rời và chúng hết sức đau khổ. Còn con mụ Stephany ấy đã bị một đòn đau điếng người làm cho sự tồn tại của mụ ta trở nên phức tạp hơn nhiều. "Không tồi – ả nghĩ – hoàn toàn không tồi". Những ý nghĩ vui sướng của Jilly về sự kiện mới xảy ra làm dịu bớt nỗi tức giận vì hành động của Jake bổ nhiệm Cassy làm người lãnh đạo "Tara". Dĩ nhiên, cái con đĩ thô bỉ ấy đã đạt được điều đó nhờ dâng hiến tấm thân của nó cho Jake. Ả hiểu rõ điều đó. Nhưng lẽ ra có thể giải quyết sự việc theo một cách khác.

Jilly rất muốn chiếm được "Tara", gắng như một đứa trẻ muốn có đồ chơi ưa thích, còn cái con bé Johnes ấy thì có thể cho một thứ gì đó khác. Chính vì vậy mà ả mò đến chỗ Jake, hy vọng rằng y sẽ nhận ra tính lôgích trong những suy luận của ả.Jake vừa mở cửa căn phòng khách sạn của mình vừa nhìn đồng hồ. Thay vì chào hỏi, y lạnh lùng nhìn ả và nói ngắn gọn:

- Tôi chỉ có thể dành cho cô một chút thời gian thôi. Tôi đang vội.

- Anh đi đâu? – Jilly ghen. Bước vào phòng khách Jake cười vang:

- Đó hoàn toàn không phải là việc của cô, nhưng nếu cô đã quan tâm vậy thì tôi xin nói: Tôi đi tiếp đoàn các nhà khai thác mỏ Bolivia đang ở thăm Sydney.

- Sao, với bộ dạng như thế này à? – ả đưa mắt nhìn chiếc áo choàng lụa Trung Hoa màu đỏ thắm có những đường thêu rực rỡ của y.

- Thôi được, tôi có thể chui vào bộ lễ phục buổi tối, thắng cà vạt đen để làm đẹp lòng ai đó – Y nói với sự giễu cợt chết người – Vậy cô cần gì nào?

https://thuviensach.vn

- “Tara”.- Tôi không thể làm gì được.
- Nhưng tôi muốn! - Tôi đã bổ nhiệm Cassy Johnes.
- Vậy sa thải cô ta đi. Jake thở dài và trả lời gay gắt.
- Tôi đã nói với cô rằng, trước hết tôi là một nhà kinh doanh và quyết định trên là một quyết định công việc. Tôi muốn người đứng đầu
“Tara” phải là một người biết bắt nó đẻ ra tiền chứ không phải là người lợi dụng nó để thực hiện các ý định trả thù điên rồ của mình.
- Điên rồ ư?
- Cô là một con người nguy hiểm, Jilly ạ. Nếu tôi biết trò chơi mà cô đã bày ra với Bill Macmaster thì tôi đã không bao giờ dính đến cô. Tôi có thể nhận được tất cả những gì tôi muốn từ “Harper Mining”, từ Bill và từ Stephany nhưng không cần dùng đến những thủ đoạn đê tiện đến mức như vậy – Y lại nhìn đồng hồ – Bây giờ thì xin lỗi, đã đến lúc tôi phải thay quần áo rồi – Y nhìn ả với sự ghê tởm không giấu giếm.Jilly bị bẽ mặt. Ả tự huyễn hoặc mình Jake sẽ thán phục tài nghệ của ả. Ả những tưởng Jake sẽ đón ả bằng sâm banh và những lời chúc tụng sau khi ả đánh đổ Bill Macmaster và làm ô danh dòng họ Harper. Vậy mà thay vì như vậy, ả lại bị tống cổ như một con ở bị bắt quả tang đang nằm trong vòng tay của con trai ông chủ hàng thịt trong nhà kho! Ả cố gắng kìm mình trước khi trả lời:
- Một khi anh đánh giá hành động của tôi như vậy thì tôi nghĩ không nên tiếp tục mối quan hệ… đồng minh của chúng ta nữa. Hình như anh còn đang giữ những cổ phiếu của tôi. Tôi muốn lấy lại chúng.
- Ngày mai tôi sẽ cho người mang chúng đến cho cô trước lúc chín giờ sáng. Thế là hết. Vài giây sau, Jilly đã ở dưới phố. Ả chống chọi lại tất cả một biển tình cảm sôi réo, trong đó rõ nhất là cảm giác bị người ta biến thành một con lừa ngu ngốc.Stephany và Rina ngồi cạnh nhau bên ngoài phòng bệnh của Bill. Cả hai đều im lặng. Nhưng trong im lặng của họ không có sự căng thẳng và ngượng nghịu. Bây giờ không phải là lúc làm rõ những mối quan hệ cá nhân. Thể trạng của Bill rất nguy kịch và điều duy nhất họ có thể làm dược lúc này là chờ đợi xem kết cục sẽ thế nào. Sau khi khẩn trương trở về Eden để gặp Sara, Stephany quay lại bệnh viện để Rina khỏi cảm thấy lẻ loi.Đẩy cánh cửa nặng, viên bác sĩ lách người ra

https://thuviensach.vn

khỏi phòng các bệnh nhân ở tình trạng nguy kịch.
- Chồng bà gọi bà, thưa bà Macmaster – ông ta nói – và cả bà nữa, bà Happer ạ. Các bà có thể ở bên ông ấy trong một thời gian ra ngắn và tôi xin nhắc nhở trước là không được làm ông ấy xúc động. Xin các bà cực kỳ thận trọng cho.Hai người đàn bà lo lắng gật đầu vẻ am hiểu.
- Mời hai bà vào
Thân hình già nua của Bill nằm dài trên giường bệnh trông khô héo lạ lùng. Có cảm giác nó chỉ nhỏ bằng một nửa so với trước kia. Và vừa nhìn thấy họ, Bill đã khó nhọc cất tiếng:
- Stephany, chú phải nói với cháu… - Im lặng nào, chú Bill, chuyện đó chúng ta có thể nói sau.
- Không – Bill vẫn bền bỉ – Điều này quá quan trọng. – Ông cầm lấy tay chị và cả hai người đàn bà ngồi ghé xuống mép giường ông. Stephany sợ hãi nhìn Bill. Chị không tin là mình đủ can đảm để nghe những gì ông sắp nói ra.Bill gắng gượng tiếp tục:
- Sau khi cháu sinh con trai, Tom ấy mà… và cháu bị đưa ra nước ngoài, cha cháu nói với cháu rằng đứa bé bị chết. Ông ấy muốn cháu quên đứa con trai đó đi và không tìm nó khi nó lớn lên nữa.
- Bố cháu muốn cháu quên hẳn rằng cháu dã từng có một đứa con. Stephany nói bằng giọng hoàn toàn vô cảm, và Bill không hình dung được chị đã đau đớn như thế nào để nói được câu đó.
- Đúng – ông đồng ý – ông ấy ra lệnh cho chú đưa nó vào nhà trẻ mồ côi. Max không muốn biết bất cứ chuyện gì liên quan tới nó. Ông ấy muốn hoàn toàn dứt khỏi nó. Ông ấy không để cho chú một cơ hội nào để cân nhắc lựa chọn. Bởi thế, chú đã đưa nó vào một trại trẻ mồ côi để từ đó ai muốn cũng có thể nhận nó về làm con nuôi.- Chúng tôi hoàn toàn không muốn làm như vậy – Rina tuyệt vọng. – Chúng tôi rất sợ là Max sẽ nghĩ ra một cách nào đó còn tồi tệ hơn.“Mọi người bao giờ cũng sợ” – Stephany nghĩ.
- Nhưng Rina và chú cảm thấy mình có lỗi trong việc đã làm. Nó là một đứa bé rất dễ thương và thật điên rồ mới đem cho nó đi như vậy. Chúng tôi nói về chuyện đó nhiều tuần liền. Cô và chú không thể gạt bỏ hình ảnh nó khỏi đầu mình được. Rốt cuộc, cô chú quyết định tự mình nhận

https://thuviensach.vn

nó trở về làm con nuôi.
- Cô hiểu là không thể thay đổi những gì mà cô chú đã làm. – Rina nói, mắt bà mọng lên vì những giọt nước mắt sắp sửa chảy ra – Lúc đó cô chú đã biết rằng mình không thể có con. Bởi thế, Bill đã trở lại trại trẻ…
- Và mẹ quản giáo đã cho phép chú mang đứa trẻ ấy về. Chú đưa thẳng nó về Perth, nơi chị họ của Rina vừa qua đời và khi trở về đây cô chú nói với mọi người rằng đã nhận con của chị ấy làm con nuôi. Chuyện đã xảy ra như thế đấy.
- Tại sao chú không bao giờ nói hết sự thật cho cháu? – Giọng nói của Stephany không hề ẩn chứa sự trách móc
- Chú luôn luôn nghĩ về điều đó! – Nhưng qua nét mặt thấy rõ là lương tâm đang giày vò Bill – Nhưng mỗi lần cô chú đều tìm ra lý do để hoãn lại cho đến khi mọi việc trở nên quá muộn. Cô chú quá sợ là sẽ mất nó và mất… cháu.
- Cô chú rất ân hận, Stephany – Rina nói, nước mắt chan hoà – Cháu hãy tha thứ cho cô chú nếu có thể.
- Tất nhiên…

Nhưng cháu không phải là người duy nhất trong sự việc này. Cháu hy vọng là cả Tom và Sara cũng sẽ tha lỗi cho cô chú.Chị không muốn nói ra rằng lỗi của họ đối với chị không thấm vào đâu so với những gì mà sự dây dưa của họ đã gây ra cho Tom và Sara, không biết rồi cuộc đời hai đứa sẽ ra sao. Liệu chúng có sống nổi không? Nhưng chị biết rằng chị không được nói điều đó ra

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 54

Tỉnh dậy trên chiếc giường rộng thênh thang và lạnh lẽo vài giây đầu Stephany ngơ ngác không biết mình đang ở đâu. Mãi một lúc sau chị mới quay về thực tại. Chị đang ở Eden, nhưng giờ đây đã vắng Dan. "Không biết nỗi đau đớn khi mất mát nửa thứ hai của mình còn kéo dài được bao lâu nữa?" – Chị nghĩ bụng, và một cơn đau bóp nghẹt tim chị. Làm sao có thể quen với việc ăn một mình, ngủ một mình và sống một mình sau khi đã từng sống ngần ấy năm trong sự gần gũi hài hoà của cuộc hôn nhân hạnh phúc? Từ khi hiểu rằng Dan không còn nữa, chị thường khóc mỗi lần nhớ tới ông. Hôm nay cũng vậy, nhưng chị bắt buộc mình phải dậy và làm những việc thường lệ.Trong khi tắm, chị nhớ lại những sự kiện trong ngày hôm qua. Những lo lắng về Sara làm chị tạm thời quên đi nỗi buồn khổ vì mất Dan. Có lẽ Sara còn đau đớn hơn chị rất nhiều, vì cô phải giã từ người yêu khi anh còn sống, họ vẫn tiếp tục sống cạnh nhau, lòng vẫn hướng về nhau, nhưng đã không bao giờ được gặp gỡ nhau như trước đây nữa. Stephany cũng rất thương xót Bill và Rina, vì bí mật mà họ giấu giếm cuối cùng đã bị vỡ lở ra một cách tai tiếng như vậy. Tuy vậy chị cảm thấy nhẹ nhõm và vui sướng, mặc dù không thể chia sẻ với ai tình cảm này, vì đứa con của chị hoá ra đã không bị chết như người ta nói với chị, mà đã trở thành một chàng trai tuyệt vời. Nếu Dan còn sống, có lẽ ông sẽ hiểu chị. Hôm qua, trong cuộc gặp gỡ Bill, chị được biết công việc của công ty mà khi còn ở Orphey, Dennis và Sara đã cố gắng giấu không cho mẹ biết. Đến tận lúc ấy chị mới biết việc Jake đã thắng lợi trong cuộc họp ban giám đốc và chiếm được ghế Tổng giám đốc, trước đây đã thuộc về chị kể từ ngày cha chị mất đi. Bill thấy nhẹ nhõm cả người khi thấy chị tiếp nhận tin này một cách bình thản và chỉ nói rằng cuộc chiến đấu sẽ còn tiếp diễn.Trong khi mặc quần áo và ăn bữa sáng rất giản dị, Stephany nghĩ về câu nói của Bill chiều hôm qua. Trước khi thiếp đi dưới tác dụng của liều

https://thuviensach.vn

thuốc ngủ mà cô y tá vừa đưa cho, ông chúc chị ngủ ngon, rồi đột ngột nói:
- Cháu phải để mắt theo dõi Jilly, Stephany ạ… Nó biết chuyện Tom và có thể giở trò đấy… Cháu nghĩ mà xem, mọi chuyện rắc rối lôi thôi của cháu đều xảy ra từ khi Jilly ra tù. Đừng rời mắt khỏi nó, cháu ạ. Nói xong, ông thiếp đi. Lời nói của ông in sâu trong trí nhớ chị và văng vẳng bên tai suốt đêm. Trong việc Jake thắng lợi có những điều bí ẩn và khó hiểu. Liệu Jilly có dính líu gì vào chuyện này không? Và tai nạn mà chị mắc phải nữa? Cảnh sát không phát hiện ra điều gì đáng ngờ cả, nhưng biết đâu đấy… Chị không tìm được lời giải đáp cho những câu hỏi ấy, cũng như không tìm được sợi dây liên hệ giữa những sự kiện ngẫu nhiên và việc Jilly ra tù. Tuy nhiên chị quyết định tìm hiểu xem những nghi ngờ của mình có lý không hoặc là chị sẽ tìm ra câu trả lời soi sáng cho những việc đã qua, hoặc là chị sẽ quên hẳn những phỏng đoán ngày đêm giày vò tâm trí chị. Ăn sáng xong, chị ngồi vào xe và đến nhà Jilly ở khu Elizabeth-Bay. Tiếp Stephany, Jilly gắng tỏ làm ra vẻ yêu quý chị, đem cà phê bánh ngọt ra mời mọc và không ngớt ba hoa về sự may mắn đã giúp Stephany thoát nạn. Stephany đợi một lúc mới có dịp để bắt đầu câu chuyện.
- Em quen Jake Sanders đấy à? Jilly giật mình. Ả lo lắng nghĩ bụng không biết Stephany đã biết những gì, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt vô tội.
- Nói chung thì không.– Jilly đáp với giọng cương quyết.– Sao chị lại hỏi như vậy?
- Chị nói thật nhé?
- Ồ tất nhiên!
- Chị muốn biết là em có giúp đỡ hắn không…
- Em mà lại giúp đỡ hắn à?– “Ả ta mới băn khoăn thế thôi, chứ chưa biết gì!”
- … Trong việc tấn công công ty “Harper Mining”.
- Mẹ kiếp, sao chị lại có thể nghĩ là em làm việc đó cơ chứ?
- Bởi vì… em căm thù tôi đến tận xương tuỷ.
– Stephany khó khăn lắm mới thốt lên được điều mà chị băn khoăn nhất trong những đêm mất ngủ.
- Sao chị lại có thể nói như vậy?– Jilly hét lên trong cơn xúc động mạnh.

https://thuviensach.vn

- Bởi vì từ ngày em ra tù, biết bao chuyện không hay đã xảy ra với tôi. Có Chúa chứng giám, tôi đã cố gắng gạt bỏ ý nghĩ rằng em có liên quan đến chuyện ấy. Nhưng dù sao đi nữa thì tôi cũng phải hỏi em.
- Stephany, chị bất công quá. Chị muốn đổ lỗi cho em vì công việc làm ăn của chị không trôi chảy. – Mắt ả rơm rớm nước. – Trở thành người em gái tốt đẹp của chị là điều em mong muốn nhất trên đời. Thế mà chị lại muốn biến em thành cái bung xung của chị
- Jilly, điều đó không đúng. Tôi chỉ băn khoăn rằng nhất định có một người nào đó giúp Jake Sanders mua những tín phiếu cổ phần còn thiếu. Có một kẻ nào đó đã giúp hắn chiếm ghế Tổng giám đốc công ty.
- Đó không phải là em. Nhưng có lẽ em biết kẻ nào đã làm việc ấy.
- Ai cơ chứ?- Cô bạn bé bỏng của Dennis, cái cô nhân viên máy tính lành nghề Cassy, họ của cô ta hình như là…- Johnes – Stephany máy móc nhắc lời.
- Cho phép em được kể với chị vài điều nhé, – Jilly nói, trong lòng rất khoan khoái vì không ngờ câu chuyện lại phát triển theo chiều hướng như vậy. Ả lấy ra một phong bì lớn màu vàng sẫm.
– Đây là tín phiếu cổ phần “Harper Mining” của em. Hôm nay em vừa nhận được thông báo của nhân viên thống kê. Theo bản tổng kết cuộc tìm kiếm thủ phạm hai phần trăm thì tín phiếu của em bị chuyển cho Sanders hai tuần trước đây… Máy vi tính đã khẳng định như vậy.
- Tôi không hiểu, – Stephany nhíu mày. – Nếu em không bán tín phiếu cho Sanders thì làm sao mà…
- Thì chính Cassy đã bày trò như thể em đã bán cho Sanders!
- Cô ta làm thế để làm gì?
- Stephany! Sao chị cả tin thế? Chẳng nhẽ chị không đoán được rằng ả làm thuê cho Sanders à? Còn gì dễ hơn việc đổ tội bán tín phiếu cho con chiên ghẻ trong gia đình là người đàn bà có quá khứ tội lỗi chẳng ai muốn tin cậy?Stephany đưa mắt nhìn tập tín phiếu. Những điều Jilly nói ra thật khó chối cãi.
- Thôi được, tôi đến đây với hy vọng là sẽ tìm được chứng cớ. – Chị mỉm cười yếu ớt. – Nếu em đã có những chứng cớ như vậy, thì Sanders

https://thuviensach.vn

không thể nhận được chúng chứ?
- Chị cũng nên nói với Bill và Cassy – Jilly nói thêm: – Hôm qua ông ấy đã đuổi cô ta rồi. Tom biết tất cả những chuyện này đấy.
- Tom ư? – Stephany chậm rãi thốt lên.“Phải, bà Stephany ạ. – Jilly nghĩ bụng với một niềm vui độc ác. – Lại thêm một vấn đề đau đầu nữa phải không?” Thế nhưng ả lại nói thành tiếng:
- Em rất lấy làm tiếc. Bây giờ chị phải lo nhiều việc quá. Nếu xem xét kỹ tất cả mọi việc xảy ra với chị thì em rất thông cảm với những điều chị nghi ngờ. Thật tội nghiệp cho Stephany của em.

Những ngày gần đây Dennis uống rượu say bí tỉ. Cậu cảm thấy thương xót mình. Cuộc chia tay với Cassy là một đòn chí mạng đối với cậu. Cậu thật sự phát điên vì ghen tuông và căm thù mỗi khi tưởng tượng Cassy trong vòng tay của Jake và cô đã cho hắn tất cả những gì mà cậu được hưởng. Hơn thế nữa, cậu cảm thấy bị sỉ nhục một cách cay đắng vì bị lừa dối. Cậu cứ tưởng rằng mình được yêu, trong khi cô ta chỉ lợi dụng cậu để thực hiện mục đích của mình.Và sau đó cậu biết được rằng mẹ cậu cũng… mặc dầu thường xuyên cãi cọ với Stephany nhưng Dennis bao giờ cũng tin yêu, tôn thờ và lý tưởng hoá mẹ mình. Đối với Dennis, mẹ cậu là hình ảnh của người phụ nữ trong trắng và đức hạnh. Thế mà giờ đây cậu được biết rằng có người đã làm cho Stephany hư hỏng khi chị mới mười bảy tuổi. Hắn là ai? Một lão già truỵ lạc, bạn hàng của ông ngoại chăng? Hay một thằng khốn nạn rừng mỡ nào đó có việc phải dừng chân ở Eden? Thấy em trai đang bị khổ sở, dằn vặt, Sara càng ngày càng thấy lo lắng… “Đau khổ thì ai mà chẳng phải chịu, quả thật cả nhà ai cũng sững sờ về chuyện này. Nhưng mình không cho phép Dennis làm những chuyện ngu ngốc hoặc tự sát, mặc dù cậu ấy cho đó là lối thoát tốt nhất. Điều đó sẽ là giọt nước cuối cùng đối với mẹ”. Vì vậy cô giấu bớt các chai rượu trong bar và giao hẹn với Maytie để thỉnh thoảng ông đổ bớt rượu đi. Cô giấu chìa khoá của mấy chiếc ô tô và nhiều lần đẩy Dennis đang say bí tỉ về phòng, đặt cậu nằm trên giường để cho cậu nghỉ ngơi một lúc. Thỉnh thoảng cô chở em trai đến vùng “Những ngọn núi xanh” để hai chị em được

https://thuviensach.vn

nói chuyện vui vẻ với nhau giữa cảnh trời đất mênh mông cho Dennis khuây khoả.Một lần sau khi đi dạo chơi về, Dennis không nhịn được bèn thốt lên.

- Hừ, bây giờ thì cả chị lẫn em đều đẹp mặt quá. Tất cả là nhờ bà mẹ yêu quý của chúng ta! Đó là lần đầu tiên cậu công khai bộc lộ sự phẫn nộ đối với Stephany.

- Mẹ có biết là Tom còn sống đâu! – Sara phản đối.

- Nếu mẹ vô tội thì như thế thử hỏi Tom đã ra đời như thế nào?

- Phải có lương tâm một chút chứ Dennis! Hồi ấy mẹ còn quá trẻ, và mẹ cũng như mọi cô gái khác, đều muốn quên chuyện ấy đi.

- Quên à, – Dennis trầm ngâm nói – giá mà em quên đi được.

- Em cáu kỉnh về chuyện gì mới được cơ chứ? – Sara tức giận hỏi.

- Chị cần nghe trình bày từ đầu đến cuối hay chỉ cần tóm tắt thôi? Trước hết là chị nên biết xuất hiện thêm một người thừa kế chẳng phải là tin tức tốt đẹp gì.

- Lạy chúa, chẳng nhẽ em sợ rằng của cải không đủ chia cho tất cả mọi người hay sao?

- Chị nói thì dễ lắm. – Dennis nói nhưng cậu dừng lại. Biết giải thích thế nào cho Sara hiểu được. Chị ấy là đàn bà, nên chẳng lo Tom chiếm mất chỗ. Khi Tom mới xuất hiện, thói quen kiểu Mỹ cứ thò mũi vào những việc không phải của mình đã làm Dennis khó chịu. Hơn thế nữa, khi Tom đã là con trai của Stephany, anh sẽ hất cẳng cậu như chơi. Một triều đại không thể có hai hoàng đế, Dennis nghĩ bụng, sự thất vọng và lòng ghen ghét làm cậu phát điên. Sao Stephany nỡ đối xử với cậu như vậy?

- Nếu em chỉ lo lắng về điều đó thôi thì… – Sara lên tiếng.

- Chị đã biết mẹ là người như thế nào rồi đấy! – Dennis giận dữ ngắt lời chị – Mẹ đã từng mua chuộc Jilly bằng năm triệu đôla thì thử hỏi một thằng con hoang còn đáng giá tới bao nhiêu?

- Im đi Dennis! – Nếu tay không bận cầm lái thì cô đã cho em một cái tát – Đủ lắm rồi. Chị biết là em rất đau khổ, nhưng chị còn đau khổ hơn em hàng trăm lần.Trong ký ức Dennis bỗng hiện lên cảnh tượng mà cậu chợt thấy cách đây không lâu: Sara cùng với Tom ở trên giường, mái tóc xoã

https://thuviensach.vn

xượi của cô buông trên ngực Tom…Lạy chúa! Cậu không hề nghĩ về điều đó. Chị ấy chắc là phải cảm thấy… điều gì? Cậu thử tưởng tượng xem giá là cậu thì trong trường hợp như vậy cậu sẽ cảm thấy như thế nào, và cậu rùng mình. Cậu đã nhiều lần tưởng tượng ra mình đang ân ái với nhiều phụ nữ mà cậu quen biết, kể từ chị quét rác cho đến Rendell, không kể Elizabeth Taylor,Madonna hoặc Marilyn Monroe, nhưng cậu không thể nghĩ chuyện tương tự với chị gái của mình. “Dù sao đi nữa thì gia đình Harper cũng bớt được một vấn đề rắc rối”.- Em xin lỗi chị – Cậu lí nhí.Họ im lặng suốt chặng đường còn lại về Eden. Khi ôtô của họ rẽ vào góc ngoặt để vào nhà, Sara thất kinh thấy xe của Tom đang đỗ ở trên lối sỏi vào nhà. Tom đang bách bộ cạnh bể bơi gần đấy. Trông thấy Tom, Dennis nhảy bổ ra khỏi xe, lao qua bãi cỏ về phía anh. Sara cũng chạy theo cậu.

- Sara, anh cần nói chuyện với em. – Khuôn mặt xanh xao của Tom sáng lên một vẻ cương quyết.

- Nhưng….

- Không ai cần anh ở đây đâu! – Dennis tuyên bố với giọng doạ dẫm.

- Chúng ta không thể bỏ mặc mọi việc như thế này em ạ – Tom bước thêm một bước về phía Sara. Dennis ngăn anh lại.

- Anh cút đi chỗ khác có phải hơn không?

- Khoan đã nào, Dennis! Tôi sẽ không đi khỏi đây khi chưa nói chuyện được với Sara. Anh gạt Dennis ra, nhưng cậu ta đã thoi cho anh một quả trúng bụng mà anh không kịp chống đỡ. Sara hét lên và đâm bổ vào anh.

- Thôi đi Dennis! Đừng động đến anh ấy. Không để ý đến chị, lợi dụng lúc Tom đang gập người lại vì đau, Dennis bồi luôn cho Tom một đòn nữa. Nhưng lần này Tom đã kịp phản ứng, anh nhảy sang một bên và giáng trả Dennis một cú đấm rất mạnh. Dennis hăng máu lên định chống đỡ nhưng Tom đã tóm được tay cậu. Hai người vật lộn nhau rồi dồn nhau đến cạnh bể bơi. Đột nhiên Dennis lùi lại một bước, cậu thụt chân và kéo theo cả Tom cùng rơi xuống bể. Nước lạnh làm cho họ nguôi cơn giận dữ. Trong khi cả hai lập cập leo lên khỏi bể bơi, Sara đứng trên bờ chửi mắng họ thậm tệ.

https://thuviensach.vn

- Cả hai người đều nực cười và đáng kinh tởm! Có thôi ngay đi không! Định giải quyết vấn đề bằng cách ấy hả? Họ run rẩy đứng cùng nhau trong tư thế căng thẳng.
- Cút ngay! – Dennis hét lên. Tom đưa mắt nhìn Sara.
- Em có muốn anh về không?Sara không trả lời.
- Cút! – Dennis khàn khàn nhắc lại. – Đó là điều mà chị ấy và tất cả chúng tôi đều muốn. Cút ngay ra khỏi cuộc đời chúng tôi và đừng bao giờ quay trở lại nữa!Tom quay gót đi ra, không nói thêm một lời nào. Dennis nhẹ nhõm thở phào. Cậu cho rằng cậu đã hành động đúng khi đuổi cổ thằng quái thai đó ra khỏi nhà. Cậu không thể hiểu nổi tại sao chị gái mình lại lập tức chạy vào phòng khoá trái cửa lại, sáng hôm sau không ra ăn sáng và cho đến tận chiều không hề bắt chuyện với cậu.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 55

- Bà Harper, thật sung sướng vì bà đã trở về!

- Tôi cũng rất lấy làm hân hạnh, Hilary ạ.Nhìn khuôn mặt sáng bừng lên của người nữ thư ký, Stephany thấy rằng mình quyết định đến văn phòng để thấy mọi việc tận mắt là điều đúng đắn. Không thể nhường trận địa cho Jake Sanders một cách dễ dàng như vậy.

- Thưa bà Harper, ông Sanders đang ở trong văn phòng của bà… Tôi không thể làm gì được để ngăn cản điều đó.

- Cảm ơn Hilary – Stephany dịu dàng mỉm cười. Rồi chị kiên quyết đi tới cửa và bước vào văn phòng mà không gõ cửa. Vừa nhìn thấy chị, vẻ tức tối trên mặt y lập tức biến mất.

- Stephany! – Y thốt lên.

- Ông Sanders – Stephany bình thản trả lời,

– Tôi thấy rằng ông thu xếp được ở đây cũng thuận tiện đấy.

- Tôi rất lấy làm tiếc rằng quyết định bầu tôi làm Tổng giám đốc đã được Ban giám đốc thông qua khi bà vắng mặt.

- Tôi đã được thông báo về điều đó. Nhưng một khi ông đã gian dối trong khi thống kê số tín phiếu ông có, thì tôi tin rằng quyết định đó sẽ được xem xét lại.

- Xin lỗi bà Harper – Y nói trong lúc tặng chị một nụ cười mê hồn, – đó là một lời buộc tội rất nghiêm khắc. Khi mà bà chưa có những chứng cớ xác đáng thì đó sẽ là một sự vu khống. Stephany chịu đựng được cái nhìn của y.

- Tôi tin chắc rằng điều đó đúng. Y giang rộng hai tay.

- Tôi cam đoan là bà nhầm. Cô Johnes người giúp việc của Bill, đã nhầm trên máy vi tính. Cô ấy bị phạt và đã chuyển sang làm công việc khác rồi

.- Khéo léo đấy!

- Xin cảm ơn.

- Ông đừng hy vọng là tôi sẽ để yên như thế

https://thuviensach.vn

Y nhìn chị chế giễu.- Bà thất vọng lắm, có phải không?
- Được thế thì vinh dự quá.- Stephany… – Y đứng dậy và bước lại gần chị.

Sự gần gũi của Sanders làm chị xúc động mạnh. Chị lùi lại để tránh y. Tại sao y lại có thể tác động đến chị như thế nhỉ? Chị cảm thấy mình mất tự chủ
– Đừng thế – Jake tiếp tục nói – Bà và tôi có thể kết hợp lại thành một ê kíp mạnh. Chúng ta có thể cùng nhau đưa công ty này lên thành một công ty lớn mạnh nhất vùng Thái Bình Dương này.
- Cứ kể nữa đi!
- Nói chung tôi không muốn chiếm đoạt hãng của bà, tôi chỉ muốn cùng bà củng cố nó mà thôi.
“Lạy chúa, – Y nghĩ, – Người đàn bà này là ai vậy? Phải trải qua bao nhiêu điều bất hạnh như vậy mà vẫn xinh đẹp hơn bất cứ phụ nữ nào trên khắp hành tinh này!”. Y chăm chú ngắm khuôn mặt chị, tuy có gầy đi chút ít nhưng sinh động hơn trước rất nhiều, đôi mắt chị xanh như khói phủ, trên trán chị vẫn còn hằn một vệt tím mờ mờ. Y cảm thấy mùi nước hoa của chị.
- Cả hai chúng ta đều biết rằng phải củng cố những gì đã có giữa chúng ta – Y nhẹ nhàng nói.
- Hãy xéo đi với quỷ.
- Được rồi, – Y thất vọng và giận dữ
– Bà đã không cho tôi được lựa chọn. Nếu bà không muốn làm việc cùng tôi thì tôi xin cam đoan với bà là không những bà sẽ không còn chân trong Ban giám đốc, mà bà sẽ phải cuốn gói khỏi “Harper Mining” trong một ngày gần đây.
- Thì ông cứ thử xem.
- Tôi hoàn toàn không muốn điều đó.
- Ồ, tất nhiên là ông không muốn – Chị nhếch mép mỉa mai. – Ông là một người tốt đến thế cơ mà! Thôi được, theo tôi thì chúng ta đã làm rõ mọi việc rồi. Chúc ông mọi điều tốt lành, ông Sanders.Chị ngẩng cao đầu và đi ra khỏi phòng. Ở phòng đợi Hilary đã nghe rõ những đoạn

https://thuviensach.vn

tranh luận căng thẳng của họ.
- Tôi cảm thấy mệt mỏi lắm, bà Harper ạ. – Bà ta nói với giọng run run – Rõ ràng là tôi phải xin nghỉ hưu thôi.
- Bà đừng nghĩ đến chuyện đó, Hilary ạ. Đây chỉ là giai đoạn ngừng bắn thôi – Chị im lặng một lát. – Bà hãy đặt điện tới vương quốc Zalip. Cho tôi nói chuyện trực tiếp với Hoàng thân Amal. Tôi sẽ chờ ở trong toà nhà này
* * *

- Philip – Jilly giả vờ vui mừng một cách rất thành công và bật dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi khi vừa nghe tiếng chìa khoá xoay trong ổ. Ả lao ra hành lang đón chồng:
– Anh thân yêu? Ở Hồng Kông thế nào hở anh? Philip mệt mỏi cởi áo bành tô, treo nó lên móc và thận trọng trả lời:
- Tuyệt lắm. Anh đã hy vọng là em sẽ đón anh ở sân bay. Một chuyến bay dài quá. Và anh còn phải đến ngay văn phòng lấy thư báo.
- Ôi, tha lỗi cho em nhé, anh yêu quý. Máy bay thì thường chậm trễ, mà em lại rất bận…
- Sao, em rất bận à? – Ông bình thản nhìn ả – Nhiều lần anh cố gắng gọi điện cho em từ Hồng Kông. Đặc biệt là buổi tối. Thế mà lần nào em cũng vắng nhà. Em đi đâu thế?
- Philip, anh làm sao thế? – Jilly định biến tất cả thành trò đùa. – Anh đã hỏi thì em xin được trả lời: Phần lớn là em ở Eden với Stephany. Chị ấy đau khổ lắm: mất Dan, rồi những chuyện bối rối ở công ty.Philip quay lưng đi.- Vâng, anh hiểu.
- Vào đi anh, để em rót cho anh chút gì uống nhé. Jilly kéo chồng vào phòng khách, lăng xăng chạy đi rót whisky cho ông. “Cho dù có điều gì đó xảy ra với ông ấy đi nữa thì một ngụm rượu mạnh cũng không có hại gì”. – Ả nghĩ bụng.

Ả đưa mắt nhìn trộm ông. Ông ngồi yên, mắt nhìn đâu đó vào khoảng không, đắm mình trong những ý nghĩ có lẽ không lấy gì làm vui.

https://thuviensach.vn

Trước khi đi ông dịu dàng cởi mở với ả bao nhiêu thì bây giờ trở về ông lạnh lùng xa cách bấy nhiêu. Chắc là ở Hồng Kông công việc làm ăn của ông tồi tệ lắm. Ông chả nói là đã mệt mỏi rồi còn gì. Philip đã trở nên quá già để lang thang từ nước này qua nước khác như vậy. Ả thấy cần phải làm cho ông khuây khoả lên mới được.

- Anh có thích màu tóc của em không? – Ả láu táu nói – Lần trước em lo là màu tóc hung quá, nên em đã đề nghị…

- Jilly – Ông ngước mắt nhìn ả – Không có nhẽ ngày nào trong tuần em cũng đi làm đầu. Có lẽ điều này là lạ lùng nhưng anh không hiểu ở nhà em làm gì và đi những đâu. Jilly đánh hơi thấy nguy hiểm và cần phải tấn công ngay: - Chắc anh muốn em thành tù binh trong nhà mình hay sao?

- Tất nhiên là không. Nhưng theo anh, người chồng có quyền được biết vợ mình thường đến những nơi nào. Và anh không hiểu tại sao em lại không muốn kể cho anh nghe về điều đó.

- Thái độ đối xử như thế làm em cảm thấy bị xúc phạm! – Jilly bắt đầu giận dữ – Em đã làm mọi điều để chứng minh cho anh và mọi người rằng em đã thay đổi hẳn. Nhưng rõ ràng là cho dù em có làm gì đi nữa thì người ta vẫn nghi ngờ em điều gì đó. – Ả móc khăn mùi xoa ra và xỉ mũi ầm ĩ.

– Em không chịu nổi điều đó đâu! Em sẽ bỏ đi! Có lẽ lúc đó anh mới hiểu ra rằng anh đã bất công với em như thế nào. Thầm chúc mừng mình vì đã đóng một màn kịch thành công, ả nhảy bổ ra khỏi phòng. Còn lại một mình, Philip ngồi lặng đi một lúc bên cốc rượu. Sau đó ông đến bên máy điện thoại.

- Cassy Johnes đấy à? Tôi là Philip Stuart đây. Tôi cần trao đổi một vài điều. Bao giờ chúng ta có thể gặp nhau được?

* * *

Tom và Rina ngồi bên giường bệnh của Bill và rất vui sướng vì sức khoẻ của ông đang dần dần khá lên. Mặt mũi, tay chân ông hầu như đã không còn vàng xạm như trước, đôi mắt ông đã trở lại vui vẻ. Ông chăm chú theo dõi Tom trong lúc anh đang cẩn thận đút tờ giấy gập nhỏ vào túi trong của chiếc áo vét.

- Khéo đừng đánh mất đấy con ạ.

https://thuviensach.vn

- Bố đừng lo! Nhưng bố có chắc đó là điều bố cần không? Có khi bố sẽ quay lại công ty trước khi vấn đề này xảy ra cũng nên.- Nó có thể xảy ra nhanh hơn là con tưởng đấy. Chúng ta đã có kinh nghiệm cay đắng để hiểu rằng Sanders không từ một thủ đoạn nào. Bố biết là sức khoẻ của bố đang bình phục, nhưng lúc này bố chưa thể vượt qua những cánh cửa khoá kín của bệnh viện mà ra khỏi đây được. Ngoài con ra, bố không thể phó thác quyền biểu quyết của mình ở cuộc họp Ban giám đốc cho ai cả. Bố cho rằng nó cũng sắp xảy ra thôi.
- OK. bố ạ – Tom đáp lại một cách máy móc và sững người. Tom nhận thấy cái nhìn của họ, anh mỉm cười và nhún vai. Trái tim của Rina dường như không thế chịu đựng được thêm nữa nên bà lên tiếng.
- Tom, mẹ không biết nên bắt đầu như thế nào. Chúng ta cứ nói loanh quanh mãi, từ khi con được biết…
Tom ngồi yên lặng. Anh không muốn đi sâu vào nguồn gốc xuất thân của mình, đối với anh đó là một đòn rất nặng nề. Anh quyết định không để cho Bill cảm thấy có điều gì đó căng thẳng trong mối quan hệ giữa họ. Rina tiếp tục nói:
- Bố mẹ hiểu rằng không nên giấu con. Nhẽ ra phải kể với con về tất cả mọi điều. Nhưng bố mẹ muốn làm điều đó sao cho có lợi nhất… Mắt bà đẫm lệ.
- Đừng lo lắng gì cả mẹ ạ – Tom buồn rầu mỉm cười và ôm lấy bà. – Cho dù có xảy ra điều gì đi nữa thì mẹ vẫn là mẹ của con. Con không bao giờ hết yêu mẹ. Và cả bố nữa, bố ạ.
- Mẹ ngỡ là con không bao giờ tha thứ – Rina sụt sịt nói.
- Ấy chớ, – Tom dịu dàng an ủi bà, – mẹ định làm cho ông già buồn đấy à? Hơn hai mươi năm qua chúng ta đã sống trong một gia đình. Hàng trăm lần bố mẹ đã chứng minh cho con biết bố mẹ yêu con như thế nào. Không có ai có thể xoá những điều đó ra khỏi trí óc của con được. Có tiếng gõ nhẹ vào cửa, và Stephany xuất hiện với một bó hoa to tướng.
- Đây là quà cho bệnh nhân – Chị vui vẻ nói.
- Những bông hoa tuyệt vời quá! – Rina reo lên và đứng dậy để nhận hoa. Bà lập tức cảm thấy lúng túng mà không biết xử trí thế nào cho phải.
- Thôi con phải đi đây – Tom nói với giọng căng thẳng.

https://thuviensach.vn

- Con đi ư? – Bill hỏi lại.
- Vâng, con sẽ đến sau, bố nhé – Rồi anh quay người để đi ra.
- Tom, – Stephany nói và đưa tay chạm vào tay Tom, sự động chạm ấy làm anh thấy tê buốt như sờ phải nước đá. – Tôi có thể nói với anh vài điều trước khi anh đi không? Tom do dự, nhưng rồi anh gật đầu và nhường cho Stephany đi trước. Trong hành lang, anh cố tình quay mặt đi chỗ khác.
- Nói là chúng ta cần trao đổi với nhau có nghĩa là chưa nói gì cả – Stephany khó nhọc lên tiếng – Mẹ hiểu rằng đã quá muộn để nhận là mẹ của…
- Tôi đã có mẹ rồi – Tom ngẩng nhìn Stephany và đáp – Mẹ tôi đang ở trong kia.
- Mẹ hiểu… và không bao giờ làm điều gì để thay đổi tình cảm của con đối với Rina…
- Bà không đạt được điều đó đâu! – Tom hét lên rồi chợt sực tỉnh – Trời ơi! Thật là kinh khủng! Thậm chí tôi không biết là nên nói gì.
- Thế thì hãy cho phép mẹ, – Stephany bình thản nói – dù sao đi nữa thì con cũng là con của mẹ. Điều đó sẽ có một ý nghĩa nào đó. Cho dù là đối với mẹ.
- Không! – Tom bỗng thét lên – Điều đó chẳng dẫn đến cái gì cả. Vì Sara! Hay là bà đã quên rồi? Còn tôi thì không! Anh chạy bổ ra khỏi phòng.

Stephany dựa lưng vào tường nhắm mắt lại và cầu Chúa. Biết bao giờ những việc này mới kết thúc đây? Làm cho đứa con của chính mình ghê tởm mẹ đến nỗi nó sẵn sàng bỏ đi coi như không có mẹ trên đời, chẳng nhẽ chị đáng bị đối xử như vậy? Trong một giây, tất cả sức lực đã giúp chị động viên Sara, giúp chị khôi phục lại hoạt động của mình ở công ty “Harper Mining”, thách thức Jake, làm cho Bill và Rina không nản lòng, tất cả sức lực ấy dường như tiêu tan đi, chị là người như con búp bê làm bằng vải vụn. Chị cảm thấy như mình sắp lăn ra ngất. Stephany trượt theo tường và ngồi xuống sàn. Không để ý đến việc có người sẽ bắt gặp chị trong tư thế như vậy, chị cứ ngồi yên cho đến lúc đầu óc như sáng ra. Lúc

https://thuviensach.vn

đó chị mới cố gắng đứng lên và đi vào phòng Bill. Bill và Rina im lặng khi chị bước vào. Rõ ràng là họ vừa nói về chị hoặc về Tom, mà cũng có thể nói về tình thế mà tất cả họ đang lâm phải. Stephany không giận họ. Họ còn biết xử trí như thế nào nữa.

- Chú cảm thấy thế nào hở Bill? Thậm chí cháu cũng chưa kịp hỏi.

- Chú đỡ lắm rồi.

- Đừng có nghe ông ấy – Rina xen vào – Ông ấy phải ở đây một thời gian nữa, cho dù phải xiềng ông ấy vào giường.

- Đừng thúc đẩy sự kiện, chú Bill ạ. Hiện tại thì chúng cháu vẫn còn xoay xở được. Cháu phải về đây. Chú phải giữ gìn sức khoẻ nhé.

- Tạm biệt, Stephany.

- Tạm biệt chú.

Chị khó nhọc bước ra xe và về Eden, chị trở về chốn ấy để làm gì? Cái gì đang đợi chờ chị ở đó? Sara với nỗi đau của nó hay Dennis đang căm tức chị? Bữa ăn chỉ có một mình và chiếc giường lạnh lẽo. Lại thêm sự đe doạ của Sanders vào ngày mai rằng hắn sẽ gạt chị ra khỏi công ty. Lần đầu tiên trong đời Stephany hiểu được tại sao người ta lại có thể buông tay lái, để cho xe chở mình lao xuống vực. Về đến gần nhà chị kinh hãi nhận ra chiếc xe ô tô của cảnh sát đang đỗ ở cạnh cổng. Lạy chúa! Không! Làm sao bây giờ? Dennis à? Hay Sara? Một cái gì đó vỡ tan trong người chị, khi chị rời xe chạy vào nhà. Sara mở toang cảnh cửa. Đằng sau lưng cô thấp thoáng bóng một nhân viên cảnh sát.

- Mẹ, mẹ đi vào nhanh lên! – Sara hét toáng lên.

Stephany vấp mấy cái khi bước qua ngưỡng cửa làm chị suýt ngã. Sara đỡ lấy mẹ, nước mắt ròng ròng chảy trên má cô khi cô thông báo:

- Dan, mẹ ạ! Tìm thấy rồi! Mà vẫn còn sống!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 56

Nhà của mình! Trước đây chưa bao giờ Stephany đánh giá được ý nghĩa của khái niệm đó, như khi chị đưa Dan về Eden.

Vừa hay tin ông được cứu thoát, chị lập tức bay đến đảo Orphey trong nỗi lo sợ và niềm hy vọng. Chị không dám tin rằng ông còn sống, khi chưa tận mắt nhìn thấy ông. Cuộc gặp gỡ đã diễn ra trong một biển nước mắt và muôn vạn cái hôn, với vô số những lời thầm thì thổ lộ. Việc đó tiếp diễn suốt trong những ngày mà Dan nằm điều trị ở cái bệnh viện nhỏ mà cách đấy chưa lâu Stephany đã nằm dưỡng bệnh. Thậm chí đêm đến họ cũng ở bên nhau. Những người đứng đầu bệnh viện đã thông cảm với Stephany bởi họ còn nhớ chị đã đau khổ như thế nào khi chị tưởng Dan không còn nữa. Vì vậy họ cho phép chị ở lại trên chiếc giường gấp đặt ngay trong phòng của Dan. Ở đó chắp nối những mẩu chuyện rời rạc của Dan, chị biết được ông thoát nạn như thế nào. Thì ra ông bị chấn thương khi xảy ra vụ nổ, ông đã lang thang nhiều ngày trên đảo nơi ông bị sóng dạt đến, ăn quả rừng rễ cây, cho đến khi người ta phát hiện ra ông từ chiếc máy bay lên thẳng đang đi tìm kiếm một người mất tích khác. Lợi dụng bóng đêm, Stephany lấy hết can đảm và kể cho Dan nghe về đứa con riêng của mình và những rắc rối xảy ra sau sự phát hiện này. Nghe chuyện đó Dan im lặng rất lâu. Ông đã trải qua những thử thách dữ dội nên ông không hề ghen bóng ghen gió. Ông chỉ thương Sara và Tom mà thôi. Chị nằm yên nắm tay ông, cảm thấy tim mình nhẹ nhàng ấm áp và trong trẻo lại, bởi vì cởi mở được sự bí mật, chị như trút được gánh nặng trong lòng. So với điều đó mọi việc xảy ra ở công ty "Harper Mining" dường như không quan trọng lắm nữa.

Dan bình thản lắng nghe chuyện người ta đã cố gắng bắt liên lạc với đảo trước cuộc họp Ban giám đốc nhưng không có hiệu quả. Những lời đe doạ của Jake cũng không làm cho ông lo lắng nữa. Nỗi bi thảm mà ông

https://thuviensach.vn

vừa trải qua đã giết chết lòng ghen tuông, ông không còn ghen Stephany nữa.- Khi đầu óc anh tỉnh táo trở lại và trí nhớ quay về với anh, anh có nhiều thời gian để suy ngẫm – Ông nói với chị – Anh hiểu rằng chúng ta… Rằng anh đã bỏ phí rất nhiều thì giờ. Anh thề với em rằng nếu được sống lại với em từ đầu thì anh sẽ làm điều đó muôn ngàn lần tốt hơn. Vài hôm sau, Stephany đặt vấn đề xin đưa Dan về Eden. Ông không bị thương. Xét nghiệm đã cho thấy rằng chấn thương ở vùng đầu không để lại một hậu quả nào nghiêm trọng. Cái mà ông cần bây giờ là sự nghỉ ngơi, Stephany thuyết phục rằng Dan hoàn toàn có thể ở nhà mình dưới sự trông coi của một cô y tá có kinh nghiệm. Bác sĩ đồng ý và cho Dan xuất viện. Dan trở về nhà trên chiếc máy bay trực thăng được bố trí như một phòng bệnh, có sự theo dõi của của những nhân viên y tế. Bác sĩ nghiêm khắc bắt Stephany hứa rằng cuộc đón tiếp Dan phải diễn ra thật nhẹ nhàng tránh gây xúc động có hại cho ông. Thế nhưng mọi người ở Eden không ai có thể giấu được niềm vui khi Dan trở về. Đối với Sara, chuyện Dan về nhà là tia sáng duy nhất trong màn đêm ảm đạm đã bao phủ lên cuộc đời cô sau khi Tom bỏ đi. Thậm chí Dennis cũng ngạc nhiên một cách dễ chịu rằng cậu cũng rất vui mừng trước sự kiện và quyết định sẽ không xử sự như một đứa con riêng hay ghen ghét. Còn Maytie thì quả thực không đến Sydney để mua vải về làm cờ và biểu ngữ để đón Dan thật long trọng, nhưng chẳng ai ngăn được ông thỉnh thoảng lại nắm chặt tay Dan, quanh quẩn bên cạnh để mang ra mời mọi người uống trà,cà phê hoặc ăn bánh xăng uých mà không ai còn có thể ăn uống gì thêm được nữa. Một lúc sau Stephany kiên quyết bắt mọi người đi ra khỏi phòng, tuyên bố rằng Dan cần phải nghỉ.

- Bác sĩ đã ra thời khoá biểu như vậy – Chị giải thích.

- Một phút nữa thôi – Dan van nài, mặt ông rạng rỡ vì hạnh phúc – Chẳng nhẽ em không biết rằng những người làm nghề y như anh không bao giờ tuân theo mọi quy định như những người thường à? – Trong khi đó mắt ông đã ríu cả lại.

- Ngày mai em sẽ đặt ra nội quy – Chị buông rèm và sửa lại chăn cho ông.

- Chúng ta đã có những ngày thật đẹp trước khi xảy ra tai nạn, Stephany.

- Chúng ta sẽ còn có nhiều điều tuyệt diệu nữa. – Chị trả lời và hôn ông –

https://thuviensach.vn

Còn bây giờ anh ngủ đi nhé.

Chị cẩn thận đóng cửa và rón rén đi ra khỏi phòng. Sara đợi chị ngoài cửa. Cô ôm lấy mẹ và thì thầm.

- Xin chào đón mẹ đã thật sự trở về nhà.

Ngày đã hết mọi người đã đi ngủ. Thế nhưng có một người đang lang thang trên các phố ở khu Elizabeth Bay. Ông bước những bước đều đặn như thể đang sóng bước cùng với một đội lính vô hình. Giờ đây không một người nào trong đám bạn bè và đồng nghiệp lại có thể nhận ra đó là Philip. Trong khi lang thang như vậy, trước mắt ông hiện lên cuộc nói chuyện với Jilly mà rốt cuộc ông phải bỏ chạy ra khỏi nhà.

- Em đi đâu về?

- Em ở nhà Stephany.

- Anh đã gọi điện đến đấy.

- Điều đó gọi là gì hả. Toà án giáo hội Tây Ban Nha à?

- Jilly, đừng nói dối. Anh muốn biết sự thật.

- Anh làm sao thế, không tin em à?

- Nghe đây, Jilly, điều đó không làm anh xúc động nữa đâu. Anh đã gặp Cassy Johnes.

- Thì đã sao?

- Cô ta đã cho anh xem chứng từ chuyển giao tín phiếu cổ phần. Em đã đem tín phiếu "Harper Mining" của em… tín phiếu của anh cho Jake Sanders.

- Giả sử như thế thì đã sao! Mẹ kiếp, anh làm gì được tôi?

- Jilly, vì Chúa… anh phát điên lên mất. Tại sao? Em làm như thế để làm gì?

- Xéo đi với quỷ, Philip! Anh chết gấp đi cho rảnh.Ông thầm ôn đi ôn lại cảnh ấy, suy nghĩ làm cho ông chóng mặt. Ông cảm thấy bơ vơ không có chỗ bấu víu. Ông đã đánh cuộc bằng tất cả những gì ông có. Thế mà tất cả bỗng nhiên sụp đổ. Mọi ý nghĩ trong đầu ông đảo lộn lung tung. Ông bước đi như một kẻ vô hồn, lang thang, vô mục đích và không định hướng.

Sáng hôm sau, bình minh trong trẻo và rạng rỡ hứa hẹn một ngày thu đẹp trời. Stephany cảm thấy thiên nhiên như một tấm gương phản chiếu tâm

https://thuviensach.vn

trạng chị. Nếu hôm nay thời tiết đáp ứng được mong mỏi của chị, thì chị sẽ cùng Sara đỡ Dan ra dạo chơi ngoài vườn một tiếng đồng hồ.Stephany nằm trên giường, đưa mắt ngắm tia nắng nhảy nhót trên rèm cửa và sung sướng nghĩ rằng thật hạnh phúc khi trên đời này có người để đánh thức chị dậy. Chị quay người lại nhìn Dan. Ông nằm ngửa, khoanh tay dưới đầu, mắt nhìn lên trần.

- Anh đã dậy rồi đấy à?

- Tất nhiên. Em quên là anh đã ngủ mười lăm giờ đồng hồ rồi sao?

- Còn em thì có cảm tưởng rằng em có thể ngủ được mười lăm giờ nữa. Nhưng em phải dậy để làm việc thôi.

Một thoáng im lặng.

- Em phải làm việc ư?- Em biết là ở Orphey chúng ta đã quyết định vứt bỏ tất cả để sống với nhau thôi. Nhưng khi em còn lại một mình, em hiểu ra rằng em không thể từ bỏ "Harper Mining" được. Anh đừng bắt em phải lựa chọn giữa anh và công ty.

- Anh có đòi hỏi em điều đó đâu. – Ông dịu dàng nói – Anh chỉ muốn được đảm bảo thôi. Anh muốn em thừa nhận rằng chúng ta có những cái quan trọng hơn mà không thể hy sinh nó cho bất kỳ công ty nào.

- Thế thì anh phải cho em được đấu tranh đến cùng với Sanders.

- Cho phép em ư? Chẳng nhẽ anh lại có thể ngăn trở em? – Ông ôm lấy chị – Anh yêu em, Stephany. Anh sẽ ủng hộ em trong mọi việc, và anh sẽ ở đây chờ kết quả. Thế nào?

- Tuyệt lắm anh ạ.

- Nhưng còn một điều mà anh muốn hỏi em.

- Điều gì hở anh?

- Bố của Tom. Stephany giật mình:

- Anh muốn biết người đó là ai ư?

- Không, không phải cái đó. Điều anh muốn biết là anh có cần phải lo lắng đề phòng việc gì không.

- Không, không cần. Nếu có điều gì như thế thì em đã báo anh rồi. Họ nằm cạnh nhau trong sự ấm áp và gần gũi. Nhưng có một nỗi lo sợ đã đột nhiên nhen lên trong tim Stephany.

https://thuviensach.vn

Angelo vui mừng khi thấy Dennis xuất hiện ở cửa quán ăn. Đã cuối ngày, khách ăn vãn hẳn đi nên họ có cơ hội để tán phét với nhau. Cậu chạy ra đón bạn.

- Dennis, cậu đấy à? Lâu lắm rồi tớ không gặp cậu đấy. Angelo lập tức nhận ra rằng đây không phải quán rượu đầu tiên mà Dennis đã vào trong buổi chiều nay…

- Angelo, cậu là bạn tớ, có đúng không? – Dennis hỏi bằng cái giọng đã bắt đầu líu lại và đưa mắt nhìn quanh.

- Ồ, tất nhiên rồi – Angelo bình tĩnh đáp và dẫn Dennis lại gần bar, nơi cậu có thể thường xuyên theo dõi bạn

- Cho tớ whisky nhé. Suất đúp ấy. – Dennis ra lệnh. Angelo miễn cưỡng chiều bạn và hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Có gì đâu.

- Nom cậu có vẻ ốm lắm.

- Đó là tại vì tớ uống chưa đủ đấy – Dennis đưa cốc rượu lên uống một hơi rồi dằn chiếc cốc xuống. – Nữa! Angelo nhìn cậu:

- Này, Dennis, có khi cậu phải ngừng lại rồi đấy.

- Không được!

- Cậu nghe đây, có thể là mọi việc chưa tồi tệ đến thế đâu.

- Không thể à? – Dennis gào lên như phát dại. – Thế cái khoản thừa kế mà vì nó anh đã lao động suốt cả đời, thế rồi bây giờ anh phải chịu mất vì bà mẹ anh bỗng nhớ ra rằng cách đây hai, ba chục năm bà ấy trót đẻ ra một thằng con trai khác, thì sao? Xử sự thế nào đây về điều đó? Nào rót cho tôi nữa đi!“Ôi lạy Chúa! Chắc cậu ta phải say lắm rồi nên mới nói lung tung như thế!”. Angelo lấy từ dưới quầy ra một chai whisky đặc biệt mà ông Vittorio dùng cho trường hợp này.Trong chai đựng thứ rượu đã pha rất nhiều nước lã để dành riêng cho những ông khách đã say bí tỉ chỉ biết đòi uống thêm mà không còn phân biệt được gì nữa.

- Không lấy tiền. – Cậu nói. Dennis trong một ngụm, rồi lè nhè nói:

- Cậu không biết đấy, Angelo ạ, mà tớ thì không thế kể hết được. – Cậu gục đầu vào hai cánh tay.

https://thuviensach.vn

– Nếu cô bạn mà cậu yêu, hoá ra chỉ là một con đĩ đượi,và cùng lúc ấy nó lại nhăng nhít với một kẻ mà cậu rất căm thù, thì sao? Cậu nghĩ gì việc đó? Angelo mất bình tĩnh vì đúng lúc đó Cassy bước vào. Cô không nhận ra Dennis vì cậu đang gục đầu xuống bàn nên đi thẳng tới quầy.
- Chào anh, Angelo, cho tôi một cốc nước khoáng nhé. Và một suất ăn tối nữa!Dennis nghe thấy giọng cô liền lầu bầu:
- Cái con chó cái ấy đã đến đấy! Cassy giật mình và lùi lại như bị ong đốt, nhưng cô trấn tĩnh ngay.
- Chào anh, Dennis.
- Chào cả cô nữa. – Cậu trả lời với giọng kinh tởm.
- Tại sao em gọi điện mà anh không trả lời? Cả thư của em nữa?
- Tại vì tôi không muốn nói chuyện với cô, và tôi không tin rằng cô đã cắt đứt với Sanders khi cô sà vào tôi.
- Điều đó không đúng!
- Thế thì tại sao có vẫn làm thuê cho hắn? Tại sao cô lại nhận được miếng béo bở ở nhà mốt “Tara”?
- Dennis, em đã cố gắng giải thích cho anh. Em cần có việc làm. Em làm gì có bà mẹ giàu như anh.
- Ừ, cô không có thật, – Dennis cáu kỉnh đáp – Và bây giờ thì cô không có cả thằng con trai của bà mẹ giàu có để mà tiêu khiển nữa. Chắc cô tưởng tôi là thằng ngu chứ gì? – Cậu vùng dậy – Cô cút về với thằng Sanders của cô đi! Cho nó chơi với cái mông đít của cô! Tôi tin rằng nó có thừa kinh nghiệm!Vừa chửi rủa rất tục tĩu, cậu vừa lao ra khỏi quán rượu. Angelo lo lắng nhìn Cassy và không nghĩ ra được câu gì để nói. Cô tức giận cắn môi,đầm đìa nước mắt.
“Ôi Dennis, – cô nghĩ bụng – Giá mà anh chịu nghe em nói. Em biết là em đã sai lầm khi chữa chứng từ theo yêu cầu của Jake. Nhưng em sẽ làm cho việc này ra nhẽ. Em đã kể hết với Philip Stuart, ông ấy sẽ hướng dẫn em phải làm gì. Chỉ cần anh tin rằng em đã yêu anh… và đến bây giờ vẫn yêu…”.
- Một suất ăn tối ạ? Xin mời cô ngồi bàn này – Cuối cùng Angelo đã nghĩ ra được một câu để nó

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 57

Vào buổi sáng có cuộc họp thường lệ của ban giám đốc "Harper Mining", Stephany dậy rất sớm, mặc quần áo và trang điểm rất kỹ lưỡng.

Hôm nay chị phải đánh trả những đòn tấn công của Jake. Trong phiên họp này chị sẽ đề nghị huỷ bỏ quyết định bất tín nhiệm đối với chị. Để làm được việc đó, và để mọi người tin rằng chị vẫn vững vàng tay lái, chị mặc thật đẹp để không một ai mảy may nghi ngờ về tư thế sẵn sàng của mình. Chị chọn bộ quần áo màu than đen tuyền để tôn nước da trắng và chiều sâu của mắt. Để không có vẻ nghiêm khắc quá, chị mặc chiếc áo sơ mi lụa đỏ có nơ to ở cổ.

"Màu đỏ tượng trưng cho sự nguy hiểm dành cho ông đấy, thưa ông Sanders – Chị nghĩ thầm – Để ông hiểu rằng tôi đã quay về".

Khi Stephany xuất hiện ở phòng khách của công ty "Harper Mining", chị hiểu rằng cố gắng của chị không phải là vô ích. Mặc dù chị căm thù Sanders đến tận đáy lòng, chị vẫn rất thích thú trước sự khâm phục của y.

- Xin chào… – Y nói – Xin mời vào phòng làm việc của tôi… của chúng ta. Stephany đưa mắt nhìn y khi y giở lại luận điệu cũ:

- Tôi đã đề nghị chia nhau quyền lãnh đạo "Harper Mining" và cả bản thân công ty. Và bây giờ tôi vẫn khẳng định rằng đó là một lối thoát duy nhất. Bà đã suy nghĩ về đề nghị của tôi chưa?

- Nó chẳng có giá trị gì cho lắm.

- Stephany… đừng để cho lòng tự ái của bà vượt lên trên lý trí, chẳng nhẽ bà định chia tay với công ty hay sao?

- Điều tôi biết chắc là tôi không thể làm việc với những người mà tôi không tin tưởng. Tôi sợ rằng ông là một trong những người ấy đấy. Y nhếch mép:

- Hoặc là tất cả, hoặc là không có gì, có phải thế không?

- Chính vậy. Tôi đến để báo cho ông biết là tôi sắp đề nghị huỷ bỏ kết quả cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm đối với tôi đấy. Nếu tôi thành công, mà như

https://thuviensach.vn

ông biết đấy, cơ hội của tôi rất lớn, thì chính ông phải rời văn phòng này ngay trưa nay.

- Tôi hiểu. Nhưng có lẽ bà chưa được biết chương trình nghị sự. – Y nhặt tờ giấy trước mặt y và đẩy qua bàn về phía chị – Mục thứ nhất.Stephany đọc đi đọc lại bản chương trình nghị sự với sự lo lắng ngày càng tăng.

- Bà thấy chưa, – Jake thản nhiên nhấn mạnh. – tôi đã để ở mục thứ nhất đề nghị khai trừ bà ra khỏi ban giám đốc. Nếu chúng ta thoả thuận được với nhau thì tôi đã bỏ mục đó rồi.Tay chị run run khi chị hỏi y:

- Ông có tin là ông sẽ đủ số phiếu không?

- Đủ tin để thử xem thế nào.

- Nhưng ông đã bỏ qua một vài điều.

- Điều gì nhỉ?

- Đề nghị của tôi. Tôi hoàn toàn có quyền bỏ phiếu chống lại sự khai trừ tôi kia mà.

Y im lặng một lát.

Sau đó y nói tiếp với một nụ cười kẻ cả.

- Trong chương trình nghị sự không có đề nghị của bà. Nếu vậy nó chỉ được nêu lên ở cuối phiên họp, trong mục "những vấn đề linh tinh khác". Nhưng rất có thể tới lúc đó bà đã không có chân trong Ban giám đốc, có nghĩa là không thể đề nghị được nữa.

- Và bây giờ tôi sẽ nói cho ông biết là tôi sẽ làm gì tiếp theo. – Chị nhận ra giọng mình một cách khó khăn… – - Tôi sẽ yêu cầu thị trường chứng khoán xem xét và điều tra lại toàn bộ chứng từ để xem ông đã kiếm được những phần trăm tín phiếu còn thiếu bằng cách nào.

- Thôi được rồi, chúng ta đã biết quan điểm và dự định của nhau. – Y nói thế, mặc dù y rất muốn thốt lên rằng: "Hỡi người đàn bà, tranh đấu với ta làm gì, trong khi em chỉ cần cười với ta một lần thôi là ta đã trả lại cho em cái công ty chết tiệt này và chúng ta sẽ kết thúc mọi chuyện ở đây". Y đứng dậy để bước sang phòng họp.

- Tiện thể, tôi muốn nói thêm một chi tiết nữa. Tôi không muốn tỏ ra là tôi trói tay bà, nhưng nếu bà không đủ số phiếu trong cuộc biểu quyết ở mục thứ nhất thì bà sẽ bị khai trừ khỏi Ban giám đốc, lúc đó bà không có quyền

https://thuviensach.vn

yêu cầu thị trường chứng khoán tổ chức bất kỳ một cuộc điều tra nào, bởi vì bà chỉ còn là một doanh nghiệp tư nhân, chẳng có quan hệ gì với công ty nữa. Stephany choáng váng đi ra khỏi phòng. Chị qua phòng thư ký, hầu như không để ý đến Hilary. Bà thư ký ngẩng lên nhìn chị:

- Thưa bà Harper…

- Bà bảo gì?

- Về việc gọi điện cho Hoàng thân Amal – Bà xem sổ ghi chép – chúng tôi đã cố gắng đặt điện như bà dặn. Có lẽ ông ấy đi công tác đâu đó chứ không có mặt trong nước ở thời điểm này.

- Bà đã gọi thử rồi à? Điều đó quan trọng lắm đấy.

Hilary đưa mắt nhìn theo chị. Bà cảm thấy áy náy vì sự việc đã xảy ra như vậy. Thế nhưng nửa tiếng đồng hồ sau, bà đã gọi điện cho bạn gái mình ở phòng tài vụ.

- Bà Harper bị khai trừ khỏi Ban giám đốc rồi! Bà không đủ phiếu trong cuộc biểu quyết theo đề nghị của ông Sanders. Cậu không thể tưởng tượng nổi mọi chuyện đã xảy ra như thế nào đâu! Lúc đầu số phiếu hai bên bằng nhau, tưởng chừng như vị trí của bà ấy không có gì đáng ngại. Thế nhưng ngay lúc đó cậu con trai của bà ấy đã bỏ phiếu chống. Philip ngồi một mình trong căn hộ. Cửa sổ với hai lần kính được đóng kín mít, mặc dù hôm nay trời nắng và rất ấm áp. Ông cần phải trấn tĩnh lại, cần suy nghĩ mọi việc kỹ lưỡng. Chỉ có thế thì cơn bão tố trong lòng ông mới dịu lại được. Philip cầm những tài liệu trên bàn lên đọc lại.“Theo dõi bà Stuart, như đã thoả thuận, trong thời gian từ… thường xuyên đến cửa hiệu uốn tóc… mua áo mưa ở cửa hàng. Người bị theo dõi cũng thường xuyên đến khách sạn Ringens thăm phòng của nhà doanh nghiệp Jake Sanders. Người hầu này có thể làm chứng rằng người này thường xuyên có quan hệ tình dục với Jake Sanders trong nhiều tháng. Nếu cần thiết có thể đề nghị cô gái làm nghề massa Pich làm chứng…”

Ông cần suy nghĩ kỹ. Trong khoảng thời gian nhiều tháng… Có nghĩa là trước khi họ cưới nhau! Tại sao vậy? Thường xuyên đến thăm… Phải, Jilly thuộc loại phụ nữ không bao giờ làm việc gì nửa chừng. Đặc biệt trong lĩnh vực lừa dối và làm cho đàn ông phát điên. Ông cần suy tính kỹ.

https://thuviensach.vn

Giá mà ông có thể suy tính kỹ…

- Thế nào?

- Tất cả đều tuyệt vời. Stephany Harper đã bị xoá sổ rồi.

- Khó mà tưởng tượng nổi!

- Chuyện sâm banh thế nào? Anh muốn ăn mừng chiến thắng trước quý bà này, khi anh về phòng mình.

- Chiến thắng của chúng ta chứ? Còn sâm banh thì tha hồ, mặc dù em đã bắt đầu uống rồi.

- Ừ thì chiến thắng của chúng ta. Hình như em tin tưởng về điều này lắm thì phải.

- Cũng giống như anh thôi, anh đã chẳng bảo em chuẩn bị mọi thứ để ăn mừng là gì.

- Thế… em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Tiếp theo là tiếng cười suồng sã vang lên trong máy.

- Em đến bở hơi tai ra rồi. Nếu anh không nhanh lên thì em sẽ bắt đầu với anh chàng trực hành lang ở khách sạn đấy.

- Hãy giữ mình cho ấm áp để đợi anh. Jilly nhé. Còn sâm banh thì phải lạnh đấy. Anh sẽ về ngay.

- Em đang chờ anh đấy!

Không khí trong phòng ngủ ở Eden căng thẳng đến cực độ.Sự tức giận và thất vọng của Dan thật không có giới hạn. Stephany làm ông tức phát điên, ông không hiểu tại sao Jake lại có thể xoay chị dễ dàng như vậy. Đã mấy lần chị tỏ ra bất lực, trong khi đó Sanders thực hiện các âm mưu của y rất dễ dàng. Mỗi lần chị chuẩn bị tấn công thì y lại đi trước chị một bước. Mất chức lãnh đạo công ty đã là một đòn nặng nề. Nhưng thêm vào đó bị khai trừ ra khỏi Ban giám đốc, mất hết mọi quyền hành và các mối liên hệ với cái công ty mà từ lâu đã trở thành một phần cuộc đời của chị thì quả là một sự sỉ nhục mà đến thánh cũng phải tức giận. Hơn nữa, người có lỗi trong việc này lại là đứa con do chính mình đẻ ra. Dan vẫn thường đánh giá Dennis không cao lắm, nhưng ngay cả ông cũng không thể ngờ rằng cậu có thể xử sự tồi tệ như vậy!

- Nó có giải thích vì sao không? – Dan thất vọng hỏi. Stephany ngồi trên

https://thuviensach.vn

ghế, tay mân mê chiếc mùi soa.
- Nó chỉ ném cho em một cái nhìn giận dữ rồi giơ tay biểu quyết thôi.
- Đúng là cái đồ quái thai!Trước đây chưa bao giờ chị nghe thấy Dan sử dụng những từ thô tục như vậy.
- Nó căm giận em và cố tình trả thù
.- Vì điều gì?
- Có lẽ vì… vì Tom, vì em đã tìm ra anh…
- Ồ không, tất nhiên là không phải thế!
- Thế thì phải có một lý do nào đó. Sau khi chúng em từ Orphey trở về nhà, tự nhiên quan hệ của nó với Cassy chấm dứt hẳn. Nó trở nên bất hạnh thế nào đó. Nhưng tất cả những cái đó đều không giải thích được vì sao nó chống lại em.- Stephany, trước đây anh đã nói với em rằng Dennis không phải là người thừa kế xứng đáng của "Harper Mining", tiếc rằng những lời anh nói chỉ được khẳng định trong tình huống bi thảm như thế này.
- Trong tình hình hiện tại thì chính nó lại có cơ hội trở thành Tổng giám đốc hơn là em. – Stephany cay đắng nói. – Dù sao đi nữa thì nó vẫn ở trong Ban giám đốc. Hơn nữa, sau cú vừa rồi hắn là nó rất được lòng Tổng giám đốc mới.
- Theo anh thì nó đã rút hết ván cầu và bây giờ không thể hy vọng rằng chúng ta lại cư xử với nó như cũ. Stephany, em phải cố gắng để anh đừng nhìn thấy mặt nó. Có thể, anh đang yếu nhưng anh không nhịn được đâu.
- Kết cục thì điều đó có khi cũng có những ưu điểm của nó. – Stephany im lặng, chìm đắm trong những ý nghĩ của mình.
- Ý em muốn nói gì? - Anh vẫn thường khuyên em không nên đối xử với Dennis như trẻ con: lúc nào cũng tha thứ cho nó, tạo cơ hội cho nó sửa chữa sai lầm, không bắt nó phải chịu trách nhiệm gì cả. Anh nhớ không?
- Tất nhiên là anh nhớ chứ.
- Bây giờ em mới hiểu là mình hết nước rồi. Dennis đã không coi em là mẹ nữa, nên mới không xử sự như một đứa con phải xử sự với mẹ mình. Em cho rằng cuối cùng thì nó cũng đã trở thành người lớn. Em hy vọng rằng chưa phải là quá muộn.

https://thuviensach.vn

* * *

Philip đăm đăm nhìn chiếc micro đặt trước mặt ông, trên chiếc bàn trong văn phòng. Ông đã sử dụng micro hàng nghìn lần, sao lần này ông lại thấy do dự vậy. Ông thấy cần phải cân nhắc kỹ. Cân nhắc!… mày nhíu lại, ông cầm lấy micro và ấn nút.

- Stephany, – ông bắt đầu nói, – Philip Stuart đây. Tất nhiên, nói chuyện trực tiếp với chị thì hơn. Nhưng… điều đó là không thể. Cho nên, tôi gửi cho chị cuộn băng này, để báo trước với chị. – Bỗng ông phát hiện ra là chưa nhấn nút ghi. – Thôi được, làm lại từ đầu vậy.

- … Tôi không thể sống được sau những gì mà Jilly đã làm đối với tôi. Bây giờ tôi tin chắc rằng, cô ấy muốn làm hại cả chị nữa…

“Cô ta có ý định giết chết mình không? Thỉnh thoảng cô ấy cũng có yêu mình. Mình không biết là không thể tưởng tượng rằng lúc nào cô ta cũng ở bên Sanders. Mình chỉ được hưởng những vụn bánh rơi, trong khi hắn xơi cả chiếc bánh ngọt. Nhưng thôi, đủ rồi…”- … Jilly đánh lừa tất cả chúng ta. Bây giờ tôi đã hiểu ra rằng tôi là một thằng đại ngốc. Tất cả chúng ta đã cố gắng tin rằng Jilly đã bắt đầu một cuộc đời mới. Và không ai muốn tống cô ấy vào ngục lần nữa. Nhưng vì sự an toàn tính mệnh của chị, tôi van chị hãy đừng tin cô ấy dù chỉ mảy may thôi.

“Jilly đã đóng một vai trò như thế nào trong tất cả các vụ việc xảy ra sau khi ả ra tù?

Cái “tai nạn rủi ro” đối với Stephany… mà ông thật là điên rồ, ngu ngốc, thậm chí ông đã là một kẻ phạm pháp khi làm chứng cho Jilly được vô tội! Người đàn bà hư hỏng ấy đã khiến cho ông phản bội luật pháp mà suốt đời ông tôn trọng. Bởi vì ông cho rằng luật pháp là phương tiện duy nhất để chống lại những kẻ độc ác vô lương tâm, những kẻ giết người, là phương tiện duy nhất có thể bắt bọn này chịu trách nhiệm về những tội của chúng gây ra. Thế mà giờ đây mọi việc đối với ông đã kết thúc rồi.”

- … Xin đừng nghi ngờ về những điều tôi nói với chị. Tất cả những cái đó đều là sự thật. Xin chị hãy kể lại với Dan hoặc với Bill Macmaster. Cô ta thường sỉ nhục Bill khi nói chuyện với tôi, bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao rồi. Bill đã nhìn thấu suốt cô ta và đã từng cố gắng ngăn chặn…

https://thuviensach.vn

“Tại sao không ai nhận thấy nhỉ? Jilly đã không từ một việc gì. Cho dù Greg Marsdan có là chồng bạn gái thân nhất đi chăng nữa, thì điều đó đối với cô ấy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thậm chí cô ấy còn thấy khoái vị hương vị của quả cấm, vì có sự nguy hiểm. Thậm chí viễn cảnh ngồi sau chấn song sắt nhà tù cũng không ngăn được cô ấy cầm súng nã vào hắn"

- Khi tấm màn sương khói của dối trá và mưu mô được vén lên, chị sẽ thấy chính số cổ phần của Jilly đã giúp Jake nhảy vào công ty. Cô ấy muôn tước đi của chị công ty “Harper Mining”. Cô ấy muốn tiêu diệt chị. Chỉ có Chúa mới biết được cô ấy sẽ còn làm những gì. Cảnh sát đã mở cuộc điều tra tai nạn mà chị mắc phải. Liệu Dan có tin chắc được rằng xuồng máy đâm vào khúc gỗ không? Tôi cho rằng Jilly có thừa khả năng chuẩn bị cho cả hai người một món bất ngờ. Bởi vì, chắc chị cũng biết, Jilly ghen ghét với tất cả những gì chị có: Công ty “Harper Mining”, Eden, con cái, và Dan… Tôi phải đi đây.

Còn có một việc nữa mà tôi phải làm. Cầu cho chị và Dan hạnh phúc. Chúa ban phúc cho anh chị… và xin vĩnh biệt.

Philip bấm nút Stop, tua lại cuộn băng, bỏ nó vào phong bì, đề địa chỉ và gắn xi. Sau đó ông mở cửa. Người đưa thư bằng xe mô tô đã chờ ở đó, tay cầm chiếc mũ bảo hiểm.

- Xin lỗi – Philip nói, – anh có thể mang gấp cái này cho bà Stephany Harper không?

- Xin ông ký vào đây ạ.- Khi nào thì bà ấy sẽ nhận được?

- Trong vòng một tiếng đồng hồ.

- Cảm ơn.

Người đưa thư thắt chặt chiếc mũ rồi đi ra. Philip dọn dẹp bàn cẩn thận, cầm cặp, đóng cửa văn phòng và ngồi vào xe. Ông lái chiếc xe đến bờ vực dốc đứng, trên một vùng biển mênh mông phía nam Thái Bình Dương rồi từ trên vách đá gieo mình xuống phía dưới.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 58

- Em cho rằng, bây giờ không nên để cô ấy ở một mình Dan ạ. – Stephany nói trong khi Jilly vào phòng đệm ở Eden. – Trong những giây phút bi thảm thế này mà phải ở một mình thì thật khủng khiếp. Dan gật đầu:

- Tôi rất lấy làm tiếc, Jilly ạ.

- Tất cả đã ổn rồi. – ả yếu ớt đáp lời. – Em rất ngại vì đã làm phiền anh. Stephany bảo hôm nay là ngày đầu tiên anh xuống được dưới nhà.

- Đừng nghĩ gì về điều đó, Jilly ạ. – Stephany thuyết phục ả. Tin tức về tai hoạ vẫn còn quá mới mẻ đối với họ. Khi Philip gieo mình tự tử từ vách đá, có mấy người trông thấy. Cảnh sát lập tức xác định được họ tên của chủ nhân chiếc xe bị bỏ lại. Tin ấy được báo cho Jilly, rồi theo yêu cầu của ả được báo ngay cho Stephany, nhanh đến nỗi xác của Philip, được xuồng máy cảnh sát vớt lên, hãy còn ấm.

- Bây giờ phải làm gì? - Ôi, – Jilly thẫn thờ nói, – phải tổ chức lễ tang thôi.

- Theo em thì anh ấy chẳng có bà con họ hàng gì. Sao ta không vào phòng khách mà bàn bạc, hả Jilly?

- Vâng, tất nhiên, – người đàn bà vừa mới goá chồng máy móc trả lời, mắt không rời chiếc phong bì lớn nằm giữa đống thư từ trên bàn. Không nghi ngờ gì nữa, đó là nét bút của Philip! Ông ta ghi gì cho Stephany thế nhỉ? Chắc là một quả bom nổ chậm nào đó sẽ nổ vào mặt ả sau khi ông ta chết chăng? Họ sắp vào phòng khách thì Maytie đi qua và nói:

- Lúc nãy khi bà vắng nhà bưu điện mang thư báo và một người đưa tin đã đem chiếc phong bì này đến. Stephany quay lại.

- Cảm ơn bác Maytie – Chị nhặt hết thư từ mang vào phòng khách và đặt tất cả lên chiếc bàn bên cạnh máy điện thoại. - Có ai muốn uống gì không?– Dan hỏi.

Nước mắt tuôn ra từ mắt Jilly.

- Tại sao, tại sao anh ấy lại làm thế? – ả nức nở – Chúng em đang hạnh

https://thuviensach.vn

phúc như thế cơ mà!
Dan và Stephany đưa mắt nhìn nhau.
- Chắc hẳn là phải có một nguyên nhân nào đó đấy – Stephany nói.
- Khi em được ra tù… em chỉ muốn có cơ hội để bắt đầu một cuộc sống khác. Philip chính là món quà tặng của số phận mà em không xứng đáng được hưởng. Thật là bất công khi Chúa đã ban cho em một con người như thế, rồi sau đó lấy đi mất. Có tiếng gõ cửa, rồi Maytie bước vào.
- Bà Macmaster gọi điện đến đấy ạ.
- Bác nối với máy ở đây nhé. Giả vờ đóng kịch với chiếc mùi soa mà ả đưa lên che đôi mắt ướt lệ, Jilly không rời mắt khỏi Stephany, lúc này đang đến gần máy điện thoại. Áp ống nghe bằng vai, chị nhặt mấy phong thư và lơ đãng bóc ra xem.- Không, cô Rina ạ, cháu chưa muốn báo cho chú Bill biết điều gì về phiên họp hôm qua, chừng nào bác ấy chưa bình phục hẳn. Nếu chú ấy biết thì có thể lại bị cơn co tim nữa. Sanders đã khai trừ cháu ra khỏi Ban giám đốc và gạt cháu ra ngoài công ty rồi.Vừa nói chị vừa rọc phong bì và đọc nội dung bên trong. Tay chị sắp với tới chiếc phong bì bí ẩn kia, và khi đó…
- Đó là lỗi của em! – Jilly gào tướng lên và lăn xả vào Stephany. – Em! Em đã giết anh ấy!
- Rina, xin lỗi bác, cháu sẽ gọi điện sau nhé! – Chị lo lắng đặt máy và bỏ mấy bức thư xuống. Chị bảo là phải có lý do gì đó thì Philip mới tự tử! – Jilly rống lên – Chị nghĩ là em có lỗi chứ gì! Em không chịu đựng được nổi điều đó đâu!Ả đứng bên cạnh máy điện thoại, buông chiếc cốc vào mép bàn và làm nó vỡ tan. Mảnh thuỷ tinh bắn túng toé, máu từ ngón tay bị đứt của ả chảy ròng ròng.
- Dan! Mau lên! Cô ấy bị đứt tay rồi. Dan vội vàng chạy ra khỏi phòng để lấy hộp thuốc. Stephany cầm lấy tay Jilly để xem xét. Run rẩy như thể sắp ngã xuống, Jilly dựa lưng vào bàn. Ả dùng tay kia nhón chiếc phong bì lên giấu vào áo nịt.
- Vào phòng tắm đi, – Stephany lo lắng nói. – Phải rửa và băng vết đứt lại. Dan sẽ giúp em. Em không cần phải vật vã như thế. Chị tin là em không có điều gì phải buộc tội mình

https://thuviensach.vn

Nói điều đó, chị cảm thấy giọng mình có vẻ không được tự nhiên. Sự nghi ngờ và tiếp đó là sự tức giận xâm chiếm lấy chị. Jilly giở trò gì vậy? Đằng sau cơn bột phát có vẻ như đóng kịch này là điều gì? Nhưng rồi chị cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ của mình. Sao chị lai có thể bất công và tàn nhẫn với người đàn bà vừa mất chồng và đang choáng váng này như vậy.Tuy nhiên, khi họ còn lại hai người với nhau và có thể bàn luận trước khi đi ngủ. Dan đã đưa ra một nhận xét khác hẳn:

- Philip có một thể lực rất tốt. Công việc làm ăn của anh ấy phát đạt và mang lại lợi nhuận đáng kể. Anh ấy không có những khó khăn về tài chính.

- Nói cách khác là…

- Anh ấy không có lý do gì để tự sát, ngoại trừ một điều.

- Jilly chăng?

- Cô ta là nước cờ đi sai duy nhất trong toàn bộ cuộc đời của Philip.

- Stephany, em phải xét đến một điều rằng Jilly là một nghệ sĩ đại tài.- Em không muốn tin vào điều đó đâu Dan ạ. Cô ấy là em ruột của em.Dan im lặng rồi kiên quyết cất tiếng: - Để cho người ta xỏ mũi, đó là điều không hợp với em. Chính em đã nói với anh rằng, khi vắng anh, em cũng đã nghi ngờ rồi cơ mà.

- Đúng như thế thật… Nhưng có những điều đã thay đổi. Anh thử xem, thằng con đẻ của em bỏ phiếu để gạt em ra khỏi công ty. Con gái em tuy không nói ra nhưng chắc cũng cho rằng đời nó tan vỡ là do lỗi của me nó. Thậm chí anh cũng có những lúc không ủng hộ em…Ông không thể phủ nhận điều đó.

Em cần có gia đình. Em muốn tất cả chúng ta phải gắn bó hơn nữa. Em không muốn gạt bỏ Jilly ra ngoài như bố em đã làm.Dan cảm thấy ông đã chịu thua:

- Hình như chỉ khi em đã mất công ty thì gia đình đối với em mới trở nên quan trọng như vậy.

- Đừng bất công như thế!

- Thôi được, nếu Jilly là một trong những kẻ đã làm cho em mất công ty thì sao?

https://thuviensach.vn

- Làm thế nào mà biết được điều đó, hở anh?

Đám tang Philip được tổ chức giản dị như chính ông khi còn sống. Ngoài Jilly ông không còn người thân thích nào, Stephany và Dan là những người bạn gần gũi nhất của ông. Mặc dù đã được thông báo nhưng chỉ có một số ít trong số đồng nghiệp và khách hàng của ông đến đưa ông đến nơi an nghỉ cuối cùng. Jilly đứng giữa nhóm khách khứa, nhận lời chia buồn như thể ả đã từng làm việc đó cả đời mình. Stephany đứng bên cạnh ả, đề phòng những cơn sốc đột xuất như hôm Philip chết.

- Bill rất lấy làm tiếc là không thể đến được. – Rina nói. – Bill quen Philip từ những ngày đầu tiên khi Max nhận ông ấy làm luật sư cho hãng "Harper". Đây là một tổn thất lớn lao cho tất cả chúng ta.- Cảm ơn.- Bill gửi lời chia buồn với gia đình.

- Ông ấy thế nào rồi? Stephany liếc nhìn thấy một bóng người cử động ở cửa ra vào. Dennis! Từ hôm ở cuộc họp đến nay, đã mấy ngày rồi chị không gặp con. Đêm đó cậu không về, chỉ gọi điện cho Maytie báo là sẽ vắng nhà vài ba ngày. "Giá vài ba tháng thì càng tốt" – Dan lầu bầu. Stephany cảm thấy mình thản nhiên một cách lạ lùng. Một điều gì đó gắn bó với chị và Dennis đã tan vỡ, và chị ngạc nhiên thấy việc đó không làm cho chị lo lắng lắm. Dennis tiến về phía Maytie đang bê chiếc khay mời khách khứa dùng rượu. Cậu cầm một cốc nâng lên uống cạn một mạch và định lấy cốc khác.Chị bước đến gần con trai.

- Theo mẹ thì con uống thế là đủ rồi đấy. Cậu nhìn mẹ rồi nói:

- Sao, đến thức uống mà cũng phải hạn chế à? Stephany giằng lấy chiếc cốc trên tay cậu và đặt xuống.

- Dennis, ta cần phải nói chuyện với nhau.

- Để làm gì? Để bà lại thông báo cho tôi cuộc tình lãng mạn của bà, về việc ông anh trai của tôi đã ra đời như thế nào ấy à?

- Mẹ không hề biết sự thật về Tom. Mẹ chẳng việc gì phải giấu giếm con cả

- Điều đó không quan trọng, mẹ ạ. Con không tin rằng mẹ có thể phân biệt

https://thuviensach.vn

được sự thật khỏi cái mà mẹ tưởng là sự thật. Stephany mất hết vẻ bình tĩnh:

- Dennis, anh xử sự như cái đồ giẻ rách mạt hạng nhất. Thứ nhất, tôi tưởng rằng anh về đây để đưa tiễn bác Philip lần cuối. Nếu vậy thì hãy tỏ lòng kính trọng đối với một người đáng kính đã mất đi, chứ không phải như mọi khi, chỉ biết nghĩ về mình mà thôi. Thứ hai, tôi đã chán tận cổ về những màn kịch mà anh làm ra vẻ bị xúc phạm. Nếu anh không lập tức chấm dứt những trò ấy đi và nghe lời tôi, thì anh có thể xéo ra khỏi nhà này và khỏi cuộc đời tôi.Chị không cao giọng, nhưng những lời chị nói tác động đến cậu rất mạnh. Cậu nhìn mẹ với vẻ kính trọng như cũ và gật đầu.

- Anh đã giúp Sanders đuổi cổ tôi ra khỏi công ty của chính tôi. Gạt tất cả mọi điều linh tinh ra thì anh cũng đã làm một điều xuẩn ngốc nhất, để cho những người thiển cận nhất cũng thấy rằng anh không xứng đáng được mang họ Harper. Anh đã quyết định một vụ làm ăn xuất phát từ nhiều suy diễn tình cảm riêng tư. Anh ngu ngốc lắm, Dennis ạ. - Anh định cho tôi một vố, – chị tiếp tục – cứ cho rằng tôi không biết điều đó. Nhưng cái đó chỉ làm cho quan hệ giữa chúng ta sau này phức tạp lên. Nhưng anh là con của mẹ, quỷ tha ma bắt anh đi! Và tôi lại muốn gắn bó các thành viên trong gia đình chúng ta. Mặc dù có nhiều điều chia rẽ chúng ta, nhưng tôi cho rằng anh cần đóng một vai trò trong công việc của gia đình, và hy vọng rằng anh sẽ làm tròn trọng trách đó. Dù sao đi nữa thì anh cũng là Harper. Vậy nên hãy cố gắng hành động như một thành viên trong gia đình. Chị quay gót đi ra, để một mình Dennis ở lại với những ý nghĩ của mình. Đi ngang qua Sara, chị thầm thì với con gái:

- Đứa con lầm lạc đã trở về! Con sang chào đón nó đi.Dan theo dõi Dennis từ phòng bên cạnh, cố gắng đoán xem việc cậu trở về lợi hại như thế nào. Bỗng ông thấy Dennis mở to mắt kinh ngạc. Nhìn về phía cửa, ông cũng sửng sốt thấy Jake Sanders đang bước vào.

- Xin lỗi vì tôi không đến dự an táng được. – Y bước tới gần Dan mềm mỏng nói. – Hy vọng là ông cho phép tôi được từ biệt người quá cố lần cuối cùng.

- Tôi không hề biết rằng ông có quen Philip. – Dan lúng túng.

https://thuviensach.vn

- Không… tôi không được quen riêng ông ấy. Nhưng đường đời của chúng tôi có những điểm gặp nhau. – Nói đến đó y phải nén mình không nhìn về phía Jilly
- Tôi không muốn giả dối để nói rằng ông là vị khách chúng tôi rất mong chờ, – Dan lạnh lùng nói. – Biết đâu bà Stuart lại đánh giá cao cuộc viếng thăm của ông.
- Thưa bác sĩ Marshall, để làm dịu bầu không khí căng thẳng giữa chúng ta, tôi muốn nói rằng việc tôi phải chiếm đoạt công ty "Harper Mining" của vợ ông hoàn toàn là do những nguyên nhân kinh tế chứ không do những lý do riêng tư nào cả.
"Ông dối trá, thưa ông Sanders, – y nhủ thầm – Còn gì có thể riêng tư hơn việc muốn chiếm đoạt một người đàn bà như thế! Ông không được mời mà vẫn xuất hiện ở đây chẳng qua chỉ vì muốn nhìn thấy mặt nàng, vào trong ngôi nhà của nàng, làm cho chồng nàng tức tối…"
- Ông hoàn toàn chưa hiểu tôi, – Dan đáp, – mặc dầu tôi khinh bỉ những thủ đoạn mà ông đã dùng, nhưng tôi cũng có những cái phải cảm ơn ông. Tôi coi việc Stephany mất "Harper Mining" là phần thưởng riêng cho mình. Còn chuyện tôi nghĩ về ông thế nào thì đó là việc riêng của tôi. Xin chào ông. – Và ông rời khỏi Sanders. Stephany không nhìn Jake khi chị nói chuyện với một người khách hàng của Philip, nhưng thể xác chị cảm thấy sự hiện diện của y, hệt như cái máy địa chấn ghi nhận cơn động đất vậy. Mặc dù không nhìn y, chị vẫn tưởng tượng ra khuôn mặt y một cách rõ ràng. Y vẫn bảnh bao chải chuốt như thường lệ, bộ quần áo tối màu làm cho y có vẻ giống một vị hoàng tử mặc đồ tang. Chị không nhìn mà vẫn thấy mái tóc của y buông rất đẹp trước trán và làn môi mọng hơi trễ của y. Chị biết rằng y đang bước đến và bây giờ đã đứng ngay sát bên chị.
- Xin lỗi, – y nói với người khách hàng của Philip, tôi cần bàn bạc với bà Marshall một vài việc.Ông già cúi chào rồi bước đi.
- Thật vậy ư? – Chị hỏi y.
- Thật cái gì?
- Rằng chúng ta cần bàn bạc điều gì đó?
- Ồ vâng… Tôi nghĩ rằng chúng ta cần bàn với nhau. Về những

https://thuviensach.vn

việc chưa giải quyết xong.- Việc gì nhỉ?- Bà biết rất rõ, Stephany ạ. – Y nói.
– Giọng y rất khẽ, thậm chí có vẻ buồn buồn, không có dấu vết gì của sự ngạo mạn thường ngày. – Chúng ta đang chơi một trò chơi. Hãy đính chính giùm nếu tôi nói không chính xác. Nhưng theo tôi, chúng ta đã cùng thua trong một ván bài nào đó. Cả hai ta… Nhưng bà cũng khẳng định rằng không hiểu những gì xảy ra quanh bà.
Jake dừng lại để cho chị có dịp phản ứng. Nhưng chị đã im lặng. Mắt chị chăm chú nhìn đôi tay y đang nắm giữ chiếc cốc. Chị nhìn những ngón tay giữ cẩn thận của y, cảm thấy rất muốn dùng môi chạm đến từng ngón một.
- Tôi có hai vấn đề – y nói tiếp. – Thứ nhất là thuyết phục bà thú nhận tình cảm của bà đối với tôi như thế nào. Tôi biết rõ bà. Tôi có thể đọc được thể xác bà, đôi mắt bà, cho dù tôi không nhìn thấy bà đi chăng nữa.
– Chị không ngẩng đầu nhìn Jake, nhưng cũng không ngắt lời y – Vấn đề thứ hai là còn khó khăn hơn nhiều, theo quan điểm của tôi, đó là việc tôi rút lui khỏi cuộc chơi như thế nào đây, sau tất cả những trò này? Chị không trả lời y. “Đây là kẻ mà ta căm thù… và cũng căm thù ta không kém. – Chị nghĩ.
– Hắn đã cướp công ty của ta, làm cho con trai ta chống lại ta, đã hành hạ chồng ta…” Đồng thời, chị cảm thấy có thể đưa tay chạm vào mặt, vào môi y bất cứ lúc nào.
- Ông Sanders! – Jilly kêu lên làm câu chuyện của họ ngắt quãng. Mắt ả sáng lên một cách nguy hiểm – Cảm ơn ông đã đến với chúng tôi.Điệu bộ của Jake lập tức thay đổi.
- Xin lỗi tôi cần phải… – Stephany thở phào nhẹ nhõm và bước đi
.- Anh làm gì ở đây với bà ấy thế hả? – Jilly gầm gừ.
- Cẩn thận cô em ạ. Em đang phạm lỗi đấy.
- Thế à?
- Anh không tin Stephany. Cô ta không phải là người dễ dàng nhượng bộ. Anh bắt cô ả chuyển sang… phòng ngự.- Và anh cũng định áp đảo em chứ gì?
- Thế nghĩa là thế nào?

https://thuviensach.vn

- Anh bắt em phải chịu gánh nặng của sự ganh đua. Anh tưởng là em không nhìn thấy gì đấy à?
- Em nhầm rồi, Jilly ạ.
- O.K, anh chứng minh điều đó đi. Em sẽ rời Eden ngay bây giờ để về Elizabeth Bay. Bắt đầu cuộc sống cô đơn của mình. Lần đầu tiên em mời anh thăm tệ xá của em. Sao chiều nay anh lại không đến để an ủi bà goá này nhỉ?“Phải rời khỏi đây thôi” – Stephany nghĩ bụng khi chị đi chào hỏi khách khứa. Chị cảm thấy như bị bóp cổ – đứng trong một phòng với Jake thật nguy hiểm. Chị vội bước ra ngoài

Mặt trời đã lặn xuống phía biển. Stephany đứng ngoài hiên và thở thật sâu. Hoàng hôn để lại vệt sáng vàng rực trên mặt biển. Chị nhớ lại khi còn là một cô bé đã bao lần chị mong ước được lặn vào giữa vệt sáng ấy. Giờ đây, giá chị cũng được lặn vào chốn đó! Mãi một lúc sau chị mới biết rằng chị không ở đây một mình. Ngoài hiên ở bên phải chị, có một người nào đó cũng đang tận hưởng vẻ đẹp của buổi hoàng hôn. Ngoảnh lại, chị trông thấy một người mặc chiếc áo choàng rộng đang ngồi bên chiếc bàn.

- Amal!Hoàng thân đứng dậy và đến cạnh chị. Ông cầm hai tay chị và nồng nhiệt hôn lên đó.
- Em cần anh, – ông nói. – Và anh đã đến.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 59

Buổi tối hôm ấy, trên đường đến khu Elizabeth Bay, Jake không giải thích được mình đến đó để làm gì. Y hoàn toàn không muốn xuất hiện trong ngôi nhà của Philip vừa quá cố. Y cũng không muốn gặp gỡ với Jilly. Y rất ngạc nhiên thấy y không còn mong muốn làm tình với Jilly nữa. Ả xinh đẹp thật, nhưng giờ đây y thèm muốn một cái gì đó khác lạ, thanh khiết hơn. Trong trí tưởng tượng của y hiện lên hình ảnh một người đàn bà cân đối có cặp chân dài với chiếc cằm cương nghị và ánh mắt lạnh lùng. Y mong sao cái miệng mím chặt ấy sẽ mềm mỏng lại, thành một nụ cười, nụ cười dành riêng cho y, y muốn đôi mắt xanh biếc lạnh lùng ấy mờ đi như khói phủ vì ham muốn. Ôi, y mong muốn… y mong làm sao.Jilly đang đợi y với một chai sâm banh, nhưng y thấy chẳng thích thú gì, y muốn uống một thứ gì đó nặng hơn. Jake không thể và không muốn chia sẻ sự phấn chấn của ả. Tự nhiên y muốn rời bỏ ả ngay lập tức.

- Cả hai chúng ta đều đã nhận được những cái mà chúng ta mong muốn, – y nói. – Giờ đây, sự liên minh giữa chúng ta đã đến lúc chấm dứt.

- Anh định nói gì?

- Hôn nhau từ biệt thôi.

- Hôn nhau thì em sẵn lòng lắm, nhưng không phải để từ biệt.

- Bây giờ đến lượt anh hỏi “Em định nói gì?”

- Công việc đã xong đâu.

- Hãy khai sáng cho anh với.

- Anh sẽ rất sai lầm nếu nghĩ rằng Stephany đã bó tay đầu hàng. Không thể tin được ả đâu. Ả còn rất nhiều khả năng để phản công lại đấy.

- Anh đã nghĩ về điều đó. Nhưng cánh tay phải của Stephany là ông cố vấn Bill thì đang nằm bệnh viện, con trai của cô ta đã chuyển sang mặt trận của đối phương, ông chồng thì đòi vợ ngừng cuộc chiến. Quân đội của cô ấy tan rã rồi, đó là điều mà em không thể chối cãi.

https://thuviensach.vn

- Rất đúng. Nhưng Stephany có tất cả những gì để riêng bản thân ả cũng trở thành một đạo quân hùng mạnh. Trước đây ả ta một mình đơn độc mà đã tự phục sinh từ cõi chết. Giờ đây, bên cạnh ả là đội ngũ bạn bè giàu có. Em biết, ở Sydney này ít nhất sẽ có hàng chục người sẵn sàng móc ví ra, nếu ả ta hỏi một câu thôi – "Như ta đây, chẳng hạn" – Jake nghĩ bụng một cách đau khổ. – Và anh đừng quên hoàng thân Amal đấy nhé."Amal. Nếu không có hắn, – Jake tin tưởng nghĩ, – thì băng giá giữa ta và Stephany đã tan rồi. Phải, chính là do Amal".Y đưa mắt nhìn Jilly, ả vẫn còn mặc bộ đồ tang:
- Thật đáng tiếc vì không thể sử dụng em để… mua chuộc ông hoàng tôn quý này.
- Than ôi, – Jilly nhăn răng cười. – Cái chết của Philip cũng có những điều bất lợi của nó.
- Dù sao đi nữa cũng phải theo dõi ông bạn bí ẩn của Stephany.
- Chuyện đó để em lo. Thậm chí nếu Stephany có nghi ngờ điều gì thì sự nghi ngờ ấy cũng sẽ bị tình chị em át đi. Cho nên sẽ không có ai có thể thông báo cho anh về những dự định của Stephany tốt hơn em được đâu. Jake cảm thấy nơi bụng dưới một sự mệt mỏi lạnh buốt, thậm chí y rất buồn nôn.
- Thôi được. Chúng ta vẫn cần tiếp tục hợp tác với nhau.
- Giờ vào việc ấy chứ anh. Cuộc tang lễ đã kích thích em quá. Anh nghĩ thế nào về điều đó, hả Jake bé bỏng.

Trăng từ từ trôi trên Eden, đem ánh sáng nhàn nhạt của mình tưới đẫm ngôi nhà đồ sộ rồi chìm đắm sau bóng những hàng cây rậm rạp bao quanh nhà. Đã mấy giờ đồng hồ rồi Amal và Stephany nói chuyện với nhau ở ngoài hiên.
- Thật không thể tin được một điều như vậy, – ông trầm ngâm nói.
- Thế mà tất cả lại đúng như thế đấy. Em không còn là tổng giám đốc công ty, thậm chí không có chân trong Ban giám đốc và giờ đây còn chưa rõ là sẽ xoay chuyển mọi việc như thế nào.
- Đúng là em đã bị sa bẫy. – Ông giận dữ nói. – Làm sao mà Jake Sanders lại đạt được điều đó?

https://thuviensach.vn

- Dennis đã bỏ phiếu chống em, – Stephany buồn bã nói.
- Con phản mẹ à? Ở nước anh… – Ông không nói hết câu. – Vì vậy nên em đề nghị anh đến Úc đấy ư? -
Một phần nào thì đúng như vậy – Dù sao thì đến tháng tới anh cũng sẽ có những cuộc thương lượng mới với "Harper Mining", nên em nghĩ rằng anh sẽ không từ chối đến sớm hơn.
- Anh sẵn sàng chịu sự bố trí của em suốt năm. Em muốn anh giúp em chống chọi với tay Sanders ấy à?
- Em muốn anh ủng hộ em, Amal ạ. Em không muốn giải tán công ty, em chỉ muốn bãi miễn Tổng giám đốc mới mà thôi.
- Stephany yêu quý. – Ông nhìn chị bằng cặp mắt ướt của mình, – sau bấy nhiêu năm quen biết chắc em đã khẳng định rằng có thể tin tưởng vào anh, vì anh không bao giờ làm điều gì có hại cho em?
- Vâng, tất nhiên. Và trong trường hợp xấu nhất thì em cũng đành chịu thôi.Ông mỉm cười.- Biết em rồi… Tóm lại, chúng ta có thể đạt được những gì lớn hơn là "đành chịu".
- Đúng thế. – Chị cương quyết nói. – Em cần một cái gì đó lớn hơn thế nhiều.Ông lại cười:
- Anh thấy là đối với người đã khẳng định là không quan tâm đến công việc nữa mà chỉ muốn dành tất cả thời gian cho gia đình thì em quá cay cú về thất bại của mình đấy.
- Amal… vấn đề ở chỗ là em đã thua cuộc như thế nào. Tất cả những mưu mô, những trò đằng sau hậu trường ấy, thêm vào đó, chưa bao giờ em nghĩ là Dennis lại có thể vào hùa với Jake để chống lại em.
- Dần dần rồi nó sẽ nhận thấy là đã làm một việc ngu xuẩn.
- Có thể. Ông nhìn chị với ánh mắt dò hỏi.
- Em chưa nói hết tất cả phải không?
- Chưa hết ư? – Chị lúng túng hỏi lại.
- Stephany, chúng ta quen nhau đã lâu lắm rồi. Chẳng việc gì phải chơi trò ú tim với nhau em ạ.
- Thôi được, đúng là em có một điều cần nói, và hơn nữa, anh là người có quyền biết điều đó hơn ai hết.- Anh nghe đây.

https://thuviensach.vn

- Em mới mười bảy tuổi khi bố anh đưa anh sang Úc lần đầu tiên.
- Ồ phải, – ông thở dài. – Chẳng nhẽ lại có thể quên được điều đó?
- Chúng ta làm quen với nhau, và đã trở nên rất gần gũi. – Giọng chị thấp xuống, gần như thì thầm. – Gần gũi đến nỗi…
- Đến nỗi nếu như cha anh không… và không có sự khác biệt về tôn giáo thì… Nếu nói thêm thì thật là thừa.
- Amal, anh đã ra về… mà không biết rằng em đã sinh con. – Amal nín thở, môi ông phát ra một tiếng gì đó. – Người ta đã tước đi đứa trẻ đó và nói với em rằng nó đã chết.
- Con trai?
- Con trai của em. Và của anh nữa. Và mới đây thôi, em được biết rằng đứa bé đó không chết khi mới sinh ra như người ta nói với em. Nó đã được Bill Macmaster nhận làm con nuôi. - Rồi sao nữa? – Amal nhổm người trên ghế.
- Nhiều rắc rối đã xuất hiện và theo đuổi em. Chính vì thế mà Dennis đã bỏ phiếu chống em trong phiên họp ban giám đốc. Vì Tom mà nó rất giận em.
- Đó không phải là lời bào chữa! – Amal đấm tay xuống bàn – Con trai phải chiến đấu vì mẹ, nếu cần phải hy sinh vì mẹ chứ không phải là chống lại. – Ông im bặt: – Thế còn Tom?
- Nó ủng hộ em. Nó rất yêu quý, kính trọng Bill và Rina.- Tom là đứa con rất ngoan.- Nó là người tốt. Amal, em cần hỏi anh, anh có muốn cho nó biết rằng anh là cha nó không? Ông chìm đắm trong những suy nghĩ nặng nề.
- Bây giờ anh chưa trả lời được, Stephany ạ. – Cuối cùng ông nói. – Anh phải quyết định xem, bây giờ điều gì sẽ có lợi hơn cho nó và cả cho anh nữa.
- Ôi Amal… Quả thật là em rất tiếc.
- Cô bé mến yêu của anh, – ông nói nhỏ và tin tưởng – đó là từ mà không bao giờ em phải nói đến. Số phận đã gắn liền hai chúng ta, rồi sau đó lại chia rẽ. Tất cả là do ý của trời. Anh đã trải qua nhiều đêm tối, sau khi ngọn lửa bé bỏng đó tắt đi. Nhưng bóng đêm không bắt được anh quên đi ngọn lửa nhỏ đó. – Ông dịu dàng nắm tay chị và họ ngồi như vậy

https://thuviensach.vn

rất lâu. Bóng đêm phương Nam dày đặc phủ quanh họ.

Dòng người du lịch tuôn ra từ Nhà hát ca kịch Sydney – kì quan thứ tám của thế giới về phía những xưởng đóng tàu ngoạn mục. Dennis ngồi gần ga bến tàu thuỷ nhìn thấy những chuyến tàu đi về, thầm đoán xem chuyến sau này có còn chỗ trống không. Hay là ra biển để kiếm tìm hạnh phúc như người xưa vẫn thường làm nhỉ? Muộn mất rồi, – cậu nhếch mép châm biếm. Người ta đã phát hiện ra châu Úc từ lâu…Từ hôm cậu bỏ phiếu chống Stephany trong cơn nóng nảy. Dennis thấy lương tâm cắn rứt. Cậu vẫn buộc tội mẹ giấu giếm bí mật về đứa con riêng, nhưng cậu cũng biết phản ứng của cậu trước việc đó là không tha thứ được. Đau khổ là một chuyện, còn việc xử sự như một thằng khốn kiếp mạt hạng lại là chuyện khác, cậu nghĩ như vậy và thấy rất giận mình.Giá Stephany giận dữ, quát mắng hoặc trách móc cậu vô ơn thì còn dễ chịu. Đằng này mẹ cậu không thể hiện tình cảm gì và lạnh lùng đến phát sợ. Dennis lạnh người khi nhớ đến ánh mắt lạnh tanh của mẹ, thật trái ngược với trước đây mẹ vẫn nhìn cậu đầy mến yêu và sẵn sàng tha thứ tất cả. Cậu bỗng đột ngột nhận ra rằng nếu thiếu tình thương của mẹ thì đời cậu chẳng còn gì tốt đẹp nữa.Nghĩ đến chuyện cậu đã xử sự đáng trách đối với mẹ, Dennis tự nhiên nhớ đến Cassy. Họ đã từng sung sướng biết bao, tại sao cậu lại chối bỏ Cassy như vậy? Nếu thẳng thắn mà nói thì chẳng lẽ cậu có thể mong rằng Cassy, ở lứa tuổi và hoàn cảnh của cô, lại vẫn còn trinh chuyên? Cô ấy đã tốt nghiệp trường tài chính, sống và làm việc trong thành phố, có hoạ là ngu ngốc mà nghĩ rằng cô chưa tiếp xúc với giới đàn ông. Thế thì việc gì cậu phải thất vọng? Bởi lẽ trước cậu, cô ta đã có quan hệ với đàn ông, hơn nữa lại với chính người đó? Hay là cậu đã tức tối vì cô là người tình thứ nhất của cậu, còn đối với cô ta, cậu không phải là người đầu tiên?Dennis thở dài và ném mẩu xăng uých thừa vào thùng rác. Cậu đứng dậy, cố gắng xua đuổi những ý nghĩ đó. Cậu vươn vai, cảm thấy làn gió nhẹ từ ngoài biển thổi vào mát rượi. Bây giờ mà vào quán, uống chút gì đó với Angzi… dạo chơi trong vườn Bách thảo Hoàng gia,… rồi từ đó đến "Những ngọn núi xanh"… Cậu thở dài. Người ta đang đợi cậu ở "Tara", để cùng Joanna duyệt lại chương trình mốt trong mùa tới. Biết

https://thuviensach.vn

rằng ở đó có Cassy cậu dễnh dàng kéo dài bữa ăn để rà xét lại tình cảm của mình, thế nhưng không đạt được kết quả gì cả. Đường đến "Tara" quá gần để giải quyết những vấn đề ấy. "Có khi mình tự làm cho mọi chuyện rắc rối ra cũng nên, chưa chắc mình đã gặp cô ấy. Cô ấy có thể đi đâu đó hoặc làm việc gì khác, biết đâu đấy." Cậu càng tin tưởng vào điều đó, khi thấy hãng mốt có vẻ tấp nập hơn thường lệ: hàng chục cô người mẫu đang nhộn nhịp như bầy chim, rõ ràng là người ta sắp quay phim họ. Cassy, với tư cách là thành viên của Hội đồng quản trị, chắc chẳng có việc gì phải ra đây. Có khi cô ta đang ở trong văn phòng của mình, mải mê với máy vi tính cũng nên. Cố nén nỗi thất vọng vừa bất chợt nảy sinh cậu lên gác và suýt đâm sầm vào cô ta.Khó nói rõ ai là người bối rối hơn. Cassy đã trấn tĩnh nhanh hơn.

- Anh có khoẻ không? – cô hỏi.

- À… cũng bình thường. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Thế còn em?

- Cũng không đến nỗi. Em rất thích ở đây.

- Họ bảo rằng em làm việc cừ lắm.

- Cảm ơn, cảm ơn anh, Dennis.Họ lại im lặng đến khó xử. "Nói cái gì đi chứ, vì chúa! – Cassy suýt kêu lên – Anh ấy đã xuất hiện, mà mi vẫn cứ câm như hến".

- Rất vui mừng được gặp anh.

- Anh có việc. Phải gặp bà Joanna.

- Vâng, vâng. Tất nhiên.Lại im lặng.

- Để bàn về mốt mùa tới ấy mà. Bọn anh phải duyệt chương trình. - Rõ rồi.

- Có lẽ em cũng đang bận vì chuyện đó.

- Vâng, Joanna đuổi chúng em đến toát mồ hôi ra.

- Thỉnh thoảng cũng có được nghỉ chứ? Có rỗi không? – Dennis thận trọng hỏi dò.

- Ồ, vâng. Tất nhiên. Em…

- Dennis! – Joanna từ trường quay lao ra. Tóc bà sổ ra tung toé, còn mắt thì sáng rực – Ra cậu ở đây! Sao muộn thế hả? Thôi được, nhanh lên. Vào việc ngay, nếu không tôi lại bị cơn thần kinh, phát rồ hoặc động kinh, biết đâu còn tệ hơn thế nữa, chưa biết chừng!

https://thuviensach.vn

Tom lái xe trên con đường chạy dọc ven theo bờ biển để đến Eden, điều mà từ khi chia tay Sara, anh đã không làm nữa. Vừa đi anh vừa đoán xem Stephany gọi anh đến để làm gì. Đỗ xe trên lối sỏi cạnh cổng, anh cảm thấy hồi hộp lạ thường. Tom ấn chuông.

- Bà Marshall đang đợi cậu ở trong phòng, cậu Macmaster ạ. – Maytie nói khi ông ra mở cửa. Từ phòng đợi cậu thấy rõ bóng Stephany đang đi đi lại lại trong phòng.

- Cậu cũng biết rõ là có thể không đến đây, – Chị nóng nảy nói thay cho lời chào. – Bây giờ tôi không còn là cấp trên của cậu nữa. "Bà ấy còn hồi hộp hơn cả mình". – Tự nhiên Tom thấy thương Stephany quá. Anh nói:

- Tôi chỉ tò mò thôi. Không hiểu bà còn thông báo thêm điều gì, sau những điều đã nói. Dường như cố trấn tĩnh, Stephany nói:

- Tôi cho rằng chúng ta còn phải trải qua một chặng đường dài để đến với nhau. Nhưng tôi gọi cậu đến không phải vì việc đó. Cậu đã biết sự thật nhưng chỉ mới một nửa thôi. Tôi cho rằng, không cho cậu biết nửa kia của sự thật là không công bằng.

- Nửa kia của sự thật ư? – Anh căng hết người lại. – Bà định nói điều gì?

- Cha của anh, Tom ạ. Cậu có muốn biết không? Có muốn làm quen với ông ấy không?Anh có muốn biết hay không ư? Tom cũng không biết nữa. Anh hỏi một cách khó nhọc:

- Ông ấy ở đâu?

- Ở đây. Tại Eden này.

- Tôi cần phải có thời gian. Để suy nghĩ.- Tôi để cậu một mình ở đây nhé. Cậu có thể tìm thấy tôi ở phòng khách. Cứ thư thả, đừng có vội. Nhưng Tom không cần đến mười phút để quyết định. Cố gắng dẹp những tình cảm trái ngược nhau, Stéphany dẫn Tom ra ngoài hiên. Chị giơ tay chỉ Amal, lúc này ông đang đứng trên lối đi có hàng cây hai bên, không xa chỗ họ lắm. Chị tin rằng chị sẽ không thốt lên nổi một lời, nói chi đến việc giới thiệu long trọng. Cứ để cho họ tự làm quen với nhau vậy. Tom lúng túng đứng im, rồi quả quyết bước về phía người đàn ông đang chờ anh. Stephany vội quay vào phòng, nằm dài trên đi văng, cố gắng xua đuổi mọi ý

https://thuviensach.vn

nghĩ.Một lúc sau có tiếng động khe khẽ, và Tom nhẹ nhàng bước vào phòng.
- Tôi đến để nói lời cảm ơn. – Anh nói giản dị như vậy.
- Ồ… mọi việc tốt đẹp cả chứ?
- Còn hơn là tốt đẹp.
- Thế cậu có thích ông ấy không?
- Chúng tôi đã nói chuyện với nhau… Phải, tôi rất thích ông ấy. Ông ấy gây ấn tượng. Và là người thẳng thắn. Không có một lời xin lỗi, đề nghị hoặc hứa hẹn nào.Chị mỉm cười trầm ngâm: "Đúng theo kiểu Amal".
- Có thể hỏi bà một cậu được không?
- Xin mời.
- Bà đã… yêu ông ấy chứ? - Vâng. Mà cũng có thể là tôi đã tưởng thế. Nhưng thật đau đớn khi mất ông ấy.
- Nếu như…Stephany ngắt lời:
- Tom, nói về quá khứ thì khó có thể dùng cách giả định. Không nên cố gắng giải thích sai lầm làm gì.
- Xin lỗi…
- Vì điều gì?
- Vì tôi đã cư xử không phải.
- Cậu đã cư xử khá lắm, Tom ạ, không phải xin lỗi vì điều đó đâu. Cậu làm thế tôi lại càng thấy khổ sở hơn.Anh lo lắng xem đồng hồ.
- Tôi phải đi rồi. Phải đưa mẹ vào viện thăm bố.Stephany để ý thấy Tom nói những lời bình thường với giọng thản nhiên, không mảy may do dự. Chị thấy nhẹ cả lòng, thấy việc giới thiệu Tom với Amal không ảnh hưởng gì đến quan hệ tình cảm trong gia đình Macmaster. Chị đứng dậy tiễn Tom ra cửa.
- Cậu biết không, – chị nói nhanh, – điều này tôi chưa nói cho ai biết. Khi cậu ra đời, người ta đã cho tôi bế một tí, đúng một nháy mắt thôi. Lúc đó cậu rất xinh đẹp.
- Xinh ư? – Anh vui vẻ cười. – Trẻ con mới đẻ thì đứa nào chẳng như ông già tí hon.
- Không, cậu hoàn toàn không có nếp nhăn nào. Cậu có một khuôn mặt rất

https://thuviensach.vn

nghiêm trang, và đôi mắt màu nâu rất to… - Màu nâu ư? – Anh đột ngột ngắt lời.
- Phải, nâu sẫm, và rất to!
- Nhưng mắt tôi lại màu xanh cơ mà!
- Ồ, tôi tin rằng… – Stephan bối rối dừng lại. – Tôi còn nhớ là lúc đó đã nghĩ đôi mắt này giống hệt mắt Amal. Có thể về sau màu mắt đã thay đổi đi, thành ra màu xanh. Tôi nghe nói cũng có khi như thế.Tom suy nghĩ rất lung. “Chẳng nhẽ lại…” – Thấy vẻ mặt hoảng sợ của Stephany liền ngừng lại. Không nên đào bới sâu vào những chuyện này vì sẽ chẳng thay đổi được điều gì. “Anh lại với phải sợi rơm rồi. – Anh nghĩ. – Vứt hết những thứ đó ra khỏi đầu ngay”. Thế nhưng về đến Sydney, anh hiểu ra rằng không thể quên được điều đó. Giả sử Stephany không nhầm và đứa trẻ kia có đôi mắt nâu thật thì sao? Phụ nữ thường ít quên những chuyện như thế lắm. Thế có nghĩa là anh không phải là con trai của Stephany… Tức là… lòng tràn trề hi vọng, anh đột ngột rẽ ngoặt và xuyên qua thành phố để đến “Tara”.Từ hôm đánh nhau với Dennis ở bên cạnh bể bơi đến nay anh chưa gặp lại Sara. Đến nơi, anh lao thẳng lên gác, nhảy ba bậc một, chạy bổ vào phòng Sara quên cả gõ cửa.
- Sara, nếu chúng ta không phải anh em ruột thì sao?
- Cái gì?
- Anh có cảm tưởng rằng, anh có thể khám phá… – có hy vọng rằng… - Tom! – Giọng giận dữ của cô làm anh phải dừng lại. – Thôi đi! Đừng giày vò em nữa.
- Nhưng nếu…. -
Chúng ta không thay đổi được điều gì đâu! Đột nhiên anh cũng nổi cáu.
- Hoá ra em nhổ toẹt vào chuyện anh vẫn yêu em, có phải không?
- Tom, anh đừng độc ác như vậy.
- Em thích cho rằng chúng ta là anh em ruột chứ gì?
- Anh không có quyền nói thế! – Cô giận dữ đứng phắt dậy, vòng qua bàn, đến gần Tom. – Anh đã bám vào một cọng rơm, và điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cả hai chúng ta phải chấp nhận số phận, và cố làm được việc đó càng sớm càng tốt.

https://thuviensach.vn

- Sara, không phải thế đâu! Anh biết là không phải thế! – Giọng anh vang lên với một nỗi đau đớn chân thành. – Stephany không phải là mẹ anh.
- Anh định nói là bà ấy nói dối à?
- Không phải… nhưng thỉnh thoảng cũng có những sự nhầm lẫn chứ.
- Nhầm? – Cô dè bỉu. – Tom, anh chẳng có chứng cớ nào cả.- Anh sẽ có. Đó là hy vọng duy nhất của chúng ta. Cô níu chặt lấy tay anh, nhưng anh giật lại.
- Đừng có ngăn anh! – Anh hét lên.

Sara thất vọng nhìn theo Tom đang chạy xuống cầu thang để ra phố. Cô đóng cửa phòng làm việc và ngồi xuống cạnh bàn. Cô muốn khóc to lên nhưng nước mắt không chảy ra được

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 60

Ngồi trong văn phòng của Tổng Giám đốc Công ty "Harper Mining", Jake nhìn đống giấy tờ lộn xộn trên bàn mà tâm hồn để tận đâu y cũng không biết nữa. Giơ tay ôm đầu, y lấy hết sức xoa hai bên thái dương. Stephany có cái gì mà có thể bắt y nghĩ lung tung, không thể nào tập trung tư tưởng để làm việc được như thế này nhỉ? Với một sự tức tối lúc một tăng lên, y nhớ lại mấy tháng vừa qua, kể từ ngày y làm quen với Stephany. Càng ngày y càng say mê người đàn bà ấy, từ trước đến giờ chưa lần nào y có tình cảm tương tự với bất kỳ người phụ nữ nào. Thế còn cô ta? Đó là điều giày vò y nhiều nhất. Tuy vậy y biết rằng về phía Stephany chắc chắn cũng có một cái gì đó, y tin chắc như vậy. Jake quá sành phụ nữ, để có thể cảm nhận bằng trí óc và trái tim của mình những say mê thầm kín mà họ có thể chối cãi nhưng không thể nào che giấu được. Và y đã thấy sự say mê đó trong đôi mắt của Stephany, đã cảm nhận dòng điện phát ra từ thân thể chị. Trong chuyện này y không thể nhầm lẫn được.

Tất nhiên là cô ta phải chống cự lại, y đã sẵn sàng trước việc ấy. Cô ta có chồng. Có vẻ như cô ta có quan hệ tốt với ông chồng bác sĩ, một người mà Jake đánh giá là tẻ nhạt, người mà Jake sẵn sàng đánh đổi tất cả để đừng phải nhìn thấy mặt. Không biết Stephany tìm thấy điều gì ở con người như thế nhỉ? Bị giày vò vì ghen tuông, Jake thậm chí không muốn nghĩ rằng có thể Dan là một người tình nhân cừ khôi. Nhưng thậm chí ngay cả những người đàn bà hạnh phúc nhất trong hôn nhân như người ta vẫn nói thỉnh thoảng cũng cảm thấy ngứa ngáy, chính lúc đó ta có thể bắt họ phải gãi ngứa. Jake cũng đã gặp không ít những bà vợ hạnh phúc, có biết bao nhiêu ả đã ở trên giường ngủ của y rồi.Thế nhưng người đàn bà này… Làm gì với cô ta đây. Mẹ kiếp! Y đã chiếm đoạt công ty của cô ta, hất cổ cô ta, vậy mà còn phải làm gì nữa để bắt cô ta suy nghĩ và nhìn nhận y một cách nghiêm

https://thuviensach.vn

chỉnh? Thôi được, gì thì gì đi nữa cũng phải quyết định mau lên, không thể để cô ta chờ ngoài cửa lâu hơn nữa.

Y thầm tập dượt những câu mở đầu:
“Stephany, tôi mời bà đến đây hôm nay để… bởi vì tôi muốn nói rằng – đề nghị… “.
Vô hy vọng, phải nghĩ ra một điều gì đó hay hơn. Nào, nào… Y ôm đầu. Phải nghĩ ra một cớ gì đó…

Stephany kiên trì ngồi chờ đợi trước cửa văn phòng mà cách đây chưa lâu còn là của chị. Bỗng thấy Dennis đi ngang qua để về văn phòng của cậu
- Mẹ, – cậu ngạc nhiên, – mẹ làm gì ở đây thế?
- Ông Sanders mời đến, – Stephany thản nhiên đáp.
- Sao mẹ không cho hắn một bài? Sao mẹ lại ngồi ở đây mà chờ như vậy?
- Thế anh bảo tôi phải ngồi đâu bây giờ hả? – Stephany dẹp được sự cám dỗ muốn nhắc lại cho con trai nhớ vai trò quyết định của cậu trong việc chị rơi vào tình cảnh hiện nay. – Chẳng nhẽ tôi cứ ngồi suốt ngày ở Eden rồi oán trách cả thế giới này à? Jake đã tước đi của tôi cả công ty và con trai. Và bây giờ tôi muôn biết hắn còn muốn gì ở tôi nữa. Dennis nổi nóng:
- Hắn không lấy được con với ý nghĩa mà mẹ nói. Con không phải là tài sản của hắn.
- Cứ cho là như vậy.
- Con không muốn mẹ và con lại thù ghét nhau.
- Chúng ta cũng không nhất thiết phải là kẻ thù.
- Nhưng con cần có những quyết định riêng mẹ ạ.
- Dĩ nhiên. Có điều phải suy nghĩ cho thật chín chắn, điều mà trước đây rất ít khi anh làm. Đồng ý chứ? Dennis toan trả lời thì điện thoại trên bàn Hilary vang lên.
- Thưa bà Harper, ông Sanders đang chờ bà. – Bà ta bối rối nói. Stephany đứng dậy:

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn bà Hilary, – chị dịu dàng nói. – Bà đừng để ý đến điều đó.
- Tôi cũng có để ý đâu.
- Mẹ,
– Dennis cất tiếng nói nhưng lập tức im bặt.
- Ta sẽ nói chuyện sau, – Stephany cương quyết nói. – Hôm nay mẹ muốn tổ chức bữa cơm gia đình. Con về chứ? Mẹ mời con đấy.Dennis do dự. Không đợi cậu trả lời, Stephany đi vào phòng làm việc của Jake.Jake làm ra vẻ đang chăm chú đọc những tài liệu gì đó.
- Mời ngồi, – y buông một câu rất nhanh. – Tôi xong ngay đây.
Không để ý đến chiếc ghế mà Jake mời chị ngồi, Stephany đến bên cửa sổ và ngắm quang cảnh bên ngoài. Một lúc sau Jake lên tiếng:
- Hy vọng là tôi đã không bắt bà phải chờ lâu.Stephany ngoảnh lại. Y đang dọn dẹp giấy trên bàn.
- Chỉ mới hai mươi phút thôi. – Chị trả lời bình thản.
- Hai mươi phút? – Y giả vờ ngạc nhiên. – Tha lỗi cho tôi vì Chúa. Bà biết đấy, điện thoại liên tục…
- Vâng, tôi biết.Y ném một cái nhìn rất nhanh về phía chị. Sao, cô ta nhận ra mình đóng kịch à? Mặt chị vẫn thản nhiên như không.
- Cà phê? – Y hỏi.
- Không, xin cảm ơn, không cần đâu.
- Nếu thế thì ta vào việc ngay nhé. – Jake cảm thấy cáu kỉnh vì không sao nén được hồi hộp. – Tôi muốn khôi phục lại cuộc thương lượng giữa chúng ta. Tôi muốn đưa ra một đề nghị.
- Tôi nghe ông đây.
- Tốt lắm. Chúng ta chia đôi lợi nhuận của công ty, năm mươi trên năm mươi, tôi và bà.Mắt Stephany mở to:
- Để đổi lấy cái gì?Y không trả lời.
- Nào, – Stephany khăng khăng hỏi lại. – Người ta chờ đợi điều gì ở tôi để đánh đổi năm mươi phần trăm lợi nhuận từ công ty của chính tôi? Jake gạt ghế đứng dậy, bước lại gần cửa sổ, đứng bên chị.
- Phong cảnh tuyệt vời, phải không? – Y khàn khàn hỏi.Stephany chăm chú nhìn chiếc cầu dẫn đến bến cảng, cố gắng không nghĩ về sự gần

https://thuviensach.vn

gũi của y, không nghĩ về dáng người thanh thanh, cân đối, và đôi bàn tay ấy… Stephany cảm thấy giữa họ đang xảy ra một cuộc vật lộn bí mật, cũng như cảm nhận thấy sức nặng mà ý chí của y đang trút lên người chị. Nhưng trong đáy sâu của tâm hồn chị còn có một cuộc vật lộn khác giữa những tình cảm trái ngược nhau của bản thân chị: về ngay hay ở lại ngả vào người y hay phải đẩy ra. “Không nên nghĩ về hắn như nghĩ về một người đàn ông… – Chị thẫn thờ nghĩ bụng. – Hãy nghĩ về hắn như một kẻ đối địch”.

- Thế đấy, năm mười phần trăm, – chị nói. – Có bẫy gì đây?

- Chẳng có cái bẫy nào cả, Stephany ạ, – y lẩm bẩm. – Thật đấy, chẳng có gì xấu xa cả. – Y thận trọng cầm tay chị rồi vuốt ve nó. – Nói thật lòng, tôi đã mong muốn là bà sẽ thích điều đó. Tôi sẽ rất thất vọng nếu không phải là như vậy

Chị ngẩng lên nhìn y. Lời đề nghị hoàn toàn không có hai nghĩa. Chị bồng bột thở mạnh:

- Jake, có thật là ông muốn rằng tôi…

- Phải, – Y đáp – rất nghiêm chỉnh.Chị giật tay lại.

- Để chui vào giường với ông, Jake ạ, – chị cương quyết nói, – công ty là cái giá quá đắt,… và vẫn còn chưa đủ.

- Dù sao đi nữa thì bà cũng cứ suy nghĩ xem, tôi xin bà đấy.

- Về chủ đề ấy thì tôi chẳng cần phải nghĩ gì cả.

- Giá bà suy nghĩ thì bà đã phải trung thực với chính mình. Có thể đó là lần đầu tiên trong đời.

- Ông tự tin đến nỗi làm cho người khác phải kinh ngạc đấy. Thế nào, ông cho rằng không một người đàn bà nào có thể chống lại sự cám dỗ của ông à?

- Nếu nghĩ thế thì cuộc đời này đã thú vị hơn nhiều. Nhưng bà có phải là… “người đàn bà nào” đâu?

- Jilly… – chị lưỡng lự nói.- Vâng! – y đáp lời, giọng có vẻ hy vọng.

- Tôi đã xem xét ông, và suy nghĩ về ông…

– Chị nở một nụ cười mà ta có thể hiểu rằng, chị biết sự thú nhận này sẽ có hại cho thanh danh chị. – Ông là người làm ăn. Tình dục đối với ông chỉ là sự giải trí. Tại sao ông lại cần đến chính tôi? Ở đâu ra sự lựa chọn như vậy?

https://thuviensach.vn

- Tôi không biết, – y trầm ngâm nói. – Dù thế này hay thế khác thì hình như tôi đang bị mất trí. Chị im lặng.
- Điều đó hình như cũng có nòi đấy. – Y nói với một chút cay đắng. – Tôi có đứa em trai cũng đã từng mất trí vì đàn bà. Cái đó chẳng đem lại điều gì tốt đẹp. Nó đã bị bế tắc.
- Ở tôi cái đó cũng do di truyền đấy.
– Chị nói một cách giản dị.
– Nhưng không ăn thua gì đâu. Giữa chúng ta sẽ chẳng có gì cả, tôi rất lấy làm tiếc…
- Bà sẽ lấy làm tiếc đấy. – Y vẫn đợi một điều gì đấy, một lời thú nhận, một sự bóng gió chẳng hạn.
- Ông đừng hy vọng như vậy. – Chị nhìn thẳng vào mặt y.
- Nhưng từ chối như thế thì thật là dại dột. Tôi đã đưa ra một lời đề nghị hào phóng. – Y giận dữ nói.
- Cho dù là sự từ chối của tôi chỉ làm ông cay đắng một chút thôi, thì tôi cũng đã mừng lắm rồi! – Chị đi ra cửa và nói thêm: – Nếu ông không phản đối thì tôi chào ông.
- Lần cuối cùng…Chị mỉm cười và đi ra, cẩn thận khép cửa lại. Còn lại một mình, Jake mệt mỏi gieo mình xuống ghế bành. “Thế tiếp theo thì sao? – Y u ám tự hỏi. – Phải làm gì bây giờ?”
Rời toà nhà của “Harper Mining”, Stephany cảm thấy kể từ khi tiếp xúc với Jake, đây là lần đầu tiên chị không thất bại. Chị đã không nhân nhượng y một ly nào. Chị đã chống trả lại ảnh hưởng của y đối với chị. Nhưng rất nguy hiểm. Trong mọi lĩnh vực. Ơn Chúa, Bill đã hầu như khỏi hẳn để có thể trông cậy vào ông. Chị vội đến bệnh viện mà ông đang điều trị.Stephany tóm tắt lại những sự kiện chính đã xảy ra kể từ lần cuối họ gặp nhau. Bill đã được nghe Tom thông báo về thắng lợi của Jake trong phiên họp Ban Giám đốc, khi y gạt được Stephany ra khỏi công ty. Bây giờ khi nghe chị kể lại thủ đoạn mới của y, ông chỉ bày tỏ sự thông cảm chứ không ngạc nhiên chút nào.
- Phải lường được điều đó từ phút đầu tiên khi hắn gặp cháu, Stefi ạ. – Ông càu nhàu. – Quái quỷ, mọi việc đã xảy ra thật tệ hại!

https://thuviensach.vn

- Bác định nói điều gì?
- Thì đấy, bác nằm dài ở đây mà không giúp cháu được điều gì, trong khi cháu cần bác như vậy.
- Bill, sao bác lại xin lỗi về việc bác chỉ là người trần thôi! Hơn nữa cháu không tin lắm là bác hoặc cháu có thể làm được điều gì. Chúng ta đã chiến đấu đến cùng. Đơn giản là họ trội hơn ta thôi. Có thể là chúng ta đã già cỗi rồi, thiên nhiên bằng cách đó muốn nói lên rằng thời của ta đã hết. Bill không phá lên cười như chị dự đoán, trái lại ông u ám nói:
- Stephany… bác cần nói với cháu điều này. Jilly có lẽ là đứng về phía Sanders đấy.
- Cháu cũng gần như công nhận điều đó. Khi nào chuẩn bị được đầy đủ rồi thì cháu sẽ trả lời. Còn bây giờ cháu phải khôi phục lại gia đình bác ạ. Bởi vì con cháu đã phải khổ vì cháu quá nhiều rồi. Bill âu yếm mỉm cười:
- Cháu vẫn cứ vơ lấy việc như trước. Khổ như thế nào? Cháu cứ hỏi Sara và Dennis xem. Bác không cho rằng chúng lại đồng ý với cháu.
- Thế Tom thì sao?
- Cứ cho có một thời gian nữa. Ngoài ra không cần gì khác cả. – Ông im lặng. – Còn bây giờ ta bàn về công việc nhé. Thế nào, cháu quyết định từ bỏ công ty thật đấy à?
- Cháu không có sự lựa chọn nào khác.
- Có chắc không?
- Cháu đã thua cuộc, Bill ạ. Tất cả thế là hết.
- Không được như thế! – Ông hít vào một hơi rất sâu. – Cháu vẫn còn cơ hội để lấy lại công ty. - Chú Bill…
- Đây là một canh bạc liều lĩnh và khủng khiếp. Cháu có thể sẽ mất hết tất cả. Nhưng vẫn có cơ hội để thành công .Stephany cảm thấy rất mệt mỏi và buồn nôn.
- Sao chú lại nói với cháu những điều đó?Bill lật gối lên và lấy ra một tờ giấy dày đặc những chữ số viết tay.
- Bác đã làm những nhận xét này, – Ông tỉnh bơ khi nói với chị. – Còn tiếp theo thì tất nhiên, tất cả mọi việc đều phụ thuộc vào cháu.

https://thuviensach.vn

Đi từ buồng tắm sang buồng ngủ, Dan không thể hiểu được ông đang lo lắng điều gì. Nhẽ ra phải vui mừng vì Stephany đã thu xếp được với con cái, cho dù mọi việc xảy ra không được tốt đẹp lắm. Bây giờ họ đã có nhiều thì giờ hơn để dành cho nhau. Ông đưa mắt nhìn Stephany lúc này đang ngồi trước bàn trang điểm. Có vẻ như chị đã chấp nhận chuyện xảy ra một cách bình thản hơn thì phải. Nom chị thật lộng lẫy trong bộ trang phục buổi tối tuyệt đẹp với chiếc vòng cổ và hoa tai bằng ngọc trai và chiếc khăn bằng sa bồng bềnh màu đỏ.Tuy nhiên, qua cái nhìn lơ đãng của chị, qua những cử động máy móc khi chị xoa phấn, kẻ chì, đánh mắt, ông có cảm tưởng là tâm trạng chị không được vui vẻ lắm. Nhanh chóng lau khô người và mặc quần áo, Dan thầm băn khoăn: Thì ra sự mất mát công ty "Harper Mining" là một cái giá quá cao cho Stephany chăng? Nếu đúng như vậy thì hy vọng của ông rằng cuộc đời từ nay sẽ yên tĩnh chỉ là ảo tưởng, và tất cả mọi kế hoạch làm lại mọi thứ từ đầu sẽ tan vỡ như bong bóng xà phòng.

- Thế nào, em đang chuẩn bị làm gì đấy?

- Anh định nói là "trong quãng đời còn lại" chứ gì?

- Không hẳn thế

- Công việc từ thiện anh ạ. Chẳng phải những người phụ nữ xế bóng như em đều làm việc ấy hay sao?Ông lại gần và ôm lấy em từ đằng sau.

- Sao anh lại không hề nhận ra điều gì tương tự nhỉ. Kết thúc của công ty "Harper Mining" đâu có phải là kết cục của Stephany mà chúng tôi biết rõ và rất yêu quý đâu. – Ông âu yếm xiết chặt vai chị.

- Và sẽ không ban giờ có điều đó.

- Nghe có vẻ quả quyết một cách đáng ngờ đấy. Em đã nghĩ ra được nước cờ mới rồi đấy à?

- Vâng – Chị nhìn vào gương một lần cuối cùng rồi đứng dậy – Nước cờ tiếp theo của em là ăn tối với các con.Nhưng rồi một giờ đồng hồ trôi qua mà họ vẫn chưa động đến thức ăn.

Uống cạn li thứ ba, Dan đưa mắt nhìn Stephany và Sara đang bàn tán điều gì đó rất căng thẳng, ông chửi thầm trong bụng. Dennis chỉ có thể gây ra

https://thuviensach.vn

những rắc rối mà thôi. Stephany còn làm ngơ trước việc đó đến bao giờ nữa?Dường như nghe thấy những lời đó, Stephany ngẩng lên.
- Chúng ta sẽ không chờ Dennis nữa đâu, – chị hờ hững nói – Có lẽ nó đã bị lạc mất rồi. Maytie vốn trầm tĩnh, xăng xái bên cạnh bàn để rót rượu vang. Sara nâng cốc và nói đùa:
- Vì những người bạn vắng mặt của chúng ta!
- Chờ tôi với, – một giọng nói quen thuộc vang lên. – Đang nói về những ai đấy, tôi có quen họ không? – Dennis bước vào phòng, tay vung vẩy một bông hồng đỏ thắm. Cậu đến gần Stephany đang ngồi ở vị trí chủ trì bữa tiệc, đặt bông hồng bên cạnh và hôn vào má mẹ.
– Xin lỗi cả nhà vì con về muộn.
Đến cuối giờ lại phải sửa gấp một bản thống kê dành cho mùa tới. Thế là con đành phải ở lại.Stephany phải cố gắng lắm để không ném về phía Dan một cái nhìn đắc thắng. Chị nâng cốc.
- Vì chúng ta! Vì gia đình! Và vì tương lai!
- Vì tương lai ư? – Sara nghi ngờ hỏi lại.
- Đúng, – Stephany tặng những người ngồi quanh bàn một nụ cười nhẹ nhõm – Mẹ nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta phải liên kết lại. Mẹ biết rằng thời gian gần đây cả nhà phải khổ vì mẹ. Do đó mẹ muốn được xin lỗi tất cả.Dan lắc đầu:
- Vì lẽ gì cơ chứ. Bọn anh đều hiểu rằng em đã phải chịu một gánh nặng như thế nào.
- Có thật vậy không? – Giọng Dennis vang lên với một vẻ gì đó rất nguy hiểm. Stephany lo lắng nhìn cả nhà.
- Hy vọng rằng đây sẽ là một cuộc làm lành.
- Thế còn sau đó thì sao? – Dennis không để mình bị thuyết phục một cách dễ dàng như vậy – Từng người trong chúng ta lại ai đi đường nấy và tiếp tục đầu độc cuộc sống của mình đúng theo truyền thống của nhà Harper từ xưa đến nay chăng?
- Hoàn toàn không cần thiết như vậy! – Dan lên tiếng phản đối.
- Thế ư? – Dennis cười khẩy – Thế mà con cứ tưởng ở nhà ta, điều đó đã ngấm vào máu rồi.

https://thuviensach.vn

- Dennis, – giọng Sara đầy đe doạ – Cậu muốn phá đấy hả?
Stephany vội vàng dàn hoà:
- Ồ không, tất nhiên là Dennis không định làm như thế. Mẹ nghĩ rằng, mẹ muốn các con tha lỗi vì mẹ đã làm cho đời các con trở nên phức tạp, trong khi đó nhẽ ra mẹ phải là một bà mẹ bình thường, có thể hy vọng và tin cậy được.
- Sao mẹ lại nói thế! – Sara phá lên cười. – Sao mẹ không nghĩ là chúng con chỉ thích mẹ đúng như thế này thôi.
- Mẹ như thế này chúng con mới yêu, cho dù thế nào đi nữa, – Dennis sôi nổi tiếp lời chị.Cậu đặt cốc xuống và giơ tay với cái bình mà Maytie để ở giữa bàn.
- Phải, tất cả là như thế đó, mẹ yêu quý ạ. Nhưng tất cả những cái đó cũng không thể làm thay đổi được một điều là chính mẹ đã gây ra cho mình tất cả những điều rắc rối.
- Hãy biết sợ Chúa chứ, Dennis! – Dan nổi nóng – Mẹ anh đang muốn quên đi quá khứ…
- Đúng thế đấy, Dan ạ!
- Đúng vào lúc đó đã bắt đầu nảy sinh ra câu chuyện khốn kiếp này! – Sara nóng nảy giơ nắm đấm ra. – Dennis, nếu cậu không im đi thì tôi sẽ ném tất cả cái đĩa này vào mặt cậu ngay bây giờ đấy!
- Thôi thôi, cả hai đứa đều phải im ngay – Có cảm tưởng như giọng Stephany từ một nơi nào đó rất xa xôi vọng lại – Mẹ đã cho rằng mẹ đã hiểu Dennis ám chỉ điều gì. Và mẹ sẵn sàng công nhận rằng con đã nói đúng.Dan bỗng phá tán sự im lặng:
- Xin lỗi, tôi không hiểu mọi người đang nói gì? Sara bỗng hiểu ra vấn đề.- Ngay từ phút đầu. Jilly hở mẹ? Dennis gật đầu.
- Đúng, – Stephany đáp với giọng lạnh lùng – Jilly. Nhưng đó không phải là mục đích duy nhất trong chương trình nghị sự của chúng ta.
Thú thật là mẹ không hề tiếc là đã mất “Harper Mining”. Mẹ chỉ ức là mình đã mất công ty theo kiểu như vậy. Điều đó rất đau xót. Đau đến mức tưởng như không còn sức để chịu đựng. Chị ngừng lời và đưa mắt nhìn cả nhà. Cả ba người đều chăm chú nhìn chị, như uống lấy từng lời.

https://thuviensach.vn

- Hôm nay mẹ tập trung ba và các con để thông báo một điều: Bill Macmaster đưa ra một kế hoạch để có thể giành lại công ty.
- Bằng cách nào? – Dan kêu lên.- Chẳng nhẽ chúng ta đưa quân đội đến à? – Dennis mỉa mai.
- Đây là một canh bạc lớn, – Stephany chậm rãi nói. – Hoặc là được tất cả, hoặc là chẳng còn gì.
- Ôi mẹ! – Sara nín thở nhìn mẹ.
- Và thế là em đã quyết định liều chứ gì, – Dan nói, thậm chí không hiểu rõ ông muốn điều đó hay sợ nó.Nhưng lời cuối cùng đã được Dennis tuyên bố:
- Cứ tiến lên phía trước, mẹ yêu quý!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 61

“Tiến lên, mẹ yêu quý!” – Không lời nào tả xiết sự vui mừng của Stephany khi nghe Dennis thốt lên câu đó.

Vào thời điểm quyết định bên bàn ăn, khi cả nhà ủng hộ chị, lần đầu tiên sau cú thất bại nặng nề, Stephany lại cảm thấy tràn trề sức mạnh. Nhưng chị biết rằng trong một việc nghiêm chỉnh như thế không thể trông chờ vào cảm xúc được, mà phải giải quyết mọi điều với một cái đầu tỉnh táo, lạnh lùng. Vào những lúc như vậy chị thường nhớ lại lời bố

“Phải biết lắng nghe ý kiến của người khác”.

Max thường nói như vậy, mặc dầu ông là người thường xuyên bỏ ngoài tai lời khuyên của người khác để hành động theo bản năng mách bảo. Giá mà được nghe ý kiến người nào đó thì tốt, Stephany nghĩ vậy. Không thể hỏi Dan được, vì ông đã rút khỏi trò chơi, tuyên bố rằng không dửng dưng nhưng đồng thời cũng không tin lắm vào kết quả. Vì vậy Stephany gọi điện đến phòng “Luych” ở khách sạn “Hilton” cho Amal. Một giờ sau, chiếc xe Limuzin choáng lộn rẽ vào sân Eden. Stephany và Amal cùng dạo bước trong vườn, vừa đi vừa nói chuyện.

- Em đã nói chuyện này với Bill Macmaster chưa?– Ông hỏi, và trên khuôn mặt tuấn tú của ông thoáng hiện lên một nỗi lo lắng sâu sắc – Chúng ta sẽ thực hiện kế hoạch của ông ấy chứ?

- Tất nhiên. Còn phải nghi ngờ gì điều đó nữa!

- Nếu vậy thì điều gì đã làm cho em phải do dự!

- Gia đình, anh ạ… Em không biết là họ có thích không khi em không chỉ là một người đàn bà bình thường. Ông phá lên cười.

- Chẳng nhẽ các con em lại từ chối điều hạnh phúc có một bà mẹ nổi tiếng như em!

- Thế còn Dan? Khi ở đảo Orphey, em đã hứa với anh ấy là sẽ từ bỏ tất cả.

https://thuviensach.vn

- Thế ông ấy có khăng khăng bắt em phải thực hiện điều đó không?– Amal nhíu mày hỏi.
- Ồ, không, không. Nhưng có lẽ anh ấy sẽ hài lòng hơn, nếu em giữ lời hứa.
- Thích hơn ư? – Amal thở phào – Liệu có được lâu không? Em đừng quên rằng ông ta phải lòng một người đàn bà không biết nhượng bộ, một chiến binh thực sự. Ông ta có thể chọn cho mình một người vợ bình thường được lắm chứ, thế nhưng đã chọn Stephany Harper. Không biết là ông ta có giữ được tình yêu với người vợ suốt ngày ngồi trong nhà đan len không nhỉ? Bây giờ thì đến lượt Stephany phá lên cười:
- Thậm chí cái cúc đứt em còn không biết đính cơ mà! Mà còn chưa hết đâu anh ạ.
- Thế hả… Để anh nghĩ xem nhé. Tiền chăng?
- Tiền, anh ạ. Thay cho lời đáp Amal thò tay vào túi và rút ra một tờ giấy.
- Em cầm lấy, – ông nói.
- Amal, đây là…
- Đây là một ngân phiếu, em ạ. Hãy mua lấy phần tín phiếu của Sanders. Cho dù giá cao đến bao nhiêu đi nữa.
- Nhưng đây là số tiền hàng triệu cơ mà!Ông nhún vai:
- Nếu em không muốn nhận như thế thì cứ coi như là em nợ anh vậy. Stephany mỉm cười buồn bã.
- Anh yêu quý, anh đã biết em quá rõ để hiểu rằng cả hai cách ấy đều không chấp nhận được. Trên khuôn mặt đẹp trai nghiêm nghị của ông sáng lên một nụ cười giễu cợt.
- Vậy thì anh sẽ mua số tín phiếu đó, cho em. Em không thể ngăn anh làm việc đó.
- Amal, nhưng thế thì buồn cười lắm.
- Nếu vậy thì tự em hãy đấu tranh vì công ty của em một mình! – Đôi mắt ông sáng lên dữ tợn – Đúng như em đã nói, anh biết em rất rõ, thậm chí còn hơn cả bản thân em biết về em. Từ chối đấu tranh, đối với em điều đó cũng có nghĩa như không hít thở không khí nữa. Làm việc, tranh đấu, vươn lên và chiến thắng. Nếu không làm những cái đó thì sống làm gì?
Stephany im lặng. Họ dừng bước. Cây cối quanh họ đã mang những

https://thuviensach.vn

dấu hiệu buồn bã của mùa thu vừa đến. Một làn gió nhẹ từ ngoài biển thổi vào Amal rùng mình.

- Cuộc đời của chúng ta ngắn ngủi lắm – Ông trịnh trọng nói – Khi đứng trước sự phán xử cuối cùng, em sẽ nói gì, chẳng nhẽ lại bảo rằng, nghe tiếng trống trận, tôi sợ quá hả? Tôi co vòi và chạy trốn đối phương hả? Stephany cảm thấy buốt lạnh tận xương tuỷ. Nhưng đầu óc chị hoàn toàn tỉnh táo.

- Sợ hãi ư? Có thể là như thế, – Chị vừa run lập cập, vừa nói – nhưng bỏ chạy thì không bao giờ!

- Có thế chứ, con sư tử bé con của tôi! – Amal đắc thắng vỗ tay, âu yếm choàng chiếc áo khoác của ông lên vai chị và dẫn chị vào nhà.

Cả Sara và Dennis đều không nghi ngờ rằng sắp tới Bill sẽ lập kế hoạch tấn công và Stephany sẽ bắt tay vào cuộc chiến đấu với Jake. Dennis nhận được cơ hội để chuộc lỗi và bày tỏ với mẹ sự trung thành của mình. Cậu rất buồn nhớ Cassy và thường xuyên hối tiếc vì đã đối xử với cô quá thô lỗ. Mấy lần cậu gặp Cassy, định mời cô đi đâu đó, nhưng rồi cậu lại tự kiềm chế, vì cho rằng thà để cho nỗi buồn như cơn đau răng gậm nhấm, còn hơn mạo hiểm để rồi tất cả lại lặp lại từ đầu. Cô từ chối, cậu lại uống say bí tỉ để rồi ghê tởm chính bản thân mình. Cậu đã bắt đầu từ bỏ những thói xấu đó. Sara có những tai hoạ còn đau đớn và trực tiếp hơn. Cô biết rằng khó mà quên được những lời của Tom, sự tin tưởng điên rồ của anh rằng Stephany đã nhầm, rằng tất cả những cái đó là một sự hiểu lầm nào đó. Cô biết rằng Tom đã đi lên phương Bắc bằng xe hơi, như thể anh không thể chờ đợi thêm vài giờ đồng hồ cho đến chuyến máy bay tiếp theo đi Darvin. Không biết anh định đi tìm cái gì ở miền đất xa xôi hoang vu ấy, ở Eden cũ, một vùng đường cái và chỉ còn có mấy người đầy tớ đã già.

Khác với Tom là người quyết đoán, lạc quan, Sara lại sợ cả hy vọng. Cô chỉ sợ mình phải thất vọng nếu Tom trở về với hai bàn tay trắng. Bởi vì lúc ấy nỗi đau chia cắt sẽ sâu sắc hơn bao giờ hết, mà mọi việc có lẽ sẽ không chỉ dừng lại ở đó mà thôi.Biết tất cả những điều đó, Stephany không ngạc nhiên khi thấy trong phiên họp đầu tiên của bộ tổng tham mưu

https://thuviensach.vn

tại Eden cả hai người cộng sự của chị đều thể hiện những phẩm chất tốt đẹp nhất. Sara giúp mẹ phân loại giấy tờ. Cô hỏi:

- Để thắng Sanders mình cần phải lấy lại năm mươi mốt phần trăm tín phiếu cổ phần của "Harper Mining", phải thế không mẹ?Stephany gật đầu. Dennis huýt sáo khe khẽ: "khá đấy":

- Nhưng đó là một khoản tiền khủng khiếp phải không mẹ?

- Thế chúng ta có đủ tiền không? – Sara khiếp sợ hỏi.

- Gần đủ. – Stephany trả lời – Nhưng không phải tiền mặt mà cả thế chấp.

- Có nghĩa là nếu đổi chúng ra tiền thì chúng ta không còn gì nữa. – Dennis nói.Stephany lại gật đầu lần nữa:

- Cho nên mẹ muốn bàn bạc kỹ lưỡng với các con. Mẹ phải thế chấp hết mọi thứ, kể cả Eden.

Và nếu như mọi việc xảy ra không như mẹ dự đoán, thì mẹ muốn rằng các con cũng không bị ảnh hưởng gì. Mẹ phải mua số tín phiếu cổ phần riêng của các con, còn tiền thì gửi vào tài khoản của hai đứa, để không một ai và không một điều gì có thể tước mất chúng, và như vậy quyền thừa kế của các con vẫn được đảm bảo.Cả hai đứa con nhìn mẹ, cố hiểu điều chúng vừa nghe được.

- Nhưng mẹ ơi, số tiền mà mẹ định mua lại tín phiếu của chúng con rất cần để mẹ mua những tín phiếu mà người ta sẽ bán ở ngoài thị trường, có phải thế không ạ?

- Đúng như vậy.

- Nhưng tất cả chúng ta đều tham gia vào trò chơi này, đúng không? Đây là việc của cả gia đình cơ mà!

- Đây là trận đấu của mẹ, Dennis ạ.

– Stephany trả lời ngắn gọn. – Và mẹ đã quyết định như thế.

- Như thế không được đâu mẹ ạ – Sara cương quyết tuyên bố – Chúng ta đang nói về công ty mang tên "Harper Mining" cơ mà. Con xin đưa cho mẹ tất cả số tín phiếu của con.

- Con đã biết rồi đấy, mẹ đặt cược vào ván bài này để giành lại công ty của mẹ. Nhưng mẹ không thể đánh liều với số tín phiếu của con được. Sara nhoẻn miệng cười.

https://thuviensach.vn

- Chúng là của mẹ, hay đúng hơn là của công ty, và chúng ta chấm dứt ở đây. Stephany mỉm cười biết ơn con gái và đưa mắt nhìn Dennis.
- Sao con im lặng thế?
- Mẹ đã phê bình tội bộp chộp của con, – cậu chậm rãi nói – Con không muốn mắc sai lầm lần nữa.
- Điều đó rất đúng.
- Vậy thì điều gì sẽ xảy ra, nếu mẹ thua cuộc?
- Thì địa vị của Sanders trong "Harper Mining" sẽ được củng cố thêm, còn Eden và tất cả những gì ta có sẽ bị bán đấu giá, và chúng ta phải tìm việc làm để nuôi sống mình – Stephany vui vẻ nói.
- Và mẹ sẵn sàng đánh đổi tất cả những thứ này? – Dennis đưa tay chỉ phòng khách sang trọng, mái hiên, bể bơi, khuôn viên và chiếc xe Limuzin bóng loáng đang đậu trước cổng.
- Mẹ đã quyết định xong rồi. Sáng nay mẹ đã cho đăng báo thế chấp đồ đạc.
- Thế thái độ của Dan như thế nào ạ?
- Ông ấy lo lắng lắm.
- Thế còn mẹ?
- Mẹ cũng hồn vía lên mây! Họ cùng phá lên cười.
- Thôi được bọn con chỉ mong mẹ sẽ quyết đấu đến cùng. – Dennis nói. – Trong con có một chút máu thể thao hay sao ấy, con thường không chống lại được sự cám dỗ đấu thử xem thế nào – Cậu rút từ trong túi ra một tệp tín phiếu và ném lên bàn trước mặt mẹ – Tất cả chúng là của mẹ, không mất tiền và không một kêu ca phàn nàn nào, cho dù mẹ thắng hay thua thì cũng vậy. Mẹ cứ hành động đi và đánh cho nó phọt óc ra.
- Cảm ơn con, Dennis – Stephany nói, vẻ mặt như sáng lên vì biết ơn.
- Hắn sẽ không chơi theo luật đâu, – Dennis báo trước."Về chuyện đó thì ta đã khẳng định được rồi" – Stephany nghĩ bụng, nhưng chị lại nói thành tiếng.
- Có lẽ thế!
- Xin chúc mẹ thắng lợi.
- Cảm ơn con, Dennis ạ – Stephany đáp và mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Trong số những người gần gũi Stephany, Dan không phải là người duy nhất lo lắng trước quyết định của chị. Rina tất nhiên rất sung sướng khi thấy điều đó làm cho Bill phấn khởi hơn bao giờ hết. Khi ông gọi điện cho Stephany, hai má ông lại hồng hào như thể ông chưa từng ốm đau bao giờ. Nhưng Rina cũng rất lo lắng, vì Bill lại quay về với những thói quen cũ, nên bà phải cố gắng hết sức để giảm bớt sự tích cực của ông

- Bill ạ, em biết là anh đã khoẻ rồi, nhưng chạy việt dã bây giờ vẫn còn quá sớm đấy.

- Thôi ta không nói đến điều đó nữa – Bill ngắt lời bà một cách ngắn gọn – Tình hình năm mươi phần trăm của Stephany đến đâu rồi.

- Từ trưa tới nay chưa có gì mới. Nhưng chúng ta đã giao hẹn là không nói chuyện về công việc rồi cơ mà.

- Thế thì nói về chuyện gì mới được cơ chứ? Chẳng nhẽ lại nói chuyện sắp tới phải uống thuốc gì chăng? – Nhưng chợt thấy Rina lo lắng một cách thực sự, ông dịu giọng lại. – Em lo cho Tom lắm phải không?

- Anh Bill, – Một bóng đen thoáng qua khuôn mặt dịu dàng của bà – không biết nó đi làm gì cơ chứ!

- Em biết không, anh đã cố gắng ngăn nó. Tự nhiên đùng đùng đi lên phương Bắc thì thật là điên rồ. Mà lại đi bằng ô tô cơ chứ! Khéo nó đi được nửa đường rồi kiệt sức mất thôi.

- Nó níu phải cọng rơm rồi. Nó vẫn không chịu chấp nhận chuyện nó với Sara lại phải kết thúc như vậy.

- Nó phải chấp nhận thôi – Bill tức giận trả lời – và càng sớm càng tốt. Bỗng cửa bật mở, rồi Jilly ùa vào với một bó hoa to tướng.

- Sức khoẻ chú ra sao rồi hở chú Bill – A âu yếm hỏi. Bill không hề có ý định giấu ngạc nhiên.

- Quái quỷ, cô cần gì ở đây? Ả giả vờ giận dỗi:

- Chú có vẻ không hiếu khách lắm đấy chú Bill ạ. Cháu đã lo lắng cho chú biết bao. Vì thế cháu đến để xem chú thế nào rồi.

- Ghê nhỉ, cô lo lắng cho tôi kia đấy – Bill lạnh lùng nói – Thế mà tôi đâu có biết.

https://thuviensach.vn

- Chúng cháu ai cũng lo cho chú cả, vì chú cũng như người nhà mà. Đã thế còn thêm việc Stephany lại lao vào trận lần nữa. Tiện thể, chú có biết tin gì mới không? Ả cố gắng nói với giọng thản nhiên, nhưng vẫn không đánh lừa được Bill.
- Nếu cô đến để moi tin tức ở tôi rồi báo với thằng Sanders khốn nạn thì cô chỉ mất công vô ích mà thôi. – Ông gầm lên. – Nếu cô biết điều thì xin cô cút ngay cho!
- Bill! – Jilly giả vờ tròn mắt giận dỗi – Có lẽ chú mệt quá rồi đấy. Chú phải nghỉ ngơi mới được.
- Cô không phải dạy tôi.
- Cháu chỉ muốn đến để chúc chú chóng khoẻ.
- Cô thật đáng khen, – Bill chì chiết – bởi vì chúng tôi đều biết cô đã đau đớn thế nào khi Philip mất đi.
- Dù sao thì cuộc sống vẫn tiếp diễn, chú Bill ạ.
- Nhưng không phải dành cho ông ấy!Giận sôi cả người, Jilly quay ra cửa đúng lúc Stephany bước vào. Ả lí nhí chào rồi chạy phóng qua như một viên đạn. Stephany đến gần và vui vẻ chào Rina và Bill.
- Jilly cũng đáng thương, chú Bill nhỉ. – Chị thản nhiên nhận xét.
- Stefi, hãy tỉnh lại đi. Jilly chẳng hề thay đổi gì đâu. Con quỷ này nguy hiểm lắm đấy.
- Chú Bill, chú không thể khẳng định rằng chính Jilly đã chuyển tín phiếu cho Jake. Y hoàn toàn có thể ỉm được chuyện đó đi. Chắc chú phải ngạc nhiên lắm; cô ả đã đem tín phiếu đến bán cho cháu.
- Đó chỉ là mưu mẹo của ả ta để chiếm lòng tin của cháu mà thôi. Cho dù cháu có thông minh thế nào đi nữa thì thỉnh thoảng vẫn ngốc nghếch lắm. Hy vọng là cháu không nhận chứ?
- Đúng thế! – Chị cười – Cháu chẳng ngốc đến thế. Hơn nữa, có lẽ bây giờ cháu mà rút lui thì đã muộn rồi.Ông già cầm tay chị.
- Nếu vậy thì đừng rút lui, con gái ạ. Cháu phải lấy lại ghế Tổng giám đốc trước khi chú ra viện. À, mà nhân tiện đây… Rina có cái này cho cháu… Rina mỉm cười lấy trong túi ra một chứng từ gì đó và đưa cho Stephany.

https://thuviensach.vn

- Cháu cầm lấy.
- Chú Bill, không đâu! Tín phiếu của chú? - Tại sao? – ông hỏi – Cháu không cho rằng chú rất gắn bó với “Harper Mining” nữa hay sao?
- Tất nhiên là cháu hiểu chứ.
- Stefi, chú đã để cho tên lừa đảo ấy xoay cháu như chong chóng. Hãy cho phép chúc được sửa chữa sai lầm đó. Cháu cứ lấy số tín phiếu cổ phần của chú và cố gắng thắng cuộc
Stephany cầm chiếc phong bì và cúi xuống hôn vào trán ông.
- Chúng ta thoả thuận thế nhé – Chị nói – Bây giờ thì chú nghỉ đi, nếu không cháu và cô Rina lại phải gọi y tá đấy.

Khi Jake được Jilly báo tin rằng Stephany lại tiếp tục cuộc đấu tranh để giành lại công ty “Harper Mining”, y không biết nên khóc hay cười. Ý định đó của Stephany thật điên rồ, chị không thể nào thắng cuộc được. Trên thị trường chứng khoán không có đủ số tín phiếu cần thiết. Thậm chí nếu những nhà doanh nghiệp quen biết có nhượng lại tín phiếu cho chị đi nữa thì cũng không thể mua đủ năm mươi mốt phần trăm. Y tưởng tượng ra một viễn cảnh tồi tệ: xe ô tô, ngựa nòi, đồ trang sức, thậm chí cả toà dinh thự Eden cũng sẽ nối đuôi nhau ra đi theo tiếng búa đấu giá, để trang trải những món nợ khổng lồ. Y cần gì những cái đó, mẹ kiếp! Càng ngày y càng hiểu rõ mình cần gì ở Stephany, cũng như y hiểu rất rõ rằng y sẽ chẳng tiến thêm được một ly nào tới gần cái đích ấy. Thế mà bây giờ lại còn thêm sự điên rồ này nữa.Y tìm cách gạt những ý nghĩ về Stephany ra khỏi đầu nhưng không đạt kết quả. Cuối cùng y quyết định rằng, vì sự lịch sự tối thiểu, y cần giải thích cho Stephany hiểu rằng những phản ứng vội vàng của chị sẽ dẫn chị đến đâu. Bởi vì chị biết bàn bạc với ai được – với Bill Macmaster chăng? Ông ta đang đau yếu, hơn nữa cũng khó có thể giúp được điều gì. Với thằng con trai miệng còn hơi sữa chăng? Hay với ông chồng bác sĩ mà những hiểu biết về tài chính của ông ta có khi lại còn kém hơn những kiến thức của chị về y học? Biết đâu, hành động cao thượng của y lại chẳng xuất phát từ sự nôn nóng được nghe chị nói, được hiện diện bên chị. Không do dự lâu, y cầm máy, quay số điện thoại

https://thuviensach.vn

của chị.
- Stephany, bà đang làm gì đấy? Chị suýt không nhận ra giọng y, vẻ tự tin và cao ngạo thường ngày dường như đã biến mất.
- Tôi đang cố gắng chuộc lại Harper – chị đáp – Một lần nữa, tôi muốn biến công ty thành tài sản riêng của mình.
- Nhưng điều đó không thực hiện được, vì bà biết rõ là bà cần có một số lượng cổ phần như thế nào.
- Vâng, tôi hiểu.
- Và bà biết điều gì sẽ xảy ra, cho dù bà sẽ thắng cuộc đi nữa?
- Phải.- Stephany, bà sẽ phải thua thôi!
- Tôi không nghĩ thế.
- Bà làm gì có đủ số tiền như thế!
- Sẽ đủ nếu tôi cầm cố tất cả những gì mà tôi có. Chị im bặt.
- Lần này sẽ là một cuộc chiến thật sự. Hoặc là sống, hoặc là chết, – cho một người, giữa tôi và ông.
- Nhưng có thể không cần phải như vậy – y nói rất khẽ – Tôi không muốn điều đó.
- Và ông nghĩ rằng tôi sẽ tin ông à? – Chị cười châm chọc.
- Stephany, hãy nghe tôi. Tôi nói thật đấy. Tôi biết rằng bây giờ … bà là một phụ nữ danh tiếng…
- Không cần phải khen ngợi đâu, Jake – Chị đột ngột ngắt lời y.
- Bà có vẻ không thích được khen ngợi lắm nhỉ?
- Tôi chỉ thích khi những lời khen ấy chân thành.
- Thì tôi cũng nói thực mà.
- Ông ư? – Giọng chị vang lên dè bỉu – Tôi đang chuẩn bị để thắng ông, Jake ạ. Hãy liệu đấy.
- Không xong đâu.
- Hãy mở to hai mắt ra nhìn tôi.- Ôi nếu bà biết được rằng tôi mong muốn điều đó như thế nào!Chị do dự và lại cảm thấy lo lắng. Hắn lại phỉnh mình chăng? Giọng Jake lại vang lên, như từ xa vọng đến.
- Tôi đã nói với bà, nói một cách chân thành rằng chúng ta không nhất thiết cứ phải là kẻ thù của nhau. Bà đã có thể có tất cả. Và ngay bây giờ bà vẫn

https://thuviensach.vn

có thể…

- Ông đã chiếm Công ty của tôi, thế mà bây giờ lại mời tôi vào giường của ông hả? – Chị thét lên – Không đời nào, cho dù ông là người đàn ông cuối cùng trên trái đất này!Sau một lúc im lặng, giọng đầy đau khổ lại vang lên: - Bà vẫn không hiểu gì cả. Tôi không đề nghị, mà tôi cũng không muốn sự chung đụng ngắn ngủi. Tôi cần bà một cách thực sự. Mãi mãi. Bây giờ bà đã hiểu chưa?

- Chưa, – chị nói khẽ – Ông định nói điều gì?

- Hãy lấy tôi, Stephany!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 62

- Tôi có thể gặp bà Stephany Harper được không?

- Thưa cô, xin cô chờ cho một phút ạ.

Cassy bước vào tiền sảnh mênh mông của Eden và sốt ruột đi đi lại lại, trong khi Maytie đi đến một trong những gian phòng đóng kín. Qua cánh cửa mở rộng người ta thấy rõ đó là phòng ăn mà nay đã biến thành phòng làm việc với đủ các loại máy điện thoại, máy fax và máy vi tính.Một lát sau Stephany xuất hiện.

- Cô Cassy! Quả thật là tôi bị bất ngờ đấy. Chúng ta vào phòng khách đi. Tôi có thể giúp cô được việc gì? – Giọng Stephany vang lên lạnh lùng.

Ngồi yên trên mép ghế và tránh cặp mắt của Stephany, Cassy bắt đầu nói: - Cháu đến để xem có giúp cô được việc gì không. Dù sao đi nữa thì cháu sử dụng máy vi tính cũng không tồi lắm. Stephany ngạc nhiên nhìn cô.

- Giúp tôi ư? Nhưng nếu Sanders mà biết được thì cô sẽ bị họ đuổi khỏi "Tara" đấy.

- Nếu cô thắng cuộc thì không đâu ạ. Mà nếu cô có thua thì cũng chẳng sao cả. Dù cách này hay cách khác thì cháu cũng sẽ bỏ đi.

- Cassy, cho tôi được nói thật nhé. Trong giai đoạn cuối của cuộc giao tranh giữa "Harper Mining" và Jake Sanders, vì lỗi của cô mà tôi đã mất công ty. Vậy giờ đây cô có thể đưa ra bằng chứng gì không, để tôi có thể tin cậy cô được?

- Khi đó cháu chưa yêu Dennis! – Cassy kêu lên. – Còn bây giờ thì đã yêu. Mọi thứ đã đảo lộn lên hết cả. Cháu đã thử phân tích tất cả mà không ăn thua. Nhưng cháu không thể tiếp tục sống như thế này nữa. Cháu… – Cô dừng lại, nghẹn ngào suýt khóc.

- Dennis có quan hệ gì tới chuyện này?

- Jilly bảo anh ấy rằng cháu có đi lại với Jake..

https://thuviensach.vn

- Jilly ư? Làm sao mà cô ấy biết được?
- Thì bà ấy cũng có cổ phần – bà ấy cũng bắt bồ với Jake.
- Với Jake?
- Cháu bị dằn vặt nhiều lắm, nên cháu đã kể hết với ông Philip Stuart, cháu nghĩ rằng ông ấy sẽ khuyên cháu nên làm gì. Nhưng ôngấy…
- Tội nghiệp Philip… – Stephany bắt đầu hiểu ra.

Tấm màn che mắt chị bị rơi xuống. Lần đầu tiên chị nhận ra những dấu hiệu mà trước đây chị cố tình không nhận ra. Tại sao chị lại để cho mình bị mù quáng như vậy! Đột nhiên chị cảm thấy chóng mặt buồn nôn, rồi cơn buồn nôn chuyển thành một nỗi buồn sâu sắc. Chị quay lại phía Cassy. Mặt tái xanh và lo lắng, cô bối rối nghịch chiếc ví xách tay, nhưng rõ ràng là cô đang sẵn sàng trút bỏ gánh nặng trong tâm hồn mình.
- Nào, cô hãy kể cho tôi nghe tất cả, – chị khẽ nói – Và đừng bịa ra chuyện gì. Cô đừng vội. Nếu cần, cô có thể sử dụng hết cả buổi sáng hôm nay. Cassy hít một hơi dài.
- Chuyện là thế này ạ. Cháu đã quen Jake từ trước khi đến làm việc ở “Harper”. Chính hắn đã khuyên cháu xin vào làm ở công ty, bởi vì hắn đã quyết định tấn công “Harper Mining”. Khi ấy cháu sẵn sàng làm tất cả mọi điều vì hắn. Cháu đã đắm đuối trong mối tình ấy. Thật khủng khiếp khi người đàn ông làm cho ta mất lý trí.
- Phải, – Stephany nhẹ nhàng đáp lại, – Tôi biết.
- Lúc đầu thì mọi thứ cứ như trò chơi ấy: hết giờ làm việc lại mang bảng thống kê mới nhất chạy đến nhà hắn, rồi sau đó là làm tình… – Cô khép mắt, nhớ lại những chuyện ấy. – Sau đó thì cháu cảm thấy áy náy. Cháu bảo với hắn là cháu không thể tiếp tục như thế mãi được, và chúng cháu chia tay nhau. Chính lúc đó, cháu đã làm quen với Dennis, và chúng cháu bắt đầu yêu nhau.
- Họ thật khác nhau quá.- Như sóng với đá ấy, – Stephany cười mát.
- Với anh Dennis cháu cảm thấy rất thoải mái và chắc chắn. Nhưng mọi việc không được đơn giản như thế. Jake đã thoả thuận với Jilly một cái gì đấy tương tự như bản hợp đồng. Bà ấy đã trao cho hắn số cổ phần còn thiếu

https://thuviensach.vn

để vào Ban giám đốc. Mà chuyện ấy phải giữ bí mật để cô không nghi ngờ gì Jilly cả. Jake nói rằng nếu cháu không xoá dòng tin về sự trao đổi tín phiếu của Jilly thì hắn sẽ nói cho Dennis biết chuyện quan hệ giữa cháu và hắn.- Và thế là cô xoá đi.

- Vâng… – Mặt Cassy đỏ ửng lên, nhưng đầu óc thì sáng suốt trở lại. – Cháu biết rằng làm như thế là mắc tội lừa đảo, và sẽ bị pháp luật trừng trị. Cho nên cháu lại càng khốn khổ hơn. Từ hôm ấy tới nay cháu cứ như người mất hồn. Cháu không muốn sống trong sự đe doạ của Sanders mãi như thế này nữa. Cháu đến để kể với cô tất cả những gì cháu biết, ngày giờ cụ thể của sự việc và sẵn sàng chịu trách nhiệm về hậu quả sau này. Cô có thể đưa cháu ra toà, nếu cô muốn. Còn nếu cô quyết định đưa Jake ra pháp luật thì cháu sẵn sàng ra làm chứng trước bất kỳ toà án nào ở trên đất nước này.

Cháu sẵn sàng ngồi tù, chỉ cần người ta vạch mặt hắn ra và cũng tống hắn vào xà lim. Cô đột ngột im bặt. Stephany đưa cặp mắt vô hồn nhìn vào khoảng trống. Điệu khải hoàn ngân lên trong lòng chị. Bây giờ thì ông sa lưới rồi, thưa ông Sanders! Cuối cùng tình huống đã trở nên có lợi cho chị. Chị mỉm cười với Cassy.

- Xin đón nhận cô vào đội ngũ! – Stephany nói – Cô là một cô bé dũng cảm, vì vậy tôi rất vui mừng rằng cô đã đến với chúng tôi, mặc dầu có bị chậm trễ. – Chị im lặng một thoáng – tôi sẽ không kiện cô làm gì, Cassy ạ. Nhưng có lẽ tôi sẽ còn nhắc cô nhớ lại những lời cô đã hứa hẹn về chuyện Jake. Hiện giờ thì tôi vẫn chưa quyết định. Tất cả còn phụ thuộc vào chuyện mọi việc sẽ xảy ra như thế nào.

- Thế bây giờ công việc đang như thế nào ạ?

- Tuyệt vời! – Thậm chí mắt Stephany sáng bừng lên – Nhanh và tốt hơn mức chúng tôi hy vọng.

Bây giờ chúng tôi đã có gần ba mươi tư phần trăm rồi. Các máy vi tính của chúng tôi dường như cũng toát cả mồ hôi hột mới kịp đấy.

- Ồ, thế thì cần phải có một người thành thạo điều khiển chúng. Cô cứ để cháu cho chúng biết tay!

- Tất nhiên rồi. Nhưng cô đợi ở đây thêm một giây được không? Đúng một

https://thuviensach.vn

giây thôi – Cassy còn chưa kịp trả lời thì Stephany đã ra khỏi phòng. Cô buông một tiếng rên nhẹ nhõm, rồi buông mình xuống chiếc ghế bành rộng. Cô cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng. Nghe thấy tiếng kẹt cửa, Cassy mở mắt ra. Dennis đứng trên ngưỡng cửa, vẻ mặt cậu kín đáo và ngỡ ngàng.

- Có chuyện gì thế hở? – Cậu hỏi – Mẹ anh bảo vào đây mà chẳng nói rõ là để làm gì. Cassy đứng dậy.

- Đã xảy ra chuyện này anh Dennis ạ. Lần đầu tiên, sau một thời gian dài do dự, em đã kể hết tất cả. Đúng là em có đi lại với Jake Sanders…

- Em đến đây chỉ để tuyên bố điều đó thôi ư?

- Em đã kể hết với mẹ anh, và những điều em vừa kể sẽ là vũ khí mà mẹ anh rất cần trong trận đấu với Sanders. Còn với anh thì em muốn nói rằng, – Cô bắt gặp ánh mắt buộc tội của Dennis và thấy không còn tự in nữa. – Nhưng mà nói thì có ích gì! – Cô cay đắng kêu lên. – Chắc anh căm ghét em hơn là yêu quý, còn em thì…

- Em làm sao?

- Còn em thì yêu anh, quỷ tha ma bắt anh đi! – Cô bật lên khóc nức nở. Dennis rùng mình:

- Trước đây có bao giờ em nói điều đó đâu. Cassy không trả lời, cô mở ví lục tìm chiếc khăn lau bằng giấy thấm. Rồi cô bước về phía cửa. Bỗng cô thấy tay Dennis đặt trên vai mình. Dennis xoay người cô lại và xiết chặt cô vào ngực mình đến mức Cassy cảm thấy đau đớn.

- Ôi em bé bỏng của anh, – Cậu khàn khàn nói. – Anh nhớ em biết nhường nào!

Giống như cậu bé lần đầu tiên được hò hẹn, cậu hối hả như uống hết làn môi của Cassy. Cassy vẫn hôn cậu, hôn mãi.

- Xin lỗi, – cậu lí nhí nói với Cassy.

- Nhưng đây có phải là lần cuối cùng đâu anh!Cậu chống cùi tay nhổm dậy.

- Tất nhiên rồi, em bé bỏng ạ, – Cậu trả lời và lấy lại phong cách thường ngày của mình. – Mẹ nói rằng các dòng số thông báo thay đổi với tốc độ khủng khiếp nên mẹ chỉ cho mình mười phút để khôi phục quan hệ thôi, em

https://thuviensach.vn

ạ.

Trong văn phòng giám đốc "Harper Mining" máy telex không ngừng báo về những mã số mà chỉ Jake mới hiểu được. Giống như ngôi nhà Stephany, căn phòng nhỏ này đã biến thành đại bản doanh, nơi các thông báo về tín phiếu cổ phần liên tiếp được báo về như các bản báo cáo quân sự. Jake ngồi giữa các đống hỗn loạn đó xem các bản tổng kết mới nhất. Y không thể tin vào mắt mình và tức giận nhìn những cột số đang thay đổi như chạy việt dã. Đột nhiên cánh cửa mở rộng, Jilly bước vào.

- Tôi đã bảo Hilary không cho ai quấy rầy tôi rồi cơ mà – y gay gắt nói.

- Em bảo bà ta là điều đó không dành cho em – Jilly cãi lại trong khi đóng cửa và bước lại gần bàn. Mặc dầu Jilly vẫn mặc đồ đen, nhưng y nhận ra một cách khinh bỉ rằng chiếc áo chật ôm sát người ả, còn hàng cúc được mở ra đủ để gợi cho người ta chú ý đến bộ ngực. Điều đó có thể cho thấy rằng ả chẳng để ý gì đến việc mình đang để tang chồng. Jilly khiêu khích nhìn Jake. Y ngoảnh mặt đi.

- Xin đừng nói rằng anh đang lo lắng về vụ Stephany – ả nói giọng cay độc.

- Jilly, cô đứng về phía nào?

- Em là người tình của kẻ chiến thắng, như mọi khi.

- Hay đúng hơn là lúc này cô đang đứng về phía chính mình, như mọi khi? Nụ cười biến mất trên mặt ả.

- Anh không kiếm được lúc khác để cãi nhau hay sao?

- Chẳng lẽ chúng ta đang cãi nhau ư? – Y cảm thấy mệt mỏi ghê gớm.

- Thì tất nhiên cũng không phải là đang làm tình.

- Thế cô cho rằng sex là tất cả à? Ả nhếch mép:

- Đối với anh thì đúng là như vậy đấy, đồ chó đẻ ạ.

- Trước đây thì đúng là như thế đấy.-

Anh định nói gì? Y phát hiện thấy một thoáng sợ hãi trong mắt ả.

- Tôi đã ngấy tận cổ rồi, Jilly ạ. Lần này là vĩnh viễn đấy. Tôi không muốn thấy cô, nghe nói về cô, không muốn ngủ với cô nữa, không bao giờ nữa!

- Tại sao bỗng dưng lại thế hả? – ả gay gắt hỏi, mắt ả cháy lên thật đáng sợ

https://thuviensach.vn

– Có con nào mới rồi hả? – Y không trả lời. – Stephany chứ gì? Ả gào lên và nhìn thẳng vào mắt y để tìm sự khẳng định – Anh đã phải lòng cô ả rồi đấy hả? Y không tìm cách phủ nhận điều đó.
- Cô lo lắng vì điều gì, Jilly? – Y hỏi – Về tôi không vô tình với Stephany chăng? Hay là vì có một người nào đó biết yêu một cách thật sự, chứ không chỉ biết ngủ với trai, như cô?
- Hoá ra ả ta là một bà lớn đài các, còn tôi chỉ là con chó cái ngoài bờ dậu thôi, phải không? – Ả rít lên, nước bọt phì ra, và mặt ả biến thành chiếc mặt nạ căm hờn
– Ra thế đấy, anh sa bẫy rồi! Stephany à? Nhưng ả ta không hợp gu với anh đâu, thậm chí cả ngủ với trai ả cũng không biết. Greg đã nói với tôi như vậy.Jake dùng mu bàn tay lau mắt.
- Tôi bắt đầu cho rằng Greg là một thằng ngu. Nếu không thì anh ta đã không dan díu với cô.
- Đấy đấy, đúng là đồ ngu! – Ả tức tối nhắc lại – Chỉ biết hưởng thụ mà không biết suy nghĩ gì, cũng là cái đồ không tim, giống hệt như anh vậy.
- Thế tại sao Philip phải cần đến ngần ấy thời gian để tự sát? – Jake lẩm bẩm như tự nói với mình. Y đứng dậy.
- Cô về đi Jilly ạ. Tất cả đã hết rồi. Cô làm tôi lợm mửa lắm – Ả cũng đứng dậy, thở dồn như thể vừa chạy một cự ly rất dài – Nếu phải quắng cô ra khỏi đây, tôi cũng làm. Thậm chí còn rất vui lòng là khác. Nhưng tôi thấy rằng cứ để cô tự đi khỏi đây thì hơn.
- Mày cũng xéo đi… – ả rít lên rồi lao ra khỏi phòng như tên bắn. Jake đi theo ả để khép cửa lại. Hilary ngồi thẳng người sau chiếc bàn, nín thở vì sợ hãi và ngạc nhiên.
- Hilary, xin bà nhớ cho, – Y u ám nói – Khi tôi đã đề nghị để tôi yên là phải để yên, đối với cô Stuart thì lại càng phải nghiêm chỉnh chấp hành.

Sau giờ tan ca không tìm ra được một chiếc máy điện thoại tự động nào. Vừa lẩm bẩm chửi rủa, vừa chen lấn giữa dòng người đông nghịt. Cuối cùng Olivia cũng tìm được một máy rỗi. Ả vội vàng quay số máy mà đáng nhẽ ả phải gọi từ lâu.

https://thuviensach.vn

- Olivia? Cô đang ở đâu đấy?
- Em đang ở gần thị trường chứng khoán.- “Harper Mining” thế nào rồi?
- Theo những con số mới đây thì nhu cầu vẫn tăng, giá cũng nhảy vọt lên.
- Lên đến bao nhiêu?
- Gần tám đôla rồi. Nhưng Stephany vẫn tiếp tục mua. Bà ta sắp đặt được mục đích rồi đấy – Olivia im lặng – Em rất lấy làm tiếc, chị Jilly ạ.
- Hãy giữ gìn lấy hệ thần kinh của mình. Vừa có một chuyện mới nảy sinh đấy – Giọng nói trong máy run lên vì giận dữ – Cô cần phải giúp tôi theo dõi một người. Hãy đào bới tất cả những gì mà cô có thể nhé. Cô tự biết mình phải làm gì rồi đấy.
- Tất nhiên. Mà đó là ai cơ chứ?
- Một người mà trước đây là bạn, nay đã trở thành kẻ thù.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 63

"Trước hết anh cứ ra đến quốc lộ đi theo đường này đừng rẽ đâu cả, được khoảng hơn trăm dặm thì rẽ trái, đến Berclie, thêm ba trăm năm mươi dặm đến Maunt-Ix, sau đó anh sẽ đi qua nghĩa địa, vượt một con suối, lại rẽ ngoặt ở đài kỷ niệm Stuart đi về phía Berry Caves, xuyên qua Ranken-River, rồi sau đó, sau đó, sau đó…"

Tom giật mình tỉnh dậy và cảm thấy nhẹ nhõm: không phải là anh bị ngất đi sau tay lái vì kiệt sức, mà đó là những lời chỉ đường người ta đã nói với anh trên chặng đường vô tận cứ nhắc đi nhắc lại trong trí óc đã quá mệt mỏi của anh.

Anh đã bình an vô sự, mặc dầu hoàn toàn kiệt sức, và đã kịp tìm cho mình một chỗ nghỉ tạm dưới bóng cây.

- Này anh.Quay đầu sang bên trái, Tom thấy một bà tu sĩ đang thò cổ nhìn vào trong xe, tay gõ nhẹ cửa kính. Tom khó nhọc mở cửa, chui ra khỏi xe.

- Tôi đến đây từ lúc nửa đêm, – Anh nói. – Tôi cần gặp một người nào đó … Để hỏi về một đứa trẻ… Khi anh được dẫn đến gặp mẹ tu viện trưởng, anh đã có thể kể lại rành mạch hơn. Anh bình tĩnh giải thích mục đích chuyến đi của mình, tả lại chặng đường hai nghìn dặm xuyên qua sa mạc để đến trang trại của nhà Harper ở phương Bắc.

Ở đó, bà quản gia kể với anh rằng đứa trẻ không ai mong đợi đã được đưa đến Kwinsland, thế là anh lại lái xe đi thêm năm dặm nữa đến viện này. Cứ đi đi mải miết, không biết đã mấy ngày rồi.

- Có khi phải đến một tuần rồi đấy. – Anh ngơ ngác nói. Chợt nhớ ra suốt bảy ngày ấy không cạo râu, anh ngượng ngập đưa tay lên sờ cằm. Anh hoàn toàn không ăn gì, ngoài mấy thứ đồ hộp mua ở trạm xăng dọc đường, chỉ ngủ thiếp trên tay lái khi quá mệt, mắt quá mỏi vì nhìn đăm đăm về phía trước. Anh cảm thấy bàng hoàng. Trong gian phòng rộng rãi sáng sủa của các bà tu sĩ này anh là người đàn ông duy nhất, lạc lõng, không cần thiết.

https://thuviensach.vn

Tom chột dạ nghĩ rằng có khi người anh rất hôi hám.
- Tất cả là như vậy, và tôi nghĩ rằng, có lẽ các bà sẽ xem lại hộ những giấy tờ của tu viện… – Anh kết thúc câu chuyện với một hy vọng mỏng manh. Mẹ tu viện trưởng mỉm cười, cúi người trên chiếc bàn của mình:
- Có những nguyên nhân nhất định mà chúng tôi phải thi hành để bảo vệ những bà mẹ bất hạnh và những người nhận nuôi các trẻ mồ côi như con đẻ của mình.
- Nhưng bà phải hiểu rằng đây là một trường hợp đặc biệt chứ! Tôi có quyền biết mẹ tôi là ai, có phải thế không? Cả hai im lặng một lúc lâu. Tom cảm nhận một cái nhìn lượng thứ, anh tái mặt.
- Xin lỗi bà, – anh lí nhí nói nhỏ. Bà tu sĩ đứng dậy, đến gần anh, quần áo bà sột soạt.
- Anh có muốn ăn sáng không?
- Ăn sáng à? – Anh hoàn toàn không chờ đợi câu hỏi đó.
- Sau đó anh đến khách sạn mà nghỉ. Sáng mai chúng ta sẽ gặp nhau.
- Sáng mai ư? Nhưng tôi phải về, tôi…
- Ông Macmaster, ông đã chờ đợi gần ba mươi năm. Thế cho nên một ngày thì có quan trọng gì.
- Nhưng tôi có thể hy vọng không? – Anh chán nản hỏi.
- Trong số chúng tôi chỉ có một người đã sống ở đây từ thời đấy. Đó là mẹ Agnès. Bây giờ mẹ ấy già lắm rồi, thỉnh thoảng bị lẫn. Chỉ có mẹ ấy là có thể giúp anh được thôi.
- Thế bà ấy đang ở đây chứ?
- Mẹ ấy đang ở đây, nhưng đang phải chịu phép thánh. Đó là một giai đoạn mà mọi liên hệ với thế giới bên ngoài đều bị cấm.
- Thế mai là ngày cuối cùng à?
- Đúng vậy. – Mẹ tu viện trưởng lắc chiếc chuông nhỏ ở trên bàn. Cửa mở, một nữ tu sĩ mặc áo đen bước vào phòng.
- Sơ Bernadette, làm ơn đưa ông khách này xuống phòng ăn và hãy cho ông ta ăn một bữa sáng thực sự. Sau đó mẹ chỉ đường cho ông ấy đến khách sạn nhé. Bà bắt tay Tom. Bàn tay ấm áp cứng rắn ấy làm cho anh thấy khoẻ mạnh và yên lòng, đến nỗi anh suýt oà lên khóc. Gật đầu cảm ơn, anh bước

https://thuviensach.vn

theo người nữ tu sĩ trong hành lang rộng.
- Ông ở xa đến phải không? – Người nữ tu sĩ hỏi để có cái để mà nói.
- Vâng – Tom chậm rãi trả lời – và tôi còn phải đi rất xa…
***
“Hãy nhận lời làm vợ tôi đi, Stephany” – Tựa đầu vào hai tay Stephany nhìn lên màn hình sáng đục của máy tính và nghĩ về Jake. Y đang chơi một trò chơi. Không thể khác được. Kinh doanh là công việc mà y hiến toàn bộ tâm sức. Còn đàn bà thì y không coi họ là bạn hàng cũng không coi là đối thủ. Y chỉ muốn chiếm lấy họ lôi vào giường và khi đã thoả mãn rồi là y không quan tâm đến họ nữa. Trong lĩnh vực này thì y cũng giống như hầu hết những người đàn ông khác. Vậy thì tại sao chị lại thấy lo lắng? Tại sao lúc nào chị cũng nghĩ về những lời ấy của y? Tại sao y lại nói như vậy?

Chị buồn bã co người trên ghế và cố gắng tập trung vào công việc. Ngồi phía bên trái chị là Cassy và Dennis. Mặc dù đang bận phân tích những số liệu cuối cùng, thỉnh thoảng họ vẫn dứt khỏi công việc đưa mắt âu yếm nhìn nhau, hoặc nắm tay nhau dưới bàn. Stephany thấy mừng trước việc quan hệ của đôi trẻ được nối lại. Ở góc đối diện, Sara đang phân loại các thông tin mới được gửi đến từ thị trường chứng khoán – cô cũng đỡ buồn hơn nhiều so với thời gian cứ quanh quẩn trong “Tara” để đợi cú điện thoại mà rốt cuộc đã không có.
“Ở đây mình là người lớn tuổi nhất, nhiều kinh nghiệm nhất – Stephany nghĩ – Vậy mà mình lại là người duy nhất không tập trung được và suy nghĩ vớ vẩn, mơ mộng như một cô bé mới lớn. Và nhân vật chính là ai mới được cơ chứ! Một gã đàn ông đã cầu hôn một người đàn bà đã có chồng!”

Chị nhẹ cả người và cảm thấy sung sướng khi nghĩ về Dan. Ông đã trung thành với lời hứa của mình, ủng hộ chị trong mọi việc, chịu đựng một cách dũng cảm việc chị mải mê bù đầu với những cổ phiếu, nhưng bản thông cáo của thị trường chứng khoán và những phép tính trên máy vi tính. Thật ra thỉnh thoảng ông cũng hơi phàn nàn một cách âu yếm chuyện chị

https://thuviensach.vn

không dứt nổi công việc vào các buổi tối. Ông đùa rằng ông đã biến thành một người đàn ông goá của một cái máy tính và hài hước hỏi rằng liệu ông có đăng ký trước cho những cuộc ái ân với chính vợ của mình hay không. Ông càng ngày càng tỏ thái độ thông cảm và tin tưởng ở chị, những tình cảm làm Stephany cảm thấy yêu chồng hơn.Chị yêu Dan – đó là điều rõ ràng. Ông là một trong những chỗ dựa chính của đời chị. Nhưng vậy thì sao lại có tình trạng như thế với Jake?

"Nào, bà hãy tỏ ra trung thực với chính mình xem… dù là chỉ một lần trong đời – Stephany hoảng hốt nghĩ – Điều đó có nghĩa là gì? Mình thấy hắn quá hấp dẫn ư? Mình đã nghĩ, đang nghĩ…"

Maytie xuất hiện làm đứt mạch suy nghĩ của chị. Ông trịnh trọng nói

- Thưa bà, Hoàng thân Amal muốn gặp bà. Ngài ấy đang ở trong vườn. Stephany vội vàng lấy áo mưa và đi ra ngoài.

- Amal, anh vẫn chứng nào tật ấy – Chị âu yếm nói – Thời tiết này không phải là để đi dạo. Nhất là đối với những người ở miền lạnh. Ông cúi xuống hôn tay chị.

- Anh là một con chim không thể sống trong lồng. Ta đi nhé. Như thế sẽ không cảm thấy lạnh. Họ lặng lẽ đi dọc con đường trồng cây dẫn xuống mỏm đá ở vịnh biển. Ngay dưới chân nó là những làn sóng biển vỗ ì oạp.

- Còn cảnh nào đẹp hơn thế này nữa! – Amal nói.

- Vâng, tuyệt vời.Có cái gì đó làm chị quay vội về phía ông. Amal đang đứng sát vào chị, nhìn chăm chăm vào mắt chị. Trên gương mặt ông là nỗi buồn khôn tả làm tim chị thắt lại.

- Anh phải đi, Stephany ạ.

- Thật thế ư? Ông thở dài.

- Trong lần gặp gỡ đầu tiên – nó lâu quá rồi – sắc đẹp của em đã làm anh sững sờ đến mức phản bội lại cha mình, đức tin của mình… Giờ đây anh đã biết hậu quả tội lỗi của mình. Suốt thời gian qua, anh đã nghĩ rằng tình bạn của chúng ta được bảo vệ khỏi những lỗi lầm hồi còn trẻ – Ông ngừng lời một lát – Nhưng bây giờ anh thấy là mình đã lầm. Anh lại đang đứng trên bờ vực thẳm của tội lỗi.

- Amal… Ông nhún vai:

https://thuviensach.vn

- Trước khi đi, anh muốn biết công việc của em tiến triển ra sao. Anh phải biết chắc là em sẽ hạnh phúc. Stephany cố gắng tập trung ý nghĩ.
- Một số cổ đông còn đang lưỡng lự. Nhưng nói chung mọi chuyển biến tiến triển tốt. Em nghĩ là sẽ ổn cả thôi.
- Stephany, còn một điểm nữa. Anh chỉ yên tâm ra đi khi… em hứa với anh rằng em sẽ không chịu thua Sanders chỉ vì em thiếu tiền. Em có thể sử dụng tất cả những gì mà anh có.
- Amal, em đã trả lời anh về chuyện đó rồi mà
- Không, anh không thể đi như thế được! – Giọng Amal lộ rõ nỗi đau – Chẳng lẽ em không muốn chứng tỏ cho anh rõ anh cũng có một ý nghĩa nào đó trong cuộc đời của em?
- Em xin lỗi – Chị thì thầm rồi nắm lấy tay ông – Em quá bướng bỉnh và ích kỷ. Em hứa là sẽ nhờ đến anh khi nào em cần. – Chị đưa tay chạm vào một bên má gầy guộc, màu đồng của ông.

Ông cầm lấy tay chị hôn lên đó rồi cúi xuống bế chị lên. Cảm thấy sự gần gũi của ông, ngửi thấy mùi lạ lùng, chị như trẻ lại và trở thành cô bé con gái Max Harper đã yêu say đắm con trai của một ông vua dầu lửa – chàng trai giống như một con hươu hoang dại… Chị hôn ông nồng nàn thay mặt cho cô bé ngày xưa đã từng yêu ông và người đàn bà bây giờ không thể thuộc về ông được nữa. Thở dài nặng trĩu, ông đặt chị xuống.
- Em thấy mình nguy hiểm đến thế nào chưa? – Ông âu yếm trách. – Anh không hối tiếc là anh đã đến.
- Em sung sướng nghe anh nói vậy.
- Và anh sẽ lại đến, chỉ cần em gọi. Bất cứ lúc nào.
- Cảm ơn.
- Nhưng bây giờ, bây giờ thì em không cần đến anh. Đừng quên người bạn cũ này nhé, Stephany.
- Em hứa với anh như vậy, Amal.
***

- Ờ vâng, tôi nhớ, tất nhiên tôi còn nhớ chứ. – Nữ tu sĩ già thậm chí hơi phật ý nhìn Tom và mẹ tu viện trưởng đang đứng cạnh chiếc giường

https://thuviensach.vn

hẹp kê trong một phòng trần trụi – Chỉ có điều tôi không lập tức nhớ lại ngay được. Chỉ có vậy. Đừng có giục tôi! – Bà lại đắm chìm vào im lặng, chắc là bà đang lục lại trí nhớ, nhưng Tom sợ là bà thiếp đi. Anh bồn chồn.

- Kiên nhẫn, con trai – Mẹ tu viện trưởng nói khẽ. Kiên nhẫn! Tom cảm thấy khó có thể kìm mình được. Giờ đây, khi đến trước bà già duy nhất nắm giữ chìa khoá những bí mật của anh, anh mới thấy là vấn đề của mình phức tạp lên đến ngàn lần. Mẹ Agnes đã hơn chín mươi tuổi. Bà đã là một bà già khi người ta đưa đứa bé là anh đến đây. Bây giờ trông bà nhỏ bé và khô quắt như một con dế.- Mẹ Agnes suốt ngày nằm trên giường. – Mẹ tu viện trưởng đã báo trước cho Tom.

– Thỉnh thoảng mẹ ấy lẫn rồi sau đó lại tỉnh trí lại. Vậy nên anh phải kiên nhẫn

Bỗng người nữ tu sĩ già lại cất giọng nói trong khi mắt vẫn nhắm nghiền:

- Hồi ấy có một đứa bé. Người ta mang nó đến từ rất xa. Từ Eden. Chà, đó là một đứa trẻ rất đẹp. Một người đàn ông to lớn mang nó tới. Ông ta tên là Mac… Mac…

- Macmaster – Tom nhắc.

- Macmaster. Đúng đấy. Chính là ông ta. Ông ta không muốn bỏ đứa bé lại, nhưng ông ta buộc phải làm điều đó. Sau đó ông… – Tom nhìn mẹ tu viện trưởng. Bà lắc đầu.

Tom đành im lặng đợi.Bà tu sĩ già lại bất ngờ nói tiếp:

- Rồi ông ta lại trở lại. Ông ấy muốn đón đứa trẻ. Rất muốn. Lúc ấy anh đang gào khóc không dứt. Chính bởi vậy mà chúng tôi đem anh cho ông ấy!

- Đưa tôi cho ông ấy? Vậy nghĩa là… – Tom hồi hộp thót tim – nghĩa là tôi không phải là đứa trẻ mà ông ấy đưa đến?Lại một khoảng im lặng dài đến không chịu nổi.

- Đứa bé ấy chết rồi. Đứa bé Eden bị chết. Nhưng người đàn ông ấy và vợ ông ta muốn nó quá. Mà anh thì lại cần một gia đình. Mẹ của anh là một phụ nữ Island trẻ tuổi. Cô ấy chết khi sinh anh. Tội nghiệp … trẻ tuổi như thế!

https://thuviensach.vn

- Thưa sơ, tên cô ấy là gì? – Mẹ tu viện trưởng hỏi.
- Kellagan.
- Cảm ơn sơ. – Gương mặt rộng của mẹ tu viện trưởng nở một nụ cười mãn nguyện.

Bà kéo Tom ra khỏi phòng và đóng kín cửa lại.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 64

- Bốn mươi hai phần trăm! – Dennis bực tức đấm xuống bàn và quay lại nhìn những người khác.
- Đó đã là tốt rồi, Dennis! – Sara nói với vẻ sảng khoái vờ vĩnh.
- Không đâu, Sara ạ – Stephany buồn rầu nói – Đã ba ngày nay chúng ta đứng ở con số đó.
- Chúng ta không mua thêm được gì – Cassy phân tích – có nghĩa là trên thị trường tự do, cổ phiếu của chúng ta đã hết rồi.
- Mọi người hãy cộng thêm vào sổ cổ phiếu của các cổ đông có cảm tình với hãng mà chúng ta rất hy vọng – Sara nói.
- Cả vậy nữa cũng không đủ! – Dennis nóng nảy.
- Vậy thì sẽ ra sao đây? – Dennis cố giữ vẻ bình tĩnh – Chúng ta…
- Không, chúng ta chưa thua – Stephany nói dứt khoát – ít ra thì tạm thời là như thế. Mẹ không muốn giấu các con làm gì. Công việc tiến triển không được như ý muốn. Nhưng để dự trữ, mẹ còn một, không, còn hai phát đạn nữa. Nếu số phận buộc con tàu của chúng ta phải đắm thì điều đó chỉ xảy ta sau khi chúng ta đã bắn đến viên đạn cuối cùng.

Cassy là người duy nhất còn nặn ra được một cái gì đó tương tự như là một nụ cười.Stephany nhìn những gương mặt cau có, căng thẳng.
- Buổi chiều nay chúng ta nghỉ – Chị kiên quyết nói. – Các con muốn đi đâu thì đi. Còn mẹ đi Sydney.

Jake đứng cạnh cửa sổ phòng làm việc của mình, tay áp ống nghe vào tai. Giọng người môi giới của Jake vang lên gấp gấp:
- Bà ta giẫm chân tại chỗ ở con số bốn mươi hai phần trăm. Từ sáng đến giờ không hề tiến thêm được tí nào.
- Và trên thị trường tự do không còn cổ phiếu của hãng nữa chứ?

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy.
- Tốt. Cảm ơn đã gọi điện. Jake ngạc nhiên. Nếu đây là thắng lợi thì tại sao y không cảm thấy sung sướng? Tại sao y lại cảm thấy mình là kẻ bại trận. Hay là y đã rơi vào tình trạng không phân biệt nổi cái này với cái kia? Máy bộ đàm trên bàn kêu tít tít.
- Ngài Sanders!
- Tôi đang bận, bà Hilary.
- Nhưng thưa ngài Sanders… – Y ngắt máy rồi quay lại cửa sổ.

Y ngạc nhiên khi kẻ nào đó đẩy cửa bước vào. Hung hãn quay lại để tống cổ kẻ láo xược kia, y gặp ngay phải đôi mắt của người suốt ngày suốt đêm làm y ăn không ngon, ngủ không yên. Miệng y mở ra, nhưng từ đó không phát ra âm thanh nào. Stephany đã dự tính làm cho y hoàn toàn bị bất ngờ. Nhưng trái tim nhân hậu của chị hơi nhói lên khi nhìn thấy mặt y tái đi và ánh mắt y ngưng đọng lại cứ như trước mắt y là một bóng ma.
- Chào anh, Jake – Chị nói giọng ấm áp hơn là dự định – Tôi quyết định chuyển hoạt động sang lãnh thổ của đối phương.
- Mời bà ngồi – Jake cố gắng trấn tĩnh lại.
- Không, đây không phải là một cuộc thăm hỏi xã giao đâu. Ông biết là tôi thắng rồi chứ? – Y cố kìm một nụ cười châm chích.
- Thật lạ lùng. Người của tôi lại vừa gọi điện thông báo cho tôi điều hoàn toàn ngược lại. Tôi sợ là bà còn xa mới trở về được phòng làm việc này.
- Ông nên trả lại nó cho tôi thì khôn ngoan hơn. – Chị thản nhiên nói – Tôi đến để đề nghị với ông một thoả thuận có lợi. Tôi sẽ mua tất cả số cổ phiếu của ông với giá cao.
Như vậy, ông có thể rút ra mà vẫn bảo toàn được danh dự. Ông chỉ việc cầm lấy tiền và đi khỏi.- Thế còn đề nghị của tôi thì thế nào? – Y hỏi nhỏ – Bà đã suy nghĩ kỹ chưa?
- Về đề nghị nào? – Chị hỏi vẻ châm biếm – Ông ngụ ý cái gì? Cái giường hay chức Chủ tịch hãng? Và ông cũng không quên là tôi đã có chồng.
- Nhưng chồng bà không thể mang lại cho bà "Harper Mining".

https://thuviensach.vn

- Anh ấy có thể cho tôi những điều mà ông mơ cũng không có được. Vấn đề ở đây hoàn toàn không phải là tiền.Jake buồn bã cúi đầu.
- Stephany, tôi đã nhiều lần nói với bà: Tôi sẵn sàng trả lại hắn cho bà. Bất kỳ lúc nào, chỉ cần bà nói một tiếng. Nhưng tôi không bán nó cho bà đâu. Bà hiểu không? Stephany bừng mặt, ngẩng đầu nhưng không nói gì
- Lẽ ra một người đàn bà dày dặn kinh nghiệm như bà phải rành hơn về các phép tính số học. – Y nói tiếp, lòng khát khao làm cho Stephany càng đau đớn càng tốt. – Bà không thể biến bốn mươi hai phần trăm thành năm mươi mốt phần trăm được. Mà cổ phiếu trên thị trường thì đã hết. Bà không thể nào giành lại "Harper Mining" nếu không… không chấp nhận đề nghị của tôi. Dù ở dạng này hay ở dạng khác.Họ cùng đứng bên cửa sổ và cùng cảm thấy bầu không khí căng thẳng dần lên. Stephany quay về phía y.
- Đó là lời nói cuối cùng của ông phải không?
- Đúng.
- Vậy đây là lời của tôi – Chị vung tay và tát y một cái – Ông có thể cho là ông đã thắng được, nhưng tôi không bao giờ nhượng bộ ông, với bất kỳ giá nào. Hãy xéo đi với quỷ sứ, Jake Sanders! – Nói xong, chị bỏ chạy ra khỏi phòng.

Jake đăm chiêu xoa xoa má. Nó còn nóng sau cái tát. Y mỉm cười. Đó đâu phải là điều y hy vọng. Nhưng dù sao cũng là một cái gì đó. Miệng mỗi lúc một nở ra thành nụ cười rộng lớn hơn, y xoa má trên đó còn lưu lại dấu vết chứng tỏ rằng Stephany Harper không phải là vô tình với y. Bây giờ, nếu bằng cách nào đó chuyển được sự tức giận đó thành năng lượng tình cảm… và khi đã đạt được thắng lợi rồi thì y sẽ tìm được phương cách giải quyết vấn đề, nếu không, y không phải là Jake Sanders.

Những chiếc lá nối đuôi nhau rụng xuống tạo thành những đường thêu trên các thảm cỏ, các con đường rải sỏi và những ngôi mộ được chăm sóc kỹ lưỡng. Người gác nghĩa trang lẩm bẩm điều gì đó đã làm các công việc thường nhật của mình. Thấy rõ là các khu mộ được ông

https://thuviensach.vn

ta chăm sóc theo cách khác nhau. Nhưng có một ngôi mộ được hưởng chế độ đặc biệt: có một người đàn ông lạ mặt trả công rất hậu để ông ta làm điều đó. Trời sắp tối. Người gác nghĩa trang đã thu dọn cuốc, xẻng thì có một chiếc xe hơi sang trọng đỗ lại cạnh cổng nghĩa trang. Điều đó không còn là bất ngờ nữa. Trong những ngày thế này, hầu như ngày nào người lạ mặt đó cũng đến vào giờ này. Người gác nghĩa trang vội vớ lấy một cái xẻng và cố ý để người kia thấy ông ta cố gắng như thế nào trong công việc. Người lạ mặt đến gần, khoát tay ra hiệu cho người gác nghĩa trang đi ra chỗ khác rồi đứng rất lâu cạnh mộ, chìm đắm trong ý nghĩ nào đó… Rốt cuộc ông ta nhìn quanh, nói điều gì đó với người gác nghĩa trang chìa cho ông ta một tờ giấy bạc giá trị lớn rồi đi ra. Chờ cho đến khi chiếc xe ra đến đại lộ và hoà vào dòng xe trên đường, cánh cửa một chiếc tắc xi đậu cạnh nghĩa trang mới mở ra. Từ đó một người đàn bà bước ra vội vàng đi tới cổng nghĩa trang. Người gác nghĩa trang rất hào hứng kể về người lạ mặt bí ẩn. Ông ta dẫn người đàn bà tới ngôi mộ mà ông ta chăm chút kỹ lưỡng. Không tin vào mắt mình nữa. Olivia đọc.

GREG MARSDAN
Chết ngày 12 tháng 7 năm 1978
Thương và nhớ.

- Đây là ai? – Olivia vội hỏi – Và người kia với người chết này là thế nào? Ông ta có nói cho ông biết không?
- Có. Khi giao cho tôi chăm sóc ngôi mộ này, ông ta nói đây là mộ em trai ông ấy.

Stephany rời khỏi toà nhà của “Harper Mining” trong tâm trạng đặc biệt phấn chấn. Việc Jake cự tuyệt không bán lại cổ phiếu của y không làm cho chị ngạc nhiên – chị cũng không hy vọng điều đó, mặc dù trong tình thế gay cấn của chị lúc này chị không thể không thử vận may. Cuộc gặp gỡ đã mang lại cho chị một sức mạnh mới và chị thấy mình sẵn sàng cho hành động quyết định cuối cùng, hành động sẽ quyết định phần

https://thuviensach.vn

thắng thuộc về bên nào. Nhưng trước khi chơi ván quyết tử với Jake, chị thấy cần phải giải quyết dứt khoát một việc khác nữa, chị cho xe chạy về hướng Elizabeth Bay. Sau khi Cassy kể về mối quan hệ giữa Jilly và Jake, Stephany không còn ảo tưởng gì vào tình cảm chị em của ả nữa. Đã đến lúc ngửa bài.

- Stephany! Thật là một món quà bất ngờ! – Như mọi khi, Jilly chào đón chị với vẻ mừng rỡ thái quá.

- Tôi không nghĩ vậy đâu – Stephany bình thản trả lời – chắc chắn cô sẽ không thích những gì tôi sẽ nói đâu. Tôi cũng chẳng thích thú gì khi phải nói ra, nhưng quả thật chẳng còn con đường nào khác. Jilly thảng thốt. Thoạt tiên là Jake, giờ lại đến Stephany, có chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Stephany nói tiếp:

- Cassy Johnes đã đến kể hết với tôi về quan hệ giữa cô và Jake, về số cổ phiếu mà cô đã chuyển cho anh ta. Cô ta đã kể tất cả. Vờ là em tôi, cô đã đâm vào lưng tôi hết nhát dao này đến nhát dao khác. Chính nhờ cô mà tôi lâm vào tình trạng bi đát như hiện nay

- Chị đúng đấy! – Jilly bùng ra, không thèm thanh minh nữa – Chính tôi cũng định kể cho chị nghe chuyện đó. Tôi muốn để chị đánh giá đúng tôi… tác phẩm của tôi – Ả cười độc ác.

- Cái gì của cô?

- Kế hoạch thiên tài của tôi. Tất cả đã được suy tính kỹ. Tôi mất bảy năm cho nó. Bảy năm. Stephany không thể nào hiểu nổi:

- Sao, cô nói là cô đã nghĩ ra những trò đó trong thời gian ngồi tù à?

- Thì tôi còn biết làm gì ở đó nữa? – Jilly cười.

- Nhưng tôi có lỗi gì với cô mới được chứ?

- Tất cả những gì của chị, lẽ ra cũng là của tôi. Cái lão già Max ích kỷ chết tiệt ấy! Hy vọng là lão bị hoả thiêu ở địa ngục.

- Jilly! – Stephany cố gắng kìm mình – Không được nói như thế. Đó là bố của chúng ta.

- Nhưng chị cứ thử ở vào địa vị của tôi mà xem. Chị có tiền, có tất cả. Chị muốn cái gì được cái ấy, và rốt cuộc chị lại được cả Greg. Greg… Gương mặt rám nắng, vẻ kiêu ngạo trong ánh nhìn thoáng hiện trong đầu Stephany,

https://thuviensach.vn

chị bất giác hơi gập người lại.
- Anh ta đã làm cả hai chúng ta phải đau khổ – Chị buồn rầu nói – Lẽ ra điều đó phải làm chúng ta thấy gần gũi nhau hơn.
- Chỉ có một điều khác biệt nhỏ thôi, bà chị ạ. Tôi phải trả giá cho tình yêu của mình bằng bảy năm tù.
- Jilly, cô muốn biến mình thành một nạn nhân vô tội ư? Cô đã giết chết một con người.
- Còn chị thì giết tôi. Cả hai im lặng. không khí trong phòng căng thẳng. Rốt cuộc Stephany mệt mỏi nói:
- Không phải vậy đâu, Jilly. Giờ thì tôi đã rõ là tôi ngu ngốc như thế nào và khi nghĩ là cô có thể thay đổi để bắt đầu một cuộc sống mới. Không, cô là ác thần của tôi, nếu để cho cô tự do. Nhưng tôi không định cho phép cô làm điều đó nữa. Từ giờ phút này trở đi rõ chưa? Jilly không mở miệng, nhưng đôi mắt vàng của ả thu hẹp lại và nhìn chằm chằm vào Stephany. Chị nói tiếp:
- Có thể cô còn chưa hiểu rằng sự thú nhận của Cassy đã cho tôi bằng chứng cần thiết cuối cùng. Suốt thời gian vừa qua, cô là một kẻ đồng loã của một tội ác. Giờ thì tôi đã có các nhân chứng và tài liệu rồi. Với cái quá khứ như cô thì chưa kịp ngoảnh đi ngoảnh lại cô đã thấy mình ngồi sau song sắt rồi. Jilly thở ra, run rẩy, mặt ả chuyển sang màu xám:
- Chị không dám làm…
- Tôi dám!
–Ánh mắt Stephany rắn đanh – Tôi sẽ làm nếu cô không chịu rời khỏi Sydney vĩnh viễn và để cho tôi yên.
- Nhưng tôi còn biết đi đâu bây giờ? – Jilly rên rỉ – Tất cả những gì tôi có đều ở đây cả.
- Cô chẳng có cái gì ở đây hết, Jilly – Stephany khinh bỉ – nó chỉ có sự dối trá lừa lọc, chỉ có cái chết của một con người rất tốt đè nặng lên lương tâm cô, nếu cô còn có nó. Cô xéo đi đâu thì đi. Châu lục này rộng lắm, có đủ chỗ cho cả hai chúng ta. Chỉ có điều đừng đến gần tôi! – Chị tiến lại gần Jilly vẻ hăm doạ, chỉ một ngón tay vào mặt ả – Hy vọng là cô hiểu, nếu

https://thuviensach.vn

không cô có thể cậy nhờ người thu dọn căn phòng của cô trong nhà tù Nulave dần đi là vừa. Thôi, chào cô, Jilly – Nói đoạn, Stephany bỏ đi ngay. Jilly lảo đảo bước lại chỗ chiếc đi văng và đổ vật xuống như bị đẫn. Cuộc sống của ả bỗng nhiên tan nát. Chỉ mới hôm qua đây thôi ả còn đang đắc thắng: Philip chết, tiền của ông lọt vào tay ả, Stephany xuống dốc không phanh, Jake trong tay ả. Vậy mà bây giờ tất cả tan biến như làn khói. Chỉ vì Stephany. Lại vì Stephany. Lại con mụ ấy. Những ý nghĩ điên cuồng của ả bị một cú điện thoại cắt ngang.

- Tôi nghe đây, ai gọi đấy?

- Olivia đây. Chị nghe nhé, đã xác định được một điều mới…

- Olivia à.

- Ồ vâng, em chứ còn ai vào đó nữa. – Giọng cô ả nôn nóng – Hôm nay em đã thuê tắc xi đi theo xe của Jake. Anh ta đi ra ngoại ô. Ở đó anh ta có một nấm mồ.

- Nấm mồ? Mồ của ai?

- Chị không tưởng tượng nổi đâu. Của Greg Marsdan. Jilly bỗng hiểu ra tất cả. Những cử chỉ và nét mặt mà ả đã gần như quên lãng. Tất cả đã sáng tỏ Greg và Jake – cả hai là những con thú dữ, đói và ác độc. Cả hai cùng một giống nòi. Anh em. Dĩ nhiên rồi. Nhưng tại sao?

- Jilly, chị có nghe em nói không đấy?Ả khó nhọc lắm mới thốt nên lời:

- Có, có Olivia, cô về nhà ngay và ngồi đó đợi tôi nhé. Có nhiều chuyện xảy ra lắm, tôi với cô cần phải bàn bạc quyết định xem chúng ta cần phải làm gì. Nhưng đầu tiên tôi phải gọi điện đến khách sạn cho Jake Sanders đã, anh ta cần phải giải thích với tôi một số điều. Sara ngồi trong vườn ở Eden, chìm đắm trong những ý nghĩ buồn thảm đen tối. Tất cả đã biến đổi quá nhiều từ cái ngày cô và Tom yêu nhau trong mái nhà làm bằng các cảnh cây tươi nguyên này. Tại sao Tom không gọi điện về nhỉ. Để cô còn bắt đầu một cuộc đời mới. Không thể ở lại nơi đây được nữa. Nhất là cứ phải đau khổ nhìn kẻ khác hạnh phúc. Dennis và Cassy, mẹ và Dan. Không, phải đi thôi… nhưng đi đâu? Đi đâu cũng được. Cô cắn môi nghĩ – "Thế giới này rộng lắm, rất rộng. Chắc sẽ tìm được nơi mà mình nếu không hạnh phúc hoàn toàn thì cũng hạnh phúc hơn là ở nơi đây".

https://thuviensach.vn

- Sara! – Không hề nghe một tiếng chân đi. Ai nhỉ? Cô khó nhọc cất đầu nhìn lên. Cô hầu như không nhận ra ngay con người mệt mỏi, bẩn thỉu, râu ria xồm xoàm đang đứng trước mặt cô.
- Tom!
- Em yêu, mọi chuyện đều tốt đẹp. Chúng ta không phải là anh em ruột.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 65

Bầu trời trên cái nhà máy khổng lồ có vẻ nặng nề và đầy đe doạ. Những đám mây màu vàng xám vần vũ phía chân trời. Gió ẩm ướt thổi mạnh. Dừng xe lại cạnh cổng, Stephany không ra ngay mà ngồi lại một chút, cố dẹp đi nỗi buồn của một sự sụp đổ đang đến gần.

Dan đoán được những cảm xúc của vợ nên nhoài người sang phía chị.

- Đừng lo lắng quá! – Ông động viên.

- Ồ vâng – chị nói rồi đưa mắt liếc qua chiếc gương con và bước ra khỏi xe.

Dan đưa mắt nhìn theo cái thân hình thanh tú, đẹp đẽ của vợ với ánh mắt yêu thương. Thật may là ông đoán ra tình hình và đến để động viên chị.

Dennis đã đi Núi Xanh. Sara thì mê mải với cuộc trở về đầy hân hoan của Tom, như thế, Stephany có thể sẽ rơi vào tình trạng hoàn toàn đơn độc trong cái ngày quyết định này. Thật ra thì điều đó hợp với bản tính của cô ấy ông nghĩ – cứ muốn giành tất cả phần việc về mình, không muốn ai phải lo toan, trong khi Dan và hai đứa con sẵn sàng làm tất cả để có thể giúp đỡ cô ấy. Ông ấn nút radio. Đúng vào lúc đài đang phát bản tin:

- Chúng tôi xin thông báo những tin tức cuối cùng liên quan đến cuộc đấu tranh tuyệt vọng của cựu chủ tịch hãng "Harper Mining" để giành lại hãng của mình.

Stephany Harper đã quyết định đi một bước chưa từng có. Bà kêu gọi tất cả các cổ đông và nhân viên của hãng bán lại cổ phiếu cho chính bà. Theo những thông báo đầu tiên, những người cộng sự cũ của bà đã sẵn sàng ủng hộ bà. Nếu Stephany Harper được họ ủng hộ, bà chắc chắn giành được thắng lợi, sẽ khôi phục được sự kiểm soát toàn bộ đối với hãng "Harper Mining".

- Gần như chắc chắn – Dan nói với mình – Nhưng không tuyệt

https://thuviensach.vn

- Ông tin chắc là chúng ta thất bại rồi à?
- Tôi sợ là vậy, thưa ngài – Jake gay gắt, buộc phải thú nhận. Mặc dù trời mát, mồ hôi ông ta vẫn toát ra đầm đìa.
- Nhưng mới sáng hôm nay ông còn…
- Đó là buổi sáng. Từ lúc đó đến giờ tình thế đã đột ngột thay đổi. – Jake nặng nề gật đầu:
- Đúng chúng ta đã không lường trước được nước cờ này.
- Bà ta là một phụ nữ thông minh. Điều đó chúng ta buộc phải công nhận.Jake nhăn mặt:
- Trời ơi, tôi không thể nào tin được… – y im lặng một lúc lâu sau nói: – Thôi được, chỉ còn điều này, khi nào thì tôi biết được chính xác?
- Ngay bây giờ thôi. Tôi đang chờ điện thoại từ văn phòng gọi đến.Lại im lặng nặng nề. Lúc đó, ở phòng ngoài, Hilary đang sung sướng nghe những thông báo mới nhất:
- Chúng tôi xin thông báo những tin tức mới nhất từ mặt trận tranh giành "Harper Mining". Stephany Harper đã nhận được sự ủng hộ của hầu như tất cả nhân viên của hãng, điều đó cho phép bà khôi phục lại quyền kiểm soát đối với hãng của mình.
- Chúc mừng thắng lợi của chúng ta! – Sara nâng cao cốc sâm banh, sung sướng nhìn mọi người nói.
- Chúc mừng thắng lợi – Stephany phụ hoạ, mắt nhìn Sara và Tom đứng cạnh nhau.
- Thế là mẹ đã đạt được mục đích của mình! – Dennis nói – Còn cái tay Sanders ấy chắc là đang ngồi mà gặm nhấm nỗi nhục thất bại. Cassy cười:
- Năm mươi mốt phẩy hai phần trăm, một con số không tồi, đúng không?
- Con muốn chúc mừng mẹ và tất cả chúng ta rốt cuộc đã trút được cái gánh nặng khủng khiếp đó – Dennis nói – Con phải thừa nhận là không phải lúc nào con cũng tin tưởng là chúng ta sẽ thắng lợi đâu.
- Cảm ơn con là chỉ bây giờ mới nói ra điều ấy. – Stephany đáp lời – Nếu không chắc mẹ đã không có đủ nghị lực để đi đến cùng.
- Tiếp theo là gì nữa đây? – Dan hỏi vẻ láu lỉnh.Nhưng Stephany trả lời hoàn toàn nghiêm túc:

https://thuviensach.vn

- Giờ đây em lại có hãng của mình.Hilary mừng rỡ chào đón Stephany trong phòng đợi của thư ký:
- Xin chúc mừng bà đã trở về nhà của mình.
- Cảm ơn, rất cảm ơn bà Hilary – Stephany gặp đáp và đi về phía cánh cửa.
- Ông tá đang ở trong. Ông ta đang đợi bà – Hilary nói.
Stephany bước vào phòng, Jake đang ngồi gục đầu vào hai tay.
- Jake, tôi đến để lại ngồi vào chỗ của mình. – Chị cố gắng nói với tất cả sự mềm mỏng.
- Vậy thì mời bà ngồi – Y đứng dậy, vòng qua bàn lại phía chị. – Bà xứng đáng giành thắng lợi.
Tôi không phải là kẻ mù quáng đến mức không công nhận điều đó.Gương mặt y chuyển sang màu cẩm thạch có vẻ buồn và siêu thoát. Chị cảm thấy tim mình dịu lại mặc dù vẫn nghĩ là mình có thể nhảy múa trên mồ của y.
- Tôi không buồn vì chuyện đó đâu – Y nói tiếp. – Đó chẳng phải là ngày tận thế. Các hãng lớn mạnh rồi tan vỡ. Hơn nữa theo như quan điểm của tôi thì đó chẳng phải là sự mất mát.
- Thật thế ư?
- Thật thế – Y nói nghiêm túc – Bởi vì, bà có thấy không… Giờ đây, khi tôi không còn phải tranh giành nữa… tôi nghĩ rằng… có thể, tôi sẽ thuyết phục được bà.
- Thuyết phục tôi? Về chuyện gì?
- Về chuyện tôi yêu bà, Stephany!Chị cảm thấy cảm giác xúc động ấm áp đồng thời một nỗi đau nhức nhối. -Vâng – chị nghe chính giọng nói của mình – tôi biết.
- Có thể bà còn nhận ra điều đó trước cả tôi nữa kia – Y cay đắng nói – Tôi không muốn thú nhận điều đó với chính mình. Tôi cứ nghĩ là tôi chỉ ngủ với bà. Và bây giờ tôi vẫn muốn điều đó. Bà là người đàn bà mà tôi muốn nhất trên đời. Nhưng tôi lại còn muốn nhiều điều mà trước đây tôi không hề muốn với bất kỳ người đàn bà nào: yêu, nâng bế trên tay, ở bên nhau, cười với nhau.Stephany mím chặt môi. Chị không thốt nổi nên lời.
- Tôi xin bà, Stephany – Y bền bỉ tiếp tục – tôi xin bà hãy tin tôi. Tôi muốn bà là cả cuộc đời tôi. Bà, bà có đồng ý lấy tôi không? Stephany buộc mình

https://thuviensach.vn

phải trả lời:
- Jake, nhưng tôi có chồng rồi cơ mà. Và tôi yêu Dan. Bởi vậy ta chấm dứt chuyện này. Tôi không muốn ông đau buồn.
- Làm tôi đau buồn? Ờ, về chuyện đó thì muộn mất rồi – y mỉm cười – Tôi sợ là tôi đã tới giới hạn rồi. Thế bà coi mình là một thiên thần nhân từ không?
- Không.
- Thôi được rồi. Tôi rút lui đây. Nhưng trước lúc rút lui hẳn tôi muốn thú nhận một điều cho nhẹ mình. Bà cho phép tôi chứ?
- Một điều thú nhận ư? – Stephany ngạc nhiên hỏi lại.
- Nó sẽ làm nhẹ nhõm trong tôi cái phần gọi là tâm hồn. Mặc dù nó cũng chẳng còn nhiều nhặn gì đâu. Tôi đến đây là để tiêu diệt bà, Stephany ạ. Không chỉ Jilly khao khát trả thù. Cô ta cho rằng bà đã cướp tất cả cuộc đời của cô ấy. Còn tôi, tôi cho rằng bà đã cướp mất đứa em trai của tôi.
- Em trai? Sao? – Đúng là Stephany lại cảm thấy trong y có một cái gì đó rất quen thuộc, mà chị đã gặp.
- Chúng tôi cùng lớn lên. Khi tròn mười tám tuổi, tôi sang Anh học ngành ngân hàng. Rồi lại lăn lộn với thương trường ở đó. Tôi luôn luôn mong muốn trở về. Greg là người ruột thịt duy nhất của tôi. Khi có thể thì mọi việc đã quá muộn.
- Và ông cho rằng tôi có lỗi trong chuyện đó? – Stephany hỏi nhỏ.
- Vâng, tôi đã nghĩ như vậy trước khi gặp bà. Còn sau đó… mọi chuyện đã xảy ra. Tôi muốn nói đến sự căm hận mà tôi mang khi về đây. Nhưng đó không phải là cuộc đánh đổi ngang bằng. Giờ đây tôi ra đi, mang trong tim một tình yêu, tình yêu đối với người mà thậm chí chưa hề hôn tôi. Chị nhìn y. Mắt y buồn thảm.
- Không nên thế – Chị khàn giọng – Đừng có hành hạ tôi. Jake, tôi không thể – Quay ngoắt người, chị chạy khỏi văn phòng.

Adams là một trong số những người ít ỏi hôm nay còn ở lại trong căn phòng rộng thênh thang của trung tâm cảnh sát. Anh ta đang gò người trên

https://thuviensach.vn

đống giấy. Chốc chốc anh ta lại ưỡn lưng và lau mồ hôi. Anh ta không chịu nổi chế độ làm việc từ sáng cho đến đêm như thế này. Nhưng biết làm thế nào. Ông già đi vắng mà công việc thì ngập đầu "Mà mày sẽ bị lão lột da nếu ngày mai lão đến thấy công việc chưa được làm xong" – Adams chán chường nghĩ, làm một tợp cà phê rồi lại quay vào việc.

- Làm việc hăng say quá nhỉ, Adams!Adams bật thẳng người:

- Chào ngài!

- Thôi, bình tĩnh. Tôi chỉ đến để xem công việc tiên triển thế nào thôi – Thanh tra Gennings nói và thả mình xuống chiếc ghế bành gần nhất.

- Trọng thời gian ngài vắng nhiều thứ tích tụ lại, tôi đã xem xét hết các thứ vặt vãnh, nhưng cũng còn một thứ cho ngài đấy.

- Cái gì đấy? Adams vươn người tới đống giấy tờ và thư từ chất trên bàn bên cạnh. Một chiếc phong bì lớn thu hút sư chú ý của ông ta.

- Cái gì đấy nhỉ? – ông ta lại hỏi.

- Tôi không biết, thưa ngài. "Thư riêng. Mật. Chuyển đến tận tay" – Viên thanh tra đọc dòng chữ trên chiếc phong bì đề tên mình rồi xé ra.

Trong đó có một cuộn băng ghi âm, một lá thư và một tập giấy. Ông lơ đãng lật giở chúng, rồi bỗng ngồi phắt dậy.

- Adams, lập tức đem máy quay băng lại đây. Nhanh lên. Và chỉ thị cho người ta tìm hộ tôi tất cả những gì liên quan đến Olivia Delani – rồi ông đập mạnh tập giấy xuống bàn – Hừ, bây giờ thì cô ả trong tay ta rồi!

- Ả nào? – Adams hỏi. Nhưng anh ta biết trên đời này chỉ tồn tại một ả đàn bà có khả năng làm ông già cay cú đến vậy.

- Cái con chó cái ấy, Jilly Stuart – Gennings mỉm cười cay độc.

Jake mệt mỏi bước vào phòng, cởi áo khoác vào treo nó ở phòng đợi. Y quẳng chiếc cặp ngay cạnh cửa và vẫn còn đủ hài hước để nhận thấy một sự nhẹ nhõm – trong cặp chẳng còn các giấy tờ quan trọng nào của hãng mà y vẫn cầm về nhà để xem xét trong những lúc ngắt quãng giữa các cuộc tiếp khách đàn bà, Jake đi qua phòng khách, cố nén ý muốn bật ti vi. Y không muốn nghe bản tin trong đó thông báo về thắng lợi của Stephany. Y lại bên tủ rượu, rót một cốc rượu gin và khoan khoái uống một hơi.Đúng

https://thuviensach.vn

lúc đó có tiếng gõ cửa rất to: Ai đấy nhỉ? Y hờ hững ra cửa. Jilly bước ngay vào phòng.
- Tôi biết là anh đang ở đây. Tôi đợi anh khá lâu rồi…
- Đúng, tôi đi vắng. Đã… xảy ra một chuyện.
- Tôi muốn nói đến chuyện khác kia – giọng ả gần như quát vì căng thẳng – Anh đến nghĩa địa làm gì?
Jake sững lại.
- Đừng có vờ như anh không hiểu tôi nói gì. – Ả quát lên – Greg Marsdan là em trai anh!
- Thậm chí như vậy đi nữa…
- Anh chơi trò gì vậy?
- Một trò chơi giống như cô thôi, Jilly ạ. Ả gật đầu.
- Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Anh muốn tính sổ với người đàn bà, không, với những người đàn bà đã giết chết anh ta. - Cô sẽ ngạc nhiên, nhưng trong chuyện này, tôi thấy tội của Stephany nặng hơn của cô. Mắt Jilly mở to kinh ngạc, nhưng ả không nói gì.
- Tất nhiên, người bắn là cô – Y tiếp tục – Nhưng chính cô ta mới là người đưa em trai tôi vào nông nỗi ấy. Sự cám dỗ đó đối với nó là chết người. Nó đã trở thành nạn nhân sự trả thù tinh vi của cô ta. – Y khinh bỉ nhìn Jilly. – Cô đã yêu nó theo cách của mình. Tôi công nhận điều đó. Và khi chúng ta làm quen với nhau, cô không còn là đối tượng trả thù của tôi nữa. Tôi sử dụng cô như một nguồn thông tin. Bù lại, tôi cho cô những khoái cảm trong chăn nệm.
- Đối với anh như vậy là đủ, hả? – Jilly rít lên, một ngọn lửa màu vàng cháy lên trong mắt ả – Nhưng không.
Công việc của chúng ta còn chưa kết thúc đâu. Giờ đây tôi nắm được anh trong tay rồi! Nhất định là anh không muốn để cho Stephany biết chuyện đó.Jake nhìn Jilly ghê tởm:
- Cái đầu đàn bà của cô không hiểu được điều đó đâu, Jilly ạ. Nhưng Stephany biết tất cả rồi. Chính tôi đã kể hết với cô ta. Vả lại bây giờ chuyện đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.
- Anh định nói gì?

https://thuviensach.vn

- Cô quá lạc hậu so với sự tiến triển của sự kiện, Jilly. Stephany đã giành lại được hãng của mình. Với tôi, mọi chuyện đã kết thúc. Hàm dưới của Jilly trễ xuống vì kinh hoàng.
- Không thể thế được – ả thì thầm – Tôi không thể tin là mụ ta có thể thắng được anh.
- Cả tôi nữa cũng vậy – Jake hờ hững – Và đã nhầm.
Tôi không thích lang thang lâu ở nơi tôi thất bại. Vậy nên tôi sắp rời khỏi đây.
- Đi đâu?
- Ai mà biết được – Y nhún vai – Có thể tôi sẽ gửi cho cô một cái bưu thiếp.
- Jake, anh phải cho tôi đi cùng với – Ả túm lấy tay y – Tôi không thể ở đây được nữa.
Stephany đã biết mối quan hệ dan díu giữa tôi và anh. Tôi cần phải đi khỏi Sydney.Jake bật cười.
- Điều đó không thể được, Jilly. Tôi đi một mình.
- Nhưng anh không thể bỏ mặc tôi được. Anh cũng có một số điều mắc nợ tôi – ả hung hãn nói.
- Tôi chả mắc nợ gì cô cả. Cô đã theo đuổi những mục đích của chính mình. Không phải lỗi tại tôi mà cô thất bại – Y quay ra cửa – Còn bây giờ xin cô làm ơn cho phép tôi được thu dọn đồ đạc. Jilly càng túm chặt lấy tay. Những móng tay sắc nhọn của ả cắm vào da thịt Jake.
- Jake, anh sẽ không làm như thế! – Giọng ả khê nồng – Tôi không thích khi người ta đá tôi. Tôi đã không cho phép Greg làm điều đó… – Ả co người lại như một con thú dữ chuẩn bị cho bước nhảy, mắt ả ánh lên những tia điên dại.“Ả loạn trí rồi” – Jake nghĩ và bụng y quặn lên vì sợ. Bỗng sự căng thẳng đã lên tới đỉnh điểm bị xé toạc bởi một tiếng gõ cửa rất mạnh.
- Jilly! Jily! Mở cửa cho em vào với! – Có kẻ nào đó gào phía ngoài.
Jilly lao ra mở cửa. Olivia gần như ngã nhào vào ả.
- Chúng ta cần phải chuồn khỏi đây ngay! – Olivia kêu to, mặt ả bệch ra như tờ giấy, người run lẩy bẩy – Cảnh sát đến chỗ em. Philip đã gửi băng

https://thuviensach.vn

ghi âm cho cả họ lẫn Stephany.
- Philip?
- Ông ta thuê thám tử tư theo dõi chị. Cảnh sát cũng có cả những báo cáo của tên thám tử đó. Trong báo cáo có cả tên em. Vì em là một trong những người hay đến thăm chị. Bởi vậy họ đã đến chỗ em. Họ mới vừa rời khỏi nhà em xong!Jilly lắc vai Olivia dữ dội:
- Cô đã khai gì với chúng?- Không khai gì cả! Và họ cũng chẳng có chứng cớ gì buộc tội em. Nhưng họ đe rằng họ sẽ làm việc với chị và sẽ buộc em phải nói. Jilly, chúng ta phải trốn đi thôi
- Ở phía dưới đây có một hãng cho thuê xe ô tô – Jake nói và rút ví ra – Này cầm lấy.
Olivia nhanh như cắt giật lấy tập tiền từ tay Jake rồi khoác lấy tay Jilly.
- Ta đi thôi.Jilly nhe hàm răng trong một nụ cười quái dị:
- Vậy là chúng ta chia tay. Thậm chí người ta cũng chẳng hôn từ biệt tôi ư?
- Tôi sợ là không đâu, Jilly – Jake cảm thấy hơi buồn nôn.
- Thôi được. Nhưng anh đừng có mà hy vọng rằng đây là cuộc gặp gỡ cuối cùng giữa chúng ta. Tôi có linh cảm rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau dù nơi đó là địa ngục!

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 66

Thật ngạc nhiên là chẳng còn việc gì để làm nữa. Ngay buổi tối đầu tiên Hilary đã hăm hở xoá hết dấu vết sự có mặt của Jake trong văn phòng chủ tịch hãng. Mất thêm hai ngày nữa để bàn giao các thủ tục giấy tờ. Nhưng chúng được thực hiện qua những người trung gian, bởi vậy mà Jake không có cơ hội gặp lại Stephany. Y hiểu rằng lần chị đến văn phòng để điều đình với y là lần gặp gỡ cuối cùng của họ. Chỉ còn việc thu dọn hành lý. Nhưng thực ra cũng chẳng có gì. Xưa nay y vẫn là người ưa gọn gàng. Vẻ đẹp của cuộc đời là ở một buồng khách sạn – hay ngược lại là bất hạnh? Y tự hỏi mình, cảm thấy một cảm giác tuyệt vọng chưa từng thấy. Tất cả sẽ mang theo mình. Tất cả, Jake? Chẳng lẽ quả thật tất cả những gì của mày sẽ cùng đi với mày? Y mệt mỏi xua cái ý nghĩ đó đi. Hai chiếc vali đặt ở phòng đợi nén sâu những gờ kim loại của mình vào mặt thảm dày. Y tự nhủ hôm nay phải tắm và đi ngủ sớm lấy sức cho chuyến đi ngày mai. Y khoan khoái đứng dưới vòi hoa sen. Cảm thấy những mệt nhọc tan chảy theo dòng nước.Tắm xong, y lau khô người. Da y nóng lên, dễ chịu. Lần đầu tiên kể từ khi biết mình bị thua Stephany, y cảm thấy sinh lực lại tràn trề trong người.

Stephany… lại cái vết đau cũ ấy. Choàng chiếc kimônô lụa lên người, y phân vân không biết có nên làm một cốc rượu gin nữa hay không. Y đang đi lại phía tủ rượu thì có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Chắc là nhân viên khách sạn đến làm thủ tục. Y vẫn chân trần đi qua phòng đợi ra mở cửa. Stephany đang đứng ở đó! Mắt chị mở to, miệng hơi động đậy, Jake nín thở. Mặt Stephany tái nhợt, hai tay khoanh lại trước ngực.

- Tôi xin lỗi đến làm phiền ông

– Chị lúng túng nói – Ông có thể dành cho tôi một phút được không? Tôi

https://thuviensach.vn

có chuyện muốn nói.
- Mời bà vào. Y nói.
- Ồ, không tôi… – Chị ngừng lời thấy cánh cửa thang máy mở ra và có mấy người từ đó bước ra, đi về phía họ.
- Nhưng chúng ta không thể nói chuyện ở đây được. – Y nói, khẽ nắm lấy tay chị để mời chị vào phòng đợi rồi đóng cửa lại. Chị nhìn y với vẻ hồi hộp đến nỗi tim y nhói lên.
- Xin bà cứ nói, tôi có thể làm gì được cho bà?
- Tôi sợ là chẳng làm gì được, nếu như ông không muốn.
- Nhưng chuyện gì mới được chứ? – Y nhẹ nhàng hỏi.
- Tưởng như giờ đây, khi tôi giành lại được hãng của mình, tôi không phải lo ngại gì nữa. Nhưng thật ra tôi vẫn sợ. Nhỡ ông lại bắt đầu tất cả lại từ đầu.
- Lại bắt đầu cái gì?
- Bắt đầu tìm cách chiếm lại hãng. Một lần chúng tôi đánh bại ông và nghĩ rằng mình chiến thắng nhưng té ra đó chỉ là một trận đánh trong một cuộc chiến tranh dài mệt mỏi. – Chị sầm mặt lại khi nhớ đến những điều đã xảy ra. – Bởi thế giờ đây tôi không nghĩ mình đã ở ngoài vòng nguy hiểm. Mọi người đều nghĩ là tôi giành thắng lợi tuyệt vời. Nhưng tôi lúc nào cũng có cảm giác là phải cẩn thận canh chừng, kẻo ông lại từ đâu đó xuất hiện và lại tìm cách hất đổ tôi. Jake cảm thấy buồn bã vô cùng:
- Stephany…
- Tôi biết lẽ ra không nên nói với ông điều đó – Chị tiếp. – Nhưng tôi không còn sức tranh đấu nữa rồi. Với tới thế là đủ rồi Jake.
- Ôi cô bé yêu quý của tôi. Cho phép tôi nói với cô rằng tôi cũng vậy. Kết thúc rồi. Không phải tôi về Úc để chiếm lấy hãng của cô và làm cho vốn của mình sinh sôi nảy nở. Tôi đến để trả thù cho Greg. Bây giờ cái bóng ma thù hận ấy không còn đeo đuổi tôi nữa. Cô và hãng của cô an toàn tuyệt đối.
- An toàn? – Stephany dường như không tin vào tai mình.
- Hơn nữa, cô đã chiến thắng một cách trung thực. Cô đừng nghĩ rằng tôi thuộc những kẻ không chịu nổi những thất bại trước đàn bà. Không

https://thuviensach.vn

phải là tôi thích thú điều đó – Y cười méo mó – nhưng hãy tin là tôi chịu đựng được. Tôi hứa là Jake Sanders không bao giờ gây phiền nhiễu gì cho hãng của cô nữa.Stephany cảm thấy nhẹ cả người, đồng thời chị thấy mình yếu đi. Thời gian vật lộn dài dằng dặc đã để lại hậu quả. Chị phải tựa vào tường cho khỏi ngã.

- Này có lẽ cô nên ngồi xuống nghỉ một lát – Jake thận trọng cởi chiếc áo khoác cho chị và dẫn chị vào phòng khách. Stephany thả mình xuống chiếc ghế bành…

- Để tôi làm cho cô chút gì uống, – Jake đi lại phía tủ rượu. Y lôi trong tủ lạnh ra một chai rượu quý.

- Tôi hy vọng là cô sẽ thích nó – Y chìa ly rượu cho chị. – Chúng ta uống để từ biệt.

Bạn bè nhé? Họ nâng ly. Stephany nhìn kỹ Jake. Vẻ bất cần, ngạo nghễ trước đây luôn luôn làm chị khó chịu giờ biến đây mất cả. Thay vào đó là một vẻ buồn bã nhẹ nhàng và điều đó như một lưỡi dao nhỏ lách vào tim chị. Ôi giá có thể giành chiến thắng mà không phải đánh bại anh ta! Bằng kinh nghiệm của mình trong những lần thất bại, chị biết nỗi đau buồn đó là thế nào. Vậy mà Jake lại gặp phải thất bại đúp. Anh ta mong muốn tình yêu của chị và không đạt được điều đó. Một nỗi đau cảm thông xâm chiếm chị. Giá như chị có thể chia sẻ nỗi đau với anh ta.Một sự im lặng lạ lùng bao trùm. Phải làm sao thoát khỏi tình thế này. Chị nghĩ.

- Anh thấy thế nào? – Chị hỏi hơi ngượng ngùng.

- Thật lạ là bình thường. Tôi đã ký tất cả các giấy tờ bàn giao cho Chủ tịch mới của “Harper Mining” – Y nghiêng người về phía chị – tôi đã thu xếp đồ đạc, đặt vé máy bay…

- Anh đi đâu?

– Chị hỏi gần như không ra hơi.

- New York.

- Xa nhỉ – Chị nói để có cái mà nói.

- Cũng chẳng xa lắm, theo như quan điểm của thanh tra Gennings.

- Cảnh sát à? – Mắt chị mở to – Nhưng tôi có…

https://thuviensach.vn

- Cô đừng bận tâm, tôi biết cô không có dính dáng gì đến chuyện này. Đó là Philip. Hình như ông ta đã kịp gửi cho cảnh sát băng ghi âm và tài liệu tố cáo tất cả những gì Cassy đã nói cho ông ta hay và một số điều khác mà tự ông ta lần mò ra. Dĩ nhiên là cả cái vụ của Jilly nữa – Y im lặng một lát – Cảm ơn cô đã không sử dụng điều đó để chống lại tôi.
- Nhưng tôi suýt làm đấy! – Stephany thốt – Nếu không giành thắng lợi một cách chính đại. Y mỉm cười.
- Tôi không hình dung được là cô có thể chơi một trò chơi, không trung thực, Stephany à. Đó là cách của tôi.
- Không hẳn như vậy – Chị nói – Anh chẳng đã biết chuyện Tom, về lỗi lầm thời trẻ của tôi, về Amal đó ư? Và anh hoàn toàn có thể sử dụng nó để làm mất uy tín của tôi trước các cổ đông. Và nếu anh tiết lộ cho báo chí… thì có lẽ tôi đã thua.
- Y nghĩ đó có đến trong đầu tôi – Y thú nhận – Nhưng tôi không thể cho phép mình…
- Cái gì?
- Bôi nhọ cô – Y trả lời đơn giản.
- Anh còn chưa kể cho tôi nghe chuyện với cảnh sát – chị lắp bắp.
- Ồ, chẳng có gì đặc biệt. Họ hoàn toàn hài lòng khi tôi chìa cho họ xem vé máy bay đi New York, không khứ hồi. Hình như tất cả đều mừng rỡ thoát khỏi chuyện đau đầu này. Tất nhiên cũng có cả những lời đe doạ nữa. Họ nói tôi chỉ được để yên khi ở ngoài lãnh thổ Úc. Họ không truy tố tôi vì tội lừa đảo.Chị tránh cái nhìn của y.
- Jilly đã đi rồi. Còn anh bao giờ đi?
- Ngày mai. “Ngày mai”… từ đó vang lên nhự một nỗi đau.
Tại sao thế nhỉ? Có thể đây là cơ hội cuối cùng để chị nhìn vào tâm hồn mình một cách trung thực, để hiểu tình cảm của chị đối với con người này.Jake uống cạn li rượu rồi đặt xuống bàn.
- Cô cũng biết là tôi yêu cô rồi đấy – Y nói, lần này giọng y có những nốt buồn thảm lạ lùng. Và tôi sẽ yêu mãi mãi. Tất cả những gì tôi xin cô là hãy ghi nhận điều đó, ghi nhận tình cảm của tôi. Được không? Chị gật đầu và nhắm mắt lại. Nhìn chị, y sửng sốt thấy từ đôi mắt khép kín tuôn ra hai

https://thuviensach.vn

dòng nước mắt. Chỉ một bước chân, y đến bên và quỳ xuống cạnh chị.
- Ôi Stephany – Y thở dài. Ghì mặt chị vào mình, y lau sạch nước mắt cho chị bằng những cái hôn nhanh, âu yếm, mát lạnh, trong đó không có chút nào nhục cảm. Stephany tin cậy nép vào y.
- Stephany – Y lại gọi, cảm thấy tim trong ngực mình thắt lại. Chị mở mắt. Y cảm thấy dường như mình chết đuối trong cái trong vắt của ánh nhìn cảm thông của chị.
– Cô có thể yêu tôi được không? – Y hỏi như một tiếng rên – Đã có thể, phải không?

Chị cụp mắt xuống. Y đợi. Sau đó, thay vì trả lời, chị vươn người, ôm lấy y và hôn. Đôi môi y thật là tuyệt vời, một đôi môi của mơ ước; dày, cứng và tham lam. Chị lướt lưỡi trên đôi môi ấy, nhấp cái vị khêu gợi đặc biệt của nó.
- Em sẽ tặng anh tình yêu ấy. Tất cả những gì em có thể – Chị nói khẽ – như một kỷ niệm. Để vĩnh biệt.
Nhìn thẳng vào mắt y, chị thấy sự tuyệt vọng trong đó chuyển thành niềm hy vọng và rốt cuộc là sự phấn chấn.
- Ôi tình yêu của anh!Tiếng kêu thốt ra ấy làm chị cảm động đến tận đáy lòng. Y lần những ngón tay run run trên mặt, trên cổ chị, sau đó ghì lấy vai chị và áp chặt môi vào. Y hôn chị, sự đụng chạm ấy kích thích chị, chị quá khao khát chúng.Y đỡ chị dậy; dẫn vào buồng ngủ. Y đứng trước mặt nhìn chị như một đứa trẻ. Y đưa tay vuốt ve làn vải sa tanh đỏ bóng mượt trên người chị.
- Đẹp quá! – Y nói ngẩn ngơ.

Jake thật là một người tình tuyệt vời. Các động tác của y không nôn nóng nhưng dai dẳng khiến cho Stephany phải rên lên và đấm tay liên hồi vào vai y. Cứ như thế hết đợt này đến đợt khác. Y thật là có sức tự kiềm chế đáng sợ. Stephany thoả mãn, no nê, ngây ngất vì khoái cảm.
- Đủ chưa? – Rốt cuộc y hỏi
.- Ôi, đủ rồi đủ rồi – Chị kêu lên và áp vào y trong lần cuối cùng. Sau đó, họ chẳng có chuyện gì để nói, nếu có thì chỉ là chuyện buồn thảm.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi bị chị ôm hôn y để từ biệt và lúc ra khỏi phòng thì cả hai đều hiểu rằng giữa họ, sự cay đắng đã được thay bằng sự hiểu biết và thông cảm, còn nỗi đau và sự thù hận đã tan biến hẳn trong cuộc ái ân vừa qua.

https://thuviensach.vn

Rosalind Miles

Trở về Eden

Dịch giả: Lê Xuân Sơn, Nguyễn Thị Kim Hiền.

Chương 67

Eden dường như run lên trong những cơn gió mùa đông lạnh lẽo. Những cảnh đẹp buồn nao lòng của mùa thu đã qua đi từ lâu và thay vào đó là sự lạnh lẽo, buồn thảm của tháng Sáu. Khu vườn chết lặng. Những bông hoa rực rỡ và hương thơm của chúng chỉ còn là những hồi ức. Những dải sương mù dày đặc kéo từ phía biển vào, chúng cuộn lại thành vòng tròn, trùm lên Eden như một cái chăn. Chỉ có những tiếng kêu buồn bã của những con hải âu lẩn vào im lặng. Nhưng bên trong toà nhà, cuộc sống đang sôi động. Từ phía phòng ăn vang lên những trận cười vui vẻ.

Ngồi quanh bàn là Bill và Rina, Cassy và Dennis, Sara và Tom – Stephany nghĩ một cách hài lòng – "Gia đình của mình".

- Kể một cái gì đi, Dan – Rina yêu cầu.

- Không, không bà đừng có ép – Dennis sôi nổi phản đối – dượng ấy là một bác sĩ quá giỏi để đi kể chuyện tiếu lâm!

- Em nghe thấy không Stephany – Dan giả vờ bị xúc phạm – Con trai em lại cho phép mình cợt nhả với người lớn rồi đấy.

- Dượng đừng lo – Cassy cầm lấy tay Dennis nói – Để con uốn nắn anh ấy.

Stephany cười vui vẻ:

- Đúng đấy, Cassy. Điều đó chỉ có lợi cho nó.

- Mọi người phải xem ông Bill nhà tôi thế nào chứ – Rina nói. – Vừa mới ra khỏi bệnh viện một cái mà ông ấy làm như mình khoẻ lắm ấy. Làm sao tôi lôi được ông ấy ra khỏi tầng thượng của "Harper Mining" để ông ấy khỏi cả ngày la hét những người qua đường vô tội đây?

- Mẹ đừng lo, mọi chuyện ổn cả thôi – Tom nghiêng người về phía bà. – Chúng con sẽ trông chừng để bố khỏi làm việc quá sức.

- Làm việc quá sức ư – Bill hầm hừ – Còn tệ hơn nếu tôi không làm xong việc của mình. Tôi suýt mủn nát vì buồn chán trong cái bệnh viện ấy. Khi người ta cho tôi xuất viện, tôi thấy đó là ngày hạnh phúc nhất trong

https://thuviensach.vn

cuộc đời mình.
- Đối với cháu, ngày đó cũng là một ngày rất thành công, chú Bill ạ – Stephany âu yếm mỉm cười – Và cả đối với hãng của chúng ta nữa.
- Tôi vẫn còn có ích đấy chứ, hả? – Ông già hài lòng nói.
- Ồ, chú đang vượt qua chính mình. Mấy tuần cuối đây, công việc của hãng thật cứ như trong thần thoại.Sara cười:
- Mẹ, chúng ta đã thoả thuận trước là không nói câu nào về công việc cơ mà. Dượng nói với mẹ một lời đi dượng Dan.
- Nói với bà ấy ư? – Dan cười – Chẳng ai có thể nói cho Stephany Harper bà ta phải làm gì. Vả lại, – ông mỉm cười với Sara – tôi cũng quen với công việc. Buộc phải quen.
Cả con cũng sẽ phải như vậy, nếu con không thay đổi quyết định lấy cái anh chàng kia – Ông chỉ Tom.Stephany lắng nghe những câu đối đáp vui vẻ đó và thầm cảm ơn trời đã mang lại cho chị nhiều may mắn đến thế. Bill đã ra viện, khoẻ mạnh và tràn đầy nghị lực như trước; hãng đang ăn nên làm ra – thậm chí cuộc suy thoái kinh tế vừa qua cũng có lợi cho nó. Dennis và Sara rất hạnh phúc trong tình yêu với Cassy và Tom. Và chủ yếu là Dan, chỗ dựa, niềm hy vọng, người tình, chồng và đồng chí của chị.Dan… Nén một tiếng thở dài nhẹ nhõm, chị thầm cảm ơn sự sáng suốt, sức mạnh và nhất là tình yêu của ông. Sau cuộc gặp gỡ với Jake, chị không tưởng tượng được là mình sẽ nói cho Dan biết. Nhưng sau đó, những gì tốt đẹp nhất trong con người chị không cho phép chị biến Dan thành một người chồng bị lừa dối. Chị còn đắn đo một thời gian nữa – hay là cứ im lặng, không tiết lộ gì để khỏi xúc phạm đến tình cảm của Dan? Bởi chị tin chắc chuyện tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nhưng sâu thẳm tâm hồn, chị biết chị sẽ phải nói cho Dan sự thật. Giữa họ không được phép có điều khuất tất nào.Một lần đêm khuya, hai người đã đi nằm, Stephany nắm lấy tay chồng.- Dan – Chị lưỡng lự khởi đầu – Em phải nói với anh một việc.Im lặng một lát, Dan nói:
- Em tin chắc là phải nói ư, em yêu?
- Em tin chắc. Anh định nói gì vậy?
- Em chẳng cần phải nói gì cả. – Ông nắm tay chị – Anh không mù,

https://thuviensach.vn

Stephany. Anh thấy là em đã xua đi được một bóng ma. Tự anh, anh cũng sẽ giải quyết được bóng ma của mình.
- Như vậy anh…
- Anh không giận! Anh không ghen! Đảo Orphey đã chữa cho anh khỏi những căn bệnh nhỏ nhen. Em nhớ không?
- Ôi, anh yêu…
- Em nhớ lấy điều này nữa. Khi em bắt đầu cuộc đấu tranh để giành lại hãng, anh đã hứa là sẽ ủng hộ em mãi mãi và trong mọi chuyện. Anh không rút lại lời hứa của mình.Stephany thở một hơi dài nhẹ nhõm. Chị cảm thấy rất mừng và tràn ngập yêu thương.
- Em chỉ muốn nói với anh một điều: Anh hãy tin em, chuyện tương tự sẽ không bao giờ xảy ra nữa.
- Anh tin – Giọng ông nhẹ nhàng âu yếm.

Đó là kết cục của chuyện ấy. Cảnh tượng cuộc chia biệt với Jake bắt đầu nhoà đi trong trí nhớ Stephany. Jake đã giữ lời hứa: Y không một lần tìm cách liên lạc với chị dù bằng thư, điện báo hay điện thoại. Đối với chị, Jake đọng lại trong ký ức như một cái gì đó đôi khi buộc người đàn bà phải mỉm cười, cảm thấy trong mình một cảm xúc hai mặt: vừa chiến thắng lại vừa thất bại. Chị sẽ không quên y. Và mặt khác, chị cũng không cảm thấy tiếc nếu một mai hình ảnh người đàn ông da trắng, có mái tóc đen quăn ấy nhoà đi trong trí nhớ chị. Cuộc sống vẫn tiếp tục với những mặt tốt và cả những mặt xấu của nó. Chị hơi rùng mình đôi khi nhớ lại Jilly, kẻ đã mấy lần suýt đánh quỵ chị bằng sự độc ác, thù hận của mình.Thỉnh thoảng chị thấy những cơn ác mộng trong đó Jilly nhìn chị bằng đôi mắt vàng như mắt mèo – giống như hai cái giếng đầy tràn sự ích kỷ, ty tiện. Giờ đây cô ta đang ở đâu? Cảnh sát vẫn chưa tìm thấy cô ta.
- Họ chẳng thấy cô ta đâu – Chị nói với Dan và ông gật đầu đồng ý với chị.Ở đâu đó, Jilly chắc đang sống với những ý nghĩ thù hận và có cơ hội là sẵn sàng phá tan cuộc sống yên bình của chị.Nhưng ý nghĩ ấy không làm cho Stephany lo sợ. Chị đã hai lần đứng vững và chiến thắng ả. Nếu cần, chị sẵn sàng đương đầu và chiến thắng thêm một lần nữa. Những

https://thuviensach.vn

thử thách mới đây không làm chị kiệt sức mà ngược lại làm chị thấy tự tin hơn, đầy nghị lực hơn…Ở đầu bàn kia, Sara và Dennis lại cãi nhau.

- Stephany! – Tiếng gọi vui vẻ của Dan dứt chị ra khỏi dòng suy nghĩ. – Em có cách nào để trị những tên tội phạm nhỏ tuổi này không? Anh thì chịu rồi đấy.

- Thôi được, có lẽ chúng ta chuyển sang việc chính nhé. Hôm nay chúng ta tụ tập ở đây làm gì nào? – Stephany mỉm cười. Mọi người chú ý hơn – Ai nói trước? Sara nói ngay.

- Con với Tom muốn cưới nhau vào mùa hè. Tháng Mười một chẳng hạn.

- Và chúng con cũng vậy! – Dennis nói – Chúng con muốn tổ chức lễ cưới, ngay tại đây, ở nhà mình!

- Chúng con cũng muốn như thế – Tom nói. Stephany bỗng nảy ra một ý:

- Nếu chúng ta tổ chức cả hai đám cưới cùng một lúc thì sao nhỉ? Bốn người trẻ tuổi nhìn nhau. Họ đã hình dung thấy trong vườn Eden, vào một ngày hè…

Hết

https://thuviensach.vn

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.
Đánh máy: Hạ Trắng & thu lanh
Nguồn: Nhà xuất bản Văn học
Vuontaodan.net
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 11 tháng 12 năm 2009

https://thuviensach.vn